

பாடினோர் வரலாறு

(இவ்வரலாறு பெரும்பாலும் அகப்பாட்டு சம்பந்தப்பட்ட வளவே வரையப் பெற்றதாகும்)

1. அஞ்சில் ஆந்தைமகள் நாகையார் (352)

நாகையார் என்பது இவரது இயற்பெயர். இவர் பெண் பாலார். அஞ்சில் என்பது ஓர் ஊர். ஆந்தையார் என்பது இவரது தந்தையாரின் பெயர். இவ்வஞ்சிலாந்தையார் பாடல்கள் நற்றிணையிலும் (233) குறுந்தொகையிலும் (294) காணப்படுகின்றன. தம் தந்தையை ஒப்பச் சிறந்த புலமை வாய்ந்த இந்நாகையார் (அகம் 352இல்) பலாப்பழத்தைக் கவர்ந்த மந்தியை வருணித்திருப்பது மிக்க சுவையுடையதாகும். அஞ்சி அதிகமான இவர் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். அஞ்சியத்தை மகனாரெனவும் அஞ்சியாந்தை மகனார் எனவும் பாடம் காணப்படுகின்றது.

2. அண்டர்மகன் குறுவழுதியார் (150; 228)

இவர் பெயர் அண்டர்மகன் குறுவழுதியாரெனவும் குறுவழுதியாரெனவும் வழங்கப்பெறும். வழுதியென்றமையானே இவர் பாண்டியர் மரபினர் என்பது போதரும். அண்டர் என்ற சொல் இடையர் எனப்பொருள்படுதலால், இடைக்குலத்துப் பெண்கொண்ட பாண்டியனொருவனுக்கு இவர் மகனார் போலும்.

3. அதியன் விண்ணத்தனார் (301)

அதிகன் விண்ணத்தனார் என்றும் இவர் பெயர் வழங்கும். அஞ்சி அதிகமானுக்கு இவர் உறவினர் போலும்.

4. அந்தி இளங்கீரனார் (71)

இளங்கீரனென்பது இவரது இயற்பெயர். இவர் அந்தியை (மாலைக்காலத்தை) பலபடியாகச் சுவைபட வருணித்திருக்கிறார். அந்தியூர் என்னும் ஓர் ஊர் பவானித் தாலுக்காவில் உள்ளது.

5. அம்முவனார் (10; 140; 280; 370; 390)

முவன் என்பது இவர் இயற்பெயர். இப்பெயர் மக்கட்கு இடப் பெறுதலை, “முவன் முழுவலி முள்ளெயிறு” என்ற தொடர் நோக்கி அறிக (நற்-18). இவர் அகத்தில் தொண்டியைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார் (அகம் 10). இவர் பாடியனவெல்லாம் நெய்தற்றிணைக்குரியனவே.

6. அள்ளூர் நன்முல்லையார் (46)

அள்ளூர் என்பது அள்ளியூராகும் என்பர், அகப்பாட்டு உரைகாரர். அது பாண்டிநாட்டின்கண்ணுள்ளது. இந் நன்முல்லையார் தமது ஊரையும் பாண்டியனையும் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். நன்முல்லையா ரென்ற பெயரானே இவரைப் பெண்பாற்புலவரென்றும், கற்பில் மிக்காரென்றும் கொள்ளலாகும். முல்லை - கற்பு.

7. ஆழர்க் கௌதமன் சாதேவனார் (159)

இவர் சேர நாட்டின் கண்ணதான ஆழரிலே கௌதமகோத்திரத்துப் பிறந்து ஸஹதேவன் என்னும் பெயருடைய ராயினார். இவர் வானவனையும் அவனது வெற்றிச் சிறப்பினையும் புகழ்ந்து கூறியுள்ளார்.

8. ஆர்க்காடு கிழார் மகனார் வெள்ளைக் கண்ணத்தனார் (64)

ஆர்க்காடென்பது சோழநாட்டு ஓர் ஊர். இவர் வேளாண் மரபினர். இவர் பாடியது முல்லைத்திணைப் பாடலாகும்.

9. ஆலங்குடி வங்கனார் (106)

வங்கனார் என்பது இவரது இயற்பெயர். ஆலங்குடி பலவுள வேனும், இவர் செழியனைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளமையால், பாண்டி நாட்டு ஆலங்குடி இவரது ஊராகலாம்.

10. ஆலம்பேரி சாத்தனார் (47;81;143;175)

“மதுரை யாருலவிய நாட்டு ஆலம்பேரி” என்னும் அடை இவர் பெயரின் முன்னே காணப்படுதலால் (நற்.303), இவரைப் பாண்டி நாட்டினராகக் கொள்ளல்வேண்டும். இவர் செழியன் சிறுமலையையும், கடலன் விளங்கிலையும், வானவன் மறவனான பிட்டன் குதிரை மலையையும், நெடுஞ்செழியன் கடந்தட்ட ஆலங்கானப் போரினையும் பாராட்டியுள்ளார்.

11. ஆவூர்கிழார்மகனார் கண்ணத்தனார் (202)

ஆவூர், சோழநாட்டின் கண்ணதான ஓரூர். இவர் வேளாண் வருணத்தினர். இவரது தந்தையார் பாடல் புறத்தில் ஒன்று காணப்படுகின்றது.

12. ஆவூர்மூலங்கிழார் (24; 156; 341)

இவர் சோணாட்டிற் பிறந்தவர் (புறம் 38). வேளாண் மரபினர். இவர் மகனாவார் புகழ்மிக்க பெருந்தலைச்சாத்தனார். இவர் காவிரியைப் புகழ்ந்துள்ளார் (அகம் 341). யாகம் பண்ணாத பார்ப்பானுக்குச் சங்கறுக்கை தொழிலாகுமென்று இழித்துக் கூறுவதனாலும் (அகம் 24), யாகம் பண்ணிய கௌணியன் விண்ணந்தாயனைப் புகழ்ந்துபாடியுள்ளமையாலும் (புறம் 166) இவர் வைதிகமதத்திற் பெரும்பற்றுள்ளவரெனக் கருதப்படுகிறார்.

13. ஆவூர்மூலங்கிழார் மகனார் பெருந்தலைச்சாத்தனார் (13; 224)

இவரது தந்தையார் மேற்சொன்ன ஆவூர் மூலங்கிழார், அவரைப் போலவே இவரும் சிறந்த புலர். இவர் அகத்தில் தென்னவன் மறவன் பண்ணியையும் அவனது கோட்டுரையும் புகழ்ந்துள்ளார். (அகம்.13)

14. இடைக்காடனார் (139; 194; 274; 284; 304; 374)

இவர் காடனார் என்னும் இயற்பெயருடையவர். இதனைப் பரஞ்சோதி முனிவர் “காடன்” என்று வழங்கியுள்ளமையால் அறியலாம் (திருவிளை.). இடையர் மரபினர். இடைக்காடு என்னும் ஊரினர் என்பாருமுளர். இவர் பாடியனவெல்லாம் முல்லைத்திணைக் குரியனவேயாகும். பாலையாகிய 139 ஆம் அகப்பாட்டும் நிலத்தான் முல்லையாதல் காண்க. இவர் கூறிய

உவமைகள் பெரிதும் வியக்கத் தக்கன. அவற்றை முற்காட்டிய எண்ணுள்ள செய்யுட்களிற் கண்டு கொள்க.

15. இடையன் சேந்தன்கொற்றனார் (375)

இவர் இடையர் குலத்தினர். சேந்தன் என்பது இவர் தந்தையின் பெயர். இவர் பாழியெறிந்த இளம்பெருஞ் சென்னியைப் புகழ்ந்துள்ளார். வருகரது தோல்வி இவராற் கூறப் பெற்றுள்ளது.

16. இடையன் நெடுங்கீரனார் (166)

இவரும் இடைக்குலத்தினரே. இவர் வேளூர்வாய்த் தெய்வத்தையும், காவிரி நீத்தத்தில் நீர்விளையாடற் சிறப்பையும் புகழ்ந்துரைத்துள்ளார்.

17. இம்மென் கீரனார் (398)

கீரனார் என்பது இவர் இயற்பெயர். “நும்மோன் செய்த கொடுமைக் கிம்மென் றலமரன் மழைக் கண்டெண்பனி மல்க” என்புழி, ‘இம்மென்று’ கூறியது நோக்கி, இம்மென் கீரனார் எனப்பட்டனர். இவர் ஆரியரது பொன்படுநெடுவரையைப் (இமயத்தைப்) புகழ்ந்து கூறியுள்ளார்.

18. இருங்கோன் ஒல்லையாயன் செங்கண்ணனார் (279)

இவர் ஆயர் மரபினர். ஒல்லை என்பது ஒல்லையூர். “ஒல்லையூர் நாடு” எனப்புகுந்து (242) வந்தமையால், இவ்வூரைத் தலைமையாகக் கொண்ட ஒரு நாடுள்ளதாக வெளியாகின்றது. இருங்கோன் ஒல்லை என்றமையால், இருங்கோனுக்குச் சொந்தமான ஒல்லை நாட்டு ஆயராகிய செங்கண்ணனார் எனப்படுவர் இவர். ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் என்று வருதலால், இந்நாடு பாண்டி நாட்டாகத்தது அன்றென்று கொள்ளப்படும்.

19. உம்பற்காட் டிளங்கண்ணனார் (264)

உம்பற்காடென்பது சேரருக்குச் சொந்தமான பலவூர் களையுடைதொரு நாடு. (உம்பல் காடு - யாணைக்காடு)

20. உமட்டுர்கிழார் மகனார் பரங்கொற்றனார் (69)

உமட்டுர் என்பது உப்புவாணிகரது ஊர் என்று பொருள் படும். இவர் வேளான் வருணத்தினராவார்; பரங்கொற்றனார்

எனப்படுவர். மோரியரையும், அவர், தம் தேருஞ்செல்ல, மலையைக் குறைத்த வரலாற்றினையும், ஆஅய் என்னும் வள்ளலது கானச் சிறப்பினையும் இவர் கூறியுள்ளார்.

21. உலோச்சனார் (20; 100; 190; 200; 210; 300; 330; 400)

இவர் நெய்தற்றிணையையே பலபடியாக வருணித்துப் பாடியுள்ளார். கீழ்கடற்கரையிலுள்ள பொறையாற்றையும் அதன் கண்ணையிருந்து அரசாண்ட பெரியன் என்னும் அரசனையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

22. உவர்க்கண்ணூர்ப் புல்லங்கீரனார் (146)

உவர்க்கண்ணூர் என்பது கடற்கரையை யடுத்த உவரிடத்து ஊரெனலாகும். புல்லன் என்பது, இவர் தந்தை பெயர். கீரன் இவர் இயற்பெயர்.

23. உறையூர் மருத்துவன்றாமோதரனார் (133; 257)

உறையூரின் ராதலாலும், மருத்துவ நூலில் தேர்ச்சியுடைய ராதலாலும், உறையூர் மருத்துவன் எனப்பட்டார். தாமோதரனார் என்பது இவர் இயற்பெயர். இவர், வெட்சிப்பூவைச் சிவற் புள்ளின் முள்ளுக்கு உவமை செய்துள்ளார். சுரத்திடைத் தலைமகளைத் தலைமகன் ஊக்கி உடன் கொண்டேகுவதாகத் கூறிய பாடல் இன்கவை பயப்பதாகும். (அகம்.257)

24. உறையூர் முதுகூத்தனார் (137;329)

கூத்து ஆடுதலிற் சிறந்த பயிற்சியுடைமைபற்றி இவர் முதுகூத்தன் எனப்பட்டார் போலும். இவர் முதுகூற்றனார் எனவும் வழங்கப் பெறுவர். இவரது ஊர் உறையூரென்பது வெளிப்படை. சோழரது உறையூர்க்கண் புனல்பெருகிக் காவிரிப்பேரியாறு பிரவகிப்பதனையும், திருவரங்கத்தில் பங்குனித்திருநாள் நடைபெறுவதனையும் வருணித்துள்ளார்.

25. ஊட்டியார் (68; 388)

இவர் அசோகத்தளிரினது சிவப்பூட்டாத செய்ய நிறத்தை “ஊட்டியன்ன ஒண்டளிர்ச் செயலை” என்றும் (அகம் 68), ஊனூட்டாத அம்பினை “ ஊட்டியன்ன ஊன்புரளம்பு” என்றும் (அகம்.388) கூறிய சிறப்புநோக்கி ஊட்டியார் எனப்பட்டார்.

26. எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்

(3, 225; 239; 289; 299; 361; 371; 395; 399)

(எயினன் + தந்தை = எயினந்தை). இவர் வேடர் மரபினர் (எயினர் = வேடர்). இவர் பாடியனவெல்லாம் பாலைத் திணைப் பாடலேயாகும். தும்பி செய்த மூங்கிற்றுளையுள் மேல்காற்று முகத்திலின் ஆயர்குழல்போல் ஒலியாநிற்கும் என்று சுவைபடக் கூறியுள்ளார். (அகம்.225) வேள்விக் குண்டத்தின்கீழ் யாமையை வைத்து மூடும் வழக்கினை இவர் கூறுவது மிக்க வியப்பைப் பயக்கும் (அகம்.361)

27. எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார்

(105; 132; 149; 213; 237; 319; 357)

இவரது ஊராகிய எருக்காட்டுர், தஞ்சை ஜில்லா நன்னிலந் தாலுக்காவிலுள்ளது. தாயன் என்பது இவரது தந்தை பெயர். கண்ணன் இவரது பெயர். கதையங்கண்ணனார் என்று புறத்தில் இவர் பெயர் அச்சிடப்படப்பெற்றுள்ளது. தாயங்கண்ணியா ரென்றொருவர் புறத்தில் காணப்படுகிறார். அவர் இவரது ஸகோதரிபோலும். இவர், எழினி ஏவலால் அவன் படைவீரர் நிரைகவர்ந்து போவதையும் (அகம்.105), சேரலரது சள்ளியாறு கடலொடு கலக்குமிடமாகிய முசிறித் துறைக்கண்ணே யவனர் பொன்னேற்றிய மரக்கலங்களோடு வந்து மிளகேற்றிப் போவதனையும், முசிறியை வளைத்துப் பெருஞ்சமர்செய்து ஆண்டுள்ள பொற்பாவை ஒன்றினைச் செழியனொருவன் கைப்பற்றிய கதையினையும் (அகம்.149), கூடலுக்கு மேல்பாலுள்ள திருப்பரங் குன்றத்தினையும், தொண்டையரது வேங்கடத்தினையும், வானவனது கொல்லி யினையும், சோழரது காவிரியினையும், உறந்தையின் கழனி வளத்தையும், உம்பற்பெருங்காட்டின் காட்டுவளத்தையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். இவர் தாயங்கண்ணனெனவும், தையங்கண்ணனெனவும் வழங்கப்பெறுவர்.

28. எருமை வெளியனார் (73)

இவரது ஊர் எருமை வெளி என்பது. இவர் குதிரைமறத் துறையில் ஒரு பாட்டுப் பாடியுள்ளார். (புறம்.273)

29. எருமை வெளியனார் மகனார் கடலனார் (72)

இவர் மேற்சொன்னவர்க்கு மகனாவார். புற்றாம்பழஞ் சோறு கெண்டும் கரடியை இவர் வருணிப்பதும், தலைவி தன்னை நொந்து கூறுவதாக இவர் கூறுவதும் மிக்க சுவை தருவதாகும்.

30. எழுஉப்பன்றி நாகன் குமரனார் (138; 240)

பன்றி நாடென்பது ஒன்றுண்மையால், இவரை அந்நாட்டாரென்று கொள்ளலாம். “நுளையர்க்கு வலை வளந்தப்பின், அம்மகளிர் கிளையுடன் குழீஇச் சுறவுக்கோடு நட்டு, வருணனுக்குப் பரவுக்கடன் கொடுக்கும் வழக்கினைக் கூறுகின்றார் (அகம் 240). தென்னவனது பொதியின் மலைச் சிறப்பு இவராற் கூறப்பட்டுள்ளது. (அகம்.138).

31. ஐயூர்முடவனார் (216)

ஐயூர், பாண்டி நாட்டகத்து ஓரூர். இவர் முடவரென்பது வெளிப்படை. தோன்றிக் கோவிடத்து ஓர் ஊர்தி வேண்டிப் பெற்றவர் (புறம். 399). செல்லிக் கோமானான ஆதனெழினியைப் பாடியுள்ளார்.

32. ஒக்கூர் மாசாத்தனார் (14):-

ஒக்கூர் மாசாத்தியார் என்றொருவர் உளராதலால் அவர்க்கு இவர் உறவினர் போலும். எக்கூர் என்றும் பாடமுண்டு.

33. ஒக்கூர் மாசாத்தியார். (324;384):-

இவர் மூதின் முல்லைத் துறையிற் பாடிய பாடல் மிக்க வீரச்சுவை பயப்பதாகும் (புறம்.379). ஒக்கூர் மாசாத்தனார்க்கு இவர் உறவினர் போலும்.

34. ஒரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார் (23; 95; 191)

இவ்வூர் உரோடோகம் எனவும் வழங்கும். ஓரகடம் என்று காஞ்சீபுரம் தாலுகாவில் ஓர் ஊர் வழங்குகிறது. இக்கந்தரத்தனார், அலர் கூறும் பெண்டிர் நிரயப் பெண்டிராவர் எனத் தலைவி நொந்து கூறுவதாகக் கூறுவது (அகம்.95) சுவையவா நிற்கும்.

35. ஒல்லையூர்தந்த பூதப்பாண்டியன் (25)

ஒல்லையூரை வென்று கொண்டமையால் இவனுக்கு ஒல்லையூர் தந்த என்ற அடைபுணர்க்கப்பட்டது. இவன் சிறந்த வீரனும், நிறையுடையோனும், நீதிதவறாதவனும், நட்பினர் பாற் கோடா நட்புடையோனும் ஆவன். இவனது மனைவி பெருங் கோப்பெண்டு இவன் இறந்தபொழுது தீப்பாய்ந்தனள். அவளும் சிறந்த புலமை வாய்ந்தவள். இவனாற் பாடப்பெற்ற பொதியிற்செல்வன் திதியன் (அகம்.25) இவனது நட்பினருள் ஒருவனாதல் வேண்டும்.

36. ஓரம்போகியார் (286; 316)

“மருதமோரம் போகி” என்று புகழ்ப் பெற்றமைக்கு இயைய இவர் அகத்தும் மருதத்திணையையே பாடியுள்ளார். “வெள்ளி விழுத்தொடி” என்னும் இவரது பாட்டினுக்கு (அகம்.286) நக்கிரனாரும், நச்சினார்க்கினியரும் வெவ்வேறுரை கூறியுள்ளார்கள். ஐங்குறுநூற்றில் மருதப்பாடல் நூறும் இவர் இயற்றியனவாகும்.

37. ஓளவையார் (11; 147; 273; 303)

இவர் சரித்திரம் மிக்க விரிவாய் வல்லார் பல்லோராலும் கூறப்பெற்றிருத்தலால், ஈண்டு மிகச்சுருக்கமாகவே வரையப் படுகிறது. இவர் அஞ்சியதிகமான் பாற் பேரன்புடையார். அவனளித்த நெல்லிக்கனியை உண்டு நெடுங்காலம் உயிரோடிருந்தவர். அவனது செல்வக்காலையிலும் அல்லற்காலையிலும் அவனோடு பொருந்தியிருந்து, அவனுக்கு ஊக்கமளித்து வந்தனர். (புறம்.235; 315) அவன் பகைஞரால் வேலெறிந்து கொல்லப்பெற்றமைக்கு மிகவருந்துவாராயினார் (புறம் 93). தொண்டைமான் இளந்திரையன் அவ் வஞ்சிமேற் போர்தொடுக்க ஆயத்தப் பட்டபோது இவர் அத்திரையன்பால் தூதுசென்று, அவனை அஞ்சவித்துப் போர்க்கு எழாமற்றடுத்தனர் (புறம்.95). பாரி தன்மகளிரை மணஞ்செய்து கொடுக்க மறுத்தமையாற் பகைமை கொண்டு, மூவேந்தரும் அவனது பறம்புமலையைச் சூழ்ந்துகொண்டபோது, அடைபட்டிருந்த எல்லார்க்கும் கபிலர் கிளிகளால் நெற்கதிர் கொணர்வித்து, உணவிட்டுக் காத்ததைப் பாராட்டிக் கூறியுள்ளார். (அகம்.303) வெள்ளி

வீதியார் தம்கணவனைத் தேடிச் சென்று வருந்தியதனை விரித்துள்ளார். (அகம்.147)

38. கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார். (167)

கடியல், ஓர்ஊர். உருத்திரன் இவரது தந்தைபெயர். கண்ணனார் இவரது இயற்பெயர். இவர் அந்தணர் (தொல். பொருள், மரபு,74). பத்துப்பாட்டுள் பெரும்பாணாற்றுப் படையும், பட்டினப்பாலையும் இவரால் இயற்றப் பெற்றன. தொண்டைமான் இளந்திரையனும், சோழன் கரிகாற் பெரு வளத்தானும் இவராற் புகழ்ப்பெற்ற அரசர்களாவார். கரிகாற்பெருவளத்தான் இவரியற்றிய பட்டினப்பாலையைக் கேட்டுப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசளித்தானென்று தெரிகின்றது. (கலிங்.இரா.22) இவர் பாலை நிலத்தை வருணிப்பது பெருஞ்சுவை தருவதாகும்.

39. கடுந்தொடைக்காவினார். (109)

காமரத்தில் பெரும்பாரமான பண்டங்களைத் தொடுத்துக் கட்டித் தோளிற் சுமந்து செல்லும் வழக்கமுடையராக இவர் இருந்தனர் போலும். சுரத்துவாமும் வேட்டுவர் தலைவன் கைப்பொருளின்றி வரும் சாத்தரைக் கொல்லாது விட்ட தன் ஏவலினையரிடமிருந்து தண்டமாகக் களிற்று மருப்பினையும், புலித்தோலையும் பெறுகின்றானென்று காட்டுத்தலைவன் கொடுமையைக் கூறுகின்றார்.

40. கபிலர் (2;12;18;42;82;118; 128; 158; 182; 203; 218; 238; 248; 278; 292; 318; 352; 382)

இவர் அந்தணர் (புறம்.200) குறிஞ்சித் திணையைப் பாடுவதில் இணையற்ற ஆற்றலுடையவர். ஐங்குறுநூற்றில் குறிஞ்சிப்பாட்டு நூறும், கலித்தொகையில் குறிஞ்சி 29 பாட்டும் இவர் பாடியனவாகும். இதனைப்,

“பெருங்கடுங்கோன் பாலை குறிஞ்சி கபிலன்
மருதனிள நாகன் மருத - மருஞ்சோழ
எல்லுத் தரன்முல்லை நல்லந் துவனெய்தல்
கல்விவலார் கண்ட கலி.”

என்ற வெண்பாவான் அறியலாம். இவ்வகத்தில் 203 ஆம் பாடல் ஒன்றொழிய ஏனையவெல்லாங் குறிஞ்சித் திணைக்

குரியனவே. இவர் மழவர் பெருமகனாகிய நள்ளியையும், பேரூரினையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார் (அகம்.238; 382).

குறுந்தொகையில் ஓரியினது கொல்லிப்பாவையினையும், காரியினது முள்ளூர்க்கானத்தையும் புகழ்ந்துள்ளார் (குறுந்.100; 198). நற்றிணையில் காரி மாவூர்ந்து நிரைகவர்தலையும்; அவன் ஓரியைக் கொன்ற வரலாற்றினையும் கூறியுள்ளார் (நற்.291; 320). ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவுறுத்திக் குறிஞ்சிப் பாட்டுப் பாடியருளினார். செல்வக்கடுங்கோ ஆழியாதனைப் புகழ்ந்து பாடிய பத்துப்பாடல்கள் பதிற்றுப்பத்தில் 7 ஆம் பத்தாகத் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன. இன்னா நாற்பதும் கபிலம் என்னும் நூலும் இவர் இயற்றிய மற்ற நூல்களாகும். இவர் பரணருடன் வாதுசெய்தவர்.

இனிப் புறத்தில், பாரிவள்ளலைப் பலபடியாகப் புகழ்ந்துள்ளார் புறம் (105;106 முதலியன). அப்பாரி தன் மகளிரை மணஞ்செய்து கொடுக்க மறுத்தமை காரணமாக மூவேந்தரும் அவனைப் பகைத்து அவனது பறம்புமலையை முற்றியபோது, உள்ளே உணவின்றி வருந்திய எல்லாரையும் காக்கக்கிளிகளாற் நெற்கதிர் கொணரச் சூழ்ந்தனர் (அகம். 78; 303). அம்மூவரும் பறம்பைக் கைக்கொள்வது அரிதென்று கண்டு மனந்தளர்ந்த காலத்து, அவர்களை இவர் இகழ்ந்து பாடியுள்ளார் (புறம் 109; 110). பாரி அவ்வேந்தரால் வஞ்சித்துக் கொல்லப்பெற்றபிறகு அவன் மகளிரை அழைத்துச் சென்று பார்ப்பார்பால் அடைக்கலம் வைத்தனர் (புறம் 113; 236). இப்பாரிமகளிர் தம் தந்தையின் மலையைச் சூழ்ந்து கொண்ட பகை வேந்தரது படையினளவு எவ்வெத்திசையில் எவ்வெவ்வளவு உண்டென்று உயர்ந்த குவடுகளிலேறி நின்று எண்ணிச் சொன்னார் களென்னும் குறிப்புத் தோன்றப் பாடியுள்ளார் (புறம்.116). பின்பு அம்மகளிர்களை அழைத்துக் கொண்டு போய், அவர்களை மணந்துகொள்ளும்படி விச்சிக்கோணையும் இருங்கோவேணையும் அவர் புகழ்ந்து பாடினர் (புறம்.200; 201). அவர்கள் உடன் படாராக, அவர்களைச் சபித்துவிட்டு மீண்டனர். கடைசியாக அம்மகளிருள் ஒருத்தியைத் திருக்கோவலூர் மலையனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்துவிட்டுப் பெண்ணையாற்றினிடையே ஒரு பாறையில் தீவளர்த்து அதிற்சூந்தனரெனத் திருக்கோவலூர்ச் சாணமொன்றால் வெளியாகிறது. (செந்தொகு.4. பகு. 5. பக். 232)

41. கயமனார் (7; 17; 145; 189; 195; 219; 221; 259; 275; 321; 383; 397)

இவர் பாடியனவெல்லாம் பாலைத்திணைக் குரியனவேயாம். முதுபதி என்ற ஓர் ஊரினையும், குறுக்கைப் பறந்தலையில் அன்னிக்கும் திதியனுக்கும் ஒரு புன்னைமரங் காரணமாகப் போர் நிகழ்ந்ததனையும் கூறுகின்றார். புறத்தில் (254), காட்டி னிடத்துத் தன் கணவனையிழந்த ஒருத்தி புலம்புவதாகச் செய்யுள் செய்துள்ளார்.

42. கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார் (18; 263)

இவர் பெயர் கருவூர்க் கண்ணம்பரணனார் என்றும், கருவூர்க் கண்ணம்பாணனா ரென்றும் காணப்படுகின்றது. இவர் கோதையினது வஞ்சி நகரையும், அவ்வஞ்சிநகர் அக்கோதையால் ஒம்பிக்காக்கப் பெறுகின்றதென்பதனையும் கூறுகிறார். இவர் குறிஞ்சியையும் பாலையையும் புனைந்து பாடியுள்ளார்.

43. கருவூர்க் கண்ணம்புல்லனார் (63)

கண்ணன் என்பது இவர் தந்தையின் பெயர். புல்லன் என்பது இவர் இயற்பெயர். மகட்போக்கிய செவிலி புலம்புவதாக வுள்ள இவரது பாடல் படிப்போர்க்கு மிக்க சுவையினைப் பயப்பதாகும்.

44. கருவூர்க்கந்தப்பிள்ளை சாத்தனார் (309)

கந்தப்பிள்ளை என்பது இவர் தந்தை பெயர். இக்கந்தப் பிள்ளையார் பாடல்கள் புறத்தில் 2 (163; 380) காணப்படுகின்றன. இவர் மழவர் நிரைகவர்தலையும்; கவர்ந்தபின் அவர் வேப்பமரத்தடியில் கொழுத்த ஆவை வெட்டிக் கடவுட்குப் பலியிடுவதையும் வருணிக்கிறார். வானவன்பாற் பரிசில் பெறக் கோடியர் திரளாய்ச் செல்லுவதனைப் புகழ்ந்துள்ளார். புறத்தில் தென்னவன் மறவனான நாஞ்சில் வள்ளுவனையும் (380) பிட்டங்கொற்றனையும் புகழ்ந்துள்ளார். நாஞ்சில் வள்ளுவன் சேரன்படைத் தலைவன் அல்லன். அவனைச் “சேரனிடத் தன்புற்று அவனுக்குப் படைத்துணையாய் நின்றோன்” என்று புறநானூறு அச்சுப்புத்தகத்துக் காணப்படுகின்றது. கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளை என்றும் பாடம்.

45. கருவூர்க் கலிங்கத்தார் (183)

இவர் நீருண்ட மேகங்கள் கருவுற்ற பிடிபோல இடந்தொறும் இடந்தொறும் உலவுகின்றன என்று உவமை கூறுவது சுவையவாநிற்கும்.

46. கருவூர் நன்மார்பன் (277)

இவர், தயிர்கடையும் ஓசை புலிமுழக்கம் போலுமென்றும், பனையின் செறும்பு (சிறாம்பு) பன்றி மயிர்போலுமென்றும், கோழியின் எருத்தத்துச் சிவந்த மயிர் முருக்கின் பூங்கொத்துப் போலுமென்றும் வருணித்துள்ளார். இவர் பாடியது பாலைத்திணைப் பாடலாகும்.

47. கருவூர்ப் பூதஞ்சாத்தனார் (50)

பூதன் என்பது இவர் தந்தையார் பெயர். சாத்தன் என்பது இவர் இயற்பெயர். இவர் அன்றில் துணையைப் பிரியின் துயிலாதென்று கூறுகின்றார்.

48. கல்லாடனார் (9;83;113; 171; 290; 333)

இவரது ஊர் கல்லாடம் என்பது, அது மலையாளம் ஜில்லாவில் உள்ளது. இவர் இருப்பைப்பூவை மொட்டம்புக்கு உவமித்துள்ளார். வினைமுற்றிமீளுந் தலைமகன் தலைவியை நினைந்து புலம்புவதாக இவர் கூறியபாடல் மிகவும் சுவையுடைத்து. புல்லி நாட்டிலுள்ள வேங்கடத்தினையும், ஆங்கு யானைக்கன்றைப்பிடித்து வந்து இளைஞர் கள்நொடையில்லிற் கட்டிவிட்டுக் கள்ளருந்திப் போவதனையும் கூறுகின்றார். புறத்தினும் “புல்லி வேங்கட விறல்வரை” எனப் புகழ்ந்தனர் (புறம் 385). கோசரது நட்பிற் கோடாப் பெருங்குணத்தையும், அவர் அகுதையைக் காத்த பெருமையினையும், பாணன் என்ற சிற்றரசன் படைவீரர்கள் நிரைகவர்தற் சிறப்பினையும், வாகைப்பெருந்துறைப் போரில் பொலம்பூண் நன்னனைக் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரல் வென்று தான் இழந்த நாட்டை மீளக் கைப்பற்றின கதையினையும், ஆலங்கானப் போரில் நெடுஞ்செழியன் இருபெருவேந்தரையும், ஐம்பெரு வேளிரையும் வென்ற சரிதையினையும் கூறியுள்ளார். புறத்தும் (23) இச்சரிதையைக் கூறினர். முள்ளூர் மன்னன்காரி, கொல்லித் தலைவனான ஓரியைக் கொன்று, அம்மலையைச் சேரலர்க்கு

உரிமையாக்கின வரலாற்றினையும், கொல்லிப்பாவை கடவுளால் அமைக்கப் பெற்றதென்பதனையும் விரித்தனர். மற்றுமிவர் குறுந்தொகையில் தொண்டையரது மலையையும் (குறுந்தொகை 260) புறத்தில் (285; 391) அம்பர் கிழான் அருவந்தையையும், பொறையாற்றுக் கிழானையும் பாடினர். திருக்குறளையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். (வள்.மா.9) யாப்பருங்கல விருத்தியில் கல்லாடனார் சூத்திரங்கள் எனச் சில காணப்படுகின்றன.

49. காவட்டனார் (378)

இவர், சிறைப்புறமாகத் தலைவி சொல்லுவதாகக் கூறும்பாட்டுப் பெரிதுஞ் சுவையுடைத்து; புறத்தில் இவர் அந்துவன்கீரனைப் பாடியுள்ளார். (புறம்.359)

50. கழார்க் கீரனையிற்றியார் (163; 217; 235; 294)

இவர் கீரன் என்பவர்க்கு உறவினர்போலும், காதலனைப் பிரிந்து புலம்பும் மகளிர் கூற்றாகவே இவர் பாடல்கள் செய்துள்ளனர். இவரது ஊர் சோழநாட்டில் தஞ்சை ஜில்லா மாயூரம் தாலுக்காவிலுள்ள கழார் என்பது. இவர் வேடர் மரபினர்.

51. காட்டுக்கிழார்மகனார் கண்ணனார் (85)

இவர் வேளாளர். காட்டுரென்பது இன்னவிடத்துள்ள தென்று விளங்கவில்லை. இவர் தொண்டைமான் இளந்திரையனது வேங்கடமலையைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

52. காவன்முல்லைப் பூதனார். (21; 151; 241; 293; 391)

இவரது இயற்பெயர் பூதன் என்பது. காவன் முல்லை என்பது புறத்தினையில் ஒரு துறை. இவர் அத்துறையிற் பாடும் வல்லமையுடையார்போலும். இவர் உழிஞ்சிலின் கவர்த்த கோட்டிற்கு மான்கோட்டினை உவமித்துள்ளார் (அகம்.151). காட்டிலுதிரும் நெல்லிக்காயை வட்டக் கழங்காகக் கொண்டு செம்முக மந்தி ஆடும் என்றும் (அகம்.241) அதிரற்பூ வெருகின் எயிறு போலுமென்றும் கூறியுள்ளார் (அகம் 391). குறுந்தொகையில் இவர் பாடியனவாக இரண்டு பாடல்களும் நற்றிணையில் ஒன்றும் காணப்படுகின்றன.

53. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் (107; 123; 285)

இவரது ஊர் காவிரிப்பூம்பட்டினம். இவர் வணிகர் மரபினர் (தொல். பொருள். மரபு. 74). வடுகர் தேக்கிலையில் உண்ணும் வழக்கினையும் நிரைகோடற் சிறப்பினையும், வேட்டையில் செந்நாய்கள் மானின் ஓடுங்குறுங்குறுத்து அதனை யெளிதிற் பற்றுவதனையும் பாராட்டுவர். இவர் தமது ஊராகிய காவிரிப் பூம்பட்டினத்தைச், “சோழர் கழைமாய் காவிரி கடன்மண்டு பெருந்துறை” எனச் சிறப்பித்துள்ளார். சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந் திருமாவளவனும் பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியும் ஒருங்கிருந்தமைக்கு வியந்து பாராட்டிப் பாடினர். பிட்டங் கொற்றனைப் புகழ்ந்தனர்.

54. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார் (103; 271)

இவரது ஊரும் காவிரிப்பூம்பட்டினமே. இவர் அவியன் என்னும் கொடையாளி ஒருவனைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

55. குடவாயிற் கீரத்தனார் (35; 44; 60; 79; 119; 129; 287; 315; 345; 366; 385)

இவரது ஊராகிய குடவாயில், தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ளது. இவர் நடுகற் சிறப்பையும், அதற்கு நிவேதிக்கப் பெறும் தோப்பிக்கள்ளையும், இடப்பெறும் துருஉப்பலியையும், சூட்டப் பெறும் மயிற்பீலியையும் பாராட்டி யுள்ளார். திருக்கோவலூர் அரசனான காரியின் பெண்ணையாற்றுக் கொடுங்கான் முன்றுறையையும். சேரன் படைத்தலைவர்களான நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை, கணையன் என்பார்கள் ஒன்று சேர்ந்து பெரும்பூட் சென்னியைக் கழுமலத்தில் எதிர்த்த சரித்திரத்தையும், அக்கழுமலப் போரில் அச்சென்னியின் சேனாபதியான பழையன் பட்டிற்சக்கச் சோழன் சினந்து கணையனை அகப்படுத்தினதோடு கழுமலத்தையும் கைப்பற்றிக் கொண்டமையையும் கூறியுள்ளார். சோழரது திரவிய சாலை தமது குடவாயிலிலமைக்கப் பெற்றிருந்ததென்று கூறியுள்ளார். (அகம்.35;44)

மற்று மிவர் பொறையன் தொண்டியையும், வழுதி கூடலையும், சோழர் காவிரியையும், ஏழிற்குன்றத்தையும்,

கொங்கரது ஆநிரைப் பெருக்கத்தையும், மழவர் கொழுப்பா வெறிந்து ஊன் புழுக்கயவர்தனையும், எவ்வி நாட்டின்கண் மருதநிலமும், நெய்தல் நிலமும் மயங்கிக் கிடக்கும் அழகினையும் மிகச்சுவையட வருணிக்கின்றார். (அகம்.60; 79; 129; 315; 345; 366; 385)

56. குமிழிஞாழார் நப்பசலையார் (160)

இவர் பெண்பாற்புலவர். குமிழிஞாழார்க்கு உறவினரென்று ஊகிக்கப்படுகிறார். இவர் பெண்யாமை முட்டையிடும் முறையினையும், ஆண்யாமையாற் பாதுகாத்துவரப்படுதலையும் விரிவாய்க் கூறியுள்ளார். குறுந்தொகையிலும், ‘தாயின் முட்டை போலவுட்கிடந்து சாயி னல்லது பிறிதெவனுடைத்தோ, யாமைப் பார்ப்பி னன்ன காமங் காதலர் கையற விடினே’ எனப்பட்டது நோக்குக. (குறுந்.152)

57. குறுங்குடி மருதனார் (4)

இவரது ஊர் குறுங்குடி. இக்குறுங்குடி திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஒரு விஷ்ணு ஸ்தலமாகவுள்ளது. இவர் உறையூர்க்குக் கீழ்பாலுள்ள சிராப்பள்ளி மலையினைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். இவர் பாடலொன்று குறுந்தொகையிலும் காணப்படுகின்றது. (344)

58. குன்றியனார் (40; 41)

இவர் தலைவி புலம்புவதாகக் கூறிய 40ஆம் செய்யுளும், தலைவன் புலம்புவதாகக் கூறிய 41ஆம் செய்யுளும் படிப்போர் கன்மனத்தையும் கரையச்செய்யும்.

59. கோட்டம்பலத்துஞ்சிய சேரமான் (168)

இவர் பெயர் கோட்டம் பலத்துத்துஞ்சிய மாக்கோதை எனப்பறத்து (245) வழங்கப்படுகிறது. இவர் மனைவியை இழந்து பாடிய பாடல் கன்மனத்தாரையும் இரங்கச் செய்யும் (புறம் 245). ஆன்குன்றிற் கருகிலுள்ள குழுமுரின்கண் வருந்தி வந்தோர்க்கு உணவளித்தற்பொருட்டு உதியன் சமைத்த அட்டிவை வருணித்துள்ளார்.

60. கோடிமங்கலம் வாதுளி நற்சேந்தன் (179; 232)

கோடிமங்கலம் என்பது மதுரை ஜில்லாவிலுள்ளது. வாதூலகோத்திரத்து நற்சேந்தனெனவே இவர் அந்தனர்

மரபினராவார். யானை, பேய்த்தேரை மழையெனநினைத்து வாய் திறக்கும் என்றும் மழை முழக்கங் கேட்டுப் புலி முழக்கமென்று அது அஞ்சியோடுமென்றும் கூறுவது சுவை பயவாநிற்கும்.

61. கோடியூர்கிழார் மகனார் நெய்தற்றத்தனார் (244)

நெய்தல் தத்தனார் என்றமையால் இவர் நெய்தற்றிணையைப் பாடுவதில் வல்லார்போலும். அப்பாடல் கிடைத்திலது. இவர் வேளாளர். கோடியூர் எந்நாட்டிலுள்ளதென்று விளங்கவில்லை.

62. சாகலாசனார் (16; 270)

சாகல் என்பது இவர் ஊர்ப்பெயர் போலும். பரத்தை மனையினின்றும் வந்த தலைவன் நாணும்வண்ணம் தலைவி கூறுவதாக இவரியற்றியபாடல் மிகவும் சுவையுடையதொன்றாகும். இவர் குட்டுவனையும் அவனது கழுமலத்தையும் புகழ்ந்துள்ளார்.

63. செயலூர் இளம்பொன்சாத்தன் கொற்றனார் (177)

சாத்தன் என்பது இவரது தந்தை பெயர். செயலூர் இவரது ஊராகும். இவர் பொன்வாணிகர். மயில், பாகற்பழம் உண்டலைக் கூறுகின்றார். அயிரியாறு இவராற்புகழப் பெற்றுள்ளது. சிறுகுடிக்கிறைவனாகிய பண்ணனைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

64. செல்லூர்க் கோசிகன்கண்ணனார் (66)

இவர் கௌசிக கோத்திரத்துக் கண்ணனார் என்ற இயற்பெயரையுடைய அந்தணர். செல்லூர் சோழ நாட்டின் கீழ் கடற்கரையின் கண்ணதான ஓர் ஊர் (அகம் 90). மக்கட் பேறுடையார்க்கே இம்மை மறுமைப்பயன் உளவாகுமென்று கூறியுள்ளார்.

65. செல்லூர்கிழார் மகனார் பெரும்பூதங்கொற்றனார். (250)

பெரும் பூதன் என்பது இவர் தந்தைபெயர். கொற்றன் இவரது இயற்பெயர். இவர் வேளாண்வருணத்தினர். இவர் நெய்தலைப்புனைந்து பாடியுள்ளார்.

66. சேந்தங் கண்ணனார் (350)

சேந்தன் இவரது தந்தை பெயர். கண்ணன் இவரதியற்பெயர். இவரது பாடல் நற்றிணையிலும் (54) காணப்படுகின்றது. இவர் நெய்தற்றிணையைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

67. சேரமா னிளங்குட்டுவன் (153)

இவர் சேரர் மரபினர். இவர் பாலைத்திணையில் உடன்போக்குக் கூறுகின்றார். கோங்கின் மலர் உதிர்வது கைவிடுசுடர்போலுமென்று வருணிப்பது சுவையுடையவாநிற்கும்.

68. தங்காற் பொற்கொல்லனார் (48; 108; 355)

இவர் பொன்செய் கொல்லர். தங்கால் பாண்டி நாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணு ஸ்தலம். திருத்தண்கால் என வழங்கும். தங்கால் பூட்கோவலனார் என்றும், தாட்கோவலனார் என்றும் புறத்துக் காணப்படுகின்றது. இவர் புலி புலி என்று கூவிக் குறமகளிர் வேங்கைப் பூப் பறிக்கும் வழக்கினைக் கூறுகின்றார். செவிலித் தாய்க்குத் தோழி அறத்தொடு நிற்பதாக இவர் கூறும்பாடல் மிகச் சாதுரியமாக உள்ளது. கோண்மா என்ற தீங்கிழைக்கும் விலங்கு வழங்குகின்ற வழியென ஆற்றினருமை கூறுகின்றார். நம் உடம்பு மெலிவைக் காட்டித் தலைவனைப் போகாமல் தடுப்போம் வாவெனத் தலைவி தோழியை யழைப்பதாகச் சொல்லுவது சுவையுடையவாநின்றது. இவர் பாடலாக நற்றிணையில் ஒன்றும், குறுந்தொகையில் ஒன்றும், புறத்தில் ஒன்றும் அகத்தில் மூன்றுமாக ஆறுபாடல்கள் காணப்படுகின்றன. தங்கான் முடக்கொற்றனார் என்றும் சில பிரதிகளில் இவர் பெயர் காணப்படுகின்றது.

69. தொண்டி ஆழார்ச்சாத்தனார் (169)

ஆழார் என்பது சேரநாட்டில் குறும்பொறை மலைக்குக் கீழ்பாலுள்ள ஓர் ஊர். தொண்டி யாழார் என்பது தொண்டி நாட்டைச் சார்ந்த ஆழார் என்று பொருள்படும். இவர் பாலைபுடி புனைந்து பாடியுள்ளார்.

70. தொல்கபிலர் (282)

இவர் ‘பொய்யாநாவிற் கபிலன்; வாய்மொழிக் கபிலன்’ எனப்படும் அந்தணக்கபிலரின் வேறு. இவரும் அக்கபிலரை ஒப்பக் குறிஞ்சியைப் புனைந்து பாடியுள்ளார்.

71. நக்கண்ணையார் (252)

இவர் பெருங்கோழி நாய்கன் மகளாவார் (புறம். 83; 84). போர்வைக்கோப் பெரு நற்கிள்ளியைக் காதலித்து, இவர்

அவனது மல்வென்றியைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். அன்னை துஞ்சாமற் காத்தலை எடுத்து உவமை முகத்தாற் கூறிய இவரது பாடல் புலவர்களுக்குப் பெரிதும் மகிழ்வூட்டுவதொன்றாம்.

72. நக்கீரனார் (36; 57; 78; 93; 120; 126; 161; 205; 227; 249; 253; 290; 310; 340; 346; 369; 389)

இவர் பெயர் கீரன் என்பது; ந என்பது சிறப்புப் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல். இவர் தந்தையார் மதுரைக் கணக்காயனார். (கணக்காயனார் - பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர்) இவர் மகனார் கீரங்கொற்றனார். இறையனார் செய்த அகப்பொருட்டுத்திரத்திற்கு மெய்யுரை கண்டவர் இவர். நாலடி நாற்பதென்னும் யாப்பிலக்கணங் கூறும் ஒரு நூலும், பத்துப்பாட்டில் திருமுருகாற்றுப்படையும், நெடுநல் வாடையும் இவர் இயற்றினவாம். பலவிடத்தும் (நற்.258; 358., அகம் 227) பாண்டியனுக்கு உரிய மருங்கூர்ப் பட்டினத்தையும். அதன்கண்ணதான ஆவணத்தையும் இவர் சிறப்பிக்கின்றார். செழியன் மறவனான வாணனது சிறுகுடியையும், அருமனது சிறுகுடியையும் புகழ்ந்துள்ளார். (நற்றிணை 349; 367) இவர் தலையாலங்கானத்தில் நெடுஞ்செழியனோடு போரேற்ற எழுவரும் பட்டமையையும், கபிலர் கிளிகளை வளர்த்து நெற்கதிர் கொணரவிடுத்துப் பாரியையும் அவன் படையையும் காத்தமையையும், சோழரது உறந்தைக்கண்ணதான அறந்துஞ்சும் அவையினையும் காவிரியையும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும், வழுவியின் கொற்கையினையும் கூடலையும் அதன் கண்ணதான நாளங்காடியினையும். சேரனது தொண்டி, கருவூர், ஆன் பொருநை முதலியவற்றையும், எவ்வி அடக்கவும் அடங்காமல் திதியனோடு பொருத அன்னி மாண்ட கதையினையும், கரிகாற் பெருவளத்தான் தான் இழந்த அரசரிமையை மீட்டும் எய்திய வரலாற்றினையும், தூங்கல் பாடிய தழும்பனது ஊனூரையும், வேம்பி நாட்டினனான முகண்டை யென்னும் கொடையாளி ஒருவன் அகவுநர்க்கு ஏற்றுபரிசில் முதலியன ஈயும் சிறப்பினையும், மழவர் நாகாவீழ்த்துத் திற்றி தின்றலையும் அவரது கோடை மலையையும், பசும்பூட் பாண்டியன் கொங்கரை ஒட்டியதனையும், வடுகர் தலைவனான எருமை என்பானது நாட்டிலோடும் அயிரியாற்றினையும், திரையனது பவத்திரியையும், பழையன் மாறன் கூடற்பறந்தலைக்கண்ணே

கிள்ளிவளவனைச் சாய்த்தமை கண்டு கோதைமார்பன் உவந்ததனையும், வானவரம்பன் நன்னாட்டினையும் இவ்வகத்திற் புகழ்ந்துள்ளார். குயக்கொண்டான் என்பான் ஒருவனைச் சாவவும் பிழைக்கவும் பாடினர் எனத் தொல்காப்பிய உரையில் (தொல்.பொருள்.490) காணப்படுகிறது. புறத்தில் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனும், பிடவூர்கிழான்மகன் பெருஞ் சாத்தனும் இவராற்பாடப் பெற்றோராவர். பத்துப்பாட்டின் இரண்டாம் பதிப்பின் 9ஆம் பக்கத்தின் கீழ்க் குறிப்பில் அகநானூறு 57ஆம் பாட்டிலுள்ளதாகக் காட்டப்பட்டுள்ள “வரைவயிறுகிழித்த நிழறிகழ் நெடுவேற், நிகழ்பூண் முருகன் நீம்புலலைவாய்” என்ற அடிகள் எனக்குக் கிடைத்த அகநானூற்றுப் பிரதிகளில் ஒன்றிலாவது காணப்படவில்லை. “பையுண்மாலைப் பழுமரம்படரிய” என்று தொடங்கும் தொல்காப்பியவுரை மேற்கோட்பாட்டில் இவ்வடி காணப்படுகின்றது. (தொல்.பொருள்.114)!

73. நரைமுடி நெட்டையார் (339)

இவர் நிரைமுடி நெட்டையாரெனவும் வழங்கப்பெறுவர். தேராழி பதிந்த குழியில் நீரோடுவது பாம்பு வரிசையாக முடுகுவதுபோலுமென்று கூறுவது வியப்புத்தராநின்றது.

74. நல்லாவூர்கிழார் (86)

இவரது ஊராகிய நல் ஆவூர் எவ்விடத்திலுள்ளதென்று விளங்கவில்லை. இவர் வேளாளர். அகப்பாட்டிற்குப் பேரெல்லையாகக் கூறப்படும் முப்பதோரடியுள்ள பாடல் இவருடையதாகும். பண்டைக் காலத்துக் கலியாணச் சடங்கின் முறையை இவர் பாடலால் அறியலாம். நற்றிணையில் 158ஆம் பாடல் இவர் பாடியதாகும்.

75. நன்பலூர்ச் சிறுமேதாவியார் (94; 394)

இவர் நல்லூர்ச் சிறுமேதாவியாரெனவும் கூறப்படுவார். முல்லைத்திணையைப் புனைந்து பாடியுள்ளார். இடையர், வாயை மடித்துவிடும் வீளைக்கு முயல் வெருவிப் புதலின்கண் ஒளிக்குமென்றும், நரியினது ஊளை முதைப்புனங்காவலரது கோட்டோசையோடு ஒருங்கொலிக்குமென்றும் வியப்புறக் கூறியுள்ளார்.

76. நெய்தற்சாய்த்துய்த்த ஆவூர்கிழார் (112)

இவர் வேளாண் வருணத்தினர். தலைமகனைத் தோழி வரைவு கடாவுவதாகச் செய்துள்ள இவர்பாடல் மிக்க சுவை பயக்கும்.

77. நொச்சிநியமங்கிழார் (92)

இவர் வேளாளர். நொச்சிநியமம் ஓர் ஊர். வேங்கை மலரைக் கொய்யக் குறமகளிர் புலி புலி யென்றுகூற, ஆடவர் வில்லுங்கையுமாய்ப் புலிகாக்க வந்து வெள்கிப் போவதனைச் சுவைபடப் பாடியுள்ளார். நற்றிணையில் இவர் பாடிய பாடல்கள் நிரம்பச் சுவையுடையனவாய்க் காணப் படுகின்றன.

78. நோய்பாடியார் (67)

‘யானெவன் செய்கோ’ என்னும் இவரது பாட்டுப் பிரிந்த புலம்பு நோயை நன்கு புலப்படுத்தலால் இவர்நோய் பாடியார் எனப் பட்டனர் போலும். நிலம்படு மின்மினிபோலப் பரல் கடத்திடத்து இமைக்கும் என்று வியப்புற வருணித்திருக்கிறார். நடுகற்குப் பீலி சூட்டும் வழக்கினையும், நடுகலிடத்தவன் பிடித்த வேல் முதலிய கருவிகளை அங்குச் சார்த்தும் வழக்கினையும் வருணிக்கின்றார்.

79. பரணர் (6; 62; 76; 116; 172; 125; 135; 142; 148; 152; 162; 178; 181; 186; 196; 298; 212; 222; 228; 236; 246; 258; 262; 266; 276; 322; 326; 356; 367; 372; 376; 386; 396)

இவர் கபிலரைப் ஒப்பப் பாடும் பெரும்புலவர். நக்கீரர், ஓளவை முதலியோராற் புகழ்ப் பெற்றவர் பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம் பத்தினை இயற்றிய ஆசிரியர். அகத்தில் இவராற் பாடப்பெற்ற விஷயங்கள் மிகப்பல. அவற்றுட்சில அடியிற் கூறுவாம். அகுதை; அஞ்சி அன்னி, ஆஅய் அண்டிரன், ஆஅய் எயினன், ஆட்டனத்தி, எவ்வி, ஓரி, கட்டி, கணையன், கரிகால்வளவன், கழுவுள், குட்டுவன், குறும்பியன், தழும்பன், தித்தன், திதியன், நள்ளி, நன்னன் ஆஅய், நன்னன் உதியன், நீடுர்கிழவோன், பசும்பூட்பாண்டியன், பழையன், பாணன், பின்டன், பேகன், பொறையன், மாந்தரம் பொறையன், மத்தி, மிஞிலி, வல்லங்கிழவோன், என்ற தலைவர்களும்; அகுதை,

அன்னிமிஞிலி, ஆதிமந்தி, ஐயை, மருதி என்ற தலைவியர்களும்; ஆரியர், பதினான்குவேளிர், பூழியர் என்ற கூட்டத்தார்களும்; கவிரத்துச்சூர்மகள், கொல்லிக்கடவுள், முக்கட்செல்வன், முருகன், பாழி அணங்கு, நள்ளி அடுக்கத்துச்சூர் என்ற தெய்வங்களும்; திருச்சீர் அலைவாய், ஆலமுற்றம். கூடல் என்ற புண்ணியஸ்தலங்களும் பிறவும் இவராற் பாடப்பெற்றுள்ளன. திருக்குறளைப் புகழ்ந்தனர் (வள்.மா.6.).

80. பறநாட்டுப் பெருங்கொற்றனார் (323)

‘நறுநீல நெய்தலும் கொட்டியுந் தீண்டிப், பிறநாட்டுப் பெண்டிர், முடிநாறும் பாரி, பறநாட்டுப் பெண்டிர் அடி’ எனவருதலால், பறநாடு பாரியினது நாடாகும். யானைச் செல்லினம்போலப் புயல் இயங்காநின்றதென அழகிய உவமை கூறியுள்ளார்.

81. பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி (28)

இவர் பாண்டியர் மரபினர். ஞானியும் புலவர் பெருமானு மாகிய பிசிராந்தையாரொடு பழகி வந்தவர். அறிவு முதிர்ப் பெற்றமையால் அறிவுடை என்னும் அடைபுணர்க்கப் பெற்றார். நம்பி என்பது புருஷச் சிரேட்டன், பூர்ணன் எனப் பொருள்படும். பகலே சிறைப்புறமாகத் தோழி கூறுவதாகக் கூறும் இவரது பாடல் வியப்பைத் தருவதாகும். மக்கட் பேறில்லார்க்கு எத்துணைதான் மற்றப்பேறு நிரம்பியிருப்பினும் புருஷார்த்தம் நிறைவுற்றதின்று என்று கூறியுள்ளார். (புறம் 188)

82. பாண்டியன் கானப்பேரெயில்தந்த உக்கிரப்பெருவழுதி (26)

இவர் இவ்வகப் பாட்டை உப்பூரிசூழ்கிழார் மகனாவார் உருத்திரசன்மரைக் கொண்டு தொகுப்பித்தவர். கானப் பேரெயிலின் கண்ணே குறும்பு செய்திருந்த வேங்கைமார்பன் என்னும் கொடியோனை வென்று, அக்கோட்டையைக் கைப் பற்றினமை நோக்கி இவர் இவ்வாறு அடைகொடுக்கப் பெற்றார் (புறம் 21). இவரது அவையில் திருக்குறள் அரங்கேறியதாக ஒருகதை வழங்குகிறது. இவர் குறளைப் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார். (வள்.மா.4). இவர் காலத்தவர் சேரமான்மாவண்கோவும், சோழன் இராசகுயம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளியுமாவார்.

83. பாண்டியன் ஏனாதிநெடுங்கண்ணனார் (373)

ஏனாதி என்பது அரசரால் வீரர்க்கு அளிக்கப்படும் பட்டம் (தொல்.பொருள்.புறத்.8). பாண்டிய அரசனால் ஏனாதிப்பட்டங் கொடுக்கப்பட்ட யுத்தவீரராவார் இவர். பகைவர் கோட்டையை அகப்படுத்தற் செய்தியும், முனை கவர்ந்து கோடலாற் பீரெழுந்து பாழ்ப்பட்ட மன்றங்களின் வருணனையும் இவர் பாடல்களிற் காணப்படுகின்றன.

84. பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் (கடவுள் வாழ்த்து)

எட்டுத்தொகையுள் நற்றிணை, குறுந்தொகை முதலிய பெரும்பாலவற்றிற்கு இவர்பாடல்கள் கடவுள் வாழ்த்தாக முன்வைக்கப் பெற்றுள்ளன. நற்றிணையில் திருமாலையும், குறுந்தொகையில் முருகக்கடவுளையும், ஐங்குறுநூறு அகம்புறம் மூன்றிலும் சிவபிரானையும் பரவிய பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. வடமொழிப் பாரதத்தை இவர் தமிழிற் பாடியுள்ளார். அது முழுவதும் இக்காலத்துக் கிடைத்திலது.

85. பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ (5,99, 111, 155, 185, 223, 261, 267, 291, 313, 337, 379)

பாலைத்திணையைச் சுவைபடப்பாடும் போற்றல்கருதி இவர் பாலை பாடிய என்ற அடை கொடுக்கப்பெற்றார். சேரமான் என்ற அடை இவர் பெயர்முன் காணப்படுதலால் (புறம்.11) இவர் சேரர் மரபினராவார். பெரும்புலவரேயன்றி மிக்க வீரமுமுடையவர். கலியில் பாலைக்கலி இவர் பாடியதாகும். இதனைப் “பெருங்கடுங்கோன் பாலை” என்றதனான் அறியலாம். இவர், மழவர் தூதுசெல்லும் பார்ப்பானைத் தடிந்துவீழ்த்தி அவனிடத்து ஒன்றுங் காணாது வெறுங்கையராய்ப் போவதனை வருணித்துள்ளார். (அகம்.337)

86. பாலைக்கொட்டிலார் (336)

யானை அருளுதலாற் பாகன் பிழைத்திருப்பதுபோல யான் விழவிடத்து வாராதிருத்தலினால் இற்பரத்தை உயிர் வாழ்கின்றாளெனச் சேரிப்பரத்தை கூறுவதாகக் கூறும் இவரது பாட்டு இன்சுவை பயவா நின்றது. சோழரது வல்லத்துப் புறங்காட்டில் ஆரியர் படை பட்டமையைக் கூறுகின்றார்.

87. பிசிராந்தையார் (337)

இவரது ஊர் பாண்டிநாட்டின் கண்ணதான பிசிர என்பது (புறம் 215). இவர் சிறந்த ஞானி; அறிவு நிரம்பிய புதல்வர் களையும், கற்பிற்சிறந்த மனைவியையும், உள்ளம்போல ஏவல் செய்யும் ஏவலாளர்களையும், உடையவராய், ஞானிகளோடு பழகி வந்தவர் (புறம்.191). கோப்பெருஞ்சோழன் என்பான் பெரியஞானியென்று கேள்வியுற்று அவனை நேரில் காணாதிருக்கச் செய்தேயும், அவனோடு விள்ளா நட்புடைமை பூண்டு (புறம்.215), அவன் துறந்த காலத்து அவ்வரலாற்றை ஒத்த உணர்ச்சியால் அறிந்து (குறள் 399 உரை) உடன்துறந்த பெருமையுடையவர் (புறம் 218). மலைமீது சூழ்ந்துள்ள வெண்மழையைக் குயவன் சூளைமேற் சூழ்ந்துள்ள புகைக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுகின்றார்.

88. பெருங்குன்றுர்கிழார் (8)

இவர் வேளாளர். சேரமான் குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும் பொறையைப் புகழ்ந்து பாடிய இவர் பாடல்கள் பதிற்றுப்பத்து 9 ஆம் பத்தாகத் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளது. இவ்வரசன் தமையனான குடக்கோச்சேரலிரும் பொறையை இவர் இகழ்ந்து பாடியுள்ளார் (புறம்.120; 211). இவர் பாடிய அகம் 8ஆம் பாட்டிற்கு அகப்பாட்டுரைகாரர் கூறிய உள்ளுறை இறைச்சி முதலியவற்றை நோக்கி மகிழ்க. புறத்தில் இவர் பேசுமையும், சோழன் உருவம்ஃறேர் இளஞ்சேர்சென்னியையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

89. பெருந்தேவனார் (51)

இவர் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனாரின் வேறு என்பதையுணர்த்தவே ஓரடையுமின்றிப் பெருந்தேவனார் என்றே கூறப்பட்டனர் என ஊகித்தற்கிடனாகிறது. கடுகுபெருந்தேவனார் என ஒரு பாடம் காணப்படுகின்றமையால் இவர் ஊர் கடுகு என்று கொள்ளலாம். அன்றிக் கடுகுபெருந்தேவனார் என்பார் வேறோர் புலவராகவு மிருக்கலாம். எருவைப் பேடைக்கு ஊனிடத்துள்ள விருப்பத்தை நோக்கி ஊனைப்பதித்தாலன்ன செஞ்செவி எருவை என எருவையின் காதினை வருணிக்கின்றார்.

90. பேயனார் (234)

இவர் ஐங்குறு நூற்றில் முல்லைப்பாட்டு நூறும் இயற்றியவர். முல்லைத் திணையைப் பாடுவதில் பேராற்றலுடையவர். தலைமகன் தேர்ப்பாகனை 'விரையத்தேரூர்வாயாக'; யான் என் மனைவியைக் காணவேண்டு' மெனக் கூறுவதாகக் கூறும்பாடல் இன் சுவை பயப்பதொன்றாகும்.

91. பொதும்பில்கிழான் வெண்கண்ணனார் (130; 192)

இவர் வேளாளர். பொதும்பு பாண்டிநாட்டின் கண்ணதான ஓரூர். இவர் தாழையின்தலை பேய்த்தலை போன்றுள்ள தென்றும், கிளியின் சுழத்திரேகை வானவிற்போன்று விளங்குகின்றதென்றும் கூறிய உவமைகள் வியப்பினைப் பயவாநின்றன. "அருவியடித்துக் கொண்டுவந்த நாகரத்தினம் வீசிய ஒளியால் எம்மூரில் இரவு முழுதும் தீபம்வைத்ததுபோன்றிருத்தலால், தலைவி இரவுக் குறியிடத்து வரக்கூடாதவளாயிருக்கின்றா" ளெனத் தோழி கூற்றாக இவர் கூறுவது மிக்க சுவையுடையதொன்றாகும். இவர் வெண்கண்ணனாரென்றுங் கூறப்படுவர்.

92. பொதும்பிற் புல்லாளங் கண்ணியார் (154)

இவரது ஊரும் மேற்சொன்ன பொதும்பு என்னும் ஊரே. கண்ணியார் என்றமையானே இவரைப் பெண்பாற் புலவராகக் கருதலாகும். புல்லாளனுக்கு இவர் உறவினர் போலும். இவர் தேரை ஒலிக்குச் சிறு பல்லியத்தை உவமை கூறுகின்றார். கோடல் பிணியவிழ்வது பாம்பின் படம் விரிப்பதுபோன்றிராநின்றதென்று வியப்பற வருணிக்கின்றார்.

93. பொருந்தி லிளங்கீரனார் (19; 351)

பொருந்தில் என்பது ஓர் ஊர். இளங்கீரன் என்பது இவரியற் பெயர். இவர், தலைமகன் தலைமகனை நினைந்து இரங்கிச் சொல்லுவதாகச் செய்த மேற்காட்டிய செய்யுள் களிரண்டும் இன்சுவை பயப்பனவாகும். 'குடிஞை சுட்டுக்குவி; குத்திப்புதை' என்று பொருள்பட ஒலிக்குமென்று கூறுகின்றார். இருப்பையின் குழை அழல கைந்தாற்போல விளங்குகின்றன என்கின்றார். கனைவனைப் பிரிந்த மகளிர் சுவரில் கோடிட்டு நாளெண்ணும் வழக்கினையும் பல்லி சகுனங் கேட்கும் மரபினையும் வருணிக்கின்றார்.

94. போந்தைப் பசலையார் (110)

தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பதாக இவரியற்றிய பாடல் இனிமையினும் இனிமை பயவா நின்றது. புகார்த்தெய்வம் இவராற் கூறப்பெற்றுள்ளது.

95. மதுரை அளக்கர்ஞாழார்மகனார் மள்ளனார் (33; 144; 174; 314; 344; 358)

இவர் பெயர் மதுரை அளக்கர் ஞாழார்மகனார் அம்மள்ளனார் என்றும், அம்மள்ளனார் என்றும் காணப்படுகின்றது. இவர் புறத்தில் (388) பாண்டியன் மறவனான சிறுகுடிகிழான் பண்ணனைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். அகத்தில் வானவனது கொல்லியைப் புகழ்ந்துள்ளார் (அகம் 33). நற்றிணையில் இவர் இயற்றியனவாக மூன்று பாடல்கள் கிடைக்கின்றன.

96. மதுரை அறுவைவாணிகள் இளவேட்டனார் (56; 124; 230; 254; 272; 302)

அறுவைவாணிகள் என்பது வஸ்திர வியாபாரி என்று பொருள்படும். இவர் வணிகர் மரபினர். (தொல். பொருள். மரபு. 74). திருவள்ளுவர் குறளைச் சிறப்பித்து பாடினாரும் இவரும் ஒருவர் (வள்.மா.35). பாலைத்திணையொழிய ஏனைய வெல்லாத் திணையையும் புனைந்து இவ்வகத்தில் இவர் பாடியுள்ளார். படுத்தயானை முதுகினைக் காற்றிலசையும் வழைத்தாறு தடவும் என்பர். (அகம் 302)

97. மதுரை ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் (43)

ஆசிரியர் எனவே, இவரை அந்தணராகக் கொள்ளலாகும். அந்துவன் என்பது இவரியற்பெயர். இவர் மதுரை மருதனிள நாகனாற் புகழ்ப் பெற்றவர். பரிபாடலில் இவர் முருகக் கடவுளைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார் (6; 8; 11; 20) கலித்தொகையில் கடவுள் வாழ்த்தையும், நெய்தற்கலியையும் பாடி, அத்தொகையைக் கோத்தனர். இதனை, "நல்லந் துவனாசான் ..... வாழ்த்தொடு கொங்காங் கலியினையே, கூட்டினான் ஞாலத்தோர்க்கு" என்ற பாடலால் அறியலாம். திருக்குறளைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார் (வள்.மா.18).

98. மதுரை இளங்கௌசிகனார் (381)

கௌசிகனார் என்றமையாலே கௌசிக கோத்திரத்து வந்த அந்தணர் இவர் எனக் கொள்ளலாகும். இவர் வருகரது விற்றிறத்தையும், வானவன் அரணழிக்கும் சிறப்பினையும் வருணித்துள்ளார்.

99. மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தன்கூத்தன் (102; 348)

சேந்தன் என்பது இவர் தந்தைபெயர்; கூத்தன் என்றமையால் இவர் கூத்தாடுவதில் வல்லுநராகக் கருதப்படுகிறார். இவர் பாடியனவெல்லாம் குறிஞ்சித்திணைப்பாடலே யாகும். திணைமேயவந்த யானை கொடிச்சி பாடிய பாட்டைக் கேட்டுத் திணையைக்கவராது உறங்குமென்று கூறுவதனோடு, மூங்கிற் குழாயிலுள்ள பாம்பு விடம்போலக் கடுப்புடைய தோப்பிக் கள்ளை மலைத் தெய்வத்திற்கு நிவேதித்துவிட்டு, பின்பு அதனை எல்லாரும் குடிக்கும் மலைநாட்டார் வழக்கினையும் கூறுகின்றார்.

100. மதுரை ஈழத்துப் பூதன்றேவனார் (88; 231; 307)

ஈழத்தினின்றும் வந்து மதுரையிற்றங்கிய பூதன் மகனாகிய தேவனாரென இத்தொடர் பொருள்படும். திணைக்கதி ருண்ணவரும் பன்றி பல்லிச் சகுனம் பார்த்துவரும் என்று கூறுவது மிகுதியும் வியப்புடையதாகும். வண்டோசையை யாழிசையென்று அசுணம் ஆராயும் என்று கூறுகின்றார். பசும்பூட் பாண்டியன் வெற்றிச் சிறப்பினையும் கூடலினது பெருமையினையும் புகழ்ந்துள்ளார்.

101. மதுரை எழுத்தாளனார் (84)

இவர் பாடியது முல்லைத் திணைப்பாடலாகும். தலைமகன் பாசறையிருந்து சொல்லுவதாக இவரியற்றிய பாடல் மிகச்சுவையுடையதாய்க் காணப்படுகின்றது.

102. மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தன் பூதனார் (207)

இவர் மேற்சொன்னவர் தாமோ அன்றி வேறோ; ஒன்றும் விளங்கவில்லை. சேந்தன் என்பது இவர் தந்தைபெயர். பூதனார் என்பது இவரியற் பெயர். கழுதைமேல் உப்புப்பொதி யேற்றிப் போகும் உமணர் வழக்கினையும் அவர்தாம் புறப்படும்

முன்னே புள் நிமித்தம் பார்த்துக்கொண்டு புறப்படுவதையும் கூறுகின்றார். மகட்போக்கியதாய் கூறுவதாக இவர் இயற்றிய பாடல் மிக்க சுவை தருவதாகும்.

103. மதுரைக் கண்ணத்தனார் (360)

இவர், செவ்வானம் படிந்த மேல்கடல், சங்கரநாராயணர் அவதாரம் போன்றுளதென்று வருணிப்பது அறிஞர் யாவர்க்கும் மகிழ்ச்சி தருவதாகும். இவர் நெய்தற்றினையை மிகச் சுவைபடப் பாடியுள்ளார்.

104. மதுரைக் கணக்காயனார் (27; 338; 342)

கணக்காயனாரென்பது ஒத்துரைப்போர், உவாத்தியயர் எனப் பொருள்படும். இவர் ஊர் மதுரையாகும். இவர் அக்காலத்துப் பரந்த புகழுடைய சிறந்த பள்ளிக்கூட உவாத்தியாயராயிருந்தனர் போலும். குறுந்தொகையில் (304) கணக்காயன் தத்தன் என்றிருத்தலால், இவர் இயற்பெயர் தத்தனென்று ஒருவாறு கொள்ளலாகும். இவர் நக்கீரனாரது தந்தையும் கீரங்கொற்றனாரது பாட்டனாருமாவர். இவர் வேங்கடத்தரசர் பாண்டியர்க்குத் திறையாக யானைகளைத் தருவதையும், கொற்கைப் பெருந்துறை முத்தின் சிறப்பையும், பசும்பூட் பாண்டியனது செங்கோல், வெற்றிப் பிரதாபமி வற்றினையும், பொறையனது கொல்லிமலையினையும், சோழரது பாக்கப்பெருந்துறையினையும் சிறப்பித்துக் கூறுவதோடு, தென்னன் ஒருவன் தொடாவண்ணம் அருவிபாயும் மலைக் குகையில் மறைந்துகொண்ட சில வரையாமகனிரது செய்தியையும் விரித்துள்ளார்.

105. மதுரைக் கவுணியன் பூதத்தனார் (74)

கவுணியன் என்றமை யானே, இவர் கவுண்டியன் கோத்திரத்துப் பிறந்த அந்தணராவர். பூதத்தனார் என்பதிவர் இயற்பெயர். இவர்பாடிய பாடல் முல்லைத்திணைக் குரியதாகும்.

106. மதுரைக் கள்ளிற்கடையத்தன் வெண்ணாகனார் (170)

நாகனார் என்பது இவர் பெயர். அத்தன் இவரது தந்தையின் பெயர். இவர் அலவணைத் தலைவி தூதுவிடுவதாகப் பாடல்

செய்துள்ளார். புறத்தில், “கள்ளின்வாழ்த்திக் கள்ளின் வாழ்த்தி” என்ற 316-ஆம் செய்யுளைப் பாடியுள்ளார்.

107. மதுரைக் கூத்தனர் (334)

இவர் கூத்து ஆடுதலில் வல்லார் போலும். இவர் வீரமுரசத்தினைச் சிறப்பித்துள்ளார்.

108. மதுரைக் காஞ்சிப்புலவர் (89)

பத்துப்பாட்டுள் மதுரைக்காஞ்சி பாடிய சிறப்பு நோக்கி இவர் இவ்வாறு கூறப்பெற்றார் என்பர். மாங்குடி மருதனார் எனவும் இவர் பெயர் வழங்கும். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் முதலியோரை இவர் புகழ்ந்துள்ளார். அகத்தில் இவர் மகட்போக்கிய தாய்க் கூற்றாகப் பாலையை வருணிப்பது இன்சவை பயப்பதாகும். இவர் வேளாண்வருணத்தினர்.

109. மதுரைக் காமக்கணி நப்பாலத்தனர் (204)

பாலத்தன் என்பது இவர் இயற்பெயர். ந என்பது சிறப்புப் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல். இவர் வழுவியின் வெற்றிச் சிறப்பினையும், வாணன் சிறுசூடியினையும் பாராட்டிக் கூறியுள்ளார்.

110. மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச்சாத்தனர் (53; 134; 229; 396; 320)

கூலம், எள்ளுக் கொள்ளு முதலிய தானியங்களாகும். வாணிகள், இவற்றை விற்கும் வியாபாரி. சீத்தலைச்சாத்தன் என்பது உறுப்புப்பற்றி வந்த பெயர் என்பர் சேனாவரையர் (தொல்சொல்74). இவர் சாத்தன் என்னும் இயற்பெயருடையவராய், மதுரையில் நவதானியங்கள் விற்று வந்தவராவர். மணிமேகலை யென்னும் நூலை இயற்றியவர். பௌத்தமதத்தில் சிறந்த பயிற்சியுடையவர். நடுகல்லின் நிழலையே இனிய நிழலெனக் கருதிச் செந்நாய் வதியும் எனச் சுரத்தின் கொடுமை கூறு கின்றார் (அகம்.53). திருக்குறளைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார் (வள்.மா.10).

111. மதுரைச் செங்கண்ணனர் (39)

சிவந்த கண்ணுடைமையால் இவர் செங்கண்ணனர் எனப் பட்டனர் போலும். பொருண்முற்றிய தலைமகன் தலைவியிடத்துக் கூறுவதாக இவர் கூறும் பாடல் மிக்க இனிமை பயப்பதாகும்.

112. மதுரைத் தத்தங்கண்ணனர் (335)

தத்தன் என்பது இவரது தந்தை பெயர். கண்ணன் என்பது இவரியற் பெயர். செழியனது கூடலை இவர் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

113. மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் கடுவன்மள்ளனர் (70; 256; 354)

ஆரியக் கூத்து தமிழ்க்கூத்து என்னும் இருவகைக் கூத்துள் தமிழ்க்கூத்து ஆடுபவர் இவர். கடுவன் என்பது ஓர் ஊர். மள்ளன் இவரதியற் பெயர். தனுஷ் கோடிக்கரையில் இராமபிரான் மந்திராலோசனை செய்த காலத்து, ஓராலமரத்திற் புட்கள் மிக ஒலித்து ஆலோசனைக்கு இடையூறு செய்ய, அவ்வொலியை அவர் அவித்த கதையினைக் கூறியுள்ளார் (அகம்.70). கள்ளூரிலுள்ள ஒருத்தியைக் கற்பழித்த ஒருவனை அவ்வூர் அவையைத்தார் சாட்சிகளாற் குற்றவாளியென்று கண்டு, அவனை நீற்றிலிட்ட கதையினையுங் கூறினர்.

114. மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் நாகன்தேவனர் (164)

இவரும் தமிழ்க்கூத்து ஆடுகின்றவரே. நாகன் என்பது இவர் தந்தைபெயர். தேவன் என்பது இவரியற் பெயர். இவர் முல்லையைப் புனைந்து பாடியுள்ளார்.

115. மதுரை நல்வெள்ளியார் (32)

இவர் பெண்பாற் புலவர். வெள்ளியார் என்பது இவரியற் பெயர். இவர் பாட்டிற்கு நச்சினார்க்கினியர் விளக்கமாக உரை கூறியுள்ளார். (தொல்.பொருள். 519)

116. மதுரைப் பண்டவாணிக னிளந்தேவனர் (58; 268; 328)

பண்டம் - பலசரக்கு பண்டவாணிகள் - பலசரக்கு வியாபாரி. இவர் பாடியனவெல்லாம் குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களாகும்.

117. மதுரைப் பாலாசிரியர் நப்பாலனர் (172)

இவர் கானவன்னை இரும்புவடித்தது போலும் என்று கூறுவதனோடு, அக்கானவன் யானையைக் கொண்டு வெண் கோடு பெறுவதனையும் வருணிக்கிறார்.

118. மதுரைப் பாலாசிரியர் நற்றாமனார் (92)

தாமன் என்றது இவர் இயற்பெயர். தலைமகனைத் தோழி பகற் குறிநேர்ந்தவாய்பாட்டால் வரைவுகடாயதாக இவர் செய்த செய்யுள் மிக்க வியப்பினைப் பயப்பதொன்றாகும். திருவள்ளுவமாலையில் மதுரைப் பாலாசிரியர் என்றொருவர் காணப்படுகிறார். இவரும் அவரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை.

119. மதுரைப் புல்லங்கண்ணனார் (161)

புல்லன் இவரது தந்தைபெயர். கண்ணன் இவரியற் பெயர். பாலையைப் புனைந்து இவர் பாடியுள்ளார்.

120. மதுரைப் பேராலயார் (87; 298)

பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு தன்கணவனை இழந்தபோது தீப்பாய அவளைக்கண்டு இவர் வியந்து பாடினார் (புறம். 247). கொற்கைப் பொருநனான செழியனையும், அவனது கூடல் நகரையும், வையைமையும் புகழ்ந்துள்ளார் (296).

121. மதுரைப் பொன்செய்கொல்லன் வெண்ணாகனார். (363)

பொன் செய்கொல்லன் எனவே, இவர் தட்டார் ஆவர். இவர் பாலைநிலத்தில் நெல்லிக்காய் உதிர்வது பொலன் செய்காசு உதிர்வதுபோலு மென்று வருணித்துள்ளார்.

122. மதுரைப் போத்தனார் (75)

நற்றிணையில் போதனார் என்று ஒருவர் காணப்படுகிறார். இவரும் அவரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை. தலைமகன் பிரிவின்கண் தோழி தலைவியைத் தேற்றுவதாகக் கூறிய இவர் பாடல் இனிய சுவையை நல்குவ தொன்றாகும்.

123. மதுரை மருதங்கிழார்மகனார் பெருங்கண்ணனார் (247;364)

இவர் வேளாளர். ஆடு களப்பறையைப் போலத் தேரை ஒலிப்பனவென்றும், பொன்னாபரணத்தைத் தொங்கவிட்டாலன்ன கொன்றைப் பூங்கொத்து மலர்ந்து விளங்குகின்றனவென்றும் இவர் அழகிய உவமை கூறியுள்ளார். கரடி இருப்பைப் பூவினையும் புற்றாம்பழஞ்சோற்றினையும் உண்டலை வருணித்துள்ளார்.

124. மதுரை மருதனிளநாகனார் (34; 59; 77; 90; 103; 121; 131; 184; 193; 206; 220; 245; 255; 269; 283; 297; 312; 343; 358; 365; 368; 380; 389)

இவர் கலித்தொகையில் மருதக் கலிப்பாட்டு 35உம் பாடிய ஆசிரியராவார். இதனை “மருதனிள நாகன் மருதம்” என்றதனால் அறியலாம். அத்தொகையைக் கோத்த நல்லந்துவனாரிடத்துப் பெருமதிப்புடையவர். தொழுநை (யமுனை) யாற்றின் கரையில் கண்ணபிரான் கோபியரது வஸ்திரத்தைப் பறித்துக்கொண்டு குருந்தமர மேறிய கதையினைக் கூறியுள்ளார். (அகம்.59)

கொங்கரது உள்ளிவிழாவினையும், கழுவுளது காழராங்கண் பூதந் தந்த வேங்கையினையும், வாணன் சிறுகுடியினையும், கடவுளரெல்லாம் பலிபெறுதற்கிடமானதும் கோசரது சிறந்த நியமத்தை (கடைத்தெருவைக்) கொண்டுள்ளதுமான செல்லுரிலே பரசராமன் வேள்வி செய்த வரலாற்றினையும், வேளிரது வீரை முன்றுறையிலே உப்புக் குவடுமிக்குள்ளன வென்பதனையும், ஊனூர், சாய்க்கானம் முதலிய வற்றினையும் புகழ்ந்தனர். மற்றும் இவர் எருமையின் வளைந்த கொம்பு பேடிப் பெண்ணின் ஆடுகை போன்றுள்ள தென்றும், இரலையின் திரிமருப்புக் கானவன் கவைபொறுத்தாற் போன்றுளதென்றும் வருணித்துள்ளார். குடவோலையெடுத்துப் பிரமாணம் வாங்கும் வழக்கினைக் கூறுவர். இறையனார் களவியலுக்கு இவருமோர் உரையியற்ற, அதனையும் உருத்திரசன்மர் ஒருவாறு அங்கீகரித்தனரென்று தெரிகிறது. இவர் ஐந்துதிணையையும் புனைந்து பாட வல்ல ஆற்றல் படைத்தவர்.

125. மதுரை... மள்ளனார் (244)

இவர் மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனாரோ, மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தன் கடுவன் மள்ளனாரோ, அன்றி இருவரினும் வேறான ஒருவரோ யாதும் விளங்கவில்லை. இவர் பாடியது முல்லைத் திணைப்பாடலாகும்.

126. மருங்கூர்கிழார் பெருங்கண்ணனார் (80)

இவர் வேளாளர். மருங்கூர் என்னும் ஓர் ஊர் நாகப் பட்டினத்துக் கருகிலுள்ளது. “பசும்பூண்வழுதி மருங்கை” என (நற்.358) ஒரு மருங்கூர் கூறப்படுதலால், பாண்டி நாட்டகத்தும்

மருங்கூர் ஒன்றுளதெனத் தெரிகிறது. இரவுக்குறி வந்த தலைமகற்குத் தோழி பகற்குறி நேர்வதாக இவர் பாடல் செய்துள்ளார்.

127. மருங்கூர்ப்பாகைச் சாத்தன்பூதனார் (327)

மருங்கூர்ப்பாகை என்பது ஓர் ஊர்போலும். சாத்தன் இவர் தந்தையெயர். இவரியற் பெயர் பூதனென்பது. அத்தத்திற் செல்லுவோரை வேடர் அம்புவிடுத்துக் கொன்றுவிட்டுத் தமது அம்பு சிதைந்தமைக்கு வருந்துவதல்லது இறந்தவர்க்கு இரங்கார் என அவரது கொடுமையைக் கூறுகின்றார். பாம்பின் தோல் காற்றில் நிவப்பது மலையருவி ஒழுகுவதனோ டொக்குமென்கின்றார்.

128. மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ (96; 176)

இவர் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவின் சகோதர ராகலாமென்றுகிக்கப்படுகிறார். அங்ஙனமாயின் இவர் சேரர் மரபினராவர். இவர் தாமரையின் தண்டு கழைபோன்று பருத்து உள்ளே தூம்புடைத்தாயிராநின்ற தென்றும். இலைகளிற்றுச் செவிபோன்றுளதென்றும், முகை கழு நிவந்தது போன்றுளதென்றும், மலர் மகளிர் முறுவன்முகம் போன்றிராநின்ற தென்றும் வருணிப்பது மன்றி, வேம்பு நனைபோல நெண்டின் கண் விளங்குகின்ற தென்றும் உவமை கூறியுள்ளார். (அகம்.176) அகதை யென்ற வனப்பு மிக்க ஒருத்தியின் தந்தையராகிய சோழர்சேரபாண்டியரைப் பருவூரில் தாக்கி முறியடித்ததனைக் கூறியுள்ளார்.

129. மாமூலனார் (1; 16; 31; 55; 61; 65; 91; 97; 101; 115; 127; 187; 201; 211; 233; 251; 265; 281; 295; 325; 331; 347; 349; 359; 393)

இவர் அந்தணர்; முக்காலமும் உணர்ந்த யோகியாவார் (தொல். பொருள். 75ஆம் சூ.நச்.). இவர் அகத்திற் பாடியன வெல்லாம் பாலைத்திணைக்குரிய பாடல்களே ஆகும். இவரார் பாடப்பெற்றோர் பலராவார். இவர் ஆவிநெடு வேளையும் அவனது பொதினிநகரையும் பாடியது (அகம்.1; 61); துளு நாட்டையும் நன்னன் பாழியையும் பாடியது (அகம்.15); கரிகால் வளவனுக்கும் சேரலாதனுக்கும் வெண்ணியில் நடந்த போரில் சேரலாதன் புறப்புண்பட்டானாக, அதற்கு அவன் நாணி வடக்கிருக்கத் தலைப்படலும், சான்றோர் பலர்

அவனுடன் வடக்கிருந்தனர் என்ற கதையினைக் கூறியது (அகம்.55); உதியஞ் சேரலது கொடைத்திறனைப் பாராட்டியது (அகம்.65); குடநாட்டையும் மழவரது களவுழவையும் குட்டுவனையும் கூறியது (அகம்.91); நன்னன் வேண்மானது வியலுரைப் புகழ்ந்தது (அகம்.97); மழவரது தலைமயிர் வருணனையையும், அவர் இருமல் தீர்க்கும் மருந்தை வாயிற் போட்டுக் கொண்டு நிரைகவர்தற் சிறப்பினையும் கூறியது (அகம்.101); எருமையினது குடநாட்டையும், எவ்வி செருவில் வீழ்ந்தமையையும் கூறியது (அகம்.115); சேரலாதன் கடலோட்டியதனையும் கடம்பெறிந்ததனையும் கூறியது (அகம்.347); அவன் இமயத்துவிற்பொறித்ததனையும், மாந்தை முற்றத்தில் ஒன்னார் பணிந்துதந்த பொன்கலத்தினோடு வயிரம் முதலியவற்றையும் ஒரு பொற்பாவையையும் குவித்து விட்டு உலகத்தைத் துறந்த விருத்தாந்தத்தையும் வருணித்தது (அகம்.127; 347); மழவரது பூந்தொடை விழவினைச் சிறப்பித்தது. (அகம்.187); கண்ணெழினியினது போர்த்திறனைப் புகழ்ந்தது (அகம்.197); பாண்டியரது கொற்கையில் வலம்புரி மூழ்குதலையும், சோழரது நன்னாட்டையும் புகழ்ந்தது (அகம்.201); வேங்கடத்தையும், மத்தி எழினி பல்லைப் பிடுங்கி வெண்மணிவாயிற் கதவில் அழுத்தியதனையும் விரித்தது (அகம்.211); உதியஞ் சேரல் பெருஞ்சோறு கொடுத்த கதையினைக் கூறியது (அகம்.288); நந்தன் வெறுக்கையையும், கோசர் பொதியிலையும், மோகூர் பணியாமையிற் பகைத்து வந்த மோரியர் தேருருள் குறைத்த வரலாற்றினையும் விரித்தது. (அகம்.251); இமயவரையையும், “நந்தர் பாடலிக்குழிஇ நீர்முதற் கரந்த நிதிய”த்தினையும், வேங்கடத்தையும் கூறியது. (அகம்.265); மோரியரது தென்றிசைப் பிரவேசங் கூறியது (அகம்.281); புல்லிகுன்றத்தினையும், வடுகர் தேயத்தினையும் கூறியது (அகம்.295, 311); வளவனால் அதிகன் பிணிக்கப்பட்டதும், பாணன் நாட்டை வருணித்தும் (அகம்.325); திதியன் வேளிரொடு பொருதனைக் கூறியது (அகம்.331); நன்னனது ஏழிற் குன்றத்தைப் புகழ்ந்தது (அகம்.349); வானவரம்பன் வெளியத்தையும் புல்லிமலையையும் புகழ்ந்தது (அகம்.359); அப்புல்லி வேங்கடத்தைப் புகழ்ந்தது (அகம்.393). மற்றுமிவர் கூறிய உவமைகளும், உள்ளுறை இறைச்சி முதலியனவும் மிகப்பல. விரிப்பிற் பெருகுமென்று அஞ்சிவிடுக்கப்பட்டன.

130. மாற்றூர்கிழார்மகனார் கொற்றங்கொற்றனார் (54)

இவர் வேளாளர். இவர் பண்ணணையும் சிறுகுடியையும் பாராட்டிக் கூறியுள்ளார்.

131. மாறோக்கத்துக் காமக்கண்ணி நப்பாலத்தனார் (377)

மாறோக்கம் கொற்கையைச் சூழ்ந்ததொரு நாடு. பாலத்தன் என்பது இவர் இயற்பெயர். அருஞ்சரத்திலே மறவர் எறும்பு சேகரித்து வைத்திருக்கும் தானியத்தை எடுத்து உண்பதனைக் கூறுவதனோடு அவர் நிரைகவர்தலையும் வருணித்துள்ளார். மாறோகம் என்றும் பாடம்.

132. முடங்கிக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன் (30)

முடங்கிக் கிடந்த என்றமையால் இவர் நடக்க வியலாது கிடந்தனார் எனத் தெரிகிறது. சேரலாதன் எனவே சேரர் குடியினர் என்பது வெளிப்படை இவர் நெய்தலைப் புனைந்து பாடியுள்ளார்.

133. முள்ளியூர்ப் பூதியார் (173)

இவர் பெயர் முள்ளியூர் வழியார் எனவும் காணப்படும். இவர், முங்கிலினின்றும் தெறித்து விழும் முத்தம் கழங்குபோல உருள்கின்றதென்று வருணிக்கின்றார். நன்னனது பொன்விளை சுரங்கங்களையுடைய மலையைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

134. மோசிக்கரையனார் (260)

மோசிக்கரை யென்பது ஓர் ஊர். இவர் நெய்தலைப் புனைந்து பாடியுள்ளார். மாலைப் பொழுதை இவர் வருணிப்பது சுவையுடைத்ததாகும்.

135. வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார் (38; 214; 242; 268; 305)

வண்ணக்கன் - நாணய பரிசோதகன். வடமவண்ணக்கன் எனவே வடமனாகிய நாணயசோதகன் எனப்பொருள்படும். இவர் பேரிசாத்தனார் எனவும் கூறப்படுவர். இவர் குறிஞ்சியையும் முல்லையையும் பாலையையும் புனைந்து பாடியுள்ளார்.

136. வடமோதங்கிழார் (317)

இவர் வேளாளர். கோங்கலரிற் குரவ மலர் உதிர்வது பொன் தராசுத் தட்டில் வெள்ளித் துண்டு சொரிவது போலுமென்று வருணிக்கின்றார்.

137. வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார் (49)

இவர் இயற்பெயர் கந்தரத்தன் என்பது. “வண்ணப்புறவின் செங்காற் சேவல்” (நற்.71) என்று இவர் கூறிய தொடைச்சிறப்பு நோக்கி வண்ணப்புறக்கந்தரத்தனார் எனப்பட்டார் என்பர். மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் இரங்குவதாக இவரியற்றிய பாடல் இன்சுவை பயப்பதொன்றாகும்.

138. விற்றுற்று மூதெயினனார் (37; 136; 288)

விற்றுற்று என்பது ஓர் ஊர். எயினன் வேடன். இவர் முதிய வேடர் மரபினர். மகளிர் மாங்காட்டை வருணித்துப் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய அகம் 136ஆம் பாட்டினைக் களவின்வழி நிகழ்ந்த கற்புக்கு உதாரணமாகக் காட்டினர் நச். (தொல்.பொருள் 145).

139. வீரைவெளியன் தித்தனார் (188)

தித்தன் என்பது இவர் இயற்பெயர். வீரை என்பது ஓர் ஊர் அகம் (206). மின்னல் ஒளிர்வது அரசர் உறைகழித்தவாள் மின்னுவது போலுமென்று வருணிக்கிறார். பாடப் பெற்றோரில் இவர் ஒருவராவார்.

140. வெள்ளாடியனார் (29)

புலி, தான் அடித்த களிறு இடப்புறம் வீழின் மிசையாது என்று இவர் அதன் மானத்தினைக் கூறுகின்றார். தலைமகன், புலந்து கூறிய தலைமகட்குச் சமாதானஞ் சொல்லுவதாக இவரியற்றிய பாடல் மிக வியப்புடையதாகும்.

141. வெள்ளிவீதியார் (45, 362)

இவர் பெண்பாற் புலவர். இவர் தமது கணவனைத் தேடிக்கொண்டுபோன செய்தியை ஓளவையார் எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றார் (அகம்.147). ஆதிமந்தி தன் கணவனைத் தேடிச் சென்ற செய்தியை இவர் எடுத்துக் கூறியுள்ளார் (அகம்.45). அன்னி, திதியனது புன்னையைக் குறுக்கைப் பறந்தலையில் குறைத்துப் பெரும்போர் நடத்தியதனையும், வேலாற் கடலோட்டிய வான வரம்பனது அரணழிக்கும் ஆற்றலையும் பாராட்டிக் கூறியுள்ளார். புலிநகத்திற்கு முருக்கினரும்பை உவமை கூறியுள்ளார் (அகம்.362). திருக்குறளையும் சிறப்பித்துப் பாடினர். (வள். மா.23).

142. வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் (22, 98)

இவர் வெறியாடலைப் பாராட்டி வருணித்துள்ளமையால் “வெறி பாடிய” என்ற அடை கொடுக்கப்பெற்றார். புறத்தில் இவர் பாடியனவாக இரண்டு பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. (புறம். 27; 302)

143. வேம்பற்றூர்க் குமரனார் (157)

குமரன் என்பது இவரியற்பெயர். வேம்பற்றூர் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ளதோர் ஊர். அருஞ்சுரத்தில் வேடர்கள் கள்ளை மிகுதியாகக் குடித்துவிட்டு வேட்டைவெறி கொண்டவர் களாய் வழியே போவாரைக் கொல்லுங் கொடுமையினை வருணித்துள்ளார். வல்லாண் முல்லைத்துறையில் இவர் பாடிய பாடல் புறத்தில் (317) காணப்படுகின்றது.

ஆசிரியர் பெயர் காணப்படாத பாடல்கள்: 144; 117; 165

தொகுத்தோர் வரலாறு**மதுரை உப்பூரி குடிகிழார்மகனாவார் உருத்திரசர்மர்**

இவர் முருகக் கடவுளுடைய அவதாரம். ஒரு சாபத்தினால் மூங்கையாய் வைசிய வருணத்தில் உப்பூரி குடிகிழார்க்கு மகனாராக அவதரித்தனர். இறையனாரியற்றிய களவியல் என்ற அகப் பொருளிலக்கணத்திற்கு நக்கீரர் இயற்றிய உரையைக் கேட்டுப் பதந்தொறும் பதந்தொறும் மெய் சிலிர்த்து ஆனந்தக்கண்ணீர் உகுத்து, அதனை மெய்யுரையென்று அறிவித்தனர். மதுரை மருதனிளநாகனா ரியற்றிய உரைக்கும் ஒரோவிடத்துக் கண்ணீர் உகுத்தனர். (இறை, களவு, பாயிரவுரை) இவருக்குக் கூர்மையான செவியுணர்வுண்டு. இஃது ‘இவரைப் பற்றிய இந்நூற்பாயிரத்தில் வந்துள்ள “தோலாச்செவியான்” என்ற அடையினால் அறியற்பாற்று. இவரைக்கொண்டு உக்கிரப் பெருவழுதியார் இவ்வக நானூற்றினைத் தொகுப்பித்தார்.

தொகுப்பித்தோர் வரலாறு**பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதியார்**

இவர் பாண்டியன் கானப்பேர் எயில்தந்த உக்கிரப் பெருவழுதியாராவார். இவர் வரலாற்றைப் பாடினோர் வரிசையிற் கண்டு கொள்க.

அரசர் முதலியோர் வரலாறு

(இவ்வரலாறு பெரும்பாலும் அகநானூறு சம்பந்தப் பட்டவளவே வரையப் பெற்றதாகும்.)

1. அஃதை (76,113,208):-

இவன் சிறந்த கொடையாளி. பொருநர்க்குக் களிற்றுப் பரிசில் ஈவோன் (அகம்.76). இவன் கோசர்களால் ஒருகால் காக்கப்பெற்றான்(அகம்.113). தம் கணவனையிழந்து துன்புற்ற வேண்மகளிர் பூசலைக் களைந்தோன். (அகம்.208) இவன் அருதை என்றும் கூறப்படுவான். இவன் மார்பில் பகைவர் சக்கராயுதம் தைத்தது என ஒருபொய் வார்த்தை பிறந்தது (புறம்.223).

2. அருதை (96)

இவள் ஒரு சோழன் மகள். சோழர்க்கெல்லாம் இவள் மகண் முறையாக நின்றாள் என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (தொல். சொல்.461). இவட்குத் தந்தையாம் முறையினரான சோழர் இருபெரு வேந்தரைப் பருவூர்ப் பறந்தலையில் தாக்கிவென்று அவர் களிற்றைக் கவர்ந்தனர். இவ்வரலாற்றைக் கூறியவர் மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ.

3. அஞ்சி (352, 372):-

இவனது இயற்பெயர் நெடுமிடல் என்பது (பதிற்.32) .அதிகள் என்றும் எழினி என்றும் இவனுக்குப் பெயர்கள் வழங்கப் பெறும் (அகம்.105, 142, 162, 211, 325) .இவனுக்குக் குதிரை மலை யுரியது. (அகம்.372). அஞ்சியின் ஏவலினையர் நிரைகவர்தற் சிறப்புக் கூறப்பெற்றுள்ளது (அகம்.105, 372). இவனது வெற்பகத்தில் பசும்பூட் பாண்டியன் தன் களிறுகளைப் பரப்பினதாக (அகம்.162) அறியலாவது.

இனி எழினி என்பான் பெருவேந்தனாகிய வளவன் ஏவற்படி வாராமையால், அவ்வளவன் மறவனான மத்தி

இவ்வெழினியைப் பற்றிவந்து, பல்லைப் பிடுங்கித் தன் வெண்மணிவாயிற் கதவில் அழுத்தினான் (அகம்.211, 325). அதிகனென்று ஒருவன் பாழிக் கண்ணே மிஞிலியாற் கொல்லப் பட்டதாக அகம் 142 ஆம் பாட்டால் அறியப்படுமாயினும், அப்பாட்டில் “அதிகற் கொன்று” என்றிருப்பது ‘எயினற் கொன்று’ என்றிருத்தல் வேண்டுமென ஊகிக்கப்படுகிறது. (அகம்.181, 208; புறம் 230 ஆம் பாடல்களை நோக்கியறிசு.) நல்லெழினி என்றொருவர் பரிபாடலில் 13ஆம் பாடலைப் பாடியவராகக் காணப்படுகிறார். அவர் இவ்வதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியின் மரபினைச் சார்ந்தவரெனக் கொள்ளலாம்.

4. அண்டர்மகளிர் (59):-

இவர் தொழுநெய் யாற்றங்கரையிலுள்ள கோகுலத்தில் ஸ்ரீ கண்ணபிரானுடன் விளையாடிவந்த இடைப் பெண்களாவர். இவர் தேவ ஸ்திரீகளின் அம்சமாவார். இவர் வஸ்திர மில்லாமல் யமுனை யாற்றில் நீர் விளையாட, அது பிழையென்றுகண்ட ஸ்ரீ கண்ணபிரான், கரையிலிருந்த அவர் ஆடைகளைக் கவர்ந்து கொண்டு குருந்தமரத்து ஏறிக்கொண்டார். அவர் நாணித் தாம் செய்தது பிழையென்றுணர்ந்து தம் வஸ்திரங்களைத் தரும்படி வேண்டுகளவில், அவ்விடத்திற்குப் பலராமன் வந்தாராக, அவர் பாராவண்ணம் எல்லாரும் ஒருமிக்க மறைந்துகொள்ள ஸ்ரீ கண்ணபிரான் அக்குருந்த மரத்துக் கொம்பைத் தாழ்த்துக் கொடுத்தார். அக்கோபியர் அதில் மறைந்துகொண்டனர் என்பது வரலாறு. இவரைப் பாடினவர் மதுரை மருதனிளநாகனார்.

5. அத்தி (44):-

இவன் சேரனுடைய படைத்தலைவரில் ஒருவன், இவனும் நன்னன் முதலியோரும் பெரும்பூட் சென்னியை எதிர்த்து, அவன் சேனாபதி பழையனைக் கொன்றுவிட, அச்சென்னி சினஞ்சிறந்து கொடும்போர் செய்து சேரன்படை முதலியன கணையனை அகப்படுத்திக் கழுமலத்தை வென்று கொண்டான். இவனைப் பாடியவர் குடவாயிற் கீரத்தனார்.

6. அவியன் (271):-

இப்பெயர் அவையன் எனவும் வழங்கப்படும். இவன் ஒரு கொடையாளி. இவன்மலை மேகங்களால் சூழப்பெற்றுள்ள

தென்று வருணிக்கப் பெற்றுள்ளது. இவனைப் புகழ்ந்தவர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்.

7. அன்னி(45, 126, 145):-

இவன் திதியனுக்கு உரித்தான ஒரு புன்னைமரத்தை விரும்பி, எவ்வியென்பான் நன்மொழி கூறி அடக்கவும் அடங்கானாய் (அகம்.126), அதனை வெட்டி விட்டான் (அகம்.45;145). உடனே திதியன் சினமுண்டு, குறுக்கைப் பறந்தலையில் அன்னியோடு போர் புரிந்து, அவனைக் கொன்றுவிட்டான் (அகம்.126). இவனைப் பாடியவர் வெள்ளிவீதியார், நக்கீரர், கயமனார்.

8. அன்னிமிஞிலி (196; 262):-

இவள் ஓரழகுவாய்ந்த பெண்மணி. இவள் தந்தையை ஊர்முதுகோசர் கண்ணைக்களைந்து அவமானப்படுத்திவிட (அகம்.196;262). இவள் மிகச்சினந்து அக்கோசரை அழித்து விடுவதென்று சபதஞ் செய்து, கலத்து உண்ணாமலும் வெளிய வஸ்திரம் உடாமலும் தான்கொண்ட சினக்கோலத்தை மாற்றாமலுமிருந்து, குறும்பியனுக்கும் திதியனுக்கும் அக்கோசர் பால் பகையுண்டாகும்படி உரைத்து, அக்கோசரைத் கொல்லு வித்துச் சினந்தணிந்து, பேருவகையுமெய்தி, அத்திதியனது அமுந்தைக்கண்ணே பண்டைக் கோலத்தோடு செருக்குற்று உலாவினள் (அகம்.196). இவளைப் பாடியவர் பரணர்.

9. ஆஅய் அண்டிரன் (69; 152; 198):-

இவன் கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன் (புறம்.158). இவன் நாட்டில் கவிரமலை உள்ளது (அகம்.198). இவன் காடுகளில் சிறந்த யானைகள் பலவுள (அகம்.152). இவனது தலையாற்றிலுள்ள மலை மிக்க வளமுடையது. இவனது படைவீரர் மாற்றரசர் அரண்களைப் பொடியாக்கும் விற்றிறம் படைத்தவர் (அகம்.69). இவனைப் பாடியவர் உமட்டுர் கிழார்மகனார் பரங்கொற்றனார்; பரணர்.

10. ஆஅய் எயினன் (148; 181; 208; 396)

இவன் சிறந்த வீரனும் கொடையாளியுமாவன் (அகம்.181) எயினன் என்றமையால், வேடர்மரபினனாவான். இவன் பாழிக்கண்ணே மிஞிலியோடு போர்தொடுத்து, அப்போரிற் கொல்லப்பெற்றான் (அகம். 396). இவனைப் பாடியவர் பரணர்.

11. ஆட்டனத்தி (76, 222, 236, 376, 396):-

இவன் வஞ்சிக்கோன் ஆகிய சேர அரசன் (சிலப்.வஞ்சின. அடி 11;12) ஆட்டன் என்றமையானும் பொருநன் (அகம்.76) என்றமையானும் இவன் கூத்தாடுவதில் தேர்ச்சியுள்ளவன் என்று தெரிகிறது. சேரர்க்கு ஆடுதல் வழக்குண்மை ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் துணங்கையாடினமையால் அறியலாவது (பதிற்.52) இனி இவன் சரித்திரம் வருமாறு: கரிகால் வளவனுக்கு நல்லிசைப் புலமை வாய்ந்த (குறு.31) ஆதிமந்தி என்னும் பெயரிய ஒரு மகள் சேரவரசனான இவ்வாட்டனத்திக்கு வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாள். அக்கரிகால் தன் சுற்றத்தோடு கழார்ப் பெருந்துறையில் காவிரியின் புதுப்புனல் வருகையைக் கொண்டாடி விழாச் செய்ய, அதற்கு வந்திருந்த அவ்வத்தி அப்புனலிற் பலவகையாகக் கூத்து ஆடி விளையாடக் காவிரி அதனைக் காதலித்து அவனை இழுத்துக் கொண்டு போய்க் கடலில் ஒளித்து விட்டது. அஃது அறியாத ஆதிமந்தி கலுழ்ந்த கண்ணளாய்ப் பலவிடங்களிலும் தேடி உழன்று, கடைசியாகக் கடற்கரைக்குவர, ஆங்கு மருதி என்ற ஒருத்தி அவ்வாட்டனத்தியை அவ்வாதிமந்திக்குக் காட்ட, அவள் மிகமகிழ்ந்து கணவனோடு தன்னாடு சென்றடைந்தாள் என்பதாம். இவன் அத்தியென்றும் கூறப்படுவான். இவ்வரலாற்றை விரித்தவர் பரணர்.

12. ஆதனெழினி (216):-

இவன் செல்லிக்கோமானாவான் (அகம் 216). இவனைப் பாடியவர் ஐயூர் முடவனார். வாட்டாற்று எழினியாதன் என்பான் ஒருவன் புறத்தில் (396) காணப்படுகின்றான். இவ்விருவரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை.

13. ஆதிமந்தி (45; 76; 135; 222; 236; 396):-

இவன் கரிகால் வளவனது மகள். வஞ்சிக்கோவாகிய ஆட்டனத்திக்கு வாழ்க்கைப்பட்டாள். ஒருகால் இவன் தன் கணவனோடு கழார்ப் பெருந்துறையில் நடந்த காவிரிப் புதுப்புனல் விழவிற்கு வந்திருந்தபோது, அப்புதுப் புனலிற் “கல்லாயானைக்கடிபுனல் கற்றென” அவ்வத்தி நர்த்தனஞ் செய்து நீராடினானாக, அவ்வழகைக் கண்டு மோகித்துக் காவிரி அவனை இழுத்துக்கொண்டுபோய்க் கடலில் ஒளித்துவிட்டது. அஃதறியாத ஆதிமந்தி பேதுற்றுத்

திசைகள்தோறும் அவனைத் தேடிக்கொண்டு, கண்டாரனை வரையும், “என் கணவன், ‘கச்சினன் கழலினன், தேன்தார் மார்பினன், வகையமைப் பொலிந்த வனப்பமை தெரியற், சுரியலம் பொருநன்.’ அவனைக் கண்டீரோ!” ஞான விசாரித்தும், ஒருவரும் சொல்லாமையால், காவிரி சென்றவழியே சென்று, கடலை அடைந்து அங்குத் தேட, மருதியென்பாள் அவனை அவளுக்குக் காட்ட, அவள் கணவனைத் தழுவிக்கொண்டு தன்னாடு வந்தடைந்தாள். இவள் நல்லிசைப் புலமை வாய்ந்தவள் (குறுந்.31). வெள்ளிவீதியாராற் புகழ்ந்து பாடப்பெற்றவள். (அகம். 45). இவள் கதையை விரித்துக் கூறியவர் பரணர்.

14. ஆரியப்பொருநன். (386):-

இவன் ஆரிய நாட்டிலுள்ளானாகிய சிறந்த மல்லன். இவனுக்கும் பாணனுக்கும் மற்போருண்டாக, அப்போரில் பாணன் இவனால் தோல்வியுற அதைக்கண்டு, கணையன் நாணி மறைந்தான். இவனைப் பாடியவர் பரணர்.

15. ஆரியர் (276; 336; 396; 398):-

இவர் வடதிசைக்கண்ணே வாழும் ஒரு பெருங் குழுவினர். இவருக்கும் தமிழ் அரசர்க்கும் பலகாலும் போர்விளைந்து வந்தது (அகம்.336). ஒருகால் இவர், தமிழ்நாட்டிற் பிரவேசித்துச் சோழரோடு போர்தொடுக்க, அச்சோழரால் வல்லத்துப் புறமினையில் இவர் படையழிந்து தோற்றனர் (அகம்.336). மற்றொருசால் பெருஞ்சேரலாதன் வடநாட்டின் மேற் படைசெலுத்திச் சென்று, அவ்வாரியரை அலறத் தாக்கி அவர் அரசரைப் பிணித்துத் தனது விற்பொறியை இமயத்துப் பொறித்து மீண்டான் (அகம்.396). இவ்வாரியர் பிடியைப் பழக்கி அவற்றைக்கொண்டு களிற்றைப் பிடிக்குந்தொழில் கற்றவர் (அகம்.276) இவருக்கு உரிய மலை இமயவரை. இவரை அகத்திற் கூறினோர் பரணர், பாலைக் கொட்டிலார், இம்மென்கீரனார்.

16. இராமன் (70):-

இவர் தசரதர் குமாரர். இவர் தம் பத்தினியைத் தேடிக்கொண்டு, சுக்கிரீவன் முதலிய வானரவீரர்களுடன் தனுஷ் கோடிக் கரைக்கு வந்து, ஆங்கு ஓராலமரத்தடியில் தங்கி,

சமுத்திரத்தைக் கடந்து இலங்கைக்குப் போகும் விஷயமாக அவ்வானர வீரர்களுடன் மந்திராலோசனை செய்யத் தொடங்குகையில், அவ்வாலிற் புட்கள் மிகுதியாக ஒலிக்க. அவ்வொலியை அவித்தனர் என்பது வரலாறு (அகம்.70). இதனைப் பாராட்டிக் கூறியவர் மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் கடுவன் மள்ளனார்.

17. இருங்கோவேண்மான் (36):-

இவர் வேளிர்மரபினன் (புறம்.201); சிறந்த வீரன்; கபிலர் வேண்டவும் பாரி மகளிரை மணக்க மறுத்தவன். இவன் தலையாலங்கானப் போரில் நெடுஞ்செழியனாற் கொல்லப் பட்டான். இவனைப் பாடியவர் நக்கீரர்.

18. இளம்பெருஞ்சென்னி (375)

இளஞ்சேட் சென்னியென்றும் இவன் வழங்கப்படுவான் (புறம்.370; 378). இவன் பாழியை நூறி, ஆங்கு எதிர்த்து வந்த வடுகரைத் தலைசவட்டினோன். இவனை அகத்திற்பாடியவர் இடையன் சேந்தன் கொற்றனார்.

19. உதியஞ்சேரல் (45; 65; 168; 233; 359; 389):-

இவனுக்கு வானவரம்பன் உதியஞ்சேரல் என்றும் பெயர் வழங்கப்பெறும். (புறம்.2; அகம்.45; 359; 389) இவன் வேலாற் கடலோட்டினான் (அகம்.45). மாற்றார் அரசனை அழிக்கும் சிறந்தவீரன். பிறர் நாடுகளை வென்று, தன் வசமாக்கிக் கொண்டவன். பரிசிலர்க்கு வரையாது கொடுப்பவன் (அகம்.65). இவன் தன் பிதிரர்களுக்குச் செய்யும் பிண்டக்கிரியையில் பெருஞ்சோறு கொடுத்தனாற் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன் எனவும் (புறம்.2) அழைக்கப்படுவான். அப்பெருஞ்சோறு கொடுத்த காலத்து, இவனது அட்டில் குழுமுரின்கண் அமைக்கப் பெற்றிருந்தது (அகம்.168). அக்குழுமுரின்கண்ணே ஆக்கள் மிகுதி. புறத்தில் (2) “ஈரைம் பதின்மர் பொருதுகளத் தொழியப் பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்” என்றும், அகத்தில் (233) ‘மறப்படைக் குதிரை மாறா மைந்திற், றுறக்க மெய்திய தொய்யா நல்லிசை, முதியற் பேணிய உதியஞ்சேரல், பெருஞ்சோறு கொடுத்த ஞான்றை’ என்றும் வந்துள்ளமையால், பாரதப்போரில் இருதிறத்துப் படைக்கும் இவன் உணவளித்ததோடு, அப்போரில் இறந்தவர்க்கு இவன்

பிண்டக்கிரியையும், செய்தான் என்று கொள்ளலாகும். அக்காலத்துக் குறியவும் நெடியவுமான கூளிச்சுற்றம் இவனைச் சூழ்ந்திருந்தது (அகம்.233). இவனுடைய நாட்டில் வெளியம் என்னும் ஊர் மிகச்சிறப்புற்று விளங்கிற்று (359). இவன் புதல்வர் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும், பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனுமாவார். (பதிற்.2, 3 பதிகங்கள்)

20. எருமையூர் (36; 115; 253):-

இவன் எருமை என்றும் கூறுப்படுவான் (அகம்.115; 253). இவனது ஊராகிய எருமையூர், குடநாட்டின் கண்ணுள்ளது (அகம்.115). இவன் வடுக அரசன் (அகம்.253); ஐம்பெருவேளிருள் ஒருவன் (புறம்.19.உரை) இவன் நிரை கவருஞ் சிறப்பு வியப்புறக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவனைப் பாடியவர் நக்கீரனாரும், மாமூலனாரும். தலையாலங்கானப் போரில் இவன் நெடுஞ்செழியனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

21. எவ்வி (115; 126; 266; 366):-

இவனது நாடு மிழலைக் கூற்றமெனப்படும். இக்கூற்றம் காவிரியால் நீரூட்டப்பெற்றுப் பயங்கெழுமியதாய் விளங்கிற்று. மீன் விற்கும் பாண்மகள் அம்மீனுக்கு விலையாக நெல்லைப் பெறாது முத்துக்களைப் பெறுவனென இந்நாட்டின் செல்வ மிகுதியை நக்கீரர் பாராட்டுகிறார் (அகம்.126). மாங்குடி மருதனாரும் “தாங்காவினையுள் நல்லூர் கெழீஇய வேம்பா வீகை மாவேள் எவ்வி” (புறம்.24) என்பர். குடவாயிற் கீரத்தனாரும் “பொலம்பூண் எவ்வி நீழலன்ன” என்பர் (அகம் 366). மற்றும் இவன் நாடு மருத நிலமும் நெய்தல் நிலமும் மயங்கியுள்ள தென்று மேற்சொன்ன மருதனாரும் கீரத்தனாரும் புகழ்ந்துள்ளார்கள் (புறம். 24; அகம்.366).

இனி இவ்வெவ்வி தொன்முதிர் வேளிர் குடியிற் றோன்றினானாவன் (புறம்.24). இவன் சிறந்த கொடையாளியே யன்றி நடுவுநிலைமை தவறாதவனுமாவன் (அகம்.115; 126; புறம். 24; குறுந்.19). இவன், அன்னிக்குப் பலவாறு புத்திசொல்லித் திதியனது புண்ணையை வெட்ட வேண்டாமென்று அடக்கினவன். இவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்றுகொண்ட நெடுஞ்செழியனால் மணவாயிலுறத்தூராங்கண் வெல்லப் பட்டுத் தனது முத்தூற்றையும் மிழலைக் கூற்றத்தையும்

இழந்தனன் (அகம்.266). “எவ்விவீழ்ந்த செருவில்” என்றும் (அகம்.115), “எவ்வி யிழந்தவறுமை” என்றும் (குறுந்.19) கூறப்பட்டுள்ளமையால், இவன் அந்நெடுஞ் செழியனாலேயே செருவிடை வீழ்ந்தனன் போலும். இவன் நீடுர் கிழவோன் எனப் பாராட்டப்படுவான். (அகம்.266)

22. எழினி (36):-

இவன் எழினி அதிகமான் தாயாதிகளில் ஒருவன். இவன் தலையாலங்கானத்துப் போரில் நெடுஞ்செழியனால் வென்று கொல்லப்பட்டான் (அகம்.36, புறம்.77). இவன் ஐம்பெரும்வேளிருள் ஒருவன் (புறம். 19 உரை).

23. ஏற்றை (44) :-

இவன் சேரன் படைத்தலைவன்; பெரும்பூட் சென்னியைக் கழுமலத்தில் எதிர்த்தவன். ஏறைக்கோன் என்பானொருவன் புறத்துக் (157) கூறப்பட்டுள்ளான். இவ்விருவரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை.

24. ஐயை (6):-

இவன் சிறந்த அழகுவாய்ந்த பெண்மணி (அகம்.6) இவன் கற்புடைமை நோக்கித் தித்தன், “ஐயை தந்தை தித்தன்” எனப் பட்டான் (அகம்.6). இவன் தந்தை தித்தன் வரலாற்றை அவன் பெயர் வரிசையிற் கண்டுகொள்க. இவனைப் பாடியவர் பரணர்.

25. கங்கன் (44):-

இவன் சேரன் படைத்தலைவரில் ஒருவன். பெரும்பூட் சென்னியால் கழுமலத்தில் வெல்லப்பட்டோன். (அகம்.44)

26. கட்டி (44; 226):-

இவனும் சேரன் படைத்தலைவரில் ஒருவனே. முற்சொன்ன பெரும்பூட் சென்னியோடு போரேற்றவன். ஒருகால் இவன் உறையூர்த் தித்தனோடு போர்புரியவந்து, இரவிற் பதிவிருக்கையில், அத்தித்தன் நாளவையில் முழக்கப்பெறும் “பாடின் நெண்கிணைப் பாடுகேட்டு அஞ்சி”ப் பொராது ஓடினோன். இவனைப் பாடியவர் குடவாயிற் கீரத்தனாரும், பரணருமாவார்.

27. கடல்கெழு செல்வி (370):-

இவர் இலக்குமி தேவியாராவார். இவரைப் பாடியவர் அம்முவனார்.

28. கடலன் (81):-

இவன் சிறந்த சூரனேயன்றி இரப்போர்க்கு வரையாது ஈவோன். இவனது ஊர் விளங்கில். இவனைப் பாடியவர், ஆலம் பேரிசாத்தனார். எருமைவெளியனார்க்கு மகனாராகிய கடலனாரும் இவனும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை.

29. கண்ணனெழினி (197):-

இவன் எழினி வம்சத்தைச் சார்ந்தவன். இவன் முதுகுன்றத்துக்கிறைவன். சிறந்த வீரன். இவன் வம்சத்து வந்தாரான நல்லெழினி என்பார் பரிபாடலின் 13 ஆம் பாடலாகி திருமாலுக்குரிய பாட்டைப் பாடியுள்ளார்.

30. கணையன் (44:386)

இவன் சேரன்படைத்தலைவன். (அகம்.44) பெரும்பூட் சென்னியோடு கழுமலத்திற் பொருதவன். ஆரியப் பொருநனால் பாணன் மற்போரில் தோல்வியுற, இவன் நாணி மறைந்தான். (அகம்.386)

31. கபிலன் (78)

இவர் பெரும்புலவர் இவர் வரலாற்றைப் பாடினோர் வரிசையில் கண்டு கொள்க.

32. கரிகால் வளவன்(55;125; 141; 246; 376):-

இவன் நெருப்பினாற் கூடப்பட்டுக் கால் கரிந்தானாதலால், கரிகாலன் எனவும், சோழர் மரபினானாதலால் வளவனெனவும் (பழ.105) கூறப்படுவான். இவன் சிறந்த வீரன். பெருஞ் சேரலாதனோடு வெண்ணிப் பறந்தலைக் கண்ணே போர் செய்து அவனைப் புண்ணுறச் செய்தான். புண்ணுற்ற அச்சேரலாதன் நாணித் தான் கொண்ட வாளொடு வடக்கிருந்தான் (அகம்.55). இவ்வெண்ணிப்போரில் அச்சேரலாதனுக்குத் துணையாய்ப் பாண்டியனொருவனும் வேளிர் குடியினரூள் பதினொரு கூட்டத்தினரும் வந்து தோற்றோடினர். (அகம். 246 பொருந். அடி 143-147). இவன்

மகனான ஆதிமந்தியின் கணவனான ஆட்டனத்தி கழார்ப் பெருந்துறைக்கண் காவிரிப் புதுப்புனலில் இவன் காண நர்த்தனஞ் செய்து நீராடியபோது, காவிரி அவ்வத்தியைக் கடலிற் கொண்டொளித்தது (அகம்.376). இவன் ஒரு கால் வாகைப்பறந்தலையில் ஒன்பது குடைமன்னரை முறியடித்தான் (அகம்.125). இளமையில் இவன் அரசரிமையிழந்து பின்பு அதனை யெய்தியவன். (அகம்.141; பழ.105). இவனுக்குரித்தான் இடையாறு என்னும் ஊர் சிறந்த செல்வமுடையது (அகம்.141). இவன் வரலாறு மிகப் பெரிதாதலால், ஈண்டுச் சுருக்கியே வரையப்பட்டது.

33. கவுரியர் (70; 342):-

இவர் பாண்டியராவார். இவரது நாட்டில் திருவணைக்கரை உள்ளது (அகம்.70). இந்நாட்டிலுள்ள மலையொன்றி விடத்து நீரிழி மருங்கிலே வரையர மகளிர் சிலர் தென்னன் ஒருவன் தொடா வண்ணம் கரந்தனர். (அகம்.342)

34. கழுவுள் (135; 365):-

இடையர் தலைவனான கழுவுள் என்பானொருவன் பதிற்றுப் பத்தில் கூறப்படுகிறான் (பதிற்.71). இவனும் அவனும் ஒருவனே என்று சொல்லக் கூடவில்லை. இவன் சிறந்த புகழுடையான். இவனது ஊராகிய காமூரில் பூதத்தால் தரப்பட்ட வேங்கைமரம் உள்ளதென்று மதுரை மருதனிள நாகனார் கூறுகின்றார். இவனது காமூரைப் பதினான்கு குடியினராகிய வேளிர் ஒருங்குசேர்ந்து அழித்தனரெனப் பரணர் கூறியுள்ளார். காமூரென்றும் பாடம்.

35. களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் (199):-

இவன் சிறந்த சேரவரசன். இவன் தந்தை சேரலாதன் (பதிற்.40.பதி.). இவன் சிறியவனாயிருக்கையில் இவனது நாட்டை நெடுமிடலும் நன்னன் முதலியோரும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர் (பதிற்.32;40). இவன் காளைப் பருவமெய்திய வுடன் சிறந்த வீரனாகி, நெடுமிடலைச் சாய்த்து (பதிற்.32), மேற்றிசைக்கண்ணுள்ள பெருந்துறைச் செருவில் நன்னனைப் பொருதொழித்துத் தான முன்பு இழந்த நாட்டை மீளப் பெற்றான். (அகம்.199).

36. காரி (35; 209):-

இவன் மலையமான் திரிமுடிக்காரி எனவும் கூறப்படுவான்; இவன் திருக்கோவலூர் அரசன். முள்ளூர் இவனது ஊராகும் (அகம்.209). இவனது பெண்ணையாற்றுக் கொடுங்கால் என்னும் துறை சிறப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது (அகம்.35). இவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன் (புறம்.158). இவன் தன்னை ஒத்த வள்ளலான வல்வில் ஓரியொடு பொருது அவனைக் கொன்று, அவன் கைப்பற்றியிருந்த கொல்லி மலையைச் சேரலர்க்கு உரிமையாக்கினோன் (அகம்.209). இவன் வரலாறு விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்டது.

37. கானமர் செல்வி (345)

இவள் துர்க்காதேவியாவாள். இத்தெய்வமகள் ஏழிற் குன்றத்துக்குக் காவலாக வெண்காற் புரவிப்படைகளை அருளினள்.

38. கிள்ளிவளவன் (346):-

இவன் கூடலாங்கண் பழையன் மாறனைப் போரிற்சாய்க்கக் கோதைமார்பன் மிக உவந்தான். இளஞ்சேரலிரும் பொறையால் வெல்லப்பட்ட இளம் பழையன் மாறன் (பதிற்.பதி.90.) இப்பழையமாறனுக்குத் தம்பி போலும்.

39. குறும்பியன் (262):-

இவன் திதியனுடன் சேர்ந்து, அன்னிமிஞலி உரைத்த தனால், கோசரை உயிர் செகுத்தான்.

40. கொடுமுடி (159):-

இவன் ஒரு சிறந்த வீரன். இவன் குறும்பொறை மலைக்குக் கீழ்பாலுள்ள ஆமூரில் வசித்தவன். பெரிய யானைப் படையுடன் வந்து போரேற்ற வானவனை வென்று, தன் ஆழரைக் காத்தவன்.

41. கோசர் (15; 90; 113; 196; 205; 216; 251; 262):-

இவர் வீரர்களாகிய ஒரு குழுவினர். “நாலூர்க்கோசர்” (குறுந்.15) எனப்படுவார். அகத்தில் துளுநாட்டுக்கோசர்; செல்லூர்க்கோசர்; பொதியிற் கோசர் (அகம்.15; 90; 251) என்பார் கூறப்பட்டுள்ளார். “இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை

முகத்தர்” எனவும் சிறப்பிக்கப் பெற்றுள்ளார். “நன்றல் காலையும் நட்பிற் கோடா” ராய்ச் சென்று வழிப்படுஉம் திரிபற்ற அறிவையுடையார் (அகம்.113). இவர்களிற் சிலர் அன்னிமிஞலி தந்தையைக் கண்களைந்தமை காரணமாகத் திதியனாலும் குறும்பியனாலும் கொல்லப்பட்டனர் (அகம்.196; 262). மற்றொருமுறை பொலம்பூட்கிள்ளி என்பான் இக்கோசரது படையைநூறி, அவர் நிலத்தைக்கைக் கொள்ள விரும்பினான்.

42. கோதை மார்பன் (346):-

கிள்ளிவளவன், கூடலிலே பழையன் மாறனைச் சாக்க, இவன் பெரிதும் உவந்தான்.

43. சிவபெருமான் (கடவுள் வாழ்த்து; 181):-

இவர் திரிமூர்த்திகளுள் ஒருவர். இவ்வகத்துப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால், இவர் கொன்றைமாலை அணிந்தவரும், மார்பிடத்து யஞ்சோபவீத முடையவரும், நுதலிடத்துக் கண்ணுடையவரும், கையிடத்துக்குந்தாலி, மழு. சூலம் என்றவற்றையுடையவரும், ஏற்றை ஊர்ந்தவரும், உமையொடு சேர்ந்தவரும், செவ்வானன்ன மேனியரும், வக்கிர தந்தங்களையுடையவரும், சிவந்த சடையுடையவரும், சென்னி யிடத்துப் பிறையை யுடையவரும், அரையில் புலித்தோலுடையவரும், சாமவேதம் பாடின மணிமிடற்றிணை யுடையவரும், அந்தண வடிவினருமாகப் பரவப் பெற்றுள்ளார். “நான்மறை முதுநூல் முக்கட் செல்வன்” எனப்பரணராற் பரவப் பட்டுள்ளார் (அகம்.181).

44. செம்பியன் (36):-

இவன் தலையாலங்கனாத் தே நெடுஞ்செழியனால் செருவில் வெல்லப்பட்ட ஒரு சோழன். இவனைப் பாடியவர் நக்கீரர்.

45. செல்லிக்கோமான் (216):-

இவன் நாட்டில் பல இளங்கோசர் வாழ்ந்தனர். இவனுக்கு ஆதனெழினி என்று பெயர். ஒரு களிற்றினோடு இவனுக்குப் போர் நிகழ்ந்த வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

46. சேரல் (36):-

இவன் தலையாலங்கானத்திலே நெடுஞ்செழியனால் செருவில் வெல்லப்பட்ட சேர அரசன். இச்சேரல் யானைக்கட் சேய்மாந்தரன் சேர விரும்பொறை அன்று. நெடுஞ்செழியனால், ஆலங்கானத்து வெல்லப்பட்ட இருபெருவேந்தரும் ஐம்பெரு வேளிரும் கொல்லப்பட்டு மரித்தனரென்பது 77 ஆம் புறப்பாட்டிலும், 'எழுவர் நல்வலமடங்கக்...கொன்றுகளம் வேட்டஞான்றை,' என்ற 36ஆம் அகப்பாட்டாலும் அறியப்படுதலாலும், யானைக்கட்சேய் மாந்தரன் போரிற்படாது, தன் நாண்மீனை வீழ்மீன் நலிந்தமைபற்றி மரித்தமை 229ஆம் புறப்பாட்டான். அறியப்படுதலாலும் இது துணியப்படும்.

47. சேரலாதன் (55; 127; 347; 396):-

இவன் பெருஞ்சேரலாதன் எனவும் வழங்கப் பெறுவன் (புறம்.65). இவன் கரிகாலனொடு வெண்ணிப் பறந்தலையில் போர் செய்து புண்ணுற்று (அகம்.55), நாணித் தான் கொண்டவாளொடு வடக்கிருந்தான். இவன் ஒருகால் கடலிற் பிரயாணஞ் செய்து போய்ப் பகைவரது கடம்பினை அறுத்து, அதனால் (அகம்.127, 347) வீரமுரசம் செய்துகொண்டான். மற்றொருமுறை வடநாடு சென்று, ஆரியரை அலறத்தாக்கி, அவர் அரசரைச் சிறைசெய்து இமயவரையில் தனது விற்பொறியைப் பொறித்தோன் (அகம்.396). இச்சிறந்தவீரன் பகைவர்பால் உயர்ந்த பொன்னாபரணங்களையும் வயிரம் முதலிய இரத்தினங்களையும் எண்ணிறந்தவளவு திறையாகப் பெற்றதோடு, ஒரு பொற்பாவையையும் பெற்றானெனத் தெரிகிறது (அகம்.127). இவற்றை இவன் மாந்தை முற்றத்துக் குவித்துவிட்டுப் புண்ணுக்கு நாணித் துறவு பூண்டு வடக்கிருந்தான் (அகம்.127). அக்காலத்துப் பலசான்றோர் இன்பமும் துன்பமு முடையராய் இவனொடு வடக்கிருந்தனர்.

48. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் (36; 116; 162; 175; 209; 231; 253; 266; 338):-

இவன் சிறந்தபுலவனும் வீரனு மாவான். இதனைப் புறநானூற்று 72ஆம் பாடலால் அறியலாம். இவனைப் பகைத்துச் சேரன் சோழன் முதலியோர் போர்க்குவர, அவர்களை இவன் முதலிற் கூடற்பறந்தலைக்கண் வென்றோட்டி (அகம்.116), பின்புத் தலையாலங்கானத்தளவுந் துரத்திக்கொண்டு

போய், ஆங்கு அவர்களைக் கொன்றெறிந்தான் (அகம்.36: புறம் 76; 77). இவனுக்குப் பசும்பூட் பாண்டியன் எனவும் (புறம் 76; அகம் 162; 231; 253; 338), பசும்பூண் வழுதி (நற்.358) எனவும், பசும்பூண் (அகம். 266) எனவும் பெயர்கள் வழங்கப்பெறும். இவன் கொங்கர் தலைவனான அதிகனை (குறுந்.393) வென்று, அவன் வெற்பகத்துத் தன் களிறுகளைப் பரப்பினான் (அகம். 162; 253). இப்போர் வாகைப் பறந்தலையில் நடந்ததென்று மேற்படி குறுந்தொகைப் பாடலால் அறியலாம். மற்றொருகால் இவன் நீடுர்கிழவனான எவ்வியின் படை வீரரைச் சாய்த்து, மணவாயிலுறத்தூராங்கண் உண்டாட்டு ஆடினான். (அகம்.266).

புறம் 24ஆம்பாட்டால் இப்பாண்டியன் எவ்வியின் மிழலைக் கூற்றத்தையும் முத்தூற்றுக் கூற்றத்தையும் கைக்கொண்டான் என்று அறியலாவது. 'அறங்கடைப் பிடித்த செங்கோலுடனமர் மறஞ்சாய்த் தெழுந்த வலனுயர் திண்தோட்பலர்புகழ் திருவிற் பசும்பூட் பாண்டியன்' என இவன் மதுரைக் கணக்காயனாராற் புகழப் பெற்றுள்ளான். (அகம்.338). இவனை அகத்துப் பாடிய மற்றையோர் மதுரை நக்கீரர்; பரணர்; ஆலம் பேரிசாத்தனார்; கல்லாடனார்; மதுரை ஈழத்துப் பூதன்றேவனார் என்பார்.

49. தழும்பன் (227):-

இவன் பெரிய வீரனும் கொடையாளியுமாவான். உடம்பிற் படைக்கலங்கள் படுத்த தழும்புடைமை நோக்கித் தழும்பெனப் பட்டான் போலும். "தமிழ் அகப்படுத்த இமிழிசை முரசின்...தழும்பன்" எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவான். வருநற்கு வரையாது ஈவோன், தூங்கல் என்னும் புலவராற் பாடப்பெற்ற சிறப்புடையான். இவனுக்கு ஊணூர் உரிமையுடையது (அகம்.227).

50. தித்தன் (6; 122; 152; 188; 226):-

இவன் தித்தன் வெளியனெனவும் வீரவெளியன் தித்தன் எனவுங் கூறப்படுவான் (அகம்.152; 188; 226). இவன் சிறந்த வீரனே யன்றி பெரும்புலவனுமாவான் (அகம்.188). இவனது தலைநகர் உறையூராகும். இவ்வூரை இவன் பகைவர் கைப்பற்றாவண்ணம் அரண்வலி மிகுத்த புறங்காடுடைய தாகவும் படைகாவலுடையதாகவும் செய்து காத்திருந்தான்

(அகம்.122, தொல்.பொருள். நச்.68). இவனுக்குக் கற்பிற் சிறந்தாளும் அழகில் மிக்காளமான ஐயை என்னும் பெயருடைய ஒரு மகள் உண்டு. ஒருகால் வடுக அரசனான கட்டி யென்பான் பாணனொடு சேர்ந்துகொண்டு இத்தித்தனொடு பொர நினைத்து உறந்தைக்கு அருகில் வந்து பதிவிருக்கையில், அவ்வுறந்தைக் கண்ணே இத்தித்தனது நாளவைக்கண் ஒலிக்கப்பெறும் தெண்கிணைப்பாடு கேட்டு அஞ்சிப் பொராது ஓடினான் (அகம்.226). இவன் மகன் போர்வைக் கோப்பெருநற் கிள்ளி.

51. திதியன் (25; 322; 331):-

இவன் பொதியிலுக்குத் தலைவன். மிக்க செல்வமுடையோன். ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியனது நண்பன். இவனைப் பாடியவர் அப்பாண்டியனும், பரணரும் மாமூலனாரும்.

52. திதியன் (45; 126; 145; 196; 262):-

இவன் தலையாலங்கானத்து நெடுஞ்செழியனால் செருவில் வெல்லப்பட்ட ஐம்பெருவேளிருள் ஒருவன். திருவமுந்தாரின் கண்ணே அரசு செய்தவன் (அகம்.196). இவனுக்கும் அன்னிக்கும் பகையுண்டாக, இவனுக்குச் சொந்தமான ஒரு புன்னை மரத்தினை அவ்வன்னி வெட்டி வீழ்த்தினன். (அகம்.45; 145) அது காரணமாகக் குறுக்கைப் பறந்தலையில் இருவருக்கும் போர் விளைந்தது. அதனில் அன்னி உயிரிழந்தான்.

பின்பு ஒருகால், அன்னிமிஞ்லியென்பாள் ஒருத்தி தண்தந்தையைக் கோசர் கண்களைந்தனர் என வந்து முறையிட, இத்திதியனும் குறும்பியனும் அக்கோசரை உயிர் செகுத்தனர். அது கண்டு அவ் வன்னிமிஞ்லி பெரிதும் உவந்து தேரமுந்தாரில் செருக்குற்று உலவினள். (அகம்.196, 262)

53. திருமால் (59):-

திருவாய்ப்பாடியிலே ஸ்ரீ கண்ணபிரானாக அவதரித்தருளிய முழுமுதற் கடவுள். பல்லாயிரம் கோப கன்னிகைகளுடன் லீலைகள் செய்து வருகையில், ஒருகால் அக்கோபிகள், தமது வஸ்திரங்களைக் கரையில் அவிழ்த்து வைத்துவிட்டு, நிர்வாணமாக யமுனையில் ஜலக்கிரீடை செய்ய, அது பிழையென்றுணர்ந்த ஸ்ரீ கண்ணபிரான், அவர்கட்கு

நல்லொழுக்கம் அறிவுறுத்தும் பொருட்டு அவரிட்டு வைத்திருந்த ஆடைகளைக் கவர்ந்துகொண்டு குருந்தமரத் தேறிக் கொண்டனர். அக்கோப கன்னிகைகள் நாணித் தாம் இனி அவ்வாறு செய்வதில்லை யென்ற பிரதிஞ்ஞை செய்து, தமது வஸ்திரங்களைத் தந்தருளுமாறு வேண்டுகளவில், நம்பி மூத்தபிரான் ஆண்டு வந்தாராக, அவர்க்கு எல்லாரும் ஒருங்கே மறைந்து கொள்ளும் பொருட்டுத் தாமேறியிருந்த அக்குருந்த மரத்துக் கொம்பை அவர் போமளவும் தாழ்த்துக் கொடுத்து மறைத்து வைத்தார்.

54. திரையன் (85; 340):-

இவன் ஒரு கொடையாளி. தொண்டைமான் இளந்திரையன் என ஒருவன் புறம் முதலிய நூல்களிற் புலவனாகவும் வீரனாகவும் காணப்படுகிறான். இத்திரையனும் அவனும் ஒருவனோ வேறோ அறியக் கூடவில்லை. இவ்வகத்துக் கூறப்படும் திரையனுக்கு உரிய ஊர் பவத்திரி; மலை வேங்கடம். இவனைப் பாடியவர் காட்டூர் கிழார் மகனார் கண்ணனாரும், நக்கீரரும்.

55. தூங்கல் (227):-

இவர் ஒரு புலவர்; இவர் தழும்பனைப் பாடியுள்ளார் என நக்கீரர் கூறுகின்றனர். இவர் தூங்கல் ஓரியாரெனவும் வழங்கப்பெறுவர்.

56. தொண்டையர் (213):-

இவர் தொண்டை நாட்டினர். இவரது மலை வேங்கடமாகும். இவரைப் பாடினவர் எருக்காட்டூர்த் தாயங்கண்ணனார்.

57. நந்தர் (265):-

இவர் ஒன்பதின்மர் எனச் சரித்திரம் வல்லார் கூறுவர். இவருக்குப் பாடலீபுரம் உரியது. இவர் தமது பெருநிதியத்தைக் கங்கை நீரிடத்து மறைத்துவைத்தனர் (அகம்.265). இவரைப் பாடியவர் மாமூலனார்.

58. நந்தன் (251):-

இவன் முற்சொன்ன நவநந்தருள் ஒருவனோ, அன்றிப் பிறனொருவனோ; அதனைத் துணிந்து சொல்ல இவ்வகப் பாட்டைக் கொண்டு இயலவில்லை. இவன்பால் மிக்க திரவிய மிருந்ததென்று மாமூலனார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

59. நம்பிலுத்தபிரான் (59):-

இவர் இறைவனது அம்சமாய் ஸ்ரீ கண்ணபிரானுக்கு மூத்தவராய்த் திருவவதரித்தருளினர். ஸ்ரீ கண்ணபிரான் கோபிகளது வஸ்திரங்களைக் கவர்ந்துகொண்டு குருந்த மரத்து ஏறியிருக்கையில், இவர் ஆண்டுவந்தாராக, இவருக்கு மறைந்துகொள்ளும் பொருட்டு ஸ்ரீ கண்ணபிரான் தாமேறியிருந்த குருந்தமரத்துக்கொம்பை இவர் போமளவும் தாழ்த்துக் கொடுத்து அக்கோபிகளை மறைத்து வைத்திருந்தார்.

60. நள்ளி (152; 238):-

இவன் கண்டரப்கோப் பெருநள்ளி எனப் புறத்துவழங்கப் பெறுவன். (148; 149; 150). இவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன் (புறம் 158). இவன் சோலையடுக்கத்துக் கடவுட்காந்தள் பலவுண்டு. (அகம்.152, 238)

61. நன்னன் (15; 44; 97; 142; 152; 173; 199; 208; 258; 262; 349; 356; 392; 396):-

இவன் நன்னன் வேண்மான் எனவும், நன்னன் உதியன் எனவும் (அகம். 97; 258) கூறப்படுவான். இவனுக்கு ஏழிற் குன்றமும் பாழிச் சிலம்பும், பறம்புமலையும் மலைகளாம் (அகம்.152; 356). விவிலாரும்; பாழிநகரும்; பாரமும் ஊர்களாம் (அகம்.97; 15; 152). இவன் ஏற்றை முதலானாரோடு கூடிப் பெரும்பூட்சென்னியை எதிர்த்தான் (அகம்.44). மிக்க வீரமுடையோனான பிண்டனை வென்றான் (அகம். 152). இவனது பாழியாங்கண் மிஞ்லி அதிகனென்பான் ஒருவனையும், ஆஅய் எயினன் என்பான் ஒருவனையும் வென்றுகொன்றான் (அகம்.142; 208; 396). களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் இந்நன்னனைக் குடக்கின்கண்ணுள்ள பெருந்துறைச்செருவில் வென்றொழித்துத் தான் இழந்த நாட்டை மீட்டும் பெற்றான். ஒருகால் இவன் தன் பகையரசனோடு எதிர்த்து நிற்க வியலாது, காட்டிலமர்ந்திருந்தான் (அகம்.392) இவன் தன் நாட்டினின்றும் வெளியே துரத்தப்பெற்ற வரலாறு. குறுந்தொகை 73ஆம் பாட்டினும் குறிப்பிட்டுள்ளது. இவனது பாழியாங்கண் வேண்முதுமாக்கள் நிரம்பப் பொன்னைவைத்துக் காப்புள்ள தாய்ச் செய்திருந்தனர். இவன் சிறந்த கொடையாளி (அகம்.349). இவன் மலையிற் பொற்கரங்கங்களுள். (அகம்.173)

62. நீடுக்கிழவோன் (266):-

இவன் வரலாற்றை எவ்வி வரலாற்றானறிக.

63. நெடுவேளாவி (1;66):-

இவன் ஆவியர் குடியிற்றோன்றிய ஒரு கொடையாளி. வையாவிக் கோப்பெரும்பேகன் இவன் மரபிற் சேர்ந்தவன். இவனுக்கு ஊர் பொதினி (அகம். 61). மலையும் பொதினியாம் (அகம்.1). இவன் மழவரை ஓட்டினோன் (அகம்.1). இவன் குறுநிலமன்னன் (அகம்.1).

64. பசும்பூட்பாண்டியன் (162; 231; 253; 266; 338):-

இவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியனாவானெனத் தெரிதலினாலே, அவன் வரலாற்றில் இவன் விருத்தாந்தத்தைக் கண்டுகொள்க.

65. பசும்பூட்பொறையன் (303):-

இவன் ஔவையாராற் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்ற ஒரு சேரவரசன். இவன் கொல்லிக்கு இறைவன்.

66. பண்ணன் (54; 177):-

இவன் சிறந்தவீரனும் கொடையாளியுமாவான் (அகம்.177). இவன் ஊர் சிறுகுடியென்பது (அகம்.54). காவிரிக்கு வடபால் இவனுக்கு உரியதாய்ப் பிரசித்தி பெற்ற ஒரு மாஞ்சோலையுண்டு (அகம்.177). இவன் தென்னவன் மறவன் (புறம்.388).

நப்பண்ணனார் என்றொருவர் பரிபாடலில் 19ஆம் பாடலைப் பாடியவராகக் காணப்படுகிறார். இப்பண்ணனுக்கும் அவருக்கும் உறவுண்டோ இல்லையோ விளங்கவில்லை. ஆயினும் வித்துவானான சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனுக்கு இவன் நட்பாளனாய், அவனாற் பாடப் பெற்றவனாதலால் (புறம். 173), இவனுஞ் சிறந்த வித்துவானாயிருக்கலாமென்றும், பரிபாடல் 19ஆம் பாடலைப் பாடியிருக்கலாமென்றும் ஊகிக்க இடமுண்டு.

67. பண்ணி (13):-

இவன் தென்னவன் மறவன். கோட்டூர் என்னும் ஊருக்குத் தலைவன். இக்கோட்டூர் கோடையென்று வழங்கப்பெற்றுள்ளது.

“வரைநிலை யின்றி இரவலர்க் கீழும்” வள்ளியோனென இவன் புகழ்ப் பெற்றுள்ளான். இவன் களவேள்வி பல செய்துள்ளான்.

68. பதினொரு வேளிர் (246):-

வேளிர் இவ்வகத்தில் “ஈரெழுவேளி” ரென்றும் “தொன்முதிர் வேளி” ரென்றும் பலவகையினர் கூறப்பட்டுள்ளனர். இப்பதினொருவேளிர் சேரபாண்டியரோடு கூடிக்கொண்டு, வெண்ணிப் பறந்தலையில் சோழன் கரிகாலனை எதிர்த்து வலியழிந்தனர். அக்காலத்து அமுந்தூரின் கண் மிகப் பெரிய ஆரவாரம் உண்டாயிற்று. வேளிர் யாவரென்பதனை “வேளி” ரென்றவிடத்துக் கண்டுகொள்க.

69. பழையன் (44; 186; 326)

இவன் சிறந்த வீரனேயன்றிக் கொடையாளியுமாவன். சோழன் சேனாபதி. இவனுக்கு ஊர் போலர் என்பது; பேளர் என்றும் வழங்கப்பெறும். அது காவிரிபாயும் நன்னாட்டின் கண்ணது (அகம்.326). இவன் கழுமலப் போரிற்பட்டானாகப் பெரும்பூட் சென்னி சினஞ்சிறந்து சேரன்படை முதலியான கணையனை யகப்படுத்திக் கழுமலத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான் (அகம்.44).

70. பழையன் மாறன் (346):-

இவனுக்கும் கிள்ளிவளவனுக்கும் கூடலிற் பெரும் போர் நிகழ், இவன் தோல்வியுற்றான்.

71. பாணன் (113; 226; 325; 386):-

இவன் வடநாட்டின் கண்ணையிருந்து அரசு செய்துவந்த ஒரு வீரன் (அகம்.325). இவன் நன்னாடு உணவுப்பொருள் நிறைந்து செழிப்புற்றிருந்தது (அகம்.13). இவன் கட்டியோடு சேர்ந்து உறையூர்த் தித்தன்மீது போர்க்குச் சென்று, பொராது ஓடினான் (அகம்.226). ஆரியப் பொருநனால் மற்போரில் தோல்வியுற்றான் (அகம். 386)

72. பாரி (78; 303):-

இவன் தன் மகளிரைக் கொடாமல் மகண் மறுத்தமை காரணமாக மூவேந்தரும் சினந்து, இவனது பறம்பு மலையைச் சூழ்ந்து கொண்டகாலையில், கபிலர் கிளிகளால் நெற்கதிர் கொணரச் சூழ்ந்தமையாலே உணவுப் பொருள் பெற்றுப் பல

யாண்டு பொருது, அம்மூவ்வேந்தரையும் வென்றோட்டினோன். இவனது பிற வரலாறு புறத்தில் விரிவாய்க் காணப்படும். ஆண்டை நோக்கி யறிக.

73. பிட்டன் (77; 143):-

இவன் சேரன் படைத்தலைவன்; சிறந்த வீரன்; பெருங் கொடையாளி (அகம்.77; 143). இவனது மலை குதிரைமலையெனப்படும்.

74. பின்டன் (152):-

இவன் நிரம்பிய வலிபடைத்தோன்; சிறந்த வீரன். இவனை வென்றவன் நன்னன்.

75. புல்லி (61; 83; 209; 295; 311; 359; 393):-

இவன் சிறந்த வீரனேயன்றிக் கொடையாளியுமாவன். இவன் மலை வேங்கடமலையாகும். இவன் நாட்டில் யானைகள் மிகுதி.

76. புன்றுறை (44):-

இவன் நன்னன் ஏற்றை முதலியோரோடு கூடிக்கொண்டு பெரும்பூட் சென்னியை யெதிர்த்துத் தோல்வியுற்றோன்.

77. பூழியர் (6):-

இவர் பூழிநாட்டவர். பூழிநாட்டில் யானைமிகுதி. இந்நாடு சேரார்க்கு உரியது.

78. பெரியன் (100):-

இவன் சிறந்த கொடையாளி. புறந்தை (பொறையாறு) இவன் ஊராகும். அது சோழ நாட்டகத்தது.

79. பெரும்பூட் சென்னி (44):-

இவன் சிறந்த சூரன். நன்னன் ஏற்றை முதலியவரைக் கழுமலத்தில் வென்று, கணையனை அகப்படுத்தி, அக்கழுமலத்தையும் கைப்பற்றிக் கொண்டவன். இவனது ஊராகிய குடவாயில் காட்டு வருவாய் மிக்கது.

80. பேகன் (262):-

இவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன் (அகம்.158) இவனது மனைவி கண்ணகி என்று கூறப்படுவாள். மயிலுக்கு

இவன் போர்வை கொடுத்தோன் (புறம்.141). இவன் மலைக்குக் “கன்மாமலை” என்று பெயர்.

81. பொலம்பூட்கிள்ளி (205):-

இவன் சோழவரசன். இவனுக்கு ஊர் காவிரிப் பூம்பட்டினம். இவன் கோசரை வென்ற புகழடையான்.

82. மத்தி (6; 211; 226):-

இவன் சோழன் மறவன்; பரதவர் கோமான் (அகம். 226). இவனுக்கு ஊர் காவிரிக்கரையிலுள்ள கழாஅர் என்பது (அகம்.6; 226) இவன் எழினி என்பான் பல்லைப் பிடுங்கி வெண்மணிவாயிற் கதவில் அழுத்தினோன். (அகம்.211)

83. மருதி (222):-

இவன் ஒரு பெரிய உபகாரி. ஆதிமந்தி தன் காதலனைப் பல விடங்களிலும் தேடியபிறகு கடலிடத்தும் சென்று தேட, ஆங்கு இவன் ஆட்டனத்தியை அவளுக்குக் காட்டி மகிழ்வித்தவன், கொடும்புறமருதி என்று ஒருத்தி சேனாவரையர் உரைக்கண் (தொல்.சொல்.174) காணப்படுகிறான். இவ்விருவரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை.

84. மழவர் (1;35;91;119; 127; 129; 187; 249; 269)

இவர் மழ நாட்டு வீரர். மழநாடு சேரர்க்கு உரியது; அதனை, “மழவர்மெய்ம்மறை” என்று சேரரைப் புகழும் பதிறுப்பத்து அடியான் அறியலாம். இம்மழவர் புலத்தைப் புல்லி வணக்கினான் (அகம்.61). இவர் அயல் நாட்டிலிருந்து ஆத்தந்து ஒம்பும் குணமுடையார் (அகம்.35). “தகர்மருப் பேய்ப்பச் சுற்றுபு சுரிந்த சுவன்மாய் பித்தைச் செங்கண் மழவர்” என இவர் தலைமயிர் வருணிக்கப் பெற்றுள்ளது. இவர் செய்யும் பூந்தொடைவிழவு மிகச்சிறப்புடையது (அகம்.187). கோடைமலை இவர்க்கு உரியது (அகம்.249).

85. மழுவாள் நெடியோன் (220):-

இவர் திருமாலின் அம்சமாய் ஜமதக்னி மகரிஷிக்குப் புத்திரராய்ப் பிறந்தவர். கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் இவர் தந்தையைக் கொன்றமையால், இவர் சினஞ்சிறந்து, இருபத்தொரு தலைமுறை மன்னரை மரபோடழித்தனர். தெய்வங்களெல்லாம் பலிபெறுதற்கிடமாகிய செல்லூரிலே

இவர் பெரிய வேள்வி செய்தனர். இவ்வேள்வியிலே போலும் இவர் காசிபனுக்குத் தாம் வென்ற இப்பூமி முழுவதையும் தானஞ்செய்தது.

86. மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோ (142):-

இவன் சிறந்த கொடையாளி. இவன் கொடைச் சிறப்பைப் புலவர்கள் பெரிதும் வியந்து பாடியுள்ளார்கள். இவனை அகத்திற் பாடியவர் பரணர்.

87. மாநிதிக்கிழவன் (66):-

இவன் குபேரன். சங்கநிதி பதுமநிதிகளையுடைமையால் இவன் நிதிக்கிழவன் எனப்பட்டான்.

88. மிஞிலி (142; 148; 181; 208; 396):-

இவன் சிறந்த வீரன். நன்னனது படைத் தலைவனாய், அவனுடைய பாரமென்னும் நகருக்கு அதிபனாயிருந்தோன் (நற்.265). இவன் அதிகனொருவனைப் பாழியாங்கண் கொன்றானென்று 142 ஆம் பாட்டால் அறியலாவது. ஈண்டு “அதிகற்கொன்” றென்பது “எயினற்கொன்” றென்றிருத்தல் வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. (அகம்.181, 208 ஆம் செய்யுள்களை நோக்கியறிக.). பிரதிகள் எல்லாவற்றினும் அதிகனென்றே பாடம் காணப்பட்டமையால், அவ்வாறே பதிப்பிக்கப் பெற்றது. ஆஅய் எயினனை இவன் நன்னன் உதவியால் பாழிக்கண்ணே போரிற் கொன்றான். (அகம் 148; 181; 208, 396)

89. முசிறிமுற்றிய செழியன் (57; 149):-

முசிறிக் கண்ணே, இவன், பகைவர் களிறுகளைக் கொன்று வீரர்களைப் புண்ணுறச் செய்தவன். இம்முசிறி சுள்ளியம் பேரியாற்றங்கரையிலுள்ளதெனத் தெரிகின்றது (அகம்.149.). அப்போரில் இவன் சேரன் படிமம் ஒன்றை வென்றுகைப் பற்றிக்கொண்டான். (அகம்.149)

90. முகண்டை (249):-

இவன் சிறந்த கொடையாளி. ஏற்றுக்குப் ‘பொன் கோட்டுச் செறித்துப் பொன்தார் பூட்டி’, இமிலில் சந்தன முதலியன அப்பி அலங்கரித்துப் பரிசிலர்க்கு அளிப்பவன். தேர் களிறு முதலியனவும் ஈவோன். இவனுக்கு ஊர் வேம்பி. வேம்பி

நாடென ஒன்று திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள தெனச் சாஸனங்களால் அறியப்படுகிறது.

91. முருகன் (1; 22; 59; 98; 118; 120; 149):-

இவர் சிவபெருமானுக்குத் திருக்குமரராவார். குறிஞ்சி நிலத்திற்குத் தெய்வம். இவர் திருப்பரங்குன்றத்து எழுந்தருளியிருக்கும் சிறப்பு மிகுதியும் பாராட்டப்பட்டிருக்கின்றது. சூரபன்மா என்ற அசுரனை இவர் தடிந்தவரலாறு புராணப் பிரசித்தமானது. சிறந்த வீரத்துக்கும் வனப்புக்கும் இவர் பல புலவர்களாலும் புகழப்பட்டுள்ளார். வெறியாட்டில் இவர் தோன்றுவதாகப் பண்டை நூல்களால் அறியப்படுகின்றது.

92. மோகூர் (251):-

இவன் ஒரு குறுநில மன்னன். இவன் பணியாமையினாலே மோரியர் பகைத்து வந்தனர். இதனைக் கூறியவர் மாமுலனார்.

93. மோரியர் (69,251,281)

இவர் வடநாட்டின் கண்ணே இருந்த வீரராவார். இவர் போரை விரும்பித் தென்திசைக்கு வந்தனர். இவர்க்குப் பணியாமற் பகைவனாயினவன் மோகூர் என்பான். அம்மோரியர் தாம் வரும்போது தம் தேருருள் செல்ல ஒரு மலையைக் குறைத்தனர்.

94. யவனர் (149):-

இவர் கிரேக்கர் முதலிய மேல் நாட்டாராவார். இவர் பொன்னேற்றிய மரக்கலங்களுடன் வந்து, முசிறி முதலிய மேற்றிசைத் துறைகளில் வியாபாரம் செய்து மிளகேற்றிப் போயினர். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனால் இவர் ஒருமுறை தண்டிக்கப்பட்டனர் எனப் பதிற்றுப்பத்தால் அறியலாவது. (பதிற்.10. பதி).

95. வடவர் (340):-

இவர் வடநாட்டிலே வசிக்கும் மக்களாவார்.

96. வடுகர் (107; 213; 253; 281; 295; 375; 381)

இவரது நாடு வேங்கடத்துக்கு அப்பாலாகும் (அகம்.213). இவர் மிக்க வீரமுடையவர். இவர் தலைவரிற் கட்டி, எருமை முதலியவர்கள் தமிழ்ப் புலவர்களாற் புகழப் பெற்றுள்ளார்கள்

(அகம்.253; குறுந் 11). 'கடுங்குரற் பம்பைக் கதநாய் வடுகர்'; 'கல்லா நீண்மொழிக் கதநாய் வடுகர்'; 'கற்றுரிக் குரம்பைக் கதநாய் வடுகர்' என்று புகழப் பெறுவார். இவ்வடுகர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு மோரியர் தென்றிசைமேற் படையெடுத்து வந்தனர். (அகம்.281). பாழிப் பறந்தலைக்கண் இவர்களை இளம்பெருஞ்சென்னி புறங்கண்டனன்.

97. வல்லங்கிழவோன் (356):-

இவன் சோழர் மருகன். வல்லங்கிழான் மாறன் என்றொருவன். தொல்காப்பிய மரபியற் சூத்திர (74) உரை மேற்கோளிற் பேராசிரியராற் கூறப்படுகின்றான். இவ்விருவரும் ஒருவரோ வேறோ விளங்கவில்லை. இவ்வல்லம் தஞ்சாவூருக்கு அருகிலுள்ளது.

98. வல்வில் ஓரி (208; 209):-

இவன் ஓரி என்றும் வழங்கப் பெறுவான். இவனுக்குக் கொல்லிமலையுரியது. இவன் கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன் (புறம்.158). இவனைக் காரிமன்னன் கொன்று இவனது கொல்லிமலையைச் சேரலர்க்கு ஈந்தான். இக்கொல்லி மலையில் கடவுளால் ஆக்கப்பட்ட பாவை யொன்றிருந்தது. இவன் 'மழவர் பெருமகன் மாவள் ஓரி' எனப் புகழப்படுவான் (நற்.52). இவனை அகத்திற் பாடினோர் பரணரும் கல்லாடரும்.

99. வாணன் (117; 204; 269):-

இவன் ஒரு கொடையாளி. இவன் ஊரான சிறுகுடிக்கு வடபால் ஒரு கான்யாறுண்டு. இச்சிறுகுடி செழியன் நாட்டகத்தது (நற்.340). பொய்யா நெல்வள முடையது (அகம்.204; 269).

100. வெள்ளிவீதி (147):-

இவள் வரலாற்றைப் பாடினோர் வரிசையிற் கண்டுகொள்க.

101. வேளிர் (134; 206; 258; 331; 372):-

இவர் நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழிவந்தவர் என நச்சினார்க்கினியர் கூறுவர் (தொல்.பாயி.உரை). இவர்களைப் பதினெண்குடி வேளிர் எனவும், பதினான்கு வேளிர் எனவும்

பதினோரு வேளிர் எனவும் வழங்குவதுண்டு. இவருக்குக் கடற்கரையிலுள்ள வீரைநகர் உரியது (அகம்.206). பாழிக் கண்ணே தொன்முதிர் வேளிர் பலர் பொண்ணைச் சேமித்து வைத்துக் காத்திருந்தனர் (அகம். 258;372). திதியனென்பான் வேளிர் கூட்டத்தார் ஒருவரோடு பொருதனன் எனத் தெரிகிறது. (அகம்.331) .

அகநானூற்று ஆராய்ச்சிக்குறிப்பு

1. நாடுகள்

இடையள நாடு	தொண்டை நாடு	மாறோக்க நாடு
குடநாடு	பாணன் நாடு	வடுகர் நாடு
கொங்கு நாடு	புகார் நாடு	வேம்பி நாடு
கோசர் நாடு	பூழி நாடு	வேளிர் நாடு
துளு நாடு	மழவர் நாடு	முதலியன

2. ஊர்கள்

அஞ்சில்	எருக்காட்டுர்	கூடல்
அட்டவாயில்	எருமையூர்	கொடுங்காலூர்
அரங்கம்	எருமைவெளி	கொற்கை
அரிமணவாயில்	ஐயூர்	கோட்டுர்
அலைவாய்	ஓக்கூர்	கோடி (தனுஷ்கோடி)
அழுந்தூர்	ஓரோடோகம்	கோடிமங்கலம்
அழும்பில்	ஓல்லையூர்	கோடியூர்
அள்ளூர்	கடியலூர்	கோடை
ஆழூர்	கடுகு	கோவல்
ஆர்க்காடு	கருவூர்	சாய்க்கானம்
ஆலங்கானம்	கழாஅர்	சிராப்பள்ளி
ஆலங்குடி	கழுமலம்	சிறுகுடி
ஆலம்பேரி	கள்ளூர்	செயலூர்
ஆலமுற்றம்	காட்டுர்	செல்லி
ஆலூர்	காழூர்	செல்லூர்
இடையாறு	காவிரிப்பூம்பட்டினம்	தகடூர்
உமட்டுர்	கானப்பேர்	தங்கால்
உவர்க்கணூர்	குடந்தை	தலையாறு

உறையூர்	குழுவூர்	தொண்டி
ஊனூர்	குறுக்கை	நல்லாழர்
எயில்	குறுங்குடி	நன்பலூர்
நீடுர்	பொதும்பில்	மோசியூர்
நொச்சிநியமம்	பொருந்தில்	வஞ்சி
பருவூர்	போஓர்	வல்லம்
பவத்திரி	மணக்குடி	வாகை
பாக்கம்	மணவாயிலுறத்தூர்	வியலூர்
பாடலி	மதுரை	விளங்கில்
பாரம்	மருங்கூர்	விறூறுறு
பாழி	மாங்காடு	வீரை
பிசிர்	மாந்தை	வெண்ணி
பிரம்பு	மாறோக்கம்	வெண்மணியாயில்
புகார்	முசிறி	வெளியம்
புறந்தை	முதுபதி	வேங்கடம்
பெருங்குன்றூர்	முள்ளியூர்	வேம்பற்றூர்
பெருந்துறை	முள்ளூர்	வேம்பி
பேரூர்	மோகூர்	வேளூர் முதலியன
3. கூட்டத்தார்		
ஆரியர்	சேரலர்	மோரியர்
கவுரியர்	சோழர்	யவனர்
குடவர்	நந்தர்	வடுகர்
கோசர்	மழவர்	வேளிர் முதலியோர்
4. தெய்வங்கள்		
அருந்ததி	சந்திரன்	பொதியில் தெய்வம்
இராமன்	சிவபெருமான்	மழுவாள்நெடியோன்
இல்லுறை கடவுள்	சூரியன்	முருகன்
உமை	செல்லூர்த் தெய்வம்	வேம்பினடிக் கடவுள்
கண்ணபிரான்	நடுகற்கடவுள்	வேளூர்வாய்த் தெய்வம் முதலியன.

கவிரமலைத்	தெய்வம்	நள்ளியடுக்கத்துச்சூர்
குபேரன்	புகார்த்தெய்வம்	
கொல்லித்தெய்வம்	பாழியணங்கு	
5. ஆறுகள்		
அயிரியாறு	காவிரியாறு	பெண்ணையாறு
ஆன்பொருநையாறு	சுள்ளியாறு	வையையாறு
கங்கையாறு	தொழுநையாறு	முதலியன.
6. மலைகள்		
அதகன்மலை	குறும்பொறைமலை	பாழிமலை
ஆவிமலை	கொல்லிமலை	பொதியின்மலை
ஆன்குன்றுமலை	கோடைமலை	பொதினிமலை
இமயமலை	சிராப்பள்ளிமலை	முதுகுன்றமலை
ஏழில்மலை	சிறுமலை	முள்ளூர்மலை
கவிரமலை	திருப்பரங்குன்றமலை	மோரியர் குறைத்த மலை
கன்மாமலை	நள்ளிமலை	வேங்கடமலை
குதிரைமலை	பறம்புமலை	வேங்கசேர்ந்த வெற்பகம் முதலியன
7. காடுகள்		
அழும்பிற்காடு	ஓரிக்கானம்	
ஆஅய்கானம்	குடவாயின்மிளை	
ஆலங்கானம்	சாய்க்கானம்	
உம்பற்பெருங்காடு	முள்ளூர்க்கானம்	
உறந்தைப்புறங்காடு	வல்லத்துப்புறமிளை	முதலியன
8. புண்ணிய ஸ்தலங்கள்		
அரங்கம்	கூடல்	பவத்திரி
அலைவாய்	செல்லூர்	வேங்கடம்
அழுந்தூர்	தனுஷ்கோடி	வேளூர்
ஆலமுற்றம்	பரங்குன்று	முதலியன

9. நீர்த்துறைகள்

ஆன்பொருநைத்துறை	புகார்முன்றுறை
உறையூர்க்காவிரித்துறை	புறந்தைமுன்றுறை
கழார்ப்பெருந்துறை	மாந்தைமுன்றுறை
கானலம்பெருந்துறை	முசிறிமுன்றுறை
கூடற்பெருந்துறை	வாகைப்பெருந்துறை
கொடுங்கான்முன்றுறை	வீரைமுன்றுறை
கொற்கைப் பெருந்துறை	தனுஷ்கோடித்துறை
தொண்டிமுன்றுறை	முதலியன
தொழுநைமுன்றுறை	

10. விழவுகள்

உள்ளிவிழவு	பங்குனிவிழவு
உறந்தைவிழவு	பரங்குன்றவிழவு
கழார்ப்புதுப்புனல்விழவு	பூந்தொடைவிழவு
கார்த்திகை விழவு	யாழ்விழவு
கூடல்விழவு	வேல்விழவு முதலியன

11. ஆவணங்கள்

கூடல் நாளங்காடி	செல்லூர்க்கோசர் நியமம்
மருங்கூர்ப்பட்டின ஆவணம்	முதலியன

12. அவைகள்

உறந்தையவை	கள்ளூர் அவை முதலியன
-----------	---------------------

13. சாதியார்

அண்டர்(இடையர்)	தட்டார்
அத்தக்கள்வர்	பரதவர்
அந்தணர்	பழையர்
உமணர்	பாணர்
உழவர்	யானைப்பாகர்
குயவர்	வேளாப்பார்ப்பார்
கொல்லர்	முதலியோர்.

14. தொழில்கள்

அரத்தால் வளைபோழ்தல்	தினைகாவல்செய்தல், அறுத்தல்
அவலிடித்தல்	நிரைகவர்தல், மீட்டல்
உப்புவித்துதல், விற்றல்	நெல்லரியுநர் தண்ணுமை கொட்டல்
ஊன்புழுக்கயர்தல்	மீன் உணக்கல்
ஒற்றுச் செல்லுதல்	மீன் விற்றல்
கவண்கல்லாலயானை எறிதல்	முத்துக்குளித்தல்
கொழுப்பாவெறிதல்	முதைப்புளஞ் சுடுதல்
சாத்தெறிதல்	யானைக்கன்றைப் பிடித்தல்
சேக்கொள்ளத்தண்ணுமை கொட்டல்	வலம்புரி மூழ்குதல் முதலியன

15. பிராணிகள்

அசுனம்	ஏறு	கோண்மா	முயல்
அத்திரி	ஒட்டகம்	சிங்கம்	முள்ளம்பன்றி
அரா	ஒந்தி	செந்நாய்	யாடு
ஆளி	கலைமான்	பசு	யானை
எருது	கழுதை	பன்றி	வருடை
எருமை	குதிரை	புலி	வெளில் அணில்
எலி	குரங்கு	முசுக்கலை	முதலியன.

16. பறந்தலைகள்

ஆழும்பு பறந்தலை	பெருந்துறைப் பறந்தலை
கழுமலப் பறந்தலை	மணவாயிலுறத்தூர்ப் பறந்தலை
குறுக்கைப் பறந்தலை	முசிறிப் பறந்தலை
கூடற் பறந்தலை	வல்லப் பறந்தலை
தலையாலங்கானப் பறந்தலை	வாகைப் பறந்தலை
பருவூர்ப் பறந்தலை	வெண்ணிப் பறந்தலை
பாழிப் பறந்தலை	முதலியன.

17. சீல அரிய வழக்குகள்

- கழங்குக்குறி பார்த்தல்
- குடவோலை யெடுத்துப் பிரமாணஞ் செய்தல்
- நுளைச்சியர் சுறவுக்கோடு நட்டு வருணனுக்குப் பரவுக்கடன் கொடுத்தல்
- பார்ப்பார் தூது செல்லுதல்
- மகளிர் சுவரில் கோடிட்டு நாளெண்ணுதல், பல்லிச் சகுனங்கேட்டல், பிறைதொழுதல், வேங்கை, மலர் கொய்யப் புலி புலியென்று கூவல்
- சிறுமியர் அலவனாட்டுதல், கிளிகடிதல், வண்டலயர்தல், சிற்றிலிழைத்துச் சிறுசோறடுதல், ஓரையாடுதல்
- மன்னர் கடகுக்காரரை யழைத்துப் படைகாண்டல் வீரர்போர்க்குப் போகுமுன் நடுகல்லைப் பூசித்தல், நன்னிமித்தம் பார்த்தல்
- வேளாப்பார்ப்பான் சங்கறுத்தல்
- கொங்கர் மணியரை யார்த்து மறுகின் ஆடுதல்
- மணமகளைப் புதல்வர்ப் பெற்றமகளிர் நால்வர் குளிப்பாட்டல்
- இடையர் இடபத்தின் கழுத்தில் மூங்கிற் குழாயில் உணவடைத்துக் கட்டி நிரைமேய்த்துச் செல்லல்.
- இறந்த வீரனுக்குரிய நடுகலிடத்து அவன்பிடித்த வேல்முதலிய கருவிகளை ஊன்றியும் சார்த்தியும் வைத்தல்.
- உமணர் கழுதைமேல் உப்புப்பொதியேற்றிச் செல்லல்

பாடிய ஆன்றோர் சாதி முதலியன

1. அந்தணர்

ஆழமர்க் கௌதமன் சாதேவனார்	நக்கீரனார்
கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்	மதுரை ஆசிரியர் நல்லந்துவனார்
கபிலர்	மதுரை இளங்கௌசிகனார்
கோடிமங்கலம் வாதுளிநற் சேந்தனார்	மதுரைக் கணக்காயனார்
செல்லூர்க் கோசிகள் கண்ணனார்	மதுரைக் கௌணியன் மாழலனார்

2. அரசர்

அண்டர்மகன் குறுவழுதியார்	பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி
அதியன் விண்ணத்தனார்	
ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்	பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ
கோட்டம்பலத்துத்துஞ்சி சேரமான்	மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ
முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்	சேரமான் இளங்குட்டுவன்
பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி	வீராவெளியன் தித்தனார்

3. இடையர்

இடைக் காடனார்	இருங்கோன் ஒல்லை ஆயன் செங்கண்ணனார்
இடையன் சேந்தன் கொற்றனார்	
இடையன் நெடுங்கீரனார்	

4. எயினர்

எயினந்தைமகன் இளங்கீரனார்	விறூற்று மூதெயினனார்
--------------------------	----------------------

5. கூத்தர்

உறையூர் முதுகூத்தனார்	மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் கடுவன்மள்ளனார்
மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தன் கூத்தனார்	மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் நாகன்றேவனார்
மதுரைக்கூத்தனார்	

6. தட்டார்

தங்காற் பொற்கொல்லனார்	மதுரைப் பொன்செய்சொல்லன் வெண்ணாகனார்
-----------------------	--

7. மந்திரத் தலைவர்

ஏனாதி நெடுங்கண்ணனார்
----

8. வண்ணக்கர்

வடமவண்ணக்கன் டேரிசாத்தனார்
----

9. வணிகர்

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார்	மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார்
மதுரை அறுவைவாணிகள் இளவேட்டனார்	மதுரைப் பண்டவாணிகள் இளந்தேவனார்

10. வேளாளர்

ஆர்க்காடுகிழார் வெள்ளைக் கண்ணத்தனார்	நல்லாழர்கிழார்
ஆலூர்கிழார் மகனார் கிழார்	நெய்தற்சாய்த்துய்த்த ஆலூர் கண்ணத்தனார்
ஆலூர் மூலங்கிழார்	பெருங்குன்றூர் கிழார்
மேற்படியார் மகனார்	பொதுப்பில்கிழார்
பெருந்தலைச்சாத்தனார்	வெண்கண்ணனார்
உமட்டுர்கிழார்மகனார் பரங்கொற்றனார்	மதுரைக் காஞ்சிப்புலவர்
காட்டுர்கிழார் மகனார் கண்ணனார்	மருங்குகிழார்
பெருங்கண்ணனார்	
கோடியூர் கிழார்மகனார்	மாற்றுர்கிழார் மகனார்
நெய்தற்றத்தனார்	கொற்றங்கொற்றனார்
செல்லூர் கிழார்மகனார் பெரும்பூதங் கொற்றனார்	வடமோதங்கிழார்

11. அருந்தொடராற் பெயர் பெற்றோர்

அந்தியினங்கீரனார்	ஊட்டியார்
இம்மென்கீரனார்	நோய்பாடியார்
வண்ணப்பறக்கந்தரத்தனார்	

12. பெண்பாற்புலவர்

அஞ்சில் ஆந்தைமகள் நாகையார்	நக்கண்ணையார்
அள்ளர்நன்முல்லையார்	போந்தைப்பசலையார்
ஓக்கூர்மாசாத்தியார்	மதுரைநல்லெள்ளியார்
ஓளவையார்	முள்ளியூர்ப்பூதியார்
கழார்க்கீரனையிற்றியார்	வெள்ளிவீதியார்
குமிழிஞாழார் நப்பசலையார்	வெறிபாடியகாமக்கண்ணியார்

ஐந்திணைக்குமுரிய பாடல்கள்

(எண், பாட்டுடன்)

முல்லை

4, 14, 24, 34, 44, 54, 64, 74, 84, 94, 104, 114, 124, 134, 144, 154, 164, 174, 184, 194, 204, 214, 224, 234, 244, 254, 264, 274, 284, 294, 304, 314, 324, 334, 344, 354, 364, 374, 384, 394.

குறிஞ்சி

2, 8, 12, 18, 22, 28, 32, 38, 42, 48, 52, 58, 62, 68, 72, 78, 82, 88, 92, 98, 102, 108, 112, 118, 122, 128, 132, 138, 142, 148, 152, 158, 162, 168, 172, 178, 182, 188, 192, 198, 202, 208, 212, 218, 222, 228, 232, 238, 242, 248, 252, 258, 262, 268, 272, 278, 282, 288, 292, 298, 302, 308, 312, 318, 322, 328, 332, 338, 342, 348, 352, 358, 362, 368, 372, 378, 382, 388, 392, 398

மருதம்

6, 16, 26, 36, 46, 56, 66, 76, 86, 96, 106, 116, 126, 136, 146, 156, 166, 176, 186, 196, 206, 216, 226, 236, 246, 256, 266, 276, 286, 296, 306, 316, 326, 336, 346, 356, 366, 376, 386, 396

நெய்தல்

10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90, 100, 110, 120, 130, 140, 150, 160, 170, 180, 190, 200, 210, 220, 230, 240, 250, 260, 270, 280, 290, 300, 310, 320, 330, 340, 350, 360, 370, 380, 390, 400.

பாலை

1, 3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23, 25, 27, 29, 31, 33, 35, 37, 39, 41, 43, 45, 47, 49, 51, 53, 55, 57, 59, 61, 63, 65, 67, 69, 71, 73, 75, 77, 79, 81, 83, 85, 87, 89, 91, 93, 95, 97, 99, 101, 103, 105, 107, 109, 111, 113, 115, 117, 119, 121, 123, 125, 127, 129, 131, 133, 135, 137, 139, 141, 143, 145, 147, 149, 151, 153, 155, 157, 159, 161, 163, 165, 167, 169, 171, 173, 175, 177, 179, 181,

183, 185, 187, 189, 191, 193, 195, 195, 197, 199, 201, 203, 205, 207, 209,
 211, 213, 215, 217, 219, 221, 223, 225, 227, 229, 231, 233, 235, 237, 239,
 241, 243, 245, 247, 249, 251, 253, 255, 257, 259, 261, 263, 265, 267,
 269, 271, 273, 275, 277, 279, 281, 283, 285, 287, 289, 291, 293, 295,
 297, 299, 301, 303, 305, 307, 309, 311, 313, 315, 317, 319. 321, 323, 325,
 327, 329, 331, 333, 335, 337, 339, 341, 343, 345, 347, 349, 351, 353, 355,
 357, 359, 361, 363, 365, 367, 369, 371, 373, 375, 377, 379, 381, 383,
 385, 387, 389, 391, 393, 395, 397, 399

மேற்கூறிய எண்களுள், ஒற்றைப்பட பாடல்கள் எல்லாம்
 பாலையாகவும், பத்துத் தொடர்ந்தன வெல்லாம் நெய்தலாகவும், நாலு
 தொடர்ந்தன வெல்லாம் முல்லையாகவும், இரண்டும் எட்டும்
 தொடர்ந்தனவெல்லாம் குறிஞ்சியாகவும், ஆறுதொடர்ந்தன வெல்லாம்
 மருதமாகவும், இம்முறையே நெடுந்தொகைப் பாடல்கள் கோக்கப்பட்டிருத்தல்
 காண்க.

முகவுரை

தமிழ்நாட்டைப் புரந்த முடியுடை வேந்தர் மூவருள் பாண்டியர்க்குத் தலை நகராய் விளங்கியது மதுரை. அம் மன்னரால் நிறுவப்பட்ட தமிழ்ச் சங்கம் நீண்ட காலம் மதுரையில் நடைபெற்றது. தமிழ் நாட்டில் ஆங்காங்கு விளங்கிய புலவர்கள் பலரும் பாடல்கள் பாடி வந்து சங்கப் புலவர்கள் முன்னிலையில் அரங்கேற்றினார்கள். தமிழ்ச்சங்கத்தில் அரங்கேற்றிய பாடல்களைச் சங்கச் செய்யுட்களென வழங்கும். சங்ககாலப்புலவர்கள் பாடிய தனி நிலைச் செய்யுட்கள் - பா, அளவு, பொருள் முதலிய தன்மைகளை நோக்கிப் பல கூறுகளாகத் தொகுக்கப் பெற்றன. அவை பத்துப்பாட்டு, நற்றிணை, குறுந் தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு புறநானூறு முதலியவாகும். அவற்றுள் கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு, குறுந் தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு முதலிய ஐந்தும் அகப்பொருள் நூல்கள். கலித்தொகை கலிப்பாவினாலியன்ற நூல். ஏனைய அகவற்பாவாலியன்றன. ஐங்குறுநூறு ஐந்திணைக்குந் தனித்தனியே யாகிய குறுமையான நூறு நூறு பாவானானமையின் ஐங்குறுநூறு எனத் தன்மையான ஓர் நூலாக வழங்குவ தாயிற்று. மற்றை நானூறு, நானூறு பாடல்களுடைய மூன்று நூல்களுள், அடிகுறைந்தொழுகியதைக் குறுந்தொகையென்றும், அடி நிமிர்ந்தொழுகியதை நெடுந்தொகை என்றும், மிகக் குறைதலும், கூடுதலுமின்றி நடுத்தரமா யுள்ளதை நற்றிணை யென்றும் பெயரிட்டனர். நெடுந்தொகையாகிய அக நானூறு அடியளவிற் சிறுமை பதின்மூன்றும் பெருமை முப்பத்தொன்று முடையது.

இந் நானூறு செய்யுட்களின் முதல் நூற்றிருபது செய்யுளும் களிற்றி யானை நிரையென்றும், அடுத்த நூற்றெண்பது பாடலும் மணிமிடைபவளமென்றும், இறுதி நூறு பாடலும் நித்திலக் கோவை என்றும் பெயர் பெறும். இவை காரணம் பற்றிய பெயர்கள்.

ஒற்றை எண்ணில் வருவன எல்லாம் பாலைத் திணையாகவும் இரண்டும் எட்டுமாகிய எண்களைப் பெற்ற வெல்லாம் குறிஞ்சித் திணையாகவும், நான்கு என்னும் எண்ணைப் பெற்றனவெல்லாம் முல்லைத் திணையாகவும், ஆறு எனும் எண்ணைப் பெற்ற வெல்லாம் மருதத்திணையாகவும், பத்து என்னும் எண்ணைப் பெற்றவெல்லாம் நெய்தற்றிணையாகவும் வைத்து இந் நூல் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இந் நூல் 7202 அடிகளை உடையது. களிற்றுயானை நிரையுள் 2234 அடிகளும், நிலத்திலக்கோவையுள் 1781 அடிகளும், மணிமிடை பவளத்துள் 3187 அடிகளுமுள்ளன.

இந் நூலைத் தொகுப்பித்தார், கானப் பேரெயிலெறிந்த பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி; தொகுத்தார், உப்பூரி குடகிழார் மகனார் உருத்திரசன் மனார். ஆகவே இந் நூல் தொகுத்த காலம் சங்கத்தின் இறுதிக் காலம் என்க. அது கி.பி. 50 வரையிலென்ப.

இந் நூற்குக் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தார், பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரும், பாரத வெண்பாப் பாடிய பெருந்தேவனாரும் இருவேறு புலவர்கள். பாரத வெண்பாப் பாடியவர் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் விளங்கியவர். பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரின் பாடல்கள் சில பாரத வெண்பாவில் வந்துள்ளன என்பது அறிஞர்களின் அபிப்பிராயம்.

கடவுள் வாழ்த்து உட்பட இந் நூற்பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் ஒரு நூற்று நாற்பத்து மூவர், 114, 117, 165, முதலிய பாடல்களைச் செய்த புலவர்களின் பெயர்கள் காணப்படவில்லை.

உரையாசிரியர்கள் பெரும்பாலும் இந் நூலிள்ள செய்யுட்களையே எடுத்தாண்டிருக்கின்றனர். இச் செய்யுட்களின் பொருளை விளங்கிக் கொள்ளாது தொல்காப்பியம் இறையனார் களவியல் முதலிய தொன்னூல்களை உணர்தலரிது.

மேற் புறத்தே முட்கள் செறிந்த பலாப்பழத்தின் அகத்தே தேன் போற் றீஞ்சுவையுடைய சுவைகள் கிடத்தல் போல, பயில்வதற்குக் கடியநடை உடையது போற் காணப்படும் இந்

நூலகத்துக் கற்போர்க்கு விழுமிய சுவை அளிக்கும் பொருள்கள் காணப்படுகின்றன.

பண்டித பரீட்சை முதலிய உயர்தரப் பரீட்சைகளுக்கு இந் நூலின் ஒரு சிறு பகுதியே பாடமாக வருவது வழக்கம். பரீட்சை ஒன்றினுக்கு மாத்திரமேயன்றி விநோதார்த்தமாக இந் நூலைக் கற்போர் இல்லை என்றே கூறலாம்.

பண்டைக்கால நல்லிசைப் புலவர்களின் செய்யுள் நயங்களையும், வருணிக்குந் திறமையையும், பிறவற்றையும் சிறாரும் இனிதிற் கற்றறிந்து தமிழின் சுவையைப் பருகுதல் வேண்டுமென்னும் ஆர்வத்தினாலே இந் நூலை யாம் வசன நடையில் எழுதலாயினோம். பதரை நீக்கி மணியையே கொள்ளுதல் அறிவுடையோர்க்கு இயற்கை ஆதலின் இதனிடத்தே குறைகள் காணின் எள்ளாது குணத்தையே பாராட்டுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஏனைய சங்க நூல்களையும் இலேசான வசன நடையில் வெளியிடுதல் வேண்டுமென்னும் ஆர்வத்தோடு முயன்று வரும் எமது உள்ளக் கிடக்கை இனிது நிறைவேறுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளை வேண்டுகின்றேன்.

1938

ந.சி. கந்தையா

உரிப் பொருள் விளக்கம்

“அன்பின் ஐந்தினை” எனப்படும் ஒழுக்கங்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, நெய்தல், மருதம் என்பனவாம்.

1. குறிஞ்சி

(குறிஞ்சித்திணைக்கு உரிப்பொருள் புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும்.)

குன்றிடத்தேயுள்ள சிறந்த காளைப் பருவத்தினொருவன் அப் பொருப்பிடத்துள்ள குன்றவாணர் மகள் ஒருத்தியைத் தனிமையிற் கண்டான். கண்டு இருவரும் ஒத்த அன்பினராய் ஒருவரை ஒருவர் காதலித்தனர். காதலின் விளைவாகிய களவொழுக்கம் சின்னாள் நிகழ்தலும், அது சிறுகச் சிலர் பலர்க்குத் தெரியவந்து நாளடைவில் ஊரில் பேரலராய் எழுந்தது. அது காரணமாகப் பெற்றோர் தலைவியை இற் செறித்துத் தக்கபடி காவற்படுத்தினர். இக் காவலருமையைக் கடந்து வந்த தலைவனைத் தோழி அடைந்து, ‘இவளை உடன் கொண்டு சென்று மணந்து கொள்ளாவிடின் இவள் உயிர் தரியாள்’ எனத் தலைவியின் ஆற்றாமையை எடுத்துக் கூறி ஒருவரும் அறியாவகை அவளை வெளியே கொணர்ந்து தலைவனிடத்துச் சேர்த்தாள். இப் பொருள்கள் பற்றிப் பலவாறு பாடப்பட்ட செய்யுட்கள் இத் திணைக் குரியனவாம்.

2. முல்லை

(முல்லைத் திணைக்கு உரிப்பொருள் இருத்தலும், இருத்தல் நிமித்தமும்)

தலைவியை உடன்கொண்டு போய் தலைவன் தன்னூரிலேனும் தலைவியின் சுற்றத்தார் சம்மதித்து வேண்ட அவுளூரிலேனும் அவளை விதிப் படி மணந்துகொண்டு அவ்விருவரும் இல்லிருந்து ஆற்றும் சுற்பொழுக்கம் முல்லை எனப்படும்.

இங்ஙனம் இல்லிருந்து இல்லறம் நடாத்தி இன்புற்றிருக்கும் நாளில் சில காரணத்தை முன்னிட்டுத் தலைவன். தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்வான் (தலைமகன் பிரிந்து செல்லுமிடத்து தலைமகள் அவன் பிரிவாற்றாது இரங்குவாள். தலைமகனு மிரங்கி அவளைத் தேற்றி இன்ன இருதுவில் இன்ன திங்களில் யான் மீண்டு வருவேன் என்று கூறிச் சில குறிகளுஞ் செய்து விட்டுச் செல்வான்). தலைமகளும் தலைவன் சொற் பிழையாது இல்லிலிருந்து இல்லற மாற்றிவருவாள். அவன் குறித்த பருவம் வந்தவிடத்து அவன் பிரிவினை ஆற்றாது வருந்துவாள். தோழி அவள் ஆற்றாமையைக் கண்டு வருந்தித் தலைவன் குறித்த பருவமும் அவன் செய்த குறிகளும் வந்தமையால் அவன் வாரா நிற்கின்றான் என்ற பிறவுங் கூறித் தலைவியை ஆற்றுவிப்பாள். தலைமகனும் தான் குறித்துச் சென்ற வினை முடித்துக் குறித்த பருவம் வரவே மீண்டு வருவான். மீளும் வழியில் தான் செய்த குறிகளெல்லாந் தோன்றும். அது பொருட்டுத் தலைவி ஆற்றா ளென்று பாகற்குக் கூறித் தேரை விரைவிற் செலுத்தச் செய்து கடுகிவந்து தலைமகளை எய்தி விருந்தயர்வான். பின்னர் இருவரும் பிரிந்திருந்த விடத்து நிகழ்ந்த செய்திகளையெல்லாம் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டு இன்புறுவர்.

3. பாலை

(பாலைத் திணைக்கு உரிப்பொருள் பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும்)

அறநூலை ஒதல், நாடு காத்தல் மாறுபட்ட வேந்தரைச் சந்து செய்தல், வேந்தற்குத் துணையாய்ப் போர் செய்தல், பொருளீட்டல், பரத்தையர்ச் சேர்தல் முதலிய ஏதேனுமொன்று காரணமாகத் தலைவன் தலைவியை விட்டு நீங்குவான். தலைவன் பிரிந்து செல்லும் சுரத்திடத்தே தன் நெஞ்சுக்குக் கூறுதல், தலைவி தலைவன் சென்ற சுரவழியின் கொடுமை முதலியவற்றை நினைந்து தோழியொடு கூறி வருந்துதல் முதலியவாறும் பிறவுமாக இத் திணைக்குரிய செய்யுட்கள் வரும். பொருள் வயிற் பிரிதல் இருவகை: ஒன்று மணவினைக்குப் பின் பிரிதல்; மற்றது வரைய முன் பிரிதல். மணவினைக்கு முன் பிரிதலை, வரை விடை வைத்துப் பொருள் வயிற் பிரிதல் எனக் கூறுப.

தலைவியை யாரு மறியாதவகை இராக் காலத்தே உடன் கொண்டு தலைவன் சென்றானாக நற்றாய், செவிலித்தாய் முதலானோர் சுரத்துச் சென்று தேடுதல், இல்லில் இருந்து வருந்திப் புலம்புதல் முதலிய பொருள் பற்றி வருஞ் செய்யுட்களும் பாலைத் திணைக்குரியவாம்.

4. நெய்தல்

(நெய்தற்றிணைக்கு உரிப் பொருள் இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும்)

நெய்தல் நிலத்தே, தலைவன் தலைவியை இரவுக்குறி பகற்குறிகளில் தலைப்படல், தோழி, தலைவியை மணந்து செல்லுமாறு தலைவனை வரைவுகடாவல்; ஆய் தலைவியை இற்செறித்தல், தோழி அறத்தோடு நின்றல் முதலிய பொருள்கள் பற்றி இத் திணைக்குரிய செய்யுட்கள் வந்துள்ளன.

5. மருதம்

(மருதத் திணைக்கு உரிப்பொருள் ஊடலும் உடல் நிமித்தமும்)

இல்லறம் நடத்துங் காலத்துத், தலைவன் பரத்தையரிடத்துச் சென்று வருவான். அக் காலத்துத் தலைவி வாயின் மறுத்து ஊடியிருப்பாள். பின் தளர் நடைப் புதல்வன் முதலிய வாயில்கள் காரணமாக அவள் ஊடல் தணி வாள். இவ்வாறு புணையப்பட்ட செய்யுட்கள் மருதத்திணையின் பாற்படும்.

CEYLON UNIVERSITY COLLEGE,
Colombo, 7th June, 1936.

Pandit N.S. Kandiah Pillai of Jaffna has once more put the students of Tamil classical literature under obligation by rendering the Ten Tens (பதிற்றுப் பத்து) into prose. What I said in 1936 with regard to his prose version of the Ten Idylls (பத்துப் பாட்டு) is equally true of the present work.

(Sgd.) FRANCIS KINGSBURY, B.A.,
(Formerly Lecturer in Tamil,
Ceylon University College.)

களிற்றியானை நிரை

கடவுள் வாழ்த்து

கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த்
தாரன் மாலையன் மலைந்த கண்ணியன்
மார்பி னஃதே மையில் நுண்ணூண்
நுதல திமையா நாட்டம் இகலட்டுக்

- 5 கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய்
வேலும் உண்டத் தோலா தோற்கே
ஊர்ந்த தேறே சேர்ந்தோள் உமையே
செவ்வா னன்ன மேனி அவ்வான்
இலங்குபிறை அன்ன விலங்குவால் வையெயிர்
- 10 நெரியகைந் தன்ன அவிர்ந்துவிளங்கு புரிசடை
முதிராத் திங்கொடு சுடருஞ் சென்னி
மூவா அமரரும் முனிவரும் பிறரும்
யாவரும் அறியாத் தொன்முறை மரபின்
வரிகிளர் வயமான் உரிவை தைஇய
- 15 யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்
தாவில் தாள்நிழல் தவிர்ந்தன்றால் உலகே.

- பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்.

மூப்பில்லாத அமரரும், முனிவரும், பிறரும், யாவரும் அறியாத பழைய முறைமையில் வரியுடைய புலித் தோலுடுத்த, சாமவேதம் பாடிய நீல மணிபோலும் கரிய கண்டமுடைய வெற்றியுடைய அந்தணன், பகைவரை அழித்த இமையாத கண்ணுடைய நுதலும், குந்தாலியும் மழுவும் சூலமுந் தாங்கிய கையும், இடபமாகிய ஊர்தியும் உமையாகிய பாகமும், செக்கர் வானம்போன்ற திருமேனியும், அவ்வானில் இலங்கும் பிறை போன்று ஒளிவிடும்

வெள்ளிய கூரிய எயிறும், நெருப்பின் கவர்போல் விட்டு விளங்கும் முறுகிய சடையும், இளம் பிறையோடு சுடர் விடும் சென்னியும் உடையன். அவன், இருண்ட படர்ந்த கொன்றையின் புதுமலர்த் தாரும், மாலையும், கண்ணியுஞ்சூடிய மாப்பிடத்தே குற்றமில்லாத பூணுலணிந் தோன்.

(இவ்வாறமைந்த கடவுளின்) தாள் நிழலில் உலகம் தங்கிற்று ஆதலால் அவ்வுலகிற்கு இடையூறில்லை.

தார், ஓர் விசேடமாக இடுவது; மாலை அழகுக்கு இடுவது; கண்ணி போர்ப்பூ, மாலை கட்டுவதாகவும், தார் சேர்ப்பதாகவும் கண்ணி, தனித்துத் தொடுப்பதாகவும் வேறுபாடுடையவென்றுங் கூறுவர்.

முதலாவது களிற்றியாணை நிரை

“வண்டு படக் கிடந்த” என்பது முதலாக ‘நெடு வெண் மாப்பின்’ என்பதீறாகக் கிடந்த நூற்றிருபது பாட்டும் களிற்றியாணை நிரை எனப்படும். இப் பெயர் காரணத்தாற் பெற்றது. இது பொருட் காரணமாகக் கொள்க”.

- யாயிரம்.

1. பாலை

(இது, தலைமகன் பொருள் வயிற் பிரிந்தவிடத்து ஆற்றாளாகிய தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி ஒண்கழல்
உருவக் குதிரை மழவர் ஓட்டிய
முருகன் நற்போர் நெடுவே ளாவி
அறுகோட் டியாணைப் பொதினி யாங்கண்ணூ

- 5 சிறுகா ரோடன் பயினொடு சேர்த்திய
கற்போற் பிரியலம் என்ற சொற்றாம்
மறந்தனர் கொல்லோ தோழி சிறந்த
வேய்மருள் பணைத்தோள் நெகிழ்ச் சேய்நாட்டுப்
பொலங்கல வெறுக்கை தருமார் நிலம்பக

10. அழல்போல் வெங்கதிர் பைதறத் தெறுதலின்
நிழல்தேய்ந் துலறிய மரத்த அறைகாய்
பறுநீர்ப் பைஞ்சுனை ஆறழ்ப் புலர்தலின்
உகுநெற் பொரியும் வெம்மைய யாவரும்
வழங்குநர் இன்மையின் வெளவுநர் மடியச்
15. சரம்புல் லென்ற ஆற்ற அலங்குசினை
நாரின் முருங்கை நவிரல் வான்பூச்
சூரலங் கடுவளி எடுப்ப ஆறந்
றுடைதிரைப் பிதிர்வில் பொங்கிமுள்
கடல்போல் தோன்றல காடிந் தோரே.

- மாமூலனார்.

வண்டுமூசு மலர்ந்த கண்ணியும், பிரகாசிக்கின்ற வீரக் கழலும், அச்சத் தரும் குதிரையுமுடைய மழவரை ஓட்டிய, முருகனைப் போன்று நல்ல போரைச் செய்யும் **நெடுவேளாவியின் சிங்கத்தைத்** தொலைத்து கொம்பன் யானையுடைய **ஆவிமலை** யிடத்து இயற்கைப் புணர்ச்சிக் காலத்து, சாணை பிடிப்போன் அரக்கோடு கல்லைச் சேர்த்திச் செய்த சாணைக்கற்போல யாம் பிரியலம் என்று கூறிய சொல்லை நங்காதலர் மறந்தனர் போலும்; தோழி! மூங்கில்போற் பணைத்த தோள்கள் நெகிழ அணிதற்குத், தொலைவிடத்துள்ள அரிய பொன்னாபரணங்களாகிய செல்வத்தை எமக்குத் தரும் பொருட்டு அவர் அரிய சுரவழியைக் கடந்து சென்றார். அவ்விடத்தே நிலம் பிளந்து பசுமை அறும்படி நெருப்புப் போன்ற கொடிய வெயில் எறித்தலால், உலர்ந்த நிழலில்லாத நேரிய மரங்களுடைய பாறைமீது காய்ந்து நீர் அற்ற பசிய சுனை முற்றாகப் புலர்தலின் நெற்சொரியின், பொரியும் வெம்மையுடையதாயிருக்கும். இவ் வகையான வழியிடத்தே எவரும் செல்லாமையின் ஆறலை கள்வர் மடியச் சுரம் புல் என்றிருக்கும். ஈரமில்லாத முருங்கையின் அசைகின்ற பூவையும் சூதலின் பெரிய பூவையும் சூறாவளிக் காற்றுச் சுழித் தடித்து எடுக்க, அக்காடு துளிகளைச் சிதறும் கடலின் முகப்புப் போன்று தோன்றும்.

மழவர் - மழவதேயத்தவர். நெடுவேளாவி - இவன் ஓர் குறு நில மன்னன். இவன் ஊர் - போதினி; மலைபோதினி. போதினி - பழனி.

2. குறிஞ்சி

(இது, பகற்குறியிடத்துத், தலைவி இற்செறிப்புண்டமையைத் தலைவனுக்குக் கூறித் தோழிவரைவு கடாவினது.)

கோழிலை வாழைக் கோண்மிகு பெருங்குலை
ஊழுறு தீங்கனி உண்ணுநர்த் தடுத்த
சாரற் பலவின் களையொ டீழ்படு
பாறை நெடுஞ்சனை விளைந்த தேறல்

5. அறியா துண்ட கடுவன் அயலது
கறிவளர் சாந்தம் ஏறல்செல் லாது
நறுவீ அடுக்கத்து மகிழ்ந்துகண் படுக்கும்
குறியா இன்பம் எளிதின் நின்மலைப்
பல்வேறு விலங்கும் எய்து நாட
10. குறித்த இன்பம் நினக்கெவன் அரிய
வெறுத்த வேள் வேய்புரை பணைத்தோள்
நிறுப்ப நிலலா நெஞ்சமொடு நின்மாட்
டிவளும் இனைய ளாயின் தந்தை
அருங்கடிக்காவலர் சோர்பதன் ஒற்றிக்
15. கங்குல் வருதலும் உரியை பைம்புதல்
வேங்கையும் ஒள்ளினர் விரிந்தன
நெடுவெண் திங்களும் ஊர்கொண் டன்றே.

-கபிலர்

பக்கமலையிடத்தே நிற்கும் பலாவின் பழங்கள், கொழுவிய இலைகளையுடைய வாழையின் பல காய்களுடைய பெரிய குலையிற் கனிந்த பழங்களை உண்போரைத் தடுக்கும்¹ நீண்ட சுவை ஓடுகின்ற பாறையிடத்து விளைந்த தேனோடு பலாச் சுவையை உண்ட ஆண் குரங்கு மயக்கத்தால் அயலே நின்ற மிளகு கொடி படரும் சந்தன மரத்தில் ஏறாது, அதன் நிழலிலுள்ள பூப்படுக்கையில் மகிழ்ந்து தூங்கும். இவ்வாறு முயற்சியும் உளப்பாடு மின்றி வந்த இன்பங்களை நின் மலையிடத்து விலங்குகளும் எய்துகின்ற நாட! நீ விரும்பிய இன்பம் நினக்கு என்ன

1 பலாப் பழங்களை உண்ணும் விருப்பால் வாழைப் பழங்களை உண்ணார்.

அருமை உடையது? (அருமை இல்லை.) பெரிய மூங்கிலொத்த பணைத்தோளுடைய இவளும் நின்ற நிலையில் நிறுத்தவும் நில்லாத நெஞ்சத்தோடு நின் மாட்டு இன்ன தன்மை யள் ஆயினள். தந்தையின் அரிய காப்புடைய காவலரின் சாய்வை அறிந்து (பகற்காலத்தன்றி) இராக் காலத்தும் வருக.

பசியபுதரிடத்து வேங்கையும் ஒள்ளிய பூங்கொத்துக்களை அலர்த்திற்று. (திணைகொய்தமையால் தலைவி இற்செறிப்புண்டாள், என்றவாறு). உயர்ந்த வெள்ளிய திங்களும் வளர்பிறைக் கண்ண தாயிற்று.

தலைவி இற் செறிப்புண்டமையிற் பகற்குறி அருமை ஆயிற்று. தந்தையின் காவலர் காவல் புரிதலின் இரவுக்குறியும் அரிதாயிற்று. கலியாண நாட்கொள்ளுதற்குரிய வளர் பிறைக் காலம் வந்துள்ளது. தலைவியை வரைந்து செல் என்றவாறு.

கடுவன் பலாச்சுவையையும் தேனையும் நுகர்ந்து மரத்தில் ஏறாது உறங்கினதென்பது : நினது தொழிலாகிய அறநெறியையுந் தப்பி, இக் கள வினை நீங்கி வரையவும் மாட்டாது. இக் களவொழுக்கமாகிய இன்பத்தில் மயங்கா நின்றாய் என்றவாறு.

3. பாலை

(இது, முன் ஒரு காலத்து நெஞ்சினாற் பொருள் வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்தான் தலைமகன்; பிரிந்து இடைச்சுரத்தினின்று அவள் நலம் நயந்து மீளலுற்ற நெஞ்சினைக் கழறிப் போய்ப் பொருண் முடித்து வந்த தலைமகன் பின்னும் பொருள்வலிக்கப்பட்ட நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செவ்வழுங்கியது.)

இருங்கழி முதலை மேளந்தோல் அன்ன
கருங்கால் ஓமைக் காண்பின் பெருஞ்சினைக்
கடியுடை நளந்தலை ஈன்றிளைப் பட்ட
கொடுவாய்ப் பேடைக் கல்கிரை தரீஇய

5. மான்றுவேட் டெழுந்த செஞ்செவி எருவை
வான்றோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅன்
துளங்குநடை மரையா வலம்படத் தொலைச்சி
ஒன்செங் குருதி உவறியுண் டருந்துபு
புலவுப்புலி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை

10. கொள்ளை மாந்தரின் ஆனாது கவரும்
புல்லிலை மராஅத்த அகன்சே ணத்தங்
கலந்தரல் உள்ளமொடு கழியக் காட்டிப்
பின்னின்று தூரக்கும் நெஞ்சம் நின்வாய்
வாய்போற் பொய்மொழி எவ்வென் களைமா
15. கவிரித முன்ன காண்பின் செவ்வாய்
அந்தீங் கிளவி ஆயிழை மடந்தை
கொடுங்குழைக் கமர்த்த நோக்கம்
நெடுஞ்சே ணாரிடை விலங்கு ஞான்றே.

-எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்.

கரியகழியிடத்திற் கிடக்கும் முதலையின் மேவின தோல்
போன்ற கரிய கால் உடைய உயர்ந்த ஓமை மரத்தின் பெரிய
கொம்பிற்கட்டிய கூட்டில் முட்டையிட்டு அடைகாக்கும்
பெடைக்கு முகவெள்ளைப் பருந்து மிகுந்த இரைதேடச் செல்லும்;
சென்று, வாணை முட்டும் உயர்ந்த சிகரமுடைய பக்க மலையிடத்து
அசைந்து நடக்கின்ற மரையாவை வலப் பக்கத்தே விழும்படி
கொன்ற புலி, விளங்குகின்ற சிவந்த இரத்தம் ஒழுகும்படி உண்டு
விட்டுப் போன முடை நாற்றம் வீசும் இறைச்சியைக், கொள்ளை
அடிப்போரைப் போல் அகலாது இருந்து கவரும். இவ்வியல்பினதும்,
புல்லிய இலை யுடைய மரங்கள் ஒங்கியதுமாகிய அகன்ற
தொலையாத அரிய வழியிடத்து ஆபரணங்களைப் பெறும்
விருப்போடு செல்லும்படி எனக்கு அறிவித்துப் பின்னால் நின்று
முடுக்கும் நெஞ்சே! இனிய மொழியும், ஆராய்ந்தெடுத்த
ஆபரணமும், ஓடிநீண்டு குழையோடு பொருகின்ற கண்ணும்
உடைய தலைவியின் நினைவு, (நாம் முன் பொருள் வயிற் பிரிந்த
காலத்து) நீண்ட அரிய தூர வழியிடத்து வந்து எமது போக்கைத்
தடுக்கவில்லை. இப்பொழுது நின்வாயின் மெய்ப்போன்ற பொய்
மொழி எமது பொருட் பிணியை எவ்வாறு களையவல்லது.

எனது தலைவியின் நினைவு வந்து என்னைத் தடுக்கும்ன்று;
நின்பொய்மொழி எப்படித் தடுக்கும் என்றவாறு. பொய்மொழி-
போ என்று எதிர்மறைப் பொருளிற் கூறுதல் அழுங்குதல் -
தாமதித்தல்.

4. முல்லை

(இது, தோழி, தலைமகளுக்குத் தலைவன் வருதற்குரிய கார் காலம்
வந்ததெனக் காட்டி வற்புறுத்தியது).

முல்லை வைந்நுணை தோன்ற இல்லமொடு
பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி அவிழ
இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவல் அடைய இரலை தெறிப்ப

5. மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புறக் கொடுப்பக்
கருவி வானம் கதமுறை சிதறிக்
கார்செய் தன்றே கவின்பெறு கானம்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சவர் புரவி
நரம்பார்த் தன்ன வாங்குவள் பரியப்
10. பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த
தாதுண் பறவை பேதறல் அஞ்சி
மணிநா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்
உவக்காண் தோன்றும் குறும்பொறை நாடன்
கறங்கிசை விழுவின் உறந்தைக் குணாது
15. நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தல்
போதவிழ் அலரின் நாரும்
ஆய்தொடி அரிவைநின் மாணலம் படர்ந்தே.

- குறுங்குடி மருதனார்.

கூரிய முகையுடைய முல்லை மொட்டுகள் அரும்பின;
தேற்றாவின் பூவோடு பசிய காம்புடைய கொன்றை மொட்டுகள்
விரிந்தன. இரும்பை முறுக்கினாற் போன்ற கொம்புடைய மான்
பருக்கைக் கற்களுடைய பள்ளங் களிற்றுள்ளிக் குதித்தன. விரிந்த
உலகம் நீர் பெறாத வருத்தம் நீங்கக் கூட்டமாகிய மேகம் மிகுந்த
மழையைப் பொழிந்தது. அழகிய காடு கார் காலத்தை அறிவித்தது.
ஆரவாரிக்கின்ற விழாவுடைய உறந்தைக்குக் கீழ்ப்பாலுள்ள உயர்ந்த
பெரிய சிராப்பள்ளிமலையில் மலர்ந்த காந்தள் மலரின் நாற்றம்
வீசுகின்ற, ஆராய்ந்தெடுத்த வளை அணிந்த அரிவையே! பூத்த
இலவில் துணையோடு இருந்து, தாதுண்ணும் வண்டு யாழ்நரம்பு

போல் இனிதாக ஒலிக்கும். அஞ்ஞான்று, குறும்பொறை நாடன், அவ்வண்டுகள் மருண்டோடுமென அஞ்சி, வளைந்த தலையாட்டம் பொலிந்த கத்தரிக்கப்பட்ட கழுத்து மயிருடைய குதிரையின் வாயை அரியும்படி கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடித்து மணிகளின் நாஒலிக்கும் தேரனாக நினைது பெரிய நலனை விரும்பிக் கண்டு மகிழ்தற்குத் தோன்றுவான். குறுங்குடி- திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஓர் விஷ்ணு தலம்.

5. பாலை

(இது, பொருள்வயிற் பிரியக் கருதிய தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழங்கியது.)

அளிநிலை பொறாஅ தமரிய முகத்தள்
விளிநிலை கேளாள் தமியள் மென்மெல
நலமிகு சேவடி நிலம்வடுக் கொளாஅக்
குறுக வந்துதன் கூரெயிறு தோன்ற

5. வறிதகத் தெழுந்த வாயல் முறுவலன்
கண்ணிய துணரா அளவை யொண்ணுதல்
வினைதலைப் படுதல் செல்லா நினைவுடன்
முளிந்த ஓமை முதையலங் காட்டுப்
பளிங்கத் தன்ன பல்காய் நெல்லி
10. மோட்டிரும் பாறை ஈட்டுவட் டேய்ப்ப
உதிர்வன படுஉம் கதிர்நெறு கவாஅன்
மாய்த்த போல மழுகுநனை தோற்றிப்
பாத்தி யன்ன குடுமிக் கூர்ங்கல்
விரணுதி சிதைக்கும் நிரைநிலை அதர
15. பரன்முரம் பாகிய பயமில் கானம்
இறப்ப எண்ணுதி ராயின் அறத்தா
றன்றென மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி
அன்ன வாக என்னுநள் போல
முன்னம் காட்டி முகத்தின் உரையா
20. ஓவச் செய்தியின் ஒன்றுநினைந் தேற்றிப்
பாவை மாய்த்த பனிநீர் நோக்கமொ

டாகத் தொடுக்கிய புதல்வன் புன்றலைத்
தூநீர் பயந்த துணையமை பிணையல்
மோயினன் உயிர்த்த காலை மாமலர்

25. மணியுரு இழந்த அணியழி தோற்றம்
கண்டே கடிந்தனம் செலவே ஒண்தொடி
உழையம் ஆகவும் இணைவோள்
பிழையலள் மாதோ பிரிதும்நாம் எனினே.

- பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

அன்பின் நிலைபெறாது மேவிய முகத்தள், தலைவனது பிரிவுக்கு உடன்படாளாய், நாண் முதலிய குணங்கள் ஒழியத் தானே யாய நிலையினளாய் (தமியளாய்) அழகு மிகுந்த பாதங்கள் நிலத்தை வடுச் செய்யும்படி நடந்து குறுகி வந்தாள்; வந்து தனது கூரிய எயிறு தோன்றச் சிறிது வாயைத் திறந்து இளநகை புரிந்தாள்.

உலர்ந்த ஓமை மரங்கள் நிற்கும் இலை உதிர்ந்த காட்டில் நெல்லியின் பளிங்கொத்த காய்கள், உயர்ந்த பெரிய பாறையில் உதிர்ந்து குவிந்து சூதாடு கருவியை ஒத்திருக்கும். இவ்வாறான பாறைகளுடைய வெயில் தெறுகின்ற தீட்டினது போல் தேய்ந்த, கூர்தோன்றும் பதித்தாற் போன்ற தலையுடைய கல் விரல்களின் நுதியைச் சிதைக்கும். இவ்வாறு கல் ஒழுங்குபட்ட வழிகளும் பருக்கைக் கற்களுமுடைய பயனில்லாத கானத்தைக் கடக்க எண்ணுதல் அறத்தாறல்ல, என்று, யான் கருதிய பிரிவைத், தான் அறிவதற்கு முன்பே அதனை யான் செய்தல் கூடாதென்னும் நினைவுடன் இயற்கைப் புணர்ச்சிக் காலத்து அவள் கூறினாள். இப்போது அவ் வார்த்தையைச் சொல்லிக் காட்டுபவள் போலக் குறிப்புக் காட்டி, முகத்தாற் கூறிச், சித்திரத்தின் செயலொத்து, போக்குடன் படாமையை நினைந்து துணிந்து, கண்ணீர் நிறைந்து பாவையை மறைத்த பார்வையள் ஆயினாள்; அவ்வாறாகி மார்பிடத்தே ஒதுங்கிய புதல்வனின் புல்லிய தலையில் கண்ணீர் உகுத்த தலைவி, செங்கழு நீர் மாலையை மோந்து பெரு மூச்செறிந்தாள். அப்போது சிறந்த மலரும் மணியும் உருவழிந் தாலன்ன அவள் தோற்றத்தைக் கண்டு பிரிவை நீக்கினோம். ஒள்ளிய வளைஅணிந்த இத்தன்மையளது இடத்த னாகிய யான் பிரியின் இவள் பிழையாள்.

6. மருதம்

(இது, பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைமகற்குக் கிழத்தி கூறியது.)

அரிபெய் சிலம்பி னாம்பலந் தொடலை
அரம்போ ழுவ்வளைப் பொலிந்த முன்கை
இழையணி பணைத்தோ ளையை தந்தை
மழைவளந் தருஉ மாவண் தித்தன்

5. பிண்ட நெல்லின் உறந்தை யாங்கண்
கழைநிலை பெறாஅக் காவிரி நீத்தங்
குழைமாண் ஒள்ளிழை நீவெய் யோளொடு
வேழ வெண்புணை தழீஇப் பூழியர்
கயநா டியானையின் முகனமர்ந் தாஅங்
10. கேந்தெழில் ஆகத்துப் பூந்தார் குழைய
நெருநல் ஆடினை புனலே இன்றுவந்
தாக வனமுலை யரும்பிய சணங்கின்
மாசில் கற்பின் புதல்வன் தாயென
மாயப் பொய்ம்மொழி சாயினை பயிற்றியெய்
15. முதுமை யெள்ளலஃ தமைகுந் தில்ல
சுடர்ப்பூந் தாமரை நீர்முதிர் பழனத்
தந்தூம்பு வள்ளை யாய்கொடி மயக்கி
வாளை மேய்ந்த வள்ளெயிற்று நீர்நாய்
முள்ளரைப் பிரம்பின் மூதரிற் செறியும்
20. பல்வேன் மத்தி கழாஅ ரன்னவெம்
இளமை சென்று தவத்தொல் லஃதே
இனிமையெவன் செய்வது பொய்ம்மொழி யெமக்கே.

-பரணர்

உள்ளே மணி இடப்பட்ட சிலம்பும், ஆம்பல் மாலையும்,
அரத்தினால் அராவிய அழகிய வளைபொலிந்த முன்கையும்,
ஆபரணங்க ளணிந்து பணைத்த தோளுமுடைய ஐயையின்
தந்தை, மழை போல் வழங்கும் பெரிய கொடையுடைய தித்தன்;
அவனது நெற்குவியலுடைய உறந்தையிடத்து ஓடக்கோலுக்கு

எட்டாத காவிரி நீரில், வேழமாகிய தெப்பத்தைத் தழுவிப்
பூழிநாட்டார் மடுவை நாடுகின்ற யானையைப்போல முகமலர்ந்து,
காதணி முதலிய மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரணங்களணிந்த பரத்தை
யோடு, உயர்ந்த அழகிய மார்பிலுள்ள பூமாலை குழைய நேற்றுப்
புனலாடினாய்; இன்று வந்து அழகிய தனங்களில் சுணங்கு
படர்ந்த குற்றமில்லாத கற்புடையவென்றும், புதல்வனுடைய
தாயென்றும் நம்மிடத்துச் சாய்ந்து வஞ்சனையாகப் பொய்
மொழிகளைப் பலகாற் கூறினாய். (புதல்வனுடையதாய்) என்ற
அம் முதுமைக்கு நாங்கள் பொருந்துவேம். அழகிய சுடர்
விடுகின்ற தாமரைப் பூவுடைய நீர் நிறைந்த வயலிடத்து, வாளை
மீனுக்குக் காவலாகிய வள்ளைக் கொடியின் காவலை நெகிழ்த்து,
அவ் வாளையை மேய்ந்த நீர்நாய், முள்ளரையுடைய பிரம்பின்
முதிய பற்றையில் வெறுத்துக் கிடக்கும் மத்தியின் கழாஅர் நாடு
போல எமது இளமைகழிந்து மிகப் பழைதாயிற்று. நின் பொய்
மொழி நமக்கு இனிமை செய்வதெப்படி?

இதன் உள்ளுரை : - நீர்நாய், வாளைக்குக் காவலாகிய
வள்ளையின் நிலையை நெகிழ்த்து, இழிந்த வாளையை நுகர்ந்து
முதிய பிரம்பின் தூற்றிலே தங்கினாற் போல, நீயும் பரத்தையர்க்குக்
காவலாகிய தாய் முதலாயினாரை நெகிழ்த்துக் குலமகளிரல்லாத
விலை மகளிரை நுகர்ந்து, முன்பு நாமக்குண்டாகிய எங்கள்
பழைமையைப் பற்ற ஒரு பயன் கருதாது தங்குதற்கு மாத்திரம் எம்
இல்லம் வந்தீர் என்றாள்.

7. பாலை

(இது, மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சுரத்திடைப் பின் சென்று
நவ்விப்பிணாக் கண்டு சொல்லியது. நவ்விப்பிணா - பெண்மான்.)

முலைமுகஞ் செய்தன முள்ளெயிரிலங்கின
தலைமுடி சான்ற தண்தழை யுடையை
அலமரல் ஆயமொ டியாங்கணும் படா அல்
முப்புடை முதுபதி தாக்கணங் குடைய

5. காப்புப் பூண்டிசின் கடையும் போகலை
பேதை அல்லை மேதையங் குறுமகள்
பெதும்பைப் பருவத் தொதுங்கினை புறத்தென

ஓண்சுடர் நல்லில் அருங்கடி நீவித்
தன்சிதை வறிதல் அஞ்சி இன்சிலை

10. ஏறுடை இனத்த நாயுயிர் நவ்வி
வலைகாண் பிணையிற் போகி ஈங்கோர்
தொலைவில் வெள்வேல் விடலையொ டென்மகள்
இச்சரம் படர்தந் தோளே ஆயிடை
அத்தக் கள்வர் ஆதொழு அறுத்தெனப்
15. பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி
மெய்த்தலைப் படுதல் செய்யேன் இத்தலை
நின்னொடு வினவல் கேளாய் பொன்னொடு
புலிப்பல் கோத்த புலம்புமணித் தாலி
ஓலிக்குழைச் செயலை உடைமாண் அல்குல்
20. ஆய்சளைப் பலவின் மேய்கலை உதிர்த்த
துய்த்தலை வெண்காழ் பெறாஉங்
கற்கெழு சிறுகுடிக்கானவன் மகளே.

- கயமனார்

இனிய சத்தமிடும் ஆண் மான் உடைய கூட்டத்திலுள்ள
துடிப்புடைய பெண் மானே! முலை நிரம்பிற்று; முட்போன்ற
பற்கள் இலங்கின; தலைமுடி ஐம்பாலாய் அமைந்தது; தழை
உடையை; துன்புறாதே; பழைய முதுபதியிடத்து வருத்தும்
தெய்வமுமுண்டு; காவல் பூண்டாய்; வாயிலுக்கும் போகாதே;
அறிவுடைய இளமகளே! நீபேதைப் பருவத்தளல்லை; புறப்படாத
பருவத்தை அடைந்தாய், என்று நான் கூறக் கேட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற
விளக்குடைய காவலை நீங்கினாள்; நீங்கி, களவொழுக்கத்தை
நான்றி கின்றென்றஞ்சி வலையைக்கண்ட மான் போற்போய்
இவ்வழியாக வெள்ளிய வெற்றி வேலுடைய விடலையொடு
இச்சரம் சென்றாள்; அருஞ் சுரத்துள்ள கள்ளர் ஆவைத் தொழு
வினின்றும் நேராகக் கொண்டு வந்தார்க ளென்று பின்னாற்
சென்று மீட்கும் கரந்தையார் போல இப்பொழுது என் மகளை
அணுகப் பெற்றிலேன். இதனை இவ்விடத்து நின்னொடு வினாவு
தற்குக் காரணங்கேள்; பொன்னொடு புலிப்பற்கோத்த தனி
மணித்தாலியும் தழைத்த அசோகின் தழை உடையும் மாட்சிமைப்

பட்ட அல்குலுமுடை யான், சுனைகளின் பக்கத்தேயுள்ள நல்ல
சுளையுடைய பலாவில் மேயும் குரங்கு உதிர்த்த குடுமியுடைய
விதையைப் பெறும் சிறுகுடிக்கானவன் மகளாதலின் அவளைத்
தேடுவதற்கு நினக்குமோர் முறையுண்டு. (இனி என்ன செய்வேன்.)

8. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லு வாளாய்த்
தலைமகள் சொல்லியது.)

ஈயற் புற்றத் தீர்ப்புறத் திறுத்த
குறும்பி வல்சிப் பெருங்கை யேற்றை
தூங்குதோல் துதிய வள்ளுகிர் கதுவலின்
பாம்புமதன் அழியும் பானாட் கங்குலும்

5. அரிய அல்லமன் இகுளை பெரிய
கேழல் அட்ட பேழ்வா யேற்றை
பலாவமல் அடுக்கம் புலவ ஈர்க்கும்
கழைநரல் சிலம்பின் ஆங்கண் வழையொடு
வாழை யோங்கிய தாழ்கண் அசும்பில்
10. படுகடுங் களிற்றின் வருத்தஞ் சொலிய
பிடிபடி முறுக்கிய பெருமரப் பூசல்
விண்டோய் விடரகத் தியம்பும் அவர்நாட்
டெண்ணரும் பிறங்கல் மானதர் மயங்காது
மின்னுவிடச் சிறிய ஒதுங்கி மென்மெலத்
15. துளிதலைத் தலைஇய மணியே ரைம்பால்
சிறுபுறம் புதைய வாரிக் குரல்பிழியூஉ
நெறிகெட விலங்கிய நீயிர் இச்சரம்
அறிதலும் அறிதிரோ என்னுநர்ப் பெறினே.

-பெருங்குன்றூர் கிழார்

அறியாமையால் நாம் செல்ல முடியாமலிருக்கும் அரிய
வழியை அறிந்தோமென்று சொல்லுவாரைப் பெறேன். திறந்த
வாயுடைய புலி பன்றியைக் கொண்டு நுகர்தற்குப் பலாவளரும்
பக்க மலைக்கு இழுத்துச் செல்லும், மூங்கில் ஓலிக்கின்ற அம்
மலையிடத்துள்ள சுரபுன்னையும் வாழையும் ஓங்கி வளரும்

நீரறாத குழியில் தவறி வீழ்ந்த களிறு ஏறுதற்குப் படியாகப் போடுவதற்குப், பிடி, மரங்களைமுறிக்கின்ற ஓசை விண்தோய் மலைப்பிளவுகளில் ஒலிக்கும். இவ்வாறான நந்தலைவர் நாட்டிற்குச் செல்லும் வழியை அறிவேம் என்போரைப் பெறின், மான் போகும் உயர்ந்த வழிகளில் மயங்கிச் செல்லாது, மின்னல் வழிகாட்ட மெத்தென ஒடுங்கி, மெல்ல மெல்லத் துமிக்கும் மழை தலையிற் பட குலைந்து முதுகை மறைத்த கூந்தலை வாரிப் பிழிந்து, கறையான் புற்றினுட் கிடக்கும் புற்றாம் பழஞ் சோற்றை, நீண்ட உறைபோன்ற தோலுட் புகுந்திருக்கும் நகமுடைய புலி கதுவுதலால் பாம்பு வலி அழியும் இரவின் நடுயாமமும் நாம் செல்லுதற்கு அரிதல்ல. தோழீ! தேடிச் செல்வேம்.

தலைவரது ஊருக்குச் செல்லும் வழியை அறிவாரைப்பெறின் அரிய வழியையும் இடையூறுகளையும் கடந்து நடுயாமத்தும் அவரிடத்துச் செல்லுதல் நமக்கு அரிதல்ல என்றவாறு.

புலிக்குப் பாம்பை வருத்த வேண்டுமென்னும் விருப்பில்லையாயினும், அதன் காரியஞ் செய்யவே நகம் படுதலால் பாம்பு வருந்தினாற் போல, அவர் நம்மை வருத்தவேண்டுமென்னும் கருத்தில்லாதிருக்கவே, தமது காரியமாகிய களவிற்பத்தில் ஒழுகாநிற்க, ஆறினாமை ஊறின் னாமை முதலியவற்றுக்கு நாம் வருந்தும் படியாய் விட்டது என்றவாறு.

புலி பன்றியைக் கொன்ற பலாவுடைய பக்கமலைக்கு இழுத்துச் சென்றதென்றது, அவர் இன்பந் துய்த்தற்பொருட்டு நம்மைக்கூடி அக் கூட்டத்தாலே, புகழ்ச்சியுடைய நங்குடியை இகழ்ச்சி உடையதாம்படி பண்ணினாரென்றவாறு.

சுர புன்னையும் வாழையும் ஓங்கிய குழியில் யானை விழ அது படியாக ஏறுதற்குப் பிடி, மரத்தை முறித்து இடும் என்பதன் உள்ளுறை பொருள் : - வாழை நுகரவந்த யானை அதன் அயலாகிய குழியில் விழுந்ததாக, பின்பு அக் குழியினின்றும் ஏறமாட்டாது வாழையாகிய உணவையும் இழந்த விடத்து, பிடி, அது ஏறுதற்குப் படியாக மரம் முறிக்கின்ற ஓசை வாளை முட்டிய மலைப் பிளப்புக்களில் ஒலித்தாற்போல, அவரும் நமது நலத்தை நுகரவந்து, களவொழுக்கமாகிய குழியிலே விழுந்து, இக் கள

வொழுக்கமாகிய இதனைவிட்டு வரையவும் மாட்டாது நமது காவலருமை யால் இக் களவொழுக்கினை நுகரவும் மாட்டாது துயரப்படுகின்றழி, அறத்தொடு நிலை முதலாகிய இவற்றால் மகளிராகிய நாமே வரைய முயலும் வழி, அம் முயற்சியாலே ஊரெல்லாம் அறியும்படி பண்ணினார் என்றவாறு.

9. பாலை

(இது, வினைமுற்றி மீண்ட தலைவன் தேர்ப்பாகன் கேட்பச் சொல்லியது)

கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் பழுகின் வில்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த அப்புநுனை ஏய்ப்ப அரும்பிய இருப்பைச் செப்படர் அன்ன செங்குழை அகந்தோ

5. றிமுதின் அன்ன தீம்பழல் தூய்வாய் உழுதுகாண் துளைய வாகி ஆர்கழல் பாலி வானிற் காலொடு பாறித் தூப்பின் அன்ன செங்கோட் டியவின் நெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கும்
10. அத்த நண்ணிய அங்குடிச் சீறூர்க் கொடுநுண் ஓதி மகளிர் ஓக்கிய தொடிமாண் உலக்கைத் தூண்டுறற் பாணி நெடுமால் வரைய குடினையோ டிரட்டுங் குன்றுபின் ஒழியப் போகி உரந்துரந்து
15. ஞாயிறு படினும் ஊர்சேய்த் தெனாது துளைபரி தூரக்கும் தூஞ்சாச் செலவின் எம்மினும் விரைந்துவல் லெய்திப் பன்மாண் ஓங்கிய நல்லில் ஒருசிறை நிலைஇப் பாங்காப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
20. கன்றுபுகு மாலை நின்றோள் எய்திக் கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப் பிடிக்கை அன்ன பின்னகந் தீண்டித் தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ நானொடு யிடைந்த கற்பின் வான்றுதல்

25. அந்தீங் கிளவிக் குறுமகள்
மென்றோள் பெறநசைஇச் சென்றஎன் நெஞ்சே.

- கல்லாடனார்.

இருப்பையின், செப்புத்தகடு போன்று சிவந்த இலைகளின் அகத்து அரும்பி வெண்ணெய் போன்று தோன்றும் துளையுடைய பூ, வில் வீரர் அம்பறாத்தாணி, நிறையப் போட்ட மல்லிகை மொட்டுப் போன்று கூரிய முனையுடைய கொலைத் தொழில் புரியும் அம்பின் தலைபோன்றன. அவை, காம்பினின்றும் நீங்கி, ஆர்க்குக் கழன்று, ஆலாங்கட்டி வானினின்று காற்றினாற் சிதறி உகுவது போற் பவளம் போன்று நிவந்த மேட்டு வழியில் விழும்; விழுந்து சிதறி, இரத்தத்தின் மீது நிணங்கிடந்தாற் போன்று தோன்றும். இவ்வகையான வழிக்கு அணித்திலுள்ள உயர்ந்த கரிய மலையிடத்து, இருக்கும் கூகைச் சேவல் அழகிய குடிகளுடைய சீரூரிடத்துள்ள வளைந்த பனிச்சையுடைய மகளிர் உலக்கையாற் குத்துஞ் சத்தம்போலக் குழறும். அவ்வரை பின்னே கழிய ஞாயிறு படினும் ஊர்தூரத்து என்னாது வேகமுடைய பரியை மேன்மேலும் தூண்டிச் செலுத்திச் சோர்வில்லாது விரைந்து சென்று, பல கட்டு மாட்சிமைப் பட்ட நல்ல இல்லின் பக்கத்தே நின்று பல்லி சொல்லுந்தோறும் தொழுது, கன்று மனையிடத்தே புகும் மாலைக்காலத்து நிற்கும், நாணோடு பொருந்திய கற்பும், ஒள்ளிய நுதலும் அழகிய இனிய வார்த்தையும் உடையாளாகிய காதலியை எய்திக் கைகவித்து (அவள் காணாதே கிட்டச் சென்று) கண்ணைப்பொத்தி, துதிக்கை போன்ற பின்னிய மயிரைத் தீண்டி வளைஅணிந்த கைகளைத் தடவித் தடவி அவள் மெல்லிய தோளைப் பெற விரும்புகின்றது எனது நெஞ்சம்.

10. நெய்தல்

(இது, இரவுக் குறிவந்து தலைமகளைக் கண்ணூற்று நீங்கும் தலைமகளை எதிர்ப்பட்டு நின்று தோழி சொல்லியது.)

வான்கடற் பரப்பில் தூவற் கெதிரிய
மீன்கண் டன்ன மெல்லரும் பூழ்த்த
முடவுமுதிர் புன்னைத் தடவுநிலை மாச்சினைப்
புள்ளிறை கூரும் மெல்லம் புலம்ப

5. நெய்தல் உண்கண் பைதல கலுழ்ப்
பிரிதல் எண்ணினை யாயின் நன்றும்
அரிதுதுற் றனை யாற் பெரும் உரிதினீர்
கொண்டாங்குப் பெயர்தல் வேண்டுங் கொண்டலொடு
குருஉத்திரைப் புணரி உடைதரும் எக்கர்ப்
10. பழந்திமில் கொன்ற புதுவலைப் பரதவர்
மோட்டுமணல் அடைகரைக் கோட்டுமீன் கொண்டி
மணங்கமழ் பாக்கத்துப் பகுக்கும்
வளங்கெழு தொண்டி யன்னஇவள் நலனே.

- அம்மவனார்.

பெரிய கடலிற் தோன்றும் நீர்த்துளியை ஏற்கின்றதும் நட்சத்திரங்கள் போன்ற மெல்லிய அரும்புகளை முகிழ்த்ததும், வளைந்ததுமாகிய முதிய புன்னையின் பெரிய கொம்பரில் பட்சிகள் தங்குதல் மிகும் பகற்காலத்துத் தலைவி தனிமை கொண்டு நெய்தலுண்ட கண்கள் வருத்த முடையனவாய் அழ, பிரிதலை எண்ணினாயாயின் அரியதனைச் செய்தலுற்றாய். பெரும! கீழ் காற்றடித்தலின், வெள்ளிய திரையை வீசும் கடல் மோதுகின்ற மணலில் மீன் பிடிக்கும் பழைய படகுகளை உடைத்த புது வலையுடைய பரதவர், உயர்ந்த மணலுடைய கரையில் சுறா மீனைக் கொண்டு வந்து, புலால் மணம் நாறுகின்ற பாக்கத்தே கூறு வைக்கும். தொண்டி அன்ன இவள் நலம் இவளுக்கே உரித்தாகக் கொண்டு நின்னூரிடத்திற் பெயரவேண்டும். (அன்றேல் இவள் உய்யாள்.)

புன்னைக் கொம்பில் புட்கள் தங்கும் என்றது, புள்ளுக்குப் புன்னை இருப்பிடமாயினாற் போல எங்களுக்கு நீ ஆதார மாயிற்றிலை என்றவாறு. பழைய படகை உடைத்த பரதவர் சுறாவைக் கூறுவைத்த தென்பது, பரதவர் தாம் அழிவு சேர்ந்த திமிலானும் பண்ணின வலையானும் தமது தொழிலாகிய வேட்டை மேற் செல்லாது, தேடாமல் வந்த இழிந்த சுறா மீனை அகப்படுத்தி, அதனை அழித்துக் கூறுவைத்து எல்லாரையும் அழைத்தாற்போல, நீயிரும் நமக்கு உறுதியாக ஆக்கிக் கொள்ளப் பட்ட நன்மைகளான் நமக்கு ஒழுக்கமாகிய நல் வழியில்

ஓழுகாது, கண்டோரிகழ்ந்த களவொழுக்கிலே ஓழுகி, இக் களவினைப் பரப்பிப் பலரும் அலர் கூறும்படி பண்ணாநின்றீர் என்றவாறு.

11. பாலை

(இது, தலைமகள் பொருள் வயிற் பிரிந்த விடத்து ஆற்றாளாய தலைமகள் வேறுபாடு கண்டு ஆற்றாளாய தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றுவல் என்பது படச் சொல்லியது.)

வானம் ஊர்ந்த வயங்கொளி மண்டிலம்
நெருப்பெனச் சிவந்த உருப்பவிர் அம்காட்
டிலையில மலர்ந்த முகையில் இலவம்
கலிகொள் ஆயம் மலிபுதொகு பெடுத்த

5. அஞ்சுடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றிக்
கயந்துகள் ஆகிய பயந்தபு கானம்
எம்மொடு கழிந்தன ராயின் கம்மென
வம்பு விரித்தன்ன பொங்குமணற் கான்யாற்றுப்
படுகினை தாழ்ந்த பயிலினர் எக்கர்
10. மெய்ப்புகு வன்ன கைகவர் முயக்கம்
அவரும் பெறுகுவர் மன்னே நயவர
நீர்வார் நிகர்மலர் கடுப்ப ஓமறந்
தறுகுள நிறைக்குந போல அல்கலும்
அழுதன் மேவல வாகிப்
15. பழிதீர் கண்ணும் படுகுவ மன்னே.

-ஔவையார்.

வானில் இயங்கும் சூரியன் நெருப்பு எனக் கோபித்தலால் வெப்பம் மிகுந்த அழகிய காட்டில் இலை இல்லாது மலர்ந்த முகை இல்லாத இலவமரம், ஆரவாரத்தோடு கூடிய சனத்திரள் சேர்ந்து எடுத்த அழகிய கார்த்திகை விளக்கின் ஒழுங்கு போலத் தோன்ற மடுக்கள் வற்றிப் புழுதி பறக்கும், நீர் அற்ற காட்டிடமாக எம்மை உடன் கொண்டு தம் பதிக்குச் செல்வர்; சென்றனராயின், மணம் விரித்தாற் போன்ற உயர்ந்த மண லுடையகான் ஆற்றுள் தாழ்ந்தெழுந்த பெரிய கொம்பர்களிலுள்ள பூங்கொத்துகள்

பரந்த வெண்மணல் மெய்யிடத்தே புகுந்தாற் போன்ற கை விரும்புகின்ற முயக்கினை நம் தலைவர் கம் என்று பெறுவர். வற்றுகின்ற குளத்தை நிறைப்பவர் போலத் தினமும் அழுதல் உடையதாகிப் பழி தீர்ந்த கண்ணும், நீர் வார்த்த ஒளியுடைய மலர்போலப் பிரிதலை மறந்து உறங்கும், கம்என - விரைய.

12. குறிஞ்சி

(இது, பகற்குறி வராநின்ற தலைமகள் தோழியாற் செறிப்பறி வறுக்கப்பட்டு இரவுக் குறிவராநின்று வரைவல் என்றற்கு அதுவும் மறுத்து வரைவுகடையது)

யாயே கண்ணினும் கடுங்கா தலளே
எந்தையும் நிலனுறப் பொறாஅன் சீறடிசிவப்ப
எவனில குறுமகள் இயங்குதி என்னும்
யாமே, பிரிவின் றியைந்த துவரா நட்பின்

5. இருதலைப் புள்ளின் ஓருயிரம்மே
ஏனலங் காவலர் ஆனா தார்த்தொறுங்
கிளிவிளி பயிற்றும் வெளிலாடு பெருஞ்சினை
விழுக்கோட் பலவின் பழுப்பயன் கொண்மார்
குறவர் ஊன்றிய குரம்பை புதைய
10. வேங்கை தூஅய தேம்பாய் தோற்றம்
புலிசெத்து வெளியு புகர்முக வேழம்
மழைபடு சிலம்பிற் கழைபடப் பெயரும்
நல்வரை நாட நீவரின்
மெல்லியல் ஓருந் தான்வா ழலளே.

- கபிலர்.

ஆய் தன் கண்ணிலும் பார்க்க நந்தலைவி மீது அன்புடையள். எமது தந்தையும் அவள் கால் நிலத்திற் படுதலைப் பொறான்; நடப்பின் குறமகளே! யாது வேண்டிச் செல்கின்றாய் என்று வினவுவான். யாமும் பிரிவின்றிப் பிணைத்த ஆராத நட்பினால் இருதலைப் புள்ளின் ஓர் உயிர் ஆயினேம். திணைப்புனங் காப்போர் ஓயாது ஆரவாரஞ் செய்யுந்தோறும், அவ் வோசையைக் கிளி பயிற்றும் அணில் பாய்கின்ற பெரிய கொம்பரிடத்துப் பெரிய காயுடைய பலாவின் பழமாகிய பயனைக்கொள்ளும் குறவர்

கட்டிய குடிமை மறைக்கும், புலி பாய்வதுபோன்ற தேன் பாய்கின்ற தோற்றத்தைக் கண்டு புலி என்று பயந்த புகர் முகமுடைய யானை மழைபெய்கின்ற மலையிடத்தே உள்ள மூங்கில் காலின் கீழ் மடியும்படி வெருண்டோடும் இவ்வகையான நல்ல வரையிலுள்ள நாட! நீவரின் மெல்லியலாள் வாழமாட்டாள்.

யானை, வெருவத்தகாத குரம்பையை வெருவத்தக்க புலியென்று கருதிக் தனக்குணவாகிய மூங்கில் முறியப் பாய்ந்தாற் போல, வெருவத்தகாத எங்கள் தமரை வெருவி வரைய முயலாது திரியவே, நாங்கள் இறந்து படும்படியாயிற்று என்றவாறு. 'நீவரின்' என்றது வரவு மறுத்தது. 'சிறிய அடிகள் சிவப்ப' என்றது இற்செறிப்பு அறிவுறுத்தியது.

13. பாலை

(இது, பொருள் வயிற் பிரிதலுற்ற தலைமகனைத் தோழி செலவமுங்கு வித்தது.)

தன்கடற் பிறந்த முத்தின் ஆரமும்
முனைதிரை கொடுக்குந் துப்பின் தன்மலைத்
தெறலரும் மரபின் கடவுட் பேணிக்
குறவர் தந்த சந்தின் ஆரமும்

5. இருபே ராரமும் எழில்பெற அணியும்
திருவீழ் மார்பின் தென்னவன் மறவன்
குழியிற் கொண்ட மராஅ யானை
மொழியின் உணர்த்துஞ் சிறுவரை யல்லது
வரைநிலை யின்றி இரவலர்க் கீயும்
10. வள்வாய் அம்பிற் கோடைப் பொருநன்
பண்ணி தைஇய பயங்கெழு வேள்வியின்
விழுமிது நிகழ்வ தாயினுந் தெற்கேப்பு
கழிமழை பொழிந்த பொழுதுகொள் அமையத்துச்
சாய லின் துணை இவட்பிரிந் துறையின்
15. நோயின் றாக செய்பொருள் வயிற் பட
மாசில் தூமடி விரிந்த சேக்கைக்
கவவின் புன்மைக் கழிக வளவயல்

அழனுதி யன்ன தோகை ஈன்ற
கழனி நெல்லின் கவைமுதல் அலங்கல்

20. நிரம்பகன் செறுவில் வரம்பணையாத் துயல்வரப்
புலம்பொடு வந்த பொழுதுகொள் வாடை
இலங்குபூங் கரும்பி னோக்கழை இருந்த
வெண்குருகு நரல வீசும்
நுண்பல் துவலைய துண்பனி நாளே.

- பெருந்தலைச் சாத்தனார்.

போர்முனையிடத்துப் பகைவர் திறைகொடுக்கும் வலியுடைய திருத்தங்கும் மார்பனாகிய பாண்டியன், தன் கடலிடத்துப் பிறந்த முத்தின் ஆரமும், தன் மலையிடத்துள்ள, பிறராற் தெறுதற் கரிய கடவுளைப் பேணிக் குறவர் கொணர்ந்த சந்தனத்தின் ஆரமு மாகிய இரண்டையும் அழகுபெற அணிவான்; பாண்டியனது படைத்தலைவனும் கூரிய அம்புடையவனு மாகிய, கோட்டூருக் கரசனாகிய பண்ணி, குழியிடத்தே வீழ்த்திப் பிடித்த, மத்தினால் பிடியோடும் கன்றோடும் சேராத யானைக்கு மொழியினால் தொழிலுணர்த்தும் சிறு பொழுதல்லது, தனக்கென மட்டுப் படுத்தி வையாது பொருளை இரவலர்க்கு ஈவான். அவன் புரிந்த பயன் பொருந்திய கள வேள்வியைப்போல், பெரும் பொருளால் அறம் முதலிய விழுமிய நிகழ்வ தாயினும், தெற்கேழுந்து மிகுந்தமழைபெய்து, கூதிர்காலம் கொள்ளும் போது அக் காலத்திற்கு இனிய துணையாகியவள் அவள் எனத்தேர்வாயாக. தேர்ந்து வளவிய வயலிடத்து அழல்நாக்குப் போன்ற கதிர் ஈன்ற கழனியின் கவைத்த நெல் அகன்ற வயலின் வரம்புகள் அடங்காது அசையும் படி, வருத்தஞ் செய்து பொழுது கொள்கின்ற வாடைக் காற்று வீசி, இலங்குகின்ற பூத்த கரும்பின், உயர்ந்த தண்டில் இருக்கும் கொக்கு அலறிஓடும்படி செய்யும் நுண்ணிய துவலையுடைய தண்ணிய பனி நாளிற் பிரிவையா யின், வருத்தமின்றாக அன்னத்தின் தூவி முதலியன பரப்பித் தூய வெண் துகில் விரித்த படுக்கையின் உள்ளிடம் இன்புறாது கழியும்.

பண்ணி - பாண்டியனது படைத்தலைவன்; இவன் ஊர் கோட்டூர்.

14. முல்லை

(இது, பாணன் தனக்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது.)

அரக்கத் தன்ன செந்நிலப் பெருவழிக்
காயாஞ் செம்மல் தாஅய்ப் பலவுடன்
ஈயன் மூதாய் வார்ப்பப் பவளமொடு
மணிமிடைந் தன்ன குன்றங் கவைஇய

5. அங்காட் டாரிடை மட்பிணை தழீஇத்
திரிமருப் பிரலை புல்லருந் துகள
முல்லை வியன்புலம் பரப்பிக் கோவலர்
குறும்பொறை மருங்கின் நறும்பூ வயரப்
பதவுமேயல் அருந்து மதவுநடை நல்லான்
10. வீங்குமாண் செருத்தல் தீம்பால் பிலிற்றக்
கன்றுபயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதரு
மாலையும் உள்ளா ராயிற் காலை
யாங்கா குவங்கொல் பாண வென்ற
மனையோள் சொல்லெதிர் சொல்லல் செல்வேன்
15. செவ்வழி நல்யாழ் இசையினென் பையெனக்
கடவுள் வாழ்த்திப் பையுள் மெய்ந்நிறுத்
தவர்திறஞ் செல்வேன் கண்டெனன் யானே
விடுவிசைக் குதிரை விலங்குபரி முடுகக்
கல்பொரு திரங்கும் பல்லார் நேமிக்
20. கார்மழை முழக்கிசை கடுக்கும்
முனைநல் லூரன் புனைநெடுந் தேரே.

- ஓக்கூர் மாசாத்தனார்.

அரக்குப் போற் சிவந்த பெரு வழியிற் பரந்த காயாஞ் செடி
களோடு தம்பலப் பூச்சிகள் வரியாய்க் கிடத்தலின் பவளத்தோடு மணி
கலந்தாலன்ன தோற்றமுடைய குன்றுகள் சூழ்ந்த அழகிய காட்டு
வழியிடத்து, பெண் மாணைத் தழுவிய முறுகிய கொம்புடைய
ஆண்மான் புல்லை அருந்திக் குதிக்கும். கோவலர், செங்கோலறுகு
மேயும் வலிய நடையுடைய பசுக் களை முல்லை நிலத்தே பரப்பித்
தாம் குறிய மலைச்சாரல்களில் பூத்த நறிய பூவைச் சூடுவர். பெரிய

அழகிய மடிகளினின்றும் இனிய பால் சொரியக் கன்றை
அழைக்கும் குரலினவாய் மன்று நிறையும்படி பசுக்கள் புகுகின்ற
மாலைக் காலத்தும் எம்மை நினைந்து நம் தலைவர் வராராயின்
எனது தன்மை என்னவாகும்? பாண! எனக்கூறும் மனையாளின்
சொல்லுக்கு எதிர் ஒன்றும் புகவேன். செவ்வரிபாடும் நல்ல யாழில்
பையெனக் கடவுளை வாழ்த்தி, நினைக்குத் துன்பஞ் செய்தவர்
தன்மையை யான் சென்று கண்டேன்; குதிரை, அசைந்து வேகமாகச்
செல்லுதலின் கல்லோடு உரோஞ்சி ஓசையைச் செய்யும்
சில்லுடைய, முனையிடத்து வெற்றியுடைய நல்ல ஊரனின் தேர்,
கார்கால மழையின் முழக்கை ஓக்கும், என்று பாடுவேன்.

15. பாலை

(இது, மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது.)

எம்வெங் காமம் இயைவ தாயின்
மெய்மலி பெரும்பூட் செம்மற் கோசர்
கொம்மையம் பசங்காய்க் குடுமி விளைந்த
பாக லார்கைப் பறைக்கண் பீலித்

5. தோகைக் காவின் துளுநாட் டன்ன
வறுங்கை வம்பலர்த் தாங்கும் பண்பிற்
செறிந்த சேரிச் செம்மல் மூதூர்
அறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல
தோழி மாறும் யானும் புலம்பச்
10. சூழி யானைச் சுடர்ப்பூண் நன்னன்
பாழி அன்ன கடியுடை வியன்நகர்ச்
செறிந்த காப்பிகந் தவனொடு போகி
அத்த இருப்பை ஆர்கழல் புதுப்பூத்
துய்த்த வாய துகள்நிலம் பரக்கக்
15. கொன்றை யஞ்சினைக் குழற்பழங் கொழுதி
வன்கை யெண்கின் வயநிறை பரக்கும்
இன்றுணைப் படர்ந்த கொள்கையோ டொராங்குக்
குன்ற வேயில் திரண்டஎன்
மென்றோள் அஞ்சை சென்ற ஆரே.

- மாமூலனார்.

உடம்பை மூடிய, கவசமுடைய தலைமையுடைய கோசரது, பெருத்த பசிய குடுமியுடைய பாகற் பழத்தை, வட்டமாகிய கண்ணுடைய பீலியுடைய மயில் உண்ணும் சோலையுடைய துளுவ நாடு போன்ற, வறிய விருந்தினரை ஒம்பும் பண்புடைய சேரிகள் செறிந்த மூதூரிடத்து முகமறிந்த மாக்கள் உடையராகுக. தோழியரும் யானும் புலம்ப, முகபடாம் போர்த்த யானையும், சுடர் விடும் பூவுமுடைய நன்னனது பாழி போன்ற காவலுடைய மனையின் செறிந்த காவலைக் கடந்து மலை மூங்கில் போல் திரண்ட மெல்லிய தோளுடைய அம்மை, (அயலான்) ஒருவனோடு போகிய தன்மை, வழியிடத்துள்ள இருப்பையின் ஆர்க்கை கழன்று உதிர்ந்த புதிய பூவைத்தின்ற வாயுடையவாய், புழுதியுடைய நிலத்தே படர்ந்த கொன்றையின் கொம்பிலுள்ள குழல் போன்ற பழத்தைக் கோதி விட்டுப் போன வலியகையுடைய கரடிக் கூட்டத்தின் பான்மையை ஒக்கும்.

இதன் உட்பொருள்: கரடி இருப்பைப் பூவைத்தின்று கொன்றைப் பழத்தைக் கோதிப் போனாற் போல. அவளும் தலைவனோடு கூடிய இன்பத்திலே நிறைந்த செருக்கினாலே, கூடி வளர்ந்த தோழிமாரையும் புறக்கணித்துப் போனாள் என்றவாறு.

16. மருதம்

(இது, பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்து யாரையும் அறியேன் என்ற தலைமகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரைத்
தூதின் அல்லி அயலிதழ் புரையும்
மாசில் அங்கை மணிமருள் அவ்வாய்
நாவொடு நவிலா நகைபடு தீஞ்சொல்

5. யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனைத்
தேர்வழங்கு தெருவில் தமிழோற் கண்டே
கூரெயிற் றரிவை குறுகினள் யாவரும்
காணுநர் இன்மையின் செத்தனள் பேணிப்
பொலங்கலஞ் சமந்த பூண்தாங் கிளமுலை
10. வருக மாளஎன் னுயிரெனப் பெரிதுவந்து
கொண்டனள் நின்றோள் கண்டுநிலைச் செல்லேன்

மாசில் குறுமகள் எவன்பே துற்றனை
நீயுந் தாயை இவற்கென யான்தன்
கரைய வந்து விரைவெனன் கவைஇக்

15. களவுடம் படுநரில் கவிழ்ந்து நிலங் கிளையா
நாணி நின்றோள் நிலைகண் டியானும்
பேணினென் அல்லனோ மகிழ்ந் வானத்
தணங்கருங் கடவு ளன்னோள் நின்
மகன்தா யாதல் புரைவதாங் கெனவே.

-சாகலாசனார்.

நீர் நாயுடைய முதிய நீரிற் செருக்கி வளர்ந்த தாமரை மலரின் தாதுடைய அல்லியின் பக்கத்தே உள்ள இதழ் போன்ற மாசில்லாத அழகிய கையும், பவளம் போன்ற சிவந்த வாயும், பேசிமுதிராத நகைதரும் மழலைச் சொல்லும் உடைய, யாவரும் ஆசைப்படும் பொன்வளை அணிந்த புதல்வனாகிய நீ, தேரோடும் வீதியிலே தனியே செல்வதைக் கண்ட, கூரிய எயிறுடைய பரத்தை அணுகி, யாரும் பார்க்காமையால் கருதிப்பேணி பொன்னா பரணங்களைச் சுமக்கும் பூண் தாங்கிய இள முலையிடத்து 'என்னுயிரே! வருக' என்று நின்னைக் கொண்டு நின்றாள்; நின் தோளைக் கண்டு நின்ற நிலையிற் பெயராது நின்றேன். குற்ற மில்லாத குறுமகளே! நீ எப்படி மயங்கினை? (நீயும் இவனுக்குத் தாயாவாய்) என்று நான் சத்தமிட, நீயும் விரைய வந்து என்னைத் தழுவிக்களவு செய்ததை ஒத்துக் கொள்ப வரைப் போற்குனிந்து நிலத்தைக் காலாற் கீறி நாணி நிற்க, நின் தோளின் தன்மையைக் கண்டு யானும் மகிழ்ந்தேன். வானத்து அணங்காகிய அருந்ததி அன்னள் மகனின் தாயாதல் யான் ஒத்திடும். (உன்னைவிட யான் அறியாதவள் என்றவாறு.)

17. பாலை

(இது, மகட் போக்கிய செவிலித் தாய் சொல்லியது.)

வளங்கெழு திருநகர்ப் பந்துசிறி தெறியினும்
இளந்துணை யாயமொடு கழங்குட னாடினும்
உயங்கின் றன்னையென் மெய்யென் றசைஇ
மயங்குவியர் பொறித்த நுதலன் தண்ணென

5. முயங்கினள் வதியும் மன்னே இனியே
தொடிமாண் சுற்றமும் எம்மும் உள்ளாள்
நெடுமொழித் தந்தை அருங்கடி நீவி
நொதும் லாளன் நெஞ்சறப் பெற்றஎன்
சிறுமுதுக் குறைவி சிலம்பார் சீறடி
10. வல்லகொல் செல்லத் தாமே கல்லென
ஊரெழுந் தன்ன உருகெழு செலவின்
நீரி லத்தத் தாரிடை மடுத்த
கொடுங்கோ லுமணர் பகடுதெழி தெள்விளி
நெடும்பெருங் குன்றத் திமிழ்கொள இயம்புங்
15. சுடுக்கதிர் திருகிய வேப்பயில் பிறங்கல்
பெருங்களி றுரிஞ்சிய மண்ணரை யாஅத்
தருஞ்சரக் கவலைய அதர்படு மருங்கின்
நீளரை இலவத் தூழ்கழி பன்மலர்
விழவுத் தலைக்கொண்ட பழுவிறல் மூதூர்
20. நெய்யுமிழ் கடரில் கால்பொரச் சில்கி
வைகுறு மீனில் தோன்றும்
மைபடு மாமலை விளங்கிய சுரனே.

- கயமனார்.

வளம் பொருந்திய அழகிய மனைவியிடத்துப் பந்து சிறிது
எறியினும், துணையாகிய இளம் ஆயத்தாரோடு கழங்காடினும்,
சோர்ந்து மயங்கி வருந்தி வியர்வை பொறித்த நுதலளாய், அன்னையே
துணை என்று தண்ணென என்னைத் தழுவி உறையும் அம்மே!

வளை அணிந்த ஆயத்தையும் எம்மையும் நினையாது,
பெரும் புகழுடைய தந்தையின் அரிய காவலை நீங்கி அயலா
னொருவனது நெஞ்சம் “தனக்கெனப் பெற்று இளமையிலேயே
அறிவுமுதிரப் பெற்றாய்; பெற்று கல்லென்று ஊர்குடி எழுந்து
சென்றாள் போன்ற அச்சந்தரும் செலவுடையராய் நீரில்லாத
வழியிடத்தே போகும் வளைந்த கோலுடைய உமணர் எருது
களை உரப்பும் ஓசை எதிரொலிக்கும் உயர்ந்த பெரிய மலை
யிடத்து, கடிய வெயில் வாட்டிய மூங்கில் வளரும் பாறை

யிடத்துப் பெரிய யானை தனது மண்ணுள்ள அரையை உரஞ்சிய
அருஞ் சுரத்துக் கவரப்பட்ட வழி மருங்கில், நீண்ட அரையுடைய
இலவின் உதிர்ந்த மலர், விழா வெடுத்த பழைய வெற்றியுடைய
பழைய ஊரிடத்து நெய் விளக்கிலிருந்து சுடர் விடுவது போலக்
காற்றடித்தலிற் சிந்தி, விடிவெள்ளி போலத் தோன்றும், கரிய
பெரிய மலைகுறுக்கிட்ட சுர, வழியைச், சிலம்பு ஒலிக்கின்ற நின்
சிறிய பாதங்கள் கடக்கவல்லவோ.

18. குறிஞ்சி

(இது, தோழி இரவு வருவானைப் பகல் வாவென்றது.)

நீர்நிறம் கர்ப்ப ஊழுறு புதிர்ந்து
பூமலர் களுலிய கடுவரற் கான்யாற்றுக்
கராஅந் துஞ்சங் கல்லுயர் மறிசுழி
மராஅ யானை மதந்தப ஒற்றி

5. உராஅ ஈர்க்கும் உட்குவரு நீத்தங்
கடுங்கட் பன்றியின் நடுங்காது துறந்து
நாம அருந்துறைப் பேர்தந் தியாமத்
தீங்கும் வருபவோ ஓங்கல் வெற்ப
ஒருநாள் விழுமம் உறினும் வழிநாள்
10. வாழ்குவள் அல்லளென் தோழி யாவதும்
ஊறில் வழிகளும் பயில வழங்குநர்
நீடின் றாக இழுக்குவர் அதனால்
உலமரல் வருத்தம் உறுதுமெம் படப்பைக்
கொடுந்தேன் இழைத்த கோடுயர் நெடுவரைப்
15. பழந்தூங்கு நளிப்பில் காந்தளம் பொதும்பில்
பகனீ வரினும் புணர்குவை அகன்மலை
வாங்கமைக் கண்ணிடை கடுப்பயாய்
ஓம்பினள் எடுத்த தடமென் தோளே.

- கபிலர்

நீரின் நிறம் மறையும்படி உதிர்ந்த விரிந்த மலர் செறிந்து
வேகமாக ஓடும் கான் ஆற்றின் முதலை உறங்கும் உயர்ந்த கல்லின்
மீது மோதி மறித்துவரும் நீர்ச்சுழி, மதயானையின் மதம் கெடும்படி
சாய்த்து வலியோடு இழுக்கும் அச்சந்தரும் நீருடைய புகழமைந்த

அரிய துறையை அஞ்சாது கடந்து, கரிய கண்ணுடைய பன்றியைப் போல யாமத்தே ஈங்கு வருதல் முறையோ? உயர்ந்த வெற்பு! ஒரு நாள் துன்பம் நேரினும் அதை உணர்ந்த மறுநாள் என் தோழி உயிர் வாழ்வாளல்லள். இடையூறில்லாத வழிகளில் உலாவுவோரும் நீடுதலில்லையாகக் குற்றப்படுவர். அதனால் அழல் கின்ற வருத்தமுண்டாம். வளைந்த தேன் கூடுகளுடைய சோலை களுடைய உயர்ந்த சிகரமுடைய நீண்ட வரையிடத்துப் பழந்தூங்கும் செறிவில் காந்தளம் பொதும்பரில் நீ வரின், அகன்ற மலையிடத்துள்ள வளைந்த மூங்கிலின் கணுக்களுக்கு கிடையிலுள்ள நடுவுபோல, ஆய் பாதுகாத்து வளர்த்த தலைவியின் மெல்லிய தோளைப் புணர்குவை.

தேன்கூடு உடைய என்றதனால் தேன் எடுக்க வருவாராலும், பழந்தூங்கும் செறிவு என்றமையால் பழமெடுக்க வருவாராலும், காந்தளம் பொதும்பர் என்றமையான் பூப்பறிக்க வருவாராலும் பகற்குறியும் அரிதெனக் குறிப்பான் மறுத்தாள் என்றவாறு.

19. பாலை

(இது, நெஞ்சினாற் பொருள் வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் தலைமகள் நலன் நயந்து உள்ளிய நெஞ்சினைக்கழறியது.)

அன்றவண் ஒழிந்தன்றும் இலையே வந்துநனி
வருந்தினை வாழியென் நெஞ்சே பருந்திருந்
துயாவினி பயிற்றும் யாவுயர் நனந்தலை
உருள்துடி மகுளியின் பொருள்தெரிந் திசைக்குங்

5. கடுங்குரற் குடிஞைய நெடும்பெருங் குன்றம்
எம்மொ டுறத்தலும் செல்லாய் பின்னின்
றொழியச் சூழ்ந்தனை யாயின் தவிராது
செல்லினிச் சிறக்கநின் னுள்ளம் வல்லே
மறவல் ஓம்புமதி எம்மே நறவின்
10. சேயிதழ் அனைய வாகிக் குவளை
மாயிதழ் புரையும் மலிர்கொள் ஈரிமை
உள்ளகங் கனல உள்ளுதொ றுலறிப்
பழங்கண் கொண்ட கதழ்ந்துவீழ் அவிற்றல்
வெய்ய உகுதர வெரீஇப் பையெனச்

15. சில்வளை சொரிந்த மெல்லிறை முன்கை
பூவீ கொடியிற் புல்லெனப் போகி
அடர்செய் ஆயகல் சுடர்துணை யாக
இயங்காது வதிந்தநங் காதலி
உயங்குசாய் சிறுபுறம் முயங்கிய பின்னே.

- பொருந்தில் இளங்கீரணார்

(பிரிந்த) அன்று அவ்விடத்து ஒழிந்தாயுமில்லை. என்னுடன் போந்து மிகவும் வருந்தினாய்; நெஞ்சே! வாழ்வாயாக; பருந்து இருந்து கரையும் உயர்ந்த இடத்தே, குறுந்தடி உருள்கின்ற ஓசையில் 'குத்திப்புதை' என்னும் பொருள் தோன்ற அழும் குரலுடைய கூகை உறையும் நெடிய பெரிய குன்றை நம்மோடு கடக்கவும் வாராய்; எமது உவகையை ஒழிக்க நினைந்தனையாயின் நிச்சயமாகத் திரும்பிச் செல்; நின் உள்ளம் விரும்பியதை நினைந்து பெறுவதாக. குவளையின் கரிய இதழ் போன்று நீர் கொண்ட கண்கள், நறவின் சிவந்த இதழ்கள் போலாய், உள்ளம் கனலும்படி உள் ளுகையால் வற்றி, பின் வருத்தங்கொண்டு கலங்கி வீழ்கின்ற கண்ணீர் வெய்தாய் உகுதலின், பிறர் காண்பரென்று அஞ்சி, சில்வளைகள் போகிய மெல்லிய இறையுடைய முன்கை பூ உதிர்ந்த கொடி போல் புல்லிதாகி பொற்றகடு போன்ற விளக்குத் துணையாக ஓரிடத்திலிருக்கும் நங் காதலியின் மெலிந்த சிறு புறத்தை முயங்கிய பின் நம்மைக் கடுக மறவாதிருக்க வேண்டும்; நெஞ்சே! வாழ்க. சிறுபுறம் - முதுகு.

20. நெய்தல்

(இது, பகற்குறிவந்த தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலை மகட்குச் சொல்லுவாளாய், தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது.)

பெருநீர் அழுவத் தெந்தை தந்த
கொழுமீன் உணங்கல் படுபுள் ஓப்பி
எக்கர்ப் பன்னை இன்னிழல் அசைஇச்
செக்கர் ஞெண்டின் குண்டளை கெண்டி

5. ஞாமல் ஓங்குசினைத் தொடுத்த கொடுங்கழித்
தாழை வீழுகயிற் றூசல் தூங்கிக்
கொண்டல் இடுமணல் குரவை முனையின்

வெண்டலைப் புணரி ஆயமொ டாடி
மணிப்பூம் பைந்தழை தைஇ யணித்தகப்

10. பல்பூங் கானல் அல்கினம் வருதல்
கவ்வை நல்லணங் குற்ற இவ்வூர்க்
கடிகொண் டனளே தோழி பெருந்துறை
எல்லையும் இரவும் என்னாது கல்லென

15. வலவன் ஆய்ந்த வண்பரி
நிலவுமணல் கொட்குமோர் தேருண் டெனவே.

- உலோச்சனார்.

பெரிய கடலிடத்தினின்றும் எமது தந்தை கொணர்ந்த
கொழுத்த மீன் கருவாட்டைக் கவரும் புட்களை மணலுடைய
புன்னை நிழலிலிருந்து ஒப்பியும், சிவந்த நண்டின் ஒருங்கிய
வளையைக் கிண்டியும், ஞாழல் மரத்தின் உயர்ந்த கொம்பிலும்,
கழியிடத்துள்ள வளைந்த தாழையிலும் பிணித்த ஊசல் ஆடியும்,
கீழ்காற்று மணலைக் கொண்டு வந்து குவிக்கின்ற கடல் முகத்தே
ஆயத்தோடு வெள்ளிய திரையுடைய கடலாடியும், அழகிய
பூவோடு கூடிய தழைகளை உடுத்தும், அணித்தே உள்ள பலவகைப்
பூக்களுடைய சோலையில் தலைவனோடு நீ வருதலாகிய
கவ்வையை, பேயுடைய இவ்வூரிடத்துக் கொடியவற்றை அறிந்து
கூறும் பெண்டிர் சொல்லக் கேட்டு அன்னை நினைக்க காவல்
கொண்டாள்; இப்பெரிய துறையிடத்து இரவு பகல் என்னாது,
பாகன் ஆராய்ந்து கொண்ட அழகிய குதிரை நிலவுபோன்ற
மணல்மேல் இழுத்துத் திரியும் ஓர் தேர் உண்டென அன்னை
அறிவாள்.

21. பாலை

(இது. பொருள் வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் இடைச் சுரத்து
நின்று மீளலுற்ற நெஞ்சினைக் கழறியது.)

மனையிள நொச்சி மெளவல் வான்முகைத்
துணைநிரைத் தன்ன மாவீழ் வெண்பல்
அவ்வயிற் றகன்ற அல்குல் தைஇத்
தாழ்மென் கூந்தல் தடமென் பணைத்தோள்

5. மடந்தை மாணலம் புலம்பச் சேய்நாட்டுச்
செல்லல் ஒன்றியான் சொல்லவும் ஒல்லாய்
வினைநயந் தமைந்தனை ஆயின் மனைநகப்
பல்வேறு வெறுக்கை தருகம் வல்லே
எழுவினி வாழியென் நெஞ்சே புரியினார்
10. மெல்லவிழ் அஞ்சினை புலம்ப வல்லோன்
கோடறை கொம்பின் வீயுகத் தீண்டி
மராஅ மலைத்த மணவாய்த் தென்றல்
சுரஞ்செல் மள்ளர் சரியல் தூற்றும்
என்றுழ் நின்ற புந்தலை வைப்பிற்
15. பருந்திளைப் படுஉம் பாறுதலை ஓமை
இருங்கல் விடரகத் தீன்றிளைப் பட்ட
மென்புனிற் றம்பிணவு பசித்தெனப் பைங்கண்
செந்நாய் ஏற்றை கேழல் தாக்க
இரியற் பிணவல் தீண்டலின் பரீஇச்
20. செங்காய் உதிர்ந்த பைங்குலை ஈந்தின்
பரல்மண் சுவல முரணிலம் உடைத்த
வல்வாய்க் கணிச்சிக் கூழார் கூவலர்
ஊறா திட்ட உவலைக் கூவல்
வெண்கோடு நயந்த அன்பில் கானவர்
25. இகழ்ந்தியங் கியவின் அகழ்ந்த குழிசெத்
திருங்களிற் றினநிரை தூர்க்கும்
பெருங்கல் அத்தம் விலங்கிய காடே.

- காவன் முல்லைப் பூதனார்.

மனைக்கு வேலியாகிய இளமல்லிகை மொட்டின் இரண்டு
நிரை அன்ன அழகிய வெண்பல்லும், ஐதானவயிறும், அகன்ற
அல்குலும், பின்னித் தாழ்ந்த மெல்லிய கூந்தலும், விசாலித்து
மெத்தென்ற பணைத்த தோளும் உடைய மடந்தையின் மாட்சிமைப்
பட்ட அழகு வருந்த, தொலை விடத்தே செல்லாதே என்று யான்
சொல்லவும் கேளாய்; கேளாது பொருள் பெறுதலை விரும்பி
அதற்கமையச் சென்றாயாயின் தலைவி உவப்ப பல்வேறு

வகைப்பட்ட செல்வத்தை (விரைந்து தருவேன் என்றனை). இப்பொழுது செல்லற்குப் பின் நிற்கின்றனை; பூ எடுப்பவன் மெத்தென்று மலர்கின்ற கொம்புகள் பூவின்றித் தனிக்க, பெரிய கிளையை மலர் உதிரும் படி கோலால் அடிப்பது போல, ஆச்சாமரத்தை மலைந்த மணமுடைய தென்றல் சுரத்தே செல்லும் மள்ளரது சுருண்ட மயிரைத்தூற்றும். இவ்வாறானபுல்லிய இடத்தே பருந்து அடை காக்கும் சரிந்த தலையுடை ஒமை மரங்கள் நிற்கும் பெரிய மலை முழைஞ்சில் ஈன்று காவற்பட்ட மெல்லிய புனிற்றுப் பிணைவு பசித்ததாக, யசிய கண்ணுடைய செந்நாயேறு பன்றியைத் தாக்க, அப் பன்றிப் பிணை அடித்தலிற் செங்காயுதிர்ந்த ஈந்தின் பரலோடு கூடிய மண்ணையுடைய மேட்டு வன்னிலத்தை வெட்டிய, வலிய வாயுடைய குந்தாலியால் தொழில் புரிந்து சீவிப்போர், ஊறாமையால் விட்டுச் சென்ற கூவலை, யானையின் வெள்ளி கோட்டை விரும்பிய கானவன், அவ் விடத்தே தம்மைப் பிடித்தற்கு அகழ்ந்த குழியெனக் கருதிப் பெரிய களிற்று நிரைதூர்க்கும் பெரிய கல்லுடைய வழியின் குறுக்கே கிடக்கும் காட்டிலே, நெஞ்சே! இப்பொழுது எழுந்து செல்வாயாக.

22. குறிஞ்சி

(இது 1. வரை விடை வைத்துப் பிரிந்த காலத்துத் தலைமகள் ஆற்றா னாகத் தலைமகனை இயற் பழிப்பத் தலைமகள் இயற்பட மொழிந்தது. 2. தலைமகள் இரவுக் குறிவந்து சிறைப் புறத்தானாகத் தோழியாற் சொல்லெடுக்கப்பட்டுத் தலைமகள் சொல்லியதூஉமாம்.)

அணங்குடை நெடுவரை யுச்சியின் இழிதருங்
கணங்கொள் அருவிக் காண்கெழு நாடன்
மணங்கமழ் வியன்மார் பணங்கிய செல்லல்
இதுவென அறியா மறுவரற் பொழுதில்
5. படியோர்த் தேய்த்த பல்புகழ்த் தடக்கை
நெடுவேட் பேணத் தணிகுவள் இவளென
முதுவாய்ப் பெண்டிர் அதுவாய் கூறக்
களநன் கிழைத்துக் கண்ணி சூட்டி
வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலிகொடுத்

10. துருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு நடுநாள்

ஆர நாற அருவிடர் ததைந்த
சாரற் பல்பூ வண்டுபடச் சூடிக்
களிற்றிரை தெரீஇய பார்வல் ஒதுக்கின்

15. ஒளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல
நன்மனை நெடுநகர்க் காவலர் அறியாமைத்
தன்னசை உள்ளத்து நந்நசை வாய்ப்பு
இன்னுயிர் குழைய முயங்குதொறும் மெய்மலிந்து
நக்கெனன் அல்லனோ யானே எய்த்த
20. நோய்தணி காதலர் வரவீண்
டேதில் வேலற் குலந்தமை கண்டே.

- வெறிபாடிய காமக் கண்ணியார்.

வெறியாட்டெடுத்து வந்த வேல! கோபிக்காதே. ஒன்று வினவுகின்றேன். பலவகையான மடையோடு ஆட்டுக் குட்டியைக் கொண்டு இவள் நெற்றியைத் தடவி வணங்கிப் பலிகொடுத்த தாயாயின், விண்ணைத் தீண்டும் மாமலை யிடத்துள்ள சிலம்பனது தண்ணிய தார்அணிந்த மார்பும் அப் பலியை உண் ணுமோ. (முருகனாலன்று சிலம்பனால் நேர்ந்தது இந் நோய் என்றவாறு) தெய்வமுறைகின்ற நீண்ட மலை உச்சியினின்று கூட்டமாகிய அருவி ஒழுகுகின்ற மலைநாடனது மணநாறுகின்ற மார்பு வருத்திய வருத்தம் இது வென ஆய் அறியாள்; அறியாளாய் சுழற்சியுற்றுப் பகை வரைத் தேய்த்த பலர் புகழும் தடக்கையுடைய வேலனைப் பரவ இந் நோய் தணியுமென முதிய பெண்கள் கூறக் கேட்டாள். கேட்டு வெறியாடு களன் நன்கு அமைத்து வேலனுக்குக் கண்ணி சூட்டி, வளம் பொருந்திய மனை ஒலிக்கும்படி பாடி (செம்மறிக் குட்டியைப்) பலிகொடுத்து, இரத்தத்தோடு கலந்த செந்திணையைத் தூவி முருகக் கடவுளை வழிபட்ட அச்சந்தரும் நடு இரவில், சந்தனச் சேறு நாற, வெடிப்புகள் செறிந்த மலைச்சாரலிலுள்ள பூக்களை வண்டுகள் மொய்க்கும்படி சூடிக், களிறை இரை கொள்வதற்கு வேட்டம் புரியப் பாறை ஒதுக்கோடு ஒளித்துத் திரியும் வீரமுடைய புலி போல, அழகிய மனைகளுடைய பெரிய நகரைக் காக்கும் காவலர் அறியாது வந்து தனது நல்ல விருப்பமிருந்த நெஞ்சத்து வேட்கை மீதூர இனிய உயிர் குழையத் தழுவுந்தோறும்

மெய்ப்பூரித்து, நோய் வேலனால் நீங்கினமை கண்டு மகிழ்ந்தேன்! யான் எய்திய நோயைத் தணித்த காதலரின் வரவு குற்றமில்லாத தாகும்.

வெறியெடுத்துத் தீராத வழியில் அஃது யாராலே வந்த தென்றறியாத படி வரைய பேருதவியினாரைப் பொல்லாங்கு சொல்லக் கடவையோ என இயற்பட மொழிந்தது.

“முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல, சினவ லோம்புமதி வினவுவதுடையேன், பல்வேறுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு, சிறுமறி கொன்றிவ ணறுநுத னீவி, வணங்கினை கொடுத்தி யாயினணங்கிய, விண்டோய் மாமலைச் சிலம்பன் றண்டார கலமுமுண்ணுமோ பலியே.” - குறுந்தொகை 362.

23. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

மண்கண் குளிர்ப்ப வீசித் தன்பெயல்
பாடுலந் தன்றே பறைக்குரல் எழிலி
புதன்மிசைத் தளவின் இதன்முட் செந்நனை
நெருங்குகுலைப் பிடவமொடு ஒருங்குபிணி அவிழ்க்

5. காதே கம்மென் றன்றே யவல
கோடுடைந் தன்ன கோடற் பைப்பயிர்
பதவின் பாவை முனைஇ மதவுநடை
அண்ணல் இரலை அமர்பினை தழீஇத்
தண்ணறல் பருகித் தாழ்ந்துபட் டனவே
10. அனையகொல் வாழி தோழி மனைய
தாழ்வின் நொச்சி சூழ்வன மலரும்
மெளவல் மாச்சினை காட்டி
அவ்வள வென்றார் ஆண்டுச்செய் பொருளே.

- ஓரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார்.

பறையின் குரலுடைய மேகம், நிலம் குளிரும்படி பெய்த தண்ணிய மழையின் ஓசை நின்றது. புதர் மீது தவழ்ந்த செம் முல்லையின் முள்ளுடைய பூங்கொத்துக்கள் பிடவோடு ஒருங்கு

முறுக்கவிழ்ந்து காடு கம் என்று மணம் வீசிற்று. வலம்புரிச் சங்கு உடைந்தாற் போன்ற மலருடைய வெண் காந்தளைக் களையாக வுடைய வரகு முதலிய பயிர்களினிடையே கிடந்த அறுகம்புல்லின் கிழங்கை உண்ட மதத்த நடையுடைய தலைமை மிக்க ஆண்மான் அமைதியாகிய பிணையைத் தழுவி தண்ணிய நீரைப் பருகி ஓரிடத்திற் றங்கும். மனையிடத்துள்ள குறுகிய மெளவல் சூழ்ந்த நொச்சி யின் கரிய கொம்பு மலர்ந்த அளவே நங் காதலர் பிரிந்து பெறும் பொருள், நொச்சி மலர்ந்த மாத்திரையே மேலே போயிற்றோ?

24. முல்லை

(1. தலைமகன் பருவங் கண்டு சொல்லியது. 2. வினை முற்றுந் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

வேளாப் பார்ப்பான் வாளந் துமித்த
வளைகளைந் தொழிந்த கொழுந்தி னன்ன
தளைபிணி அவிழாச் சரிமுகப் பகன்றை
சிதரலந் துவலை தூவலின் மலருந்

5. தைஇ நின்ற தன்பெயற் கடைநாள்
வயங்குகதிர் கரந்த வாடை வைகறை
விசும்பரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுகி
மங்குல் மாமழை தென்புலம் படரும்
பனியிருங் கங்குலந் தமிழன் நீந்தித்
10. தம்மூ ரோளே நன்னுதல் யாமே
கடிமதிற் கதவம் பாய்தலின் தொடிபிளந்து
நுதிமுகம் மழுகிய மண்ணைவெண் கோட்டுச்
சிறுகண் யானை நெடுநா ஒண்மணி
கழிப்பிணிக் கறைத்தோல் பொழி கணை யுதைப்புத்
15. தழங்குரல் முரசமொடு முழங்கும் யாமத்துக்
கழித்துறை செறியா வாளுடை யெழுந்தோள்
இரவுத் துயில் மடிந்த தானை
உரவுச்சின வேந்தன் பாசறையேமே.

- ஆவூர் மூலங் கிழார்.

யாகம் பண்ணாத பார்ப்பான் வாள்போன்ற அரத்தால் அறுத்தெறிந்த சங்கின் தலைபோன்ற முறுக்கவிழாத கரிந்த முகமுடைய பகன்றை, சிதறுகின்ற துவலை தூறலின் மலரும். இவ்வாறான தன்மையைப் பெற்ற தண்ணிய மழைக்காலத்தின் கடை நாளில் (பனிக் காலத்து) சூரியனது கிரணம் மறைந்த வாடைக் காற்று வீசும் வைகறைக் காலத்து விசும்புரிவது போல் கரிய பெரிய முகிற் கூட்டங்கள் தெற்கே செல்லும், பனிமிருந்த இராக் காலத்தை, தம்மூரிடத்தாளாகிய நல்ல நெற்றியுடைய நங்காதலி தமிழளாய்த் கழிக்கின்றாள். இஃதிவ்வாறாக, காவலுடைய பகைவரின் மதிற் கதவைப் பாய்தலின் பூண் பிளந்து கூர்மழுங்கிய மணைந்த வெள்ளிய கோடுடைய சிறுகண் யானையின் நீண்ட நாவுடைய ஒள்ளிய மணி, தடியிற் பிணித்த பரிசையிடத்து சொரிகின்ற கணை உதைப்பின், தழங்குகின்ற குரலுடைய முரசின் ஓசையைப் போல் ஒலிக்கும் யாமத்தும், வலிய வாளை உறையி னின்றும் உருவி வலிய தோளிடத்தே சார்த்தித் துயில்கின்ற தானையுடைய கொடிய சினமுடைய வேந்தனது பாசறையிடத்தேயும் யாம்.

காதலி மணையிடத்தே தனித்து உறைய, யாம் பாசறையிடத்தேயும் என்றவாறு, பரிகையில் அம்பு உதைக்குமோசை முரசொலி போன்றது, அம் முரசொலி போன்றது மணி ஒலி.

25. பாலை

(இது, பருவங் கண்டழிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.)

நெடுங்கரைக் கான்யாற்றுக் கடும்புனல் சாஅய்
அவிரறல் கொண்ட விரவுமணல் அகந்துறைத்
தண்கயம் நண்ணிய பொழில்தொறுங் காஞ்சிப்
பைந்தா தணிந்த போதுமலி எக்கர்

5. வதுவை நாற்றம் புதுவது கருவ
மாநனை கொழுதிய மணிநிற இருங்குயில்
படுநா விளியா னடுநின் றல்கலும்
உரைப்ப போல ஊழுகொள்பு கூவ
இனச்சிதர் உருத்த இலவத் தாங்கண்

10. சினைப்பூங் கோங்கின் நுண்தாது பகர்நர்
பவளச் செப்பில் பொன்சொரிந் தன்ன
இகழுநர் இகழா இளநா எமையஞ்
செய்தோர் மன்ற குறியென நீநின்
பைது லுண்கண் பனிவார் புறைப்ப
15. வாரா மையின் புலந்த நெஞ்சமொடு
நோவல் குறுமகள் நோயியிரென் உயிரென
மெல்லிய இனிய கூறி வல்லே
வருவர் வாழி தோழி பொருநர்
செல்சமங் கடந்த வில்கெழு தடக்கைப்
20. பொதியிற் செல்வன் பொலந்தேர்த் திதியன்
இன்னிசை யியத்திற் கறங்கும்
கன்மிசை அருவிய காடிந் தோரே.

- ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன்.

நீண்ட கரையுடைய கான் ஆற்றின் வேகமாக ஓடும் புனல் வாரடித்துக் கருமணல் கொண்ட மணல் பரந்த பெரிய துறையின் நீர் நிலைக்கு அணித்திலுள்ள பொழில்கள் தோறும் காஞ்சியின் பசியதாது பரந்த பூக்கள் குவிந்த மணல், புதிய வதுவை மகளிரின் நாற்றத்தை வீசும், மரங்களினிடையே பூங்கொத்துக்களைக் கோதிய குயில், தினமும் நடு நின்று சில வார்த்தை உரைப்பவர் போல், பெடையுஞ் சேவலுமாக மாறி மாறிக் கூவும். வண்டின் கூட்டம் கோங்கின் மலரை ஊதி இலவின் மீது உதிர்த்த தாது, வார்த்தகர் பவளச் செப்பில் பொன்னைச் சொரிந்தாற் போல் தொன்றா நிற்கும், இகழ்ந்து பிரிவோரும் பிரியவொண்ணாத இளவேனிற் காலத்தை, துன்பஞ் செய்த காதலரின் குறியென நீ வருந்துகின்றாய். வருந்தித் துன்பத்தை உண்ட கண்கள் நீர் சொரிய வெறுத்த நெஞ்சோடு 'என்னுயிர் நோவதாக' என்று கூறி வருந்தும் குறமகளே வருந்தாதே கொள்.

வேந்தரது போர் தொலைத்த வில்லும் தடக்கையும் உடைய பொதியிற் செல்வனாகிய பொன்தேருடைய திதியனது இனிய வாத்தியம் போல ஒலிக்கும் மலை அருவியுடைய காட்டைக் கடந்து சென்றார், மெல்லிய இனிய வார்த்தைகளைக் கூறி விரைவில் வருவார். தோழி! வாழ்வாயாக.

26. மருதம்

(இது, தலைமகள் தோழியை வாயில் வேண்டி, அவளால்தான் வாயில் பெறாது ஆற்றாமையே வாயிலாகப்படுக்குக் கூடிய தலைமகனீக்கத் துக்கண்புக்க தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

கூன்முள் முள்ளிக் குவிசுலைக் கழன்ற
மீன்முள் என்ன வெண்கால் மாமலர்
பொய்தல் மகளிர் விழுவணிக் கூட்டும்
அவ்வயின் நண்ணிய வளங்கே ழுரனைப்

5. புலத்தல் கூடுமோ தோழி அல்கல்
பெருங்கதவு பொருத யானை மருப்பின்
இரும்புசெய் தொடியினேர வாகி
மாக்கண் அடைய மார்பகம் பொருந்தி
முயங்கல் விடாஅல் இவையென மயங்கி
10. யானோம் என்னவும் ஓல்லார் தாமற்
றிவைபா ராட்டிய பருவமு முளவே, இனியே,
புதல்வர் றடுத்த பாலொடு தடைஇத்
திதலை அணிந்த தேங்கொள் மென்முலை
நறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிளர் அகலம்
15. வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே
தீம்பால் படுதல் தாமஞ் சினரே, ஆயிடைக்
கவவுக்கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி மதவுநடைச்
செவிலி கையென் புதல்வனை நோக்கி
நல்லோர்க் கொத்தனிர் நீயிர் இஃதோ
20. செல்வர் கொத்தனம் யாமென மெல்லவென்
மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே அதுகண்
டியாமுங் காதலம் அவற்கெனச் சா அய்ச்
சிறுபுறங் கவையின னாக உறுபெயல்
தண்துளிக் கேற்ற பலவுழு செஞ்செய்
25. மண்போல் நெகிழ்ந்தவர் கலுழ்ந்தே
நெஞ்சறை போகிய அறிவி னேற்கே.

-பாண்டியன் காணப் பேரெயில் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதி.

பெரிய மதிற் கதவைப் பெயர்த்த யானையின் மருப்பில் இறுக்கிய இரும்பாற் செய்த பூண் போன்று கரிய முலைக்கண் மார்பகத்தே பொருந்த முயங்கலில் வருந்தி நீங்கெனவும் நீங்காராய் தாம் பாராட்டிய காலமும் உண்டு. இப்பொழுது புதல்வன் உண்கின்ற பாலொடு சரிந்து தேமல்படர்ந்த பெரிய தனங்கள் நறுஞ் சந்தன மணிந்த ஒள்ளிய மார்பைப் பாலொழுக விம்மும்படி முயங்க விரும்பினோம். இனிய பால் படுதலை அவர் அஞ்சி னார். அப்போது அகவொழுக்கம் நழுவுதல் கருதி, செவிலியின் கையிற் கிடந்த செருக்கிய நடையுடைய என் புதல்வனை நோக்கிப் 'பரத்தையர்க்கு ஒத்தனிர் நீர், இச் செல்வர்க்கு ஒத்தனம் நாம்' எனக் கூறி அவன் கிட்டச் சென்றேன். அது கண்ட என் தலைவர் 'யானும் அவனிடத்துக் காதலுடையேன்' எனக் கூறி என்னிடத்திற் சாய்ந்து முதுகைத் தழுவினான்; தழுவி மழைத்துமிக்குப் பலபடியாக உழுத செம்பாட்டு வயல் நிலத்து மண்போல நெகிழ்ந்து கலங்கிக் கண்ணீர் உகுத்தான். இவ்வாறு நின்ற, கூரிய முள்ளுடைய முள்ளியின் பூங்கொத்தினின்றும் விழுந்த மீன் முட்போன்ற வெள்ளிய காமபுடைய அழகிய மலரை வினையாட்டு மகளிர் விழாவுக்கு அணி யாகக் கூட்டும் இடத்தே (பரத்தையர் சேரிக்கு) சென்ற வளம் பொருந்திய நாடனை, வருந்தச் செய்த அறிவுடையேற்குப் புலத்தல் கூடுமோ. இராப் பொழுது வருத்தத்தோடு கழிந்தது.

இதன் உள்ளுறை பொருள்: முள்ளியின் பக்கலிலே தோன்றி வாழும் பூ அதனை விட்டுப் பிறர்க்குப் பயன் பட்டவாறு போல நம்முடன் பிறந்த நெஞ்சு அவருடன் ஏககையாயிற்று; அவருடைய வதுவை விழவிற்குத் துணையாய்த் திரியா நின்றால் புலத்தல் கூடுமோ என்றவாறு.

27. பாலை

(இது, செலவுணர்ந்து வேறு பட்ட தலைமகளுக்குத் தோழி சொல்லியது.)

கொடுவரி இரும்புலி தயங்க நெடுவரை
ஆடுகழை இருவெதிர் கோடைக் கொல்குங்
கானங் கடய வென்னார் நாமழ
நின்றதில் பொருப்பிணிச் சென்றிவண் தருமார்

5. செல்ப என்ப என்போய் நல்ல
மடவை மன்ற நீயே வடவயின்
வேங்கடம் பயந்த வெண்கோட் டியானை
மறப்போர்ப் பாண்டியர் அறத்திற் காக்குங்
கொற்கையம் பெருந்துறை முத்தின் அன்ன
10. நகைப்பொலிந் திலங்கும் எயிறுகெழு துவர்வாய்
தகைப்பத் தங்கலர் ஆயினும் இகப்ப
யாங்ஙனம் விடுமோ மற்றே தேம்படத்
தெண்ணீர்க் கேற்ற திரள்காற் குவளைப்
பெருந்தகை சிதைத்தும் அமையாப் பருந்துபட
15. வேத்தமர்க் கடந்த வென்றி நல்வேல்
குருதியொடு துயல்வந் தன்னநின்
அரிவே யுண்கண் அமர்த்த நோக்கே.

- மதுரைக் கணக்காயனார்

வடக்குத் திசையிலுள்ள வேங்கடத்து வேந்தர் வெள்ளிய கொம்புடைய யானைகளைத் திறையாகக் கொடுக்கும் பாண்டியர், அறத்தோடு காக்கும் கொற்கைப் பெருந் துறையிடத்துப் பெறும் முத்தன்ன நசைபொலிந்திலங்கும் எயிறு பொருந்திய துவர்வாய் நின்காதலரின் பிரிவைத் தடுக்கும்; அத்தடைக்குத் தங்காராயின், பாண்டியன் அழிக்க அழிக்க அடங்காத வேந்தரைப் பருந்து சூழும்படி வென்ற வெற்றியுடைய வேல் இரத்தத்தோடு அசைவதுபோல் செவ்வரி பரந்ததும், தெளிந்த நீருக்கேற்ற திரண்ட காம்புடைய தேன்பரந்த குவளை மலர் ஒத்ததுமாகிய நின் கண்ணின் நோக்கு அவரை எவ்வாறு அகலவிடும்? விடாது காண். இது இவ்வாறாகவும், நல்ல மடம் பொருந்தியவளே! உயர்ந்த மலையிடத்து ஆடுகின்ற தண்டைய பெரிய திணித்த மூங்கில் மேல்காற்றுக்கு ஒதுங்குதலால், வளைந்த வரியுடைய புலி தோன்றும் காடும் அரியவென்னாது, இன்ன விடத்தில் கிடைக்கும் என்று சொல்லுதற்கில்லாத பொருளை நாம் மகிழும் படி கொண்டு வருதற்குச் செல்வாரென்று சொல்லா நின்றார்களென்றாய்.

28. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லு வாளாய்த் தோழி சொல்லியது.)

- மெய்யில் தீரா மேவரு காமமொ
டெய்யா யாயினும் உரைப்பல் தோழி
கொய்யா முன்னும் குரல்வார்பு தினையே
அருவி ஆன்ற பைங்கால் தோறும்
5. இருவி தோன்றின பலவே நீயே
முருகுமுரண் கொள்ளும் தேம்பாய் கண்ணிப்
பரியல் நாயொடு பன்மலைப் படரும்
வேட்டுவற் பெறலொ டமைந்தனை யாழநின்
பூக்கெழு தொடலை 'நுடங்க வெழுந்தெழுந்து
10. கிள்ளைத் தெள்விளி யிடையிடை பயிற்றி
ஆங்காங் கொழுகா யாயின் அன்னை
சிறுகிளி கடிதல் தேற்றாள் இவளெனப்
பிறர்த் தந்து நிறுக்குவ ளாயின்
15. உறற்கரி தாகுமவன் மலர்ந்த மார்பே.

- பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி.

தோழி! ஒருவர் மெய்யினின்றும் ஒருவர் தீராமைக்குத் காரணமாகிய காமமோடு நீ வருந்துவாயானால், கூறுவேன் கேட்பாயாக. தினையின் நீண்ட கதிர் கொய்தற்கு முன் உதிரும்; அருவி ஓடும் அகன்ற பசிய வாய்க் கால் தோறும் கதிர் கொய்த தினையின்தாள் பல தோன்றா நின்றன. முருகனைப் போன்று வலிய தேன்பாயும் கண்ணி சூடி மகிழ்ச்சியுடையவனாய்ப் பல மலைகளிற் செல்லும் வேட்டுவ மைந்தனை நீ பொருந்தினாய். தாழ்ந்த பூமாலை எழுந்தெழுந்தசைய இடையிடையே 'ஆயோ' என்னும் சத்தமிட்டுக் கிள்ளைகளை ஓட்டாயானால், ஆய், இவள் கிளியோட்ட அறியாள் எனக்கூறிப் பிறரை அனுப்பி உன்னை நிறுத்து வாள்; பின்நின் காதலரின் மலர்ந்த மார்பு உனக்கு அடைதல் அரிதாகும்.

29. பாலை

(இது, வினைமுற்றி மீண்ட தலைவன், எம்மையும் நினைத்தீரோ என்ற தலைமகட்குச் சொல்லியது.)

தொடங்குவினை தவிரா அசைவில் நோன்தாள்
கிடந்துயிர் மறுகுவ தாயினும் இடம்படின்
வீழ்களிறு மிசையாப் புலியினுஞ் சிறந்த
தாழ்வில் உள்ளம் தலைத்தலைச் சிறப்பச்

5. செய்வினைக் ககன்ற காலை எஃகுற்
றிருவே றாகிய தெரிதகு வனப்பின்
மாவின் நறுவடி போலக் காண்தொறும்
மேவல் தண்டா மகிழ்நோக் குண்கண்
நிளையாது கழிந்த வைகல் எனையதூஉம்
10. வாழலென் யானெனத் தேற்றிப் பன்மாண்
தாழ்க் கூறிய தகைசால் நன்மொழி
மறந்தளிர் போறிர் எம்மெனச் சிறந்தநின்
எயிறுகெழு துவர்வாய் இன்னகை அழுங்க
வினவல் ஆனாப் புனையிழை கேளினி
15. வெம்மை தண்டா எரியுகு பறந்தலைக்
கொம்மை வாடிய இயவுள் யானை
நீர்மருங் கறியாது தேர்மருங் கோடி
அறுநீர் அம்பியின் நெறிமுதல் உணங்கும்
உள்ளுநர்ப் பனிக்கும் ஊக்கரும் கடத்திடை
20. எள்ளல் நோனாப் பொருள்தரல் விருப்பொடு
நாணுத்தளை யாக வைகி மாண்வினைக்
குடம்பாண் டொழிந்தமை அல்லதை
மடங்கெழு நெஞ்சம் நின்னுழை யதுவே.

- வெள்ளாடியனார்.

குறிவைத்துப் பாய்வதிற் றப்பாத வலிய தாள்களுடைய புலி,
கிடந்து பசியால் வருந்துவதாயினும் வேட்டம் புரிந்த களிறு
இடப்பக்கத்து வீழ்ந்த தாயின் அதனைப் புசியாது. அப்புலியினுஞ்
சிறந்த ஊக்கம் மென் மேலும் சிறக்க வினை செய்தற்கு அகன்றீர்.

கத்தியால் வெட்டி இருகூறாக்கினது போன்ற அழகிய விலங்கின்
பிளவுபட்ட அடிபோலப், பார்க்கும்போது பொருந்தாத,
மகிழ்ச்சியை உண்ட நின் கண்ணின் நோக்கை மறந்து சிறிதும்
உயிர் வாழேன் எனக் கூறி என்னைத் தேற்றிய பெருமை சான்ற
நன்மொழிகளை மறந்தீர்; என்னையும் நினைந்தீரோ என அழகிய
எயிறு பொருந்தியதுவர் வாயிற் புன்னகை தவழ வினாவினாய்;
அழகிய ஆபரணங்களை உடையவளே! கேட்பாயாக.

(யான் சென்ற சுரவழி மிக அருமையுடையது.) வெம்மை
குறையாத நெருப்பைக் கொட்டினாற் போன்ற பாழிடத்து
வாடிய தலைமையுடைய யானை நீர்காணும் இடம் அறியாமல்
பேய்த் தேரை நீரென மருண்டு சென்று நீரற்ற ஆற்றின் குழியில்
வெயிற்காய்கின்ற, நினைப்போர் தலை நடுங்கும் செல்லற்கரிய
காட்டிடை, எள்ளத்தகாத பொருள் தேடும் பொருட்டுத் தொடங்கின
காரியம் முடியவேண்டுமென்னும் மானம் தளையாகச் சென்று,
மாட்சிமைப்பட்ட வினைக்கு உடல் அவ்விடத்து இருந்ததன்றி,
எனது மிருதுவான நெஞ்சு உன் இடத்ததே. துவர்வாய் - சிவந்த
வாய்.

30. நெய்தல்

(இது பகற்குறிவந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.)

நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்கண் அவ்வலைக்
கடல்பா டழிய இனமீன் முகந்து
துணைபுணர் உவகையர் பரத மாக்கள்
இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் துவன்றி

5. உப்பொய் உமணர் அருந்துறை போக்கும்
ஒழுமை நோன்பக டொப்பக் குழீஇ
அயிர்திணி அடைகரை ஒலிப்ப வாங்கிப்
பெருங்களந் தொகுத்த உழவர் போல
இரந்தோர் வறுங்கலம் மல்க வீசிப்
10. பாடுபல அமைத்துக் கொள்ளை சாற்றிக்
கோடுயர் திணிமணல் துஞ்சந் துறவை

பெருமை என்பது கெடுமோ ஒருநாள்
மண்ணா முத்தம் அரும்பிய புன்னைத்
தண்ணறுங் கானல் வந்துநும்

15. வண்ணம் எவனோ என்றளிர் செலினே.

- முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்.

நெடிய (வலை இறுக்கும்) கயிறு கட்டிய குறுகிய கண்ணுடைய வலை யால் கடல் பெருமை அழியும்படி திரளாகிய மீனைப் பிடித்துத் துணை வரைச் சேரும் உவகையராகிய பரதவர், இளையரும் முதியோருமாக ஓரிடத்தில் நெருங்கி, உப்பு விற்கும் உமணர் அரிய துறையிடத்து ஓட்டிச் செல்லும் வலிய எருது களைப் போல் குழுமுவர்; குழுமி மீன்களை நுண் மணல் செறிந்த கரை ஆரவாரமுறும்படி இழுத்துவந்து, பெரிய நெற்கள முடைய உழவரைப் போல இரப்போர்க்கு வறிய கலம் நிறைய அளிப்பர்; அளித்துப் பல கூறுகள் செய்து அவற்றில் விலையைக் கூறி விற்று உயர்ந்த மணலிடத்து உறங்குவர். இவ்வாறான துறையுடையவனே! கழுமாத முத்துப் போல முகை அரும்பிய புன்னை மரங்கள் நிற்கும் குளிர்ந்த கடற்கரையில் வந்து உமது வண்ணம் அழிந்ததன் காரணமென்ன என்று ஒரு நாளாவது வினாவிப் போகில் நின் பெருமை என்பது கெடுமோ?

இதன் உள்ளுறை பொருள் : - பெருங்கடலுட்சிக்கிக் கிடக்கின்ற மீனை நுளையர் அதனின்ற நீக்கி உயிர் செகுத்துக், கண்டாரெல்லார்க்குங் கூறுவைத்துப் பரப்பிப் பின்பு உயிர்வருத்தினோமென்னுமிரக்கமின்றி, மணற் குன்றிலே யுறங்கினாற் போல, பெருங் குலத்துப் பிறந்த இவளை நீயிர் நும்வசமாக நீக்கி வருத்தி, வேறு பாட்டானெல்லாருமிவளைச் சூழும்படி அலராக்கிப் பின்பு நீர் துயரமின்றி உறங்குகின்றீர் என்றவாறு.

புன்னை அரும்பியதென்றதால் பகற்குறிதடைப்பட்டது கூறிய தாகும். வண்ணம் கேட்கில் வரைவர் என்பது பொருளாம்.

31. பாலை

(இது, பிரிவிடை ஆற்றளாயினாளென்று பிறர் சொல்லக் கேட்டு வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

நெருப்பெனச் சிவந்த உருப்பவிர் மண்டிலம்
புலங்கடை மடங்கத் தெறுதலின் ஞொள்கி
நிலம்புடை பெயர்வ தன்றுகொல் இன்றென
மன்னுயிர் மடிந்த மழைமா றமையத்

5. திலையில வோங்கிய நிலையுயர் யாஅத்து
மேற்கவட் டிருந்த பார்ப்பினச் கட்டுக்
கல்லுடைக் குறும்பின் வயவர் வில்லிட
நினைவிக் குறைந்த நிறத்த வதர்தொறுங்
கணவிர மாலை யிரீஉக்கழிந் தன்ன
10. புண்ணுமிழ் குருதி பரிப்பக் கிடந்தோர்
கண்ணுமிழ் கழுகின் கானம் நீந்திச்
சென்றார் என்பிலர் தோழி வென்றியொடு
வில்லலைத் துண்ணும் வல்லாண் வாழ்க்கைத்
தமிழ்கெழு மூவர் காக்கும்
15. மொழிபெயர் தேஎத்த பன்மலை இறந்தே.

- மாமூலனார்

வெப்பத்தோடு விளங்குகின்ற, நெருப்பெனச் சிவந்த சூரியன் தரையிலுள்ள பயிர்களெல்லாம் தீயும்படி தெறுதலின், ஆண்டு வாழும் மக்கள், நிலம் சுருங்கி இன்று நிலை குலையும் காலம் எனக்கூறி மடிந்த, மழை அற்ற காலத்து, உயர்ந்த யாமரத்தின் மேற் கொம்பில் இருந்த குஞ்சுகளுக்கு, கல்லுடைய குறும்பில், ஆறலைப் போர்வில்லிடத்துப் பட்டு, நிணம் குறைந்து சிவந்த நிறம் கூடிய இரத்தம் சிந்துதலால், வழிதோறும் செவ்வலரி மாலை இட்டுக் களைந்தாற்போல் புண்களினின்றும் கொப்பளிக்க வீழ்ந்து கிடப்போரின் இரத்தத்தைக் கழுகு உரிஞ்சிக் கொடுக்கும். தோழி! இவ் வகையான காட்டைக் கடந்து, வெற்றியோடு வில்லாற் பொருது உண்ணும் வலிய ஆண்மையுடைய வாழ்க்கையராகிய தமிழ் மூவேந்தர் காக்கும் மொழி வேறுபட்ட தேயத்திலுள்ள பல

மலைகளைக் கடந்து நங் காதலர் சென்றார் என்று சொல்லு வாரில்லை. (பிரிவாற்றாமை வருந்துகின்றாளென்று சொல்லுவர் என்றவாறு.) யா = ஓமை மரம்.

32. குறிஞ்சி

(இது, 1. பின்னிற்ற தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகட்குக் குறை நயப்பக் கூறியது. 2. தோழிக்குத் தலைமகள் சொற்றதூஉமாம்.)

நெருநல் எல்லை யேனல் தோன்றித்
திருமணி ஓளிர்வரும் பூணன் வந்து
புரவலன் போலுந் தோற்றம் உறழ்கொள
இரவன் மாக்களிற் பணிமொழி பயிற்றிச்

5. சிறுதினைப் படுகிளி கமஇயர் பன்மாண்
குளிக்கொள் தட்டை மதனில புடையாச்
குரர மகளிரின் நின்ற நீமற்
றியாரை யோவெம் அணங்கியோய் உண்கெனச்
சிறுபுறங் கவையின னாக அதற்கொண்
10. டுகுபெயல் மண்ணின் ளெகிழ்ப்புரு நுற்றவென்
உள்ளவன் அறிதல் அஞ்சி உள்ளில்
கடிய கூறிக் கைபிணி விடாஅ
வெருஉமான் பிணையின் ஓர்இ நின்ற
என்னுரத் தகைமையில் பெயர்த்துப்பிறி தென்வயிற்
15. சொல்ல வல்லிற்றுந் இலனே அல்லாந்
தினந்தீர் களிற்றிற் பெயர்ந்தோன் இன்றுந்
தோலாவா றில்லை தோழிநாம் சென்மோ
சாயிறைப் பணைத்தோட் கிழமை தனக்கே
மாசின் ராதலும் அறியான் ஏசற்
20. றென்குறைப் புறனிலை முயலும்
அண்க ணாளனை நகுகம் யாமே.

-நல்வெள்ளியார்.

அழகிய மணிகள் ஒளிவிடுகின்ற பூணணிந்த தோன்றல், நேற்றுத் தினைப்புனத்தே தோன்றிக் காப்பவன் போல் இல்லாது மாறுபட இரப்பவர்களைப் போலத் தாழ்ந்த சிலவற்றைக் கூறித்

‘தினையில் விழுகின்ற கிளி களை ஓட்டுவதற்கு மாட்சிமைப் பட்ட ஈரமாகிய தட்டையை மெத்தெனப் புடைத்து தெய்வமகள் போல நின்ற நீவிர் யாரோ?’ என வினாவினான். வினாவி, என்னை வருத்தினாய், உன்னைப்பெற்று மகிழ்வேன் எனக் கூறி எனது முதுகைத் தழுவினான். அதனால் மழைபட்ட மண்ணைப் போல் நெகிழ்ந்த என் உள்ளத்தை அவன் அறிதலை அஞ்சி நினைத்தற்குக் கடியவற்றைக் கூறிக் கைப்பிணிப்பை விடுவித்து, வெருண்ட பெண்மான் போல் ஒதுங்கி நின்றேன். எனது வயிரமாகிய தன்மையைக் கண்டு மறுபடி வேறு வார்த்தைகளைச் சொல்ல வல்லுனன் ஆயினானல்லன். வருந்தி இனம் பிரிந்த களிற்றைப் போல் நீங்கினோன் மறுபடியும் வராமல் போமாறில்லை. தோழி! யாம் இவ்விடத்தை விட்டுச் செல்வோம்.

சாய்ந்த இறையுடைய பணைத்த எனது தோள்களின் உரிமை தனக்கே குற்றந்தீரக் கிடைப்பது அறியாது வருத்தமுற்று என்னைப் பெருங் குறைக்குப் பின்னின்று முயலும் கண்ணைப் போன்றவனை நாம் நகுவேம்.

இதனைத் தோழி கூற்றாகக் கொள்ளுமிடத்து தலைமகள் உன்னைத் தழுவினானாக அவனை நான் விடுவிக்க நீ மான்போல நின்றாயென்றும், அவன் என்னிடத்திற் பின்னின்று முயலுவன் என்றும் பொருள் கொள்க.

33. பாலை

(இது, தலைமகள் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

வினைநன் றாதல் வெறுப்பக் காட்டி
மனைமாண் கற்பின் வாணுதல் ஓழியக்
கவைமுறி இழந்த செந்நிலை யாஅத்து
ஒன்றோங் குயர்சினை இருந்த வன்பறை

5. வீளைப் பருந்தின் கோள்வல் சேவல்
வளைவாய்ப் பேடை வருதிறம் பயிரும்
இளிதேர் தீங்குரல் இசைக்கும் அத்தம்
செலவருங் குரைய என்னாது சென்றவன்
மலர்பா டான்ற மையெழில் மழைக்கண்

10. தெளியா நோக்கம் உள்ளினை உளிவாய்
வெம்பரல் அதர குன்றுபல நீந்தி
யாமே எமியம் ஆக நீயே
ஓழியச் சூழ்ந்தனை யாயின் முனாஅது
வெல்போர் வானவன் கொல்லி மீயிசை
15. நுணங்கமை புரையும் வணங்கிறைப் பணைத்தோள்
வரியணி அல்குல் வாலெயிறீ நோள்வயின்
பிரியா யாயின் நன்றுமன் தில்ல
அன்றுநம் மறியா யாயினும் இன்றுநம்
செய்வினை ஆற்றற விவங்கின்
20. எய்துவை அல்லையோ பிறர்நகு பொருளே.

- மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார்.

பொருள் தொகுத்தற்குப் பிரிதல் மிக நன்றாதலை அறிவித்து, மனை மாட்சிமைப்பட்ட கற்புடைய ஒள்ளிய நெற்றியுடைய வளைப் பிரிந்து, கவைத்த கொம்புகள் இழந்த நேரான யாமரத்தின் முதிய உயர்ந்த கொப்பில் இருந்த வலிய இறகுடைய சிள்ளென்னும் ஓசை செய்யும் பருந்தின் இரைகொள்ளவல்ல சேவல், வளைந்தவாயுடைய பேடைவரும் பொருட்டு இளி என்னும் இசை போன்ற குரலால் அழைக்கும் அரிய வழி, செல்லுதற்கு அரிய வென்னாது, அவ்வித்தே சென்று, காதலியின் மலரின் பெருமை சான்ற மழைக்கண்ணின் வெருண்ட நோக்கை நினைந்தாய்; உளி போன்ற வாயுடைய கொடிய பரற்கற்கள் பரந்த அரிய வழியுடைய பல குன்றுகளைக் கடந்து யானே தனியாகச் செல்ல நீ மேற்செல்லாமையை விரும்பினாய்; விரும்பி பழைய வெல்கின்ற போருடைய வானவனது கொல்லிமலை மீதுள்ள மெல்லிய மூங்கில் போல் வளைந்த இறையும் பணை போன்ற தோளும் திதலை அணிந்த அல்குலும் வெள்ளிய எயிறுமுடையாளின் தோளைப் பிரியாதிருக்க விரும்பினாயாயின் நன்றல்ல. பிரிகின்ற அன்று நாம் முடியப் போகமாட்டேமென்று உள்ளபடி அறியாதே பிரிந்தாயாயினும் இன்று நாம் செய்வினையின் பொருட்டு வழியிடத்தே வந்த அளவில் நீங்குவாயாயின் பிறர் சிரிக்கத் தக்கதாகும்.

34. முல்லை

(இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.)

- சிறுகரும் பிடவின் வெண்டலைக் குறும்புதல்
கண்ணியின் மலரும் தண்ணறும் புறவில்
தொடுதோற் கானவன் கவைபொறுத் தன்ன
இருதிரி மருப்பின் அண்ணல் இரலை
5. செறியிலைப் பதவின் செங்கோல் மென்குரல்
மறியாடு மருங்கின் மடப்பிணை யருத்தித்
தெள்ளறல் தழீஇய வார்மணல் அடைகரை
மெல்கிடு கவுள துஞ்சுபுறங் காக்கும்
பெருந்தகைக் குடைந்த நெஞ்சம் ஏமுறச்
10. செல்க தேரே நல்வலம் பெறுந்
பசைகொல் மெல்விற் பெருந்தோட் புலைத்தி
துறைவிட் டன்ன தூமயி ரெகினம்
துணையொடு திளைக்கும் காப்புடை வரைப்பில்
செந்தார்ப் பைங்கிளி முன்கை யேந்தி
15. இன்றுவரல் உரைமோ சென்றிசினோர் திறத்தென
இல்லவர் அறிதல் அஞ்சி மெல்லென
மழலை இன்சொல் பயிற்றும்
நாணுடை அரிவை மாணலம் பெறவே.

- மதுரை மருதன் இளநாகனார்

சிறிய கரிய பிடவின் வெள்ளிய தலையுடைய குறியபுதர், கண்ணியைப் போன்று மலர்ந்திருக்கும் தண்ணிய நறிய முல்லைக் காட்டில், செருப்புத் தொட்ட கானவன் கவர்த்தடிகளைச் சுமந்து சென்றாற் போன்றது பெரிய முறுகிய கொம்புடைய தலைமையுடைய மான், செறிந்த இலை உடைய செங்கோலறுகின் மெல்லிய கொத்துகளைப் பக்கத்தே நின்றுவிளையாடும் பெண் மானுக்கு அருத்தித் தெளிந்த நீருடைய ஆற்றின்வார்ந்த மணலுடைய கரையில் அசை இடுகின்ற கவுளதாய், உறங்குகின்ற இடத்தைப் பாதுகாக்கும் பெருந்தன்மைக்கு நெஞ்சம் உடைந்தது; பெரிய தோளுடைய கீழ்மகள் (வண்ணாத்தி) அழுக்குப் போக்கித்

துறையிடத்துக்காயவிட்ட வெண்டுகில் போன்ற வெண்தூவியுடைய அன்னம் பேட்டோடு விளையாடும் காவலுடைய மனையில், சிவந்த தாருடைய கிளியை முன்கையில் ஏந்திய அரிவை 'பிரிந்த காதலர் இன்று வருவர் என்று கூறாய்' எனச்சொல்லிப் பின், வீட்டிலுள்ளார் அதனைக் காண்பரென நாணத்தால் அஞ்சி இனிய மழலைச் சொற்களை அதற்குப் பயிற்றுவாள். இவ்வாறு நாணுடைய அரிவையின் மாட்சிமைப்பட்ட நலனைப் பெறுதற்கு கடுக விடவல்ல வெற்றியுடைய பாகனே தேரைச் செலுத்துக.

35. பாலை

(இது, மகட் போக்கிய நற்றாய் தெய்வத்திற்குப் பராஅயது.)

ஈன்று புறந்தந்த எம்மும் உள்ளாள்
வாந்தோய் இஞ்சி நன்னகர் புலம்பத்
தனிமணி இரட்டும் தூளுடைக் கடிகை
நுழைநுதி நெடுவேற் குறும்படை மழவர்

5. முனையாத் தந்து முரம்பின் வீழ்த்த
வில்லேர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்
வல்லாண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்
நடுகற் பீலி சூட்டித் துடிப்படுத்தித்
தோப்பிக் கள்ளொடு துறூஉப்பலி கொடுக்கும்
10. போக்கருங் கவலைய புலவுநா றருஞ்சரம்
துணிந்துபிறன் ஆயினள் ஆயினும் அணிந்தணிந்
தார்வ நெஞ்சமோ டாய்நலன் அளைஇத்தன்
மார்புதுணை யாகத் துயிற்றுக தில்ல
துஞ்சா முழவின் கோவர் கோமான்
15. நெடுந்தேர்க் காரி கொடுங்கான் முன்றுறைப்
பெண்ணையம் பேரியாற்று நுண்ணறல் கடுக்கும்
நெறியிருங் கதுப்பினென் பேதைக்
கறியாத் தேளத் தாற்றிய துணையே.

- அம்மூவனார்.

ஈன்று பாதுகாத்த என்னையும் நினையாது, காவலுடைய அழகிய வாளை முட்டும் மனைதனிக்க, தனி மணி ஒலிக்கும்

காம்புடைய நீண்ட வேலையுடைய, அரணித்துள்ள மழவர், பகைப்புலத்தார் கவர்ந்து சென்ற நிரையை முனையிடத்தே பொருது மீட்டு, வன்னிலத்தே வீழ்ந்த வில் ஏர் வாழ்க்கையராகிய குறி தப்பாத அம்புடைய மறவரின் வலிய ஆண்மையின் ஞாபகமாக நிறுத்திய பக்கைக் கடவுளை வழிபடுவோர், அந்நடு கல்லுக்கு மயிலிறகு சூட்டித், துடிக்கொட்டி, நெல்லினாற் சமைத்த கள்ளொடு செம்மறிக் குட்டியைப் பலியாகக் கொடுக்கும், போதற்கரிய வழியுடைய அருஞ்சரத்தே செல்லத் துணிந்து பிறள் ஆயினள்; ஆயினும் அன்புடைய நெஞ்சோடு ஆயத்தாரால் அணிந்தணிந்து அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகைப் பெற்று எனது மார்பு துணையாகத் துயிலினல்லது துயிலாத, துஞ்சாத முழவுடைய நீண்ட தேருடைய திருக்கோவலாரின் அரசனாகிய நெடிய தேருடைய காரியின் கொடுங்காலாரின் முன் துறையிடத்துள்ள பெண்ணை யாகிய பெரிய ஆற்றின் நுண்ணிய அறலை ஒத்த சுருண்டு நெளிந்த கூந்தலுடைய பேதைக்கு அறியாத் தேயத்து அம்மழவ நாட்டார் துணையாவாராக.

36. மருதம்

(இது, தலைமகள் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகளோடு புலந்து சொல்லியது.)

பருவாய் வராஅல் பல்வரி இரும்போத்துக்
கொடுவாய் இரும்பின் கோளிரை துற்றி
ஆம்பல் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
கூம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந்

5. தரில்படு வள்ளை ஆய்கொடி மயக்கித்
தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது
கயறிடு கதச்சேப் போல மதமிக்கு
நாட்கயம் உழக்கும் பூக்கே மூர
வருபுனல் வையை வார்மணல் அகன்றுறைத்
10. திருமரு தோங்கிய விரிமலர்க் காவின
நறும்பல் கூந்தற் குறுந்தொடி மடந்தையொடு
வதுவை அயர்ந்தனை யென்ப அலரே

கொய்சவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்
ஆலங் காணத் தகன்றலை சிவப்பச்

15. சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு திதியன்
போர்வல் யானைப் பொலம்பூண் எழினி
நாரறி நறவின் எருமை யூரன்
தேங்கமழ் அகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின்
இருங்கோ வேண்மான் இயல்தேர்ப் பொருநென்
20. றெழுவர் நல்வலம் அடங்க ஒருபகல்
முரசொடு வெண்குடை அகப்படுத் துரைசெலக்
கொன்றுகளம் வேட்ட ஞான்றை
வென்றிகொள் வீரர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே.

- மதுரை நக்கீரர்.

அங்காந்த வாயுடைய வரால், பல வரியுடைய பெரிய இலையாகிய படுக்கையின் கீழ் இருந்து தூண்டிலிற் கொளுவிய இரையை நுகர்ந்து ஆம்பலின் மெல்லிய இலை கிழியவும் குவளையின் கூம்பிய மலர் சிதையவும் பாய்ந்தெழுந்து, தூறு பட்ட வள்ளையின் கொடியை நீக்கி, தூண்டிலிட்ட வேட்டுவன் இழுக்க வராதது, கயிற்றிற் பிணித்த கோபங் கொண்ட எருதுபோல மதமிகுந்து விடியற் காலத்தே மடுவைக் கலக்கும். பூக்களுடைய ஊர்! வையையின் ஓடுகின்ற நீர் வாரடித்த மணலுடைய அகன்ற துறையிடத்தே அழகிய மருத மரங்கள் உயர்ந்து வளரும் விரிந்த மலருடைய பூங்காவில் நறிய கூந்தலும் குறிய தொடியுமுடைய பரத்தை யோடு வதுவை அயர்ந்தாயென்று அலர் கூறுவர்; அவ் அலர், கொய்த பிடரி மயிருடைய குதிரை பூட்டிய பாண்டியன், ஆனங்கானத்து அகன்ற போர்க் களம் இரத்தத்தாற் சிவப்பச் சேரல் செம்பியன், சினம் பொருந்தியதித்தன்; போர் வல்ல யானையும் பொற் பூவுமுடைய எழினி, பன்னாடையால் வடிக்கப் படும் நறவுடைய எருமையூரன், மணங்கமழும் மார்பிற் புலர்ந்த சாந்துடைய இருங்கோவேண்மான், அழகிய தேருடைய பொருநன் என்னும் எழுவரின் நல்லவலி அடங்க ஒரு நாள் ஒரு பகலிலே, முரசோடு வெற்றிக்குடையை அகப்படுத்திப் புகழ் மிக்க களவேள்வி செய்த போது வெற்றிவீரர் ஆர்த்த ஆர்ப்பினும் பெரிதாகும்.

37. பாலை

(இது, 1. தலைமகள் தோழிக்கு வன்புறை எதிரழிந்து சொல்லியது. 2. பிரிவுணர்த்திய தோழி சொல்லியது உமாம்.)

மறந்தவண் அமையார் ஆயினும் கறங்கிசைக்
கங்குல் ஓதைக் கலமகிழ் உழவர்
பொங்கழி முகந்த தாவில் நுண்துகள்
மங்குல் வானின் மாதிரம் மறைப்ப

5. வைகுபுலர் விடியல் வைபெயர்த் தாட்டித்
தொழிற்செருக் கனந்தர் வீட எழிற்றகை
வளியொடு சினைஇய வண்டளிர் மாஅத்துக்
கினிபோல் காய கிளைத்துணர் வடித்துப்
புளிப்பதன் அமைத்த புதுக்குட மலர்நிறை
10. வெயில்வெரி நிறுத்த பயிலிதழ்ப் பசங்குடைக்
கயமண்டு பகட்டிற் பருகிக் காண்வரக்
கொள்ளொடு பயறு பால்விரைஇ வெள்ளிக்
கோல்வரைந் தன்ன வாலவிழ் மிதவை
வாங்குகை தடுத்த பின்றை ஓங்கிய
15. பருதியங் குப்பை சுற்றிப் பகல்செல
மருத மரனிழல் எருதொடு வதியும்
காமர் வேனில் மன்னிது
மாணலம் நுகருந் துணையுடை யோர்க்கே.

- விற்றாற்று மூதெயினனார்.

ஆரவாரமுடைய விடியற் காலத்து ஆட்களை அழைத்து ஆரவாரஞ் செய்யும் உழவரது தூற்றாத பொலியினின்று எழுந்த நொய்த கூளங்கள் வானத்தை இருண்ட மேகம் போல் மறைக்க, இருள் புலர்கின்ற விடியற்காலத்து வைக்கோலைப் பெயர்த்து அலைத்துக் கடாவிட்டுத் தொழிற் செருக்கால் நேர்ந்த சோர்வு நீங்கும்படி, காற்றடிக்கப் பூத்த வளவிய தளிருடையமாவின், கிளி போன்ற காய்க் கொத்துகளைப் பிழிந்து, மாதுளங் காய் முதலியன சேர்த்துப் புளிக்கும் செவ்வி உண்டாகச் செய்து புதுக் குடங்களில் நிறைத்துவைத்த சாரத்தை வெயிலிலே வாடப் போட்ட பனை

ஓலையாற் கோலியதட்டுப்பிழாவில் வார்த்து மடுவில் மாடு நீர்க் குடிப்பதுபோல் களமர் குடிப்பர்; குடித்துக் கொள்ளும் பயறும் பால் விட்டுச் சமைத்து வெள்ளிக்கோல் வரைந்தது போல் தோன்றும் வெள்ளிய கூழை வேண்டிய மட்டும் உண்டபின் நெற்குவியலைச் சூடாகச் சுற்றிப் பொழுது சரிய மருத நிழலில் எருதோடு தங்குவார். இது, துணைவரோடு மாட்சிமைப் பட்ட இன்பத்தை அனுபவிப்போர்க்கு விரும்பத்தக்க இளவேனிற காலமாகும். அதுதான் நமக்கு என்ன. அதனை அறிந்து நங்காதலர் தங்கப் பெறார்.

38. குறிஞ்சி

(இது, 1. தோழி தலைமகன் குறைகூறியது. 2. பகலே சிறப்புறமாகத் தோழி தலைமகளுக்குச் சொல்லுவாளாயத் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியதூஉமாம். 3. தோழி குறி பெயர்த்திட்டுச் சொல்லியதூஉமாம்.)

விரியிணர் வேங்கை வண்டுபடு கண்ணியன்
தெரியிதழ்க் குவளைத் தேம்பாய் தாரன்
அஞ்சிலை யிடவ தாக வெஞ்செலற்
கணைவலந் தெரிந்து துணைபடர்ந் துள்ளி

5. வருதல் வாய்வது வான்தோய் வெற்பன்
வந்தன னாயின் அந்தளிர்ச் செயலைத்
தாழ்வில் ஓங்குசினைத் தொடுத்த வீழ்கயிற்
றாசல் மாறிய மருங்கும் பாய்புடன்
ஆடா மையிற் கலுழ்பில தேறி
10. நீடிதழ் தலைஇய கவின்பெறு நீலம்
கண்ணென மலர்ந்த சனையும் வண்பறை
மடக்கிளி எடுத்தல் செல்லாத் தடக்குரற்
குலவுப் பொறைஇறுத்த கோற்றலை இருவி
கொய்தொழி புனமும் நோக்கி நெடிதுநினைந்து
15. பைதலன் பெயரலன் கொல்லோ ஐதேய்
கயவெள் ளருவி சூடிய உயர்வரைக்
கூஉங்கண் அஃதெம் ஊரென
ஆங்கதை யறிவுறல் மறந்திசின் யானே.

-வடம வண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார்.

வேங்கையின் விரிந்த பூங்கொத்தாற் கட்டிய வண்டுபடும் கண்ணியனாயும், தெரிந்த இதழ் உடைய குவளை மலரினாற் றொடுத்ததேன் பாய்கின்ற தாரனாயும், அழகிய சிலையை இடப்புறத்தே தாங்கி, கொடிய செலவை யுடைய கணையை வலக்கையில் ஆராய்ந்து எடுத்துக்கொண்டு காதலியை நினைந்து வருதல் மெய்யாகும்; வான்தோயும் மலைநாடன் வந்தானாயின், அழகிய தளிருடைய அசோகின் உயர்ந்த கொம்பிடத்தே தொடுத்த தாழ்ந்த கயிற்று ஊசல் ஆடிய பக்கங்கள், பாய்ந்து ஆடாமையின் சிதையாது தழைத்து நீண்ட இதழ் நீட்டிய அழகிய குவளை கண்போல் மலர்ந்த சனையையும், அழகிய இறக்கையுடைய மிருதுவாகிய கிளி எடுக்கமாட்டாத பெரிய கதிர்கொய்து கோற்றதலையுடையவாகிய தினைத்தாள் உடைய கொய்த புனத்தையும் நோக்கி, நீள நினைந்து வருத்தமுடையனாய் பெயர மாட்டான். மிகவும் வருந்துகின்றேன். சுனையினின்றும் தாழ்ந்து வெள்ளிய அருவி சூடிய உயர்ந்தவரைக்கு மேல் எம்மூர் என்று அறிவிக்க மறந்தேன்.

39. பாலை

(இது, பொருள் முற்றிய தலைமகன் தலைமகளைக் கண்டு சொல்லியது.)

ஓழித்தது பழித்த நெஞ்சமொடு வழிப்படர்ந்
துள்ளியும் அறிதிரோ எம்மென யாழநின்
முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய் முறுவல் அழுங்க
நோய்முந் துறுத்து நொதுமல் மொழியினின்

5. ஆய்நல மறப்பெனோ மற்றே சேணிகந்து
ஓலிகழை பிசைந்த ஞெலிசொரி யொண்பொறி
படுஞ்ஞெம் புதையப் பொத்தி நெடுநிலை
முளிபுல் மீமிசை வளிகழற் றுறாஅக்
காடுகவர் பொருந்தீ யோடுவயின் ஓடலின்
10. அதர்கெடுத் தலறிய சாத்தொ டொராங்கு
மதர்புலி வெவீஇய மையல் வேழத்
தினந்தலை மயங்கிய நனந்தலைப் பெருங்காட்டு
ஞான்றுதோன் றுவிர்சுடர் மான்றாற் பட்டெனக்
கட்படர் ஓதி நிற்படர்ந் துள்ளி

15. அருஞ்செல வாற்றா ஆரிடை ளெரேரெனப்
பரந்துபடு பாயல் நவ்வி பட்டென
இலங்குவளை செறியா இருத்த நோக்கமொடு
நிலங்கிளை நினைவினை நின்ற நிற்கண்
டின்னகை யினைய மாகவும் எம்வயின்
20. ஊடல் யாங்குவந் தன்றென யாழநின்
கோடேந்து புருவமொடு குவவுநுதல் நீவி
நறுங்குதுப் புளரிய நன்ன ரமையத்து
வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவின்
ஏற்றேக் கற்ற உலமரல்
25. போற்றா யாகலின் புலத்தியால் எம்மே.

- மதுரைச் செங்கண்ணனார்.

பெண்ணின் விசாரத்தைப் பழித்த நெஞ்சோடு வழிச் சென்று
எம்மையும் நினைந்தீரோ என்று வருந்தாதே. நின் முன்போன்ற
எயிறுடைய துவர் வாயிடத்து முறுவல் நீங்க வருத்தத்தைத்
தோற்றுவித்து வெறுத்து மொழியாதே. தொலைவிடத்தே சென்று
ஆயத்தாராற் புனையப்பட்ட நின் அழகை மறப்பேனோ!
தழைத்த மூங்கில் தீக்கடைவதுபோல் ஒன்றோடு ஒன்று
உரோஞ்சுதலால் சொரித்த ஒள்ளிய பொறி, உதிர்ந்த சருகை மூடி
உயர்ந்த ஊகம் புல்லின் மீது பற்றிக் காற்றுச் சுழற்றுதலால்
காட்டை அழிக்கும். பெருந் தீ, காற்றோடின இடங்கள் தோறும்
ஓடலின் வழிகெட்ட சாத்தர் அலறுவர்; சாத்தரோடு மதர்த்த
புலிக்கு அஞ்சிய மயக்கமுடைய வேழக்கூட்டம் வழி அறியாது
மயங்கிய பெரிய காட்டின் நடுவே தாழ்ந்து தோன்றும்
விளங்குகின்ற ஞாயிறு மயங்கிப் படுதலும், வண்டு மொய்க்கும்
சூந்தலுடைய நினைவை நினைந்து செல்ல அரிய வழியிடத்தே
விரைந்து படுத்த தூக்கத்தில், மான் (வலையிற்) பட்டாலென்ன
மெலிவாற் கழன்று விழுகின்ற வளையை ஏறத் தடுக்கிக் கவிழ்ந்த
பார்வையோடு நிலத்தைக் காலாற் கீறி வருத்தமுடையையாய்
நிற்க நினைவைக் கண்டேன். கண்டு இன்னகையாய்! நான் இவ்வாறு
போய்த் தனித்து வருந்தவும், என்னிடத்து ஊடல் யாது காரணத்தால்
வந்ததென வருந்த உனது பக்கமுயர்ந்த புருவமோடு திரண்டு

ஒடுங்கிய நுதலை நீவி, நறிய சூந்தலை (புலவிதீர்த்தற்குக்) கோதிய
அமையத்து ஒன்றையுங் காணப்பெறாத மெய்யல்லாத கனவில்
யானடைந்த தாழ்ந்த வருத்தம் அறியாய், ஆதலின் என்னைப்
புலக்கின்றாய்.

40. நெய்தல்

(இது, தலைமகன் பொருள் வயிற் பிரிந்தவழி கிழத்தி தோழிக்குச்
சொல்லியது.)

கானல் மாலைக் கழிப்பூக் கூம்ப
நீனிறப் பெருங்கடல் பாடெழுந் தொலிப்ப
மீனார் குருகின் மென்பறைத் தொழுதி
குவையிரும் புன்னைக் குடம்பை சேர

5. அசைவண் டார்க்கும் அல்குறு காலைத்
தாழை தளரத் தூங்கி மாலை
அழிதக வந்த கொண்டலொடு கழிபடர்க்
காமர் நெஞ்சம் கையறு பினையத்
துயரஞ் செய்துநம் அருளா ராயினும்
10. அறாஅ லியரோ அவருடைக் கேண்மை
அளியின் மையின் அவணுறை முனைஇ
வாரற்க தில்ல தோழி கழனி
வெண்ணெல் அரிநர் பின்றைத் ததும்புந்
தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தாள் நாரை
15. செறிமடை வயிரிற் பிளிற்றிப் பெண்ணை
அகமடற் சேக்குந் துறைவன்
இன்றுயின் மார்பிற் சென்றென் நெஞ்சே.

- குன்றியனார்.

கடற்கரைச் சோலையிடத்து மாலைக் காலத்து கழியிடத்தே
பூக்கூம்பவும், நீல நிறப்பெருங்கடல் ஒலிமிக்கு ஒலிக்கவும், மீன்
கவரும் கொக்கின் கூட்டம் புன்னைப் பொதும்பரிற்றங்கவும்,
பறக்கின்ற வண்டுகள் நீர்ப்பூவை விட்டுக்கோட்டுப் பூவைச்
சேர்வேமோ என்று தடுமாறி ஒலிக்கவும், விலங்குகளும் புட்களும்
தத்தம் பதிகளிற் சென்று தங்கும் மாலைக் காலத்து, தாழை ஒடுங்கி

அசையப், பிரிந்தாரை வருத்த வீசும் வாடைக் காற்றால் மிகுந்த துயர் கொண்ட அழகிய நெஞ்சம் செயலற்று வருந்துவ தாயிற்று. இவ்வாறு துயரஞ் செய்து நமக்கு அருளாராயினும் நீங்காத அவரது கேண்மை அன்பின்மையின் அவ்விடத்தே தங்கி என்னிடத்து வரா தொழிக. தோழீ! வயலிடத்தே வெண்ணெல் அரிவோருக்குப் பின்னே ததும்பும் தண்ணுமைக்கு வெருண்ட விசாலித்த தாளுடைய நாரை தலையிலே பூண் இறுக்கிய கொம்பு போல் ஒலித்துப் பனை மடலிற்றங்குந் துறைவனின் துயில்கின்ற மார்பிடத்தே எனது நெஞ்சம் சென்றது.

வெண்ணெல் அரிந்தார் தங்காரியஞ் செய்தற்குப் பறை கொட்டுவிக்க நாரை வேற்று நிலத்ததாகிய பனையிலே சென்று தங்கித் தான் வாழுமிடமாகிய மருத நிலத்தை மறந்தாற் போலத் தங்காரியஞ் செய்ய நம்மைப் பிரிவர். மனையைப் பிரிந்தவழி நம்முடைய நெஞ்ச நம்மை விட்டுத் தனக்கு அந்நியமாகிய அவர் மார்பிலே சென்றது என்றவாறு.

கொம்பு = கொம்பாற் செய்த குழல்.

41. பாலை

(இது, தலைமகன் பொருள் வயிற் பிரிந்த விடத்துக் கிழத்தியை நினைந்து சொல்லியது.)

வைகுபுலர் விடியல் மைபுலம் பரப்பக்
கருநனை அவிழ்ந்த ஊழறு முருக்கின்
ளிமருள் பூஞ்சினை இனைச்சிதர் ஆர்ப்ப
நெடுநெல் அடைச்சிய கழனியேர் புகுத்துக்

5. குடுமிக் கட்டிய படப்பையொடு மினிர
அரிகால் போழ்ந்த தெரிபகட் டுழுவர்
ஓதைத் தெள்விளி புலந்தொறும் பரப்பக்
கோழினர் எதிரிய மரத்த கவினிக்
காடணி கொண்ட காண்டகு பொழுதின்
10. நாம்பிரி புலம்பின் நலஞ்செலச் சாஅய்
நம்பிரி பறியா நலனொடு சிறந்த
நற்றோள் நெகிழ வருந்தினள் கொல்லோ

மென்சிறை வண்டின் தண்கமழ் பூந்துணர்
நாதின் துவலை தளிர்வார்ந் தன்ன

15. அங்கலுழ் மாமை கிளைஇய
நுண்பல் தித்தி மாஅ யோளே.

- குன்றியனார்.

பொழுது புலர்கின்ற காலையில் எருமைகள் வயல்களிற் பரந்து செல்லவும், கரிய மொட்டுகள் மலர்ந்த எரி போன்ற பூங்கொம்பர்களில் வண்டினங்கள் ஆர்ப்பவும், நீண்ட நெல் நெருங்கிய கழனி, கூட்டிக் குடுமியாகக் கட்டிய பக்கத்தோடு விளங்கவும், பிளவுபட்ட காலுடைய எருதை உழவர் உரப்பி உழும் ஓசை வயல்தோறும் ஒலிப்பவும், விளங்கி மரம் காட்டிடத்தே அழகுபெற்று விளங்குகின்ற காட்சிக்கினிய காலத்து நாம் பிரிந்தேம்; அதனால் வருந்தி அழகு போகச் சோர்ந்து, நமது பிரிவை அறியாத அழகிய நல்ல தோள்கள் நெகிழ, மெல்லிய சிறகுடைய வண்டுகளிருக்கும் தண்ணிய கமழ்கின்ற பூங்கொத்தின் தாதிலுண்டான மதுத்து வலை தளிரிலொழு கினாலொத்த மாமை¹ நிறம்தோற்றின நுண்ணிய பல சுணங்கு பொறித்த மாயோள் வருந்தினள்.

42. குறிஞ்சி

(இத தலைமகன் வரைவு மலிந்தமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.)

மலிபெயற் கலித்த மாரிப் பித்திகத்துக்
கொயலரு நிலைய பெயலேர் மணமுகைச்
செவ்வொரி நுறமுங் கொழுங்கடை மழைக்கண்
தளிரேர் மேனி மாஅ யோயே

5. நாடுவறங் கூர நாஞ்சில் துஞ்சக்
கோடை நீடிய பைதறு காலைக்
குன்றுகண் டன்ன கோட்ட யாவையுஞ்
சென்றுசேக் கல்லாப் புள்ள உள்ளில்
என்றாழ் வியன்குளம் நிறைய வீசிப்

1. தோலுரித்த ஆம்பலின் தண்டுகோன்ற நிறம்.

10. பெரும்பெயல் பொழிந்த ஏம வைகறைப்
பல்லோ ருவந்த உவகை எல்லாம்
என்னுட் பெய்தந் தற்றே சேணிடை
ஓங்கித் தோன்று முயர்வரை
வான்றோய் வெற்பன் வந்த மாறே.

- கபிலர்

மிகுந்த மாரிமழைக்குச் செருக்கி வளர்ந்த செண்பகத்தின்
கொய்தற் கரிய குளிர்ந்த அழகிய மணமுடைய முகைபோன்ற
செவ்வரி பரந்த கொழுவிய கடையுடைய குளிர்ந்த கண்ணும்,
தளிர் போன்ற மேனியுமுடைய மாயோளே! தூரத்தே உயர்ந்து
தோன்றும் வானளாவும் வெற்பன் வந்தான். அவன் வருகை, நாடு
வறங்கூரக் கலப்பை உழாது கிடக்கக் கோடை நீண்ட வறண்ட
காலத்துக், குன்றுகண்டாற் போன்ற கொம்புடைய யானையும்
பிறவிலங்குகளும் செல்லாத, புட்கள் தங்குகின்ற, நீரற்ற குளம்
நிறையும்படி பெரிய மழைபெய்த மகிழ்ச்சிக்குரிய வைகறைக்
காலத்துப் பலரும் உவக்கின்ற மகிழ்ச்சி எல்லாம் என்னிடத்தே
நிரம்பினது போலாகும்.

மழைக்கண்ணும் தளிர் மேனியும் வேறுபட்டு, நீ வருந்தாமல்
காதலர் வரைவோடு வந்தார். அவ்வருகை எனக்கிவ்வாறு
இருந்ததெனத் தோழி கூறினாள் என்றவாறு.

43. பாலை

(இது, பொருள் தொகுத்து மீண்ட தலைவன், நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

- கடல்முகந்து கொண்ட கமஞ்சூல் மாமழை
சுடர்நிமிர் மின்னொடு வலனோர் பிரங்கி
என்றுழ் உழந்த புன்றலை மடப்பிடி
கைமாய் நீத்தங் களிற்றொடு படிஇய
5. நிலனும் விசம்பும் நீரியைந் தொன்றிக்
குறுநீர்க் கன்னல் எண்ணுநர் அல்லது
கதிர்மருங் கறியா தஞ்சுவரப் பாஅய்த்
தளிமயங் கின்றே தண்குரல் எழிலி, யாமே,
கொய்யகை முல்லை காலொடு மயங்கி

10. மையிருங் காண நூறு நறுநுதற்
பல்லிருங் கூந்தல் மெல்லியல் மடந்தை
நல்லெழில் ஆகஞ் சேர்ந்தனம் என்றும்
அளியரோ வளியர் தாமே அளியின்
றேதில் பொருட்பிணிப் போகித்தம்
15. இன்றுணைப் பிரியும் மடமை யோரே.

- மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனார்.

கடல்நீரைப் பருகிய சூல் நிறைந்த பெரிய தண்ணிய குரலுடைய
முகில், ஒளிவிடும் மின்னலோடு வலமாக எழுந்து பொழிந்த மழைக்கு
வருந்திய புல்லிய தலையுடைய மடப்பிடிக்குக் கையைத் தூக்கி
மறைத்த களிறு, நீத்தத்தில் அப்பிடியோடு படியும்படி நிலனும்
விசம்பும் நீரோடு ஒன்றுபடுதலால், நாழிகை வட்டிலில் அளவு
பட்ட நீரால் நாழிகை எண்ணுதலல்லது, ஆதித்தனைப் பார்த்து
நாழிகை எண்ண முடியாமல் அச்சந் தரும்படி பரந்து மழை
பொழிந்த காலத்து, கொய்த செறிந்த முல்லை காற்றோடு பொருது
கரிய இருண்ட காட்டை நாற்றஞ்செய்தது போன்ற, நறியநுதலும்,
செறிந்த இருண்ட கூந்தலும், மெல்லிய, சாயலுமுடைய மடந்தையின்
அழகிய உயர்ந்த ஆகத்தை நாம் சேர்ந்தேம். குற்றமில்லாத பொருள்
தொகுக்கும் வினையிற் போய் இக் காலத்தைக் கண்டு திரும்பிவர
நினையாது பிரிந்தோற் அறிவில்லாதோராவார்.

44. முல்லை

(இது வினைமுற்றி மீளுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.)

- வந்துவினை முடித்தனன் வேந்தனும் பகைவரும்
தந்திறை கொடுத்துத் தமரா யினரே
முரண்செறிந் திருந்த தானை இரண்டும்
ஒன்றென அறைந்தன பணையே நின்தேர்
5. முன்னியங் கூர்தி பின்னிலை யீயாது
ஊர்க் பாக ஒருவினை கழிய
நன்னன் ஏற்றை நறும்பூண் அத்தி
துன்னரும் கடுந்திறற் கங்கன் கட்டி
பொன்னணி வல்விற் புன்றுரை யென்றாங்

10. கன்றவர் குழீஇய அளப்பருங் கட்டுர்ப்
பருந்துபடப் பண்ணிப் பழையன் பட்டெனக்
கண்டது நோனான் ஆகித் திண்டேர்க்
கணையன் அகப்படக் கழுமலந் தந்த
பிணையலங் கண்ணிப் பெரும்பூட் சென்னி
15. அழும்பில் அன்ன அறாஅ யாணர்ப்
பழம்பல் நெல்லின் பல்சூடிப் பரவைப்
பொங்கடி படிசயம் மண்டிய பசமிளைத்
தண்குட வாயில் அன்னோள்
பண்புடை ஆகத் தின்துயில் பெறவே.

- குடவாயிற் கீரத்தனார்.

அரசனும் வந்து போர் முடித்தான். பகைவரும் திறை அளந்தனர்; மாறுபட்ட இருதிறப் படைகளும் சந்துபட்டு ஒருதிறப்படை போலாயின. பாக! படையின் முன் இயங்குகின்ற நின் தேராகிய ஊர்தி இனிப் பின்நிற்றல் கூடாது. நன்னனது படைத் தலைவனாகிய ஏற்றை, நல்ல பூணணிந்த அத்தி, சொல்லு தற்கரிய மிகுந்த திறமையுடைய கங்கன், கட்டி, பொன்னாபரண மணிந்த வலிய வில்வீரனாகிய புன்றுறை என்று சொல்லப் பட்டோர் கூடி யிருந்த பெரிய பாசறையைப் பருந்து சூழும்படி செய்து¹ பழையன் பட்டது கண்டு பொறானாகித் திண்ணிய² தேருடைய கணையன் அகப்படக் கழுமலம் என்னும் உரை வென்ற, மாலையும் கண்ணியும் சூடிய பெரும் பூட்சென்னியின் அழும்பிலைப் போன்ற நீங்காத புது வருவாயுடையதும், மிகுந்த பழம் நெல்லுடைய பரந்த குடிகளும், யாணைபடியும் மடுக்களும், செறிந்த காவற்காடுமுடைய குடவாயிலை ஒத்தவளாகிய அவளது ஆகத் தின் இனிய துயிலைப் பெறுதற்கு இச்சுரத்தை நாம் தாண்டும் படி தேரை விரைந்து செலுத்துவாயாக.

1. சோழனது சேனாபதி
2. சேரன் படை முதலியன

45. பாலை

(இது வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

- வாடல் உழிஞ்சில் விளைநெற் றந்துணர்
ஆடுகளப் பறையின் அரிப்பன வொலிப்பக்
கோடை நீடிய அகன்பெருங் குன்றத்து
நீரிலார் ஆற்று நிலப்பன களிற்
5. டாளில் அத்தத் துழுவை உகளும்
காடிற் தனரே காதலர் மாமை
அரிநுண் பசலை பாஅய்ப் பீரத்
தெழின்மலர் புரைதல் வேண்டும் அலரே
அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
10. தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிப்
புன்னை குறைத்த ஞான்றை வயிரியர்
இன்னிசை யார்ப்பினும் பெரிதே யானே
காதலற் கெடுத்த சிறுமையொடு நோய்கூர்ந்
தாதி மந்தி போலப் பேதுற்று
15. அலந்தனென் உழல்வென் கொல்லோ பொலந்தார்க்
கடல்கால் கிளர்ந்த வென்றி நல்வேல்
வான வரம்பன் அடன்முனைக் கலங்கிய
உடைமதில் ஓரரண் போல
அஞ்சவரு நோயொடு துஞ்சா தேனே.

- வெள்ளி வீதியார்.

காய்ந்து விளைந்த நெற்கதிர் ஆடுகளத்தில் ஒலிக்கும் பறைபோல விட்டுவிட்டு ஒலிக்க, கோடை நீடிய அகன்ற பெரிய குன்றிடத்து நீரில்லாத போதற்கரிய வழியில் உயர்ந்த களிற்றைக் கொன்ற புலி, ஆளில்லாத வழியில் திரிகின்ற காட்டைக் கடந்து நங்காதலர் சென்றார். மாமை நிறமுடைய ஐதாகிய நுண்ணிய பசலை, பரந்து பீர்க்கின் அழகிய மலரின் தன்மையை எய்திற்று. எழுகின்ற அலரோ, அன்னி, குறுக்கைப் பறந்தலை உடைய திதியனாகிய பழைய வேந்தன் இறக்கப் புன்னைையை வெட்டியபோது எழுந்த கூத்தரது இனிய வாத்தியங்களின் ஓசையினும் பெரிதா

கின்றது. காதலரைக் காணாத சிறுமையோடு நோய் மிகுந்த ஆதி மந்திபோல யான் வருத்த முறத்தேடித் திரிவேனோ? பொன் மாலையுடையவனும், வேலாற் கடல் பிறங்கோட்டியவனு மாகிய வானவரம்பனது போர் முனையாற் கலங்கிய (பகைவர்) மதில் அரண்போல அஞ்சத் தக்கநோயோடு துஞ்சி உழலேன். (இறந்துபடுவல் என்றவாறு) பறந்தலை = போர்க்களம்.

46. மருதம்

(இது, வாயில் வேண்டிச் சென்ற தலைமகற்குத் தோழி வாயின் மறுத்தது)

சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரான்
ஊர்மடி கங்குலின் நோன்தளை பரிந்து
கூர்முள் வேலி கோட்டின் நீக்கி
நீர்முதிர் பழனத்து மீனுடன் இரிய

5. அந்தூம்பு வள்ளை மயக்கித் தாமரை
வண்டுது பனிமலர் ஆரும் ஊர
யாரை யோநிற் புலக்கேம் வாருற்று
உறையிற் தொளிநுந் தாழிருங் கூந்தல்
பிறரும் ஒருத்தியை நம்மனைத் தந்து
10. வதுவை அயர்ந்தனை யென்ப அஃதியாங்
கூறேம் வாழியர் எந்தை செறுநர்
களிறுடை அருஞ்சமந் ததைய நூறும்
ஒளிறுவாள் தானைக் கொற்றச் செழியன்⁵
பிண்ட நெல்லின் அள்ளு ரன்னஎன்
15. ஒண்தொடி நெகிழினும் நெகிழ்க
சென்றி பெருமநின் தகைக்குநர் யாரோ.

- அள்ளுநர் நன்முல்லையார்.

சேறாடிய (கொட்டிலில்) நிற்கும் சிவந்த கண்ணுடைய கரிய பசு, ஊர்துயில்கின்ற இராக்காலத்து வலிய தளையை அறுத்துக் கொண்டு நீர் மிகுந்த பழனத்துக்குக்காப்பாகிய கூரிய முள்வேலியைக் கொம்பால் நீக்கி, மீன்கள் பயந்து ஓட அழகிய தாமரையைச் சூழ்ந்த வள்ளையை நெகிழ்த்து தாமரையின் வண்டுதும் குவிந்த மலரை அருந்தும் ஊர்! யாம் பிணங்குவேம்;

அதைக் கேட்க நீ என்ன உறவுடையை. மழை நீரின் வீழ்ச்சியைக் கடந்து நீண்டு விளங்கும் தாழ்ந்த கரிய கூந்தலுடைய பிறபெண்கள் சிலர், நீ பரத்தை ஒருத்தியை வதுவை அயர்த்தாயென்று நம் மனையிடத்தே வந்து கூறினர். நீ வதுவை அயர்த்தனை என்று யாங்கள் சொல்லேம். எந்தாய் வாழ்க. பகைவரது களிறுடைய போர் சிதைய வெட்டும் ஒள்ளிய வாட்டானையுடைய அள்ளுநர் போன்ற, ஒள்ளிய வளை அணிந்த என் தோழி மெலியினும் மெலிக. பெரும! நீ செல்வதைத் தடுப்பவர் யார்.

கார் ஆ, தனக்கு நிலை என்று புகுத்தப்பட்ட கொட்டிலை நீராலும் சாணாகத்தாலும் தானே சேறாக்கிக் கொண்டு பழனத்துக்குக் காவலாகிய வேலியையுங் கோட்டால் எடுத்து, மீன்கள் ஓடத் தாமரையைச் சூழ்ந்த வள்ளையை நீக்கி, மலர்ச்சியின்றி வண்டோடு குவிந்த தாமரையை ஆர்ந் தாற்போல், நீயே ஆதரித்துக் கொள்ளப்பட்ட இவளை நீதானே வேறுபடுத்தி நாணமாகிய தளையையுறுத்துக் கொண்டு, பரத்தையர்க்குக் காவலாகிய விறலியையும் பாணனாகிய கோட்டாலே நீக்கி, அப் பரத்தையருடனுறையும் தோழிமார் நீங்க அப் பரத்தையருடைய தாய்மாரையும் மயக்கி, அகமலர்ந்துன்னை எதிர் ஏற்றுக் கொள்ளாத மகளிரை நுகர்வான் ஒருத்தன் அல்லையோ என்றவாறு.

47. பாலை

(இது, தலைமகன் கடைச்சுரத்து அழிந்த நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

அழிவில் உள்ளம் வழிவழிச் சிறப்ப
வினையிவண் முடித்தன மாயின் வல்விரைந்து
எழுவினி வாழிய நெஞ்சே ஒலிதலை
அலங்குகழை நரலத் தாக்கி விலங்கெழுந்து

5. கடுவளி உருத்திய கொடிவிடு கூரெரி
விடர்முகை அடுக்கம் பாய்தலின் உடனியைந்(து)
அமைக்கண் விடுநொடி கணக்கலை அகற்றும்
வெம்முனை அருஞ்சரம் நீந்திக் கைமிக்
ககன்சுடர் கல்சேர்பு மறைய மனைவயின்

10. ஒண்தொடி மகளிர் வெண்திரிக் கொளாஅலிற்
குறுநடைப் புறவின் செங்காற் சேவல்
நெடுநிலை வியனகர் வீழ்துணைப் பயிரும்
புலம்பொடு வந்த புன்கண் மாலை
யாண்டுளர் கொல்லெனக் கலிழ்வோள் எய்தி
15. இழையணி நெடுந்தேர்க் கைவண் செழியன்
மழைவினை யாடும் வளங்கெழு சிறுமலைச்
சிலம்பிற் கூதளங் கமழும் வெற்பின்
வேய்புரை பணைத்தோள் பாயும்
நோயசா வீட முயங்கும் பலவே.

-ஆலம்பேரிச் சாத்தனார்.

கலங்காத நெஞ்சம் மென்மேலும் சிறக்க நாம் கருதி வந்த
வினையை இவ்வளவில் முடித்தோமாயின், பக்கத்தே எழுந்த
குறாவளி தழைத்து அசைகின்ற மூங்கில் ஒலிக்கும்படி தாக்கி,
வெப்பமுறப்பண்ணிய கொடி விட்டு எரியும் மிகுந்த நெருப்பு
மலைவெடிப்புள்ள பாறையிற் பரத்தலின் மூங்கில் வெடிக்கின்ற
ஓசையைக் கேட்டு மான் ஓடும், வெவ்விய போர் செய்யும்
இடம்போன்ற அரிய சுரவழியைக் கடந்து நமது மனைக்குச்
செல்வேம்.

சூரியன் அத்தகிரியில் மறைய, மனையிடத்தே ஒள்ளிய
வளை யணிந்த மகளிர் வெள்ளியதிரிகளைக் கொளுத்த, உயர்ந்த
பெரிய மாளிகை யிடத்துக் குறுந்தாளுடைய செங்காற் புறாவின்
சேவல் பெடையை அழைக்க, காதலரைப் பிரிந்து தனித்து
இருந்தாரை வருத்தஞ் செய்யும் புல்லிய மாலைக் காலத்து, நம்
காதலர் யாண்டுள்ளார் எனக்கூறிக் கலங்குவாளை எய்தி,
ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நெடிய தேரும் கொடுக்குந்
தன்மையுமுடைய பாண்டியனது மழை தவழும் வளம் பொருந்திய
பக்கத்தில் கூதளம் கமழ்கின்ற மலையிடத்துள்ள மூங்கில்போன்ற,
பணைத்த தோளிடத்துப் பரந்த நோயான் வரும் வருத்தம் விடப்
பலபடியாக முயங்குவேம் எழுவாயாக. நெஞ்சே! வாழ்க.

48. குறிஞ்சி

(இது, செவிலித்தாய்க்குத் தோழி அறத்தொடு நின்றல்.)

- அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நின்மகள்
பாலும் உண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தனளென வினவுதி அதன்றிறம்
யானுந் தெற்றென உணரேன் மேனாள்
5. மலிபூஞ் சாரலென் தோழி மாரோ
டொலிசினை வேங்கை கொய்குவஞ் சென்றுழிப்
புலிபுலி என்னும் பூசல் தோன்ற
ஒன்செங் கழுநீர்க் கண்போல் ஆய்தழ்
ஊசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்
10. பக்கஞ் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்
குயமண் டாகஞ் செஞ்சாந்து நீவி
வாரிபுனை வில்லன் ஒருகணை தெரிந்துகொண்டு
யாதோ மற்றம் மாதிறம் படரென
வினவி நின்றந் தோனே அவற்கண்டு
15. எம்முள் எம்முள் மெய்ம்மறை பொடுங்கி
நாணி நின்றனெ மாகப் பேணி
ஐவகை வகுத்த கூந்தல் ஆய்நுதல்
மையீர் ஓதி மடவீர் நும்வாய்ப்
பொய்யும் உளவோ என்றனன் பையெனப்
20. பரிமுடுகு தவிர்ந்த தேரன் எதிர்மறுத்து
நின்மகள் உண்கண் பன்மாண் நோக்கிச்
சென்றோன் மன்றஅக் குன்றுகிழ வோனே
பகல்மாய் அந்திப் படுசுடர் அமையத்
தவன்மறை தேளம் நோக்கி மற்றிவன்
25. மகனே தோழி என்றனள்
அதனள வுண்டுகோள் மதிவல் லோர்க்கே.

-தங்கால் முடக் கொற்றனார்.

அன்னாய்! வாழ்வாயாக. யான் கூறுவதை விரும்பும்
அன்னையே! நின்மகள் பாலும் உண்ணாளாய் வருத்தமுற்று

மிகவும் பசந்தாள் என்று வினாவா நின்றாய். அதன் தன்மையை யானும் தெளிவாய் அறியேன். முன் ஒரு நாள் பூக்கள் மலிந்த சாரலிடத்தே என் தோழிமாரோடு தழைத்த கொம்புடைய வேங்கையின் பூக்கொய்யச் சென்றேம்; சென்று புலி புலி எனச் சத்தமிட்டேமாக ஒள்ளிய செங்கழு நீரின், மகளிர் கண்போன்ற ஆராய்ந்தெடுத்த நல்ல இதழை ஊசியாற் கோத்துச் சுற்றின மாலையும், பக்கத்தே சேர்த்திய வெட்சிக் கண்ணியும் உடையோனாகிய ஒரு தோன்றல், நெஞ்சிடத்தே பூசிய சிவந்தசாந்தைக் கையாற்றடவி உதிர்த்து, வரிந்து கட்டிய அழகிய வில்லுடையனாய், ஒரு கணையைத் தெரிந்து கையிடத்தே கொண்டு இவ்வழியில் நேர்ந்த துன்பம் யாது என வினாவி நின்றான். அவனைக் கண்டு எம்முள் ஒருவர் முதுகோடு ஒருவர் மறைந்து நாணி நின்றேமாக, எம்மை விரும்பி, ஐவகையாகக் கோதி முடிந்த கூந்தலும் அழகிய நுதலும் உடைய மையீரோதி மடவீர்! நும்வாயிடத்துப் பொய்யும் உண்டோ என்றான்; என்று பையெனக் குதிரையை முடுக்குதல் தவிர்ந்த தேரன், எதிர்த்துப் பார்த்து விட்டபின் நின் மகளை உண்ட கண்ணால் பல முறை மாட்சிமைப்பட நோக்கிச் சென்றான். அவன் அக் குன்றுக் குரியோனாவன். பசற்பொழுது மாய்கின்ற அந்திப்பொழுது நேரத்து அவன் மறைந்த திசையை நோக்கி, தோழி! அவன் புருஷருட்சிறந்தவனே என்று வியந்து கூறினான். விசாரிப்பார்க்கு அதனளவுண்டோர் கோட்பாடு.

புலியென்பது, வேங்கை மலர்கொய்யத் தாழ்ந்து கொடுக்கு மென்றோர் பேதைத் தன்மை. அதுவும் மலையில் வாழ்வேவார்க்கு உள்ளதோர் பண்பு.

49. பாலை

(இது, உடன் போய் தலைமகளை நினைந்து செவிலித்தாய் மனையின் கண் மயங்கியது.)

கிளியும் பந்துங் கழங்கும் வெய்யோள்
அளியும் அன்புஞ் சாயலும் இயல்பும்
முன்னாள் போலாள் இறீஇயரென் உயிரெனக்
கொடுந்தொடைக் குழவியொடு வயின்மரத் தியாத்த

5. கடுங்கட் கறவையிற் சிறுபுறம் நோக்கிக்
குறுக வந்து குவவுறுதல் நீவி
மெல்லெனத் தழீஇயினே னாக என்மகள்
நன்னர் ஆகத் திடைமுலை வியர்ப்பப்
பல்கால் முயங்கினள் மன்னே அன்னோ
10. விறன்மிகு நெடுந்தகை பலபா ராட்டி
வறனிழல் அசைஇ வான்புலந்து வருந்திய
மடமான் அசாஇனந் திரங்குமரல் சுவைக்குங்
காடுடன் கழிதல் அறியின் தந்தை
அல்குபத மிகுத்த கடியுடை வியனகர்ச்
15. செல்வழிச் செல்வழி மெய்ந்நிழல் போலக்
கோதை யாயமொ டோரை தழீஇத்
தோடமை அரிச்சிலம் பொலிப்ப அவள்
ஆடுவழி ஆடுவழி அகலேன் மன்னே.

-வண்ணப்பறக் கந்தரத்தனார்.

கிளியும் பந்துங் கழங்கும் விளையாடும் ¹வெய்யோள், இரக்கமும் அன்பும், சாயலும் செய்தியும் முன் நாட்போலாள்.

அதனைக் கண்டு உயிரற்றவள் போலானேன்; ஆகி, வளைந்த காலுடைய கன்றோடு மரத்திற்குட்டிய, கன்றைவிரைந்து பார்க்கின்ற பாற் பசுவைப்போல், அவள் முதுகை நோக்கிக் கிட்டவந்து அகன்று ஒடுங்கிய நுதலைத் தடவி மெல்லெனத் தழுவினேனாக, என் மகள் நல்ல ஆகத்து முலை இடை வியர்ப்பவும் (போக்கை நினைந்து) பல முறை என்னை முயங்கினாள். ஐயோ! வெற்றிமிகுந்த பெருந்தகை தன்னை பலபடி பாராட்ட, வற்கடமாயுலறின நிழலிலே தங்கி, வாணை வெறுத்து வருந்திய மடமான் கூட்டம் வற்றிய மாலை நுகரும் காட்டிடத்தே (இருவரும்) ஒருமித்து செல்வதை அறியேன்; அறிந்தேனாயின், தந்தையின் மிகுந்த சோறும் காவலு முடைய பெரிய மனையிடத்தே செல்லுந்தோறும் மெய்யின் நிழல் போலத் திரண்ட ஆயத்தோடு விளையாடி உள்மணியிட்ட சிலம்பொலிக்க நடப்பவள் செல்லும் வழிகள் தோறும் அகலேன்.

1. விரும்பப்படுபவள்

50. நெய்தல்

(இது, தோழி பாணனுக்குச் சொல்லியது.)

கடல்பா டவிந்து தோணி நீங்கி
நெடுநீர் இருங்கழிக் கடுமீன் கலிப்பினும்
வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கௌவை தூற்றினும்
மாணிழை நெடுந்தேர் பாணி நிற்ப்ப்

5. பகலும் நம்வயின் அகலா னாகிப்
பயின்றுவரும் மன்னே பனிநீர்ச் சேர்ப்பன்
இனியே, மணப்பருங் காமந் தணப்ப நீந்தி
வாரா தோர்நமக் கியாஅரென் னாது
மல்லல் மூதூர் மறையினை சென்று
10. சொல்லின் எவனோ பாண எல்லி
மனைசேர் பெண்ணை மடிவாய் அன்றில்
துணையொன்று பிரியினுந் துஞ்சா காணெனக்
கண்ணிறை நீர்கொடு கரக்கும்
ஒண்ணுதல் அரிவையான் என்செய்கோ வெனவே.

- கருவூர்ப் பூதஞ்சாத்தனார்.

கடல் ஒலி அடங்கித் தோணி கடலுட் செல்ல, ஆழ்ந்த நீருடைய கரிய கழியிடத்துச் சுறாமீன் செருக்கித் திரியும் போதும் கொடிய வாயை உடைய பெண்டிர் கௌவை தூற்றினும், மாட்சிமைப்பட்ட அணிகளால லங்கரிக்கப்பட்ட நெடிய தேர் தாமதித்து நிற்ப்ப் பகலும் நம்மை விட்டு நீங்கானாகிக் குளிர்ந்த கடலையுடைய சேர்ப்பன் அடுத்தடுத்து வருவான். களவுக் காலத்துக் கூடுதற்கரிய வேட்கை நீங்க இப்போது வராதார் நமக்கு என்ன உறவினர் என்னாது, பாண! வளம் பொருந்திய மூதூரிடத்தில் மறைவாகச் சென்று, இராக்காலத்து மனைக்கு அண்மையிலுள்ள பனையில் இருக்கும் மடிந்த வாயுடைய அன்றிற் சோடி, ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரியின் உறங்காத தன்மையைக் கண்டு கண்ணிறையக் கண்ணீர் மறைக்கும் ஒள்ளிய நெற்றியுடைய அரிவை என் செய்வான்' என்று சொல்லின் என்னோ?

கூடி நீங்கிப் போகும் வழியிலே, தான் வருங்காலத்தும் அவர் தூற்றினாராயினும் முன் அடுத்தடுத்து வருவார். இப்பொழுது

வேட்கை நீங்குதலான் வருகின்றிலர்; அங்ஙனம் வாராதோர் நமக்கு என்ன உறவினர் என்னாது, அன்றில் துஞ்சா காண் என்று சொல்லி, கண் இறை நீர் கொண்டு காக்கும் யான் இதற்கு என் செய்வெனென்று நீ இதனைச் சொல்லின் என்னாம்? பாணனே, எனப் பாணனுக்குத் தோழி கூற்றாக்குக.

51. பாலை

(இது, பொருள் வயிற்பிரிவு கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

ஆள்வழக் கற்ற சுரத்திடைக் கதிர் தெற
நீளெரி பரந்த நெடுந்தா ளியாத்துப்
போழ்வளி முழங்கும் புல்லென் உயர்சினை
முடைநசை இருக்கைப் பெடைமுகம் நோக்கி

5. ஊன்பதித் தன்ன வெருவரு செஞ்செவி
எருவைச் சேவல் கரிபுசிறை தீய
வேனில் நீடிய வேயுயர் நனந்தலை
நீயுழந் தெய்துஞ் செய்வினைப் பொருட்பிணி
பல்லிதழ் மழைக்கண் மாஅ யோள்வயிற்
10. பிரியிற் புணர்வ தாயிற் பிரியாது
ஏந்துமுலை முற்றம் வீங்கப் பல்லூழ்
சேயிழை தெளிப்பக் கவைஇ நாளும்
மனைமுதல் வினையொடும் உவப்ப
நினைமாண் நெஞ்சம் நீங்குதல் மறந்தே.

- பெருந்தேவனார்.

ஆள் வழங்குதல் அற்றசுரத்திடத்தே வெயில் தெறுதலின் மிக வெப்பமுள்ள நெடியதாளுடைய யா மரத்துக் காற்று அடித்து முழங்கும் புல்லென்ற உயர்ந்த கொம்பில், ஊனை விரும்பி இருக்கும் பேடையின் முகத்தை நோக்கி இருக்கும், ஊன் பதித்தாற்போன்ற அச்சந்தரும் சிவந்த செவியுடைய எருவைச் சேவலின் கரிந்தசிறகு தீய வேனில் நீடிய மூங்கில் உயர்ந்த நடுக்காட்டில் நீ வருந்திப் பிரிந்து பொருள் தொகுக்கும் வினையின் பொருட்டு, மலரின் இதழை ஒத்த மழைக்கண்ணுடைய

மாயோனைப் பிரிய நினையாயாயின், தம்மிற் பிரியாது ஏந்தின முலைப்பரப்பு வீங்கப் பலமுறை அழகிய ஆபரணங்கள் ஒலிப்பத் தழுவி நாளும் இல்வாழ்க்கை யோடு மகிழ, பிரிதலை மறந்து நினைவாய், நெஞ்சே! மாயோள் கரியவள். கடை கூட்டிய - முடித்த.

52. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகள் வேறுபட்டமையறிந்த செவிலித் தாய்க்குத் தோழி அறத்தோடு நிற்குமெனத் தலைமகள் சொல்லியது.)

வலந்த வள்ளி மரனோங்கு சாரற்
கிளர்ந்த வேங்கைச் சேணெடும் பொங்கர்ப்
பொன்னேர் புதுமலர் வேண்டிய குறமகள்
இன்னா விசைய பூசல் பயிற்றலின்

- 5 ஏகல் அடுக்கத் திருளளைச் சிலம்பின்
ஆகொள் வயப்புலி யாகுமஃ தெனத்தம்
மலைகெழு சீறூர் புலம்பக் கல்லெனச்
சிலையுடை யிடத்தர் போதரு நாடன்
நெஞ்சமர் வியன்மார் புடைத்தென அன்னைக்கு
10. அறிவிப் பேங்கொல் அறிவியேங் கொல்லென
இருபாற் பட்ட சூழ்ச்சி ஒருபாற்
சேர்ந்தன்று வாழி தோழி யாக்கை
இன்னாயிர் கழிவ தாயினும் நின்மகள்
ஆய்மலர் உண்கண் பசலை
15. காம நோயெனச் செப்பா தீமே.

- நொச்சி நியமங்கிழார்.

மரங்கள் உயர்ந்த மலைச் சாரலிடத்து வள்ளிக் கொடி படர்ந்த தழைத்த வேங்கையின் உயர்ந்த கொம்பரிடத்துள்ள பொன்னொத்த புது மலர் பறிக்கும் குறமகளிர் “புலி, புலி” என்று இன்னாத ஓசை செய்தாராக, பெருத்த கற்பாறையிடத்து இருண்ட குகையுடைய பக்கமலையிலே பசுக்களைக் கவரும் புலி வந்த தென்று, மலையிடத்துள்ள சீறூர் வருந்தக் கல்லென்னும் ஓசையுடன், இடப்புறத்தே வில்லுடையோர் விரைந்து செல்லும் நாடனாகிய எனது நெஞ்சு விரும்பியவனுடைய பெரிய மார்பைக் காரணமாக

உடையது, நின்மகளின் ஆராய்ந்த மலரை உண்ட கண்களிடத்துள்ள பசலைநோய், என விளக்குவதும் விளக்காததுமாகிய ஒரு சூட்சியால் (கூட்டமில் நாட்டத்தால்) கூறுவாயாக. உடலிடத்திருந்து இனிய உயிர் பிரிய வருவதாயினும் நின்மகள் கொண்ட வருத்தம் காமநோயெனச் செப்பாதே. தோழி! வாழ்க.

53. பாலை

(இது, வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

அறியாய் வாழி தோழி யிருளற
விசும்புடன் விளங்கும் விரைசெலல் திகிரிக்
கடுங்கதிர் எறித்த விடுவாய் நிறைய
நெடுங்கால் முருங்கை வெண்பூத் தூஅய்

5. நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடை
வள்ளெயிற்றுச் செந்நாய் வருந்துபசிப் பிணவொடு
கள்ளியங் காட்ட கடத்திடை உழிஞ்சில்
உள்ளூன் வாடிய சரிமூக்கு நொள்ளை
பொரியரை புதைத்த புலம்புகொள் இயவின்
10. விழுத்தொடை மறவர் வில்லிட வீழ்ந்தோர்
எழுத்துடை நடுகல் இன்னிழல் வதியும்
அருஞ்சுரக் கவலை நீந்தி யென்றும்
இல்லோர்க் கில்லென் றியைவது கரத்தல்
வல்லா நெஞ்சம் வலிப்ப நம்மினும்
15. பொருளே காதலர் காதல்
அருளே காதலர் என்றி நீயே.

- சீத்தலைச் சாத்தனார்.

இருள் நீங்க விசும்போடு விளங்கும் விரைவாகச் செல்கின்ற சூரியனின் வெவ்விய சதிர் பிளந்த பிளவு நிறைய நீண்ட காலுடைய முருங்கையின் வெள்ளிய பூப் பரந்து நீர் அறும்படி வறண்ட தொலையாத நீண்ட வழியிடத்து, கூரிய எயிறுடைய செந்நாய், பசியால் வருந்துகின்ற பிணாவொடு, கள்ளி பரந்த காட்டிடை வாகையின் உள் ஊன் வாடிய மடிந்த மூக்குடைய பொருக்கு

அரையை மறைத்துக் கிடக்கும் தனிமையுடைய வழியிடத்தே குறிதப்பாத அம்புடைய மறவரின் விற்போரிடத்து வீழ்ந்தோரின் புகழை எழுதி நாட்டிய கல்லின் நிழலில் தங்கும் அருஞ்சுரத்துள்ள, கவர் வழியைக் கடந்து என்றும் வறியோர்க்கு இல்லையென்று கூறிக் கரத்தல் மாட்டாத நெஞ்சம் வலிப்பச் சென்றார். ஆதலின் காதலருக்கு நம்மினும் பொருளே காதல். காதலர் நம்மேல் அருளுடையார் என்றாய் அறியாய், தோழி! வற்புறுத்தல் காதலர் நம்மீது அருளுடையராதலின், தாமதியாது வருவாரென வலியுறுத்திக் கூறல். நாய் பிணாவோடு தங்குமென முடிக்க.

54. முல்லை

(இது, வினைமுடித்து மீளந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.)

விருந்தின் மன்னர் அருங்கலந் தெறுப்ப
வேந்தனும் வெம்பகை தணிந்தனன் தீம்பெயற்
காரும் ஆர்கலி தலையின்று தேரும்
ஓவந் தன்ன கோபச் செந்நிலம்

5. வள்வாய் ஆழி உள்ளூறு புருளக்
கடவுக காண்குவம் பாக மதவுநடைத்
தாம்பசை குழவி வீங்குசுரை மடியக்
கணையலங் குரல காற்பரி பயிற்றிப்
படுமணி மிடற்ற பயநிரை யாயம்
10. கொடுமடி யுடையர் கோற்கைக் கோவலர்
கொன்றையங் குழலர் பின்றைத் தூங்க
மனைமனைப் படரும் நனைநகு மாலைத்
தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன்
பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை நுண்ணிலைப்
15. புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய் தின்றவர்
நீர்குடி சுவையில் தீவிய மிழற்றி
முகிழ்நிலாத் திகழ்தரும் மூவாத் திங்கள்
பொன்னுடைத் தாலி யென்மகன் ஒற்றி
வருகுவை யாயின் தருகுவென் பாலென

20. விலங்கமர்க் கண்ணள் விரல்விளி பயிற்றித்
திதலை யல்குலெங் காதலி
புதல்வற் பொய்க்கும் பூங்கொடி நிலையே.

- மாற்றுார் கிழார் மகனார் கொற்றங் கொற்றனார்.

புதிய அரசர் அரிய ஆபரணங்களைத் திறையாகக் குவிக்க வேந்தனும் கொடிய பகைதணிந்தான். இனிய மழையைப் பெய்யும் முகிலும் ஆரவாரத்தோடு பொழிந்தது; வலியநடையுடைய தாம்பு கட்டின கன்றிடத்தே தனது வீங்கின முலைமடிய வேண்டி, கணக்கின்ற குரலோடு ஓடி, கழுத்திலே மணி கட்டிய பாற்பசுக் கூட்டம், இலை உருவிப் போடுதற்குக் கோலின வளைந்த மடியுடைய, கோலைக்கையிலுடைய கோவலர் கொன்றைப் பழக்குழலை ஊதுகின்றவராய்ப் பின்னே செல்ல, வீடுகள் தோறும் செல்லும், மொட்டுகள் அலர்கின்ற மாலைக் காலத்து, தனக்கென வாழாப்பிறர்க்குரியாளனாகிய பண்ணனது சிறுகுடிச் சோலையிடத்துள்ள நுண்ணிய இலையுடைய நெல்லியின் புல்லிய கொட்டையுடைய பசிய காயைத் தின்றவர் நீர் குடித்த சுவையைப் போல இனியவற்றைக் கூறி, விரிந்த நிலாவைத் தருகின்ற இளந்திங்களே! பொன்னுடைய புலிப் பற்றாலியுடைய என் மகனை நினைந்து வருகுவையாயின் பால் தருவேன் என ஒருக்கடித்த கண்ணளாய் விரலால் அழைத்துத் திதலை அல்குலுடைய எம் காதலி புதல்வனைப்பராக்குக் காட்டும் பூங்கொடி போன்ற நிலையைக் காண்பதற்குப், பாகனே! சித்திரம் போன்று சிவந்த நிலத்தே கூரிய வாயுடைய சில்லு நனைந்து உருளும்படி தேரைச் செலுத்துக. (கோவலர் பின்னே குழலுதிச் செல்லப் பசுக்கள் மாலைக் காலத்தே வீடுகள் தோறும் செல்லும் என்றவாறு.)

55. பாலை

(இது, புணர்ந்துடன் போன தலைமகட் கிரங்கிய தாய் தெருட்டும் அயற் பெண்களுக்கு உரைத்தது.)

காய்ந்து செலற்கனலி கல்பகத் தெறுதலின்
நீந்து குருகுருகும் என்றுழ் நீளிடை
உளிமுக வெம்பரல் அடிவருத் துறாலின்
விளிமுறை அறியா வேய்கரி கானம்

5. வயக்களிற் றன்ன காளையொ டென்மகள்
கழிந்ததற் கழிந்தன்றோ இலனே யொழிந்தியான்
ஊதுலைக் குருகின் உள்ளூயிற் தசைஇ
வேவது போலும் வெய்ய நெஞ்சமொடு
கண்படை பெறேஎன் கனவ ஓண்படைக்
10. கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப் பறந்தலைப்
பொருதுபுண் ணாணிய சேர லாதன்
அழிகள மருங்கின் வாள்வடக் கிருந்தென
இன்னா இன்னுரை கேட்ட சான்றோர்
அரும்பெறல் உலகத் தவனொடு செலீஇயர்
15. பெரும்பிறி தாகி யாங்குப் பிறிந்திவண்
காதல் வேண்டியென் துறந்து
போதல்செல் லாவென் உயிரொடு புலந்தே.

- மாமூலனார்.

காய்ந்து செல்கின்ற சூரியன் மலை வெடிக்கும்படி தெறுதலின், நைந்து உருகிய கொல்லன் உலை மூக்குப் போன்ற நீண்ட வழியிடத்தே உளியின் மூக்குப் போன்ற கொடிய பரற்கல் அடியை வருத்துதலின் இன்ன இடத்தில் இன்ன கேடு வருமென்று அறியமுடியாத மூங்கில் கரிந்து போகின்ற கானத்தே, வெற்றி யுடைய, யானை போன்ற காளையோடு என் மகள் சென்றதற்கு வருந்தியிருத்தலை ஒழியேன்; விட்டிருந்து, கொல்லன் ஊதுலை மூக்குப் போல் நெட்டுயிர்த்துக் கலங்கி வேவது போலும் வெய்ய நெஞ்சமொடு நித்திரை பெறேன்; ஒள்ளிய ஆயுதங்களுடைய கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப் பறந்தலையில் பொருது முதுகிற்பட்ட புண்ணுக்கு நாணிய சேரலாதன் வாளோடு வடக்கிருந்தானென்னும், இன்னாமையும், இனிமையுமாகிய உரையைக் கேட்டு அவனொடு வீர சுவர்க்கம் சென்ற சான்றோரைப் போல, காதலனை வேண்டி என்னைத் துறந்த அவள் பொருட்டு என்னுயிர் போகா திருக்கின்றது.

தங்களுக்கு அன்னியனாகிய அரசன் வடக்கிருந்துழி அச்சான்றோர் உயிர்துறந்த மாத்திரம் நான் என் மகளுக்கு மாட்டிற்றிலேன் என்றவாறு.

56. மருதம்

(இது, பரத்தை மனைக்குச் செல்கின்ற பாணன் தன் மனைக்கு வந்தானாகத் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

- நகையா கின்றே தோழி நெருநல்
மணிகண் டன்ன துணிகயந் துளங்க
இரும்பியன் றன்ன கருங்கோட் டெருமை
ஆம்பல் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
5. கூம்புவிடு பன்மலர் மாந்திக் கரைய
காஞ்சி நுண்டா தீர்ப்புறத் துறைப்ப
மெல்கிடு கவுள அல்குநிலை புகுதரும்
தண்டுறை யூரன் திண்டார் அகலம்
வதுவை நாளணிப் புதுவோர்ப் புணரிய
  10. பரிவொடு வருஉம் பாணன் தெருவில்
புனிற்றாப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி யாழிட்
டெம்மனைப் புகுதந் தோனே அதுகண்டு
மெய்மலி உவகை மறையினென் எதிர்சென்
றும்மனை அன்றஃ தும்மனை என்ற
  15. என்னுந் தன்னும் நோக்கி
மம்மர் நெஞ்சினோன் தொழுதுநின் றதுவே.

- மதுரை அறுவை வாணிகள் இளவேட்டனார்.

பளிங்குமணிபோன்ற தெளிந்த நீர் கலங்க, இரும்பாற் செய்தது போன்ற கரிய கொம்புடைய எருமை ஆம்பலின் மெல்லிய இலை கிழியும்படி குவளையின் விரிந்த மலரை மாந்திக் கரையிலே நின்ற காஞ்சி மரத்தின் நுண்ணிய பூந்தாது, மெல்லுகின்ற புறத்தே உறைப்ப அசை இருகின்ற கன்னமுடையவாய் தாம் தங்குமிடத்தே செல்லும் தண்ணிய துறை யுடைய ஊரனது தாருடைய திண்ணிய மார்பு, வதுவை ஒப்பனையுடைய பரத்தையரைப் புணரும் படி வேண்டி ஆதரவோடு நேற்றுவந்த பாணன், தெருவிடத்தே ஈன் றணிமையுடைய பசுப் பாய்ந்தாற்போலக் கலங்கி யாழை ஒலித்து என் மனையிடத்தே புகுந்தான். அதனைக் கண்டு மெய் பூரிக்கும் படி எழுந்த உவகையை மறைத்தேனாய் எதிர்சென்று, 'இம்மனை

அன்று அஃது உன்மனை' எனக் கூறிய எனது இகழ்ச்சியும் தனது இளி வரவும் நோக்கி வருந்தி தொழுது நின்றான். தோழீ! அது நகையாயிருந்தது.

இரும்பியன்றன்ன கருங்கோட்டெருமை கயங் கலங்க ஆம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளை மாந்தி ..... தங்குமிடத்தே செல்லுமென்றது, இரும்பு போன்ற நெஞ்சினையுடையராகிய பரத்தையர் ஊர் முழுதும் கலங்கத்தான் முன்பு கூடின பரத்தையர் தாய்மார் கலங்க, அப் பரத்தையர் அவ்வாம்பற் பூப்போலக் குவியக், குவிதல் விட்ட குவளைமலர் போலும் பூப்பொய்து கொள்ளப்பட்ட பரத்தையரை நுகர்ந்து வருகின்ற காலத்து, வழியிலகப்பட்ட சேடியர் முதலாயினாரை நுகர்ந்து, பின்னும் சிலரைக் கூடக் கொடுநாக்கெறிந்து கொண்டு, நம்மனையிலேதங்குதற் பொருட்டு வருகின்றான் என்று தோழிக்குவாயின்மறுத்தது. பாணன் ஊரனைப் பரத்தையர் மனைக்கு அழைத்துப் போக வந்தானாக அதனை அறிந்த தலைவி இவ்வாறு கூறினாள் என்றவாறு.

விரிகின்ற பன்மலர் என்றதனால் ஆம்பற் பூ என்பதைக் குறிப்பாற் கொள்க.

57. பாலை

(இது பொருள் வயிற் பிரிந்த தலைமகன் கிழத்தியை நினைந்து சொல்லியது.)

சிறுபைந் தூவிச் செங்காற் பேடை
நெடுநீர் வானத்து வாவுப்பறை நீந்தி
வெயிலவிர் உருப்பொடு வந்துகனி பெறாஅது
பெறுநாள் யாணர் உள்ளிப் பையாந்து

5. புகலேக் கற்ற புல்லென் உலவைக்
குறுங்கால் இற்றிப் புன்தலை நெடுவீழ்
இரும்பினர்த் துறுகல் தீண்டி வளிபொரப்
பெருங்கை யானை நிவப்பில் தூங்கும்
குன்ற வைப்பின் என்றாழ் நீளிடை
10. யாமே எமியம் ஆகத் தானே
பசுநிலா விரிந்த பல்கதிர் மதியில்

பெருநல் ஆய்கவின் ஓர்இச் சிறுபீர்
வீயேர் வண்ணங் கொண்டன்று கொல்லோ
கொய்சவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்

15. முதுநீர் முன்றுறை முசிறி முற்றிக்
களி ருபட எருக்கிய கல்லென் ஞாட்பின்
அரும்புண் உறுநரின் வருந்தினள் பெரிதழிந்து
பாணாட் கங்குலும் பகலும்
ஆனா தழுவினாள் ஆய்சிறு நுதலே.

- நக்கீரர்.

சிறிய பசிய தூவியும் சிவந்த காலுமுடைய குருவியின் பேடு நீண்ட வாணைப் பறந்து கடந்து வெயிலின் வெப்பத்தோடு வந்து கனி பெறாது, தான் முன்பு கனிபெறு நாளின் வளனை நினைந்து வருந்திப் பயனில்லாமையில் மரங்களிற் புகாதிருந்த புல்லென்ற கொம்புடைய குறுகிய காலுடைய இத்தி, புல்லிய தலையினின்றும் வீழ்த்திய விழுது கரிய முரடான திண்ணிய பாறையைத் தீண்டி காற்றடிக்கப் பெரிய கையுடைய யானை போல் அசையும் குன்றிடத்துள்ள நீண்ட வழியிடத்தே நாம் தமிழமானேம். கொய்த பிடரி மயிருடைய புரவி பூண்ட கொடித்தேருடைய பாண்டியன் முசிறி முன்றுறையிடத்துச் சென்று, களிறு மடியும் படி கொன்ற கல்லென்னும் ஓசையுடைய களத்துத் தீர்த்தற் கரிய புண்ணுற்றோரைப் போல், பெரிதும் அழிந்து வருந்தி, யாமமும் பகலும் அமையாது அழுவோளின் சிறிய நுதல், பசிய நிலா விரிந்த பல கதிருடைய மதியின் நல்ல அழகு நீங்கி சிறு பீர்க்கம் பூவின் அழகிய நிறத்தை எய்தியது.

58. குறிஞ்சி

(இது, நேரம்போக்கி வந்த தலைமகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

இன்னிசை உருமொடு கனைதுளி தலைஇ
மன்னுயிர் மடிந்த பாணாட் கங்குல்
காடுதேர் வேட்டத்து விளிவிடம் பெறாஅது
வரியதன் படுத்த சேக்கைத் தெரியிழைத்

5. தேனாறு கதுப்பிற் கொடிச்சியர் தந்தை
கூதிரிற் செறியுங் குன்ற நாட
வளைந்துவரல் இளமுலை ஞெமுங்கப் பல்லூழ்
விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சற்ற
நின்மார் படைதலின் இனிதா கின்றே
10. நும்மில் புலம்பினும் உள்ளுதொறு நலியும்
தண்வரல் அசையிய பண்பில் வாடை
பதம்பெறு கல்லா திடம்பார்த்து நீடி
மனைமரம் ஓசிய ஒற்றிப்
பலர்மடி கங்குல் நெடும்புற நிலையே.

- மதுரைப் பண்டவாணிகன் இளந்தேவனார்.

இனிய ஓசையுடைய முழக்கத்தோடு மழை பெய்து எல்லா உயிர்களும் உறங்குகின்ற நடு இரவில் காட்டிற் திரிந்து வேட்டையாடு மிடத்து, உறங்க இடம் பெறாது புலித்தோற் படுக்கையிற் படுத்த, தேனாறுகின்ற கூந்தலுடைய கொடிச்சியின் தந்தை கூதிர்காலத்து இல்லில் வந்து தங்கும் குன்றநாட! பண்ணினாற் போன்று வருதலையுடைய இளமுலை பரக்க, விளங்குகின்ற வளையுடைய முன்கை வளைந்து புறத்தே சற்ற, நின் மார்பை பலமுறை அடைதலினும், நும்மை இல்லாத தனிமையால் உள்ளுதோறும் வருத்தும் குளிர்ந்து வீசுகின்ற குணமில்லாத வாடைக் காலத்து நேரம் பார்த்து நீடி மனைமரம் முறிய வலித்து பலரும் உறங்கிய இராக்காலத்து நின்ற புறநிலை இனிதாயிற்று. உம்மைச் சேர்தலினும் வீட்டின் இறப்பைப் பிடித்துப் புறத்தே நெடுநேரம் காத்து நின்றல் இனிதாயிற்று என்றவாறு.

59. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட கிழத்திக்குத் தோழி சொல்லியது.)

தண்கயத் தமன்ற வண்டுபடு துணைமலர்ப்
பெருந்தகை இழந்த கண்ணினை பெரிதும்
வருந்தினை வாழியர் நீயே வடாஅது
வண்புனல் தொழுநை வார்மணல் அகன்றுரை

5. அண்டர் மகளிர் தண்டழை உடையார்
மரஞ்செல மிதித்த மாஅல் போலப்
புன்றலை மடப்பிடி உணீஇயார் அங்குழை
நெடுநிலை யாஅம் ஒற்றி நனைகவுள்
படிஞ்சிறு கடியும் களிநே தோழி
10. சூர்மருங் கறுத்த சடரிலை நெடுவேல்
சினமிகு முருகன் தன்பரங் குன்றத்து
அந்துவன் பாடிய சந்துகெழு நெடுவரை
இன்றீம் பைஞ்சனை ஈரணிப் பொலிந்த
தண்ணறுங் கழுநீர்ச் செண்ணியற் சிறுபுறம்
15. தாம்பா ராட்டிய காலையும் உள்ளார்
வீங்கிறைப் பணைத்தோள் நெகிழ்ச் சேய்நாட்
டருஞ்செயற் பொருட்பிணி முன்னிநப்
பிரிந்துசேண் உறைநர் சென்ற ஆறே.

- மதுரை மருதனிளநாகன்.

தண்ணிய மடுவில் நெருங்கி வளர்ந்த இரண்டு மலரின் பெருந்தன் மையை இழந்த கண்ணினையாய்ப்¹ பெரிதும் வருந்தினை, தோழீ! நீ வாழ்வாயாக. நின் வீங்கிறைப் பணைத் தோள் நெகிழத் தொலைவிடத்தே அரிது தொகுத்தற்குரிய பொருளை முன்னி நம்மைப் பிரிந்து உறைவார் சென்ற வழியில், வடக்கேயுள்ள வளவிய புனலுடைய தொழுநை ஆற்றின் வாரடித்த மணல் உடைய அகன்றுறையிடத்தே இடையர் மகளிர் தண்ணிய தழையை உடுக்கும் படி குருந்து தாழமிதித்தமால் போலப், புல்லிய தலையுடைய மடப்பிடி உண்ணுதற்கு அழகிய குழையை உயர்ந்த யாமரத்தினின்றும் வளைத்து முறித்து, மதம் நனைத்த கன்னத்திற் படியும் வண்டை ஒட்டும் களிறுடைய, சூரபன்மாவின் கிளையை அழித்த முருகனது தண்ணிய பரங்குன்றத்து அந்துவன் என்னும் புலவன் பாடிய சந்தனமரம் வளரும் உயர்ந்த வரையின் இனிய பசிய சனையின் மலர்ந்த தண்ணிய செங்கழு நீரை வைத்துக் கையால் பெரிய ஒப்பனை செய்த முதுகைத் தடவி

1. கலங்கிய கண்ணுடையாய்ப்

அவர் பாராட்டிய காலமும் உண்டு யானை உடைய பரங்குன்று எனச் சேர்த்துப் பொருள் கொள்க.

குருந்தை மால் மிதித்ததென்றது :- ஆயர் பெண்கள் குளியா நின்றார்களாக, அவர் இட்டுவைத்த துகிலெல்லாம் பின்னை எடுத்துக் கொண்டு மால் குருந்த மரத்தேறினாராக, அவ்வளவில் நம்பி மூத்த பிரான் வந்தாராக, அவர்கள் ஒரு காலத்தே கூடமறைதற்கு மற்றொரு வழி இன்மையின் ஏறி நின்ற குருந்த மரத்துக் கொம்பைத் தாழ்த்துக் கொடுத்தார், அதற்குள்ளே பெண்கள் அடங்கி மறைதற்கு “நீளிற வண்ணென்று நெடுந்துகில் கவர்ந்து தம்முள் பானிற வண்ணனோக்கிற் பழியுடைத் தென்று கண்டாய் வேனிற்றத்தானை வேந்தன் விரிபுனற் றொழுநை யாற்று கோனிற வளையினார்க்குக் குருந்தவனொ சித்ததென்றான்” (சீவகசிந் 209).

60. நெய்தல்

(இது, தலைமகற்குத் தோழி செறிப்பறிவுறீஇ வரைவு காடாயது.)

பெருங்கடற் பரப்பிற் சேயிரால் நடுங்கக்
கொடுந்தொழில் முகந்த செங்கோல் அவ்வலை
நெடுந்திமில் தொழிலொடு வைகிய தந்தைக்கு
உப்புநொடை நெல்லின் மூரல் வெண்சோறு

5. ஆயிலை துழந்த அம்புளிச் சொரிந்து
கொழுமீன் தடியொடு குறுமகள் கொடுக்கும்
திண்டேர்ப் பொறையன் தொண்டி அன்னஎம்
ஒண்டொடி ஞெழுக்கா தீமோ தெய்ய
ஊதை ஈட்டிய உயர்மணல் அடைகரைக்
10. கோதை ஆயமொடு வண்டல் தைஇ
ஓரை ஆடினும் உயங்குநின் ஒளியெனக்
கொன்னுஞ் சிவப்போள் காணின் வென்வேல்
கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த
நாடுதரு நிதியினும் செறிய
15. அருங்கடிப் படுக்குவள் அறனில் யாயே.

- குடவாயிற் கீரத்தனார்.

பெரிய கடலிடத்தே சிவந்த இறால் நடுங்க, நீண்ட படகிற் சென்று சிவந்த கோல் கட்டிய வலையால் முகந்து மீன் பிடிக்கும் தொழிலிற் றங்கிய தந்தைக்கு, உப்பின் விலைக்குப் பெற்ற நெல்லின் வெண்சோற்றோடு புளி விட்டாக்கிய அயிலைமீன் கறியோடு, கொழுத்த மீன் கருவாட்டை குறு மகள் கொடுக்கும், திண்ணிய தேருடைய பொறையனது தொண்டியன்ன எம் ஒண்டொடியை வருத்தாதே. காற்றுக் கொணர்ந்து குவித்த உயர்ந்த மணலுடைய கடற்கரையில் ஆயவெள்ளத்தோடு வண்டோச்சிப் பஞ்சாங்கோரை யால் பாலை செய்து விளையாடினும் உன் ஒளி வாடுமென வறிதே கோபிக்கும் ஆய் காணின், வெற்றிவேலுடைய கொற்றச் சோழர் குடந்தையிற் குவித்த நாடு தருகின்ற திரவியத்தைக் காக்கும் காவலிலும் செறிந்த காவலைச் செய்வாள்.

திமிறொழிலோடு வைகிய தந்தைக்கு அவன் மீன் கொண்டு வருதற்கு முன்னே இளமகளானவள் தான் உப்புக்கு விலையாகப் பெற்ற நெல்லாலே ஆக்கிய மூரல் வெண்சோற்றையும் புளிங் கறியையும் சொரிந்து கொழு மீன் கருவாட்டோடு கொடுத்தார் போல வரைதற்குத் தாமும் புறம்பே முயல, நாங்கனும் அறத்தொடு நிலை வகையால் ஈங்கு முயல்வேம் எனச் சொல்லிய வாறாக்குக.

61. பாலை

(இது, தலைமகன் பொருள் வயிற் பிரிய வேறுபட்ட தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.)

நோற்றோர் மன்ற தாமே கூற்றம்
கோளுற விளியார்பிறர் கொளவிளிந் தோரெனத்
தாள்வலம் படுப்பச் சேட்புலம் படர்ந்தோர்
நாளிழை நெடுஞ்சுவர் நோக்கி நோயுழந்து

5. ஆழல் வாழி தோழி தாழா அது
உருமெனச் சிலைக்கும் ஊக்கமொடு பைங்கால்
வாரிமாண் நோன்ஞாண் வன்சிலைக் கொளீஇ
அருநிறத் தழுத்திய அம்பினர் பலருடன்
அண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு

10. நறவுநொடை நெல்லின் நாண்மகிழ் அயருங்
கழல்புனை திருந்தடிக்கள்வர் கோமான்
மழபுலம் வணக்கிய மாவண் புல்லி
விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம் பெறினும்
பழகுவ ராதலோ அரிதே முனா அது
15. முழவுறழ் திணிதோள் நெடுவே ளாவி
பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி அன்னநின்
ஒண்கேழ் வனமுலைப் பொலிந்த
நுண்பூண் ஆகம் பொருந்துதல் மறந்தே. - மாமூலனார்.

தவஞ் செய்வார் பிறர்க்கு உபகாரமின்றி வறிதே மரியார். (இறந்தபின்) பிறர் தன் கைப் பொருள் கொள்ள உபகாரிகளாய் பிணியாலும் மூப்பாலும் இறவாது அமர்க்களத்து வீழ்ந்தோரே துறக்கம் புகுவர் எனக்கூறிச் சேட்புலம் சென்ற நாட்களைக் கீறிக் கணக்கிட்ட உயர்ந்த சுவரை நோக்கி வருந்தேல். தோழீ! வாழ்க. இடிபோல ஒலிக்கும் ஊக்கத்தோடு வரியுடைய மரலின் தும்பால் திரித்த ஒள்ளிய நாணுடைய வலிய சிலையிடத்து வைத்துத் தலைமை மிக்க யானையின் மார்பில் அழுத்தி அதன் வெள்ளிய கோட்டைக் கள்ளுக்கு விலையாகக் கொடுத்துப் பலரோடு புதிய கள்ளைப் பருகும் கழல் புனைந்த திருந்திய அடியுடைய கள்ளர் தலைவனது மழவர் தேயத்தை வணங்கச் செய்த பெரிய கொடையுடைய புல்லியின் விழாவுடைய பெரிய சிறப்பு வாய்ந்த வேங்கடத்தைப் பெறினும், முழவை ஒத்த திண்ணிய தோளுடைய நெடுவேளாவியின் செல்வமுடைய பெரிய நகரிடத்துள்ள பழைய போதினி போன்ற நின்ஒளி பொருந்திய அழகிய முலையிடத்தே பொலிந்த நுண்ணிய பூணுடைய ஆகத்தைப் பொருந்துதல் மறந்து தாமதித்து உறைதல் அரிது.

62. குறிஞ்சி

(இது, அல்லகுறிப்பட்டுழித் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது)

அயத்துவளர் பைஞ்சாய் முருந்தின் அன்ன
நகைப்பொலிந் திலங்கும் எயிறுகெழு துவர்வாய்
ஆகத் தரும்பிய முலையள் பணைத்தோள்
மாத்தாட் குவளை மலர்பிணைத் தன்ன

5. மாயிநீழ் மழைக்கண் மாஅ யோளொடு
பேயும் அறியா மறையமை புணர்ச்சி
பூசல் துடியில் புணர்ப்பிரிந் திசைப்பக்
கரந்த கரப்பொடு நாஞ்செலற் கருமையின்
கடும்புளல் மலிந்த காவிரிப் பேரியாற்று
10. நெடுஞ்சுழி நித்தம் மண்ணுநள் போல
நடுங்களுர் தீர முயங்கி நெருநல்
ஆகம் அடைதந் தோளே வென்வேல்
களிறுகெழு தானைப் பொறையன் கொல்லி
ஒளிறுநீர் அடுக்கத்து வியலகம் பொற்பக்
15. கடவுள் எழுதிய பாவையின்
மடவது மாண்ட மாஅ யோளே.

- பரணர்.

தண்ணீருள் வளரும் பஞ்சாங் கோரை வேரின் மேற்றண்டு போன்று ஒளி பொலிந்து விளங்கும் எயிறு பொருந்திய துவர் வாயும் ஆகத்துத் தோன்றிய முலையும், பணைத்த தோளும் கரியதாள் உடைய குவளை மலரின் பிணையல் போன்ற அழகிய மழைக்கண்ணுமுடைய கரியாளொடு பேயுமியங்காத காலத்துக் களவுப் புணர்ச்சி, துடியைப் போல அயலார் தங்களிற் கூடியும் தணித்தும் பேச, மறைந்த மறைப்போடு நாம் செல்லற் கருமையாயிற்று. வேகமாய் ஓடும் நீரிற் குளிக்குமிடத்துக் குளிர்வது போலக் குளிர முயங்கி நேற்று ஆகத்தை அடைந்தவள், வெல்லும் வேலும் களிறு பொருந்திய தானையுமுடைய பொறையனது கொல்லிமலையின் விளங்குகின்ற சனையுடைய பொறையிடத்துப் பெரிய இடம் அழகு பெற கடவுளெழுதிய பாவையின் அழகு மாட்சிமைப் பட்ட மாயோளாவள்.

கொல்லிப் பாவை : - இது கொல்லி எனும் மலையிலுள்ள ஒரு பெண் படிமை, கண்டார் உள்ளமும் விழியும் கவர்ந்து பெருங் காம வேட்கை உறுவித்து இறுதியிற் கொல்லத் தக்கதாகத் தெய்வத்தானே அமைக்கப் பெற்ற மோகினிப் படிமை.

63 . பாலை

(இது தலைமகள் புணர்ந்துடன் செல்லச் செவிலி தன் மகளுக்குச் சொல்லியது.)

கேளாய் வாழியோ மகளைநின் தோழி
திருநகர் வரைப்பகம் புலம்ப அவனொடு
பெருமலை இறந்தது நோவேன் நோவல்
கடுங்கண் யானை நெடுங்கை சேர்த்தி

5. முடங்குதாள் உதைத்த பொலங்கெழு பூழி
பெரும்புலர் விடியல் விரிந்துவெயில் எறிப்பக்
கருந்தார் மிடற்ற செம்பூழ்ச் சேவல்
சிறுபுன் பெடையொடு குடையும் ஆங்கண்
அஞ்சுவரத் தகுந கானம் நீந்திக்
10. கன்றுகா ணாதுபுன் கண்ண செவிசாய்த்து
மன்றுநிறை பைதல் கூரப் பலவுடன்
கறவை தந்த கடுங்கால் மறவர்
கல்லென் சீறார் எல்லியின் அசைஇ
முதுவாய்ப் பெண்டின் செதுகால் குரம்பை
15. மடமயில் அன்னஎன் நடைமெலி பேதை
தோள்துணை யாகத் துயிற்றத் துஞ்சாள்
வேட்டக் கள்வர் விசியுறு கடுங்கண்
சேக்கோள் அறையுந் தண்ணுமை
கேட்குநள் கொல்லெனக் கலுமுமென் நெஞ்சே.

- கருவூரக் கண்ணம் புல்லனார்.

மகளே! வாழ்வாயாக, கேளாய் நின் தோழி அழகிய மனை
வருந்த அவனோடு பெரியமலையைக் கடந்து சென்றதற்கு
நோவேனல்லேன், கடிய கண்ணுடைய யானை நீண்ட கையை
வளைந்து வளைந்து காலால் உதைத்த அழகிய நிலத்தே பெரிய
புலரிக் காலையில் வெயில் பரந்து எறிக்கக், கழுத்தில் கரிய
ஆரமுடைய சிவந்த காடைச் சேவல், சிறிய புல்லிய பெடையொடு
நின்று காலாற் கிறையும் இடத்தையுடைய அஞ்சத்தக்க காட்டை
நீந்திக் கன்றைக் காணாது புல்லிய கண்ணவாய்ச் செவி சாய்த்து

மன்றிடத்தே நிறைந்து வருத்த மிக, பல கறவைப் பசுக்களை
அடித்துக் கொண்டுவந்த வலிய காலுடைய மறவரது கல்லென்னு
மோசையுடைய சீறாரிடத்து இராக் காலத்தே தங்கி, அறிவுடைய
பெண்ணின் வளைந்த காலுடைய குரம்பையிடத்தே இருக்கும்
மடமயில் போன்ற நடையால் மெலிந்த, எனது தோள் அணையாகத்
துயிற்றத் துயிலாத பேதை வேடுவராகிய கள்ளரது வார் இழுத்துக்
கட்டிய கடிய கண்ணுடைய, ஆக்கொள்ளும்போது கொட்டும்
தண்ணுமை கேட்டு அஞ்சவாளென்று என் நெஞ்சு வருதுகின்றது.

64. முல்லை

(இது. வினை முற்றி மீளும் தலைமகள் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது)

களையும் இடனால் பாக உளைஅணி
உலகுகடப் பன்ன புள்ளியற் கலிமா
வகையமை வனப்பின் வள்புநீ தெரியத்
தளவுப்பிணி அவிழ்ந்த தன்பதப் பெருவழி

5. ஐதிலங் ககலிலை நெய்கனி நோன்காழ்
வென்வேல் இளையர் வீங்குபரி முடுகச்
செலவுநாம் அயர்ந்தன மாயின் பெயல
கடுநீர் வரித்த செந்நில மருங்கின்
விடுநெறி ஈர்மணல் வாரணஞ் சிதரப்
10. பாம்புறை புற்றத் தீர்ப்புறங் குத்தி
மண்ணுடைக் கோட்ட அண்ணல் ஏறு
உடனிலை வேட்கையின் மடநாகு தழீஇ
ஊர்வயிற் பெயரும் பொழுதில் சேர்புடன்
கன்றுபயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதரும்
15. அபூண் தெண்மணி ஐதியம் பின்னிசை
புலம்புகொள் மாலை கேட்டொறுங்
கலங்கினள் உறைவோள் கையறு நிலையே.

- ஆர்க்காடு கிழார் மகனார் வெள்ளைக் கண்ணத்தனார்.

பாக, தலையாட்டமணிந்த, உலகத்தைப் பறந்து கடப்பது
போன்ற புள்ளின் தன்மையையுடைய மனஞ் செருக்கிய குதிரையின்
செலுத்துங் கூறுபாட்டமைந்த வனப்பினையுடையவாரை நீ தெரிந்து

இட, முல்லை மலர் விரிந்த தண்ணிய நல்ல பெருவழியிடத்து, ஐதாக இலங்குகின்ற அகன்ற இலை போன்ற நெய் பூசியதும் வலிய பிடியுடையதுமாகிய வெற்றி வேலுடைய வீரர் விசையுடைய குதிரையைத்தூண்ட நாம் சென்றன மாயின், மழை பெய்து வாரடித்து செம்பாட்டு நிலத்தில் செல்லும் வழி மருங்கில் ஈரமணலில் தங்கும் கானாங்கோழி வெருண்டோட, பாம்புடைய புற்றின் ஈரமாகிய புறத்தைக் குத்தி, மண்ணுடைய கொம்பினதாய் நிற்கும் தலைமையுடைய இடபம் தன்னோடு உடன் நிற்கும் விருப்பினையுடைய மட நாகைத் தழுவி ஊரிடத்தே செல்லும் நேரத்து மேயச் சென்ற பசுக்கள் திரண்டு கன்றை அழைக்கின்ற குரலோடு மன்று நிறையும்படி புகும். அவை நடக்குந் தோறும் விட்டிசைக்கு மோசை வருத்தஞ் செய்யும் மாலைக் காலத்தே கேட்டோறும் கலங்கி உறைவோளின் செயலற்ற நிலையைக் களையும் நேரமிதுவாகும்.

65. பாலை

(இது, வேறு பட்ட தலைமகளுக்குத் தலைமகன் உடன் கொண்டு செல்ல விரும்பினதைத் தோழி சொல்லியது)

உன்னங் கொள்கையொ டுளங்கரந் துறையும்
அன்னை சொல்லும் உய்கம் என்னதூஉம்
ஈரஞ் சேரா இயல்பின் பொய்ம்மொழிச்
சேரியம் பெண்டிர் கெளவையும் ஒழிகம்

5. நாடுகண் அகற்றிய உதியஞ் சேரற்
பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல
உவவினி வாழி தோழி அவரே
பொம்மல் ஓதி நம்மொ டொராங்குச்
செலவயர்ந்த தனரால் இன்றே மலைதொறும்
10. மால்கழை பிசைந்த கால்வாய் கூரெரி
மீன்கொள் பரதவர் கொடுந்திமில் நளிசுடர்
வான்றோய் புணரி மிசைக்கண் டாங்கு
மேவரத் தோன்றும் யாஅஉயர் நனந்தலை
உவயல் யானை வெரிநுச்சென் றன்ன

15. கல்லூர் பிழிதரும் புல்சாய் சிறுநெறிக்
காடுமீக் கூறுங் கோடேந் தொருத்தல்
ஆறுகடி கொள்ளும் அருஞ்சரம் பணைத்தோள்
நாறைங் கூந்தற் கொம்மை வரிமுலை
நிரையிநழ் உண்கண் மகளிர்க்கு
20. அரிய வாலென அழுங்கிய செலவே.

- மாமூலனார்.

இக் கூட்டங்காரணமாக, தானறிந்தவற்றை நினைத்து அது தோன்றாமற் சிலசொல்லுகின்ற அன்னையின் சொல்லையுந் தப்புவேம், சிறிதும் ஈரமில்லாத இயல்புடைய பொய் கூறும் சேரியிடத்துள்ள பெண்கள் அலர் தூற்றுதலும் இனி ஒழிக. பிறர் நாட்டைக் கொண்டு தனது நாட்டை அகட்டிய உதியஞ் சோலைப் பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல தோழி! இனிமகிழ்வாயாக, மலை தோறும் பெரிய மூங்கில் உரோஞ்சி உண்டான காற்றுக்கு மூண்டெரி கின்ற நெருப்பு, மீன் பிடிக்கும் பரதவரின் வளைந்ததோணியிலுள்ள வெளிச்சம், வாணை முட்டும் கடலிடத்தே தோன்றினாற் போல உயரத்தே தோன்றும். யாமரம் உயர்ந்த நடுக்காட்டிடத்து வாடிய யானையின் முதுகிற் சென்றாற் போன்ற பாறையிடத்தே செல்லும் புல்சாய்ந்த ஒடுங்கிய வழியும், காட்டை விசேடமாகக் கூறுவதற்குக் காரணமாகிய உயர்ந்த கொம்புடைய யானை வழியைக் காவல் கொள்ளும் அரிய சுரமும், பணைத்த தோளும் நாறுகின்ற ஐந்து வகையாகக் கோதிமுடிந்த கூந்தலும், திரண்ட சுணங் கணிந்த முலையும் நிரைத்த பூ விதழை உண்ட கண்ணுமுடைய மகளிர்க்கு அரியவெனச் சொல்லி அழுங்கிய செலவை, பொலிந்த கூந்தலுடைய நம்முடன் செல்ல இன்று விரும்பினார்.

66. மருதம்

(இது, பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்கு வாயிலாய்ப் புகுந்த தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது)

இம்மை யுலகத் திசையொடும் விளங்கி
மறுமை யுலகமும் மறுவின் றெய்துப்
செறுநரும் விழையுஞ் செய்ரீதீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்ம லோரெனப்

5. பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம்
வாயே யாகுதல் வாய்த்தனம் தோழி
நிரைதார் மார்பன் நெருநல் ஒருத்தியொடு
வதுவை அயர்தல் வேண்டிப் புதுவதின்
இயன்ற அணியன் இத்தெரு இறப்போன்
10. மாண்டொழின் மாமணி கறங்கக் கடைகழிந்து
காண்டல் விருப்பொடு தளர்புதளர் போடும்
பூங்கட் புதல்வனை நோக்கி நெடுந்தேர்
தாங்குமதி வலவஎன் நிழிந்தனன் தாங்காது
மணிபுரை செவ்வாய் மார்பகஞ் சிவணப்
15. புல்லிப் பெரும செல்லினி அகத்தெனக்
கொடுப்போற் கொல்லான் கலுழ்தலின் தடுத்த
மாநிதிக் கிழவனும் போன்மென மகனொடு
தானே புகுதந் தோனே யானது
படுத்தினென் ஆகுதல் நாணி இடித்திவன்
20. கலக்கினன் போலுமிக் கொடியோன் எனச்சென்
றலைக்குங் கோலொடு குறுகத் தலைக்கொண்
டிமிழ்கண் முழுவின் இன்சீர் அவர்மனைப்
பயிர்வன போலவந் திசைப்பவும் தவிரான்
கழங்கா டாயத் தன்றுநம் அருளிய
25. பழங்கண் ணோட்டமும் நலிய
அழுங்கினன் அல்லனோ அயர்ந்ததன் மணனே.

-செல்லூர்க் கோசிகன் கண்ணனார்.

இவ்வுலகத்தில் புகழோடு விளங்கி மறுமை உலகத்தில்
மறுவின்றி வாழ்வார், செறுநரும் விரும்பும் குற்றந்தீர்ந்த அழகிய
சிறுவரைப் பெற்ற பெருமையோர், எனப் பலர் கூறிய பழமொழி
எல்லாம் உண்மையாதல் பெற்றோம், தோழி! நிரையாகத் தார்
அணிந்த மார்பன், நேற்று பரத்தை ஒருத்தியொடு வதுவை
அயர்தல் வேண்டி புதிதாக அலங்காரஞ் செய்தவனாய் இத்
தெருவைக் கடந்தான். அது காலை தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட
மணி கறங்குதலால் அவ்வோசையைக் கேட்டு வாயிலைக்கடந்து

பார்த்தால் விருப்போடு தள்ளாடித் தள்ளாடி ஓடும் மலர்போன்ற
கண்ணுடைய புதல் வனைக் கண்டு 'நெடிய தேரைப்பிடித்து நில்,
பாக!' என்று இறங்கினவன் தாமதியாது பவளமணிபோன்ற
செவ்வாய் மார்பகம் பொருந்தப் புல்லிப் பெரும! உள்ளே செல்
எனக்கூறி விடுத்தான். அதற்கு உடன்படாது அவன் அழுதலின்
தடையுண்டவன், அளகேசரன் என்று கூறத் தகுந்த மகனொடு
மனைவாயிலிற் புருந்தான்! யான் அப்படிச் செய்வித்தேனாதற்கு
நாணி, இக் கொடியோன் தடுத்துக் கலக்கினான்போலுமென்று
அடிக்கும் தடியோடு சென்று குழந்தையைத் தூக்கிப் பரத்தையர்
மனையில் ஒலிக்கின்ற கண்ணுடைய முழவுபோல் இனிய
வாத்தியங்களை ஒலித்து ஆற்றவும் அவன் (குழந்தை) அழகை
தவிரானாக, இயற்கைப் புணர்ச்சிக் காலத்து ஒரு நாள் கழங்காடும்
ஆயத்தோடு இருந்த காலத்து நாம் அருளிய பார்வை வருத்த தான்
விரும்பிய மணத்தைத் தவிர்த்தான்.

67. பாலை

(இது, பொருள் வயிற் பிரிந்த வழி வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள்
சொல்லியது.)

யானெவன் செய்கோ தோழி பொறிவரி
வானம் வாழ்த்தி பாடவும் அருளாது
உறைதுறந் தெழிலி நீங்கலிற் பறைபுடன்
மரம்புல் லென்ற முரம்புயர் நனந்தலை

5. அரம்போழ் நுதிய வாளி அம்பின்
நிரம்பா நோக்கின் நிரையங் கொண்மார்
நெல்லி நீளிடெ எல்லி மண்டி
நல்லமர்க் கடந்த நாணுடை மறவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்
10. பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்
வேலுன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும்
மொழிபெயர் தேளந் தருமார் மன்னர்
கழிப்பிணிக் கறைத்தோல் நிரைகண் டன்ன
உவலிடு படுக்கை ஆளுகு பறந்தலை

15. உருவில் பேளம் ஊராத் தேரொடு
நிலம்படு மின்மினி போலப் பலவுடன்
இலங்குபரல் இமைக்கும் என்பநம்
நலந்துறந் துறைநர் சென்ற ஆறே.

- நோய்பாடியார்.

எமது நலத்தைத் துறந்து சென்றவரது வழியில், பொறியும் வரியும் உடைய வானம்பாடி பாடவும், இரங்காது மழை நீங்கலின் இலைகள் சொரிந்து மரம் புல்லென்றிருக்கும் நடுக்காட்டிடத்துள்ள வன்னிலத்தில் அரத்தினால் அராவிடைய கூருடைய மிருகக் கொம்பாகிய அம்புடையோரும், ஆட்களின் வருகையை இடுக்கிப் பார்க்கும் கண்ணுடையோருமாகிய நரகம்புகுவோர் (கொடியோராகிய ஆறலை கள்வர்) நெல்லி மரத்தின் கீழ் சூழ்ந்து தங்கியிருக்க நல்ல போரை வென்று (நிரைமீட்டு) வீழ்ந்த வீரரின் பெயரும் பீடுமெழுதி வழிகள் தோறும் நிறுத்திய மயிலிறகு சூட்டிய உயர்ந்த நடுகல்லின் முன் வேலை ஊன்றிச் சாத்திய பலகை, பகைவர் போர்க்களம் போன்று தோன்றும்; தமிழல்லாத பிறமொழி பேசும் தேசத்து, மன்னர்க்கிடுகுப் படையை அழைத்துப் படைகண்டது போன்ற, பட்டோரைக் கல்லிட்டு மூடிய இடங்களும், ஆட்களை அகப்படுத்தும் பொறிக் கிடங்குகள் உள்ள இடங்களும், நிலத்திலே கிடக்கும் மின் மினி போல், பரலோடு கூடி விளங்குமென்ப; யானென் செய்வேன்; தோழீ!

68. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகன் இரவுக்குறி வந்ததை அறிந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.)

அன்னாய் வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பைத்
தண்ணயத் தமன்ற கூதளங் குழைய
இன்னிசை அருவிப் பாடும் என்னதூஉங்
கேட்டியோ வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பை

5. ஊட்டி அன்ன ஓண்தளிர்ச் செயலை
ஓங்குசினைத் தொடுத்த ஊசல் பாம்பென
முழுமுதல் துமிய உருமெறிந் தன்றே

பின்னும் கேட்டியோ எனவுமஃ தறியாள்
அன்னையும் கனைதுயில் மடிந்தனள் அத்தன்றலை

10. மன்னுயிர் மடிந்தன்றால் பொழுதே காதலர்
வருவ ராயின் பருவம் இதுவெனச்
சுடர்நிலங் கெல்வளை நெகிழ்ந்த நம்வயின்
படர்ந்த உள்ளம் பழுதன் றாக
வந்தனர் வாழி தோழி அந்தரத்து
15. இமிழ்பெயல் தலைஇய இன்பல கொண்முத்
தவிர்வில் வெள்ளம் தலைத்தலை சிறப்பக்
கன்றுகால் ஓய்யும் கடுஞ்சுழி நீத்தம்
புன்றலை மடப்பிடிப் பூசல் பலவுடன்
வெண்கோட் டியானை விளிபடத் துழவும்
20. அகல்வாய்ப் பாந்தட் படாஅர்ப்
பகலும் அஞ்சம் பனிக்கடுஞ் சரணே.

- ஊட்டியார்.

அன்னையே! வாழ்க. அன்னையே! யான் சொல்வதை விரும்பிக்
கேட்பாயாக, தண்ணிய சுணையிடத்தே மலர்ந்த கூதளம் குழைய
அருவிபாடும் இனிய ஓசை எதுவுங் கேட்டாயோ? அன்னையே
வாழ்க இன்னுமொன்று கேட்பாயாக, நமது சோலையிடத்தே
அரக்கு ஊட்டினாற் போன்று ஒள்ளிய தளிருடைய அசோகின்
உயர்ந்த கொம்பரில் தொடுத்த ஊசலைப் பாம்பென நினைந்த
உருமு அசோகு முறியும்படி இடித்தது; பின்னுங் கேட்டியோ,
எனக் கூறவும் அன்னை செறிந்த நித்திரையானாள். தன்னிடத்தே
உயிர்களெல்லாம் மடிந்தாற் போன்ற துயிலுறும் காலத்துக்
காதலர் வருவாராயின் இது சமயமாகுமென்று நினைத்தலும்,
சுடர்விடும் விளங்குகின்ற வளை நெகிழ்ந்த நம்மிடத்தே படர்ந்த
உள்ளம் பழுதின்றாக நின் காதலர் வந்தனர். தோழி! வாழ்க, பல
முகிற் கூட்டங்கள் ஒலியோடு கூடிய மழையைப் பெய்யும்
தடைபடாத வெள்ளம் மென்மேலும் பெருக யானைக் கன்றின்
காலைச் சுழியுடைய வெள்ளம் பறிக்க, புல்லிய தலை யுடைய
மடப்பிடி நீரைத் துழாவி வெள்ளிய கோடுடைய யானைகளை
அழைத்து ஆரவாரஞ் செய்யும், அகன்ற இலைகளுடைய பாம்புச்
செடியுடைய வழி இரவும் பகலும் அஞ்சத்தக்கது.

யானைகளும் கன்று காரணமாகப்பிடி வருந்திய பின் எடுக்க முயன்றாற் போல அவரும் அலரானும் வழியதருமையானும் நாம் நலன் அழிந்த பின்பு வரைய முயல்வதல்லது முன்பு முயலார் என்றவாறு.

உருமு - இடி.

69. பாவை

(இது, பொருள் வயிற் பிரிந்து நீடித்தான் தலைமகனெனக் கவன்ற தலைமகட்கு வருவர் என்பது படச் சொல்லித் தோழி ஆற்றுவித்தது.)

ஆய்நலந் தொலைந்த மேனியும் மாமலர்த்
தகைவனப் பிழந்த கண்ணும் வகையில
வண்ணம் வாடிய வரியும் நோக்கி
ஆழல் ஆன்றிசின் நீயே உரிதினின்

5. ஈதல் இன்பம் வெஃகி மேவரச்
செய்பொருட் டிறவ ராகிப் புல்லிலைப்
பராரை நெல்லி அம்புளித் திரள்காய்
கான மடமரைக் கணநிரை கவரும்
வேனில் அத்தம் என்னா தேமுற்று
10. விண்பொரு நெடுவரை இயல்தேர் மோரியர்
பொன்புனை திகிரி திரிதரக் குறைத்த
அறையிறந் தகன்றனர் ஆயினும் எனையதூஉம்
நீடலர் வாழி தோழி ஆடியல்
மடமயில் ஓழித்த பீலி வார்ந்துதம்
15. சிலைமாண் வல்விற் சுற்றிப் பலமாண்
அம்புடைக் கையர் அரண்பல நூறி
நன்கலந் தருஉம் வயவர் பெருமகன்
சுடர்மணிப் பெரும்பூண் ஆஆய் கானத்துத்
தலைநாள் அலரி நாறுநின்
20. அலர்முலை ஆகத் தின்றுயில் மறந்தே.

- உமட்டுர்கீழார் மகனார் பரங்கொற்றனார்.

ஆயத்தார் அலங்கரித்த அழகு தொலைந்த மேனியும் மலரின் வனப்பை இழந்தகண்ணும், அழகிய நிறம் வாடிய திதலையும் நோக்கி வருந்தினாய். முறைமையாக ஈதலாகிய இன்பத்தை விரும்பிப் பொருள் செய்யும் திறத்தாராகி புல்லிய இலையும் பரிய அரையுமுடைய நெல்லியின் அழகிய புள்ளியுடைய திரண்ட காயைக் காட்டு மரைக் கூட்டம் கவரும் வேனிலுடைய அரியவழியே சென்று மயக்கமுற்று, விண்ணைத் தீண்டும் நெடிய வரைபோன்ற அழகிய தேருடைய மோரியர், பொன்னாலலங்கரித்த உருளைகள் செல்லும் பொருட்டுக் குறைந்த வரையைக் கடந்து சென்றனராயினும், ஆடும் அழகிய மயில் உதிர்த்த இறகை வார்ந்து, தொனியால் மாட்சிமைப்பட்ட வில்லிற் சுற்றிப்பல வலிய அம்புடைய கையராய் அரண்பலவற்றை அழித்து நல்ல ஆபரணங்களைப்பெறும் வீரர் வீரனாகிய சுடர்விடுகின்ற மணிகளமுத்தின ஆபரணங்களுடைய ஆயின் கானத்துக் காலையில் அலர்ந்த மலர் நாறுகின்ற ஆகத்து அலர்ந்த முலையின் இனிய துயிலை மறந்து சிறிதும் தங்க மாட்டார். தோழி! வாழ்க. திதலை - தேமல்.

70 . நெய்தல்

(இது, தலைமகன் வரைவு மலிந்தமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது)

கொடுந்திமிற் பரதவர் வேட்டம் வாய்த்தென
இரும்புலாக் கமழும் சிறுகுடிப் பாக்கத்துக்
குறுங்கண் அவ்வலைப் பயம்பா ராட்டிக்
கொழுங்கண் அயிலை பகுக்குந் துறைவன்

5. நம்மொடு புணர்ந்த கேண்மை முன்னே
அலர்வாய்ப் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றப்
பலருமாங் கறிந்தனர் மன்னே இனியே
வதுவை கூடிய பின்றைப் புதுவது
பொன்வீ ஞாழலொடு புன்னை வரிக்கும்
10. கானலம் பெருந்துறைக் கழனி மாநீர்ப்
பாசடைக் கலித்த கணைக்கால் நெய்தல்
விழுவணி மகளிர் தழையணிக் கூட்டும்

வென்வேற் கவுரியர் தொன்முது கோடி
முழங்கிரும் பெளவம் இரங்கும் முன்றுறை

15. வெல்போர் இராமன் அருமறைக் கவிந்த
பல்வீழ் ஆலம் போல
ஓலியவிந் தன்றிவ் அழுங்கல் ஊரே.

- மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தனார் கடுவன் மள்ளனார்.

வளைந்தமீன் பிடிக்கும் படகுடைய பரதவர், வலையிடத்தே மீன் பட்டதாக பெரிய புலால் வீசும் சிறிய வீடுகளுடைய பாக்கத்துக் குறுகிய கண்ணுடைய வலையைப் பாராட்டி கொழுவிய கண்ணுடைய அயிரை மீனைப்பலருக்கும் பகுந்தளிக்குந் துறைவன் நம்மொடு சேர்ந்த உறவை அலர் தூற்றும் பெண்டிர் அலர் தூற்ற அவ்விடத்துப் பலரும் முன்னமே அறிந்தார்கள். இனி வதுவை கைகூடிய பின், ஞாழலின் பொன்னிறப் பூவொடு புன்னையின் பூ உதிர்ந்து வரியாகக் கிடக்கும் கரையுடைய பெரிய துறையிடத்த வாகிய வயல்களிடத்துள்ள நீரிற் செருக்கி வளர்ந்த பசிய இலையும் திரண்ட காம்புமுடைய நெய்தலை விழாக்காணச் செல்லும் மகளிர் அல்குலுக்குத் தழை அணியாகக் கொள்ளும் வெற்றி வேலுடைய பாண்டியரின் பழமைமிக்க திருவணிக் கரையிடத்து முழங்கு கின்ற கடல் ஒலிக்கும் முன்துறையில், தான் வெல்லும் போருடைய இராமன் மறை சொல்லுதல் காரணமாகக் கவிந்த, பல விழுதுடைய ஆலவிருட்சத்தில் பட்சிகள் ஆரவார மொழிந்தது போல ஊரிடத்து அலர் அடங்கிற்று.

பரதவர் தம்முயற்சியானே வேட்டை வாய்த்ததாகிலும் குறுங்கண் வலையைப் பாராட்டி அம் முயற்சியானுண்டான அயிலையைக் கடலினின்றும் நீக்கி, எல்லார்க்கும் பகுத்துக் கொடுத்து மகிழ்வித்தாற்போல, அவரும் தம்முடைய முயற்சியானே வதுவை கூடிற்றாயினும் அதற்குத் துணையாக நின்று என்னைக் கொண்டாடி, நினைப்பைப் பெரிய இச்சுற்றத்தினின்றுங் கொண்டு போய்த் தம்மூரின் கண்ணே நினைக்க கொண்டு விருந்து புறந் தந்து தம்முரை எல்லாம் மகிழ்விப்பர் என்றவாறு.

நெய்தற் பூவானது, ஞாழலும் புன்னையும் கரையிலே நின்று தாதையுதிர்ந்துப் புறஞ்சூழ, நீரிடத்துத் தன்னை விடாதே

அலைகள் சூழ நடுவே நின்று செருக்கி வளர்ந்து பின்னை விழுவணி மகளிர் அல்குலுக்குத் தழையாய்ப் பயன்பட்டாற்போல, இரு முதுகுரவர் புறங்காப்ப ஆயவெள்ளத்தார் மெய்யை விடாதே சூழ்ந்து புறங்காப்ப, இப்படிச் செல்வத்தில் வளர்ந்த நீயும் நம் பெருமானுடைய இல்லறமாகிய பிரிவிற்குத் துணையாகப் போகா நின்றாயன்றோ வென்று வியந்து கூறியவாறு கண்டு கொள்க.

71. பாலை

(இது, பொருள் வயிற்பிரிந்த விடத்து ஆற்றாளாய தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.)

நிறைந்தோர்த் தேரும் நெஞ்சமொடு குறைந்தோர்
பயனின் மையிற் பற்றுவிட் டொருஉம்
நயனின் மாக்கள் போல வண்டினம்
சனைப்பூ நீத்துச் சினைப்பூப் படர

5. மையின் மானினம் மருளப் பையென
வெந்தாறு பொன்னின் அந்தி பூப்ப
ஐயறி வகற்றுங் கையறு படரோ
டகலிரு வானம் அம்மஞ் சீனப்
பகலாற்றுப் படுத்த பழங்கண் மாலை
10. காதலர்ப் பிரிந்த புலம்பின் நோதக
ஆரஞர் உறுநர் அருநிறஞ் சுட்டிக்
கூரெஃ கெறிஞரின் அலைத்தல் ஆனாது
எள்ளற இயற்றிய நிழல்காண் மண்டிலத்
துள்ளு தாவியிற் பைப்பய நுணுகி
15. மதுகை மாய்தல் வேண்டும் பெரிதழிந்
திதுகொல் வாழி தோழி என்னுயிர்
விலங்குவெங் கடுவளி எடுப்பத்
துளங்குமரப் புள்ளில் துறக்கும் பொழுதே.

- அந்தி யிளங்கீரனார்.

செல்வங் குறைந்து பயனற்ற நடட்டாரை நீங்கிச் செல்வரை நாடும் நன்றியில்லாத சீழ் மக்களைப் போல வண்டின் கூட்டம் நீர்ப்பூவை விட்டுக் கோட்டுப்பூ விடத்தே செல்லவும், குற்றமில்லாத

மான் கூட்டம் மருளவும் மெல்லென உருகி ஆறுகின்ற பொன்னைப் போன்று செக்கர் தோன்ற, கூறிய அறிவையும் மழுக்கும் செயலற்ற துயரோடு பிரிந்திருப்பார்க்கு, வானம், பல நிறமுடைய மேகங்களையும் வருத்தத்தையுந்தர, காதலர்ப் பிரிந்து வருத்தத்தால் நோகச் செய்த மாலை, மிகுந்த துன்பமுறுவோர் நெஞ்சைச் சுட்டிக் கூரிய வேலை எறிந்து வருந்துவதை ஒப்ப மிக வருத்தஞ் செய்து, தெளிந்த கண்ணாடி மண்டிலத்தில் ஊதிய ஆவி பரந்து பின்பு சுருங்கினாற் போல எமது வலி மாயவேண்டியிரா நின்று. சூறாவளி எழுப்ப அசைகின்ற மரத்திலுள்ள புட்போல உயிர்போம் பொழுது இதுவோ? தோழீ!

72. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகள் இரவுக்குறிக் கண் சிறைப்புறனாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது. சிறைப்புறம் - வேலிப்புறம்.)

இருள்கிழிப் பதுபோல் மின்னி வானம்
துளிதலைக் கொண்ட நளிபெயல் நடுநாள்
மின்மினி மொய்த்த முரவுவாய்ப் புற்றம்
பொன்னெறி பிதிநிற் சுடர வாங்கிக்

5. குரும்பி கெண்டும் பெருங்கை ஏற்றை
இரும்புசெய் கொல்லெனத் தோன்றும் ஆங்கண்
ஆறே அருமர பினவே யானே
சுட்டுநர்ப் பனிக்குஞ் சூருடை முதலைய
கழைமாய் நீத்தம் கல்பொரு திரங்க
10. அஞ்சவந் தமிழம் என்னாது மஞ்சசுமந்
தாடுகழை நரலும் அணங்குடைக் கவாஅன்
ஈருயிர்ப் பிணவின் வயவுப்பசி களைஇய
இருங்கனி றட்ட பெருஞ்சின உழுவை
நாம நல்லராக் கதிர்பட உமிழ்ந்த
15. மேய்மணி விளக்கின் புலர ஈர்க்கும்
வாள்நடந் தன்ன வழக்கருங் கவலை
உள்ளுநர் உட்கும் கல்லடர்ச் சிறுநெறி
அருள்புரி நெஞ்சமோ டெஃகுதுணை யாக
வந்தோன் கொடியனும் அல்லன் தந்த

20. நீதவ றுடையையும் அல்லை நின்வயின்
ஆனா அரும்படர் செய்த
யானே தோழி தவறுடையேனே.

- எருமை வெளியனார் மகனார் கடலனார்.

இருளைக் கிழிப்பதுபோல மின்னி வானம் மழையைப் பொழியும் குளிர்ந்த மழைக் காலத்தின் நடுயாமத்து மின்மினி மொய்த்த பிளந்த வாயுடைய புற்று (கொல்லன் உலையிற் காய்ச்சி அடிக்கும்) இரும்பிலிருந்து பறக்கும் பொறிகள்போல விளங்க, அதனை உடைத்துப் புற்றாம் பழஞ் சோற்றைக் கிண்டும் பெரிய கையுடைய புலி இரும்பிலே தொழில் செய்யும் கொல்லன் போன்று தோன்றும், ஆறு, செல்லற்கருமையுடையது. நினைப் போர்க்கு அச்சந்தரும் முதலை திரியும் ஆற்றுவெள்ளம் மூங்கிலைப் பிடுங்கிக் கொண்டு கல்லோடு மோதி ஒலிக்கத் தனியே செல்வதற்கு அஞ்சுவம் என்னாது, மேகத்தைச் சுமந்து ஆடுகின்ற மூங்கில் ஒலிக்கும் தெய்வ முறைகின்ற பக்க மலையில் சூற்கொண்ட பிணவின் வயாப் பசிதீர்த்ததற்குப் பெரிய களிற்றைக் கொன்ற பெரிய சினத்தையுடைய புலி அதனை உண்பதற்கு, நல்லபாம்பு மேய்தற்கு உமிழ்ந்த சுடர்விடும் மணியாகிய விளக்கின் அண்மையில் இழுத்துச் செல்லும், வாள்மேல் நடந்தாற் போன்று செல்லுதற்கரிய அருவழிகளையும் நினைந்தோர் அஞ்சும் கல்லடர்ந்த சிறுவழிகளையும் கடந்து நமக்கு அருள் புரியும் நெஞ்சோடு வேல் துணையாக வந்தோன் கொடியனு மல்லன்.. கூட்டின நீ கொடியனாமல்லை, நினக்கு அமையாத அரிய துன்பத்தைச் செய்த யானே தவறுடையேன். தோழீ!

பிறவற்றைத் தீங்கு செய்யும் பாம்பும் புலிக்குத் துணையாயினாற் போல, நீயும் குடியோம்பற் செய்தி காரணமாக வரைவோடு வறிற் கடுஞ் சொற் சொல்லுகிறபேரும் இன்சொற் சொல்லி வரைவுடம்படுவர் என்றவாறு. வயா-கருக்கொண்ட பெண்களுக்குப் பொருள்கள் மேற்செல்லும் விருப்பம்.

(“பொன்பிதிர்ந் தாலன்ன மின்மினி சூழ்புற்றின் முற்றிய சோற்றின் பிதிர்வாங்கியெண்கேறு திளைத்துண்ணுமீண்டிருளே”) (இ.அ. உரைமேற்கோள்).

73. பாலை

(இது, தலைமகன் பொருள் வயிற் பிரிந்தபோது குறித்த பருவ வரவு கண்டு அழிந்த தலை மகட்குத் தோழி சொல்லியது.)

பின்னொடு முடித்த மண்ணா முச்சி
நெய்கனி வீழ்குழல் அகப்படத் தைஇ
வெருகிருள் நோக்கி அன்ன கதிர்விடு
பொருகாழ் முத்தம் இடைமுலை விளங்க

- 5 அணங்குறு கற்பொடு மடங்கொளச் சாஅய்
நின்னோய்த் தலையையும் அல்லை தெறுவர
என்னா குவள்கொல் அளியள் தானென
என்னழி பிரங்கும் நின்னொடி யானும்
ஆறன் றென்னா வேறல் காட்சி
10. இருவேம் நம்படர் தீர வருவது
காணிய வம்மோ காதலந் தோழி
கொடிபிணங் கால இருள்கொள் நாகம்
மடிபதம் பார்க்கும் வயவான் துப்பின்
ஏனலஞ் சிறுதினைச் சேணோன் கையதைப்
15. பிடிக்கை அமைந்த கனல்வாய்க் கொள்ளி
விடுபொறிச் சுடரின் மின்னி அவர்
சென்ற தேஎத்து நின்றதால் மழையே.

- எருமை வெளியினார்.

பின்னிப் பூ முதலியன வைத்து அழகு செய்யாது வாசநெய் பூசிய தாழ்ந்த கூந்தலை முடிந்து, இருட்காலத்தே தோன்றும் வெருகின் கண் போன்று முலையிடத்து விளங்கும் முத்துவடமும் பொருந்தி, அருந்தி அன்னகற்பினால் அழகு பெறச் சோர்ந்து நின்னோயிடத்தையும் மல்லை. எனது அன்புடைய தோழி என்ன ஆகுவள் என்று எனது வருத்தத்துக்கு இரங்குகின்றாய். கொடிகள் பின்னிய தூறுபோல் இருண்ட யானையின் வருகையைப் பார்த்திருக்கும், வலிய சிங்கத்தின் வலியுடைய, தினைப் புனத்தைப் பரணிடத்திருப்போன் கையிடத்தே பிடித்திருக்கும் நெருப்புக் கொள்ளி சிதறும் பொறிச்சுடர்போல் மின்னி நின்காதலர் தேய்த்து மழை நின்றது. விருப்ப மிகுந்த தோழி! நின்னோடு மாறுபடாது

நீ நினைந்ததையே நினைக்கும் யானும் நீயுமாகிய இருவேமும் நம் துன்பந்தீர அதனைக் காண்போம்; வருவாயாக. வெருக - ஆண்பூனை.

74. முல்லை

(இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் அழிந்த கிழத்தி வற்புறுத்தும் தோழிக்குக் கூறியது.)

வினைவலம் படுத்த வென்றியொடு மகிழ்சிறந்து
போர்வல் இளையர் தாள்வலம் வாழ்த்தத்
தண்பெயல் பொழிந்த பைதுறு காலைக்
குருதி உருவின் ஒண்செம் மூதாய்

5. பெருவழி மருங்கில் சிறுபல வரிப்பப்
பைங்கொடி முல்லை மென்பதப் புதுவீ
வெண்களர் அரிமணல் நன்பல தூஅய்
வண்டுபோ தவிழ்க்கும் தண்கமழ் புறவில்
கருங்கோட் டிரலை காமர் மடப்பிணை
10. மருண்டமான் நோக்கம் காண்டொறும் நின்னினைந்து
திண்டேர் வலவ கடவெனக் கடைஇ
இன்றே வருவர் ஆன்றிகம் பனியென
வன்புறை இன்சொல் நன்பல பயிற்றும்
நின்வலித் தமைகுவன் மன்னோ அல்கல்
15. புன்கண் மாலையொடு பொருந்திக் கொடுங்கோல்
கல்லாக் கோவலர் ஊதும்
வல்வாய்ச் சிறுகுழல் வருத்தாக் காலே.

- மதுரைக் கவுணியன் பூதத்தனார்.

போரிடத்தே வெற்றி எய்தினமையின் மகிழ்ந்த வீரர் தம் வெற்றியைப் புகழ்ந்து வாழ்த்துவர். தண்ணிய மழை பொழிந்து பசுமை உற்றகாலத்து இரத்தம்போன்று நிறமுடைய விளங்குகின்ற சிவந்த தம்பலப்பூச்சிகள் பெரிய வழியின் மருங்கே சிறியவும் பெரியவுமாய் வரிவரியாகக் கிடக்கும், பசிய முல்லைக் கொடியின் மெத்தென்ற செவ்விய புதிய பூ அறலுடைய வெள்ளிய நுண்மணலிடத்துப் பரந்து கிடக்கும்; வண்டுகள் மொட்டுகளின் முறுக்கை அவிழ்க்கும். இவ்வாறான தண்ணிய கமழ்கின்ற முல்லை

நிலத்து, கரிய கொம்புடைய மானின் அழகிய பிணையின் மருண்ட நோக்கைக் காண்டோறும், நின்னை நினைந்து, திண்ணிய தேர்ப் பாகனே! செலுத்துக, எனக் கூறித் தேரை விரைந்து செலுத்தி இன்றே வருகுவர்; மகிழ்ச்சியால் நடுக்கம் அடைவேம், என இவ்வாறெல்லாம் வற்புறுத்திக் கூறும் இன் சொற்களை நிச்சயமென நம்பி ஆற்றியிருப்பேன், வருத்தம் தரும் இருள் செய்கின்ற மாலைக் காலத்தோடு, வளைந்த கோலுடைய கல்லாத கோவலுநதும் வலிய வாயுடைய குழல் ஓசை சேர்ந்து என்னை வருத்தாதெனில், வருந்தாது ஆற்றியிருப்பேன் என்றவாறு.

75. பாலை

(இது, பொருள்வயிற் பிரிவரென வேறுபட்ட தலைமகட்குப் பிரியா ரெனத் தோழி சொல்லியது.)

அருளன் நாக ஆள்வினை ஆடவர்
பொருளென வலித்த பொருளல் காட்சியின்
மைந்துமலி உள்ளமொடு துஞ்சல் செல்லாது
எரிசினந் தவழ்ந்த இருங்கடற் றடைமுதல்

5. கரிகுதிர் மரத்த கான வாழ்க்கை
அடுபுலி முன்பின் தொடுகழல் மறவர்
தொன்றியல் சிறுகுடி மன்றுநிழல் படுக்கும்
அண்ணல் நெடுவரை ஆமறப் புலர்ந்த
கல்நெறிப் படர்குவ ராயின் நன்னுதல்
10. செயிர்தீர் கொள்கைச் சின்மொழித் துவர்வாய்
அவிர்தொடி முன்கை ஆயிழை மகளிர்
ஆரம் தாங்கிய அலர்முலை ஆகத்து
ஆராக் காதலொடு தாரிடைக் குழையாது
சென்றுபடு விறற்கவின் உள்ளி என்றும்
15. இரங்குநர் அல்லது பெயர்தந் தியாவரும்
தருநரும் உளரோஇவ் வுலகத் தானென
மாரி ஈங்கை மாத்தளிர் அன்ன
அம்மா மேனி ஐதமை நுசப்பின்
பல்காசு நிரைத்த கோடேந் தல்குல்

20. மெல்லியற் குறுமகள் புலந்துபல கூறி
ஆனா நோயை ஆக யானே
பிரியச் சூழ்தலும் உண்டோ
அரிதுபெறு சிறப்பின் நின்வயினானே.

- மதுரைப் போத்தனார்.

“இரக்கமில்லாது, பொருளல்லாதவற்றைப் பொருளென மதித்துப் பொருள் வயிற்பிரியும் வலிய விருப்போடு உறங்காது; நெருப்பு எரிந்து பரந்த பெரிய பாலை வழியிடத்தே கரிந்த குதிர்மரம் கரிய குதிர்கள்போல் தோன்றும் காட்டில்வாழும் கொல்லும், புலிபோல் வலிய, செருப்புத் தொட்ட மறவரது பழையதாய் வருகின்ற சிறு குடியிடத்துள்ள மன்றத்தை நிழற் செய்யும் உயர்ந்த மலையிலுள்ள யாவும் காய்ந்து பொரிந்த பாறைவழியே செல்வாராயின், அழகிய நுதலும், குற்றந்தீர்ந்த கொள்கையுடைய சில வார்த்தைகளைக் கூறும் துவர்வாயும், விட்டு விளங்கும் வளையுடைய முன்கையும், ஆராய்ந்தெடுத்த ஆபரணமுமுடைய பெண்ணாகிய யான், நீங்காத காதலோடு எனது ஆரந்தாங்கிய பரந்த முலை தலைவரது ஆகத்தே தாரோடு குழைய முயங்காது மெல்லிய இடை அழகு அழிந்ததை நினைந்து வருந்துவேன்; போன அழகைத் திரும்பிக் கொணர்ந்து கொடுப்பார் இவ்வுலகில் உண்டோ?” எனப் புலந்து கூறி அமையாத நோயுடையை ஆயினை. மாரிபோற் குளிர்ந்த கையும், மாந்தளிர் போன்று அழகிய மாமை நிற முடைய மேனியும், மெல்லிய இடையும், பல மணி கோத்த மேகலாபரண மணிந்த அல்குலும், மெல்லிய சாயலுமுடைய குறுமகளே! அரிதிற் பெறக்கூடிய சிறப்புடைய நின்னை அவர் பிரிய, அவரை யான் விசாரிப்பது முண்டோ.? (பிரியார் என்றவாறு) குறுமகள் - இளம் பெண்.

76. மருதம்

(இது தலைமகனை வசப்படுத்திக் கொண்டாளென்று தலைமகள் கூறியதைக் கேட்டபரத்தை தலைமகனின் பாங்காயினார் (கேட்பச் சொல்லியது)

மண்களை முழுவொடு மகிழ்மிகத் தூங்கத்
தண்டுறை ஊரெனம் சேரி வந்தென
இன்கடுங் கள்ளின் அஃதை களிற்றொடு
நன்கலன் ஈயும் நாண்மகிழ் இருக்கை

5. அவைபுகு பொருநர் பறையின் ஆனாது
கழறுப என்பவவன் பெண்டிர் அந்தில்
கச்சினன் கழலினன் தேந்தார் மார்பினன்
வகையமைப் பொலிந்த வனப்பமை தெரியல்
சரியலம் பொருநனைக் காண்டி ரோவென
10. ஆதி மந்தி பேதுற் றினையச்
சிறைபறைந் துரைஇச் செங்குணக் கொழுகும்
அந்தண் காவிரி போலக்
கொண்டுகை வலித்தல் சூழ்ந்திசின் யானே.

- பரணர்.

கண்டார்க்கு மகிழ்ச்சியுண்டாக முழுவை ஒலித்து நாம்
கூத்தாடா நிற்க, தண்ணிய துறையுடைய ஊரன் எமது சேரிக்கு
வந்தானென்று, இனிய காரமுடைய கள்ளுடைய அஃதை
களிற்றோடு நல்ல ஆபரணங்களை ஈயும் ஒலக்க அவையிடத்தே
புகும் பொருநரது பறை ஓசையினும் மிகுந்த ஆரவாரத்தோடு
அவனது மனைவி வைதாள் என்று கூறினார்கள். கச்சினன், கழலினன்
தேன் ஒழுகும் மாலை சூடிய மார்பினன் ஆகிய என் கணவனைக்
கண்டரோ என்று பலவகை அழகுபெற்ற மாலை அணிந்த
பொருநனைக் கேட்டு மயங்கி ஆதிமந்தி வருந்தும்படி அவளது
கணவனை அணைத்து உரை ஆடிய சிவந்த கிழக்குத் திசையிற்
பாயும் காவிரிபோலச் சூள்கொண்டு கையாலே இழுத்தலைச்
செய்தேன். ஆடற்கையானாதல் பாடற் குரலானாதல் பெற்றே
னென்று சொல்லுவாளாயின் இப்படிச் செய்கின்றே நென்றாள்.

பொருநன் - கூத்தாடுவோன்.

ஆதிமந்தி - இவள் கரிகால் வளவனது மகள், இவள் கணவன்
ஆட்டனத்தி. இவள் தன் கணவனோடு கழார்ப் பெருந்துறையில்
நடந்த காவிரிப் புதுப்புனலுக்கு வந்திருந்தபோது அக் காவிரி
அவனழகைக் கண்டு இழுத்துக் கொண்டுபோய் ஒளித்து
விட்டாள். அவனைக் காணாது வருந்திக் காவிரி சென்ற வழியே
சென்று தேட மருதி என்பாள் அவனை அவளுக்குக் காட்டினாள்.

ஆட்டனத்தி, காவிரி நீரில் அகப்பட்டுக் கடலுக்குச் சமீபத்தில்
கரையேறிய கதையைப் புலவர்கள் உருவகப்படுத்தி இவ்வாறு

கூறியிருத்தல் கூடும்; அல்லது பரத்தையரிடம் அகப்பட்டமையிற்
காணாதொழிந்த கணவனை ஆதிமந்தி தேடிப்பெற்றாளாதல்
வேண்டும்.

77. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரியக்கருதிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கு
வித்தது.)

நன்னுதல் பசப்பவும் ஆள்வினை தரீஇயர்
துன்னருங் காணந் துன்னுதல் நன்றெனப்
பின்னின்று சூழ்ந்தனை யாயினன் றின்னாச்
சூழ்ந்திசின் வாழிய நெஞ்சே வெய்துற

5. இடியுமிழ் வானம் நீங்கி யாங்கணும்
குடிபதிப் பெயர்ந்த சுட்டுடை முதுபாழ்க்
கயிறுபிணிக் குழிசி ஓலை கொண்மார்
பொறிகண் டழிக்கும் ஆவண மாக்களின்
உயிர்திறம் பெயர நல்லமர்க் கடந்த

10. தறுக ணாளர் குடர் தரீஇத் தெறுவரச்
செஞ்செவி எருவை யஞ்சுவர இருக்குங்
கல்லதர்க் கவலை போகின் சீறார்ப்
புல்லரை யிந்திப் புகர்படு நீழல்
எவ்வளி யலைக்கும் இருள்கூர் மாலை

15. வானவன் மறவன் வணங்குவிற் றடக்கை
ஆனா நறவின் வண்மகிழ்ப் பிட்டன்
பொருந்தா மன்னர் அருஞ்சமத் துயர்த்த
திருந்திலை யெஃகம் போல
அருந்துயர் தருமிவள் பனிவார் கண்ணே.

- மருத னிளநாகனார்.

நல்ல நெற்றி பசப்பவும், பொருள் தொகுத்தற்குச், செல்லற்
கரிய காட்டிடத்தே செல்லுதல் நன்றென்று பின்னே நின்று
கூறினையாயின் கொடியதைச் சூழ்ந்து கூறினையாவை. நெஞ்சே!
வாழ்வாயாக, இடியோடு கூடிய மழை நீங்கி வெப்பமிகுதலால்
மக்கள் குடி எழுந்து சென்ற, யாவராலும் சுட்டிச் சொல்லப்படும்

முதிய பாழிடங்களில், கயிறுபிணித்த குடத்திலிட்ட ஒலியை எடுத்து முத்திரை இட்டழித்துப் பிரமாணம் வாங்குகின்ற மாக்களைப் போன்று; ¹உயிர் விட்டுப்பிரிய நல்லபோரை வென்ற தறுகண்மை யுடையோரின் குடரை இழுத்து சிவந்த செவியை உடைய எருவை, அச்சந்தரும்படி இருக்கும் கற்கள் செறிந்த வழியிடத்தே செல்லின் சீறாரிடத்துப் புல்லிய அரையுடைய இத்தியின் ஐத நிழலுடைய இடத்தே மிகுந்த இருளுடைய மாலைக் காலம் வந்தெய்தும். அப்போது **வானவனது** படைத்தலைவனாகிய வளைந்த வில்லைப் பிடித்த விசாலித்த கையும், மிகுந்த கள்ளைக் கொடுக்கும் மகிழ்ச்சியும் உடையனாகிய பிட்டன் பகைத்த அரசரின் அரிய போரிடத்து எடுத்த இலைத் தொழிலுடைய வேல் போல, இவளது நீர் வாறும் கண்கள் துயர்தரும்.

மாலைக்காலத்து இவள்கண் துயர்தருமாதலால் பின்னின்று விசாரித்தாயாயின் கொடியவை விசாரித்தாயாவை என்றவாறு. வானவன் - சேரன். பிட்டன் - சேரன் படைத் தலைவன். இவனது மலை, குதிரைமலை.

78. குறிஞ்சி

(இது, களவுக் காலத்துப் பிரிந்து வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது)

நனந்தலைக் கானத் தாளி யஞ்சி
இனந்தலைத் தருஉ மெறுழ்கிளர் முன்பின்
வரினீமி றார்க்கும் வாய்ப்பு கடாஅத்துப்
பொறிநுதற் பொலிந்த வயக்களிற் றொருத்தல்

5. இரும்பிணர்த் தடக்கையின் ஏமுறத் தழுவ
கடுஞ்சூன் மடப்பிடி நடுங்குஞ் சாரல்
தேம்பிழி நறவின் குறவர் முன்றில்
முந்தூ ழாய்மலர் உதிரக் காந்தள்
நீடிதழ் நெடுந்துடுப் பொசியத் தண்ணென
10. வாடை தூக்கும் வருபனி யற்சிரம்
நம்மில் புலம்பிற் றம்மூர்த் தமியர்
என்னா குவர்கொல் அளியர் தாமென

1 ஆறலை கள்வரோடு பொருது இறந்தோர்

எம்விட் டகன்ற சின்னாட் சிறிதும்
உள்ளியும் அறிதிரோ ஓங்குமலை நாட

15. உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன் சூழச் சேய்நின்று
செழுஞ்செய்ந் நெல்லின் விளைகதிர் கொண்டு
தடந்தாள் ஆம்பல் மலரொடு கூட்டி
யாண்டுபல கழிய வேண்டுவயிற் பிழையா
20. தாளிடுஉக் கடந்து வாளமர் உழக்கி
ஏந்துகோட் டியானை வேந்தர் ஓட்டிய
கடும்பரிப் புரவிக் கைவண் பாரி
தீம்பெரும் பைஞ்சனைப் பூத்த
தேங்கமழ் புதுமலர் நாறுமிவள் நுதலே.

- மதுரை நக்கீரனார்.

நடுக்காட்டில் சிங்கத்துக்கு அஞ்சி இனத்தைத் தன்னிடத்து அழைத்துக் கூட்டிக்கொண்டு நின்று நோக்கும், தண்டாயுதம் போன்ற வலியும், வாயிடத்தே புகும் தேன் வண்டு ஒலித்து மொய்க்கின்ற மதமும், புகர்நெற்றியுமுடைய வலிய தலைமையுடைய களிறு தனது கரிய பெரிய முரடான விசாலித்த கையாற்றமுடையும் சூல்முதிர்ந்த மடப்பிடி நடுங்கும் பக்கமலையிடத்து, தேனாற் சமைத்த கள்ளை உண்ணும் குறவரதுமுற்றத்தே வளரும் மூங்கிலின் மலர் உதிரக் காந்தளின் நீடிய இதழின் அரும்பு முறியு மாறு வாடை வீசுகின்ற பனிக்காலத்து “நாம் இல்லாத தனிமையினால் தம் மூரிடத்தே தமியளாய் நங்காதலி என்னாகுவள்” என, விட்டகன்ற சிலநாட் களில் சிறிதேனும் எம்மை உள்ளியும் அறிதிரோ? உயர்ந்த மலைநாடனே! உலகிலே திரிகின்ற பலர் புகழ்கின்ற நல்ல புகழையும், மெய்மொழியையு முடைய கபிலன் உபாயத்தால் (கிளிகளைப் பழக்கி அவை வாயிலாக) தூரத்தே உள்ள செழித்த வயல்களில் விளைந்த நெற்கதிர்களைக் கொய் வித்துக் காம்புடைய விசாலித்த ஆம்பல்மலரின் அவியலோடு உண்டு பல ஆண்டுகள் கழிய, வேண்டியவற்றிற் பிழையாது மதிர்கதவின் வெளியே சென்று வாட்போர் செய்து ஏந்திய கொம்புடைய யானை வேந்தரை ஓட்டிய கடிய குதிரையுடைய வள்ளலாகிய பாரியின்

இனிய பசிய சுணையிடத்துப் பூத்த தேன் கமழும் புது மலர் இவள் நுதலிடத்து நாறும். பாரி - மகட்கொடா மையால் மூவேந்தரும் சினந்து இவனது பறம்பு மலையைச் சூழ்ந்தனர். அவன், கபிலரின் உபாயத்தினால் கிளிகளைப் பழக்கி அவைகளால் நெற்கதிர் கொண்டு வரச் செய்து பலயாண்டு பொருது அம்மூவேந்தரையும் ஒட்டினான்.

79. பாலை

(இது, பொருள் வயிற்பிரிந்த தலைமகன் இடைச் சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

தோட்பதன் அமைத்த கருங்கை ஆடவர்
கனைபொறி பிறப்ப நூறி வினைப்படர்ந்து
கல்லுறுத் தியற்றிய வல்லுவர்ப் படுவில்
பாருடை மருங்கின் ஊறல் மண்டிய

5. வன்புலம் துமியப் போகிக் கொங்கர்
படுமணி யாயம் நீர்க்குநிமிர்ந்து செல்லும்
சேதா எடுத்த செந்நிலக் குருஉத்துகள்
அகலிரு விசம்பின் ஊன்றித் தோன்றும்
நனந்தலை அழுவம் நம்மொடு துணைப்ப
10. வல்லாங்கு வருது மென்னா தல்குவர
வருந்தினை வாழியென் நெஞ்சே இருஞ்சிறை
வளைவாய்ப் பருந்தின் வான்கட் பேடை
ஆடுதொறு கனையும் அவ்வாய்க் கடுந்துடிக்
கொடுவில் எயினர் கோட்சரம் படர
15. நெடுவிளி பயிற்றும் நிரம்பா நீளிடை
கல்பிறந் தத்தம் போகி
நில்லாப் பொருட்பிணிப் பிரிந்த நீயே.

- குடவாயிற் கீர்த்தனார்.

தோளிடத்தே சோற்றை முடிந்து சுட்டிச் செல்லும் தொழிலாளர் ஒலியொடு பொறிபிறக்கக் குந்தாலியால் வெட்டிக் கல்லிடத்தே குடைந்த மிகுந்த உவருடைய கிணற்றின் பாருடைய பக்கத்தே ஊறிய நீரை உண்ண வேண்டி பார் நிலம் கெடும்படி நீருக்கு

நிமிர்ந்து செல்லும் கொங்கரது ஒலிக்கின்ற மணிகட்டிய சிவந்தபசு நிரை எழுப்பிய செம்பாட்டு நிலத்துப் புழுதி அகன்ற வானத்தே செறிந்து தோன்றும் நடுக்காட்டிடத்தே நம்மொடு துணையாகச் செல்வேமென்னாது, பெரிய சிறகும் வளைந்த வாயுமுடைய முகவெள்ளைப் பருந்தின்பேடை, ஆடுதோறும் ஒலிக்கும் கடிய துடியும் வளைந்த வில்லுமுடைய வீரர் ஆகோடற்குச் சுரத்தே செல்ல, தாமும்கூடச் செல்வதற்குத் துணையை அழைக்கும் தொலையாத கல்நிறைந்த வழியிடத்தே சென்று நிலலாத பொருட்பிணிக்குப் பிரிந்த நீ இங்குத் தங்கும்படி வருந்தினை நெஞ்சே!

80. நெய்தல்

(இது, இரவுக் குறிவந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.)

கொடுந்தாள் முதலையொடு கோட்டுமீன் வழங்கும்
இருங்கழி யீட்டுச்சரம் நீந்தி யிரவின்
வந்தோய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப
நினக்கெவன் அரியமோ யாமே எந்தை

5. புணர்திரைப் பரப்பகம் துழைஇத் தந்த
பன்மீன் உணங்கற் படுபுள் ஓப்புதும்
முண்டகம் கலித்த முதுநீர் அடைகரை
ஓண்பல் மலர கவட்டிவை அடும்பின்
செங்கேழ் மென்கொடி ஆழி அறுப்ப
10. இனமணிப் புரவி நெடுந்தேர் கடைஇ
மின்னிலைப் பொலிந்த விளங்கிணர் அவிழ்பொன்
தண்நறும் பைந்தா துறைக்கும்
புன்னையங் கானல் பகல்வந் தீமே.

- மருங்கூர் கிழார் பெருங்கண்ணனார்.

வளைந்த காலுடைய முதலையொடு சுறாமீன் திரியும் கரிய இறுகிய கழியைக் கடந்து இரவின் வந்த தண்ணிய கடற் சேர்ப்ப! நினக்கு என்ன அரிது, எமது தந்தை திரை வீசும் கடலிற்றுழாவிப் பிடித்த மீனாகிய கருவாடுகளைக் கவரும் புட்களை ஒப்புவேம். தாமரை செருக்கி வளரும் முதிய நீருடைய கரை இடத்து ஒள்ளிய

பல மலரும், கவர்ப்பட்ட இலையும் உடைய அடும்பின் சிவந்த விளக்குகின்ற மெல்லிய கொடியைத் தேர்ச்சில்லு அறுப்ப, பல மணி கட்டிய குதிரை இழுக்கும் நெடிய தேரைச் செலுத்தி, விளங்குகின்ற இலைகளிடையே ஒளிரும் பூங்கொத்துகள் விரிந்து தண்ணிய நறிய பூந்தாதுதிர்க்கும் புண்ணைப் பொதும்பரிடத்தே பகற் காலத்தே வருவீராக.

பொதும்பர் - சோலை.

81. பாலை

(இது, பிரிவுணர்த்திய தலைமகற்குத் தோழி தலைமகள் குறிப்பறிந்து வந்து சொல்லியது.)

நாளுலா எழுந்த கோள்வல் உளியம்
ஓங்குசினை இருப்பைத் தீம்பழம் முனையின்
புல்லளைப் புற்றின் பல்கிளைச் சிதலை
ஒருங்குமுயன் நெடுத்த நனைவாய் நெடுங்கோ

5. டிரும்புது குருகின் இடந்திரை தேரும்
மண்பக வறந்த ஆங்கட் கன்பொரக்
கதிர்நெறக் கவிழ்ந்த உலறுதலை நோன்சினை
நெறியயல் மராஅம் ஏறிப் புலம்புகொள
எறிபருந் துயவும் என்றாழ் நீளிடை
10. வெம்முனை அருஞ்சரம் நீந்திச் சிறந்த
செம்மல் உள்ளம் தூரத்தவின் கறுத்தோர்
ஒளிவெல் அழுவம் களிறுபடக் கடக்கும்
மாவண் கடலன் விளங்கில் அன்னளம்
மையெழில் உண்கண் கலுழ
15. ஐய சேறிரோ அகன்றுசெய் பொருட்கே.

- ஆலம்பேரி சாத்தனார்.

தினமும் உலாவிக்கொலைத் தொழில் புரிகின்ற கரடி,
உயர்ந்த கிளையுடைய இருப்பையின் இனிய பழத்தின் முனை
போன்ற புல்லிய அளையுடைய புற்றில் கறையான் கூட்டம்
ஒருங்கே முயன்று எடுத்த ஈரமாகிய வாயிடத்து, நீண்ட வளைந்த
இரும்புதும் கொல்லன் உலைமூக்குப் போல இருந்து பெயர்த்து

இரை கொள்ளுகின்ற மண்பிளக்கும் படி காய்ந்த இடத்தே,
பார்க்கமுடியாதபடி வெயில் எறித்தலால், கவிழ்ந்து வாடிய
தலையும் கொப்புகளுமுடைய வழி அயலிலுள்ள ஆச்சாமரத்தில்
ஏறித் தனிமையாயிருக்க, பாய்ந்து இரையை யெடுக்கின்ற பருந்து
வருந்தும் தொலையாத வழியிடத்துள்ள கொடிய போர்முனை
போன்ற அரிய சுரத்தைக் கடந்து, செல்ல நின் வலிய உள்ளம்
தூண்டுதலின், பகைத்தவரது வேல் பரந்த படையைக் களிறுகள்
மடியும்படி வெற்றிபெறும் மிகுந்த கொடையாளி யாகிய **கடலனது
விலங்கில்** நகரம் போன்ற எமது மையின் அழகை உண்ட கண்கள்
கலங்க, ஐயனே! பிரிந்து பொருள் செய்தற்குப் போகின்றீரோ.

82. குறிஞ்சி

(இது, தோழிக்குத் தலைவி அறத்தொடு நின்றுது.)

ஆடமைக் குயின்ற அவிர்துளை மருங்கில்
கோடை யவ்வளி குழலிசை யாகப்
பாடின அருவிப் பனிநீர் இன்னிசைத்
தோடமை முழவின் துதைகுர லாகக்

5. கணக்கலை இருக்கும் கடுங்குரல் தூம்பொடு
மலைப்பூஞ் சாரல் வண்டியா ழாக
இன்பல் இமிழிசை கேட்டுக் கலிசிறந்து
மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்
கழைவளர் அடுக்கத் தியலியா டும்மயில்
10. நனவுப்பு கு விறலியில் தோன்றும் நாடன்
உருவ வல்வில் பற்றி அம்புதெரிந்து
செருச்செய் யானை சென்னெறி வினாஅய்
புலர்குரல் ஏனற் புழையுடை ஒருசிறை
மலர்தூர் மார்பன் நின்றோற் கண்டோர்
15. பலர்தில் வாழி தோழி அவருள்
ஆரிருட் கங்குல் அணையொடு பொருந்தி
ஓரியா னாகுவ தெவன்கொல்
நீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ்தோ ளேனே.

- கபிலர்.

ஆடுகின்ற மூங்கிலிடத்தே தும்பி துளைத்த விளங்குகின்ற துளை மருங்கில் மேல்காற்று வீசமிடத்துப் பிறக்கும் ஓசை குழலிசையாகவும், ஒலிக்கின்ற இனிய அருவியின் குளிர்ந்த நீரின் இசை பல முழவுகள் ஒன்று சேர்ந்தொலிக்கும் செறிந்த குரலாகவும், குரங்கின் கூட்டம் தாழ்விடுகின்ற கடிய குரல் நெடுவங்கியமாகவும், மலைச் சாரலிலுள்ள பூக்களில் ஒலிக்கும் வண்டின் ஓசை யாழாகவும், இனிய பல வாத்தியங்களைக் கேட்டு, மந்திக் கூட்டம் பார்த்து மருளும்படி மூங்கில் வளரும் பாறையிடத்தே நின்று உலாவி ஆடும் மயில், விறலி மெய்யாக வந்தாற்போல் தோன்றும் நாட! அழகிய வலிய வில்லைப் பற்றி, அம்பைத் தெரிந்தெடுத்துத் தான் எய்த வேழம் சென்ற நெறியை வினாவி, விளைந்த கதிருடைய தினைப்புனத்தின் வாயிலின் ஒரு புறத்தே, மார்பிடத்து மலர்மாலை அணிந்து நின்றாரைக் கண்டோர் பலர். அப் பலருள் யான் ஒருத்தியுமே மிக இருண்ட இராக் காலத்தே அணையோடு பொருந்தி கண்ணீர் வரும் கண்களோடு நெகிழ்ந்த தோள் உடையே னாகுதல் எதனாலோ? தோழீ! வாழ்வாயாக.

“பண்ணுற்ற தேமொழிப் பாவை நல்லீரோர் பகழி மூழ்கப் புண்ணுற்ற மாவொன்று போந்ததுண்டோ நும் புனத்தயலே”
(இ.அ. உரைமேற்கோள்)

83. பாலை

(இது, தலைமகன் இடைச்சுரத்தே தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

- வலஞ்சரி மராஅத்துச் சுரங்கமழ் புதுவீச்
சரியா ருளைத்தலை பொலியச் சூடிக்
கறையடி மடப்பிடி கானத் தலறக்
களிறுக்கன் றொழித்த உவகையர் கலிசிறந்து
- 5 கருங்கால் மராஅத்துக் கொழுங்கொம்பு பிளந்து
பெரும்பொளி வெண்ணார் அழுந்துபடப் பூட்டி
நெடுங்கொடி நூடங்கும் நியம மூதூர்
நறவுநொடை நல்லில் புதவுமுதற் பிணிக் குங்
கல்லா இளையர் பெருமகன் புல்லி
10. வியன்றலை நன்னாட்டு வேங்கடங் கழியினும்
சேயர் என்னா தன்புமிகக் கடைஇ

எய்தவந் தனவால் தாமே நெய்தல்
கூம்புவிடு நிகர்மலர் அன்ன
ஏந்தெழில் மழைக்கணைம் காதலி குணனே.

- கல்லாடனார்.

சுரத்தே கமழ்கின்ற வலமாக முறுகிய ஆச்சாவின் புதிய பூவை, சுருண்ட குதிரையின் தலையாட்டம் போல் நீண்ட மயிருடைய தலை பொலியும்படி சூடிப், பிடி அலறும்படி யானைக் கன்றைக் கொன்ற மகிழ்ச்சி யுடையராய் ஆரவாரித்துக் கரிய காலுடைய ஆச்சாமரத்தின் கொழுங் கொம்பைப் பிளந்து அதன் வெள்ளிய நாரை உரித்து கொடி அசையும் மூதூரின் வீதியில் கள் விற்கும் இல்லின் வாயிலிடத்தைப் பிணிக் கும் வேடரின் தலைவனாகிய புல்லியின் பெரிய நல்ல நாட்டிடத் துள்ள வேங்கடத்தைக் கடப்பினும், யான் சேய்மைக் கண் உள்ளேன் என்னாது, அன்பு மிக ஊர்ந்து, நெய்தலின் விரிந்த ஒள்ளிய மலர் அன்ன, உயர்ந்த அழகிய காதலியின் குணங்கள் மிகவும் அன்பு பொருந்தி என்னை அடையவந்தன.

84. முல்லை

(இது, தலைமகன் பாசறையிருந்து சொல்லியது.)

மலைமிசைக் குலைஇய உருகெழு திருவில்
பணைமுழங் கெழிலி பெளவம் வாங்கித்
தாழ்பெயற் பெருநீர் வலனேர்பு வளைஇ
மாதிரம் புதைப்பப் பொழிதலின் காண்வா

5. இருநிலங் கவினிய ஏமுறு காலை
நெருப்பின் அன்ன சிறுகட் பன்றி
அயர்க்கண் படாஅர்த் துஞ்சுபுறம் புதைய
நறுவீ முல்லை நாண்மலர் உதிரும்
புறவடைந் திருந்த அருமுனை இயவில்
10. சீறா ரோளே ஒண்ணுதல் யாமே
எரிபுரை பன்மலர் பிறழ வாங்கி
அரிஞர் யாத்த அலங்குதலைப் பெருஞ்சூடு

கள்ளார் வினைஞர் களந்தொறும் மறுகும்
தண்ணடை தழீஇய கொடிநடங் காரெயில்

15. அருந்திறை கொடுப்பவங் கொள்ளான் சினஞ்சிறந்து
வினைவயிற் பெயர்க்குந் தானைப்
புனைதார் வேந்தன் பாசறை யேமே.

- மதுரை எழுத்தாளன்.

மலைமீது வளைந்து அச்சந்தரும்படி முரசு போல் முழங்கும்
மேகம் கடலிடத்தே நீரை உண்டு தாழ்ந்து பெய்கின்ற நீரை,
வலமாக எழுந்து திசைகளெல்லாம் மறையப் பெய்தலின் பெரிய
நிலம் அழகு பெற்று உயிர்களுக்குத் தண்ணளி செய்கின்ற
காலத்து, நெருப்புப் போன்ற சிறு கண்ணுடைய பன்றியின்
மணலிடத்தே பற்றையில் துஞ்சுகின்ற முதுகு மறைய நறிய புதிய
முல்லையின் மலர் உதிரும் சிறுகாட்டின் வழி முகப்பிலுள்ள
சீறாரிடத்தள், ஒள்ளிய நுதலுடைய நம் காதலி. எரிபோன்ற
தாமரை மலர்கள் பிறழும்படி வலித்து, நெல்லை அரிவோர்
கட்டிய அலைகின்ற தலையுடைய சூட்டைக், கள்ளை உண்கின்ற
களமர்களந் தோறும் கொண்டு போகும் மருத நிலங்கள் பொருந்திய
கொடிகள் அசையும் ஊர்களைப் பகைவர் திறையாகக் கொடுப்பவும்
கொள்ளாது கோபமிகுந்து போருக்குப் போக விடும் தானை யுடைய
வேந்தனது பாசறையிடத்தேமயாம்.

85. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிய வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்
தியது. இப்பாட்டு எதிர்காலம் நோக்கிற்று.)

நன்னுதல் பசப்பவும் பெருந்தோள் நெகிழவும்
உண்ணா உயக்கமோ டுயிர்செலச் சாஅய்
இன்னம் ஆகவும் இங்குநத் துறந்தோர்
அறவர் அல்லர் அவரெனப் பலபுலந்து

5. ஆழல் வாழி தோழி சாரல்
ஈன்றுநாள் உலந்த மென்னடை மடப்பிடி
கன்றுபசி களைஇய பைங்கண் யானை

முற்றா மூங்கில் முளைதரு பூட்டும்
வென்வேல் திரையன் வேங்கட நெடுவரை

10. நன்னாட் பூத்த நாகிள வேங்கை
நறுவீ யாடிய பொறிவரி மஞ்சை
நனைப்பசங் குருந்தின் நாறுசினை யிருந்து
துணைப்பயிர்ந் தகவுந் துனைதரு தண்கார்
வருதும் யாமெனத் தேற்றிய
15. பருவங் காணது பாயின்றால் மழையே.

- காட்டுர் கிழார் மகனார் கண்ணனார்.

அழகிய நெற்றி பசப்பவும், பெரிய தோள் நெகிழவும்
உண்ணாத வாட்டத்தோடு உயிர் செல்லும்படி சோர்ந்து யாம்
இவ்வியல்பினமாகவும் இவ்விடத்தே நம்மைத் துறந்தோர்
அருளுடையரல்லரெனப் பலவற்றைக் கூறிப்பலந்து அழாதே.
தோழீ! வாழ்வாயாக. பக்கமலையிடத்தே ஈன்று நாட்சென்ற
மெல்லிய நடையுடைய மடப்பிடியின் கன்றின் பசி களைய, பசிய
கண்ணுடைய யானை, முற்றாத மூங்கின் முளையை முறித்து
ஊட்டும் வெல்லும் வேலுடைய திரையனது உயர்ந்த வேங்கட
மலையில், காலையின் மலர்ந்த மிக இளமையுடைய வேங்கையின்
நறிய பூவைக் குடைந்த பொறியும் வரியுமுடைய மயில், நறிய பசிய
குருந்தின் நாறுகின்ற சினையிடத்தே இருந்து துணையை
அழைக்கும். அது, வருகின்றேனென்று நின் காதலர் தேற்றிச்
சென்ற குளிர்ந்த கார்காலமாகும் அதற்குள் மழையும் பரவா
நின்றது. அதனைப் பாராய்.

86. மருதம்

(இது, வாயின் மறுத்த தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது. தலை
மகளைக் கூடி யின்புற்றிருந்த தலைமகன் பண்டு நிகழ்ந்தது சொற்று
இன்புற்றிருந்ததாஉமாம்.)

உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகால்
தன்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்

5. கனையிருள் அகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் டிங்கள்
கேடில் விழுப்புக்கு நாடலை வந்தென
உச்சிக் குடத்தர் புத்தகல் மண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெய் பெண்டிர்
10. முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிறு
வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென
15. நீரொடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி
பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணம் கழிந்த பின்றைக்
கல்லென் சம்மையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து
போரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர
20. ஓரிற் கூடிய உடன்புணர் கங்குல்
கொடும்புறம் வளைஇக் கோடிக் கலிங்கத்
தொடுங்கினள் கிடந்த ஓர்புறந் தழீஇ
முயங்கல் விருப்பொடு முகம்புதை திறப்ப
அஞ்சினள் உயிர்த்த காலை யாழநின்
25. நெஞ்சம் படர்ந்த தெஞ்சா துரையென
இன்னகை இருக்கைப் பின்யான் வினவலின்
செஞ்சூட் டொண்குழை வண்காது துயல்வர
அகமலி உவகையள் ஆகி முகனிசுத்
தொய்யென இறைஞ்சி யோளே மாவின்
30. மடங்கொள் மதைஇய நோக்கின்
ஒடுங்கீர் ஓதி மாஅ யோளே.

- நல்லாவுர் கிழார்.

உழுந்து பெய்து ஆக்கிய குழைந்த கழியோடு (உழுத்தங்
கழியோடு) பெரிய சோற்றுக் குவியல் கிடப்ப, நிரைத்த கால்
களுடைய குளிர்ந்த பெரிய பந்தரிடத்தே மணலைக் கொணர்ந்து

பரப்பி மனையிடத்தே விளக்கேற்றி மாலை தூக்கி செறிந்த இருள்
அகன்று அழகு பெற்ற நேரத்து, தீயகிரகங்கள் இடம் விட்டு நீங்கி
வளைந்த வெண்திங்கள் ரோகினியோடு சேரும் குற்றந் தீர்ந்த
சிறப்புடைய கலியாண நாள் வந்ததாக, உச்சியிலே குடமுடையோ
யோரும், கையிலே புதிய அகன்ற பாத்திரம் உடையோருமாகிய
கலியாணத்துக்கு வந்த முதிய நல்ல பெண்கள், முன்னும் பின்னு
மாகக் குடங்களை மாறிமாறிக் கொடுக்க, ஆண்மக்களைப் பெற்ற
திதலையுடைய அழகிய வயிறும் தாலி தரித்தோருமாகிய
பெண்கள் நால்வர் கூடி, 'கற்பு நெறியிற் றிறம்பாது கொண்டார்க்கு
இனியவற்றைப் புரிந்து விரும்பத்தக்க மனைவியாகுக' என்று நீரோடு
சொரிந்த குளிர்ந்த இதமுடைய மலர் சொரிந்த கரிய கூந்தலில்
நெல்லோடு விளங்க முழுக்காட்டுதலாகிய மணம்¹ கழிந்த காலை,
தமர் கல் என்னும் ஓசையோடு சரேலென்று புகுந்து பெரிய
இற்கிழத்தி ஆகுக என்று தர, ஓரிடத்தே தங்கிச் சேர்கின்ற
இராக்காலத்து முதுகுவளைந்து கலிங்கத்தே ஓடுங்கிக் கிடத்தலால்
கோடின புறத்தை முயங்குதல் விருப்போடு முகத்தின் மறைப்பைத்
திறப்ப, அஞ்சி அவள் நெட்டுயிர்த்த காலை நின் நெஞ்சிடத்தே
ஆழமாகத் தோன்றியதை எஞ்சாது கூறு என, இனிய நகையோடு
யான் வினவலின், அழகிய சூடுடைய விளங்குகின்ற குழை அழகிய
காதில் அசைய அகத்தே மகிழ்ச்சி எய்தியவளாகி முகத்தைத் தாழ்த்து
ஓய் எனக் குனிந்தாள், மானின் மருண்ட மதர்ந்த பார்வையையும்
வாரிமுடிந்த கூந்தலையுமுடைய மாயோள்.

கலிங்கம் - ஆடை, நெட்டுயிர்த்தல் - பெருமூச்செறிதல்,
சூடு மயில் முதலியவற்றின் கொண்டை போல்வது.

87. பாலை

(இது வினைமுற்றி மீளுந் தலைமகன் இடைச் சுரத்துத் தன்னெஞ்
சிற்குச் சொல்லியது.)

தீந்தயிர் கடைந்த திரள்கால் மத்தம்
கன்றுவாய் சுவைப்ப முன்றில் தூங்கும்
படலைப் பந்தர்ப் புல்வேய் குரம்பை
நல்கூர் சீறூர் எல்லித் தங்கிக்

1 இது போன்ற வழக்கம் இன்றும் ஈழத்துத் தமிழர்களிடையே காணப்படுகின்றது.

5. குடுமி நெற்றி நெடுமரச் சேவல்
தலைக்குரல் விடியல் போகி முனாஅது
கடுங்கண் மறவர் கல்கெழு குறும்பின்
எழுந்த தண்ணுமை இடங்கட் பாணி
அருஞ்சரம் செல்வோர் நெஞ்சம் துண்ணெனக்
10. குன்றுசேர் கவலை இசைக்கும் அத்தம்
நனிநீ றுழந்தனை மன்னே அதனால்
உவவினி வாழிய நெஞ்சே மையற
வைகுசுடர் விளங்கும் வான்தோய் வியனகர்ச்
சுணங்கணி வனமுலை நலம்பா ராட்டித்
15. தாழிருங் கூந்தளங் காதலி
நீளமை வனப்பின் தோளுமா ரணைந்தே.

- மதுரைப் பேராலவாயார்.

இனிய தயிர் கடைந்த திரண்ட காம்புடைய மத்து, கன்று நக்கும்படி முற்றதே தூங்கும், மரநிழலாகிய பந்தருடைய புல்லால் வேய்ந்த சிறிய வீடுடைய வறுமை மிகுந்த சீறாரிடத்தே இரவிற்றங்கி கொண்டையுடைய பெரிய கோழிச் சேவல் தலைக் குரல் காட்டும் நேரத்து எழுந்து செறிந்த குறும்பில் எழுந்த¹ தண்ணுமையின் ஓசையால் அரிய சுரத்தே செல்வோரின் நெஞ்சு துணுக்குற குன்று சேர்ந்த கவர்பட்ட வழிகளில் ஒலிக்கும் அத்தத்தில் மிகப் பெரிதும் வருந்தினை. ஆதலின் இனி நீ மகிழ்வாயாக.

நெஞ்சே! வாழ்க. இருள் நீங்க எரியும் விடிவிளக்குடைய வான் தோயும் பெரிய மனையிடத்து, சுணங்கு பொறித்த அழகிய முலைகளின் அழகைப் பாராட்டித் தாழ்ந்த கரிய கூந்தலுடைய காதலியின் உயர்ந்த வனப்புடைய தோளை அணைந்து மகிழ்வாயாக.

தண்ணுமை - மேளம்; அத்தம் - அரிய வழி.

1. நிரை கவர்தற்குச் செல்லக் கொட்டுந்தண்ணுமை

88. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக் குறிவந்த தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சொல்லியது.)

முதைச்சவல் கலித்த மூரிச் செந்தினை
ஓங்குவணர்ப் பெருங்குரல் உணீஇய பாங்கர்ப்
பருவாய்ப் பல்லிப் பாடோர்த்துக் குறுகும்
புருவைப் பன்றி வருதிறம் நோக்கிக்

5. கடுங்கைக் கானவன் கழுதுமிசைக் கொளீஇய
நெடுஞ்சுடர் விளக்கம் நோக்கி வந்துநம்
நடுங்குதுயர் களைந்த நன்ன ராளன்
சென்றனன் கொல்லோ தானே குன்றத்
திரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை யானைக்
10. கவுள்மலி பிழிதரும் காமர் கடாஅம்
இருஞ்சிறைத் தொழுதி யார்ப்ப யாழ்செத்
திருங்கல் விடரளை அசுணம் ஓர்க்கும்
காம்பமல் இறும்பில் பாம்புபடத் துவன்றிக்
கொடுவிரல் உளியம் கெண்டும்
15. வருவாழ் புற்றின வழக்கரு நெறியே.

- ஈழத்துப் பூதன்தேவனார்.

உயர்ந்த புனத்தே செழித்து வளர்ந்த பெரிய செந்தினையின் உயர்ந்த வளைந்த பெரிய கதிரை உண்ணுதற்குத் தன் பக்கத்தே பல்லி சொல்லும் நிமித்தத்தை ஆராய்ந்து செல்லும் இளம்பன்றியின் வருகையை நோக்கி, வலியகையுடைய கானவன் பரணின்மீது கொளுத்திய நீண்ட சுடருடைய விளக்கை நோக்கிவந்து நமது பெரிய துன்பத்தைக் களைந்த நல்லோன் தமிழனாய்ச் சென்றான். மலையிடத்தே பெரிய புலியைத் தொலைத்த பெரிய கையுடைய யானையின் மதம் பாயும் சுவட்டால் பாயும் மதத்தை மொய்த்து வண்டினம் ஆர்ப்ப, யாழின் குரலென நினைந்து பெரிய மலை முழைஞ்சிலுள்ள அசுணமா கேட்கும் மூங்கில் செறிந்த காட்டில் பாம்பு மடியும்படி நெரிக்கும் கொடிய விரலுடைய கரடிகிண்டும் வருவாழ்ந்த புற்றையுடையன, செல்லற்கரிய வழிகள்.

ஆசனமா: ஒருவகை விலங்கு; கொடிய ஓசையைக் கேட்பின் இறக்கும் 'பறைபடவாழா அசனமா' இது இசையில் மிகவிருப்புள்ளது.

தினை நுகர்தற்குப் பன்றி நிமித்தம் பார்த்து வருகையைச் செய்ததாயினும் கானவன் அதுவருகின்ற திறமறிந்து சுடர் கொளுத்தினாற் போலத், தாமும் பேணி வந்தாரேயாயினும் வரவு வெளிப்படுமென்றவாறு.

89. பாலை

(இது, மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.)

தெறுகதிர் ஞாயிறு நடுநின்று காய்தலின்
உறுபெயல் வறந்த ஓடுதேர் நனந்தலை
உருத்தெழு குரல குடிஞைச் சேவல்
புல்சாய் விடரகம் புலம்ப வரைய

5. கல்லெறி இசையின் இரட்டும் ஆங்கண்
சிள்வீடு கறங்கும் சிறியிலை வேலத்
தூமுறு விளைநெற் றுதிரக் காழியர்
கவ்வைப் பரப்பின் வெவ்வுவர்ப் பொழியக்
களரி பரந்த கல்நெடு மருங்கின்
10. விளநூன் தின்ற வீங்குசிலை மறவர்
மைபடு திண்டோள் மலிர வாட்டிப்
பொறைமலி கழுதை நெடுநிறை தழீஇய
திருந்துவாள் வயவர் அருந்தலை துமித்த
படுபுலாக் கமழும் ஞாட்பில் துடியிருத்
15. தருங்கலந் தெறுத்த பெரும்புகல் வலத்தார்
வில்லெழு குறும்பிற் கோள்முறை பகுக்குங்
கொல்லை யிரும்புனம் நெடிய என்னாது
மெல்லென் சேவடி மெலிய ஏக
வல்லுநள் கொல்லோ தானே தேம்பெய்
20. தளவுறு தீம்பால் அலைப்பவும் உண்ணாள்
இடுமணற் பந்தருள் இயலும்
நெடுமென் பணைத்தோள் மாஅ யோளே.

-மதுரைக் காஞ்சிப் புலவர்.

தெறுகின்ற கதிருடைய ஞாயிறு வேனிற்காலத்தின் நடு
நாளில் நின்று காய்தலின் மழை வறந்து பேய்த்தேர் ஓடுகின்ற
நடுக்காட்டில் கோபித்து எழுகின்ற குரலுடைய கூகைச் சேவல்,
புல்சாய்ந்த மலைவெடிப்பு வருந்த வரையினின்றும் கல்லெறியும்
இசை ஒப்பக் குழறும் இடத்துச் சிள் வண்டு ஒலிக்கும் சிறிய
இலையுடைய வேலமரத்தின் முதிர்ந்து காய்ந்த நெற்று உதிரும்.
வண்ணார், அவ்வாரவார மிகுந்தவிடத்து, வெவ்விய உவர்
மண்ணைச் சிந்துதலின் உவர்பரந்த உயர்ந்த பாறையுடைய
பக்கத்தே இருந்து நிணத்தோடு கூடிய ஊணைத்தின்ற வளைந்த
வில்லுடைய மறவர் கரிய வலிய தோள்கள் பூரிக்கும்படி
அசைத்து பண்டங்களைச் சுமந்து செல்கின்ற கழுதையின் நீண்ட
நிரைக்குப் பின்னால் காவல் காத்துச் செல்லும் வாள் வீரர்களாகிய
சாத்தரது தலையை துமித்த மிகுந்த புலால் நாற்றம் வீசும் களத்துப்
பறையைத் தாழ்த்து அரிய பண்டங்களைப் பகுந்த விடுநிலமாகிய
பெரியப்புனம் தூரம் என்று கருதாது. மெல்லிய சிறிய அடிகள்
வருந்தச் செல்ல வல்லுநள் ஆயினளோ! தேனளாவிய இனிய
பாலை வருத்தவும் உண்ணாது மணற்பரப்பிய பந்தருள் உலாவும்
உயர்ந்த மிருதுவாகிய பணைத்த தோள்களை உடைய மாயோள்.

துமித்தல் - அறுத்தல், மாயோள் - கரியவள், சாத்தர் - வணிகர்,
மாயோள் செல்ல வல்லுநள் ஆயினளோ என வினை முடிவு செய்க.

90. நெய்தல்

(இது, பகற்குறிவந்து கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகனைத் தோழி
எதிர்ப்பட்டு நின்று இந்நெய்தல்பறிவுறீ இயது.)

மூத்தோ ரன்ன வெண்டலைப் புணரி
இளையோ ராடும் வரிமனை சிதைக்கும்
தளையவிழ் தாழைக் கானலம் பெருந்துறைச்
சில்செவித் தாகிய புணர்ச்சி அலரெழு

5. இவ்வயின் செறித்தமை அறியாய் பன்னாள்
வருமுலை வருத்தா அம்பகட்டு மார்பில்
தெருமரல் உள்ளமொடு வருந்தும் நின்வயின்

நீங்கு கென்றியான் யாங்ஙனம் மொழிகோ
அருந்திறற் கடவுள் செல்லூர்க் குணாஅது

10. பெருங்கடல் முழக்கிற் றாகி யாணர்
இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கடுங்கண் கோசர் நியமம் ஆயினும்
உறுமெனக் கொள்ளுநர் அல்லர்
நறுநுதல் அரிவை பாசிழை விலையே.

- மதுரை மருதனிள நாகனார்.

முதியவர்கள் போன்ற வெள்ளிய தலையுடை கடல்,
இளையோர் இழைத்து விளையாடும் சிறிய வீட்டை அழிக்கும்;
மடல்விரிந்த தாழைகளுடைய கடற்கரைத் துறையிடத்து சிலர்
அறிந்த நமது கூட்டம் அலரா யெழுதலின் தமர் அவளை
இல்லிடத்தே செறித்ததை அறியாய். முதிர்ந்த முலையால்
வருத்தப் பண்ணாளாதலின் வருந்தும் பெரிய மார்பினை
யுடையீர்! எங்கள் வருத்தமறிந்து வரைந்து கொள்ள நினையாத
உமக்கு நீங்குக என்று யான் சொன்னாலுமறியீர்.

வலிய தெய்வங்கள் எல்லாம் பலி கொள்கின்ற செல்லூருக்குக்
கிழக்கே பெரிய கடல் முழக்குப்போன்றதாகி புதுவருவாயுடைய,
ஆயுதங்கள் வடுப்படுத்தின தழும்புடைய முகத்தராகய கரிய
கண்ணுடைய கோசர் வாழும் நகரமாயினும், நறியநுதலுடையவளது
பசிய ஆபரணங்களின் விலைக்குப் போதுமெனக் கொள்ளு
வாரல்லர்.

முத்தோர் இளையோரை வருத்தாரன்றே; அது செய்யாது
புணரி இளையோர் மனை சிதைத்தாற் போலப் பெரிய அறிவுடைய
நீர் சிறியே மாகிய எங்களை வருத்தாநின்றீர் என்றவாறு.

91. பாலை

(இது, பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.)

விளங்குபகல் உதவிய பல்கதிர் ஞாயிறு
வளங்கெழு மாமலை பயங்கெடத் தெறுதலின்
அருவி யான்ற பெருவரை மருங்கில்
சூர்ச்சனை துழைஇ நீர்ப்பயங் காணாது

5. பாசி தின்ற பைங்கண் யானை
ஓய்பசிப் பிடியோ டொருதிறன் ஓடுங்க
வேய்கண் ணுடைந்த வெயிலவிர் நனந்தலை
அரும்பொருள் வேட்கையின் அகன்றன ராயினும்
பெரும்பே ரன்பினர் தோழி இருங்கேழ்
10. இரலை சேக்கும் பரலுயர் பதுக்கைக்
கடுங்கண் மழவர் களவுழ வெழுந்த
நெடுங்கால் ஆசினி ஓடுங்காட் டும்பர்
விசிபிணி முழவின் குட்டுவன் காப்பப்
பசியென வறியாய் பணையயில் இருக்கைத்
15. தடமருப் பெருமை தாமரை முனையின்
முடமுதிர் பலவின் கொழுநிலல் வதியும்
குடநாடு பெறிலும் தவிரலர்
மடமான் நோக்கிநின் மாணலம் மறந்தே.

- மாமூலனார்.

விளங்குகின்ற பகலைச் செய்கின்ற ஞாயிறு வளம் பொருந்திய
பெரிய மலையிலுள்ளனயாவும் தீயும்படி தெறுதலின் அருவி வற்றிய
பெரிய பாறையின் மருங்கில், தெய்வமுறைகின்ற சுனையைத்
துழாவி நீர்ப் பசுமை காணாது பாசியைத் தின்ற பசிய கண்ணுடைய
யானை பசியால் ஓய்ந்த பிடியோடு ஒரு பக்கத்தே ஓடுங்க மூங்கிலின்
கணுக்கள் பிளந்த வெயில் தெறுகின்ற நடுக்காட்டில் அரும்
பொருள் பெறும் வேட்கையினராய் அகன்றனராயினும் அவர்
பெரிதும் அன்புடையர்; தோழி! பெருமை பொருந்திய மான்
தங்கும் உயர்ந்த பரலுடைய சிறிய பற்றையிடத்தே கடிய
கண்ணுடைய மழவர் உழ முளைத்த நீண்ட காலுடைய ஈரப்
பலாவுடைய உம்பற்காட்டை வார்பிணித்த முழவுடைய குட்டுவன்
காக்கப் பசி இன்ன தென்றறியாத முரசு ஆரவாரிக்கும் ஊரிடத்துத்
தாமரைமுகை போன்ற முனையுடைய விசாலித்த கொம்புடைய
எருமை, முதிர்ந்த வளைந்த பலாவின் கொழுவிழ நிழலில் தங்கும்
குட நாட்டைப் பெற்றாலும் மருண்ட மாளைப் போன்ற
நின்னை நோக்கி, மாட்சிமைப்பட்ட அழகை மறந்து தாமதிக்க
மாட்டார்.

92. குறிஞ்சி

(இது. இரவுக் குறிச் சென்று தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகனைப் பற்றி வாய் பாட்டாற் றோழி வரைவு கடாஅயது.)

நெடுமலை யடுக்கம் கண்கெட மின்னிப்
படுமழை பொழிந்த பானாட் கங்குல்
குஞ்சரம் நடுங்கத் தாக்கிக் கொடுவரிச்
செங்கண் இரும்புலி குழுமுஞ் சாரல்

5. வாரல் வாழியர் ஐய நேரிறை
நெடுமென் பணைத்தோள் இவளும் யானும்
காவல் கண்ணினம் தினையே நாளை
மந்தியும் அறியா மரம்பயில் இறும்பின்
ஔன்செங் காந்தள் அவிழ்ந்த ஆங்கண்
10. தண்பல் அருவித் தாழ்நீர் ஔரசிறை
உருமுச்சிவந் தெறிந்த உரனழி பாம்பின்
திருமணி விளக்கிற் பெறுகுவை
இருண்மென் கூந்தல் ஏழுறு துயிலே.

- மதுரைப் பாலாசிரியர் நற்றாமனார்.

நெடிய பாறையிடத்துக் கண் ஒளி மழுங்கும் படி மின்னிப் பெரிய மழை பொழிந்த நடு இரவில் யானை நடுங்கும்படி தாக்கி வளைந்த வரியும் சிவந்த கண்ணுமுடைய பெரிய புலி முழங்குகின்ற பக்கமலையிடத்து வாராதீர். ஐயனே! வாழ்க. நேரிய இறையுடைய மிருதுவாகிய பணைத்த தோளுடைய இவளும் யானும் நாளைப் பகற்பொழுதில் திணைப் புனத்தைக் காப்பேம். மந்தியும் ஏறியறியாத மரச் செறிவுடைய இறும் பிடத்தே ஔளரிய செங்காந்தள் மலர்ந்து கிடக்குமிடத்து, குளிர்ந்த பல அருவி தாழ்ந்தோடும் ஒரு கரையில் இடி கோபித்து இடித்து வலியழிந்த பாம்பின் மணியாகிய விளக்கிடத்தே இருண்ட மெல்லிய கூந்தலுடையவளோடு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடைய துயிலைப் பெறுகுவை.

பாம்பின் மணியாகிய விளக்கு என்றமையால் பாம்பினால் இடையூறுண்டென்றும், மலர்ந்த காந்தட்பூ உள்ள என்றமையால்

மலரெடுக்க வருவோரால் இடையூறுண்டென்றும் பகற் குறியும் விலக்கியவாறாம்.

இறும்பு - மலை

93. பாலை

(இது. வினைமுற்றி மீளலுறுந் தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ் சிற்குச் சொல்லியது.)

கேள்கே டீன்றவும் கிளைஞர் ஆரவும்
கேளல் கேளிர் கெழீஇயினர் ஔமுகவும்
ஆள்வினைக் கெதிரிய ஊக்கமொடு புகல்சிறந்
தாரங் கண்ணி அடுபோர்ச் சோழர்

5. அறங்கெழு நல்லவை உறந்தை அன்ன
பெறலரு நன்கலன் எய்தி நாடும்
செயலருஞ் செய்வினை முற்றின மாயின்
அரண்பல கடந்த முரண்கொள் தானை
வாடா வேம்பின் வழுதி கூடல்
10. நாளங் காடி நாளும் நறுநுதல்
நீளிநுங் கூந்தல் மாஅ யோளொடு
வரைகுயின் றன்ன வான்தோய் நெடுநகர்
நுரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
நிவந்த பள்ளி நெடுஞ்சடர் விளக்கத்து
15. நலங்கேழ் ஆகம் பூண்வடுப் பொறிப்ப
முயங்குகுஞ் சென்மோ நெஞ்சே வரிநுதல்
வயந்திகழ் பிமிழ்தரும் வாய்புகு கடாத்து
மீளி மொய்ப்பொடு நிலனெறியாக் குறுகி
ஆள்கோட் பிழையா அஞ்சவரு தடக்கைக்
20. கரும்பகட் டியானை நெடுந்தேர்க் கோதை
திருமா வியனகர்க் கருவூர் முன்றுறைத்
தெண்ணீர் உயர்கரைக் கவைஇய
தண்ணான் பொருநை மணலினும் பலவே.

- கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்.

நண்பர்களது துன்பங்களைக் களையவும், கிளைஞர் உண்ணவும் நொதுமலர் நட்புப் பூண்டு ஒழுகவும் பொருள் தொகுத்தற்கு எழுந்த உள்ளக் கிளர்ச்சியோடு வெற்றிகரமாக, ஆரமும் போர்ப் பூவும் வெல்லும் போருமுடைய சோழரது அறம் பொருந்திய நல்ல அவையுடைய உறந்தை அன்னபெறலரும் நல்ல ஆபரணங்களைப் பெற்றுத்தேடுற்கரிய பொருள் தொகுக்கும் வினையை முடித்தேமாதலின், அரண்பலவற்றைக் கடந்த வலியதானையும் வாடாத வேம்புமுடைய வழுவியின் நாலங்காடித் தெருவின் நாளங்காடிநாறுவது போன்ற நறிய நுதலும் நீண்ட கரிய கூந்தலும் உடைய மாயோளொடு மலையைக் குடைந்தாலன்ன வாணைமுட்டும் நெடிய மனையிடத்தே, நுரையை அள்ளினாற் போன்ற மிருதுவாகிய பூக்கள் பரப்பிய படுக்கையிடத்து, உயர்ந்த பள்ளியறையின் உயர்ந்த சுடருடைய விளக்கில் அழகிய ஆகத்தே ஆபரணங்கள் வடுச் செய்ய முயங்குவேம்; நெஞ்சே! செல்வாயாக. புகர் நெற்றியும் கணைபோன்று வடிந்து வாயிடத்தே புகும் மதமுடைய வலியோடு நிலத்தே எறிந்து குறுகி ஆட்களைக் கொல் வதிற் பிழையாத அச்சந்தரும் விசாலித்த கையுமுடைய கடிய கோப முடைய ஆண்யானையும், நெடிய தேருமுடைய சேரனது செல்வ நிறைந்த அழகிய கருவூரின் முன்றுறையிடத்துள்ள தெளிந்த நீருடைய கரையிற் குவிந்த குளிர்ந்த பொருநை மணலிலும் அம்முயக்கம் பலவாகும்.

94. முல்லை

(இது, வினைமுற்றி மீளாத தலைமகள் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது. தலைமகள் பாகற்குச் செற்றது உமாம்.)

தேம்படு சிமயப் பாங்கர்ப் பம்பிய
குறையிலை முசண்டை வெண்பூக் குழைய
வானெனப் பூத்த பானாட் கங்குல்
மறித்துருஉத் தொகுத்த பறிப்புற இடையன்

5. தண்கமழ் முல்லை தோன்றியொடு விரைஇ
வண்டுபடத் தொடுத்த நீர்வார் கண்ணியன்
ஐதுபடு கொள்ளி அங்கை காயக்
குறுநரி யுளம்புங் கூரிருள் நெடுவிளி
சிறுகட் பன்றிப் பெருநிரை கடிய

10. முதைப்புனங் காவலர் நினைந்திருந் தூதும்
கருங்கோட் டோசையொ டொருங்குவந் திசைக்கும்
வன்புலக் காட்டுநாட் டதுவே அன்புகலந்
தார்வஞ் சிறந்த சாயல்
இரும்பல் கூந்தல் திருந்திழை யூரே.

- நன்பலூர்ச் சிறுமேதாவியார்.

தேன்பாயும் மலைக்குப் பக்கத்தே மண்டி வளர்ந்த கூட்டமாகிய இலையுடை முசண்டையின் வாணைப் போற்பூத்த வெள்ளிய பூக்கள் குழைய, பாதி இரவில் உருவிச் சேர்த்த பறியை முதுகிடத்தே உடைய இடையன், தண்ணிய கமழ்கின்ற முல்லையைச் செங்காந்தளொடு விரவி வண்டு மூசும்படி தொடுத்த நீர்வடியும் கண்ணிய உடையனாய் ஐதாய் எரிகின்ற தணலில் உள்ளங்கையைக் காய்ச்சிக் கூதற்காய, குறுநரி ஊளையிடும் செறிந்த மயக்கமுடைய நீண்ட தொனி, சிறிய கண்ணுடைய பன்றியின் பெரிய கூட்டத்தை ஓட்ட, புனத்தைக் காப்போர் விளித்திருந்து ஊதும் கரிய கொம்பின் ஓசையோடு ஒருங்கே வந்திசைக்கும் வன்புலமுடைய காடுடைய நாட்டிடத்துள்ளது, கரிய செறிந்த கூந்தலுடையவளது ஊர். ஊர் உள்ளது என வினை முடிவு செய்க.

95. பாலை

(இது, போக்குடன்பட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

பைபயப் பசுந்தன்று நுதலுஞ் சாஅய்
ஐதா கின்றென் தளிர் புரை மேனியும்
பலரும் அறியத் திகழ்தரும் அவலமும்
உயிர்கொடு கழியின் அல்லதை நினையின்

5. எவனோ வாழி தோழி பொரிகால்
பொகுட்டரை யிருப்பைக் குவிசுலைக் கழன்ற
ஆலி யொப்பின் தூம்புடைத் திரள்வீ
ஆறுசெல் வம்பலர் நீளிடையுங்க
ஈனல் என்கின் இருங்கிளை கவரும்
10. சரம்பல கடந்தோர்க் கிரங்குப என்னார்
கெளவை மேவல ராகி இவ்வூர்

நிரையப் பெண்டிர் இன்னா கூறுப
புரைய அல்லஎன் மகட்கெனப் பரைஇ
நம்முணர்ந் தூறிய கொள்கை

15. அன்னை முன்னர்யாம் என்னிதற் படலே.

- ஓரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார்.

சிறிது சிறிதாகப் பசந்து நுதலும் வாடி மெலிகின்றது; என் தளிரை ஒத்த மேனியும் வாடிப் பலரும் நோயை அறியும்படி தோன்றுகின்றது. இவற்றை நோக்கி, உயிர் போன்ற காதலர் எம்மைக் கொண்டேகுதலன்றி வேறெதை நினைவார்; பொருக்கும் திரண்ட மொக்குகளுமுடைய இருப்பையின் குவிந்த பூங்கொத்தினின்றுங் கழன்று வழியிடத்தே சொரிந்து கிடக் கும் துவாரமுடைய ஆலாங்குட்டிபோன்ற பூவை இழிந்த கரடியின் பெரிய கூட்டம் வழியிடத்திருந்து பொறுக்கி நுகரும். அதனால் வழிப் போக்கர் தொலையாத வழியிடத்தே வருந்துவர். இவ்வாறு அரிய வழியைக் கடந்து வந்த நம் காதலரிடத்து இரக்கமில்லராய் இவ்வூரிடத்துள்ள கொடிய பெண்கள் அலர் தூற்றி இன்னாதவற்றைக் கூறினர். அதனை அறிந்த அன்னை அது என் மகட்கு ஏற்றதல்ல எனக் கூறினர். இவ்வாறு நமது களவொழுக்கத்தை அறிந்து ஆறின தன்மையுடைய அன்னையின் முன் யான் எப்படித் தினமும் எதிர்ப்படுவது.

96. மருதம்

(இது, தோழி வாயின் மறுத்தது.)

நறவுண் மண்டை நுடக்கலின் இறவுகலித்துப்
பூட்டறு வில்லில் கூட்டுமுதல் தெறிக்கும்
பழனப் பொய்கை அடைகரைப் பிரம்பின்
அரவாய் அன்ன அம்முள் நெடுங்கொடி

5. அருவி ஆம்பல் அகலடை துடக்கி
அசைவரல் வாடை தூக்கலின் ஊதுலை
விசைவாங்கு தோலின் வீங்குபு ளெகிமுங்
கழனியம் படப்பைக் காஞ்சி யூர
ஓண்தொடி யாயத் துள்ளுநீ நயந்து

10. கொண்டனை யென்பவோர் குறுமகள் அதுவே
செம்பொற் சிலம்பின் செறிந்த குறங்கின்
அங்கலுழ் மாமை யஃதை தந்தை
அண்ணல் யானை அடுபோர்ச் சோழர்
வெண்ணெல் வைப்பிற் பருவூர்ப் பறந்தலை

15. இருபெரு வேந்தரும் பொருதுகளத் தொழிய
ஒளிறுவாள் நல்லமர்க் கடந்த ஞான்றைக்
களிறுகவர் கம்பலை போல
அலரா கின்றது பலர்வாய்ப் பட்டே.

- மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ.

கள்ளுண்டெறிந்த பாத்திரத்துக்குத் திடுக்கிட்ட இறால், நாணறுந்த வில்லுப்போலத் துள்ளி நெற்கூட்டுக்குள் பாயும் வயலிடத்துள்ள பொய்கையின் கரையில் வளரும் அரத்தின்வாய் போன்ற முள்ளுடைய பிரம்பின் நெடிய கொடியை நீராம்பலின் அகன்ற இலை மீது எறிந்து வாடை வீசுதலின் அது துருத்தியின் தோல் போல ஊதித் தொய்யும் மருத நிலச் சோலையுடைய காஞ்சியூர்! ஒள்ளிய வளையணிந்த ஆயத்தை விரும்பும் ஒரு குறமகளை நீ விரும்பிக் கொண்டாய் என்று கூறுவர்; அச் செயல் சிவந்த பொற்சிலம்பும், குறங்கு செறியும், அழகிய கலங்கிய மாமை நிறமும் உடைய அஃதையின் தந்தையாகிய தலைமை மிக்க யானையுடைய வெல்கின்ற போருடைய சோழர், வெண்ணெல்லுடைய பருவூர்ப் பறந்தலையில் இருபெரு வேந்தரும் ஒரு களத் தொழிய ஒளிவிடுகின்ற வாளினால் நல்ல போரை வென்று களிறுகளைக் கைப்பற்றும்போது எழுந்த ஓசைப்போல பலர் வாய்ப்பட்டு அலராகின்றது.

97. பாலை

(வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

களியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை
வறனுறல் அங்கோ டுதிர வலங்கடந்து
புலவுப்புலி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை
இரவுக்குறும் பலற நூறி நிரைபகுத்

5. திருங்கல் முடக்கர்த் திற்றி கெண்டும்
கொலைவில் ஆடவர் போலப் பலவுடன்
பெருந்தலை யெருவையொடு பருந்துவந் திருக்கும்
அருஞ்சரம் இறந்த கொடியோர்க் கல்கலும்
இருங்கழை இறும்பின் ஆய்ந்துகொண் டறுத்த
10. நுணங்குகண் சிறுகோல் வணங்கிறை மகளிரொ
டகவுநர்ப் புரந்த அன்பின் கழல்தொடி
நறவுமகிழ் இருக்கை நன்னன் வேண்மான்
வயலை வேலி வியலூர் அன்னநின்
அவர்முலை யாகம் புலம்பப் பலநினைந்
15. தாமேல் என்றி தோழி யாழுவென்
கண்பனி நிறுத்தல் எளிதோ குரவுமலர்ந்
தற்சிர நீங்கிய அரும்பத வேனில்
அறலவீர் வார்மணல் அகலியாற் றடைகரைத்
துறையணி மருது தொகல்கொள வோங்கிக்
20. கலிழ்தளிர் அணிந்த இருஞ்சினை மாஅத்
திணர்ததை புதுப்பூ நிரைத்த பொங்கர்ப்
புகைபுரை அம்மஞ் குர
நுகர்குயில் அகவும் குரல்கேட் போர்க்கே.

- மாமூலனார்.

கள்ளியங்காட்டிலுள்ள புள்ளியுடைய கலை வருந்தி அழகிய கோடு ஓடியும்படி வேட்டம் புரிந்து புலால் நாற்றமுடைய புலி விட்டுப்போன நெக்கு விட்ட இறைச்சியை, இராக்காலத்தே குறும்பிடத்துள்ளார் அலறும் படி கொண்டு சுவர்ந்த நிரைகளைப் பகுத்துப் பெரிய கல் நிறைந்த முடுக்கரில் இருந்து உணவை மென்று தின்னும் கொலை புரியும் வில்லுடைய வீரரைப் போல பல எருவைகளோடு பருந்து வந்து தங்கி உண்ணும் அரிய சுரத்தைக் கடந்த கொடியோர்க்காகதினமும், சிறிய மூங்கிற் கோலின் வளைந்த கணுப் போன்ற வளைந்த இறையுடைய விறலியரோடு கூத்தரைப் புரந்த அன்பும், உழல்கின்ற வளையும் கள்ளுண்ட மகிழ்ச்சியு முடைய ஓலக்க இருக்கை யுடைய நன்னன் வேண்மானது, வயலை வேலியாகவுடைய வியலூர் போன்ற நின் அலர்ந்த

முலையுடைய ஆகம் வருந்தப் பலவற்றைக் கூறி அழாதே என்று கூறினாய்; தோழி! குரவு மலர்ந்து அற்சிரம் நீங்கிய அரும்பவிழ்கின்ற வேனிற் காலத்து வாரடித்த அறலுடைய அகலியாற்றின் கரை யிடத்துத் துறையை அழகு செய்யும் மருதமோடு மாறுபட உயர்ந்து தண்ணிய தளிரணிந்த பெரிய கிளையுடைய மாவின் செறிந்த புதுப்பூ நிரைத்த சோலை யிடத்து அழகிய மேகம் ஊரக் குயில்கள் கூவும் குரல் கேட்போர்க்குக் கண்ணீரை நிறுத்துதல் எளிதோ?

98. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.)

பனிவரை நிவந்த பயங்கெழு கவா அன்
துனியில் கொள்கையோ டவர்நமக் குவந்த
இனிய உள்ளம் இன்னா வாக
முனிதக நிறுத்த நல்கல் எவ்வம்

5. குருறை வெற்பன் மார்புறத் தணிதல்
அறிந்தனள் அல்லள் அன்னை வார்கோல்
செறிந்திலங் கெல்வளை நெகிழ்ந்தமை நோக்கிக்
கையறு நெஞ்சினள் வினவலின் முதுவாய்ப்
பொய்வல் பெண்டிர் பிரப்புளர் பிரீஇ
10. முருகன் ஆரணங் கென்றலின் அதுசெத்
தோவத் தன்ன வினைபுனை நல்லில்
பாவை அன்ன பலராய் மாண்கவின்
பண்டையிற் சிறக்கவென் மகட்கெனப் பரைஇக்
கூடுகொள் இன்னியம் கறங்கக் களனிழைத்
15. தாடணி அயர்ந்த அகன்பெரும் பந்தர்
வெண்போழ் கடம்பொடு சூடி இன்சீர்
ஐதமை பாணி இரீஇக்கை பெயராச்
செல்வன் பெரும்பெயர் ஏத்தி வேலன்
வெறியயர் வியன்களம் பொற்ப வல்லோன்
20. பொறியமை பாவையின் தூங்கல் வேண்டின்
என்னாங் கொல்லோ தோழி மயங்கிய

மையற் பெண்டிர்க்கு நொவ்வ லாக
ஆடிய பின்னும் வாடிய மேனி
பண்டையிற் சிறவா தாயின் இம்மறை

25. அலரா காமையோ அரிதே யஃதான்
றறிவர் உறுவிய அல்லல்கண் டருளி
வெறிகமழ் நெடுவேள் நல்குவன் எனினே
செறிதொடி யுற்ற செல்லலும் பிறிதெனக்
காண்கெழு நாடன் கேட்பின்

30. யானுயிர் வாழ்தல் அதனினும் அரிதே.

- வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்.

இமயமலைபோல் உயர்ந்த பயன் பொருந்திய பக்கமலையிடத்து நங்காதலர் துன்பமில்லாது அளித்த மகிழ்ச்சி துன்பமாக மாற்றறாக, வெறுப்பை உண்டாக்கும் இவ் வருத்தம் தெய்வ முறைகின்ற வெற்பிடத் தவன் மாப்பாற் தணியுமென்பதை அன்னை அறியாள்; வரைந்த கோல் போலச் செறிந்திலங்கும் வளை நெகிழ்ந்தமை நோக்கிச் செயலற்ற நெஞ்சினளாய் முதிய பொய் கூறுவதில் வல்ல பெண்டிரை வினாவினாள்; அவள் அரிசியைப் பலியாகத் தூவிச் குறிபார்த்து இது முருகனால் நேர்ந்த வருத்தம் எனக் கூறினாள்; அதனை நினைந்து சித்திரம் போல வேலைப் பாடமைந்த அழகிய நல்ல இல்லில், ஆயத்தார் அலங்கரித்த மாட்சிமைப் பட்ட பாவை போன்ற அழகு என் மகட்குப் பண்டையிற் சிறப்பதாக என நினைந்து தெய்வத்தைப் பரவிப் பல இனிய வாத்தியங்கள் ஒருமித்தொலிக்கக் களன் அமைத்து, வெறியாட்டெடுத்த அகன்ற பெரிய பந்தரிடத்தே வெள்ளிய பிளந்த வாயுடைய கடம்பின் பூவாற்றொடுத்த மாலையைச் சூடி இனிய ஐதாகிய தாளமிட்டுக் கூத்தாடிக் கும்பிட்டு வேலனது பெரிய புகழைப் பாடி, வெறி ஆடுகின்ற வேலனது களத்தை அலங்கரிக்க வல்லோன் (படிமத்தான்) பொறி அற்றபாவை போல நின்று வேண்டுவதால் என்ன பயன் உண்டாகும். தோழி! எனது வருத்தத்தின் காரணமறியாது மயங்கிய பெண்கள் வருந்து மாறு வெறியாடிய பின்னும் வாடிய மேனி முன் போல் அழகு பெறாதாயின் இக் களவுப் புணர்ச்சி அலராகாமை அரிதாகும்;

அதை அறிதலால் நமக் குண்டாகும் வருத்தத்தை அறிந்து நறுமணங்கமழும் பெருந்தகை வரைந்து கொள்வானாயின் இனிதாகும். செறிந்த தொடி கழலலுற்ற காரணம் பிறிதெனக் காண் கெழுநாடனாகிய தந்தை கேட்ட பின் வாழ்தல் அவ்வலர் கேட்டு வாழ்தலிலும் அரிதாகும்.

99. பாலை

(இது, உடன் போகிய தலைமகளைத் தலைமகன் மருட்டிச் சொல்லியது.)

வாள்வரி வயமான் கோளுகிர் அன்ன
செம்முகை யவிழ்ந்த முண்முதிர் முருக்கின்
சிதரார் செம்மல் தாஅய் மதரெழில்
மாணிழை மகளிர் பூணுடை முலையின்

5. முகைபிணி அவிழ்ந்த கோங்கமொ டசைஇநனை
அதிரல் பரந்த அந்தண் பாதிரி
உதிர்வீ அஞ்சினை தாஅய் எதிர்வீ
மராஅ மலரொடு விராஅய்ப் பராஅம்
அணங்குடை நகரின் மணந்த பூவின்
10. நன்றே கானம் நயவரும் அம்ம
கண்டின் வாழியோ குறுமகள் நுந்தை
அடுகளம் பாய்ந்த தொடிசிதை மருப்பின்
பிடிமிடை களிற்றில் தோன்றும்
குறுநெடுந் துணைய குன்றமும் உடைத்தே.

-பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

இக் காட்டிடத்தே, வாள் போன்ற வரியுடைய புலியின் வளைந்த நகம் ஒத்த சிவந்த முகை விரிந்த முள் முருக்கம் பூவின் தாதின் சிவப்புப் படர்ந்த மதர்த்தெழுந்து மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரண மணிந்த மகளிர் முலைபோன்ற முகை விரித்த கோங்கமொடு குளிர்ந்த புனலிமரம் அசையா நிற்கும்; பூ உதிர்த்த பரந்த குளிர்ந்த பாதிரியின் கொம்பு, எதிரே பூத்த குருக்கத்தியின் மலரோடு பொருந்தி நறுமணம் ஆடினவர்களைப் போலாய், மணக்கும் பூவினும் விரும்பத்தக்கதாயிருக்கும். போர்க்களத்தே பாய்ந்து பூண் முறித்த மருப்புடைய களிறோடு விரவின யானைக்

கூட்டம் போல் குறியவும் நெடியவுமாகிய நின் தந்தையின் நாட்டிலுள்ள குன்றுகள் தோன்றும்.

100. நெய்தல்

(இது, தோழி வரைவு கடாயது)

அரையுற் றமைந்த ஆரம் நீவிப்
புரையப் பூண்ட கோதை மார்பினை
நல்லகம் வடுக்கொள முயங்கி நீவந்
தெல்லினிற் பெயர்தல் எனக்குமா ரினிதே

5. பெருந்திரை முழக்கமொ டியக்கவிந் திருந்த
கொண்டல் இரவின் இருங்கடல் மடுத்த
கொழுமீன் கொள்பவர் இருள்நீங் கொண்கடர்
ஓடாப் பூட்கை வேந்தன் பாசறை
ஆடியல் யானை அணிமுகத் தசைத்த
10. ஓடை ஓண்கடர் ஓப்பத் தோன்றும்
பாடுநர்த் தொடுத்த கைவண் கோமான்
பரியுடை நற்றேர்ப் பெரியன் விரியினர்ப்
புன்னையங் காணற் புறந்தை முன்றுறை
வம்ப நாரை யினனொலித் தன்ன
15. அம்பல் வாய்த்த தெய்ய தண்புலர்
வைகுறு விடியல் போகிய எருமை
நெய்தலம் புதுமலர் மாந்தும்
கைதையம் படப்பைஎம் மழுங்க லூரே.

- உலோச்சனார்.

அசைத் தோய்ந்த முத்து வடத்தை களைந்து பெருமையுடைய பூ மாலை அணிந்த மார்பு! இராக் காலத்தே வந்து நல்ல மார்பு வடுக்கொள்ளும்படி முயங்கிப்போதல் எனக்கு மகிழ்ச்சி தரும். பெரிய திரையின் முழக்கத்தோடு மேகம் கவிழ்ந்த மழை பெய்கின்ற இரவில் இருண்ட கடலிடத்தே மீன் பிடிக்கச் சென்ற செம்படவருக்கு இருளை நீக்கும் விளக்கு, பிறங்கிடாத வலிய வேந்தனது பாசறையில் நிற்கும், ஆடுகின்ற இயல்புடைய யானையின் அழகிய முகத்தே அசைகின்ற நெற்றிப்பட்டத்தின்

பிரவை ஒப்பத்தோன்றும். பாடுவோர்க்கு வளைந்த கையுடைய வள்ளலாகிய குதிரை பூண்ட அழகிய தேருடைய பெரியனின் விரிந்த பூங்கொத்துக்களுடைய புன்னை மரச் சோலையுடைய புறந்தையின் முன் துறை யிடத்துப் புதிய நாரை தன் இனத்தை அழைக்க ஒலித்து போல், தண்ணிய புலரிக்க காலையில் போகிய எருமை நெய்தலின் புதிய மலரை மாந்தும், தாழைகள் செறிந்த ஆரவாரமுடைய ஊரிடத்து அம்பல் எழா நின்றது.

அம்பல் - சிலரறிந்த அலர்; அலர் - பழிச்சொல்

101. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட கிழத்தி தோழிக்குச் சொல்லியது. தோழி கிழத்திக்குச் சொல்லியதூஉமாம்.)

- அம்ம வாழி தோழி யிம்மை
நன்றுசெய் மருங்கில் தீதில் என்னும்
தொன்றுபடு பழமொழி யின்றுபொய்த் தன்றுகொல்
தகர்மருப் பேய்ப்பச் சுற்றுபு சரிந்த
5. சுவன்மாய் பித்தைச் செங்கண் மழவர்
வாய்ப்பகை கடிபும் மண்ணொடு கடுந்திறல்
தீப்படு சிறுகோல் வில்லொடு பற்றி
நுரைதெரி மத்தங் கொளீஇ நிறைப்புறத்
தடிபுதைத் தொடுதோல் பறைய வேகிக்
10. கடிபுலங் கவர்ந்த கன்றுடைக் கொள்ளையர்
இனந்தலை பெயர்க்கும் நனந்தலைப் பெருங்காட்
டகலிரு விசம்பிற் கோடம் போலப்
பகலிடை நின்ற பல்கதிர் ஞாயிற்
றுருப்பவிர் பூரிய சுழன்றுவரு கோடைப்
15. புன்கால் முருங்கை ஊழ்கழி பன்மலர்
தண்கார் ஆலியில் தாவன உதிரும்
பனிபடு பன்மலை இறந்தோர்க்கு
முனிதகு பண்பியாஞ் செய்தன்றோ விலமே.

- மாமூலனார்.

தோழி! வாழ்க. இம்மையின் நன்மை செய்யின் தீமை இல்லை என்னும் பழமொழி இன்று பொய்த்தது போலும். செம்மறிக் கிடாயின் கொம்பு போல் முறுகிப் பிடரியிடத்தே தூங்குகின்ற மயிரும் சிவந்த கண்ணுமுடைய மழவர், இருமல் தீர்க்கும் மருந்தோடு வயிரிய, நெருப்பிற் கருகிய சிறிய கோலோடு வில்லைப் பிடித்து, நுரை தெரிகின்ற மத்துகள் செருகிக் கிடக்கும் இடத்தே நிற்கும் நிரைகளின் புறத்தே, காலை மறைக்கும் செருப்பு ஒலிக்கும்படி சென்று காவலுடைய இடத்தே, கன்றுகளோடு நிரையைக் கவர்ந்து கொண்டு செல்லும் பெருங்காட்டின் நடுவே அகன்ற பெரிய வானத்தில் விசும்பின் மறைப்புப் போலப் பகற்காலத்தே நின்ற பல கிரணங் களுடைய ஞாயிற்றின் வெப்பத்தை ஊர்ந்து வருகின்ற மேல்காற்று வீசதலின் புல்லிய காலுடைய முருங்கையின் பல பூக்கள் குளிர்ந்த காலத்து ஆலாங் கட்டி போல உதிரும், பனி படுகின்ற பல மலைகளைக் கடந்தார்க்கு வெறுக்கத் தக்கவற்றை யாம் செய்தோமல்லேம். நாம் எய்தும் துன்பம் ஒழிவின்று.

102. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக் குறிக்கட் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவா ளாய்த் தலைமகள் சொல்லியது.)

உளைமான் துப்பின் ஓங்குதினைப் பெரும்புனத்துக்
கழுதிற் கானவன் பிழிமகிழ்ந்து வதிந்தென
உரைத்த சந்தின் ஊரல் இருங்குதுப்
பைதுவரல் அசைவளி யாற்றக் கைபெயரா

5. ஓலியல் வார்மயிர் உளினள் கொடிச்சி
பெருவரை மருங்கில் குறிஞ்சி பாடக்
குரலுங் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது
படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற் றொய்யென
மறம்புகல் மழுகளி றுறங்கும் நாடன்
10. ஆர மார்பின் அரிஞிமி றார்ப்பத்
தாரன் கண்ணியன் எஃகுடை வலத்தன்
காவலர் அறிதல் ஓம்பிப் பையென

வீழாக் கதவம் அசையினன் புகுந்ந்
துயங்குபடர் அகல முயங்கித் தோள்மணந்

15. தின்சொல் லளைஇப் பெயர்ந்தனன் தோழி
இன்றெவன் கொல்லோ கண்டிகு மற்றவன்
நல்கா மையின் அம்ப லாகி
ஒருங்குவந் துவக்கும் பண்பின்
இருஞ்சூழ் ஓதி ஓண்ணுதல் பசப்பே.

- மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தங்கூத்தன்.

உயர்ந்த தினைப்புனத்தே சிங்கத்தை ஒத்த வலியுடைய கானவன் பரண்மீதிருந்து கள்ளை உண்டு மகிழ், சந்தனக் குழம்பைக் கரிய கூந்தலிற் றடவி ஐதாக வருகின்ற காற்றிலே கையினால் அசைத்துத் தழைத்த நீண்ட கூந்தலைக் காய்ச்சிய கொடிச்சி பெரிய மலையின் பக்கத்தேயிருந்து குறிஞ்சிப் பண்பாட இளைய வலிய களிறு திணையின் கதிரை உண்ணாது, நின்ற இடத்தினின்றும் பெயராது உறங்காத பசிய கண்கள் நித்திரை வந்து உறங்கும் நாடன், ஆரம் தாங்கிய மார்பிடத்தே வரியுடைய தேன்வண்டு ஆர்ப்பத்தாரையும் கண்ணியையும் சூடி வலக்கையிடத்தே வேலுடையனாய், காவலறியாதபடி மெல்லெனக் கதவை அசைத்துத் திறந்து புகுந்து துன்பத்தால் வருந்துகின்ற மார்பைத் தழுவித்தோளை மணந்து இன்சொற் களைக் கூறிப் பெயர்ந்தான். தோழி! அவன் வரைந்து கொள்ளாமையின் அவ்வொழுக்கம் சிலரறிந்த அலராகி இன்றுவந்து வாட்டுகின்ற தன்மையில் கரிய மயிர் சூழ்ந்த ஒள்ளிய நெற்றியிடத்தே பசப்பாயிற்று.

103. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின் கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

நிழலறு நனந்தலை யெழாவேறு குறித்த
கதிர்த்த சென்னி நுணங்குசெந் நாவின
விதிர்த்த போலும் அந்நுண் பல்பொறிக்க
காமர் சேவல் ஏமஞ் சேப்ப

5. முளியரில் புலம்பப் போகி முனாஅது
முரம்படைந் திருந்த மூரி மன்றத்

ததர்பார்த் தல்கும் ஆடுகெழு சிறுகுடி
உறையுநர் போகிய வேங்குநிலை வியன்நகர்
இறைநீழல் ஒருசிறைப் புலம்பயா உயிர்க்கும்

10. வெம்முனை யருஞ்சுரம் நீந்தித் தம்வயின்
ஈண்டுவினை மருங்கின் மீண்டோர் மன்னென
நள்ளென் யாமத் துயவுத்துணை யாக
நம்மொடு பசலை நோன்று தம்மொடு
தானே சென்ற நலனும்
15. நல்கார் கொல்லோநாம் நயந்திசி னோரே.

- காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்.

நிழலற்ற நடுக்காட்டித்தே, ஒளியுடைய தலையும் ஒடுங்கிய சிவந்த நாவும் தெறித்தது போன்ற நுண்ணிய பல பொறி களுமுடைய அழகிய ஆண்டலைப் புள் வாடிய சிறிய தூறு தனிக்கும் படி சென்று, முற்புறத்துப் பருக்கைக் கற்கள் பரந்திருக்கும் பெரிய மன்றின் வழி எதிரேயுள்ள சிறு குடியிடத்தே, உறைவோர் குடிபோகிய உயர்ந்த நிலையுடைய பெரிய மனை இறப்பின் நிழலின் ஒரு பக்கத்தே இருந்து அழுது வருந்தும், கொடிய போர் முனை போன்ற அரிய சுரத்தைக் கடந்து வினை செய்தற்குச் சென்ற மீனா கின்ற நங்காதலர், வருத்தந்துணையாக நடுயாமத்தே பசலை பொருந்தித், தன்னோடு தானே கழிந்த நலனைப் பெறும் பொருட்டு மீண்டு வந்து அருளாரோ?

104. முல்லை

(இது, வினைமுற்றி மீனாந் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.)

வேந்துவினை முடித்த காலைத் தேம்பாய்ந்
தினவன் டார்க்குந் தண்ணறும் புறவின்
வென்வேல் இளையர் இன்புற வலவன்
வன்புவலித் தூரின் அல்லது முள்ளூரின்

5. முந்நீர் மண்டிலம் ஆதி ஆற்றா
நன்னால்கு பூண்ட கடும்பரி நெடுந்தேர்
வாங்குசிறை பொலிய ஏறிப் புதல

பூங்கொடி அவரைப் பொய்யதன் அன்ன
உள்ளில் வயிற்ற வெள்ளை வெண்மறி

10. மாழ்கி யன்ன தாழ்பெருஞ் செவிய
புன்தலைச் சிறாரோ டுகளி மன்றுழைக்
கவையிலை ஆரின் அங்குழை கறிக்கும்
சீறூர் பலபிறக் கொழிய மாலை
இனிதுசெய் தனையால் எந்தை வாழிய
15. பனிவார் கண்ணள் பலபுலந் துறையும்
ஆய்தொடி யரிவை கூந்தல்
போதுகுரல் அணிய வேய்தந் தோயே.

- மதுரை மருதனிள நாகனார்.

வேந்தன் வினையை முடித்த காலைத் தேன் ஒழுகி வண்டினம் ஆர்க்கும் தண்ணிய நறியமுல்லை நிலத்து வெற்றி வேலுடைய வீரர் மகிழ்ச்சி யுற, பாகன் வாரை வலித்துச் செலுத்தின் அல்லது, முள்ளை உறுத்தின் கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகமும் நெடிய தேரின் வளைந்த உறுப்புகள் பொலியும்படி ஏறி, புதரிடத்துள்ள பூவுடைய அவரையின், உள் ஒன்றுமில்லாத பொய்த் தோல் போன்ற வயிறுடைய வெள்ளிய வெள்ளாட்டுமறி, தளர்ந்து தூங்கு கின்ற பெரிய செவியுடைய புல்லிய தலையுடைய சிறு குட்டிகளோடு களிப் புடன் மன்றிடத்தே ஆத்தியின் கவர்பட்ட இலையைக் கறிக்கும் சீறூர்கழியும்படி இடையிலே தாமதியாது வந்து கண்ணீர் உகும் கண்ணளாய் பல வாறு புலந்துறையும் ஆராய்ந் தெடுத்த ஆபரணங்களணிந்தவளது கூந்தலிற் பூங்கொத்துக் களைச் சூட்டி அலங்கரித்து மகிழ்ச்சியைச் செய்தன. எந்தையே! வாழ்க.

105. பாலை

(இது, மகட் போக்கியதாய் சொல்லியது.)

அகலறை மலர்ந்த அரும்புமுதிர் வேங்கை
ஒள்ளிலைத் தொடலை தைஇ மெல்லென
நல்வரை நாடன் தற்பா ராட்ட
யாங்குவல் லுநள்கொல் தானே தேம்பெய்து

5. மணிசெய் மண்டைத் தீம்பால் ஏந்தி
ஈனாத் தாயர் மடுப்பவும் உண்ணாள்
நிழற்கயத் தன்ன நீளநகர் வரைப்பின்
எம்முடைச் செல்வமும் உள்ளாள் பொய்ம்மருண்டு
பந்துபுடைப் பன்ன பாணிப் பல்லடிச்
10. சில்பரிக் குதிரைப் பல்வேல் எழினி
கெடலருரி துப்பின் விடுதொழின் முடிமார்
கனையெரி நடந்த கல்காய் கானத்து
வினைவல் அம்பின் விழுத்தொடை மறவர்
தேம்பிழி நறுங்கள் மகிழின் முனைகடந்து
15. வீங்குமென் சுரைய ஏற்றினந் தருஉம்
முகைதலை திறந்த வேனில்
பகைதலை மணந்த பல்லதர்ச் செலவே.

- தாயங்கண்ணனார்.

அகன்ற பாறையிடத்தே மலர்ந்த வேங்கையின் பூவோடு
தழையை விரவித் தொடுத்த மாலையை மெல்லெனத் தடவி நல்ல
வரைநாடனைத் தனக்குரியனாகப் பாராட்ட எப்படி
வல்லுனளாயினாள்! தேனளாவிய தீம் பாலைப் பளிங்குப்
பாத்திரத்தில் ஏந்திச் செவிலித் தாயர் ஊட்டவும் உண்ணா தவள்,
நிழலுடைய நீர் நிலை போன்ற குளிர்ந்த பெரிய மனையிடத்தே
எமது செல்வத்தையும் உள்ளாளாய், பந்து புடைப்பது போல்
தாளம் போட்டு அடிவைக்கும் கதியுடைய குதிரையும், பல
வேற்படையும் உடைய எழினியின், கெடுதற்கரிய வலியும் ஏவிய
தொழிலை முற்றுவிக்கும் ஆற்றலுமுடைய வீரர் கொளுவுதலால்
மண்டி, எரி பரந்து, காய்ந்த பாறைகளுடைய கானத்து,
கொல்லும் அம்பும் பெரிய வில்லுமுடைய மறவர், தேனாற்
சமைத்த நறிய கள்ளை உண்ட மகிழ்ச்சியால் பகைவரை
வென்று, பெரிய மிருதுவாகிய பசுக்களை மீட்டுச் செல்லும்
பரந்தவேனில் வெப்பமுடைய வழியிடத்தே செல்ல மயங்கிப்
போயினாள்.

106. மருதம்

(இது, தலைமகள் தன்னைப் புறங்கூறினாளாகக் கேட்ட பரத்தை யவட்
குப்பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது.)

- எரியகைந் தன்ன தாமரைப் பழுனத்துப்
பொரியகைந் தன்ன பொங்குபல சிறுமீன்
வெறிகொள் பாசடை யுணீஇயர் பைப்பயப்
பறைதபு முதுசிரல் அசைபுவந் திருக்குந்
5. துறைகே ழூரன் பெண்டுதன் கொழுநனை
நம்மொடு புலக்கும் என்ப நாமது
செய்யா மாயினும் உய்யா மையின்
செறிதொடி தெளிப்ப வீசிச் சிறிதவண்
உலமந்து வருகம் சென்மோ தோழி
10. யொளி றுவாட் டானைக் கொற்றச் செழியன்
வெளிறில் கற்பின் மண்டமர் அடுதொறும்
களிறுபெறு வல்சிப் பாணன் எறியும்
தண்ணுமைக் கண்ணின் அலைஇயர்தன் வயிறே.

- ஆலங்குடி வங்கனார்.

எரி கிளைத்தாற் போன்ற தாமரை செறிந்த வயலிடத்துப்
பொரி தெளித்தாற்போன்று துள்ளிப் பாய்கின்ற சிறிய மீன்களை
உண்ட மீன் கொத்திப்புள், பறக்கமுடியாது மணமிகுந்த பசிய
இலையில் மெத்தென மெத்தென அசைந்து வந்திருக்கும் துறை
யுடைய ஊரனாகிய தன்கொழு நனை நம்மோடு புலக்கும்படி
சொல்லுவாள் என்று கூறுவர், நாம் நேரே சென்று கூறுவம்
அல்லேம் ஆயினும் செறிந்த வளை ஒலிப்பக் கைகளை வீசிச்
சிறிது அவ்விடத்தே உலாவிப்பாங்காயினார் கேட்பக் கூறிவருவேம்,
வருவாய், தோழி! ஒள்ளிய வாட்படையும் வெற்றியுமுடைய
வெளிறில்லாத கல்வியுமுடைய பாண்டியன் போர் செய்யுந்
தோறும் களிற்றைப் பெறும் பாணன் கொட்டும் தண்ணுமையின்
கண்போன்று வருந்தும் என் வயிறு.

107. பாலை

(இது, தோழி தலைமகள் குறிப்பறிந்து வந்து தலைமகற்குச் சொல்லியது.)

நீசெல வயரக் கேட்டொறும் பலநினைந்
தன்பின் நெஞ்சத் தயாஅப்பொறை மெலிந்த
என்னகத் திரும்பை களைமார் நின்னொடு
கருங்கல் வியலறைக் கிடப்பி வயிறுதின்

5. நிரும்புலி துறந்த ஏற்றுமான் உணங்கல்
நெறிசெல் வம்பலர் உவந்தனர் ஆங்கண்
ஓலிகழை நெல்லின் அரிசியோ டோராங்
கானிலைப் பள்ளி அளைபெய் தட்ட
வானிணம் உருக்கிய வாஅல் வெண்சோறு
10. புகரரைத் தேக்கின் அகலிலை மாந்தும்
கல்லா நீண்மொழிக் கதநாய் வடுகர்
வல்லாண் அருமுனை நீந்தி அல்லாந்து
உகுமனூ றஞ்சம் ஒருகாற் பட்டத்
தின்னா ஏற்றத் திழுக்கி முடங்கூர்ந்
15. தொருதனித் தொழிந்த உரனுடை நோன்பக
டங்குழை இருப்பை அறைவாய் வான்முழல்
புல்லுளைச் சிறாஅர் வில்லின் நீக்கி
மரைகடிந் தூட்டும் வரையகச் சீறார்
மாலை இன்றுணை யாகிக் காலைப்
20. பசுநனை நறுவீப் பரூஉப்பர லுறைப்ப
மணமனை கமழும் கானம்
துணையீ ரோதியென் தோழியும் வருமே.

- காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்.

நீ செல்ல விரும்பினாய் என்பதைக் கேட்குந்தோறும்
பலவற்றை நினைந்து, அன்பு காரணமாக நெஞ்சிடத்தே வருந்தும்
தாங்கமுடியாத எனது அகத்துத் துன்பம் களையவேண்டி,
நின்னொடு, பெரிய கருங்கற் பாறையிலே கிடத்தி வயிற்றைத்
தின்று பெரிய புலி விட்டுச் சென்ற மானின் காய்ந்த கருவாடுடைய
வழியிடத்தே செல்லும் புதிய மாக்கள், மகிழ்ச்சியோடு மூங்கி

லரிசியைத் தயிரிலே பெய்து தொழுவத்திலே அட்ட வெள்ளிய
நிணம் உருக்கினார் போன்ற வெண் சோற்றைப் புகர் நிறமுடைய
தேக்கிலை யிலுண்ணும் கல்லாத நீண்ட பேச்சும், கோபமுடைய
நாயுமுடைய வடுகரது வலிய ஆண்மையுடைய அரிய போர்
முனை போன்ற இடத்தைக் கடந்து, வருந்திப் பெரிய அஞ்சத்தக்க
இடையூறுடைய ஓடையிடத்து ஏறுதற்கருமை யுடைய ஏற்றத்தின்
சறுக்கி வீழ்ந்து முடமாய் வம்பலர்விட்டுச் செல்லுதலால்
தனிமையாகத் திரியும் வலிய எருதுக்கு, அழகிய குழையுடைய
இருப்பை யின் கீழ் நோக்கிய வாயுடைய பெரிய துவாரமுடைய
பூவைப் புல்லிய தலைமயிருடைய சிறார், வில்லினால் வாயை
நீக்கி மரையைத் துரத்தி நின்று ஊட்டும் மலையிடத்துள்ள
சீறாரிடத்தே மாலைக்காலத்து நின்னொடு துணையாக இருந்து,
பசிய நறிய பூ பெரிய பரலிடத்து உதிர்ந்து மனை யிடத்தே
கமழுகின்ற காலையில் (நீண்ட கூந்தலுடைய என் தோழியும்
துணையாக வருவாள்). எனது துன்பங்களை யவேண்டி நீண்ட
காந்தலுடைய தோழி மாலைக் காலத்தே நின்னொடு துணையாக
இருந்து காலை யில் நின்னொடு துணையாக வருவாள் என்றவாறு.

108. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகற்குச் சொல்லியது.)

புணர்ந்தோர் புன்கண் அருளலும் உணர்ந்தோர்க்
கொத்தன்று மன்னால் எவன்கொல் முத்தம்
வரைமுதல் சிதறி யவைபோல் யானைப்
புகர்முகம் பொருத புதுநீர் ஆலி

5. பளிங்குசொரி வதுபோல் பாறை வரிப்பக்
கார்கதம் பட்ட கண்ணகன் விசும்பின்
விடுபொறி ஞெகிழியில் கொடிட மின்னிப்
படுமழை பொழிந்த பானாட் கங்குல்
ஆருயிர்த் துப்பில் கோண்மா வழங்கும்
10. இருளிடத் தமிழன் வருதல் யாவதும்
அருளான் வாழி தோழி அல்கல்
விரவுப்பொறி மஞ்சை வெவீஇ யரவின்

அணங்குடை யருந்தலை பைவிரிப் பவைபோல்
காயா மென்சினை தோய நீடிப்

15. பஹுடுப் பெடுத்த அலங்குகலைக் காந்தள்
அணிமலர் நறுந்தா தூதுந் தும்பி
கையாடு வட்டில் தோன்றும்
மையாடு சென்னிய மலைகிழ வோனே.

- தங்காற் பொற்கொல்லனார்.

சேர்ந்தவருக்குத் துன்பத்தைக் கொடுத்தல் அறிவுடையோர்க்கு ஏற்றதன்று; அவ் வருத்தம் எவ்வாறு நிலை பெறும். முத்தை மலையிடத்தே சிந்தியது போன்ற, யானையின் மத்தகத்திலுள்ள புள்ளியை ஒத்த புதிய நீர் உறைந்த ஆலாங்கட்டி, பளிங்கு சொரிவது போலப் பாறையிடத்தே நிரை யாகக் கிடக்க, மேகம் கோபித்த இடனகன்ற விசும்பில் பொறி சிதறுகின்ற கொள்ளியைப் போலக் கொடிவிட்டு மின்னிப் பெரிய மழை பொழிந்த நடு இரவின் இருளில், இரை தேடுகின்ற சிங்கம் போலப் பொறி விரவிய மயிலுக்குப் பயந்து பாம்பின் அஞ்சத்தக்க தலை படம் விரித்தாலன்ன, காயாவின் மெல்லிய கொம்பரை முட்டும்படி வளர்ந்து பல அரும்புகளை நீட்டி அசைகின்ற பூங்கொத்துடைய காந்தளின் அழகிய மலரின் நறிய தாதை ஊதும் தும்பி, சூதாடு கருவியில் அழகிய மைபோற் றோன்றும் கரிய சென்னியை உடைய மலையுடை நாடன் தனியே வருதலை அஞ்சான். தோழீ! வாழ்க! வருந்தாதே. மலைநாடன் இரைதேடும் சிங்கம் போல வருதலை அஞ்சான் என்றவாறு.

109. பாலை

(இது, இடைச்சுரத்துத் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

பல்லிதழ் மென்மலர் உண்கண் நல்யாழ்
நரம்பிசைத் தன்ன இன்றீங் கிளவி
நலநல் கொருத்தி இருந்த ஊரே
கோடுமு களிற்றின் தொழுதி யீண்டிக்

5. காடுகால் யாத்த நீடுமரச் சோலை
விழைவெளில் ஆடுங் கழைவளர் நனந்தலை

வெண்ணுணை யம்பின் விசையிட வீழ்ந்தோர்
எண்ணுவரம் பறியா உவலிடு பதுக்கைச்
சுரங்கெழு கவலை கோட்பாற் பட்டென

10. வழங்குநர் மடிந்த அத்தம் இறந்தோர்
கைப்பொருள் இல்லையாயினும் மெய்க்கொண்
டின்னுயிர் செகாஅர் விட்டகல் தப்பற்குப்
பெருங்களிற்று மருப்பொடு வரியதள் இறுக்கும்
அறனில் வேந்தன் ஆளும்
15. வறனுறு குன்றம் பலவிலங் கினவே.

- கடுந்தொடைக் காவினார்.

பலஇதழ்களுடைய மென்மையான மலரை உண்ட கண்களும், நல்ல யாழின் நரம்பு ஒலித்தாற் போன்ற இனிய மொழியு முடையவள் ஊரிடத்தே வதிகின்றாள். கொம்புடைய யானையின் கூட்டம் திரண்டு காட்டின் வழியை மறிக்கும் நீண்ட மரச் சோலையிடத்து அணில் பாய்ந்து விளையாடுகின்ற மூங்கில் வளர்கின்ற நடுக்காட்டில் (ஆறலைப் போர்) வெள்ளிய நுதியுடைய அம்பின் விசையால் வீழ்த்தியோரை இட்டு மூடிய கற்குவியல் எண்ணில் அடங்காது கிடக்கும் சுரவழியிலே கொல்லப்பட்டவர்களைப் போல, அரிய வழியைக் கடந்து வந்தோரிடத்துக் கைப்பொருள் இல்லையாயினும், கொல்லாது, தப்பி ஓடாதபடி பெருங்களிற்றின் மருப்போடு புலித் தோலாற் கட்டி வைக்கும் அறனில்லாத வேந்தனுக்குரிய வறண்ட குன்றுகள் பலவற்றைக் கடந்தேம். கொல்லப்பட்டவர்களைப் போலகூட்டிப்போடும் அறனில்லாதவன் என்றவாறு.

110. நெய்தல்

(இது, தோழி, செவிலித்தாய்க்கு அறத்தோடு நின்றது.)

அன்னை அறியினும் அறிக அலர்வாய்
அம்மென் சேரி கேட்பினுங் கேட்க
பிறிதொன் நின்மை அறியக் கூறிக்
கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வம் நோக்கிக்

5. கடுஞ்சூள் தருகுவல் நினக்கே கானல்
தொடலை யாயமொடு கடலுடன் ஆடியுள்
சிறிற் இழைத்தும் சிறுசோறு குவைஇயும்
வருந்திய வருத்தம் தீர யாஞ்சிறி
திருந்தன மாக எய்த வந்து
10. தடமென் பணைத்தோள் மடநல் லீரே
எல்லும் எல்லின் றசைவுமிக உடையேன்
மெல்லலைப் பரப்பின் விருந்துண் டியானுமிக்
கல்லென் சிறுகுடித் தங்கின்மற் றெவனோ
எனமொழிந் தனனே ஒருவன் அவற்கண்
15. டிறைஞ்சிய முகத்தெம் புறஞ்சேர்பு பொருந்தி
இவைநாமக் குரிய வல்ல இழிந்த
கொழுமீன் வல்சி என்றனம் இழுமென
நெடுங்கொடி நுடங்கும் நாவாய் தோன்றுவ
காணா மோவெனக் காலிற் சிதையா
20. நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோ ருள்ளும்
என்னே குறித்த நோக்கமொடு நன்னுதால்
ஓழிகோ யானென அழிதகக் கூறி
யான்பெயர் கென்ன நோக்கித் தான்தன்
நெடுந்தேர்க் கொடிஞ்சி பற்றி
25. நின்றோன் போலும் இன்றுமென் கட்கே.

- போந்தைப் பசலையார்.

அவள் அன்னை அறியினும் அறிக! அம்மென அலர் தூற்றும்
சேரியிலுள்ளார் கேட்பினும் கேட்க, சுழித்த நீருடைய புகார்த்
தெய்வத்தை நோக்கிக் கடுமையான சத்தியஞ் செய்து எல்லா
வற்றையும் கூறுவேன் கேட்பாயாக. விளையாடுகின்ற ஆயத்
தாரோடு கடலுடனாடியும், சிற்றிலிழைத்தும், சிறுசோறட்டும்
வருந்திய வருத்தம் தீரும்படி யாஞ் சிறிது நேரம் ஆறியிருந்தேமாக,
ஒருவன் நம்மை அணுகி, விசாலித்த மிருது வான தோளுடைய மட
நல்லீர்! யான் இரவும் பகலும் திரியும் இயல்புடையேன்;
மெல்லிய இலையிடத்தே விருந்துண்டு யானும் இக் கல்லென்னும்
சிறுகுடியிடத்தே தங்கின் என்னோ! என மொழிந்தான்; அவனைக்

கண்டு வணங்கிய முகத்தினேமாய் ஒருவர் முதுகோடு ஒருவர்
ஒடுங்கி, இழிந்த கொழுத்த மீணுணவு உமக்கு ஏற்றதல்ல எனக்
கூறி அழகியதாய் நீண்ட கொடி அசைகின்ற நாவாயைக்
காண்போமென்று காலால் மணலை அழித்து நில்லாது பெயர்ந்த
பல்லோருள்ளும் என் தோழியைக் குறிப்பாகப் பார்த்து நல்ல
நுதலைத் திருத்துவேன் யான் எனக் கூறினான். அதனைக் கேட்ட
யாம் அவன் வருந்தக் கூடிய சிலவற்றைக் கூறி இவ்விடத்தைவிட்டு
நீங்குவாய் எனப் புகன்றோம். அவன் அகன்று பெரிய உயர்ந்த தேரின்
கொடிஞ்சியைப் பற்றி நின்றான். அவனால் நேர்ந்த வருத்தம்
போலும் என்றும் எனது தோழியை வாட்டுவது.

111. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் தோழி தலைமகளை ஆற்றிவித்தது.)

உள்ளாங் குவத்தல் செல்லார் கறுத்தோர்
எள்ளல் நெஞ்சத் தேஎச்சொல் நாணி
வருவர் வாழி தோழி யரச
யானை கொண்ட துகிற்கொடி போல

5. அலந்தலை ஞெமையத்து வலந்த சிலம்பி
ஓடைக் குன்றத்துக் கோடையொடு துயல்வர
மழையென மருண்ட மம்மர் பலவுடன்
ஓய்களி றெடுத்த நோயுடை நெடுங்கை
தொகுசொற் கோடியர் தூம்பின் உயிர்க்கும்
10. அத்தக் கேழல் அட்ட நற்கோள்
செந்நாய் ஏற்றை கம்மென ஈர்ப்பக்
குருதி யாரும் எருவைச் செஞ்செவி
மண்டம ரழுவத் தெல்லிக் கொண்ட
புண்தேர் விளக்கின் தோன்றும்
15. விண்தோய் பிறங்கல் மலையிறற் தாரே.

- பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

அரசர் யானையிடத்தே உயர்த்திய கொடிச்சீலைபோல
வாடிய தலையுடைய ஞெமை மரத்துக் கூடுகட்டிய சிலம்பியின்
வலை ஓடைக் குன்றத்தே கோடைக் காற்றுக்கு அசையக் காற்றின்

ஓசையை மழை என மருண்ட மயக்கத்தோடு வாடிய களிறு தூக்கிய வருத்தமுடை நீண்டகை, ஒழுங்கு பட்ட பாடலைப்பாடும் கூத்தரின் நெடுவங்கியம் போற் பிளிறும் வழியிடத்தே பன்றியைக் கொன்ற செந்நாயின் கடுவன் அதனை விரைவாக இழுக்க, இரத்தத்தை உரிஞ்சிக் குடிக்கும் எருவையின் சிவந்த செவி நெருங்கிய போர்க்களத்து இராக்காலத்தே கொளுத்திப் புண்பட்டவர்களைப் பார்க்கும் விளக்கைப்போல் தோன்றும் விண்ணைத் தீண்டும் பாறையுடைய மலையைக் கடந்தார், கோபித்தவர் இசுழ்ச்சியுடைய நெஞ்சில் மகிழ்ச்சி யெய்தார் என்னும் சொல்லை நினைந்து நாணி, வருவர் தோழீ! வாழ்க.

112. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக்குறி வந்த தலைமகனை எதிர்ப்பட்டு நின்று தோழி சொல்லி வரைவுகடாயது.)

கூனல் என்கின் குறுநடைத் தொழுதி
சிதலை செய்த செந்நிலைப் புற்றின்
மண்புனை நெடுங்கோ டுடைய வாங்கி
இரைநசைஇப் பரிக்கும் அரைநாட் கங்குல்

5. ஈன்றணி வயவுப்பிணப் பசித்தென மறப்புலி
ஒளிநேந்து மருப்பின் களிறட்டுக் குழுமும்
பனியிருஞ் சோலை யெமியம் என்னாய்
தீங்குசெய் தனையே யீங்குவந் தோயே
நாளிடைப் படினென் றோழி வாழாள்
10. தோளிடை முயக்கம் நீயும் வெய்யை
கழியக் காதலர் ஆயினும் சான்றோர்
பழியொடு வருஉம் இன்பம் வெஃகார்
வரையின் எவனோ வான்தோய் வெற்ப
கணக்கலை இகுக்கும் கறியிவர் சிலம்பின்
15. மணப்பருங் காமம் புணர்ந்தமை அறியார்
தொன்றியல் மரபின் மன்றல் அயரப்
பெண்கோள் ஒழுக்கம் கண்கொள நோக்கி
நொதுமல் விருந்தினம் போலவிவள்
புதுநாண் ஓடுக்கமும் காண்குவம் யாமே.

- நெய்தற் சாய்த்துய்த்த ஆவூர் கிழார்.

குறுநடையுடைய கூனல் என்கின் கூட்டம் கறையான் எடுத்த சிவந்த புற்றின் மண்முடிய கோடு உடையம்படி பெயர்த்து இரையை விரும்பி இருந்து கிளறும் நடுயாமத்தே ஈன்றணிமையுடைய பிணவு பசித்ததாக வீர முடைய புலி வெள்ளிய உயர்ந்த மருப்புடைய களிறைக் கொன்று முழங்கும் அஞ்சத்தக்க இருண்ட சோலையிடத்தே துணைவேண்டுமென்னாது தனியே வந்து தீமையைச் செய்தாய். நீர் வராது நாள் இடையே கழியின் என் தோழி வாழாள். அவள் தோளிடத்தே முயங்க நீயும் விரும்புகின்றாய். பிரியாத காதலராயினும் சான்றோர் பழியோடு வரும் இன்பத்தை விரும்பார். வான்தோய் வெற்பனே! விரைந்து கொள்ளின் என்ன தீமையுடையது? குரங்கினங்கள் தாவித்திரியும் மிளகுக் கொடிப்படரும் மலையிடத்துக் கள வெழுக்கம் நிகழ்ந்ததைத் தமர் அறியார்; பழைய முறைப்படி விவாகச் சடங்கில் நீர் பெண்கொள்ளும் ஒழுக்கத்தைக் கண்குளிர நோக்கி அயல் விருந்தினரைப் போல் இருந்து இவள் நாணி ஓடுங்குவதை நாம் காண்போம். எண்கு - கரடி.

113. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

நன்றல் காலையும் நட்பிற் கோடார்
சென்று வழிப்படுஉந் திரிபில் சூழ்ச்சியில்
புன்றலை மடப்பிடி அகவுநர் பெருமகன்
அமர்வீச வண்மகிழ் அஃதைப் போற்றிக்

5. காப்புக்கை நிறுத்த பல்வேற கோசர்
இளங்கள் கமழும் நெய்தலம் செருவின்
வளங்கெழு நன்னா டன்னவென் தோள்மணந்
தழுங்கல் மூதூர் அலரெடுத் தரற்ற
நல்காது துறந்த காதலர் என்றும்
10. கல்பொருஉ மெலியாப் பாடினோன் அடியன்
அல்கு வன்சரைப் பெய்த வல்சியன்
இகந்தன வாயினும் இடம் பார்த்துப் பகைவர்
ஓம்பினர் உறையும் கூழ்கெழு குறும்பில்
குவையிமில் விடைய வேற்றா ஓய்யும்

15. கணையிருஞ் சுருணைக் கனிகாழ் நெடுவேல்
விழுவயர்ந்த தன்ன கொழும்பல் திற்றி
எழாஅப் பாணன் நன்னாட் டும்பர்
நெறிசெல் வம்பலர்க் கொன்ற தெவ்வர்
எறிபடை கழீஇய சேயரிச் சின்னீர்
20. அறுதுறை யயிர்மணல் படுகரைப் போகிச்
சேயர் என்றலில் சிறுமை யுற்றவென்
கையறு நெஞ்சத் தெவ்வம் நீங்க
அழாஅம் உறைதலும் உரியம் பராரை
அலங்கல் அஞ்சினைக் குடம்பை புல்லெனப்
25. புலம்பெயர் மருங்கில் புள்ளெழுந் தாங்கு
மெய்யிவ னொழியப் போகிஅவர்
செய்வினை மருங்கில் செலீஇயரென் உயிரே.

- கல்லாடனார்.

செல்வம் வறண்ட காலத்தும் பழைய நட்பிற் கோடாது சென்று வழிபடுகின்ற மாறுபடாத கோட்பாடுடைய, புல்லிய தலையும், பிடிபோன்ற நடையுமுடைய விறலியரோடு கூடிய பாணரது பெருமானாகிய குதிரை களைப் பரிசிலர்க்கு வழங்குகின்ற அஃதையை வணங்கிக் காவலைக் கைவிட்ட பல வேற்படையுடைய கோசரது தேனாரும் நெய்தல் வளரும் வயலுடைய வளம் பொருந்திய நல்ல நாட்டைப் போல எனது தோளை மணந்தாரென்று ஆரவாரமுடைய மூதாரிடத்தே அலரெழுந்து அரற்றவும் வரையாது நின்காதலர் பிரிந்தாரென்று, கல்போன்று மெலியாத பரட்டோடு கூடிய வலிய தாளும், முலையிடத்து உண்கின்ற பாலாகிய உணவும் உடைய சிறாரும் இகழ்ந்தனராயினும், பதுங்கியிருந்து தருணம் பார்த்துப் பகை வருறைகின்ற உணவு நிறைந்த குறும்பிடத்துள்ள திரண்ட ஏரியுடைய ஏற்றோடு நிற்கும் நிரைகளை அடித்துச் செல்லும், பெரிய செறிந்த பூணிறுக்கிய காம்புடைய நெடிய வேலும், விழா அயர்ந்தாற் போன்ற கொழுவிய உணவு முடைய பாணனது, குடிகள் தம்பதியை விட்டு ஏழாத நல்ல நாட்டுக்கு அப்பால் வழியே போகும் புதியமாக்களைக் கொன்ற பகைவரின்

எறிபடைகளைக் கழுவிய சிவந்த வரியுடைய நீர் அற்ற நுண்ணிய மண லுடைய கரையைத் தாண்டிச் சேயர் ஆயினர் என்று கூறுப. அதனை அறிந்து வருந்தி நெஞ்சில் வருத்தம் நீங்க உறைதலும் உரியேம்; ஏனெனில் பரிய அரையுடைய மரத்தில் அசைகின்ற கொம்பரிடத்துள்ள கூட்டை விட்டுப் புள் எழுந்தது போல உடல் இவ்விடத்துக் கிடக்க அவர் சென்ற இடத்தில் உயிர் சென்றது.

114. முல்லை

(இது, வினைமுற்றி மீளாத தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.)

- கேளாய் எல்ல தோழி வேலன்
வெறியயர் களத்துச் சிறுபல தூஅய
விரவுவீ உறைத்த ஈர்நறும் புறவின்
உரவுக்கதிர் மழுங்கிய கல்சேர் ஞாயிறு
5. அரவுநங்கு மதியின் ஐயென மறையும்
சிறுபுன் மாலையும் உள்ளார் அவரென
நம்புலந் துறையும் எவ்வம் நீங்க
நூலறி வலவ, கடவுமதி உவக்காண்
நெடுங்கொடி நுடங்கும் வான்தோய் புரிசை
10. யாமங் கொள்பவர் நாட்டிய நளிசுடர்
வானக மீனின் விளங்கித் தோன்றும்
அருங்கடிக் காப்பின் அருஞ்வுரு மூதூர்த்
திருநகர் அடங்கிய மாசில் கற்பின்
அரிமதர் மழைக்கண் அமைபுரை பணைத்தோள்
15. அணங்குசால் அரிவையைக் காண்குவம்
பொலம்படைக் கலிமாப் பூண்ட தேரே.

- இச்செய்யுள் இயற்றியவர் பெயர் காணப்படவில்லை.

நெடிய கொடி அசையும் வாணைத் தீண்டும் கோபுரத்தோடு மாடத்தே துயில்வோர் ஏற்றிவைத்த விளக்கு நட்சத்திரங்கள் போல் விளங்கித் தோன்றும் அரிய காவலுடைய அஞ்சத்தக்க மூதாரிடத்துள் மணையிடத்தே உறையும் குற்றமில்லாத கற்புடைய செவ்வரிபரந்த மதர்த்த குளிர்ந்த கண்ணும், மூங்கிலொத்த தோளும் உடைய தெய்வப் பெண்ணை ஒத்த நம் காதலியைக் கண்டு,

“ஏதிடி! தோழி கேள், வேலன் வெறியாடுகளத்துச் சிறிதும் பலதுமாகப் பரந்து கிடக்கும் பூவைப்போல, நறிய முல்லைமலர் உதிர்ந்து கிடக்கும் நறிய குளிர்ந்த முல்லைக் காட்டில் வெவ்விய கதிர் மழுங்கி அந்தக் கிரியிடத்தே சேர்ந்த ஞாயிறு அரவு விழுங்கிய சந்திரனைப் போல வியக்கும்படி மறையும் சிறிய புல்லிய மாலைக் காலத்து அவர் நம்மை நினையார்” எனக் கூறி நம்மைப் புலந்து உறையும் அவள் துன்பம் நீங்க, சாரதித் தொழிலை முற்ற அறிந்த பாகனே, பொன் கல்லணையிட்ட செருக்கி நடக்கின்ற குதிரை பூண்ட தேரைச் செலுத்துக. கல்லணை - தவிசு.

115. பாவை

(இது, பிரிவிடை வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

அழியா விழவின் அஞ்சவரு மூதூர்ப்
பழியிலர் ஆயினும் பலர்புறங் கூறும்
அம்பல் ஒழுக்கமும் ஆகிய வெஞ்சொற்
சேரியம் பெண்டிர் எள்ளினும் எள்ளுக

5. நுண்பூண் எருமை குடநாட் டன்னஎன்
ஆய்நலம் தொலையினும் தொலைக என்றும்
நோயில் ராகநம் காதலர் வாய்வான்
எவ்வி வீழ்ந்த செருவிற்பாணர்
கைதொழு மரபின்முன் பரித்திடுஉப் பழிச்சிய
10. வள்ளுயிர் வணர்மருப் பன்ன ஒள்ளினர்ச்
சுடர்ப்பூங் கொன்றை ஊழுறு விளைநெற்று
அறையிசைத் தாஅம் அத்தம் நீளிடெப்
பிறைமருள் வான்கோட் டண்ணல் யானைச்
சினமிகு முன்பின் வாமான் அஞ்சி
15. இனங்கொண் டொளிக்கும் அஞ்சவரு கவலை
நன்னர் ஆய்கவின் தொலையச் சேய்நாட்டு
நந்நீத் துறையும் பொருட்பிணிக்
கூடா மையின் நீடி யோரே.

- மாமூலனார்.

அவர் பழியிலராயினும், பலரைப் புறங்கூறுதலும், அவர் தூற்றுதலுமாகிய ஒழுக்கமுடைய கொடிய பேச்சுடைய சேரியிடத்துள்ள பெண்கள் இகழினும் இகழ்க. நுண்ணிய பூண் விளங்கும் எருமையுடைய குட நாடு போன்ற எனது, ஆயத்தாரால லங்கரிக்கப்பட்ட நலன் ஆயினும் அழிக; என்றும் நம் காதலர் நோயிலராகுக. தப்பாத வாளுடைய எவ்வி வீழ்ந்த செருவிடத்தே பாணர்கைதொழுது சூழ்ந்து நின்று பழைய முறைமையில் வாழ்த்திய வலிய உயர்ந்த வளைந்த கொம்பைப் போன்ற ஒள்ளிய பூங் கொத்துடைய சுடர்விடுகின்ற பூத்த கொன்றை போல் விளைந்த நெல் தரைமீது பரந்து கிடக்கும் தொலையாத வழியிடத்துப் பிறை போன்ற பெரிய மருப்புடைய தலைமையுடைய யானை சினமிகுந்த வலியுடைய சிங்கத்துக்கு அஞ்சித் தன் இனத்தைக் கூட்டிக் கொண்டு ஒளிக்கும் அஞ்சத் தக்க வழியிடத்து நமது அழகு கெடும்படி நம்மை நீங்கித் தூரதேசத்தே சென்ற நங்காதலர் பொருட்பிணி கைகூடாமையின் நீடித்து அவண் உறைகின்றார்.

116. மருதம்

(இது, தோழி தலைமகனை வாயின் மறுத்தது.)

எரியகைந் தன்ன தாமரை யிடையிடை
அரிந்துகால் குவித்த செந்நெல் வினைஞர்
கட்கொண்டு மறுகுஞ் சாகா டளற்றுறின்
ஆய்கரும் படுக்கும் பாய்புனல் ஊர

5. பெரிய நாணினை மன்ற பொரியெனப்
புன்கவிழ் அகன்றுரைப் பொலிய ஒண்ணுதல்
நறுமலர்க் காண்வருங் குறும்பல் கூந்தல்
மாழை நோக்கிற் காழியல் வனமுலை
எஃகுடை எழில்நலத் தொருத்தியொடு நெருநை
10. வைகுபுனல் அயர்ந்தனை யென்ப அதுவே
பொய்புறம் பொதிந்தியாம் கரப்பவும் கையிகந்து
அலரா கின்றால் தானே மலர்தார்
மையணி யானை மறப்போர்ச் செழியன்
பொய்யா விழவின் கூடற் பறந்தலை

15. உடனியைந் தெழுந்த இருபெரு வேந்தர்
கடல்மருள் பெரும்படை கலங்கத் தாக்கி
இரங்கிசை முரசம் ஒழியப் பரந்தவர்.
ஓடுபுறம் கண்ட ஞான்றை
ஆடுகொள் வியன்களத் தார்ப்பினும் பெரிதே.

-பரணர்.

நெருப்பு எரிவது போன்ற தாமரையை இடையிடையே சேர்த்து அரிந்து குவித்த செந்நெல் அறுக்கும் வேலையாட்கள் கள்ளை அருந்தி, வண்டிச் சில்லு சேற்றுட் புதைந்ததாயின் அது செல்லுதற்கு கரும்புகளைத் தெரிந்தெடுத்து அடுக்கும் ஊர்! ஒள்ளிய நுதலும், நறிய மலர் சூடிய கூந்தலும் மிகுந்த அழகு முடைய பரத்தை ஒருத்தியோடு நாணமின்றி, நேற்று விடியற் காலையில், பொரிபோல் மலர்ந்த புன்கு நிழல்செய்யும் துறையிடத்துப் புனலாடினை என்று கூறுவர். யாம் அதனைப் பொய்யால் மூடி மறைப்பவும் மீறி அது அலராயிற்று. அவ்வலர், மலர்மாலையும், கரிய யானையுமுடைய, மறப்போர்புரியும் பாண்டியன் நீங்காத புகழுடைய கூடற்பறந்த தலையிடத்து, ஒன்று சேர்ந்து பகைத்தெழுந்த இரு பெருவேந்தரின் கடல் போன்ற பெரும்படை கலங்கத் தாக்கியபோது, முரசுகளை எறிந்து விட்டுப் புறங்காட்டி அவர் படை ஓடிய ஞான்று, வெற்றிகொண்ட வீரர் களத்தே ஆடிய ஆர்ப்பினும் பெரிதாகும்.

117. பாலை

(இது, மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.)

- மௌவலொடு மலர்ந்த மாக்குரல் நொச்சியும்
அவ்வரி அல்குல் ஆயமும் உள்ளாள்
ஏதிலன் பொய்மொழி நம்பி ஏர்வினை)
வளங்கெழு திருநகர் புலம்பப் போகி
5. வெருவரு கவலை ஆங்கண் அருள்வரக்
கருங்கால் ஓமை யேறி வெண்டலைப்
பருந்துபெடை பயிரும் பாழ்நாட் டாங்கண்
பொலந்தொடி தெளிர்ப்ப வீசிச் சேவடிச்
சிலம்புநக இயலிச் சென்றஎன் மகட்கே.

10. சாந்துளர் வணர்குரல் வாரி வகைவகுத்து
யான்போது துணைப்பத் தகரம் மண்ணாள்
தன்னோ ரன்ன தகைவெங் காதலன்
வெறிகமழ் பன்மலர் புனையப் பின்னுவிடச்
சிறுபுறம் புதைய நெறிபுதாழ்ந் தனகொல்
15. நெடுங்கால் மாஅத் தூழுறு வெண்பழம்
கொடுந்தாள் யாமை பார்ப்பொடு கவரும்
பொய்கை சூழ்ந்த பொய்யா யாணர்
வாணன் சிறுகுடி வடாஅது
தீநீர்க் கானயாற்று அவிற்றல் போன்றே.

- இப்பாடல் செய்தவரின் பெயர் காணப்படவில்லை.

வீட்டுக்கு வேலி நடப்பட்ட மல்லிகையோடு மலர்ந்த பெரிய கொத்துடைய நொச்சியையும், அழகிய திதலை பரந்த அல்குலுடைய ஆயத்தையும் உள்ளாளாய்த் தொழில் மாட்சிமைபட்ட வளம் பொருந்திய அழகிய மனை தனிமை உறப்போய், அஞ்சத் தக்க அரிய வழியிடத்தே கரிய காலையுடைய ஓமை மரத்தில் ஏறி வெள்ளியதலையுடையபருந்து பேடையை அழைக்கும் பாழடைந்த நாட்டிடத்தே பொன்வளை ஒலிப்பக் கையை வீசிச் சிவந்த பாதங்களிற் சிலம்பு ஒலிக்க அசைந்து சென்ற என் மகட்கு சாந்து தடவிய நெளிந்து சுருண்ட கூந்தலைவாரி உச்சி எடுத்து யான் பூக்களைச் சூட்ட வாசனைச் சாந்தைப் பூசாதவளது, தமர் போன்ற தகுதியுடைய விரும்பத்தக்க காதலன் மணநாறுகின்ற பல மலரைப் புனைந்து பின்னலை அவிழ்க்க முதுகு மறையும்படி, நெடிய காலுடைய மாவின் பழுத்த வெள்ளிய வெண்பழத்தை வளைந்த காலுடைய, ஆமை, பார்ப்போடு இருந்து கவரும் பொய்கை சூழ்ந்த பொய்யாத புது வருவாயுடைய வாணனது சிறுகுடிக்கு வடக்கே உள்ள வெவ்விய நீருடைய கான் ஆற்று விளங்குகின்ற அறல்போல் தாழாநிற்கும். காதலன் பின்னலை அவிழ்க்க (கூந்தல்) முதுகு மறையும்படி தாழ நிற்கும் என வினை முடிவு செய்க.

அறல் - கருமணல்.

118. குறிஞ்சி

(இது, செறிப்பறிவுநீஇ இரவும் பகலும் வாரலென்றது.)

கறங்குவெள் அருவி பிறங்குமலைக் கவாஅன்
தேங்கமழ் இணர வேங்கை சூடித்
தொண்டகப் பறைச்சீர் பெண்டிரொடு விரைஇ
மறுகிற் றாங்கும் சிறுகுடிப் பாக்கத்து

5. இயன்முரு கொப்பிணை வயநாய் பிற்படப்
பகல்வரிற் கவ்வை அஞ்சதும் இகல்கொள
இரும்பிடி கன்றொடு விரைஇய கயவாய்ப்
பெருங்கை யானைக் கோள்பிழைத் திரீஇய
அடுபுலி வழங்கும் ஆரிருள் நடுநாள்
10. தனியை வருதல் அதனினும் அஞ்சதும்
என்னா குவள்கொல் தானே பன்னாள்
புணர்குறி செய்த புலர்குரல் ஏனல்
கிளிதடி பாடலும் ஒழிந்தனள்
அளியள் தானின் அளியல திலளே.

- கபிலர்

ஒலிக்கின்ற வெள்ளிய அருவி விளங்குகின்ற பக்கமலையிடத்தே
தேன் கமழ்கின்ற வேங்கையின் பூங்கொத்துக்களைச் சூடி,
தொண்டகப்பறை யின் தாளத்துக்கு ஆடும் குறப்பெண்களோடு
சேர்ந்து மறுகில் ஆடும் சிறு குடிப் பாக்கத்து அழகிய முருகனை
ஒப்பவனே! வலிய வேட்டை நாய் பின்னே செல்லப்
பகற்காலத்தே நீ வரின் பிறர் அலர் தூற்றுவதை நாம் அஞ்சவேம்.
பெரிய பிடி கன்றொடு விரைந்து சென்ற பெரிய கையுடைய
யானையோடு மாறுபட்டு அதனைக் கொல்லமாட்டாதோடிய
கொல்லுகின்ற புலி திரியும் மிகுந்த இருளுடைய நடு இரவில் நீர்
தனியே வருதலை அவ்வலர் தூற்றுதலினும் அதிகமாக அஞ்சவேம்.
என் தோழி என்ன ஆகுவளோ? பல நாட்களாக நாங்கள் புணர்தற்கு
இடமாயிருந்த காய்ந்த கதிருடைய திணைப்புனத்தே கிளியை
ஓட்டும்பாடலும் ஒழிந்தது. அன்புடையாட்கு உனது அருளையன்றி
வேறு ஆதரவில்லை.

119. பாலை

(இது, செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொற்றது தோழி
சொற்ற தூஉமாம்.)

நுதலுந் தோளுந் திதலை யல்குலும்
வண்ணமும் வனப்பும் வரியும் வாட
வருந்துவள் இவளெனத் திருந்துபு நோக்கி
வரைவுநன் றென்னா தகலினும் அவர்வறிது

5. ஆறுசெல் மாக்கள் அறுத்த பிரண்டை
ஏறுபெறு பாம்பின் பைந்துணி கடுப்ப
நெறியயல் திரங்கும் அத்தம் வெறிகொள
உமண்சாத் திறந்த ஒழிகல் அடுப்பின்
நோன்சிலை மழவர் ஊன்புழுக் கயரும்
10. சுரன்வழக் கற்ற தென்னா தூஞ்சிறந்து
நெய்தல் உருவின் ஐதிலங் ககலிலைத்
தொடையமை பீலிப் பொலிந்த கடிகை
மடையமை திண்சுரை மாக்காழ் வேலொடு
தணியமர் அழுவம் தம்மொடு துணைப்பத்
15. துணிகுவர் கொல்லோ தாமே துணிகொள
மறப்புலி உழந்த வசிபடு சென்னி
உறுநோய் வருத்தமொ டுணீஇய மண்டிப்
படிமுழம் ஊன்றிய நெடுநல் யானை
கைதோய்த் துயிர்க்கும் வறுஞ்சுனை
20. மைதோய் சிமைய மலைமுத லாரே.

- குடவாயிற் கீர்த்தனார்.

நுதலும் தோளும் திதலை அல்குலும், வண்ணமும், அழகும்
சுணங்கும் வாட, இவள் வருந்துவாளென்று நோக்கி வரைந்து
கொள்ளுதல் நன்று என நினையாது பிரிந்தாலும், வழியிடத்தே
செல்லும் மாக்கள் அறுத்த பிரண்டை இடியேறுண்ட பாம்பின்
பசிய துணிகளை ஒப்ப வழியோரங்களிற் கிடந்து சுருங்கும்
வழியிடத்தே வருந்திச் சென்ற உப்பு வாணிகர் விட்டுச் சென்ற
கல் அடுப்பில் ஒள்ளிய சிலையுடைய மழவர் இறைச்சியைப்

புழுக்கி உண்ணும் சுர வழி போதற்கரிய தென்னாது துணிந்து,
நெய்தல் வடிவனதாய் ஐத அசன்ற இலையுடைய சுரை வயிர
முடைய வேல மரத்திற் படர்ந்து மயிலிறகு கட்டிய அம்போடு
சேர்த்திய நாழிகை வட்டில் போற் தோன்றும் தனிமையான
காடுதுணையாக, வீரமுடைய புலி பிளந்தவடுவுடைய
சென்னியிடத்தே பொருந்திய வருத்தத்தோடு நீருண்ணச் சென்று
முழங் காலுன்றிய உயர்ந்த யானை கை தோய்த்து நீரை
உறிஞ்சும் நீர் வற்றிய சுனையுடைய கரிய மலையிடத்துள்ள
வழியே செல்லத் தாம் வருந்தித் துணிவரோ?

120. நெய்தல்

(இது, தோழி பகற்குறிக் கண் தலைமகளை இடத்துய்த்து வந்து
தலைமகளை எதிர்ப்பட்டு நின்று சொல்லியது.)

நெடுவேள் மார்பின் ஆரம் போலச்
செவ்வாய் வானந் தீண்டிமீன் அருந்தும்
பைங்காற் கொக்கின நிரைபறை யுகப்ப
எல்லை பைப்பயக் கழிப்பிக் குடவயின்

5. கல்சேர்ந் தன்றே பல்கதிர் ஞாயிறு
மதரெழில் மழைக்கண் கலுழ இவளே
பெருநாண் அணிந்த சிறுமென் சாயல்
மாணலம் சிதைய ஏங்கி யானாது
அழல்தொடங் கினளே பெரும அதனால்
10. கழிச்சுறா எறிந்த புட்டாள் அத்திரி
நெடுநீர் இருங்கழிப் பரிமெலிந் தசைஇ
வல்வில் இளையரொ டெல்லிச் செல்லாது
சேர்ந்தனை செலினே சிதைகுவ துண்டோ
பெண்ணை ஓங்கிய வெண்மணற் படப்பை
15. அன்றில் அகவும் ஆங்கண்
சிறுகுரல் நெய்தலெம் பெருங்கழி நாட்டே.

- நக்கீரனார்.

திருமாலின் மார்பிடத்து விளங்கும் ஆரம் போல
செவ்வானத்தைத் தடவி, மீனருந்தும் பசிய காலுடைய கொக்கின்

நிரை உயரத்தே பறக்க ஞாயிறு மெல்ல மெல்ல மேற்கே
அத்தகிரியிற் சென்று மறைதலும், மதர்த்த அழகிய குளிர்ந்த
கண்கள் கலங்க இவள், பெரிய நாணத்தோடு கூடிய சிறிய மிருது
வாகிய சாயலின் மாட்சிமைப்பட்ட அழகு சிதையும்படி வருந்தி
அமையாது அழத் தொடங்கினாள் பெரும! ஆதலால் உயர்ந்த
பணையுடைய வெள்ளிய மணலுடைய சோலையிடத்து அன்றில்
தன்பேட்டை அழைக்கும் இடத்தே உள்ள சிறிய நெய்தல்
பூத்திருக்கும் பெரிய கழி பரந்த நாட்டிடத்தே, கழியிடத்துள்ள
சுறாவை எறிந்த புல்லிய தாளுடைய கோவேறு கழுதை ஆழ்ந்த
நீருடைய கழியிடத்தே நடை மெலிந்து அசைய வலிய வேலுடைய
இளையரோடு இராக்காலத்தே செல்லாது அவனைச் சேர்ந்து
செல்லின் குறைநேருவதுண்டோ.

களிற்றியானை நிரை முற்றம்

அருஞ் செய்யுட் பகுதிகள்

- “.....” பன்மா
 னோங்கிய நல்லி லொருசிறை நிலைஇப்
 பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
 கன்றுபுகு மாலை நின்றோ ளெய்திக்
 கைகவியாச் சென்று கண்டதையாக் குறுகிப்
 பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
 தொட்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
 நானொடு மிடைந்த கற்பின் வாணுத
 லந்தீய் கிளவிக் குறுமகன்
 மென்றோள் பெற நசைஇச் சென்றவென் நெஞ்சே” (9)
- “யாமே, பிரிவின் றியைந்த துவரா நட்பி
 னிருதலைப் புள்ளி னோருயி ரம்மே” (12)
- “களநன் கிழைத்துக் கண்ணி சூட்டி
 வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலிகொடுத்த
 துருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
 முருகாற்றுப் படுத்த வுருகெழு நடுநாள்” (22)
- “கடிமதிற் கதவம் பாய்தலிற் றொடிபிளந்து
 நுதிமுக மழுகிய மண்ணை வெண் கோட்டுச்
 சிறுகண் யானை நெடுநா வொண் மணி” (24)
- “கிடந் துயிர் மறுகுவ தாயினு மிடம்படிள்
 வீழ்களிறு மிசையாப்புலி” (29)
- “..... தாமயி ரெகினந்
 றுணையொடு திளைக்குங் காப்புடை வரைப்பிற்
 செந்தார்ப் பைங்கிளி முன்கை யேந்தி
 யின்றுவர லுரைமோ சென்றிசினோர் திறத்தென
 வில்லவ ரறித லஞ்சி மெல்லென
 மழலை யின்சொற் பயிற்று
 நாணுடை யரிவை” (34)
- பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்
 நடுகற் றீலி சூட்டித் துடிப்படுத்தித்
 தோப்பிக் கள்ளொடு துளுஉப்பலி கொடுக்கும்

- போக்கருங் கவலைய புலவுநா றருஞ்சுரந் (35)
- “தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன்”
- “புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய் தின்றவர்
 நீர்குடி சுவையிற் றீவிய மிழற்றி
 முகிழ்நிலாத் திகழ்தரு மூவாத் திங்கள்
 பொன்னுடைத் தாலி யென்மக னொற்றி
 வருகுவை யாயிற் றருகுவென் பாலென
 விலங்கமர்க் கண்ணன் விரல்விளி பயிற்றித்
 திதலை யல்குலெங் காதலி
 புதல்வர் பொய்க்கும் பூங்கொடி நிலையே” (54)
- “அண்டர் மகளிர் தண்டழை யுடையர்
 மரஞ் செல மிதித்த மாஅல் போலப்” (59)
- “சூர்மருங் கறுத்த சுடரிலை நெடுவேற்
 சினமிகு முருகன் றண்பரங் குன்றம்” (59)
- “களிறுகெழு தானைப் பொறையன் கொல்லி
 யொளிற்று நீ ரடுக்கத்து வியலகம் பொற்பக்
 கடவு ளெழுதிய பாவையின்
 மடவது மாண்ட மாஅ யோளே” (62)
- “இம்மை யுலகத் திசையொடும் விளங்கி
 மறுமை யுலகமு மறுவின் றெய்துப்”
 செறுநரும் விழையுஞ் செயிர்தீர் காட்சிச்
 சிறுவர் பயந்த செம்மலோர்” (66)
- “நல்லமர் கடந்த நாணுடையு மறவர்
 பெயரும் றீடு மெழுதி யதர் தொறும்
 றீலி சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்
 வேலூன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும்” (67)
- “தெள்ளற வியற்றிய நிழல் காண் மண்டிலத்
 துள்ளுதாவியிற் பைப்பய நுணுகி” (71)
- “கயிறுபிணிக் குழிசி யோலை கொண்மார்
 பொறிகண்டழிக்கு மாவண மாக்களி” (77)
- தோட்பத னமைத்த கருங்கை யாடவர் (79)
- “தீந்தயிர் கடைந்த திரள் காண் மத்தந்
 கன்றுவாய் சுவைப்ப முன்றிற் றூங்கும்
 படலைப் பந்தர்ப் புல்வேய் குரம்பை” (87)
- “குடுமி நெற்றி நெடுமாச் சேவற்
 றலைக்குரல் விடியற் போகி.....” (87)

- “புருவாய்ப் பல்லி பாடோர்த்துக் குறுகும்” (88)
- “பொறைமலி கழுதை நெடுநிறை தழீஇய
திருந்துவாள் வயவர்” (89)
- “தடமருப் பெருமை தாமரை முனையின்
முடமுதிர் பலவின் கொழுநிழல் வதியும்” (91)
- “மந்தியு மறியா மரம்பயி லிறும்பு” (92)
- “வரைகுயின் றன்ற வானீறோய் நெடுநகர்
நுரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
நிவந்த பள்ளி நெடுஞ் சுடர் விளக்கத்து. (93)
- “..... இம்மை”
நன்று செய்மருங்கிற் றீதில் வென்னுந்
தொன்றுபடு பழமொழி” (101)
- “மணப்பருங் காமம் புணர்ந்தமையறியார்
தொன்றியன் மரபின் மன்ற லயரப்
பெண்கோ ளொழுக்கங் கண்கொள னோக்கி
நொதாமல் விருந்தினம் போலவிவள்
புதுநா ளொடுக்கமும் காண்குவம்யாமே.” (112)
- “பொய்புறம் பொதிந்துயாங் கரப்பவும்” (116)

○○○

1 மணி மிடை பவளம்

121. பாலை

இது, தோழியாற் றலைமகனை உடன் வருமெனக் கேட்ட தலைமகள் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நாம்நகை யுடையம் நெஞ்சே கடுந்தெறல்
வேனில் நீடிய வானுயர் வழிநாள்
வறுமை கூரிய மண்ணீர்ச் சிறுகுளத்
தொடுகுழி மருங்கில் துவ்வாக் கலங்கல்

5. கன்றுடை மடப்பிடிக் கயந்தலை மண்ணிச்
சேறுகொண் டாடிய வேறுபடு வயக்களிறு
செங்கோல் வாலினர் தயங்கத் தீண்டிச்
சொரிபுறம் உரிஞிய நெறியயல் மராஅத்து
அல்குறு வரிநிழல் அசைஇ நம்மொடு

10. தான்வரும் என்ப தடமென் தோளி
உறுகண் மழவர் உருள்கீண் டிட்ட
ஆறுசெல் மாக்கள் சோறுபொதி வெண்குடைக்
கனைவிசைக் கடுவளி யெடுத்தலின் துணைசெத்து
வெருளேறு பயிரும் ஆங்கண்

15. கருமுக முசுவின் கானத் தானே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

நாணமும் மகிழ்ச்சியுமுடைய நெஞ்சே! முதுவேனிற் காலத்துக்
கடிய வெய்யிலெறிக்கும். அதனாற் சிறுகுளம் வற்றிக் கலங்கல்
நீருடையதாயிருக்கும். அதனிடத்தே வெட்டிய சிறுகுழியிடத்தில்
உண்ணமுடியாத கலங்கல் நீர் நிற்கும். வீரமுடைய ஆண்யானை

1. “இப்பெயர் உவமையாற் பெற்ற பெயர். செய்யுளும் பொருளும் தம்முள் ஒவ்வாமையால்”

அக் கலங்கல் நீரால் கன்றுடைய இளம் பெண்யானையின் சிறிய தலையைக் கழுவும். பின்பு செங்கோல் அறுகின் வெள்ளிய பூக்கள் சிதையும்படி அவற்றை அடித்துச் சென்று, வழியின் அருகே நிற்கும் ஆச்சாமரத்தில் தனது உடலை உரைஞ்சிச் சொறி தேய்க்கும். இம் மரத்தின் ஐத நிழலில் (என் காதலி) கூட வந்து எம்மோடு தங்குவாள்? கொலை செய்யும் கணையுடைய மழவர், வழிப் போக்கர் கட்டுச் சாதங் கட்டிச் சென்ற பணையோலையைப் பொறிக்கிடங்குகளின் மீது இட்டு வைப்பார். அவ்வோலை களைச் சூறைக்காற்று எடுத்தலால் நேர்ந்த ஓசையை மாணேறு, தன் பெண் மானின் ஓசை என்று கருதி அதனை அழைக்கும். அழகிய கண்களுடைய குரங்குகள் உறையும் இவ் வகையான கானத்திலே என்னுடன் அவள் செல்வாளென விசாலித்த மிருதுவான கண்ணையுடைய தோழி கூறினாள். (தலைவி தங்கிச் செல்வாள் எனத் தோழி கூறினாள் எனச் சேர்த்துக் கொள்க.)

122. குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிக்கண் தலைமகள் சிறைப் புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகள் சொல்லியது.

இரும்பிழி மாரி அழுங்கல் மூதூர்
விழுவின் நாயினுந் துஞ்சா தாகும்
மல்லல் ஆவணம் மறுகுடன் மடியின்
வல்லுரைக் கடுஞ்சொல் அன்னை துஞ்சாள்

5. பிணிகோள் அருஞ்சிறை அன்னை துஞ்சின்
துஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவர்
இலங்குவேல் இளையர் துஞ்சின் வையெயிற்று
வலஞ்சரித் தோகை ஞாளி மகிழும்
அரவவாய் ஞமலி மகிழாது மடியின்
10. பகலுரு உறழ நிலவுக்கான்று விசம்பின்
அகல்வாய் மண்டிலம் நின்றுவிரி யும்மே
திங்கள் கல்சேர்பு கணையிருள் மடியின்
இல்எலி வல்சி வல்வாய்க் கூகை
கழுதுவழங் கியாமத் தழிதகக் குழறும்

15. வளைக்கட் சேவல் வாளாது மடியின்
மனைச்செறி கோழி மாண்குரல் இயம்பும்
எல்லாம் மடிந்த காலை யொருநாளன்
நில்லா நெஞ்சத் தவர்வா ரலரே. அதனால்
அரிபெய் புட்டில் ஆர்ப்பப் பரிசிறந்து
20. ஆதி போகிய பாய்பரி நன்மான்
நொச்சி வேலித் தித்தன் உறந்தைக்
கல்முதிர் புறங்காட் டன்ன
பல்முட் டின்றால் தோழிநங் களவே.

- பரணர்.

ஆரவாரம் மிக்க இம்முதிய ஊரிடத்தே மிக்க கள்ளை யுண்ணும் மாந்தர் உறைவர். இம் மூதூரிடத்து விழாக்கள் இல்லையாயினும் அவர்கள் உறங்கார்கள் ஆவர். வளப்பம் மிக்க கடை வீதியிலும் பிறவீதிகளிலுமுள்ளவர்கள் உறங்கினாலும் வலிய பேச்சையும் கடுஞ் சொல்லையுமுடைய அன்னை உறங்காளாவள். வீட்டில் வைத்து அரிய காவலைச் செய்யும் அன்னை துஞ்சினாலும் உறங்காத கண்ணையுடைய காவலர் குறுகுவார்கள். விளங்குகின்ற வேலையுடைய காவலர் உறங்கினாலும் கூரிய பல்லும் வலமாகச் சுருண்டவாலும் உடைய நாய் குரைக்கும். ஆரவாரஞ் செய்யும் வாயுடைய நாய் குரையாது- அடங்கில் அகன்ற ஆகார வீதியில் உள்ள சந்திரன் பகல் போன்ற நிலாவைப் பரப்பி விரியும். சந்திரன் மலையிடத்தே மறைந்து மிக்க இருள் வந்து சூழ்ந்ததாயின் வீட்டு எலியை உணவாகக் கொள்ளும் வலிய வாயையுடைய கூகை, பேய்கள் உலாவும் யாமத்தில் அச்சந் தரும்படி குழறும். வசித்தற்கு மரப்பொந்துகளை விரும்புகின்ற கூகைச் சேவல் குரலடங்கி மடியின் வீட்டுக் கூரையிலிருக்கும் கோழிச் சேவல் கூவும். இவை எல்லாம் அடங்கிய காலத்தும் ஒரு நாளும் என் நெஞ்சை விட்டு நீங்காத என் காதலர் வாரார். அதனால் பருக்கைக்கற்கள் உள்ளிட்ட சதங்கைகள் ஒலிக்க மிகவேகமாகப் பாய்ந்து செல்லும் குதிரைகளையும், காவல் வேலியையுமுடைய தித்தனது உறையுரைச் சூழ்ந்த கல்லுகள் மிகவுடைய புறங்காடு போன்ற பல இடையூறுகளையுடையதா யிருந்தது எங்களது களவொழுக்கம்.

123. குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் இடைச்சுரத்து தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

உண்ணா மையின் உயங்கிய மருங்கின்
ஆடாப் படிவத் தான்றோர் போல
வரைசெறி சிறுநெறி நிரைபுடன் செல்லுங்
கான யானை கவினழி குன்றம்

5. இறந்துபொருள் தருதலும் ஆற்றாய் சிறந்த
சில்லைங் கூந்தல் நல்லகம் பொருந்தி
ஒழியின் வறுமை யஞ்சதி அழிதக
உடைமதி வாழிய நெஞ்சே நிலவென
நெய்கனி நெடுவேல் எஃகிலை யிமைக்கும்
10. மழைமருள் பஃறோல் மாவண் சோழர்
கழைமாய் காவிரிக் கடல்மண்டு பெருந்துறை
இறவொடு வந்து கோதையொடு பெயரும்
பெருங்கட லோதம் போல
ஒன்றில் கொள்ளாய் சென்றுதரு பொருட்கே.

- காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்.

நெஞ்சே! கேட்பாயாக: உறுதியான விரதமுடைய ஆன்றோர் உண்ணாமையின் வாடிய மருங்கினையுடையவராவார். மலையிடத்துள்ள சிறு வழியிடத்துக் கூட்டமாகச் செல்லும் காட்டு யானைகள் அவ்வுண்ணா நோன்பினர் போல அழகு கெடும் குன்றைக் கடந்து பொருள் பெறவும் மாட்டாய். அழகியதாக ஐவகையாக கோதிப் பின்னி முடிந்த கூந்தலுடையவளது நல்ல மாற்பைச் சேர்ந்த பின் வறுமையை அஞ்சி வருந்தி உடைகுவை.

பெருங் கொடையுடைய கோசர், நிலவுபோல் விளங்கும் நெய் பூசிய வேலையும், மழைமுகில் போன்ற பல பரிசைகளையு முடையார். அக் கோசரது, மூங்கிலை அழிக்கும் காவிரி கடலோடு சங்கமிக்கின்ற துறையிடத்துப் பெரிய கடல்நீர் இறாலோடு வந்து பூவோடு பெயரும். அதுபோல சென்று தேடப்படும் பொருளை நீ ஓரிடத்திற் கொள்வாய்.

124. முல்லை

இது, தலைவன் தேர்ப்பாகற் குரைத்தது:

நன்கலங் களிற்றொடு நண்ணார் ஏந்தி
வந்துதிறை கொடுத்து வணங்கினர் வழிமொழி
சென்றீர் கென்ப வாயின் வேந்தனும்
நிலம் வருத் துறாஅ ஈண்டிய தானையொடு

5. இன்றே புகுதல் வாய்வது நன்றே
மாட மாணகர்ப் பாடமை சேக்கைத்
துனிதீர் கொள்கைநங் காதலி இனிதுறப்
பாசறை வருத்தம் வீட நீயும்
மின்னுநிமிர்ந் தன்ன பொன்னியற் புனைபடைக்
10. கொய்சவல் புரவிக் கைகவர் வயங்குபரி
வண்பெயற்கு அவிழ்ந்த பைங்கொடி முல்லை
வீகமழ் நெடுவழி ஊதுவண் டிரியக்
காலை யெய்தக் கடவுமதி மாலை
அந்திக் கோவலர் அம்பணை யிமிழிசை
15. அரமிய வியலகத் தியம்பும்
நிரைநிலை ஞாயில் நெடுமதில் ஊரே.

- மதுரை அறுவை வாணிகள் இளவேட்டனார்.

பகைவர் யானையொடு நல்ல ஆபரணங்களையும் கொண்டு வந்து வணங்கித் துதித்து திறைகொடுக்கச் 'சொல்லுக' என்பன வாயின், அரசன், நிலம் கொள்ளாது நெருங்கிய சேனையொடு இன்றே புறப்படுவான். அது உண்மையாகும்.

பெரிய வீட்டிடத்து மாடத்தே சிறந்த படுக்கையிடத்து, எனது வருத்தத்தைத் தீர்க்கும் நன்மையுடைய என் காதலி, இனிது உறைவான். யான் பாசறையிடத்திருந்த வருத்தம் நீங்கும்படி மின் நிமிர்ந்தாற்போன்று பொன்னாலலங்கரிக்கப்பட்டனவும், தேரிற் பூட்டப்பட்டனவும், மட்டஞ் செய்த பிடரி மயிருடையனவும், கையைப் பறிக்கின்றனவுமாகிய குதிரைகளை, பெரிய மழைக்குத் தழைத்த பசிய முல்லைக் கொடியின் விரிந்து கமழ்கின்ற பூக்களை ஊதும் வண்டுகள் ஓடும்படி காலையிற் செலுத்துவாயாக; மாலைக்

காலத்தில் காவலரது முழவு ஓசை பெரிய நிலாமுற்றத்துக் கேட்கின்றதும், நிரையாகிய எய்து மறையும் பதுக்கிடங்கையுடைய நீண்ட மதிலாற் சூழப்பட்டுள்ளதுமாகிய ஊரை அடைவேம்.

125. பாலை

இது, தலைமகள் விளைமுற்றி மீண்டமை தோழி யுணரத் தலைமகள் சொல்லியது.

- அரம்போழ் அவ்வளை தோள்நிலை நெகிழ
நிரம்பா வாழ்க்கை நேர்தல் வேண்டி
இரங்காழ் அன்ன அரும்புமுதிர் ஈங்கை
ஆலி அன்ன வால்வீ தாஅய்
5. வைவால் ஓதி மையணல் ஏய்ப்பத்
தாதுறு குவளைப் போதுபிணி அவிழ்ப்
படாஅப் பைங்கண் பாவடிக்கயவாய்க்
கடாஅம் மாறிய யானை போலப்
பெய்துவறி தாகிய பொங்குசெலற் கொண்மு
10. மைதோய் விசம்பின் மாதிரத்து உழிதரப்
பனியடுஉ நின்ற பானாள் கங்குல்
தமியோர் மதுகை தூக்காய் தண்ணென
முனிய அலைத்தி முரணில் காலைக்
கைதொழு மரபில் கடவுள் சான்ற
15. செய்வினை மருங்கில் சென்றோர் வல்வரின்
விரியுளைப் பொலிந்த பரியுடை நன்மான்
வெருவரு தானையொடு வேண்டிபுலத் திறுத்த
பெருவளக் கரிகால் முன்னிலைச் செல்லார்
சூடா வாகைப் பறந்தலை ஆடுபெற
20. ஒன்பது குடையும் நன்பகல் ஒழித்த
பீடில் மன்னர் போல
ஒடுவை மன்னால் வாடைநீ யெமக்கே.

- பரணர்.

மதயானையை ஒத்த முகிற் கூட்டங்கள் பெரிய மழையைப் பெய்யும். அதனால் பெரிய முத்துப் போன்ற பெரிய அரும்பு

முதிர்ந்த இண்டங்கொடியின் ஆலாங்கட்டி போன்ற வெள்ளிய பூக்கள் உதிரும். மெல்லிய வாலுடைய ஒந்தியின் தாடிபோலத் தாது நிரம்பிய கொழுமையான குவளை மலர்கள் முறுக்கவிழும். மழை பெய்த முகில்கள் மதமடங்கிய யானையைப் போல், பெய்து வறிதாகி விசம்பின் திசைகளில் உயர்ந்து செல்லும். வாடைக் காற்றே! பனி பெய்கின்ற நடுயாமத்திலே அரத்தினால் அறுத்துச் செய்த வளைகழலும்படி தோள் நெகிழ நிரம்பாத வாழ்க்கையினராய் தனி உறைவோரின் தன்மையை ஆராயாது, என்னைக் கோபித்து வருத்தினாய். கைதொழும் முறைமையுடைய கடவுள் பொருட்டு வினைவயிற் பிரிந்த நங்காதலர் விரைவில் வருவாராக. கரிகாற் பெருவளத்தான் விரிந்த தலையாட்டம் விளங்கும் கதிருடைய அச்சந்தரும் குதிரைப்படையுடையன். அவனை எதிர்ப்போர் என்றும் வாகை சூடார். அவனைப் போர்க்களத்தே வெல்லும்படி எதிர்த்த ஒன்பது அரசரது குடையையும், அவன் ஒரு பகலில் ஒழித்தான். எனது காதலர் வருவாராயின். நீ, அவ்வாறு தோற்ற பெருமை யில்லாத மன்னர் போல எம்மிடத்தில் நிலலாது ஒடுவை.

126. மருதம்

இது, உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகள் தன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

- நினவாய் செத்து நீபல உள்ளிப்
பெரும்புன் பைதலை வருந்தல் அன்றியும்
மலைமிசைத் தொடுத்த மலிந்துசெலல் நீத்தம்
தலைநாள் மாமலர் தன்னுறைத் தயங்கக்
5. கடற்கரை மெலிக்குங் காவிரிப் பேரியாற்று
அறல்வார் நெடுங்கயத்து அருநிலை கலங்க
மாலிருள் நடுநாள் போகித் தன்ஐயர்
காலைத் தந்த கணைக்கோட்டு வாளைக்கு
அவ்வாங்கு உந்தி அஞ்சொல் பாண்மகள்
10. நெடுங்கொடி நுடங்கு நறவுமலி மறுகில்
பழுஞ்செந் நெல்லின் முகவை கொள்ளாள்
கழங்குறழ் முத்தமொடு நன்கலம் பெறாஉம்

பயங்கெழு வைப்பிற் பல்வேல் எவ்வி
நயம்புரி நன்மொழி அடக்கவும் அடங்கான்

15. பொன்னினர் நறுமலர்ப் புன்னை வெஃகித்
திதியனொடு பொருத அன்னி போல
விளிகுவை கொல்லோ நீயே கிளியெனச்
சிறிய மிழற்றுஞ் செவ்வாய்ப் பெரிய
கயலென அமர்த்த உண்கண் புயலெனப்
20. புறந்தாழ்பு இருளிய பிறங்குசூரல் ஐம்பால்
மின்னோர் மருங்குல் குறுமகள்
பின்னிலை விடாஅ மடங்கெழு நெஞ்சே.

- நக்கீரர்.

நெஞ்சே! நீ பேசாதிருந்து பலவற்றை நினைந்து பெரும் வருத்தம் உடையையாய் வருந்தாதி. பெரிய காவிரியாறு மலையினின்றும் இழிந்துவரும். அதன் குளிர்ந்த நீர்த்தலை, புதிய மலரைத் துறையிடத்துக் கொண்டுவந்த கடற்கரையை வருத்தும். அவ்வாறு இருண்ட யாமத்திற் கலங்கும்படி மீன் பிடிக்கச் சென்ற பாண்மகளின் தந்தை விடியற்காலையில் திரண்ட கொம்புடைய வாளை மீனைக் கொண்டு வரும். வளைந்து சுழித்த கொப்பூழும் இனிய வார்த்தையுமுடைய அப்பாண்மகள் நீண்ட கொடியசையும் கள்ளுக் கடைகள் உள்ள வீதியில் வாளைமீனை விற்று அதன் விலைக்குப் பழம் நெல்லையும் கழங்களவு பெரிய முத்துக்களையும் நல்ல ஆபரணங்களையும் பெறுவாள். இவ்வாறு பயன் தரும் ஊரையும் பல வேலாட்படையையு முடைய எவ்வி பல நல்ல வார்த்தைகளைக் கூறி வன்னியை அடக்க முயன்றான். அதற்கு அடங்காத வன்னி, பொன்போன்ற பூங்கொத்துடைய புன்னை மரத்தை வெட்ட விரும்பித் திதியனோடு பொருது தோல்வி யடைந்தான்.

நெஞ்சே! கிளிபோன்ற மழலை மொழியும், பெரிய கயல்மீன் போன்ற கண்ணும், மேகம் போன்று முதுகிடத்தே தூங்கும் விளங்கும் கரிய ஐம்பாலாய்க் கோதி முடிந்த கூந்தலும், மின்னை ஒத்த இடையுமுடைய இச் சிறியவளின் பின் நின்றலை விரும்புகின்றாய். நீ வன்னியைப்போல் அவமதிக்கப்படுவை.

127. பாலை

இது, பிரிவிடை ஆற்றாளாகிய தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

- இலங்குவளை நெகிழ்ச் சாயும் அல்கலும்
கலங்களுர் உழந்து நாம்இவண் ஒழிய
வலம்படு முரசின் சேர வாதன்
முந்நீர் ஓட்டிக் கடம்பறுத் திமயத்து
5. முன்னோர் மருள வணங்குவிற் பொறித்து
நன்னகர் மாந்தை முற்றத்து ஒன்னார்
பணிதிறை தந்த பாடுசால் நன்கலம்
பொன்செய் பாவை வயிரமொடு ஆம்பல்
ஒன்றுவாய் நிறையக் குவைஇ அன்றவண்
10. நிலந்தினத் துறந்த நிதியத்து அன்ன
ஒருநாள் ஒருபகல் பெறினும் வழிநாள்
தங்கலர் வாழி தோழி செங்கோல்
கருங்கால் மராத்து வாஅல் மெல்லினர்
சரிந்துவணர் பித்தை பொலியச் சூடிக்
15. கல்லா மழவர் வில்லிடந் தழீஇ
வருநர்ப் பார்க்கும் வெருவரு கவலை
மொழிபெயர் தேஏத்த ராயினும்
பழிதீர் காதலர் சென்ற நாட்டே.

- மாமூலனார்.

விளங்கும் வளை கழலும்படி சோர்ந்து தினமும் கலங்கித் துன்பமெய்தி நாம் இவ்விடத்தே தங்குகின்றோம்.

வெற்றி முரசுடைய சேரலாதன் கடலிடத்தே சென்று கடம்பை வெட்டினான்; முன்னோர் மயங்கும்படி இமயத்தில் விற்பொறியைப் பொறித்தான்; நல்ல மாந்தைநகர் முற்றத்தில் பகை அரசர் பணிந்து திறையாகக் கொடுத்த பெருமை பொருந்திய ஆபரணங்களையும், பொன்பாவையையும் வயிரங்களையும் ஆம்பல் என்னும் எண் அளவாகப் பெற்றான். பெற்று அவற்றை நிலந்தின்னும்படி விட்டு உயிர் துறந்தான்.

உனது குற்றந் தீர்ந்த காதலர், அந்நிதி போன்ற பொருளை ஒரு நாளிற் பெறுவதாயிருந்தாலும் தரிக்க மாட்டார். அவர் சென்ற நாடு சிவந்த கொம்பும் கரிய அடியுமுடைய ஆச்சா மரத்தின் மெல்லிய பூங்கொத்தைச் சுருண்ட மயிர் நிறையச் சூடி மள்ளர் வில்லைப் பிடித்து வழிப்போக்கரைப் பார்த்திருக்கும் அஞ்சத்தக்க கவர்பட்ட வழியுடைய யிடத்ததும் வேறு மொழி வழங்குவது மானது. அவர் அத்தேயத்தவராயினும் வரும் காலத்திற் பிந்த மாட்டார்.

128. குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப் புறத்தானாகத் தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

மன்றுபா டவிந்து மனைமடிந் தன்றே
கொன்றோர் அன்ன கொடுமையோ டின்றே
யாமங் கொளவரின் கனைஇக் காமங்
கடலினும் உரைஇக் கரைபொழி யும்மே

5. எவன்கொல் வாழி தோழி மயங்கி
இன்ன மாகவும் நன்னர் நெஞ்சம்
என்னொடும் நின்னொடுஞ் சூழாது கைம்மிக்கு
இறும்புபட் டிருளிய இட்டருஞ் சிலம்பிற்
குறுஞ்சனைக் குவளை வண்டுபடச் சூடிக்
10. கான நாடன் வருஉம் யானைக்
கயிற்றுப்புறத் தன்ன கன்மிசைச் சிறுநெறி
மாரி வானந் தலைஇ நீர்வார்பு
இட்டருங் கண்ண படுகுழி இயவின்
இருளிட மிதிப்புழி நோக்கியவர்
15. தளரடி தாங்கிய சென்ற தின்றே.

- கபிலர்.

தோழி கேட்பாயாக: வீதி ஓசை அடங்கினது. மனையிலுள்ளவர்கள் உறங்கினார்கள். கொலைஞர் போன்ற கொடுமையோடு இன்று யாமம் வரின் காமம் மிகுந்த கடலினும் பரந்து கரைகடக்கும். யான், அவர் இரவில் வரும் இடையூற்றை

அஞ்சிப் பொறுத்திருப்பவும் எனது நெஞ்சு என்னையும் உன்னையும் கேளாதாயிற்று. என் காதலன், குறுங்காடுடையதும் இருண்டு செல்லுதற்கரியதுமாகிய மலையில் உள்ள சிறிய சுனையிடத்துக் குவளை மலரை வண்டு படும்படி சூடிவருவான். அவன் வரும் வழி ஒடுங்கி யானை கட்டுங் கயிறு போன்று பாறையிடத்துள்ளது. அவர் மாரிமழை பெய்து நீர் ஓடும் கடத்தற்கரிய படுகுழியில் இருளிட மிதிப்பதை நோக்கி (என் நெஞ்சு) அவர்தளர் அடி தாங்கச் சென்றது. அப்படி என் நெஞ்சு உன்னையும் என்னையும் கேளாமற் போவானேன்?

129. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளுக்குத் தோழி சொல்லியது.

உள்ளல் வேண்டும் ஓழிந்த பின்னென
நள்ளென் கங்குல் நடுங்குதுணை யாயவர்
நின்மறந் துறைதல் யாவது புல்மறந்து
அலங்கல் வான்கழை உதிர்நெல் நோக்கிக்

5. கலைபிணை விளிக்குங் கானத் தாங்கண்
கல்சேர்பு இருந்த கதுவாய்க் குரம்பைத்
தாழிமுதல் கலித்த கோழிவைப் பருத்திப்
பொதிவயிற்று இளங்காய் பேடை ஊட்டிப்
போகில்பிளந் திட்ட பொங்கல் வெண்காழ்
10. நல்கூர் பெண்டிர் அல்கல் கூட்டும்
கலங்குமுனைச் சீறார் கைதலை வைப்பக்
கொழுப்பா தின்ற கூம்படை மழவர்
செருப்புடை அடியர் தெண்கனை மண்டும்
அருஞ்சரம் அரிய வல்ல வார்கோல்
15. திருந்திழைப் பணைத்தோள் தேன்நாறு கதுப்பின்
குவளை உண்கண் இவளொடு செலற்கென
நெஞ்சவாய் அவிழ்ந்தனர் காதலர்
அஞ்சில் ஓதி ஆயிழை நமக்கே.

- குடவாயிற்கீரத்தனார்.

நடுயாமத்தே நின்னை வருந்தும்படி விட்டவர் நின்னை மறந்து உறைதல் எப்படி? காட்டிடத்தே கிளைகளுடைய பெரிய மூங்கில் உதிர்த்த நெல்லை நோக்கி ஆண்மான் புல்மேய்தலை மறந்து நின்று தன் பெண் மாணை அழைக்கும், பாறையிடத்தே வாயுடைந்த தாழியிடத்தில் செழித்து வளர்ந்த கொழுவிய இலையுடைய பருத்தியின் ஊதிய வயிறுடைய இளங்காயைப் பட்சிச் சேவல் பெடைக்கு ஊட்டுதற்குப் பிளக்கும். குருவி பிளந்த வெண் பஞ்சை வறிய பெண்டுகள் அல்குலுக்கு ஊட்டுவர். இவ்வாறுள்ள சிறிய ஊரிலுள்ளார் போரினாற் கலங்கிக் கையைத் தலையிடத்தே வைக்கும்படி கூரிய ஆயுதங்களையுடைய மழுவர் மதிலின் உட்புறத்துள்ள வற்றைக் கொள்ளையடித்துண்டு செருப்புத் தொட்ட பாதத்தினராய்ச் சனையிடத்து நீர் பருகுவர். அழகிய கூந்தலுடையவளே! இவ் வகையான அருஞ்சரம் செல்லற்கு அரியது என்னாது, அழகிய ஆபரணங்களும், பெரிய தோளும், தேன் நாளும் கூந்தலும், குவளை மலர் போன்ற கண்ணு முடைய உன்னோடு உடன் போக்கிற்குக் கருதினாரென்று அவர் நமக்குஞ் சொன்னார். ஆதலின் எல்லாம் முடிந்தபின் உள்ளல் வேண்டும்.

130. நெய்தல்

இது, கழறிய பாங்கற்குத் தலைமகன் கழற்றெதிர் மறுத்தது:

அம்ம வாழி கேளிர் முன்நின்று
கண்டனி ராயிற் கழறலிர் மன்னோ
நுண்தாது பொதிந்த செங்கால் கொழுமுனை
முண்டகங் கெழீஇய மோட்டுமணல் அடைகரைப்

5. பேய்த் தலைய பிணர்அரைத் தாழை
எயிறுடை நெடுந்தோடு காப்பப் பலவுடன்
வயிறுடைப் போது வாலிதின் விரீஇப்
புலவுப்பொரு தழித்த பூநாறு பரப்பின்
இவர்திரை தந்த ஈங்கதிர் முத்தம்
10. கவர்நடைப் புரவிக் கால்வடுத் தபுக்கும்
நற்றேர் வழி கொற்கை முன்துறை
வண்டுவாய் திறந்த வாங்குகழி நெய்தல்
போதுபுறங் கொடுத்த உண்கண்
மாதர் வாண்முகம் மதைஇய நோக்கே. -வெண்கண்ணனார்.

நண்ப! கேட்பாயாக, உயர்ந்த மணலுடைய கரையிடத்தே சிவந்த தண்டும், சிவந்த தாதும் உள்ளே யுடையதாகிய கொழுவிய தாமரைமுகை வளரும். அதன் பக்கத்தே அச்சந்தரும் தலையும் சொறி அரையுமுடைய தாழை வளரும். அவை பூத்த பூக்கள் விரிந்து அவ்விடத்துள்ள புலால் நாற்றத்தை அழித்து மலர்மணங் கமழச் செய்யும். நல்ல தேரையுடைய பாண்டியனின் இவ்வாறான நல்ல துறையின் கழியிடத்தே வண்டு வாய் திறக்க விரிந்த நெய்தல், கண்ணுக்குத் தோற்ற மாதின் ஒளிவீச முகத்தை முன்னின்று கண்டனராயின் இவ்வாறு கூறமாட்டீர்.

131. பாலை

இது, பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது:

விசம்புற நிவந்த மாத்தாள் இகணைப்
பசங்கேழ் மெல்லிலை அருகுநெறித் தன்ன
வண்டுபடுபு இருளிய தாழிருங் கூந்தல்
சுரும்புண விரிந்த பெருந்தண் கோதை

5. இவளினுஞ் சிறந்தன்று ஈதல் நமக்கென
வீளை அம்பின் விழுத்தொடை மழுவர்
நாளா உய்த்த நாமவெஞ் சுரத்து
நடைமெலிந் தொழிந்த சேட்படர் கன்றின்
கடைமணி உகுநீர் துடைத்த ஆடவர்
10. பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்
வேலுன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும்
வெருவரு தகுந் கானம் நம்மொடு
வருக என்னுதி யாயின்
15. வாரேன் நெஞ்சம் வாய்க்க நின்வினையே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

நெஞ்சே! பெரிய தாளுடைய இண்டங்கொடி ஆகாயத்தை முட்டும் படி வளர்ந்திருக்கும். அதன் பசிய மெல்லிய இலையின் அருகுபோல வளைந்த கூந்தலும், வண்டு ஊத மலர்ந்த குளிர்ச்சியுடைய மாலையும் உடைய இவளிலும் ஈதல் நமக்குச்சிறந்ததென்றாய்.

கொடிய சுரத்தே மழவர், சிள்ளென்னும் ஓசையுடன் செல்வதும் குறி தப்பாததுமாகிய அம்பமுடையராய் பகற்காலத்தே நிரைகளைக் கவர்ந்து செல்வர். செல்லுமிடத்து நிரையை மீட்க வந்த (சுரந்தை) வீரர், நிரை கவர்ந்தோரை எதிர்த்துப் போர் செய்து நடை மெலிந்த கன்றுகளின் கடைக் கண்ணீரைத் துடைப்பார். அவ்வாறு பொருதுபட்ட வீரரின் பெயரும் பெருமையும் எழுதி வழிதோறும் நாட்டிய கற்கள் மயிலிறகு சூட்டப் பெற்று நிற்கும். அதனைச் சுற்றிச் சாத்திய பரிசைகள் பகைவேந்தரின் போர்க்களம் போலத் தோன்றும். இவ்வாறு அஞ்சத்தக்க கொடிய கானத்தே நம்மோடு வருக என்று கூறுவாயாயின் யான் வரமாட்டேன். உனது முயற்சி நன்றாவதாக!

132. குறிஞ்சி

இது, தோழி தலைமகனை இடத்துய்த்து வந்து தலைமகன் எதிர்ப்பட்டு நின்று வரைவு கடாயது:

ஏனலும் இறங்குகுரல் இறுத்தன நோய்மலிந்து
ஆய்கவின் தொலைந்தஇவள் நுதலும் நோக்கி
ஏதில மொழியும்இவ் ளுரு மாகலிற்
களிற்றுமுகந் திறந்த கவுளுடைப் பகழி

5. வால்நிணப் புகவிற் கானவர் தங்கை
அம்பணை மென்தோள் ஆயிநீழ் மழைக்கண்
ஓல்கியல் கொடிச்சியை நல்கினை யாயிற்
கொண்டனை சென்மோ நுண்புண் மார்பு
துளிதலைத் தலைஇய சாரல் நளிகனைக்
10. கூம்புமுகை அவிழ்த்த குறுஞ்சிறைப் பறவை
வேங்கை விரியினர் ஊதிக் காந்தள்
தேனுடைக் குவிகுலைத் துஞ்சி யானை
இருங்கவுள் கடாஅம் கனவும்
பெருங்கல் வேலிநும் உறைவின் ஊர்க்கே.

- தாயங் கண்ணனார்.

பெருந்தகாய்! தினையின் முற்றி வளைந்த கதிர்களைக் கொய்தனர். நோய் மிகுதலால், தோழியர் புனைந்த இவளின்

அழகு கெட்டது. அவளின் அழகழிந்த நெற்றியை நோக்கி இவ்வுரும் வருந்தத் தக்கவற்றைக் கூறும். இக் குன்றிடத்துள்ள கானவர், களிற்றின் முகத்தைத் திறந்த அம்பும், வெள்ளிய நிணமாகிய உணவுமுடையர். அவர்களின் தங்கையும், அழகிய பெருந்த மிருதுவாகிய தோளும், ஆய்ந்த பூவிதழ் போன்று குளிர்ந்த கண்ணும், ஒடுங்கிய சாயலும் உடையவளும் ஆகிய கொடிச்சியை மணப்பாய். அழகிய ஆரம் அணிந்த மார்பனே! மழை பெய்யப் பெற்ற பக்க மலை யிடத்துள்ள சுணையிடத்துள்ள நீர்ப்பூவைக் குறுகிய சிறகுடைய வண்டு அவிழ்க்கும்; பின்பு வேங்கையின் விரிந்த பூங்கொத்தை ஊதிக் காந்தளின் தேனுடைய குவிந்த மலரிடத்து உறங்கி யானையின் பெரிய கன்னத்திலுள்ள மதத்தே செல்லும். இவ் வகையான பெரிய மலையை வேலியாக உடைய உனது உறைவிடமாகிய ஊருக்கு அவளை மணந்து கொண்டு செல்வாயாக.

133. பாலை

இது, பிரிவிடை ஆற்றாளெனக் கவன்ற தோழிக்குத் தலைமகன் ஆற்றுவல் என்பதுபடச் சொல்லியது.

குன்றி அன்ன கண்ண குருஉமயிர்ப்
புன்தாள் வெள்ளலி மோவாய் ஏற்றை
செம்பரல் முரம்பில் சிதர்ந்த பூழி
நல்நாள் வேங்கைவீ நன்களம் வாரிப்பத்

5. கார்தலை மணந்த பைம்புதல் புறவின்
வில்லெறி பஞ்சியின் வெண்மழை தவழும்
கொல்லை இதைய குறும்பொறை மருங்கில்
கரிபரந் தன்ன காயாஞ் செம்மலொடு
எரிபரந் தன்ன இலமலர் விரைஇப்
10. பூங்கலுழ் சமந்த தீம்புனல் கான்யாற்று
வாண்கொள் தூவல் வளிதர உண்கும்
எம்மொடு வருதல் வல்லையோ மற்றெனக்
கொன்ஓன்று வினவினர் மன்னே தோழி
இதல்முள் ஓப்பின் முகைமுதிர் வெட்சி

15. கொல்புனக் குருந்தொடு கல்லறைத் தாஅம்
மிளைநாட்டு அத்தத்து ஈர்ஞ்சுவல் கலித்த
வரிமரல் கறிக்கும் மடப்பிணைத்
திரிமருப்பு இரையை காடிந் தோரே.

- உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார்.

பருக்கைக் கற்கள் நிறைந்த வன்னிலத்தே எழுந்த புழுதி
காலையில் மலர்ந்த வேங்கைப் பூக்கள் மீது படிந்து வரியை
உண்டாக்கும். இவ்வகையான மரங்கள் நிற்கின்றவும் பசிய
பற்றைகள் உடையவுமாகிய முல்லைநிலக் காட்டில், மழைபெய்த
முகில், வில்லு எறிந்த பஞ்சுபோல வெண்ணிற முடையதாய்த்
தவழும்.

இவ் வகையான புதுக்கொல்லையுடைய குறிய மலையின்
பக்கத்தே, கருமை பரந்தாற்போன்ற காயா மலர்களோடு தீச்சுடர்
படர்ந்தாற் போன்ற இலவின் மலரைச் சுமந்து இனிய நீரையுடைய
காட்டாறு ஓடும். அவ்வாற்றின் வெள்ளிய துளிகளைக் காற்று
வீசுதலின் குன்றிமணி போன்ற கண்ணும், வெள்ளிய மயிரும்,
குறுகிய தாளும், தாடியுமுடையதுமாகிய ஆண் வெள்ளெலி
யிருந்து உண்ணும்.

சிவல் என்னும் பட்சியின் போர்முள்ளை ஒத்த முற்றிய
முகையுடைய வெட்சியும், குருந்தும் பாறையிடத்தே வளர்கின்ற
காவலுடைய காட்டிடத்தே செல்கின்ற வழியிடத்தே செருக்கி
வளர்ந்த மரலை, முறுகிய கொம்புடைய மானும் அதன்
பிணையும் நின்று கறிக்கும். தோழி! இவ்வகையான வழியால்
எம்மோடு வரவில்லையோ? என்று என்னை வினவினார்.

134. முல்லை

இது, வினைமுற்றி மீண்ட தலைவன் பாகற் குரைத்தது.

வானம் வாய்ப்பக் கவினிக் கானம்
கமஞ்சூல் மாமழை காற்பயந்து இறுத்தென
மணிமருள் பூவை அணிமலர் இடையிடைச்
செம்புற மூதாய் பரத்தலின் நன்பல

5. முல்லை வீகழல் தாஅய் வல்லோன்
செய்கை அன்ன செந்நிலப் புறவின்
வாஅப் பாணி வயங்குதொழிற் கலிமாத்
தாஅத் தாளிணை மெல்ல ஒதுங்க
இடிமறந் தேமதி வலவ குவிமுகை
10. வாழை வான்பூ ஊமுறு புதிர்ந்த
ஓழிகுலை யன்ன திரிமருப் பேற்றொடு
கணைக்கால் அம்பிணைக் காமர் புணர்நிலை
கடுமான் தேரொலி கேட்பின்
நடுநாள் கூட்டம் ஆகலும் உண்டே.

- சீத்தலைச் சாத்தனார்.

வானம் மழை பெய்தது. கானம் அழகு பெற்றது. சூல் முற்றிய
மேகம் மழைபெய்தலும் காயாம் பூவின் இடையிடையே
சிவப்புநிறத் தம்பலப் பூச்சி பரந்து கிடந்தது. முல்லைமலர் கழற்
கொடியோடு பரந்து கிடந்தது. அத் தோற்றம் ஓவியவல்லான்
வரைந்த சித்திரம்போல விருக்கும். இவ் வகை யான சிவந்த
முல்லைநிலத்தில், தேர்ப்பாகனே! தாவித் தாளம்போட்டுப்
பாய்ந்து செல்லும் மனம் செருக்கிய குதிரைகளின் கால்கள்,
இவ்விரண்டாக ஒதுங்கி இடிபோல் ஓசை செய்தலைக்
கவனியாது வேகமாகத் தேரைச் செலுத்து.

ஆண் மானின் கொம்பு, குவிந்த முகையுடைய வாழையின்
பெரிய பூ உதிர்ந்த தண்டுபோல முறுகி இருக்கும். இவ்வகையான
கொம்புடைய ஆண் மானோடு திரண்ட காலுடைய பெண்மான்
விரும்பிச் சேர்ந்து நிற்கும். அவை எங்கள் தேரின் ஆரவாரத்தைக்
கேட்பின் உச்சிப்பொழுதில் சேர்ந்து நின்றலும் உண்டோ?

135. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது.

திதலை மாமை தளிர்வனப்பு அழுங்கப்
புதலிவர் பீரின் எதிர்மலர் கடுப்பப்
பசலை பாய்ந்த நுதலேன் ஆகி
எழுதெழில் மழைக்கண் கலுழ நோய்கூர்ந்து

5. ஆதி மந்தியின் அறிவுபிறி தாகிப்
பேதூற் றிசினே காதலம் தோழி
காய்கதிர் திருகலின் கணைந்துகால் கடுகி
ஆடுதளிர் இருப்பைக் கூடுகுவி வான்பூக்
கோடுகடை கழங்கின் அறைமிசைத் தாஅம்
10. காடிற் தனரே காதலர் அடுபோர்
வீயா விழுப்புக் கழி வின்தோய் வியன்குடை
ஈரெழு வேளிர் இயைந்தொருங் கெறிந்த
கழுவுள் காழார் போலக்
கலங்கின்று மாதவர்த் தெளிந்தஎன் னெஞ்சே.

-பரணர்.

தோழி! எனது தளிர்போன்ற மேனியின் பொறியுடைய மாமை நிறத்தினால் உண்டாகிய அழகு அழிந்தது; புதரிடத்தே படர்ந்த பீர்க்கின் மலர்போல் நெற்றியிடத்துப் பசலை பரந்தது. மை எழுதிய குளிர்ந்த கண் கலங்க வருந்திய ஆதிமந்தியைப்போல் அறிவு வேறுபட்டு வருந்துகின்றேன். இவ்வாறு யான் வருந்தும் படி என் காதலர், வெய்யில் கடுமையா யெறித்தலின், காற்று மிகவும் வீசித் தளிருடைய இருப்பையிற் சேர்ந்து குவிந்த பூவை பாறையிடத்தே உதிர்த்து யானைத் தந்தத்திற் கடைந்த கழங்கு போல பாறையிடத்தே பரந்துகிடக்கச் செய்யும் காட்டைக் கடந்து சென்றார். போரில் வெற்றியும், மாயாத பெரிய புகழும் வாணை முட்டும் பெரிய குடையுமுடைய பதினாலு வேளிரும் ஒருமித்து வென்ற கழுவில் என்னும் இடைய அரசனின் காழார் போன்ற அலரை நினைந்த என் நெஞ்சு அழிந்தது.

136. மருதம்

இது, உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது:

மைப்பறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணிப்
புள்ளுப்புணர்ந் தினிய வாகத் தெள்ளொளி
அங்கண் இருவிசம்பு விளங்கத் திங்கள்

5. சகட மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்துக்
கடிநகர் புனைந்து கடவுள் பேணிப்
படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை இமிழ
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்றுப்
பூக்கணும் இமையார் நோக்குபு மறைய
10. மென்பூ வாகைப் புன்புறக் கவட்டிவை
பழங்கன்று கறித்த பயம்பமல் அறுகைத்
தழங்குரால் வானின் தலைப்பெயற்கு ஈன்ற
மண்ணுமணி அன்ன மாகிதழ்ப் பாவைத்
தண்நறு முகையொடு வெண்நூல் சூட்டித்
15. தூவுடைப் பொலிந்து மேவரத் துவன்றி
மழைபட் டன்ன மணன்மலி பந்தர்
இழையணி சிறப்பின் பெயர்வியர்ப்பு ஆற்றித்
தமர்நமக் கீத்த தலைநாள் இரவின்
உவர்நீங்கு கற்பின்எம் உயிருடம்பு அடுவி
20. முருங்காக் கலிங்கம் முழுவதும் வளைஇப்
பெரும்புழுக்கு உற்றநின் பிறை நுதல் பொறிவியர்
உறுவளி ஆற்றச் சிறுவரை திறுவென
ஆர்வ நெஞ்சமொடு போர்வை வவ்வலின்
உறைகழி வாளின் உருவுபெயர்ந் திமைப்ப
25. மறைதிறன் அறியா ளாகி ஓய்யென
நாணிஎன் இறைஞ்சி யோளே பேணிப்
பருஉப்பகை ஆம்பல் குருஉத்தொடை நீவிச்
சுரும்பிமிர் ஆய்மலர் வேய்ந்த
இரும்பல் கூந்தல் இருள்மறை ஓளித்தே.

- விற்றுற்று மூதெயினனார்.

நன்றாகக் குற்றமின்றிச் சமைக்கப்பட்ட வெள்ளிய சோறு மேலானவர்களுக்கு நிறைய அளிக்கப்பட்டது. புள்ளு நல்ல சகுனங் காட்டினது. பெரிய வானம் களங்கமற்று விளங்கினது. திங்கள் உரோகினியொடு சேர்கின்ற (பூரணையாகிய) குற்றந்

தீர்ந்த முகூர்த்தம் வந்தது. அழகிய மனை அலங்கரிக்கப்பட்டது. பெண்கள் கடவுளைத் தொழுது மணமுரசு ஒலிக்க மணப் பெண்ணை நீராட்டினர். அப் பெண்கள் பூவிதழ்போன்ற தங்கள் கண்ணால் மணப்பெண்ணை இமை கொட்டாது மறைய நின்று பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். பந்தரிடத்தே மெல்லிய பூவுடைய வாகையின் கவர் பட்ட இலைமீது, முதிய கன்றுகள் நின்று கறிப்பதும், குழியிடத்து நெருங்கி வளர்வதும், தழங்கும் ஓசையுடைய வானம் முதற்பெய்த மழைக்குப் பிடித்ததும், கழுவிய நீலமணிபோன்ற இதழும் முகையுமுடையதுமாகிய அறுகைக் கிழங்கோடு பிடுங்கி வெண்ணூல் சுற்றிய கடவுள் வைக்கப்பட்டிருந்தது. பந்தரிடத்தே மழை பட்டாற்போன்று குளிர்ச்சியுடைய விரும்பத் தக்க மணல் பரப்பப்பட்டிருந்தது. மணப்பெண்ணுக்கு ஆபரணங்கள் நிறையப் பூட்டப்பட்டன. அச்சமையை ஆற்றமாட்டாது களையினால் வியர்வை தோன்றினது. பெண்கள் விசிறி கொண்டு வீசிக் களையை ஆற்றினர். தமர் அவளை எனக்கு அளித்தனர். இவ்வாறு வதுவை செய்யப்பட்டவள் முதல் நாள் இரவில் விரும்பத்தக்க கற்பினால் என் உயிரை உடன் படுத்தி, அழகிய ஆடையால் உடல் முழுவதையும் மூடினாள். அதனால் வெப்பமுற்ற பிறை போன்ற நுதலிடத்துப் பொறி வியர்வை தோன்றிற்று. அதனை வீசுகின்ற காற்று ஆற்றும் பொருட்டு போர்வையை நீக்கினாள். அப்போது உறைகழித்த வாள்போல் தன்கண் இமைப்ப மறைக்கும் வகை அறியாது மெல்லெனத் தலையைக் குனிந்தவள், பெரிய மலர்ந்த ஆம்பல் மாலையைத் தடவி வண்டு ஒலிக்கும் அலங்கரிக்கப்பட்ட மலர்வேய்ந்த கரிய கூந்தலிருளில் ஒளித்தாள்.

137. பாலை

இது, தலைமகன் பிரியுமெனக் கருதி வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது:

ஆறுசெல் வம்பலர் சேறுகிளைத்து உண்ட
சிறுபல் கேணி பிடியடி நசைஇக்
களிறுதொடீஉக் கடக்குங் கான்யாற்று அத்தஞ்
சென்றுசேர்பு ஒல்லா ராயினும் நினக்கே.

5. வென்றெறி முரசின் விறல்போர்ச் சோழர்
இன்கடுங் கள்ளின் உறந்தை ஆங்கண்
வருபுனல் நெரிதரும் இகுகரைப் பேரியாற்று
உருவ வெண்மணல் முருகுநாறு தண்பொழில்
பங்குனி முயக்கம் கழிந்த வழிநாள்
10. வீஇலை அமன்ற மரம்பயில் இறும்பில்
தீயில் அடுப்பின் அரங்கம் போலப்
பெரும்பாழ் கொண்டன்று நுதலே தோளும்
தோளா முத்தின் தெண்கடல் பொருநன்
திண்தேர்ச் செழியன் பொருப்பின் கவாச் அன்
15. நல்லெழில் நெடுவேய் புரையும்
தொல்கவின் தொலைந்தன நோகோ யானே.

- உறையூர் முதுகூத்தனார்.

காரமான கள்ளுடைய உறந்தை, வென்று முழங்கும் வெற்றி முரசுடைய சோழரது. அவ்விடத்தே, புனல், இரண்டுகரையும் நெரிந்தோடுகின்ற பெரிய ஆற்றின் கரையில் வெள்ளிய மணல் பரந்து கிடக்கும். அவ் விடத்துள்ள நறுமணம் வீசும் குளிர்ந்த சோலையாகிய குறுங்காட்டில் ஆட வரும் மகளிரும் பங்குனி மாதத்தே கூடியிருந்து முதுவேனிற் காலத்தே இனிமையாகக் கழிப்பர்.

இப் பங்குனி முயக்கத்துக்குப் பின் குறுங்காடு இலை யுதிர்ந்து செறிந்த மரங்களுடையதாயிருக்கும். இவ் வகையான காட்டிடத்தே வழிச் செல்லும் புதியோர் கேணியின் நீரை நெருங்கியிருந்துண்பர். பெண்யானையை அடைய விரும்பிய ஆண்யானை அக் கேணியிடத்திலுள்ள பிடியின் அடியைப் பின் தொடர்ந்து செல்லும். நின் காதலர் இவ்வியல்புள்ள காட்டு வழியே செல்ல விரும்பிற்றிலர். ஆயினும் அக் குறுங்காட்டிற் கிடக்கும் தீயில்லாத அடுப்புப்போல நின்நெற்றி மிகவும் அழகழிந்தது. தென்கடல் அரசனும், துளையாத முத்துடையவனு மாகிய வலிய தேருடைய பாண்டியனது பக்கமலையிடத்தே நெடிய மூங்கில் வளரும். அம் மூங்கில்களை ஒத்து நின்ற தோள் களின் பழைய அழகும் தொலைந்தது. யான் வருந்துகின்றேன்.

138. குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன் சொல்லியது :

இகுளை கேட்டிசின் காதலம் தோழி
குவளை உண்கண் தெண்பனி மல்க
வறிதியான் வருந்திய செல்லற்கு அன்னை
பிறிதொன்று கடுத்தன ளாகி வேம்பின்

5. வெறிகொள் பாசிலை நீலமொடு சூடி
உடலுநர்க் கடந்த கடலம் தானைத்
திருந்திலை நெடுவேல் தென்னவன் பொதியில்
அருஞ்சிமை இழிதரும் ஆர்த்துவரல் அருவியில்
ததும்புசீர் இன்னியங் கறங்கக் கைதொழுது
10. உருகெழு சிறப்பின் முருகுமனைத் தரீஇக்
கடம்புங் களிறும் பாடி நுடங்குபு
தோடுந் தொடலையுங் கைக்கொண்டு அல்கலும்
ஆடின ராதல் நன்றோ நீடு
நின்னொடு தெளித்த நன்மலை நாடன்
15. குறிவரல் அரைநாள் குன்றத் துச்சி
நெறிகெட வீழ்ந்த துன்னருங் கூரிருள்
திருமணி உமிழ்ந்த நாகங் காந்தள்
கொழுமடற் புதுப்பூ ஊதுந் தும்பி
நல்நிறம் மருளும் அருவிடர்
20. இன்னா நீளிடை நிணையுமென் னெஞ்சே.

- எழுஉப்பன்றி நாகன் குமரனார்.

அன்புடைய தோழி! கேட்பாயாக. குவளை மலர்போன்ற கண்களில் பனிநீர் வார யான்வறிதே சுவலையுற்றுச் சென்றேன். அதனைக் கண்ட அன்னை அதற்குக் காரணம் பிறிதொன்றா யிருக்கலாம் என்று ஐயங் கொண்டாள்.

கடல்போன்ற தானையும் நெடிய வேலுமுடைய பாண்டியன் வேப்ப மிலையையும் குவளையையும் சூடிப் பகைவரை

வென்றான். அவனது பொதிய மலை உச்சியினின்று இழியும் அருவி ஒலி செய்யும். அன்னை, அவ் வருவி ஓசைபோல் தாள அறுதியுடைய இனிய வாத்தியம் ஒலிக்கக் கை தொழுது அழகிய மலையிடத்துள்ள முருகன் உறைகின்ற வேலை, மனை யிடத்தே கொண்டு சென்றாள்; சென்று கடம்பையும் (முருகக்கடவுளின் பிணி முகம் என்னும்) யானையையும் வாழ்த்தினாள்; தொடுத்த மாலையும் பூவுங் கொண்டு விடியற்காலத்தே வெறியாடினாள். அதனால் நன்மை உண்டாயிற்றோ? எப்போதும் நின்னொடு பேசித் தெளிந்த நல்ல மலை நாடர் நடுயாமத்தே குறியிடத்து வருவார். மலை உச்சியில் வழிதெரியாதபடி மிகவும் இருண்ட இருளில் தனது மணியைக் கக்கிய நாகம், காந்தளின் கொழுவிய மடலுடைய புதுப்பூவை ஊதும் தும்பியின் அழகிய நிறத்தைக் காணும். இவ்வகை இடருடைய வருத்தஞ் செய்யும் நீண்ட இடத்தை எனது நெஞ்சு நிணையும்.

139. பாலை

இது, பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது:

துஞ்சுவது போல இருளி விண்பக
இமைப்பது போல மின்னி உறைக்கொண்டு
ஏறுவது போலப் பாடுசிறந் துரைஇ
நிலம்நெஞ்சு உட்க ஓவாது சிலைத்தாங்கு

5. ஆர்தளி பொழிந்த வார்பெயல் கடைநாள்
ஈன்றுநாள் உலந்த வாலா வெண்மழை
வாந்தோய் உயர்வரை ஆடும் வைகறைப்
புதலொளி சிறந்த காண்பின் காலைத்
தண்ணறும் படுநீர் மாந்திப் பதவருந்து
10. வெண்புறக் குடைய திரிமருப்பு இரலை
வார்மணல் ஒருசிறைப் பிடவவிழ் கொழுநிழற்
காமர் துணையொடு ஏமுற வதிய
அரக்குநிற உருவின் ஈயல் மூதாய்
பரப்பி யவைபோல் பாஅய்ப் பலவுடன்

15. நீர்வார் மருங்கின் ஈரணி திகழ
இன்னும் வாரா ராயின் நன்னுதல்
யாதுகொல் மற்றவர் நிலையே காதலர்
கருவிக் காரிடி இரீஇய
பருவ மன்அவர் வருதுமென் றதுவே.

- இடைக்காடனார்.

முகில் உறங்குவதுபோல இருளும்; விண் பிளக்க இமைப்பது போன்று மின்னும்; மழையைக்கொண்டேறுவதுபோல் உரைஞ்சும், பூமியிலுள்ளவர்கள் அஞ்சும்படி இடைவிடாது முழங்கி மழை பொழியும். இவ்வாறு மழை பெய்த கடையாமத்து, மழைபெய்து வற்றிய வெள்ளைமுகில்கள் வாணை முட்டும் வரையிடத்தே வைகறைக் காலத்தில் அசையும், வெய்யில் பட்டுப் புதர்கள் விளங்கும் காலநேரத்தில் குளிர்ந்த நீரைக் குடித்து அறுகம் புல்லை மேயும் வெள்ளிய முறுக்கிய கொம்புடைய ஆண்மான் வாரடித்த மணலின் ஒருபுறத்து, பூத்த பிடவின் செறிந்த நிழலில் விருப்பமிகுந்த பிணையோடு உறங்கும்.

அரக்குநிறமுடைய வண்டுபோன்ற பல தம்பலப்பூச்சிகள், பரப்பி வைத்தது போல நீர்பாயும் மருங்கில் நீருக்கு அழகு செய்யும்படி பரந்து கிடக்கும். மேகம் கறுத்து இடித்துப்பின் அக்கன்று செல்லும் காலத்தே தாம் வரும் எனத் தலைவர் கூறிச்சென்ற பருவம் இது. அவர் இன்னும் வாராராயின் என் நுதலின் நிலை என்னாகும்?

140. நெய்தல்

இது, இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்குந் தலைமகன் பாங்கற் குரைத்தது:

பெருங்கடல் வேட்டத்துச் சிறுகுடிப் பரதவர்
இருங்கழிச் செறுவின் உழாஅது செய்த
வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
என்றாழ் விடர குன்றம் போகும்

5. கதழ்கோல் உமணர் காதல் மடமகள்
சில்கோல் எல்வளை தெளிர்ப்ப வீசி

நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பெனச்
சேரி விலைமாறு கூறலின் மனைய
விளியறி குமலி குரைப்ப வெரீஇய

10. மதர்கயல் மலைப்பின் அன்னகண் எமக்கு
இதைமுயல் புனவன் புகைநிழல் கடுக்கும்
மாமு தள்ளல் அழுந்திய சாகாட்டு
எவ்வந் தீர வாங்குந் தந்தை
கைபூண் பகட்டின் வருந்தி.

15. வெய்ய உயிர்க்கும் நோயா கின்றே

- அம்முவனார்.

பெரிய கடலிடத்து மீன் பிடிக்கும் சிறுகுடியிடத்துள்ள பரதவர், பெரிய கழியிடத்துள்ள வயலில் பளிங்கு போன்ற உப்பு விளைவிப்பார். பெரிய கோலைக் கையிலுடைய உமணர் அவ்வுப்பின் விலையைக் கூறிக் கொண்டு வெடிப்புக்களுடைய குன்றுகள் கிடக்கும் வழியாற் செல்வர். இவ்வியல்பினராகிய உமணரது பெண், அழகியவாக விளங்கும் வளைகள் ஒலிக்கக் கைவீசி நடந்து 'நெல்லுக்கு வெள்ளுப்பு' எனச் சேரியிடத்தே விலை கூறுவள். இவ்வோசையைக் கேட்ட வீட்டிடத்தே கிடந்த நாய் குரைக்க அதனைக் கேட்டுப் பயந்த அவள் கண்கள் போன்றன எனது கண்களும். கொல்லைக்காரன் வேலைசெய்யும், புகையின் நிழல்போன்ற (கொல்லையின்) பெரிய சேற்றிற், புதைந்த வண்டியின் நுகத்திற் றந்தை பூட்டிய எருது தளர்ந்து களை நீங்க மூச்செறிவதுபோல, யானும் நெடுமூச் செறியும்படி எனக்கும் நோயாகின்றது.

141. பாலை

இது, பிரிவிடை ஆற்றாளெனக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தியுரைத்தது:

அம்ம வாழி தோழி கைம்மிகக்
கனவுங் கங்குல்தோ றினிய நனவும்
புனைவினை நல்லில் புள்ளும் பாங்கின
நெஞ்சு நனிபுகள் றுறையும் எஞ்சாது

5. உலகுதொழில் உலந்து நாஞ்சில் துஞ்சி
மழைகால் நீங்கிய மாக விசம்பில்
குறுமுயல் மறுநிறங் கிளர மதிநிறைந்து
அறுமீன் சேரும் அகலிருள் நடுநாள்
மறுகுவிளக் குறுத்து மாலை தூக்கிப்
10. பழவிறல் மூதூர்ப் பலருடன் துவன்றிய
விழவுடன் அயா வருகதில் அம்ம
துவரப் புலர்ந்து தூமலர் கஞலித்
தகரம் நாறுந் தண்நறுங் கதுப்பின்
புதுமண மகடீஉ அயினிய கடிநகர்ப்
15. பல்கோட்டு அடுப்பில் பால்உலை இரீஇக்
கூழைக் கூந்தல் குறுந்தொடி மகளிர்
பெருஞ்செய் நெல்லின் வாங்குகதிர் முறித்துப்
பாசவல் இடிக்கும் இருங்காழ் உலக்கைக்
கடிதிடி வெரீஇய கமஞ்சூல் வெண்குருகு
20. தீங்குலை வாழை ஓங்குமடல் இராது
நெடுங்கால் மாஅத்துக் குறும்பறை பயிற்றுஞ்
செல்குடி நிறுத்த பெரும்பெயர்க் கரிகால்
வெல்போர்ச் சோழன் இடையாற் றன்ன
நல்லிசை வெறுக்கை தருமார் பல்பொறிப்
25. புலிக்கேழ் உற்ற பூவிடைப் பெருஞ்சினை
நரந்த நறும்பூ நாண்மலர் உதிரக்
கலைபாய்ந்து உகளுங் கல்சேர் வேங்கைத்
தேங்கமழ் நெடுவரைப் பிறங்கிய
வேங்கட வைப்பிற் றரன்இறந் தோரே.

- நக்கீரர்.

தொழி கேட்பாயாக. உலகு முழுமையும் தொழில் ஓய்ந்தது. ஏர் உழாது துஞ்சிக் கிடந்தது. மறுநீங்கிய விசம்பிடத் தெழுந்த பூரணசந்திரனிடத்து முயலாகிய மறு விளங்கினது. இவ் வகையான பூரணசந்திரனோடு உரோகிணி சேருகின்றதாகிய குற்றந்தீர்ந்த மூகூர்த்தம் வந்தது. மூதூரிடத்துள்ள பலரும் விளக்கேற்றி மாலை

தூக்கிய பந்தரின் கீழ் நெருங்கியிருந்தனர். அப்போது மணவினை அயர்தற்கு அங்கே மிகவும் புலர்ந்த சாந்தும், தூய மலர் சூடிய மயிர்ச் சாந்து நாறுந் தண்ணிய நறுங்கூந்தலுமுடைய புது மணப் பெண் வருவாள். இவ்வாறு மணவினை அயர்ந்த புதிய மணப் பெண் அழகிய மனையிடத்துப் பலகோடுடைய அடுப்பிடத்துப் பால் உலையை வார்த்து வைப்பாள். அவள் சுருண்ட கூந்தலும் வளையணிந்த கையு முடைய சிறுபெண்களோடு பெரிய செந்நெல்லின் வளைந்த கதிரை முறித்து உரலிலிட்டு வயிர உலக்கையினால் அவலிடிப்பாள். அச்சத்தத்துக்குப் பயந்த நிறைந்த சூலுடைய கொக்கு இனியபழக் குலையுடைய வாழை மரத்தின் மீது இராது நீண்ட அடியுடைய மரத்தின் மீதிருந்து குறும்பறை போன்று ஓசை செய்யும். இவ்வியல்புடைய நல்ல குடியிருப்பிலுள்ள மக்கள் குடி எழுந்து செல்வதைப் பெரிய புகழும் வெல்லும் போருமுடைய கரிகாற் சோழன் தடுத்தான். அவனது இடையாறு போன்ற நல்ல புகழமைந்த செல்வத்தைப் பெறுதற்கு நங்காதலர் சென்றார்.

பல பொறிகளுடைய புலியின் நிறமுடைய வேங்கைப் பூவிடத்துப் பெரிய கிளையுடைய நாரத்தையின் நறிய புதியமலர் உதிரப் பாறையிடத்தே கலைமான் துள்ளிக்குதிக்கும். இவ்வாறு வேங்கை மரத்தின் தேன் கமழு கின்ற பெரியமலை விளங்குகின்ற வேங்கடத்துள்ள சுரத்தைக் கடந்து அவர் சென்றார்; இனிய காட்சியும் அழகிய வினைமாட்சியுமுடைய நல்ல வீட்டிடத் துறையும் புள்ளும் (அன்னம் மாடப்புறா முதலியன) இரவும் பகலும் மிகவும் சேர்ந்துறையும். அதைக்கண்டு எனது நெஞ்சு மிகவும் மகிழ்ந்திருக்கும்.

142. குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிவந்து நீங்குந் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

இலமலர் அன்ன அஞ்செந் நாவிற
புலமீக் கூறும் புரையோர் ஏத்தப்
பலர்மேந் தோன்றிய கவிகை வள்ளல்
நிறையருந் தானை வெல்போர் மாந்தரம்

5. பொறையன் கடுங்கோப் பாடிச் சென்ற குறையோர் கொள்கலம் போல நன்றும் உவவினி வாழிய நெஞ்சே காதலி முறையின் வழாஅது ஆற்றிப் பெற்ற கறையடி யானை நன்னன் பாழி
10. ஊட்டரு மரபின் அஞ்சவரு பேளய்க் கூட்டெதிர் கொண்ட வாய்மொழி மிஞிலி புள்ளிற் கேம மாகிய பெரும்பெயர் வெள்ளத் தானை அதிகற் கொன்றுவந்து ஒள்வாள் அமலை ஆடிய ஞாட்பிற்
15. பலரறி வறுதல் அஞ்சிப் பைப்பைய நீர்த்திரள் கடுக்கும் மாசில் வெள்ளிச் சூர்ப்புறு கோல்வளை செறித்த முன்கைக் குறையறல் அன்ன இரும்பல் கூந்தல் இடனில் சிறுபுறத் திழையொடு துயல்வரக்
20. கடல்மீன் துஞ்சம் நள்ளென் யாமத்து உருவுகிளர் ஏர்வினைப் பொலிந்த பாவை இயல்கற் றன்ன ஒதுக்கினள் வந்து பெயலலைக் கலங்கிய மலைப்பூங் கோதை இயலெறி பொன்னிற் கொங்குசோர்பு உறைப்பத்
25. தொடிக்கண் வடுக்கொள முயங்கினள் வடிப்புறு நரம்பில் தீவிய மொழிந்தே.

- பரணர்.

நெஞ்சே கேட்பாயாக. பெரியதானையும் வெல்லும் போரு முடைய வனாகிய மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோ, இலவின் மலர்போன்ற அழகிய சிவந்த நாவுடைய புலமை மிகுந்தோர் புகழ்தலினால் பலரிலும் மேலாக விளங்கும் இயல்பும், கொடுத்தலினாற் கவிந்த கையுமுடையவனாகிய வள்ளல். அவனைப் பாடிச் சென்றவர்கள் நல்ல ஆபரணங்களைப் பெற்று மகிழ்வதுபோல நெஞ்சே நீ மகிழ்வாயாக.

பாழி என்னும் ஊர் நீதி தவறாது ஆட்சிபுரியும் நன்னனது. அப்பாழி ஊரிடத்து உணவு கொடுத்தற்கரிய அச்சந்தரும் பேய்கள்கூடி எதிர்கொள்ளும்படி மெய்மொழியுடைய சூமியலி, பருந்துகள் மகிழும்படி வெள்ளக் கணக்கான சேனையுடன் அதிகனைக் கொன்றான். கொன்று வெற்றிகாரண மாக வாளைப் பிடித்து 'ஒள்வாள் அமலை' என்னும் வீரக் கூத்தாடினான். அப்போதெழுந்த ஆரவாரம் போலத் தோன்றும் அலரை அஞ்சி, அவள், நீர் போன்ற அழகிய வெள்ளியாற்செய்த வளையணிந்த முன்கையும், ஆற்றிடைக் குறையிலுள்ள கருமணல் போன்று முதுகிறொங்கும் கூந்தலும், ஆபரணங்களும் அசைய, கடல்மீன் உறங்கும் நடுயாமத்து அழகிய பாவை நடை கற்பதுபோலப் பையப் பைய ஒதுங்கிவந்து தாதுகள் பொன்னிறஞ் செய்யவும், தொடிகள் வடுப்படுத்தவும் யாழினும் இனிய மொழிகளைக் கூறி முயங்கினாள்.

143. பாவை

இது பொருள்வயிற் பிரியக்கருதிய தலைமகனைத் தோழி தலை மகனது ஆற்றாமைகண்டு செலவழுங் குவித்தது:

- செய்வினைப் பிரிதல் எண்ணிக் கைம்மிகக் காடு கவின் ஒழியக் கடுங்கதிர் தெறுதலின் நீடுசினை வறிய வாக ஒல்லென வாடுபல் அகலிலை கோடைக்கு ஓய்யும்
5. தேக்கமல் அடுக்கத்து ஆங்கண் மேக்கெழுபு முளிஅரில் பிறந்த வளிவளர் கூர்ளிச் சுடர்நிமிர் நெடுங்கொடி விடர்முகை முழங்கும் வெம்மலை அருஞ்சரம் நீந்தி ஐய சேறும் என்ற சிறுசொற் கிவட்கே
10. வசையில் வெம்போர் வானவன் மறவன் நசையின் வாழ்நர்க்கு நன்கலஞ் சரக்கும் பொய்யா வாய்வாள் புனைகழல் பிட்டன் மைதவழ் உயர்சிமைக் குதிரைக் கவாஅன் அகலறை நெடுஞ்சனைத் துவலையின் மலர்ந்த

15. தண்கமழ் லுலம் போலக்
கண்பனி கலுழ்ந்தன நோகோ யானே.

- ஆலம்பேரி சாத்தனார்.

வேனிற்காலத்தே வெய்யில் கோபித்து எறிக்கும். ஒல் என்று ஆடும் தேக்கமரக் கிளைகளிலுள்ள அகன்ற இலைகள் உதிரும். இவ்வாறு தேக்கமரங்கள் வளரும் பக்க மலையிடத்துக் காய்ந்த புதரிடத்தே தீ மூண்டு எரியும். அதனிடத்தினின்றும் எழுந்த புகை கொடிபோன்று எழுந்து வெடிப்புடைய மலையிடங்களிற் படரும். ஐயனே! இவ் வகையினதாகிய கொடிய மலையிடத்துள்ள அரிய வழியைக் கடந்து, பொருள் தேடற்கு எண்ணிய எண்ணம் வரம்பு கடத்தலின், நீர், 'செல்வேன்' என்று கூறிய வார்த்தையை அவட்குக் கூறினேன்.

சேரனது படைத்தலைவன் பிட்டன். அவன் விரும்பத் தகுந்தவாறு வாழ்வோருக்கு ஆபரணங்களை அளிப்பான். அவன் பகைவரை வெட்டுவதிற்வறாத வாளும் வீரக்கழலுமுடையன். முகில் தவழும் சிகரமுடைய குதிரைமலை அவனுடையது. யான் அதனைக் கூறியபோது அம் மலையிடத்துள்ள சுணையிடத்தே நீர்த்துவலைபடும் குளிர்ந்த நறிய நீலம்போன்ற அவளது கண்ணிடத்தே நீர் அரும்பிற்று. அதற்காக யான் வருந்துகின்றேன்.

144. முல்லை

இது. வினைமுற்றிய தலைமகன் தன்னெஞ்சிற் குரைப்பானாகிப் பாகற்குச் சொல்லியது :

வருதும் என்ற நாளும் பொய்த்தன
அரியேர் உண்கண் நீரும் நிலலா
தண்கார்க்கு ஈன்ற பைங்கொடி முல்லை
வைவாய் வான்முகை அவிழ்ந்த கோதை

5. பெய்வனப்பு இழந்த கதுப்பும் உள்ளார்
அருள்கண் மாறலோ மாறுக அந்நில்
அறனஞ் சலரே ஆயிழை நமரெனச்
சிறிய சொல்லிப் பெரிய புலம்பினும்
பனிபடு நறுந்தார் குழைய நம்மொடு

10. துனிதீர் முயக்கம் பெற்றோள் போல
உவக்குவள் வாழிய நெஞ்சே விசம்பின்
ஏறெழுந்து முழங்கினும் மாறெழுந்து சிலைக்கும்
கடாஅ யானை கொட்கும் பாசறைப்
போர்வேட்டு எழுந்த மள்ளர் கையதை

15. கூர்வாள் குவிமுகஞ் சிதைய நூறி
மானடி மருங்கில் பெயர்த்த குருதி
வான மீனின் வயின்வயின் இமைப்ப
அமரோர்த்து அட்ட செல்வம்
தமர்விரைந்து உரைப்பக் கேட்கும் ஞான்றே.

- மதுரை அளக்காஞ்ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார்.

நெஞ்சே கேட்பாயாக. நங்காதலிக்கு நான் வருவேனென்று கூறிய நாளும் பொய்த்தது. அவளது செவ்வரிபரந்த அழகிய கண்களிடத்தே நீரும் தங்கி நிலலாது விழும். குளிர்ந்த மழையைப் பூத்த பசிய முல்லையின் கூறிய வாயையுடைய முகை மாலைக்காலத்தே அவிழ்ந்திருக்கும். அப்புகை களைத் தொடுத் தணிதலால் எய்தும் அழகை அவள் கூந்தல் இழந்தது.

பாசறையிடத்தே திரியும் ஆண்யானை ஆகாயத்தில் இடி எழுந்து முழங்கினும் அதற்கு மாறாக எழுந்து ஒலிக்கும். இவ் வகையான பாசறையிடத்துள்ள வீரர் கையிற்பிடித்த வாளின் பிடி நொறுங்கும்படி பகைவரை வெட்டிக் கொல்வர். அதனால் பெருகிய இரத்தம் குதிரைமிதித்த பள்ளத்தே தங்கி இடங்கள் தோறும் நட்சத்திரங்களைப் போல விட்டு விளங்கும். இவ்வாறு நாம் போரை வென்று பெற்ற செல்வத்தின் அளவைச் சுற்றத்தார் விரைந்து சென்று அவளுக்குக் கூறுவர். அப்பொழுது அவள், "எம்மைப்பற்றி நினையாதவரது அருளை மறக்கமாட்டேம். அந்திவே! நீ கழிவாயாக," என்று சொல்லிப் புலம்பியிருப்பாள். அவள் அவ்வாறிருந்த போதும் அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டவுடன் குளிர்ந்த வாசமுடைய பூமாலை கசங்கும்படி நம்மோடு வருத்தமில்லாத முயக்கத்தைப் பெற்றவள் போல மகிழ்வாள்.

145. பாலை

இது, மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது :

வேர்முழுது உலறி நின்ற புழல்கால்
தேர்மணி இசையில் சிள்வீடு ஆர்க்கும்
வற்றல் மரத்த பொன்தலை ஓதி
வெயில்கவின் இழந்த வைப்பில் பையுள்கொள்

5. நுண்ணிதின் நிவக்கும் வெண்ணெமை வியன்காட்டு
ஆளில் அத்தத்து அளியள் அவனொடு
வாள்வரி பொருத புண்கூர் யானை
புகர்சிதை முகத்த குருதி வார
உயர்சிமை நெடுங்கோட்டு உருமென முழங்கும்
10. அருஞ்சரம் இறந்தனள் என்ப பெருஞ்சீர்
அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிய
நன்னர் மெல்லினர்ப் புன்னை போலக்
கடுநவைப் பஹியர் மாதோ கனிமயில்
15. குஞ்சரக் குரல குருகோடு ஆலும்
துஞ்சா முழவின் துய்த்தியல் வாழ்க்கைக்
கூழுடைத் தந்தை இடனுடை வரைப்பின்
ஊழடி ஒதுங்கினும் உயங்கும் ஐம்பால்
சிறுபல் கூந்தல் போதுபிடித் தருளாது
20. எறிகோல் சிதைய நூறவுஞ் சிறுபுறம்
எனக்குரித் தென்னான் நின்றஎன்
அமார்க்கண் அஞ்சொயை அலைத்த கையே.

- கயமனார்.

காட்டிடத்தே வெண் ஞெமை காற்றுக்கு அசையும். அதன் பக்கத்தே ஆளில்லாத அரியவழி செல்லும். அவ்விடத்தே வற்றியதும் பொன்னிறமான தலையுடையதுமான ஒதியமரம் வெய்யிலுக்கு வாடி நிற்கும். அதின் வேர்கள் காய்ந்தும் அடிகோறையுடையதாயும் இருக்கும். தேரின் மணி ஒலிப்பது போலச் சிள்வண்டு அதனிடத்து இருந்து சத்தமிடும். வாள்

போன்று கரிய வரிகளையுடைய புலியோடு போர் செய்தலால் புண்மிகுந்த யானை புள்ளி சிதைந்த முகத்தே இரத்தம் வடிய, உயர்ந்த மலையுச்சியில் இடிக்கும் இடிபோல முழங்கும். இவ் வகையான செல்லுதற்கரிய வழியை, என்மகள், அன்புடையான் ஒருவனோடு கடந்து சென்றாளென்று கண்டார் கூறுகின்றனர்.

குறுக்கை என்னும் போர்க்களத்தில் நல்ல மிருதுவான பூங்கொத்து களையுடைய (காவல் மரமாகிய) புன்னை நின்றது. அதனைப் பெரிய சிறப்புடைய அன்னி வெட்டினான். அதனாற் குற்றமடைந்த அப் புன்னையைப் போல அவர்கள் மிகுந்த குற்றத்தைப் பெற்றனர்.

இவள் தந்தையின் மனையிடத்தே களிப்புடைய மயில், யானையின் குரலுடைய பட்சிகளோடு நின்று ஆடும்; முழவு ஓயாது ஒலிக்கும். இவ்வாறு மகிழ்ச்சியோடு வாழும் வாழ்வும் நெல்லுமுடைய தந்தையின் மனையிடத்தில், அடிகள் எடுத்து வைப்பினும் அவள் வருந்துவாள். ஐம்பாலாக முடிந்த சிறிய கூந்தலிடத்தே மலரைப் பிடுங்கிச் சூட்ட விடாமையால் சிறிய கோல் முறியும்படி அடிக்கவும் எனக்கு முதுகைக் காட்டி (ஓடாது) நின்ற எனது அழகிய கண்ணுடைய மயில்போன்ற சாயலுடையவளை என் கை வருத்தியது.

146. மருதம்

இது, வாயில் வேண்டிச் சென்ற பாணனுக்குத் தலைமகள் மறுத்தது :

வலிமிகு முன்பின் அண்ணல் ஏன்று
பனிமலர்ப் பொய்கைப் பகல்செல மறுகி
மடக்கண் எருமை மாண்நாகு தழீஇப்
பட்பை நண்ணிப் பழனத் தல்கும்

5. கலிமகிழ் ஊரன் ஒலிமணி நெடுந்தேர்
ஒள்ளிழை மகளிர் சேரிப் பன்னாள்
இயங்கல் ஆனாது ஆயின் வயங்கிழை
யார்கொல் அளியள் தானே எம்போல்
மாயப் பரத்தன் வாய்மொழி நம்பி

10. வளிபொரத் துயல்வருந் துளிபொழி மலரில்
கண்பனி ஆகத்து உறைப்பக் கண்பசந்து
ஆயமும் அயலும் மருளத்
தாயோம்பு ஆய்நலம் வேண்டா தோளே.

- உவர்க்கண்ணூர்ப் புல்லங்கீரணார்.

மிகுந்த வலிமையும் தலைமையுமுடைய எருமை ஏறு, குளிர்ந்த மலருடைய பொய்கையிடத்தே பொழுது சாயுமட்டும் கிடக்கும். பின்பு எருமை நாகைச் சேர்ந்து சோலையினிடத்தே சென்று பின் வயலிடத்தே தங்கும்.¹ இவ்வாறு ஆரவாரமுடைய ஊரனாகிய எமது தலைவரது ஒலிக்கின்ற மணியுடைய தேர் பிரகாசிக்கின்ற பரத்தையின் சேரியிடத்தே பல நாள் செல்லுதல் இயலாதாயிற்று. அப் பரத்தை இப் பரத்தனுடைய மொழியை என்னைப் போல நம்பிக், காற்று அசைத்தலினால் ஆடி நீர் சொரியும் மலரைப்போலக் கண் மார்பிடத்துத் துளிக்கும்படி பசுப்படைந்தார். ஆயத் தாரும் அயலாரும் இது என்ன புதுமை என்று மருளும்படியாகத் தாயராற் செய்யப்படும் அழகினி வேண்டாளானாள். இவ்வாறானவள் அழகிய பரத்தையருள் யாவளோ? அவள் இரங்கத்தக்கவளாவள். ஆதலால், பாண! அவளிடத்தில் நீ வாயில் வேண்டிச் செல்.

147. பாலை

இது, செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது :

ஓங்குமலைச் சிலம்பில் பிடவுடன் மலர்ந்த
வேங்கை வெறித்தழை வேறுவகுத் தன்ன
ஊன்பொதி அவிழாக் கோட்டுகிர்க் குருளை
மூன்றுடன் ஈன்ற முடங்கர் நிழத்த

5. துறுகல் விடரளைப் பிணவுப்பசி கூர்ந்தெனப்
பொறிகிளர் உழுவைப் போழ்வாய் ஏற்றை
அறுகோட்டு உழைமான் ஆண்குரல் ஓர்க்கும்

1. எருமை எருது பொய்கையிற் கிடந்து, பின் இன எருமையைத் தழுவித் தோப்பை அடைந்து அதன்பின் வயலிற்றுங்கினாற் போலத் தலைவன் சேரியில் பலநாள் தங்கி அவர்களை நுகர்ந்து, பின்பு ஒரு பரத்தையோடு சோலைகளில் திரிந்து பின்பு வயல் போன்று இழிந்த எமது இல்லில் தங்கவந்தான் என்று உள்ளுறை கொள்ளுக.

நெறிபடு கவலை நிரம்பா நீளிடை
வெள்ளி வீதியைப் போல நன்றுஞ்

10. செலவயர்ந் திசினால் யானே பலபுலந்து
உண்ணா உயக்கமொடு உயிர்செலச் சாஅய்த்
தோளும் தொல்கவின் தொலைய நாளும்
பிரிந்தோர் பெயர்வுக் கிரங்கி
மருந்துபிரி தின்மையின் இருந்துவினை இலனே.

- ஓளவையார்.

உயர்ந்த மலையிடத்தே வேங்கைமரம் பிடவுடன் மலர்ந்திருக்கும். அதன் மணம் கமழ்கின்ற தழையைப் பிடுங்கி வேறு வேறாகப் போட்டாற் போன்று வளைந்த நகமுடைய பச்சைக் குட்டிகள் மூன்றை, முடுக்காகிய கல்லுநிறைந்த குகையில், பெண்புலி ஈன்றது. அப் பெண்புலி மிக்க பசி யடைந்ததென்று பொறிகள் விளங்குகின்ற பெரிய வாயுடைய ஆண்புலி இரை தேடச் செல்லும்; சென்று அறுத்துச் செய்ததுபோன்ற கொம்புடைய ஆண்மானின் குரலை வளைந்த கவர்ப்பட்ட நீண்ட வழியினிடத்தினின்று கேட்கும். இவ்வகையான வழியிடத்தே நங்காதலர் சென்றார். இவ்வாறு பிரிந்து சென்றவரின் பிரிவுக்கு அஞ்சி, வெள்ளி வீதியாரைப் போலச் செல்லப் பெரிதும் விரும்பினேன். இவ்வகையாகப் புலந்து உண்ணாத வருத்தத்தோடு உயிர் போகும்படி சோர்ந்து தோளும் பழைய அழகுக்கெட அதற்கு மருந்து காணாமல் செயலற்றேன். (என்று செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொன்னாள்)

148. குறிஞ்சி

இது, பகல் வருவானை இரவு வருகின்றது :

பனைத்திரள் அன்ன பரேர்எழும்புத் தடக்கைக்
கொலைச்சினந் தவிரா மதனுடை முன்பின்
வண்டுபடு கடாஅத்து உயர்மருப்பு யானை
தண்கமழ் சிலம்பின் மரம்படத் தொலைச்சி

5. உறுபுலி உரறக் குத்தி விறல்கடிந்து
சிறுதினைப் பெரும்புனம் வவ்வும் நாட

கடும்பரிக் குதிரை ஆஆய் எயினன்
நெடுந்தேர் மிஞிலியொடு பொருதுகளம் பட்டெனக்
காணிய செல்லாக் கூகை நாணிக்

10. கடும்பகல் வழங்கா தாஅங்கு இடும்பை
பெரிதால் அம்ம இவட்கே அதனால்
மாலை வருதல் வேண்டும் சோலை
முளைமேய் பெருங்களிறு வழங்கும்
மலைமுதல் அடுக்கத்த சிறுகல் ஆறே.

- பரணர்.

ஏந்திய கொம்புடைய யானை பனைத்திரள் போன்ற
பெரிய விசாலித்த கையுடையது; கொல்லும் சினம் நீங்காத
வலியுமுடையது; வண்டு மொய்க்கும்படி பாயும் மதமுடையது;
அது குளிர்ந்த மணங் கமழ்கின்ற மலைச்சாரலிடத்துள்ள மரங்களை
முறியும்படி சாடி எதிர்ப்பட்ட புலி கதறும்படி குத்தி அதன்
வெற்றியைப் போக்கும்; பின் சிறிய தானியமுடைய பெரிய
புனத்தை அழிக்கும். இவ் வகையான நாட்டை உடையவனே!

விரைவாய் ஓடும் குதிரையுடைய ஆய் எயினன் என்பான்
உயர்ந்த தேருடைய ஞமிலியொடு போர் செய்து களத்தே
மடிந்தான். அதனை அறிந்த கூகை (பகற்குருடாதலால்) அவனைக்
காணச் செல்லாது நாணிப் பகலிற் சஞ்சரிக்க மாட்டாதாயிற்று.
அதுபோல இவட்குப் பகற்பொழுதிற் றுன்பம் பெரிதாயிருக்
கின்றது. ஆதலின், நீர், மூங்கின் முளையை மேய்கின்ற பெரிய
யானைகள் திரியும் மலைச்சாரலிடத்தே பாறையில், சிறிய ஆறு
ஓடுகின்ற சோலையிடத்தே மாலை வருதல் வேண்டும்.

149. பாலை

இது. தலைவன் தன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவமுங்கியது :

சிறுபுன் சிதலை சேண்முயன் றெடுத்த
நெடுஞ்செம் புற்றத்து ஓடுங்கிரை முனையில்
புல்லரை இருப்பைத் தொள்ளை வான்பூப்
பெருங்கை எண்கின் இருங்கிளை கவரும்

5. அத்தம் நீளிடப் போகி நன்றும்
அரிதுசெய் விழுப்பொருள் எளிதினிற் பெறினும்
வாரேன் வாழியென் நெஞ்சே சேரலர்
சுள்ளியம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க
யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
10. பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்
வளங்கெழு முசிறி ஆர்ப்பெழ வளைஇ
அருஞ்சமங் கடந்து படிமம் வவ்விய
நெடுநல் யானை அடுபோர்ச் செழியன்
கொடிநடங்கு மறுகில் கூடல் குடாஅது
15. பல்பொறி மஞ்சை வெல்கொடி உயரிய
ஓடியா விழுவின் நெடியோன் குன்றத்து
வண்டுபட நீடிய குண்டுசனை நீலத்து
எதிர்மலர்ப் பிணையல் அன்ன இவள்
அரிமதர் மழைக்கண் தென்பனி கொளவே.

- எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார்.

நெஞ்சே! சிறிய கறையான் நெடுங்காலம் முயன்று உயர்ந்த
சிவந்தபுற்றை எடுக்கும். அப் புற்றிடத்துள்ள ஓடுங்கிய இரை
யாகிய புற்றாம் பழஞ்சோறாகிய இரையை உண்டு பெரிய
கையுடைய இருண்ட கரடிக் கூட்டம் வெறுக்குமாயின், புல்லிய
அரையுடைய இருப்பையின் துளையுடைய பூவைப் பொறுக்கி
உண்ணும். இவ்வகையான நீண்ட வழியிடத்தே சென்று அரிதாக
ஈட்டத்தக்க பொருளை எளிதாகப் பெறுவதாயினும் வரமாட்டேன்.

சுள்ளி என்னும் ஆறு, சேரலர்க்கு உரியது. அவ்வாற்றின்
வெள்ளிய நுரை கலங்கும்படி யவனராற் செலுத்தி வரப்பட்ட
வேலைப்பாடு சிறந்த நல்ல மரக்கலங்கள், முசிறிப் பட்டினத்தே
பொன்னொடு வந்து மிளகோடு திரும்பிப் போகும். இப்
பட்டினத்தை நெடிய யானைப் படையுடைய பாண்டியன்,
ஆரவாரம் உண்டாக வளைத்துப் போரை வென்று, படிமத்தைக்
கவர்ந்து சென்றான் . அவனது கொடிகள் அசைகின்ற வீதி
களுடைய மதுரைக்கு மேற்கே பல புள்ளிகளுடைய மயிலின்
வெற்றிக்கொடி உணர்ந்ததும், தவிராத விழா உடையதுமாகிய

நெடியோனாகிய முருகனது திருப் பரங்குன்றமுள்ளது. அவ்விடத்தே வண்டு விழும்படி நெடிய ஆழமான சுனையிடத்து நீலோற்பலம் பூத்திருக்கும். அம்மலர் இரண்டின் பிணைகள் போன்ற தலைவியின் வெவ்வரிபரந்த மதர்த்த கண்கள் கலங்கி வருந்த விட்டு வரமாட்டேன்.

பொருளைப் பெறுவதாயினும் கண் கலங்கி வருந்தவிட்டு வர மாட்டேன் என வினைமுடிவு செய்க.

150. நெய்தல்

இது, பகற்குறி வந்து கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகனைத், தோழி, தலைமகளை இடத்துய்ந்துச் செறிப்பறிவுறுத்தி வரைவு கடாவியது

பின்னவிட நெறித்த கூந்தலும் பொன்னென
ஆகத் தரும்பிய சணங்கும் 'வம்புவிடக்
கண்ணுருத் தெழுதரும் முலையும் நோக்கி
எல்லினை பெரிதெனப் பன்மாண் கூறிப்

5. பெருந்தோள் அடைய முயங்கி நீடுநினைந்து
அருங்கடிப் படுத்தனள் யாயே கடுஞ்செலல்
வாள்சுறா வழங்கும் வளைமேய் பெருந்துறைக்
கனைத்த நெய்தற் கண்போன் மாமலர்
நனைத்த செருந்திப் போதுவாய் அவிழ
10. மாலை மணியிதழ் கூம்பக் கழலைக்
கள்ளாறு காவியொடு தண்ணென மலருங்
கழியுங் கானலுங் காண்தொறும் பலபுலந்து
வாரார் கொல்லெனப் பருவரும்
தாரார் மார்பநீ தணந்த ஞான்றே.

- குறுவழுதியார்.

ஆய் ஆனவள், என் தோழியின் பின்னல் விட்டதனால் வளைந்த கூந்தலையும், மார்பிடத்தே பொன்போல அரும்பிய அழகு தேமலையும், கச்ச அறும்படி முகம் தோற்றி விம்முகின்ற முலைகளையும் நோக்கினாள்; பெரிதும் வாடினாய் என்று பல மாண்புகளைக் கூறினாள். அவள் தோள் களைத் தழுவினாள். நெடிதாக நினைந்தாள். பின்பு அரிய காவலைச் செய்தாள். மாலை

அணிந்த மார்பனே! நீ பிரிந்து செல்லும் போதெல்லாம் தோழி, விரைந்து திரியும் கொடிய சுறாமீனுடையதும் சங்குகள் மேய் கின்றது மாகிய துறையை நோக்குவாள். நெய்தலின் நீலமணி போன்ற இதழ்கள் மாலையிற் கூம்பும். காலைப் பனியால் நனைக்கப்பட்ட செருந்தியோடு காவியும் வாயவிழும். இவ்வகையான கழியையும் கடற்கரைச் சோலையை யும் காணுந் தோறும் 'நம் தலைவர் இனி வாரார் போலும்' என்று அவள் வெறுத்து வருந்துவாள்.

151. பாலை

இது, தலைமகள் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைவி சொல்லியது :

தம்நயந்து உறைவோர்த் தாங்கித் தாம்நயந்து
இன்னமர் கேளிரொடு ஏழுறக் கெழீஇ
நகுதல் ஆற்றார் நல்கூர்ந் தோரென
மிகுபொருள் நிணையும் நெஞ்சமொடு அருள்பிறிது

5. ஆபமன் வாழி தோழி கால்விரிபு
உருவளி எறிதொறுங் கலங்கிய பொறிவரிக்
கலைமான் தலையின் முதன்முதல் கவர்த்த
கோடலங் கவட்ட குறுங்கால் உழிஞ்சில்
தாறுசினை விளைந்த நெற்றம் ஆடுமகள்
10. அரிக்கோற் பறையின் ஐயென வொலிக்கும்
பதுக்கைத் தாய் செதுக்கை நீழற்
கள்ளி முள்ளரைப் பொருந்திச் செல்லுநர்க்கு
உறுவது கூறுஞ் சிறுசெந் நாவின்
மணியோர்த் தன்ன தெண்குரல்
15. கணிவாய்ப் பல்லிய காடிற் தோரே.

- காவன் முல்லைப் பூதரத்தனார்.

தோழி கேட்பாயாக, நந்தலைவர் சோதிடம் கூறும் வாயை யுடைய பல்லி வாழும் காட்டிலே சென்றார். அவர், தம்மை விரும்பி உறைகின்றவர்களைப் பாதுகாத்துத், தாம் விரும்பி இனிமையாக அளவளாவிய நட்பினரோடு இன்பமுறக் கலந்து மகிழ்மாட்டாதவராவர் வறியோர் எனச் சொல்வார்; சொல்லி

மிக்க பொருளை ஈட்ட நிணையும் நெஞ்சோடு நம்மேல் அவர் அருள் நீங்குவார்.

நந்தலைவர் சென்ற காட்டிற் புள்ளியும் வரியும் உடைய கலைமான் தலையிடத்து முதல் கவர்விட்டு வளர்ந்த கொம்பு போலக் கவர்விட்ட அடியினையுடையது உழிஞ்சில் (வாகை) மரம். உழிஞ்சிலின் கிளையிடத்து முற்றிய குலையான நெற்றுத் தூங்கும். திசைகளெல்லாம் பரந்து காற்றடிக்கும்போது அந்நெற்றுகள், ஆடும் கூத்தியரின் அரிக்கோற் பறைபோல ஒலிக்கும். வாகையின் பக்கத்தே கற்குவியலின் பக்கத்தி னின்றும் தாவிச் சென்ற பொல்லாத நிழலையுடைய கள்ளியின் முள்ளுள்ள அடியில் இருந்து அவ்வழியே செல்வோர்க்கு வருவன அறிந்து கூறும் சிறிய நல்ல நாக்கினையுடைய பல்லி இருக்கும். இவ்வகையான காட்டில் நந்தலைவர் சென்றார்.

காட்டில் சென்றவர் நம்மேல் அருள் நீங்குவார் என வினைமுடிவு செய்க.

152. குறிஞ்சி

இது, இரவுக்குறிவந்து நீங்குந் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நெஞ்சநடுங் கரும்படர் தீர வந்து
குன்றுழை நண்ணிய சீறார் ஆங்கண்
செலீஇய பெயர்வோள் வணர்சரி ஐம்பால்
நுண்கோல் அகவுநர்ப் புரந்த பேரிசைச்

5. சினங்கெழு தானைத் தித்தன் வெளியன்
இரங்குநீர்ப் பரப்பில் கானலம் பெருந்துறைத்
தனந்தரும் நன்கலஞ் சிதையத் தாக்கும்
சிறுவெள் இறவின் குப்பை யன்ன
உறுபகை தருஉம் மொய்ம்மூசு பிண்டன்
10. முனைமுரண் உடையக் கடந்த வென்வேல்
இசைநல் ஈகைக் களிறுவீச வண்மகிழ்ப்
பாரத்துத் தலைவன் ஆர நன்னன்
ஏழில் நெடுவரைப் பாழிச் சிலம்பிற்
களிமயில் கலாவத்து அன்ன தோளே

15. வல்வில் இளையர் பெருமகன் நள்ளி
சோலை யடுக்கத்துச் சுரும்புண விரிந்த
கடவுள் காந்தள் உள்ளும் பலவுடன்
இறும்புது கஞலிய வாய்மலர் நாறி
வல்லினும் வல்லா ராயினுஞ் சென்றோர்க்குச்
20. சாலவிழ் நெடுங்குழி நிறைய வீசும்
மாஅல் யானை யாஅய் கானத்துத்
தலையாற்று நிலைஇய சேயுயர் பிறங்கல்
வேயமைக் கண்ணிடை புரைஇச்
சேய ஆயினும் நடுங்குதுயர் தருமே.

- பரணர்.

என் நெஞ்சு நடுங்குவதற்குக் காரணமான அரிய துன்பம் நீங்குமாறு என்பால் வந்து முயங்கி விட்டுக் குன்றிடத்துச் சிறிய ஊரின் கண் இவள் செல்கின்றாள். அவளுடைய சுருண்டு நெளிந்த கூந்தல் ஐம்பாலாக முடியப்பட்டிருக்கின்றது.

வெளியம் என்னும் ஊருக்குரிய **தித்தன்** நுண்ணிய தலைக்கோ லுடைய பாடன் மகளிரைக் காத்த பெரிய புகழையுடையன். அவனுடைய கடற்கரையில், சோலை அடர்ந்த பெரிய துறையுண்டு. அத் துறையிலே மரக்கலங்களைச் சிதையும்படி இறால் மீன்கள் தாக்கும். அவ்விடத்துள்ள மீன்களின் கூட்டம் போல அவள் கூந்தல் நெருங்கியிருக்கும்.

போரில் மொய்த்த பகையை வெல்பவன் **பிண்டன் நன்னன்** இவனை வென்ற வெற்றிவேலையுடையன்; நல்ல கொடையுடையன்; களிற்றுப் பரிசில் ஈவதற்கு ஏதுவான மது உண்ணு தலையுடைய **பாரம்** என்னும் ஊர்க்குத் தலைவன்; முத்துமாலை அணிந்தவன். இவனது **பாழி** மலைச் சாரலில் களிக்கும் மயில்கள் கலாபம் விரித்தாடும். அம்மயிற் கலாபத்தை ஒத்தது அவள் கூந்தல்.

வலிய வில்லையுடைய வீரரின் தலைவன் நள்ளி. இவனது பக்க மலையிடத்துள்ள சோலைகளில் கடவுட்குரிய பூவாகிய காந்தள் வண்டுகள் ஊத மலரும். அம்மலர்கள் மிகவும் மணக்கும். இவள் தோள்கள் இம்மணம் போல் மணப்பன.

பாட வல்லாராயினும் பாட மாட்டாதவராயினும் பரிசில் பெறச் சென் றோர்க்கு ஆய் சோற்றுப் பருக்கையை நிறையக் கொடுப்பான். ஆழ்ந்த குழியிடத்தே யானைகளை வீழ்த்திப் பிடித்த ஆயின் தலையாறு என்னும் மலையிடத்தே மூங்கில்கள் செழித்து வளரும். அம்மூங்கிலின் கணுக்களின் இடையேயுள்ள தண்டு போன்றது அவள் தோள். அத் தோள்கள், நமக்குக் கிடைக்காதவாறு தூரத்தே சென்றவாயினும் நமக்கு நடுங்கத் தக்க துயரைச் செய்யும்.

153. பாலை

இது, மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது :

நோகோ யானே நோதகும் உள்ளம்
அம்தீங் கிளவி ஆயமொடு கெழீஇப்
பந்துவழிப் படர்குவள் ஆயினும் நொந்துநனி
வெம்புமன் அளியள் தானே இனியே

5. வன்க ணாளன் மாப்புற வளைஇ
இன்சொற் பிணிப்ப நம்பி நம்கண்
உறுதரு விழுமம் உள்ளாள் ஓய்யெனத்
தெறுகதிர் உலைஇய வேனில் வெம்காட்டு
உறுவளி ஓலிகழைக் கண்ணுறுபு தீண்டலின்
10. பொறியிதிப்பு எடுத்த பொங்கெழு கூரெரிப்
பைதறு சிமையப் பயநீங்கு ஆரிடை
நல்லடிக்கு அமைந்த அல்ல மெல்லியல்
வல்லுநள் கொல்லோ தானே எல்லி
ஓங்குவரை அடுக்கத்து உயர்ந்த சென்னி
15. மீனொடு பொலிந்த வானில் தோன்றித்
தேம்பாய்ந்து ஆர்க்குந் தெரியணர்க் கோங்கின்
காலுறக் கழன்ற கண்கமழ் புதுமலர்
கைவிடு சுடரில் தோன்றும்
மைபடு மாமலை விலங்கிய சரணே.

- சேரமான் இளங்குட்டுவன்

யான் வருந்துகின்றேன். எனது உள்ளமும் வருந்துகின்றது. என் அன்புடைய மகள் இனிய வார்த்தையுடைய தோழிமாரோடு பந்துக்குப்பின் ஓடிவிளையாடுவாளாயினும் நொந்து மிகவும் வருந்துவாள். அவள் இப்பொழுது இரங்கத்தக்கவளாயினாள். கொடியவனாகிய அவன் அவளை மார்போடு அணைத்து இனிய சொற்களைக் கூறிப் பிணிக்க அவள் அவனை நம்பினாள். அதனால் நாம் அடையும் துயரையும் நினையாளாயினாள். விரைந்து சுடுகின்ற வெயில் வேனிற்காலத்தே காட்டை அழிக்கும். அவ் விடத்து அடிக்கும் மிக்க காற்று ஒலிக்கின்ற மூங்கிற் கணுக்களைத் தீண்டும். அதனால், பொறிகளைச் சிந்துகின்ற பெரிய நெருப்பு மூண்டெரியும். அதனால் பசுமையற்று மலையின்பயன் நீங்கும். இவ்வகையான நீண்ட அரிய வழி செல்லுதற்கு ஏற்றதன்று. மெல்லிய தன்மைகளுடைய என்மகள் இவ்வழியாற் செல்வனோ?

கரிய உயர்ந்த மலைச்சாரலிடத்தே உயர்ந்த சிகரத்து, தேன் பாய்ந்து வண்டு ஒலிக்கும் விளங்கும் பூங்கொத்துடைய கோங்கு, நட்சத்திரம் பொலிந்த வாளைப்போல் தோன்றும். காற்றடிக்க உதிர்ந்து கமழ்கின்ற குளிர்ந்த மலர்கள் கையிடத்துள்ள விளக்குப் போலத் தோன்றும். இவ்வகையான மலையால் தடுக்கப் பட்டுள்ளது அச்சுரம்.

154. முல்லை

இது, வினைமுற்றிய தலைமகள் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது :

படுமழை பொழிந்த பயமிகு புறவின்
நெடுநீர் அவல பருவாய்த் தேரை
சிறுபல் இயத்தின் நெடுநெறிக் கறங்கக்
குறும்புதல் விடவின் நெடுங்கால் அலரி

5. செந்நில மருங்கின் நுண்அயிர் வரிப்ப
வெஞ்சின அரவின் பைஅணந் தன்ன
தண் கமழ் கோடல் தாதுபிணி அவிழ்த்
திரிமருப்பு இரலை தெள்ளறல் பருகிக்
காமர் துணையொடு ஏமுற வதியக்

- 10 காடுகவின் பெற்ற தண்பதப் பெருவழி
ஓடுபரி மெலியாக் கொய்சவல் புரவித்
தாள்தாழ் தார்மணி தயங்குபு இயம்ப
ஊர்மதி வலவ தேரே சீர்மிசுபு
நம்வயிற் புரிந்த கொள்கை
15. அம்மா அரிவையைத் துன்னுகம் விரைந்தே.

- பொதும்பிற் புல்லாளங் கண்ணியார்.

முல்லை நிலத்தே மிகுந்த மழை பெய்தது. வழிகளின் பக்கத்தே ஆழ்ந்த பள்ளங்கள் இருக்கின்றன. அங்காந்த வாயுடைய தேரை சிறு வாத்தியங்கள் போல அங்கு இருந்து சத்தமிடுகின்றன. குறிய புதரிடத்து நீண்ட காலுடைய அலரி நிற்கின்றது. அதன் பக்கத்தேயுள்ள செம்பாட்டு நிலத்தில் நுண்ணிய மணல் வரியாய் கிடக்கின்றது. சினமுடைய பாம்பின் கொடிய படம் விரிந்தாற்போலக் குளிர்ந்த வாசமுள்ள காந்தள் முறுக்கவிழ்கின்றது. முறுகிய கொம்புடைய மான் தெளிந்த நீரைப் பருகி விருப்பமுடைய பெண்மாளோடு தங்குகின்றது. இவ்வாறு காடு அழகு பெற்றிருக்கின்றது. பாகனே இவ் வகையான குளிர்ந்த வழியால் விரைவாகச் செல்வதும் பிடரிமயிருடையதுமாகிய குதிரையின், மாலையிடத்துள்ள தூங்கும் மணி ஒலிக்கும் படி தேரைச் செலுத்துவாயாக. நம்மை நினைந்துகொண்டு இருக்கும் இயல்புடைய காதலியை விரைந்து அடைவேம்.

155. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகள் சொல்லியது

அறன்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும் என்றும்
பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும் இரண்டும்
பொருளின் ஆகும் புனையிழை என்றுநம்
இருளேர் ஐம்பால் நீவி யோரே

5. நோய்நாம் உழக்குவ மாயினுந் தாந்தம்
செய்வினை முடிக்க தோழி பல்வயின்
பயநிரை சேர்ந்த பாணாட் டாங்கண்
நெடுவிளிக் கோவலர் கூவல் தோண்டிய
கொடுவாய்ப் பத்தல் வார்ந்துகு சிறுகுழி

10. நீர்காய் வருத்தமொடு சேர்விடம் பெறாது
பெருங்களிறு மிதித்த அடியகத்து இரும்புலி
ஓதுங்குவன கழிந்த செதும்பல் ஈர்வழி
செயிர்தீர் நாவின் வயிரியர் பின்றை
மண்ணார் முழுவின் கண்ணகத்து அசைத்த
15. விரலூன்று வடுவில் தோன்றும்
மரல்வாடு மருங்கின் மலையிறந் தோரே.

- பாலைபாடிய பெருங் கடுங்கோ.

தோழி! எனது காதலர் “அழகிய ஆபரண மணிந்தவளே! என்று என்னை அழைத்தார்; பாவத்தின் வழிச் செல்லாத வாழ்க்கையும் பிறரிடத்துச் சென்று இரவாச் செல்வமும் ஆகிய இரண்டும் பொருளினால் ஆகும் எனக்கூறி ஐந்துவகையாக முடிந்த எனது கூந்தலைத் தடவினார். நாம் இவ்விடத்து இருந்து வருந்தினோ மாயினும் அவர் தமது வினைமுடித்தற்குச் சென்றார். அவர் சென்ற வழியிடத்துள்ள பாணனது நாட்டில் பல விடங்களில் பயன் தரும் பசுநிரைகள் சேர்ந்து நிற்கும். நீண்ட சீழ்க்கை விடும் கோவலர் அவ்விடங்களில் கிணறு தோண்டியிருப்பார்; அவை களில் வளைந்த வாயுடைய இறை கூடையால் இறைப்பார். தண்ணீர் வடிந்துசென்ற சிறுகுழி காய்ந்திருக்கும். தண்ணீர் விடாயுள்ள புலி அவ்விடத்தே தண்ணீர் பெறாது யானை உழக்கிய அடிகளில் கால் வைத்து நடந்து செல்லும். இவ் வகையான சேற்றுவழி குற்றந்தீர்ந்த நாவுடைய கூத்தரின் மார்ச்சனை பூசிய மேளத்தின் கண்ணிடத்தே கைபடுதலாலுண்டான வடுக்கள் போலத் தோன்றும். இவ் வகையினதும் மலர் வாடுகின்றதுமாகிய மலையை அவர் கடந்து சென்றார்.

156. மருதம்

இது, தலைமகளை இடத்துய்த்துத் தோழி தலைமகளை வரைவு கடாயது

முரசடைச் செல்வர் புரவிச் சூட்டு
மூட்டுறு கவரி தூக்கி அன்ன
செழுஞ்செய் நெல்லின் சேயரிப் புனிற்றுக்கதிர்
முதா தின்றல் அஞ்சிக் காவலர்

5. பாகல் ஆய்கொடிப் பகன்றையொடு பரீஇக்
காஞ்சியின் அகத்துக் கரும்பருத்தி ஆக்குந்
தீம்புனல் ஊர திறவி தாகக்
குவளை உண்கண் இவளும் யானும்
கமுநீர் ஆம்பல் முழுநெறிப் பைந்தழை
10. காயா ஞாயிற் றாகத் தலைப்பப்
பொய்தல் ஆடிப் பொலிகென வந்து
நின்நகாப் பிழைத்த தவறோ பெரும
கள்ளுங் கண்ணியுங் கையுறை யாக
நிலைக்கோட்டு வெள்ளை நால்செவிக் கிடாஅய்
15. நிலைத்துறைக் கடவுட்கு உளப்பட வோச்சித்
தணிமருங்க அறியாள் யாய்அழ
மணிமருள் மேனி பொன்னிறங் கொளலே.

- ஆவூர் மூலங்கிழார்.

(வெற்றி வீரம் தியாகம்) என்னும் மூன்று முரசுகளையுடைய செல்வர் மூட்டுதலமைந்த கவரியைக் குதிரையின் பிடரியிலே சூட்டுவர். செழித்த வயலிடத்தே விளைந்த சிவந்த வரியுடைய செந்நெல்லின் கதிரை ஈன்றணி மையுடைய பசு உண்ணும் அதனைக்கண்டு அஞ்சி வயல் காவலர் அதன் பசிக்குக் கரும்பை உண்பிப்பார். பின்னர் பாகலையும் நுண்ணிய கொடி யுடைய பகன்றையும் அறுத்துக் காஞ்சி மரத்துடன் அதனைக் கட்டி வைப்பார். இவ்வகையான இனிய புனலையுடைய ஊரனே! ஆய், கள்ளையும், காந்தட்கண்ணியையும் கையுறையாக வைத்தும் கொம்பும் நீண்ட செவியு முடைய கிடாயை நீர்துறைக் கடவுட்கு அறுத்தும் இவளுக்கு நேர்ந்த நோய் தணியுமாறு அறியாளாய் அழும்படி இவள் மேனி பொன்னிறங் கொண்டது. அவ்வாறு கொண்டது, வயலிடத்துள்ள ஆம்பலின் புறவிதழ் தடிந்த பூ மாப்பிடத்தே அசைய நீயும் தோழியும் பகற் காலத்தில் விளையாடிப் பொலிவீராக என்று ஆய் கூறிவிட, அப்பொழுது மையுண்ட கண்ணை யுடைய இவளும், ஆடுமிடத்து வந்து நின்னோடு மகிழ்ந்து தங்கிய பிழையாகிய தவறினாற்போலும், பெரும.

157. பாலை

இது, பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குந் தலைவி சொல்லியது :

- அரியற் பெண்டிர் அல்குல் கொண்ட
பகுவாய்ப் பாளைக் குவிமுனை சுரந்த
அரிநிறக் கலுழி ஆர மாந்திச்
செருவேட்டுச் சிலைக்குஞ் செங்கண் ஆடவர்
5. வில்லிட வீழ்ந்தோர் பதுக்கைக் கோங்கின்
எல்லி மலர்ந்த பைங்கொடி அதிரல்
பெரும்புலர் வைகறை அரும்பொடு வாங்கிக்
கான யானை கவளங் கொள்ளும்
அஞ்சவரு நெறியிடைத் தமிழர் சென்மார்
10. நெஞ்சுண மொழிப மன்னே தோழி
முனைபுலம் பெயர்த்த புல்லென் மன்றத்துப்
பெயலுற நெகிழ்ந்து வெளிலுறச் சாஅய்
வினையழி பாவையின் உலறி
மனையொழிந் திருத்தல் வல்லு வோர்க்கே.

- வேம்பற்றூர்க் குமரனார்.

தோழி! நமது காதலர் பிரிந்து செல்கின்ற வழியிடத்தே, கள்ளுவிற்கும் பெண்டிர், இடையில் சுமந்து வந்த பிளந்த வாயுடைய குவிந்த பாளை சுரந்த தும், பன்னாடையால் வடிக்கப் பட்டதுமாகிய கள்ளைச் சிவந்த கண்ணுடைய ஆறலைப்போர் குடித்துவிட்டுப் போரை விரும்பி ஆரவாரிப்பார். அவ்வீரர் எய்த அம்பினால் இறந்து பட்டோரை மூடிய கற்குவியல்கள் கிடக்கும். அக் குவியல்களுக்குப் பக்கத்தே கோங்க மரம் நிற்கும் அம்மரத்தின் மீது படர்ந்தேறிய அதிரற்கொடியில் இரவிலே அரும்பு மலர்ந்திருக்கும். காட்டு யானை அக்கொடியை அரும்போடு பறித்து விடியற் காலையில் உண்ணும், இவ்வாறு அவ்வழி அச்ச முடையது.

அவ்வழியிடத்தே போர்முனையான மன்றிடத்துள்ளார் குடி எழும்பி வேறிடங்களுக்குச் செல்வார். அதனால் மன்றம் உலாவு வாரின்றிப் புற கென்றிருக்கும். அம்மன்றத்தில் இருந்த பாலை

மழைப்பெயலுக்கு நெகிழ்ந்தும் வெய்யில் மிகுதலினால் ஒளியிழந்தும் ஒவிய வேலைப்பாடுகள் அழிந்தும் இருக்கும். அப்பாவை போல மாலைக் காலத்தே உயிரோடு தனித்திருக்க வல்ல என்னிடத்து, தலைவர், என் நெஞ்சு விரும்பி உட்கொள்ளும் படி நம் பிரிவினைக் கூறுவாய்.

158. குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி செவிலித்தாய்க்குச் சொல்லவாய்த் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது

உருமுறறு கருவிய பெருமழை தலைஇப்
பெயலான்று அவிந்த தூங்கிருள் நடுநாள்
மின்னு நிமிர்ந்தன்ன கனங்குழை யிமைப்பப்
பின்னுவிடு நெறியிற் கிளைஇய கூந்தலள்

5. வரையீழி மயிலின் ஒல்குவனள் ஒதுங்கி
மிடையூர்பு இழியக் கண்டெனன் இவளென
அலையல் வாழிவேண்டு அன்னைநம் படப்பைச்
சூருடைச் சிலம்பில் சுடர்ப்பூ வேய்ந்து
தாம்வேண்டு உருவின் அணங்குமார் வருமே
10. நனவின் வாயே போலத் துஞ்சநர்க்
கனவாண்டு மருட்டலும் உண்டே இவள்தான்
சுடரின்று தமிழளும் பனிக்கும் வெருவர
மன்ற மராஅத்த கூகை குழறினும்
நெஞ்சழிந்து அரணஞ் சேரும் அதன்றலைப்
15. புலிக்கணத்து அன்ன நாய்தொடர் விட்டு
முருகன் அன்ன சீற்றத்துக் கடுந்திறல்
எந்தையும் இல்லன் ஆக
அஞ்சவள் அல்லளோ இவளிது செயலே.

- கபிலர்.

“இடி முழங்குகின்ற கூட்டமாகிய முகில்கள் மழைபெய்து
ஓய்ந்தன. இருள் செறிந்த யாமமாயிருந்தது. மின்னல் நிமிர்ந்தாற்
போன்று கனத்த குழை விட்டுவிளங்கப் பின்னிவிட்ட கூந்தலை
யுடையவள், மலையி னின்றும் இறங்கு மயிலைப்போல ஒதுங்கி

ஒதுங்கிப் பரணில் ஏறி இறங்கி வரக்கண்டேன்” என்று சொல்லி
இவளை வருத்தாதிருப்பாயாக. அன்னையே கேட்பாயாக.
தெய்வமுறைகின்ற எமது மலைச்சாரலிலுள்ள சோலையிடத்து
ஒளிவிடும் பூவினைச் சூடித் தாம் வேண்டிய வடிவினைக்
கொள்ளும் தெய்வப்பெண்கள் வருவார்கள். வந்து அவர்கள்
உறங்குவோருக்குக் கனவிடத்தே மெய்ப்போலத் தோன்றி மருள்
செய்தலும் உண்டு. அதனால் இவள் தானும் அழகு குறைந்தாள்.
யானும் வருந்துவேன். மன்றிடத்துள்ள மரத்திலிருந்து அச்சந்
தரும்படி கூகை குழறினும் அவள் வீட்டினுள்ளே செல்வாள்.
புலிக்கூட்டம் போன்ற நாயின் தொடரை வேட்டையாடு
மிடத்துவிட்டு முருகன்போலும் கோபமும் சீற்றமும் வலியும்
உடைய என் தந்தை வீட்டிடத்தில் இருந்தானாக, இவ்வாறு
செல்லுதலை அவள் அஞ்ச வாள்தான். (தந்தை வீட்டில் இருக்கும்
போது தலைவி குறியிடத்துச் செல்தலை அஞ்சவாள்தான் என்றவாறு).

159. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது

தென்கழி விளைந்த வெண்கல் உப்பின்
கொள்ளை சாற்றிய கொடுநக ஓழுமை
உரனுடைச் சவல பகடுபல பரப்பி
உமண்உயிர்த்து இறந்த ஒழிகல் அடுப்பின்

5. வடியுறு பகழிக் கொடுவில் ஆடவர்
அணங்குடை நோன்சிலை வணங்க வாங்கிப்
பல்ஆன் நெடுநிறை தழீஇக் கல்லென
வருமுனை அலைத்த பெரும்புகல் வலத்தர்
கனைகுரல் கடுந்துடிப் பாணி தூங்கி
10. உவலைக் கண்ணியர் ஊன்புமுக்கு அயரும்
கவலைக் காதலர் இறந்தனர் எனநனி
அவலங் கொள்ளன்மா காதலந் தோழி
விசம்பின் நல்லேறு சிலைக்குஞ் சேண்சிலை
நறும்பூஞ் சாரல் குறும்பொறைக் குணாஅது

15. வில்கெழு தடக்கை வெல்போர் வானவன்
மிஞ்றுமுசு கவுள சிறுகண் யானைத்
தொடியுடைத் தடமருப்பு ஓடிய நூறிக்
கொடுமுடி காக்குங் குருஉக்கண் நெடுமதில்
சேண்விளங்கு சிறப்பின் ஆ மூர்ள்ய்தினும்
20. ஆண்டமைந்து உறையுநர் அல்லர்நின்
பூண்தாங்கு ஆகம் பொருந்துதல் மறந்தே.

-ஆமூர்க் கவுதமன் சாதேவனார்.

“நம் காதலர் சென்ற அரிய வழியிடத்தே கூரிய அம்பும்
வளைந்த வில்லுமுடைய வீரர் பகைவர்களுக்கு வருத்தத்தைச்
செய்யும் வலிய சிலையினை வளைப்பர்; தமது பலவாகிய
ஆனிரைகளைக் கவர்ந்துவந்த வெட்சிவீரர் போர்முனையைக்
கல்லென்னு மோசையுடன் தாக்கிக் கெடுப்பர். அதனால்
அவர்கள் மிகுந்த மனச்செருக்கும் வெற்றியுமுடையராயிருப்பர்.
அவர்கள் தழைக்கண்ணி அணிந்தவர்களாய் மிக்க ஒலியுடைய
துடியின் தாளத்துக்கு ஆடுவர். ஆடி, கழியிலே விளைந்த
கல்லுப்பின் விலையைக் கூறி, உமணர், தமது வளைந்த நுகத்
தினையுடைய உப்பு வண்டியிற் பூட்டிய மாடுகள் பலவற்றையும்
பரந்து மேயும்படி அவிழ்த்துவிட்டு இளைப்பாறிப் பின்னர்
சோறாக்கி உண்டுவிட்டுச் சென்ற கல்லிடிந்த அடுப்பிலே
இறைச்சியைச் சுட்டு உண்பர். இவ்வகையாக கவர் பட்ட
வழியைக் காதலர் கடந்தார்”, எனச் சொல்லி வருந்தாதே தோழி!

ஆமூர், நல்ல இடியேறு ஒலிக்கின்ற விசும்பிடத்து உயர்ந்த
சிகரத்தை உடைய குறிய மலைக்குக் கிழக்கே, செறிந்த ஏப்புழை
களையுடைய நெடிய மதிலையும், உயர்ந்து விளங்குஞ் சிறப்பினையு
முடையது. கொடுமுடி என்பான், வில்லும் விசாலித்த கையும்
உடைய வானவனது வண்டு ஒலிக் கும் மதமுடைய சிறுகண்
யானையின் கிம்புரி இறுக்கிய விசாலித்த மருப்பு ஓடிய வெட்டி
அதனைக் காவல் செய்வான். இவ் வகையான ஆமூரை நின்
காதலர் அடைந்தாலும் அவர் உனது ஆபரண மணிந்த ஆகத்தை
மறந்து நீண்டு தரிக்கமாட்டார்.

160. நெய்தல்

இது. தோழி வரைவு மலிந்து சொல்லியது

ஒடுங்கீர் ஒதி நினக்கும் அற்றோ
நடுங்கின் றளித்தென் நிறையில் நெஞ்சம்
அடும்புகொடி சிதைய வாங்கிக் கொடுங்கழிக்
குப்பை வெண்மணல் பக்கஞ் சேர்த்தி

5. நிறைச்சூல் யாமை மறைத்தீன்று புதைத்த
கோட்டுவட் டுருவின் புலவுநாறு முட்டைப்
பார்ப்பிட னாகும் அளவைப் பருவாய்க்
கணவ னோம்புங் கானலஞ் சேர்ப்பன்
முள்ளூறில் சிறத்தல் அஞ்சி மெல்ல

10. வாவுடை மையின் வன்பிற் காட்டி
ஏத்தொழில் நவீன்ற எழில்நடைப் புரவி
செழுநீர்த் தண்கழி நீந்தலின் ஆழி
நுதிமுகங் குறைந்த பொதிமுகிழ் நெய்தல்
பாம்புயர் தலையிற் சாம்புவன நிவப்ப

15. இரவந் தன்றால் திண்டேர் கரவாது
ஒல்லென வொலிக்கும் இளையரொடு வல்வாய்
அரவச் சீறூர் காணப்
பகல்வந் தன்றார் பாய்பரி சிறந்தே.

- குமுழி ஞாழலார் நப்பசலையார்.

நிறைந்த கருப்பமடைந்த ஆமை அடுப்பங் கொடியினின்று
பிடுங்கிய தண்டின் குவியலை வெள்ளை மணலிடத்தே சேர்த்து
வைக்கும். அது அதன் மறைவிலே புலால் நாறும் வளைந்த
வட்டுக்காய் வடிவுடைய முட்டையை ஈன்று அவை பொரிக்கு
மட்டும் புதைத்து வைக்கும்; குஞ்சுகள் பெரிதாம் அளவும் ஆண்
ஆமை பாதுகாத்துவரும். இவ்வகையான கடற்கரைச்
சோலையையுடையவனது தேரிடத்துப் பூட்டிய குதிரைகள்
அம்பு போலப் பாயுந் தன்மையுடையன; தாற்றுக் கேலாற்
குத்தப்பெற்ற அவை விரைந்து ஓடுதலை அஞ்சிக் கடிவாள
வாரினால் ஓட்டப்பெற்று, இளையரையின்றிச் சீறூர் காணாமல்,

மறைந்து குதிரை, இதுவரையும் இரவில் மெல்ல வந்து கொண்டிருந்தது. இப்பொழுதோ அவருடைய தேர் ஓல் எனச் சத்தமிடும் இளையரோடு கூடி, வலிய வாயையும் அம்பல் ஓசையையுமுடைய ஊர்ப்பெண்டிர் காண்ப், பாயும் குதிரைகளால் வேகமாய் இழுக்கப்பெற்றுப் பகற் பொழுதில் வந்தது. தேர் குளிர்ந்த கழியைக் கடத்தலினால் சில்லின் நுனிபட்டு முகம் பிளந்த நெய்தல் மொட்டுகள் பாம்பின் உயர்த்திய தலைகள் போல வாடுவனவாய் அலைமீது எழாநின்றன.

எனது நிறையழிந்த நெஞ்சம் நடுங்கிற்று. அது இரங்கத் தக்கது, தோழீ! நினக்கும் அவ்வாறோ?

161. பாலை

இது. பிரிவுரைத்த தோழி தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு முன்னமே உணர்ந்தாள் நம்பெருமாட்டியென்று தலைமகனைச் செலவு விலக்கியது

வினைவயின் பிரிதல் யாவது வணர்சரி
வடியாப் பித்தை வன்கண் ஆடவர்
அடியமை பகழி ஆர வாங்கி
வம்பலர்ச் செகுத்த அஞ்சவரு கவலைப்

5. படுமுடை நசையிய வாழ்க்கைச் செஞ்செவி
எருவைச் சேவல் ஈண்டுகிளை பயிரும்
வெருவரு கானம் நீந்திப் பொருள் புரிந்து
இறப்ப எண்ணினிர் என்பது சிறப்பக்
கேட்டனள் கொல்லோ தானே தோட்டுஆழ்பு
10. சுரும்புண ஓலிவரும் இரும்பல் கூந்தல்
அம்மா மேனி ஆயிழைக் குறுமகள்
சுணங்குழை ஆகத்து அணங்கென உருத்த
நல்வரல் இளமுலை நனையப்
பல்லிதழ் உண்கண் பரந்தன பனியே.

- மதுரை புல்லங் கண்ணனார்.

ஐயனே! நீர் செல்ல நினைத்த வழியிடத்தே வளைந்து சுருண்டு ஒழுங்குப்படாத மயிருடைய வலிய கண்ணுடைய ஆறலைப்போர் தட்டிக் கூராக்கிய அம்பை மிகவும் விட்டு வழிப்போக்கரைக் கொல்வர். இவ்வகையான கவர்ப்பட்ட

வழியிடத்தே கிடக்கும் நாறிய ஊனை விரும்பும் வாழ்க்கையும் சிவந்த செவியுமுடைய எருவைச் சேவல் அவ்விடத்திருந்து தனது கூட்டத்தை அழைக்கும். இவ் வகையான காட்டைக் கடந்து பொருள் செய்தற்கு எண்ணினீரென்பதை அவள் சிறப்பாகக் கேள்விப்பட்டாள்; கேள்விப் பட்டு, தோளிடத்தே தாழ்ந்த வண்டுண்ண ஓலி உண்டாகும் கரிய நெருங்கிய கூந்தலும் அழகிய மாந்தளிர் போன்ற மேனியும் ஆராய்ந்த ஆபரணமுடைய சிறியவளின் கண்கள், அழகு தேமல் சூழ்ந்த மார்பிடத்தே அழகு போன்று தோன்றிய நல்ல இளமுலைகள் நனையும்படி நீர்விட்டன. வினைவயிற் பிரிவதெப்படி.

162. குறிஞ்சி

இது. இரவுக்குறிக்கட்டலை மகளைக் கண்ணுற்று நீங்கிய தலைமகள் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது :

கொளக்குறை படாஅக் கோடுவளர் குட்டத்து
அளப்பரி தாகிய குவையிருந் தோன்றல
கடல்கண் டன்ன மாக விசம்பின்
அழற்கொடி யன்ன மின்னுவசிபு நுடங்கக்

5. கடிதிடி உருமொடு கதமுறை சிதறி
விளிவிடன் அறியா வானுமிழ் நடுநாள்
அருங்கடிக்க காவலர் இகழ்பதம் நோக்கிப்
பனிமயங்கு அசைவளி அலைப்பத் தந்தை
நெடுநகர் ஒருசிறை நின்றென னாக
10. அறலென அவிர்வருங் கூந்தல் மலரென
வாண்முகத்து அலமரும் ஆயிநீழ் மழைக்கண்
முறைநிரைத் தன்ன மாவீழ் வெண்பல்
நகைமாண் டிலங்கு நலங்கெழு துவர்வாய்க்
கோலமை விழுத்தொடி விளங்க வீசிக்
15. காலுறு தளிர்நின் நடுங்கி ஆனாது
நோயசா வீட முயங்கினள் வாய்மொழி
நல்லிசை தருஉம் இரவலர்க்கு உள்ளிய
நசைபிழைப் பறியாக் கழல்தொடி அழிகள்
கோளறுவு அறியாப் பயங்கெழு பலவின்

20. வேங்கை சேர்ந்த வெற்பகம் பொலிய
வில்லெழு தூணைப் பசம்பூண் பாண்டியன்
களிறணி வெல்கொடி கடுப்பக் காண்வர
ஒளிறுவன இழிதரும் உயர்ந்துதோன் றருவி
நேர்கொள் நெடுவரைக் கவாஅன்
25. சூரர மகளிரிற் பெற்றுகரி யோளே.

- பரணர்.

அள்ளக் குறைவுபடாததும், சங்கு வளர்வதும், அளத்தற் கரியதும், செறிந்து இருண்டு தோன்றுவதுமாகிய கடலைப் பார்த்தாற் போன்ற ஆகாயத்தில் அழற்கொடி போன்ற மின்னல் வளைந்து அசைந்தது. கருமையாக இடி இடித்துத் துளிகளைச் சிதறி வானம் மழை பெய்தது. மறைந்து நிற்கும். இடத்தை அறியாத நடுயாமத்தே அரிய காவலைச் செய்யும் நகர் காவலர் சேர்ந்திருக்கும் தருணத்தைப் பார்த்து பனியோடு சேர்ந்து வீசும் குளிர் காற்று வீச, அவள் தந்தையின் மாளிகையின் ஒரு புறத்தே நின்றேன். அப்பொழுது, ஆற்றின் கருமணல் போன்று பிரகாசிக்கும் கூந்தலும், மலர்போன்று ஒளியுடைய முகத்தே சுழலுகின்ற பூவிதழ் போன்ற குளிர்ந்த கண்ணும், பூவரும்பு போன்ற அழகிய வெண்பல்லும், நகை மாட்சிமைப்பட்ட, இலங்கும் நல்ல சிவந்த வாயும் உடையவள், அழகிய வளை விளங்கும்படி கைவீசி நடந்து வந்தாள். வந்து காற்றுப்பட்ட தளிர் போல் நடுங்கி நோய் தீரும்படி முயங்கினாள்.

வீரக்கழலணிந்த **அதியமான்**, நல்ல புகழைப் பாடும் பாணர் விரும்பியவற்றைக் கொடுத்தலிற்றப்பான். அவனது மலையிடத்தே பிடுங்குவதை அறியாத நல்ல பழங்களுடைய பலாமரங்களோடு வேங்கை மரங்களும் வளர்ந்திருக்கும். அம் மலையிடம் பொலியும் படி, பாண்டியனது யானை அணியில் அசையும் வெற்றிக் கொடிபோல அருவிநீர் ஓடும். அவ் வருவியிடத்து விளையாடும் தெய்வப்பெண்கள் போல இவள் கிடைத்தாற் கரியள்.

163. பாலை

இது. பிரிவின்கண் வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றாமை மீதூரச் சொல்லியது.

விண்ணதிர் பு தலைஇய விரவுமலர் குழையத்
தண்மழை பொழிந்த தாழ்பெயல் கடைநாள்
எமியம் ஆகத் துளியுளங் கூரச்
சென்றோர் உள்ளிச் சில்வளை நெகிழும்

5. பெருநசை உள்ளமொடு வருதிசை நோக்கி
விளியும் எவ்வமொடு அளியள் என்னாது
களிறுயிர்த் தன்ன கண்ணழி துவலை
முளரி கரியும் முன்பனிப் பால்நாள்
குன்றுநெகிழ்ப் பன்ன குளிக்கொள் வாடை
10. எனக்கே வந்தனை போறி புனல்கால்
அயிரிடு குப்பையின் நெஞ்சநெகிழ்த் தவிழ்க்
கொடியோர் சென்ற தேளத்து மடியாது
இணையை யாகிச் சென்மதி
வினைவிதுப் புறநர் உள்ளலும் உண்டே.

- கழார்க்கீரனெயிற்றியார்.

வானம் அதிரும்படி திரண்ட முகில்கள் பரந்த மலர்கள் குழையும் படி மழையைப் பொழிந் தோய்ந்தது. இவ் வகையான கடையாமத்தே யான் தமிழளாக உள்ளத்தே வருத்தம் மிக, பிரிந்தவரை நினைந்து, சிலவாகிய கைவளைகள் சோர அவர் குறித்த காலத்தை விரும்பி எதிர்பார்த்து இரங்கத்தக்க வளாயிருக்கின்றேன். இவ்வாறு யான் இருக்கின்றேனென்பதை நினையாது, களிறு மூச்சு விட்டாற் போன்ற துவலையுடைய தாமரை கரியும் படி வீசும் முன் பனியுடைய பாதி இரவில், குன்று நெகிழ்ப்பது போன்ற குளிருடைய வாடையே! என்னிடத்து வீசினாய், புனல்பட்ட நுண்மணல் போல நெஞ்சு நெகிழ்ந்து அவிமும்படி, கொடியோர் சென்ற தேயத்து மடியாது இத் தன்மையாகச் சென்று வீசு. விணையை விரும்பிச் சென்றார். எனது நிலைமையை நினைப்பது முண்டோ?

164. முல்லை

இது, பாசறைக்கண் இருந்த தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது:

கதிர்கை யாக வாங்கி ஞாயிறு
பைதறத் தெறுதலிற் பயங்கரந்து மாறி
விடுவாய்ப் பட்ட வீயன்கண் மாநிலம்
காடுகவின் எதிரக் கனைபெயல் பொழிதலின்

5. பொறிவரி யினவண் டார்ப்பப் பலவுடன்
நறுவீ முல்லையொடு தோன்றி தோன்ற
வெறியேன் றன்றே வீகமழ் காணம்
எவன்கொல் மற்றவர் நிலையென மயங்கி
இகுபனி உறைக்குங் கண்ணொடு இணைபாங்கு
10. இன்னா துறைவி தொன்னலம் பெறுஉம்
இதுநற் காலங் காண்டிசின் பகைவர்
மதில்முகம் முருக்கிய தொடிசிதை மருப்பில்
கந்துகால் ஓசிக்கும் யானை
வெஞ்சின வேந்தன் வினைவிடப் பெறினே.

- மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தன் நாகன்றேவனார்.

ஞாயிறு கதிராகிய கைகளினால் பசுமையை வாங்குதலின் நிலம் பயன் ஒழிந்தது. இவ்வாறு பயனொழிந்த காடு அழகு பெறும்படி மிகுந்த மழை பெய்தது. பொறியும் வரியும் உடைய வண்டு ஒலிக்கும்படி நறிய பூவுடைய முல்லையொடு தோன்றி காடு அழகுபெறும். இவ்வாறு பூக்களையுடைய காடு நறுமணங் கமழும். பகைவரின் மதிலின்மீது பாய்தலின் கிம்புரியை முறித்த கொம்புடையதும், சுட்டுத்தறியை முறிப்பதுமாகிய யானையை யுடையவனுமாகிய வேந்தனது வினை ஒழியின், நங்காதலரின் நிலைமை என்ன? என மயங்கிக் கலங்கும் கண்ணொடு வருந்தி உறையும் அவளது பழைய நலத்தைப் பெறுவதற்கு இது நல்ல காலமாகும்.

165. பாலை

இது, மகட் போக்கிய தாயது நிலைமையைக் கண்டார் சொல்லியது :

கயந்தலை மடப்பிடி பயம்பிற் பட்டெனக்
களிறுவிளிப் படுத்த கம்பலை வெவீஇ
ஓய்யென எழுந்த செவ்வாய்க் குழவி
தாதெரு மறுகின் மூதூர் ஆங்கண்

5. எருமை நல்ஆன் பெறுமுலை மாந்தும்
நாடுபல இறந்த நன்ன ராட்டிக்கு
ஆயமும் அணியிழந்து அழுங்கின்று தாயும்
இன்தோள் தாராய் இறியுயரென் உயிரெனக்
கண்ணும் நுதலும் நீவித் தண்ணெனத்
10. தடவுநிலை நொச்சி வரிநிழல் அசைஇத்
தாழிக் குவளை வாடுமலர் சூட்டித்
தருமணற் கிடந்த பாவையென்
அருமக ளேயென முயங்கினள் அழுமே.

பெரிய தலையுடைய இளம் பெண்யானை குழியிடத்து வீழ்ந்து களிற்றை அழைத்துச் சத்தமிடலும் அதற்குப் பயந்த சிவந்த வாயுடைய யானைக்கன்று, பூந்தாதாகிய எருக்கிடக்கும் வீதியுடைய மூதூரிடத்தே ஓடிச் சென்று, எருமைப்பசுவின் முலையிடத்துப் பால் குடிக்கும். இவ்வகையான பல நாடுகளைக் கடந்துசென்ற நல்லவள் பொருட்டு வருந்திய ஆயமும் அழ கிழந்தது. அவள், கண்ணையும் நெற்றியையும் தடவி, குளிர்ந்து அசை கின்ற நொச்சி நிழலில் சென்று தாழியிடத்துண்டான குவளையின் வாடிய மலரைச் சூட்டி பரப்பிய மணலிடத்தே கிடத்திய பாவையை எடுத்து அணைத்துக்கொண்டு இன்றோடு என்னுயிர் தரிக்கமாட்டாது போகின்ற தென்று தாயும் அழும்.

166. மருதம்

இது பரத்தையோடு புனலாடிய தலைமகன் தலைமகளிடைப்புக்கு, யானாடிற்றிலென்று சூளுற்றானென்று கேட்ட பரத்தை தன் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது.

நல்மரங் குழீஇய நனைமுதிர் சாடி
பல்நாள் அரித்த கோலம் உடைப்பின்
மயங்குமழைத் துவலையின் மறுகுடன் பனிக்கும்
பழம்பல் நெல்லின் வேளூர் வாயில்

5. நறுவிரை தெளித்த நாறிணர் மாலைப்
பொறிவரி இனவண்டு ஊதல கழியும்
உயர்பலி பெறுஉம் உருகெழு தெய்வம்
புனையிருங் கதுப்பின் நீகடுத் தோள்வயின்
அனையேன் ஆயின் அணங்குக என்னென
10. மனையோள் தேற்றும் மகிழ்ந னாயின்
யார்கொல் வாழி தோழி நெருநல்
தார்பூண் களிற்றில் தலைப்புணை தழீஇ
வதுவை ஈரணிப் பொலிந்த நம்மொடு
புதுவது வந்த காவிரிக்
15. கோடுதோய் மலிர்நிறை ஆடி யோரே.

- இடையன் நெடுங்கீரணார்.

நல்ல மரங்களினிடையே சாடிகளில் முற்றும்படி வைக்கப் பட்ட கள், பலநாளாய்ளும் பாத்திரத்திலிருந்து ஒழுகுவது போல வீதியிலே மழை தூறும், பழைய பல நெல்லுடைய வேளூரிடத்து நறிய வாசம் தெளித்தாற் போன்று நாளும் பூங்கொத்தாற் கட்டப்பட்டுத் தெய்வத்துக்குச் சூட்டப்பட்ட மாலையை, பொறியும் வரியும் உடைய வண்டு ஊதாது நீங்கும். இவ்வாறு உயர்ந்த பலியைப் பெறும் அச்சந்தரும் தெய்வத்தின் கூந்தலைப் போன்ற மயிருடையவளாகிய பரத்தையோடு நீராடினேனாயின் வருந்துகவென்று மனையாளைத் தேற்றுங் கணவனாயினார். தோழி! இவ்வாறு கூறியவர் தார்பூண்ட களிற்றைப்போல நேற்று என்னைத் தழுவி வதுவை அலங்காரம்

பொருந்திய என்னோடு, புதிதாக வந்த கரை புரண்டோடும் காவிரி நீரில் ஆடிய அவராவார். என் செய்வது.

167. பாலை

இது, தலைவன் பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லி அழுங்கியது :

வயங்குமணி பொருத வகையமை வனப்பின்
பசங்காழ் அல்குல் மாஅ யோளொடு
வினைவனப் பெய்திய புணையூஞ் சேக்கை
விண்பொரு நெடுநகர்த் தங்கி இன்றே

5. இனிதுடன் கழிந்தன்று மன்னே நாளைப்
பொருந்தாக் கண்ணேம் புலம்புவந் துறுதரச்
சேக்குவங் கொல்லோ நெஞ்சே சாத்தெறிந்து
அதர்சூட் டுண்ணும் அணங்குடைப் பகழிக்
கொடுவில் ஆடவர் படுபகை வெரீஇ
10. ஊரெழுந்து உலறிய பீரெழு முதுபாழ்
முருங்கை மேய்ந்த பெருங்கை யானை
வொரிந்ஊங்கு சிறுபறம் உரிஞ ஓல்கி
இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் விட்டம் வீழ்ந்தென
மணிப்புறாத் துறந்த மரஞ்சோர் மாடத்து
15. எழுதணி கடவுள் போகலிற் புல்லென்று
ஓழுகுபலி மறந்த மெழுகாப் புன்திணைப்
பால்நாய் துன்னிய பறைக்கண் சிற்றில்
குயில்காழ் சிதைய மண்டி அயிலவாய்க்
கூர்முகச் சிதலை வேய்ந்த
20. போர்மடி நல்லிறைப் பொதியி லானே.

- கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்.

ஒளிவிடுகின்ற நீலமணியோடு மாறுபட்ட, பல வனப்புடைய பசிய வடமணிந்த அல்குலுடைய மாயோளொடு தொழில் மாட்சிமைப்பட்டதும், அழகு செய்யப்பட்டதும் பூக்கள் பரப்பியதுமாகிய படுக்கையிடத்தே விண்ணைமுட்டும் நீண்ட மாளிகையிடத்திற் றங்கி இற்றைப்பொழுது இனிது கழிந்தது.

நாளை உறங்காத கண்ணுடையேமாகத் தனிமை வந்து துன்புறுத்தும்படி செல்வேம். நெஞ்சே! வழியிற் செல்லும் சாத்தரைக் கொன்று வழியிற் கூடியிருந் துண்ணும் அச்சந்தரும் அம்புடைய கொடிய வில்வீரராகிய ஆறலைகள் வரின் பெரிய பகையை அஞ்சிச் சனங்கள் குடிபோன ஊரிடத்து உலறிய பீர்க்கு நிற்கும். இவ் வகையான முதிய பாழ்நிலத்தே முருங்கையை மேய்ந்த பெரிய கையுடைய யானை சொறிகின்ற முதுகை உரைஞ்ச ஒதுங்குதலால் செங்கல்லாற் கட்டிய சுவரின் விட்டம் முறிந்து விடும். விட்டம் விழுதலால் மணிப்புறா இருத்தல் ஒழிந்த மரம்பொருந்திய மாடத்தே வைக்கப்பட்ட கடவுள் விழுந்துபோயிருக்கும். அதனால் புல் என்று சொரியும் பலியை மறந்த மெழுகாத புல்லிய நிலத்தே பறைக்கண் முதலியன சிந்திக் கிடக்கும். சிறிய வீட்டின் தூண்கள் சிதையும்படி துளைத்து மண்டியிருக்கும் கூரியவாயும் மூக்குமுடைய கறையான் இறப்பைத் தின்ற இவ்விடத்தே நாம் தங்குவேம்.

168. குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிவந்த தலைமகனை இரவுக்குறி விலக்கி வரைவு கடாயது

- யாமம் நும்மொடு கழிப்பி நோய்மிகப்
பனிவார் கண்ணேம் வைகுதும் இனியே
ஆன்றல் வேண்டும் வான்தோய் வெற்ப
பல்லான் குன்றிற் படுநிழற் சேர்ந்த
5. நல்ஆன் பரப்பிற் குழுமார் ஆங்கண்
கொடைக்கடன் ஏன்ற கோடா நெஞ்சின்
உதியன் அட்டில் போல ஒலியெழுந்து
அருவி ஆர்க்கும் பெருவரைச் சிலம்பின்
ஈன்றணி இரும்பிடி தழீஇக் களிந்துதன்
10. தூங்குநடைக் குழவி துயில்புறங் காப்ப
ஒடுங்களை புலம்பப் போகிக் கடுங்கண்
வாள்வரி வயப்புலி கன்முழை உரறக்
கானவர் மடிந்த கங்குல்
மானதர்ச் சிறுநெறி வருதல் நீயே.

- கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய சேரமான்.

யானை முட்டும் மலையை உடையவனே! யாமத்தே உமது வரவை நோக்கி நோய் மிகுந்தேமாகவும், கண்ணீர் வாரும் கண்ணுடையேமாகவும் உறைகின்றேம். குழுமுரிடத்தே உள்ள ஆன் குன்றிடத்துப் பெரிய நிழலிலே பெரிய பசுக்கூட்டங்கள் சேர்ந்து நிற்கும். இவ் வகையான குழுமார் கொடை யாற் சிறந்த உதியனது. அவனது சமையற் சாலைபோல் அருவி ஒலிக்கும் பெரிய மலையிடத்து ஈன்றணிய பெரிய பெண் யானையைத் தழுவிய களிறு தன் அசைகின்ற நடையுடைய கன்றை நித்திரையிற் காவல் செய்யும்.

அப்பொழுது கடிய கண்ணும் விளங்கும் வரியுமுடைய வலியபுலி ஒடுங்கிய அளையினின்றும் வெளியே வந்து குன்றிடத்தில் முழங்கக் கானவர் உறங்குவார். இவ் வகையான இராக்காலத்தே மான் செல்லும் ஒடுங்கிய வழியால் வருதலை. நீர் இனி இராக்காலத்தே ஒழித்தல் வேண்டும்.

169. பாலை

இது, தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது :

- மரந்தலை கரிந்து நிலம்பயம் வாட
அலங்குகதிர் வேய்ந்த அழல்திகழ் நனந்தலைப்
புலிதொலைத் துண்ட பெருங்களிற்று ஒழிஊன்
கலிகெழு மறவர் காழ்க்கோத் தொழிந்ததை
5. ஞெலிகோல் சிறுதீ மாட்டி ஒலிதிரைக்
கடல்விளை அமிழ்தின் கணஞ்சால் உமணர்
சனைகொள் தீநீர்ச் சோற்றுலைக் கூட்டுஞ்
சுரம்பல கடந்த நம்வயிற் படர்ந்துநனி
பசலை பாய்ந்த மேனியள் நெடிதுநினைந்து
10. செல்கதில் மழுகிய புலம்புகொள் மாலை
மெல்விரல் சேர்த்திய நுதலன் மல்கிக்
கயலுமிழ் நீரிற் கண்பனி வாரப்
பெருந்தோள் நெகிழ்ந்த செல்லலொடு
வருந்துமால் அளியள் திருந்திழை தானே.

- தொண்டி ஆழார்ச் சாத்தனார்.

நடுக்காட்டிலே, மரங்கரிந்து நிலம் பசுமை நீங்கும்படி அசைகின்ற சூரியனது கதிர், பரந்த நெருப்புப்போல விளங்கும். அவ்விடத்தே புலி கொண்டு உண்ட பெரியகளிற்றின் மீந்த ஊனை ஆரவாரமிசுந்த மறவர் வயிரிய தடியிடத்தே கோத்துப் புழுக்கி உண்டு செல்வர். கடல் நீரில் விளை யும் உப்பாகிய அமிழ்தை விற்கும் உமணக் கூட்டம் அவர்கள் எறிந்து விட்டுச் சென்ற வயிரத்தடிகளைக் கடைந்து மூட்டிய நெருப்பால், சுனையினின்றும் மொண்டு வார்த்துவைத்த உலையை மூட்டுவர்.

இவ்வாறு நாம் பல அரிய வழியைக் கடக்கின்றோம். எனது காதலியோ, நம்மை நினைந்து பசலை பாய்ந்த மேனியளாய் நெடிது நினைந்து, சூரியன் சாய்ந்த தனிமை கொண்ட மாலைக் காலத்தே, மெல்லிய விரலை நெற்றியிடத்தே சேர்த்தியவளாய், கயல்மீன் போன்ற கண்களிடத்துக் கண்ணீர் வரப் பெற்றுப், பெரிய தோள்கள் நெகிழ்ந்த வருத்தத்தோடு வருந்தியிருப்பாள். திருந்திய ஆபரண மணிந்த அவள் இரங்கத்தக் கவளாவள்.

170. நெய்தல்

இது. தலைமகன் காமமிக்க கழிபடர் கிளவியாற் சொற்றது.

கானலுங் கழறாது கழியுங் கூறாது
தேனிமிர் நறுமலர்ப் புன்னையும் மொழியாது
ஓருநின் அல்லது பிறிதியாதும் இலனே
இருங்கழி மலர்ந்த கண்போல் நெய்தல்

5. கமிழ்தழ் நாற்றம் அமிழ்தென நசைஇத்
தண்தாது ஊதிய வண்டினம் களிசிறந்து
பறையிய தளருந் துறைவனை நீயே
சொல்லல் வேண்டுமால் அலவ பல்கால்
கைதையம் படுசினை எவ்வமொடு அசாஅம்
10. கடற்சிறு காக்கை காமர் பெடையொடு
கோட்டுமீன் வழங்கும் வேட்டமடி பரப்பின்
வெள்ளிறாக் கனவும் நள்ளென் யாமத்து
நின்னுறு விழுமம் களைந்தோள்
தன்னுறு விழுமம் நீந்துமோ எனவே.

- மதுரைக் கள்ளிற் கடையத்தான் வெண்ணாகனார்.

எனது காதலைத் தலைவருக்குக் கடற்கரைச் சோலையுங் கூறாது; தேன் சொட்டும் நறிய மலருடைய புன்னையும் சொல்லாது; கடற்கரைக் கழியும் மொழியாது. ஒப்பற்ற நினையல்லால் வேறு யாரும் இல்லேன். பாணனே! கழியிடத்து மலர்ந்த கண்போன்ற நெய்தலின் கமழ்கின்ற இதழின் நாற்றத்தை அமிழ்தென விரும்பிக் களித்து வண்டு பறந்து வரும் துறைவனிடத்தில் நீயே சென்று சொல்லுதல் வேண்டும். தாழையின் பெரிய கொம்பரிடத்து பலமுறை வருத்தமோடு அசைந்திருக்கும் சிறிய கடற் காக்கை விரும்பத்தக்க பெடையோடு, சுறாமீன் திரிவதும், மீன் பிடிக்கப் படுவதுமாகிய கடற்பரப்பில், வெள்ளிறால் துயில் கொள்ளும் நள்ளென்னும் யாமத்து, உனது துன்பத்தைக் களைந்தவள் தனது துன்பத்தை நீந்துவளோ? என்று கூறு.

171. பாலை

இது. தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறியது

நுதலும் நுண்பசப்பு இவரும் தோளும்
அகன்மலை இறும்பின் ஆய்ந்துகொண் டறுத்த
பணையெழில் அழிய வாடும் நாளும்
நினைவல் மாதவர் பண்பென்று ஓவாது

5. இனையல் வாழி தோழி புணர்வர்
இலங்குகோல் ஆய்தொடி நெகிழ்ப் பொருள்புரிந்து
அலந்தலை ஞெமையத்து அதரடைந் திருந்த
மால்வரைச் சீறூர் மருள்பன் மாக்கள்
கோள்வல் ஏற்றை ஓசை ஓர்மார்
10. திருத்திக் கொண்ட அம்பினர் நோன்சிலை
எருத்தத்து இரீஇ இடந்தொறும் படர்தலின்
கீழ்ப்படு தாரம் உண்ணா மேற்சினைப்
பழம்போல் சேற்ற தீம்புழல் உணீஇய
கருங்கோட்டு இருப்பை ஊரும்
15. பெருங்கை என்கின் சுரனிறந் தோரே.

- கல்லாடனார்.

நெற்றியும் நுண்ணிய பசப்புக்காட்டும்; அகன்ற மலையிலுள்ள காட்டில் தெரிந்துத்த மூங்கிலின் அழகையுடைய தோளும் வாடும். நாளும் கடவுளை நினைக்கின்ற வலிய பெரிய தவமுடையவர்களைப் போல ஓவாது நினையாதே. தோழி வாழ்வாயாக. இலங்குகின்ற திரண்ட அழகிய வளை நெகிழ நினைது காதலர் சென்றார். அவர் சென்ற சுரவழியிடத்தே வாடிய தலையுடைய நெமை மரம் நிற்கும். அவர் பெரிய மலையுடைய சீறாரிடத்தே தங்கியிருப்பார். அவ்விடத்தே ஆண் புலியின் குரலைக் கேட்டு அஞ்சியவர்கள் நல்ல அம்பைத் தெரிந்து கொண்டு வில்லைத் தோளிடத்தே வைத்து இடந்தோறும் செல்வர். அதனால் கரிய கொம்புடைய இருப்பையில் ஊரும் பெரிய கையுடைய கரடி கீழ் உள்ள பூக்களை உண்ணாது மேற்கொம்பர்களிலுள்ள, பழம்போல் முதிர்ந்த இனிய பூக்களை உண்ணும். இவ் வகையான சுரத்தைக் கடந்தவர் வந்து சேர்வார்.

172. குறிஞ்சி

இது, தோழி தலைமகளை இடத்துய்த்துவந்து தலைமகளை வரைவு கடாயது

வாரணம் உறும் நீர் திகழ் சிலம்பில்
பிரசமொடு விரைஇய வயங்குவெள் அருவி
இன்னிசை இமிழியங் கடுப்ப இம்மெனக்
கல்முகை விடரகஞ் சிலம்ப வீழுங்

5. காம்புதலை மணந்த ஓங்குமலைச் சாரல்
இரும்புவடித் தன்ன கருங்கைக் கானவன்
விரிமலர் மராஅம் பொருந்திக் கோல்தெரிந்து
வரிநுதல் யானை அருநிறத் தழுத்தி
இகலடு முன்பின் வெண்கோடு கொண்டுதன்
10. புல்வேய் குரம்பை புலர ஊன்றி
முன்றில் நீடிய முழவுறழ் பலவின்
பிழிமகிழ் உவகையன் கிளையொடு கலிசிறந்து
சாந்த ஞெகிழியின் ஊன்புழுக் கயருங்
குன்ற நாடன் அன்பிலை யாகுதல்

15. அறியேன் யானஃது அறிந்தனென் ஆயின்
அணியிழை உண்கண் ஆயிந்ழக் குறுமகன்
மணியேர் மாண்நலம் சிதையப்
பொன்னேர் பசலை பாவின்று மன்னே.

- மதுரைப் பாலாசிரியர் நப்பாலனார்.

யானை முழங்குவதும், நீர் விளங்குவதுமாகிய பிரகாசிக் கின்ற மலையிடத்து வண்டுகளோடு விரைந்து செல்கின்ற வெள்ளிய அருவி, இனிய ஓசையுடைய வாத்திய ஒலிமையான இம்மெனும் ஒலியோடு கல் முகையுடைய வெடிப்புகள் ஒலிக்கும்படி விழும். இவ் வகையான மலைச் சாரலிடத்து மூங்கில் வளர்ந்திருக்கும். அவ்விடத்து இரும்பினாற் பண்ணியன போன்ற கரிய கைகளுடைய கானவன் விரிந்த மலருடைய ஆச்சாமரத்தின் பக்கத்தே மறைந் திருந்து அம்பைத் தெரிந்து புள்ளி நெற்றியுடைய யானையின் நெஞ்சிடத்தே செலுத்தி அதனைத் தன் வலியாற் கொல்வான். அவன் அதன் வெள்ளிய கொம்பை எடுத்துப் புல்லால் வேய்ந்த தனது குடலிடத்தே காயும்படி ஊன்றி வைப்பான்; முற்றத்திலே மேளங்களை ஒத்த கனிகள் தொங்கும் பலாவின் கீழ் இருந்து கள்ளை அருந்த விரும்பிச் சுற்றத்தோடு அதன் கீழிருந்து ஆரவாரத் தோடு அதனை உண்பான்; உண்டு சந்தனக்கட்டை விறகிற் சுட்ட ஊன்புழுக்கை அயருவான். இவ் வகையான மலைநாட்டவனே! நீ தலைவிமாட்டு அன்பில்லை யாதலை யான் அறியேன். அறிந்தனனாயின் இன்று, அழகிய ஆபரணமும் பூவிதழ் போன்ற கண்ணும் உடைய தலைவியின் மணிபோன்று மாட்சிமைப்பட்ட அழகு சிதையும்படி பொன்னை ஒத்த பசலைபரவாது. அது கழிந்தது.

173. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது

அறந்தலைப் பிரியாது ஒழுகலுஞ் சிறந்த
கேளிர் கேடுபல ஊன்றலும் நாளும்
வருந்தா உள்ளமொடு இருந்தோர்க்கு இல்லெனச்
செய்வினை புரிந்த நெஞ்சினர் நறுநுதல்

5. மையீர் ஓதி அரும்படர் உழத்தல்
சில்நாள் தாங்கல் வேண்டும் என்றுநின்
நல்மாண் எல்வளை திருத்தின ராயின்
வருவர் வாழி தோழி பலபுரி
வார்கயிற் றொழுகை நோன்சுவல் கொளீஇப்
10. பகடுதுறை ஏற்றத்து உமண்விளி வொஃஇ
உழைமாண் அம்பிணை இனனிநிந் தோடக்
காடுகவின் அழிய உரைஇக் கோடை
நின்றுதின விளிந்த அம்பணை நெடுவேய்க்
கண்விடத் தெறிக்கும் மண்ணா முத்தம்
15. கழங்குறழ் தோன்றல பழங்குழித் தூஅம்
இன்களி நறவின் இயல்தேர் நன்னன்
வின்பொரு நெடுவரைக் கவாஅன்
பொன்படு மருங்கின் மலைஇறந் தோரே.

- முள்ளியூர்ப் பூதியார்.

தருமத்தை விடா தொழுகுதலும், சிறந்த உறவினரது பல துன்பங்களைத் தீர்த்தலும் வருந்தாத உள்ளத்தோடு ஓரிடத்தில் இருந்தவர்களுக்கு இல்லை எனக் கூறித் தலைவர் பொருள் செய்யும் வினைக்குச் செல்லும் நெஞ்சுடையர் ஆயினர். நறிய நுதலும் கரிய நீண்ட கூந்தலும் உடைய நீ பிரிந்திருத்தலாலாகும் அரிய துன்பத்தைச் சிலநாட்கள் தாங்கியிருத்தல் வேண்டுமென்று, அவர் நின் நல்ல அழகிய பிரகாசிக்கின்ற வளையைத் திருத்தினார். பல புரிகளுடைய நீண்ட கயிறுடைய வண்டியில், வலிய கழுத்தைப் பூட்டிய எருது, துறையிடத்துள்ள ஏற்றத்தே ஏறிச் செல்லும்படி உமணர் ஆரவாரஞ்செய்வார். அதற்கு அஞ்சிய மான்கூட்டம் பெண் மானோடு வெருண்டு ஓடும். காடு அழகு அழியும்படி கோடைக் காற்றுக்கு உரைஞ்சிய பெரிய மூங்கிற் கண்ணிடத்து நின்று தெறிக்கும் கழுவாத முத்து கழங்குபோல் தோன்றும். குழியிடத்துப் புதைத்து வைத்த பழைய வலிய இனிப்புடைய கள்ளும் அழகிய தேருமுடைய நன்னது விண்ணை முட்டும் நீண்டவரை இவ் வகையினது. பொன் விளைகின்ற அச்சாரலின் பக்கத்தால் மலையைக் கடந்து சென்ற தலைவர் வருவார். தோழி! வாழ்வாயாக.

174 முல்லை

இது, பாசறைக் கட்டலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது :

- இருபெரு வேந்தர் மாறுகொள் வியன்களத்து
ஒருபடை கொண்டு வருபடை பெயர்க்குஞ்
செல்வம் உடையோர்க்கு நின்றன்று விரலெனப்
பூக்கோள் ஏய தண்ணுமை விலக்கிச்
5. செல்வேம் ஆதல் அறியாள் முல்லை
நேர்கால் முதுகொடி குழைப்பீநீர் சொரிந்து
காலை வானத்துக் கடுங்குரல் கொண்ட
முழங்குதொறுங் கையற்று ஒடுங்கிநப் புலந்து
பழங்கண் கொண்ட பசலை மேனியள்
10. யாங்கா குவள்கொல் தானே வேங்கை
ஊழறு நறுவீ கடுப்பக் கேழ்கொள
ஆகத் தரும்பிய மாசறு சுணங்கினள்
நன்மணல் வியலிடை நடந்த
சில்மெல் ஒதுக்கின் மாஅ யோளே.

- மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார்.

இரண்டு பெரிய அரசர் மாறுபட்ட பெரிய போர்க்களத்து ஒரு படையைக் கொண்டு சென்று, வந்த படையை ஓட்டும், செல்வர்க்கு வெற்றி தாமதிக்கத் தக்கதன்று. பூமி துன்பம் நீங்க வெற்றிமுரசு கொட்டி யாம் செல்வேம் என்பதைக் காதலி அறியாள். முல்லையாகிய நல்ல காட்டில் முதிய முல்லைக் கொடிகள் தழைக்கும்படி மழை சொரிந்து காலையில் வானத்து முழங்கும். முகில் முழங்குந்தோறும் வருந்தி ஒடுங்கி நம்மைப் புலந்து வருத்தங்கொண்ட பசலைமேனியளாயிருப்பாள். வேங்கையின் மலர்ந்த நறிய பூவைப்போல அழகு பெற்ற ஆகத்தே அரும்பிய மாசற்ற சுணங்கையுடையவளாய் நல்ல மணல் பரப்பிய முற்றத்தே உலாவுவாள். இவ்வகையான நல்ல மெல்லிய நடையுடைய காதலி என்ன ஆகுவளோ?

175. பாலை

இது, பிரிவின்கண் வற்புறுக்கும் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது:

வீங்குவளிம்பு உரீஇய விசையமை நோன்சிலை
வாங்குதொடை பிழையா வன்கண் ஆடவர்
விடுதொறும் விளிக்கும் வெவ்வாய் வாளி
ஆறுசெல் வம்பலர் உயிர்செலப் பெயர்ப்பின்

5. பா றுகிளை பயிர்ந்து படுமுடை கவரும்
வெஞ்சரம் இறந்த காதலர் நெஞ்சணர
அரிய வஞ்சினஞ் சொல்லியும் பன்மான்
தெரிவளை முன்கை பற்றியும் வினைமுடித்து
வருதும் என்றனர் அன்றே தோழி
10. கால்இயல் நெடுந்தேர்க் கைவண் செழியன்
ஆலங் கானத்து அமர்கடந் துயர்த்த
வேலினும் பல்ஊழ் மின்னி முரசென
மாரூ விசம்பில் கடியிடி பயிற்றி
நேர்கதிர் நிரைத்த நேமியஞ் செல்வன்
15. போரடங்கு அகலம் பொருந்திய தார்போல்
திருவில் தேஎத்துக் குலைஇ உருகெழு
மண்பயம் பூப்பப் பாஅய்த்
தண்பெயல் எழிலி தாழ்ந்த போழ்தே.

- ஆலம்பேரி சாத்தனார்.

விம்மிய விளிம்பு உரிந்ததும், விசையுடையதுமாகிய வலிய
வில்லை ஆறலை கள்வர் கையிடத்தே வைத்திருப்பார். அச்
சிலையிடத்துவைத்து எய்யும் ஓசையுடன் செல்லும் கொடுமை
யாகிய கூரையுடைய அம்பு வழிச் செல்லும் புதிய மாக்களின்
உயிரைப் போக்கும். விட்டுப் போகாத பருந்தின் கூட்டம்
தம்மினத்தை அழைத்து நாரிய ஊனைப் பிடுங்கி உண்ணும்.
காதலர் நாம் நம்புதற்கரிய சபதங் கூறியும், பல மாட்சிமைப்
பட்ட வளைகள் அணிந்த முன்கையைப் பிடித்தும் வினை
முடித்து வருவேன் என்றார், தோழி! காற்றைப் போல் வேகமாகச்
செல்லும் தேரும், கொடையும் உடைய பாண்டியன் ஆலங்கானத்தே

போர் வென்று உயர்த்திய வேலினும் பார்க்கப், பலமுறை அதிகம்
மின்னி, ஆகாயத்திலே கடிய இடி யிடித்துக், கிரணங்கள் நிரைத்த
சக்கரமுடைய திருமாலின் போர் வென்ற மார்பிடத்தே பொருந்திய
மாலைபோலச், செல்வமுடைய தேயத்தே, நிறமுடைய மண் பல
பயன்களைப் பூத்து மலரும்படி குளிர்ந்த மழை பெய்ய, முகில்கள்
தாழ்ந்து இருளும்போது வருவேன் என்றார். பெயராத பருந்தின்
சுற்றம் தம்மினத்தை அழைத்து நாரிய ஊனை உண்ணும்
சுரத்தைக் கடந்தார்.

(செழியன் காற்றைப்போற் செல்லும் நீண்ட தேரும்,
கொடையும் உடையன். அவன் ஆலங்கானத்தே போரை வென்று
வேலை உயர்த்தி னான். மேகம் அவ் வேலினும் பார்க்க பலமுறை
மின்னி முரசுபோல் இடி இடிக்கும். நேராகிய கதிர்கள் நிரைத்த
சக்கரப் படையுடைய திருமாலின் போர் ஓய்ந்த மார்பில்
அணியப்பட்ட மாலைபோல அழகுடைய தேயத்தில் பலநிறப்
பூக்களை நிலம் செழிப்படைந்து பூக்கும்படி குளிர்ந்த மழையைப்
பெய்ய மேகம் தாழ்ந்தது. பருந்து தம் மினத்தை அழைக்கின்ற
சுரத்தைக் கடந்தவர் நம்புதற்கரிய வஞ்சினத்தைச் சொல்லியும்,
பல மாட்சிமைப்பட்ட அழகிய வளையல்களுடைய முன்
கையைப் பிடித்தும் இக் கார்காலத்தே வினைமுடித்து விரைவில்
வருவேனென்றன ரல்லரோ? தோழி! என்று கூட்டுக)

176. மருதம்

இது, தோழி தலைமகளை வாயின் மறுத்தது.

கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் பரப்பின்
நிலம்பக வீழ்ந்த வேர்முதிர் கிழங்கின்
கழைகண் டன்ன தூம்புடைத் திரள்கால்
களிற்றுச்செவி யன்ன பாசடை மருங்கில்

5. கழுநிவந் தன்ன கொழுமுனை இடைஇடை
முறுவல் முகத்திற் பன்மலர் தயங்கப்
பூத்த தாமரைப் புள்ளிமிழ் பழனத்து
வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கண் நீர்ஞெண்டு
இரைதேர் வெண்குருகு அஞ்சி அயலது

10. ஓலித்த பகன்றை இருஞ்சேற்று அள்ளல்
திதலையின் வரிப்ப ஓடி விரைந்துதன்
ஈர்மலி மண்ணளைச் செறியும் ஊர்
மனைநரு வயலை மரன்இவர் கொழுங்கொடி
அரிமலர் ஆம்பலொடு ஆர்தழை தைஇ
15. விழுவாடு மகளிரொடு தழுஉ அணிப்பொலிந்து
மலர்ள் உண்கண் மாணிழை முன்கைக்
குறுந்தொடி தூடக்கிய நெடுந்தொடர் விடுத்தது
உடன்றனள் போலுநின் காதலி எம்போல்
புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வர் பயந்து
20. நெல்லுடை நெடுநகர் நின்இன்று உறைய
என்ன கடத்தளோ மற்றே தன்முகத்து
எழுதெழில் சிதைய அழுதனள் ஏங்கி
வடித்தென உருத்த தித்திப் பல்ஊழ்
நொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விரல் திருகுபு
25. கூர்நுனை மழுகிய எயிற்றள்
ஊர்முழுதும் நுவலுநிற் காணிய சென்மே.

- மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ.

கடலைப் பார்த்ததுபோலப், புட்கள் ஓலிக்கும், வயல் இடம் அகன்றிருக்கும், அங்குக் கழுவை நாட்டி வைத்தது போன்ற மொட்டுகள் இலங்கத் தாமரை பூத்திருக்கும். தாமரை நிலம் வெடிக்கும்படி வேர் முதிர்ந்த கிழங்கை வீழ்த்தியிருக்கும். அதன் துவாரமுடைய திரண்ட கால் கரும்புபோலப் பெரிதாயிருக்கும். இலை, யானையின் செவிபோன்றிருக்கும். இவ் வகையான வயலிடத்து வேப்பம்பூ மொட்டுப் போன்ற நீண்ட கண்ணுடைய நண்டு இரைதேடும். வெள்ளைக் கொக்குக்கு அஞ்சி அயலே செழித்து வளர்ந்திருக்கும் பகன்றையின் பக்கத்தே உள்ள சேற்றில் வரி உண்டாக ஓடி விரைவாகத் தனது நீர் நிறைந்த மண் புற்றில் ஓளிக்கும். இவ் வகையான மருத நிலத்தை யுடையவனே! மலையிடத்தே வளர்ந்து மரத்திற் படர்கின்ற வயலைக் கொடியின் வரியுடைய மலரை, ஆம்பலொடு சேர்த்துத் தழை யுடையணிந்து

விழாக் கொண்டாடும் மகளிரோடு (பரத்தையரோடு) தழுவி விளையாடிய உன்னை, மலர்போன்ற கண்ணும் அழகிய ஆபரணமு முடைய அவள், குறிய வளைகளாற் றழுவிய உனது நீண்ட தொடர்பை விட்டு வருந்தினாள் போலும்! “எம்மைப்போல சிறிய மயிர்க்குடுமியுடைய புதல்வரைப் பெற்று நெல்லுடைய பெரிய வீட்டில் நின்னையின்றி உறைய என்ன விதியுடையராயினேம்” என்றுகூறி, முகத்தின் அழகுசிதையஏங்கி அழுதாள். இவள், அடித்தது போன்று இடையிடையே எழுந்த பொறியும், பல முறை நொடித்ததனால் உண்டானது போன்ற சிவப்பும் உடைய மெல்லிய விரலை வைத்துத் திருகுதலினால், கூரிய நுனை மழுங்கிய பல்லினளாயினாள். உன்னைப் பரத்தையரிடத்திற் கண்டதை ஊர் முழுவதும் சொல்லும். நீ அவர்களிடத்திற் செல்வாயாக.

177. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியது :

தொல்நலம் சிதையச் சாஅய் அல்கலும்
இன்னும் வாரார் இனியெவன் செய்கெனப்
பெரும்புலம்பு உறுதல் ஓம்புமதி சிறுகன்
இரும்பிடித் தடக்கை மான நெய்அருந்து

5. ஒருங்குபிணித் தியன்ற வெறிகொள் ஐம்பால்
தேங்கமழ் வெளிமலர் பெய்ம்மார் காண்பின்
கழைஅமல் சிலம்பின் வழைதலை வாடக்
கதிர்கதங் கற்ற ஏகல் நெறியிடைப்
பைங்கொடிப் பாகல் செங்கனி நசைஇக்
10. கான மஞ்சைக் கமஞ்சுல் மாப்பெடை
அயிரியாற்று அடைகரை வயிரின் நரலுங்
காடிந் தகன்றோர் நீடின ராயினும்
வல்லே வருவர் போலும் வென்வேல்
இலைநிறும் பெயர ஓச்சி மாற்றோர்
15. மலைமருள் யானை மண்டமர் ஒழித்த
கழல்கால் பண்ணன் காவிரி வடவயின்

நிழல்கயம் தழீஇய நெடுங்கால் மாவின்
தளிர்ஏர் ஆகம் தகைபெற முகைந்த
அணங்குடை வனமுலைத் தூஅயநின்

20. சுணங்கிடை வரித்தல் தொய்யிலை நினைந்தே.

- செயலூர் இளம்பொன் சாத்தன் கொற்றனார்.

“யான் எனது பழைய அழகு கெடும்படி சோர்ந்து ஒடுங்கவும், அவர் இன்னும் வராராயினார். இனி யாது செய்வேன்” எனப் பெரிதும் புலம்புவதை நிறுத்துவாயாக. அவர் சென்ற சுரவழி யிடத்தே, மூங்கில் நெருங்கி வளர்ந்திருக்கும் மலையில் சுரபுன்னையின் தலை வாடும்படி வெயில் கோபங்கொண்டு எறிக்கும். அவ் வழியிடத்துப் பழுத்த சிவந்த கனியை விரும்பி உண்ணும், காட்டுமயில், சூல் முதிர்ந்த பெரியபேட்டை, மணல் எழும் ஆற்றின் கரையிடத்திருந்து, கொம்பு வாத்தியம் போலக் கூவி அழைக்கும். இவ்வாறு காட்டைக் கடந்து சென்றால் உன் கணவர். வெற்றி வேலை இரத்தம் பிரளம்படி எறிந்து பகைவரின் மலையை ஒத்த யானையைக் கொன்று நெருங்கிய போரை வென்ற வீரக் கழலணிந்த பண்ணனது, காவிரியாற்றின் வடகரை. அவனது, வடக்கே நிழலுடைய நீர்நிலைக்குப் பக்கத்தில் நிற்கும் நீண்ட அடியுடைய மாவின் தளிரை ஒத்த மார்பிடத்தே அழகு பெறத் தோன்றின அழகு தேமல் படர்ந்தன, அழகிய நின் தனங்கள். அவையிடத்துப் பரந்த நின் அழகு தேமல் மீது எழுதப் பட்டுள்ளன, தொய்யிலாகிய கரும்பும் வல்லியும். நின் தலைவர் பிரிந்து நீடித்தனராயினும், இத் தொய்நிலை நினைந்தும், சிறிய கண்ணுடைய பெண் யானையின் துதிக்கைபோல நெய்ப்பூசி ஐம்பாலாய்ப் பின்னி முடிந்த வாசமிகுந்த கூந்தலை நினைந்தும் விரைவில் வருவார்.

178. குறிஞ்சி

இது, தோழி வரைவு மலிந்து சொல்லியது.

வயிரத்து அன்ன வையேந்து மருப்பின்
வெதிர்வேர் அன்ன பருஉமயிர் பன்றி
பறைக்கண் அன்ன நிறைச்சுனை பருகி
நீலத்து அன்ன அகலிலைச் சேம்பின்

5. பின்டம் அன்ன கொழுங்கிழங்கு மாந்திப்
பிடிமடிந் தன்ன கன்மிசை ஊழ்இழிபு
யாறுசேர்ந் தன்ன ஊறுநீர்ப் படாஅர்ப்
பைப்புதல் நளிசினைக் குருகிருந் தன்ன
வண்பிணி அவிழ்ந்த வெண்கூ தாளத்து
10. அலங்குகுலை யலரி தீண்டித் தாதுகப்
பொன்னுரை கட்டளை கடுப்பக் காண்வரக்
கிளைஅமல் சிறுதினை விளைகுரல் மேய்ந்து
கண்இனிது படுக்கும் நன்மலை நாடொளடு
உணர்ந்தனை புணர்ந்த நீயும் நின்னதோள்
15. பணைக்கவின் அழியாது துணைப்புணர்ந் தென்றும்
தவலில் உலகத்து உறையிரோ தோழி
எல்லையும் இரவும் என்னாது கல்லெனக்
கொண்டல் வான்மழை பொழிந்த வைகறைத்
தண்பனி அற்சிரம் துமியோர்க் கரிதெனக்
20. கனவினும் பிரிவறி யலனே அதன்தலை
முன்தான் கண்ட ஞான்றினும்
பின்பொரிது அளிக்ருந்தன் பண்பி னானே.

- பரணர்.

வயிரத்தைப் போன்றதும் கூரியதுமாகிய ஏந்திய மருப்புடையது பன்றி. அதன் மயிர், மூங்கில் வேர் போன்றது. அது, பறைக்கண் போன்ற வட்டமான சுனையிடத்து நீரைப் பருகும். குவளையின் இலை போன்ற இலையுடைய சேம்பின், சோற்றுருண்டை போன்ற திரண்ட பெரிய கிழங்கை உண்ணும். பெண் யானை கிடந்தாற் போன்ற கற்பாறைமீது ஊற்றுநீர் சேர்ந்து ஆறுபோல் ஓடும். அதன் பக்கத்தே உள்ள புதரில் கூதாளி படர்ந்திருக்கும். அதனிடத்தில் கொக்கு இருந்தாற் போன்று கூதாளத்தின் அசை கின்ற பூங்கொத்து விரிந்திருக்கும். அம் மலரைப் பன்றி தீண்டுதலால் பூந்தாது அதன்மீது சொரியும். அதனால் அது பொன்னுரைக்கும் கட்டளைக் கல் போலத் தோன்றும். அது பல மட்டங்களுடைய சிறிய திணையின் கதிரை மேய்ந்து இனிது கண் தூங்கும். இவ் வகையான மலைநாடனைச் சேர்ந்த நீ, நின்

தோளின் பெரிய அழகு குன்றாத துணைவரைச் சேர்ந்து என்றும் கேடில்லாமல் உறைதல் கூடுமோ? தோழி! இராப்பகல் என்னாது முகில் 'கல்' என்னுமோசையோடு மழை பொழியும். இவ்வகையான பின் பனியுடைய அக் காலத்தே தலைவரைப் பிரிந்திருப்பவர்க்கு ஆற்றி இருத்தல் அரிதென்று அவர் பிரிந்திருக்கமாட்டார். முன், தான் உன் கவலையைக் கண்டபொழுதிலும் இப்பொழுது தன் கருத்தினை முடிக்கும் பண்பிணையுடையவர் (விரைவில் மணந்து கொள்வார் என்றவாறு.)

179. பாலை

இது, பிரிவுணர்த்திய தலைமகற்குத் தோழி செலவமுங்கச் சொல்லியது

விண்டோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅன்
வெண்தேர் ஓடுங் கடங்காய் மருங்கில்
துனையெரி பரந்த துன்னரும் வியன்காட்டுச்
சிறுகண் யானை நெடுங்கை நீட்டி

5. வான்வாய் திறந்தும் வண்புனல் பெறாஅது
கான்புலந்து கழியுங் கண்ணகன் பரப்பின்
விடுவாய்ச் செங்கணைக் கொடுவில் ஆடவர்
நல்நிலை பொறித்த கல்நிலை அதர
அரம்புகொள் பூசல் களையுநர்க் காணாச்
10. சுரஞ்செல விரும்பினி ராயின் இன்னகை
முருந்தெனத் திரண்ட முன்எய்ற்றுத் துவர்வாய்க்
குவளை நாள்மலர் புரையும் உண்கண்ணிம்
மதியேர் வாள்நுதல் புலம்பப்
பதிபெயர்ந்து உறைதல் ஒல்லுமோ நாமக்கே.

- கொடிமங்கலத்து வாதுளி நற்சேந்தனார்.

வானத்தை முட்டும் சிகரமுடைய பெரிய மலைச்சாரலிற் பேய்த் தேர் ஓடும். இவ்வகையாக காடு காய்ந்திருக்குமிடத்தில் நெருப்பு நெருங்கிப் பரந்து எரியும். அதனால் காடு செல்லுதற் கரிதாயிருக்கும். அங்குச் சிறிய கண்ணுடைய யானை நீண்டகையை நீட்டியும் பெரிய வாயைத் திறந்தும் நீர்பெறாது பெரிய காட்டை வெறுத்துச் செல்லும். இவ்வகையான பெரிய

காட்டில், கவர்ப்பட்ட முனையுடைய சிவந்த அம்பும் வளைந்த வில்லுமுடைய ஆடவர், பெயரும் பீடும் எழுதி நாட்டப்பட்ட வீரக் கல்லின் பக்கத்தே சென்று தம்மை எதிர்த்துப் போர் செய்து வெல்வோரைக் காணாராயிருப்பார். இவ்வகையான சுரத்தே செல்ல விரும்பினீராயின், இனிய நகையும் பட்சியின் இறகடி போன்று திரண்ட கூரிய எயிறும், சிவந்த வாயும், புதிதாக மலர்ந்த குவளைமலர்போன்ற கண்ணும், பிறையை ஒத்த நெற்றியும் உடைய காதலி தனிமையால் வருந்துவாள். இவ்வாறு அவர் புலம்ப நீர்பெயர்தல் ஏற்றதோ.

180. நெய்தல்

இது. இரந்து பின்னின்ற தலைமகனுக்குக் குறைநேர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறை நயப்பக் கூறியது

நகைநனி யுடைத்தால் தோழி தகைமிகக்
கோதை ஆயமொடு குவவுமணல் ஏறி
வீததை காணல் வண்டல் அயரக்
கதழ்பரித் திண்தேர் கடைஇ வந்து

5. தண்கயத்து அமன்ற ஒண்பூங் குவளை
அரும்பலைத் தியற்றிய சுரும்பார் கண்ணி
பின்னுப்புறந் தாழக் கொன்னே சூட்டி
நல்வரல் இளமுலை நோக்கி நெடிதுநினைந்து
நில்லாது பெயர்ந்தனன் ஒருவன் அதற்கே
10. புலவுநா றிருங்கழி துழைஇப் பலவுடன்
புள்இறை கொண்ட முள்ளுடை நெடுந்தோட்டுத்
தாழை மணந்து ஞாழலொடு கெழீஇப்
படப்பை நின்ற முடத்தாட் புண்ணைப்
பொன்னேர் நுண்தாது நோக்கி
15. என்னும் நோக்குமில் வழுங்கல் ஊரே.

- கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார்.

தோழி! மிகுந்த மாலை சூடிய ஆயத்தோடு மணற் குன்றின் மீது பூக்கள் செறிந்த கடற்சோலையிடத்து வண்டல் விளையாடினேம். அப்போது ஒருவன் வேகமாகச் செல்லும்

குதிரை பூட்டிய வலிய தேரை ஓட்டி வந்தான். வந்து குளிர்ந்த தடாகத்தே வளர்ந்த அழகிய குவளைப்பூவின் அரும்பினார் கட்டிய கண்ணியைப் பின்புறத்தே வந்து கூந்தலிற் சூட்டினான். உனது அழகிய இளைய முலைகளை நோக்கி நெடுநேரம் ஆலோசித்து நின்று பின் நில்லாது போயினன். இது பெரிதும் நகைக்கத் தக்கதாயிருந்தது. புலால் நாறுகின்ற கரிய கழியிடத்தே துழாவி இரைகொள்ளும் புட்கள் நீண்ட இதழுடைய தாழையிடத்தே இருக்கும். தாழையோ பூவோடு, சோலையிடத்து நின்று, வளைந்த காலுடைய புன்னையுடன் பின்னி நிற்கும். 'அப் புன்னையின் நுண்ணிய தாதை நோக்குவீர்களாக' என்பர் ஆரவாரமுடைய இவ்வூரிடத்துள்ளவர்கள்.

181. பாலை

இது, தலைமகன் இடைச்சுரத்து ஓழியக் கருதிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது

துன்னருங் கானமுந் துணிதல் ஆற்றாய்
பின்நின்று பெயரச் சூழ்ந்தனை யாயின்
என்றிலை யுரைமோ நெஞ்சே ஓன்னார்
ஓம்பரண் கடந்த வீங்குபெருந் தாளை

5. அடுபோர் மிஞிலி செருவிற்கு உடைஇ
முருகுறழ் முன்பொடு பொருதுகளைச் சிவப்ப
ஆஅய் எயினன் வீழ்ந்தென ஞாயிற்று
ஓண்கதிர் உருப்பம் புதைய ஓராங்கு
வம்பப் புள்ளின் கம்பலைப் பெருந்தோடு
10. விசம்பிடை தூர ஆடி மொசிந்துடன்
பூவிரி அகந்துறைக் கனைவிசைக் கடுநீர்க்
காவிரிப் போரியாற்றி அயிர்கொண்டு ஈண்டி
எக்கர் இட்ட குப்பை வெண்மணல்
வைப்பின் யாணர் வளங்கெழு வேந்தர்
15. ஞாலம் நாளும் நலங்கெழு நல்லிசை
நான்மறை முதுநூல் முக்கண் செல்வன்
ஆல முற்றம் கவின்பெறத் தைஇய
பொய்கை சூழ்ந்த பொழின்மனை மகளிர்
கைசெய் பாவைத் துறைக்கண் இறுக்கும்

20. மகர நெற்றி வான்தோய் புரிசைச்
சிகரந் தோன்றாச் சேணுயர் நல்லில்
புகாஅர் நன்னாட் டதுவே பகாஅர்
பண்டம் நாளும் வண்டார் ஐம்பால்
பணைத்தகைத் தடைஇய காண்பின் மென்தோள்
25. அணங்குசால் அரிவை இருந்த
மணங்கமழ் மறுகின் மணல்பெருங் குன்றே.

- பரணர்.

செல்லுதற்கரிய காட்டைக் கடக்கத் துணிய ஆற்றா தனையாய்ப் பின்னே நின்று மீள நினைந்தாய். அவ்வாறு நீ செய்தனையாயின் எனது நிலைமையைக் கூறுவாயாக. வெற்றிப் போரையுடைய ஞிமிலி பகைவரது காவலுடைய மதிலைக் கடந்த மிகப் பெரும் படையை உடையன், கொடையாற் சிறந்த எயினன். அவனைப் போரிடத்தே முருகனை ஓத்த வலியோடு போர்க்களத்தே இரத்தஞ் சிந்தும்படி எதிர்த்து, ஞிமிலி தோற்று வீழ்ந்தான். அப்போர்க் களத்தின் கொடுமைபோலச் சூரியனின் வெம்மை யாகிய கிரணங்கள் தாக்கும். அப்பொழுது புதிதாக வந்த ஆராவாரமுடைய பட்சிகளின் பெருங் கூட்டம் வாட்ட மடைந்து ஆகாயத்தில் தூரப் பறந்து செல்லும். சென்று பூக்கள் மொய்த்து மலர்ந்திருக்கின்ற அம்பின் விசை யோடு ஓடும் கடிய நீரையுடைய காவிரியாற்றின் மணலிடத்தே கூட்டமாக இருக்கும். காவிரியாறு வாரடித்து மணலின் கும்பலை விடுகின்ற புது வருவாயினையுடைய நாடு சோழ அரசருக்குரியதாயிருக்கும். இவர்களுக் குரிய காவிரியாற்றங்கரையில் உலகெங்கும் பரந்த நல்ல புகழும் முது நூலாகிய நான்மறையுமுடைய முக்கட் செல்வரது (சிவபெருமானது) ஆல மரத்தின் கீழுள்ள முற்றத்தை பொய்கை சூழ்ந்த சோலையிடத்து மனைகளி லுள்ள பெண்கள் அழகு பெறும்படி அலகிடுவார்கள். அலகிட்டக் கையினாற்செய்த பாவைகளைத் துறையிடத்தே போடுவர். வண்டு மொய்க் கின்ற ஐம்பாலும், மூங்கில் போன்ற தோளும் உடைய தெய்வப் பெண் போன்றவள் இருந்த மணம் வீசுகின்ற வீதியிலுள்ள பெரிய மணற்குன்று, மகரம் போன்ற உச்சியும், வாளைத் தொடும்

மதிலும், சிகரத்தைக் காணமுடியாததுமாகிய நல்ல வீடுகளை யுடையதாய்ப் பண்டங்களால் நிறைந்து கிடக்கும் துறையுடைய புகார் நன்னாட்டதுவே.

(புகாரிடத்தே காவோரிக்கரையில் பெண்கள் ஆலமர் கடவுளின் முற்றத்தை அலகிட்டுப் பாவையைத்துறையிலிடும் இடத்தது, எனது காதலியிருந்த மணற்குன்று என்று சேர்த்துக்கொள்க.)

182. குறிஞ்சி

இது, தோழி இரா வருவானைப் பகல் வருகவென்றது

பூங்கண் வேங்கைப் பொன்னினர் மிலைந்து
வாங்கமை நோன்சிலை எருத்தத் திரீஇத்
தீம்பழப் பலவின் சுளைவிளை தேறல்
வீளை அம்பின் இளையரொடு மாந்தி

5. ஓட்டியல் பிழையா வயநாய் பிற்பட
வேட்டம் போகிய குறவன் காட்ட
குளவித் தண்புதல் குருதியொடு துயல்வர
முளவுமாத் தொலைச்சம் குன்ற நாட
அரவெறி யுருமோ டொன்றிக் கால்வீழ்த்து
10. உரவுமழை பொழிந்த பானாட் கங்குல்
தனியை வந்த வாறுநினைந் தல்கலும்
பனியொடு கலுமுமிவள் கண்ணே அதனால்
கடும்பகல் வருதல் வேண்டும் தெய்ய
அதிர்குரல் முதுகலை கறிமுறி முனைஇ
15. உயர்சிமை நெடுங்கோட் டுகள உக்க
கமழிதழ் அலரி தூஅய் வேலன்
வெறியயர் வியன்களம் கடுக்கும்
பெருவரை நண்ணிய சார வானே.

- கபிலர்

குறவன் வேங்கையின் பொன்போன்ற பூங்கொத்துகளைச் சூடி, வளைந்த வலிய சிலையைத் தோளிடத்தே கொண்டு, பலாவின் இனிய சுளையிடத்து விளைந்த கள்ளைச் சீழ்க்கை

ஓசைவிடும் அம்புடைய இளையரோடும் இருந்து பருகுவான்; வேட்டையைத் துரத்துவதிற்றப்பாத வலிய நாய்கள் பின்னே செல்ல வேட்டைக்குப் போய்க் காட்டிடத்துள்ள மல்லிகைப் புதர் இரத்தம் படும்படி முட்பன்றியைக் கொண்டு வேட்டையாடு வன். இவ் வகையான மலைநாடனே! முழக்கத்தோடு காலுன்றிக் கடுமழை பொழிந்த நடு இரவில் நீர் தனியே வந்தீர். நீர் வந்தமையை நினைந்து இவள் கண்கள் நீரைச் சொரியும். ஆதலின், அதிர்கின்ற குரலுடைய முதியமந்தி மிளகுகொடி படரும் உயர்ந்த மலையின் உச்சியிடத்தில் பாய்ந்து விளையாட உதிர்ந்த வாசமுடைய அலரிபரந்து, வேலனுக்கு வெறியாடும் பெரிய களரியை நிகர்க்கும் பெரிய மலைச்சாரலிடத்தே இனி நல்ல பகல்நேரத்தே வருதல் வேண்டும்.

183. பாலை

இது, தலைமகன், குறித்த பருவ வரவு கண்டு தோழிக்குச் சொல்லியது:

குவளை உண்கண் கலுழவுந் திருந்திழைத்
திதலை அல்குல் அவ்வரி வாடவும்
அத்தமார் அழுவம் நத்துறந் தருளார்
சென்றுசே ணிடையர் ஆயினும் நன்றும்

5. நீடலர் என்றி தோழி பாடான்று
பனித்துறைப் பெருங்கடல் இறந்துநீர் பருகிக்
குவவுத்திரை அருந்து கொள்ளைய குடக்கேர்பு
வயவுப்பிடி யினத்தின் வயின்வயின் தோன்றி
இருங்கிளைக் கொண்மு ஓருங்குடன் துவன்றிக்
10. காலை வந்தன்றால் காரே மாலைக்
குளிக்கொள் பிடவின் கூர்முக அலரி
வண்டுவாய் திறக்கும் தண்டா நாற்றம்
கூதிர் அற்சிரத்து ஊதை தூற்றப்
பனியலைக் கலங்கிய நெஞ்சமொடு
15. வருந்துவம் அல்லமோ பிரிந்திசினோர் திறத்தே.

- கருவூர்க் கலிங்கத்தார்.

தோழி! எனது குவளை மலரை ஒத்த கண்கள் நீர் கொண்டன. அழகிய ஆபரணமணிந்த பொறியுடைய அல்குலின் அழகிய வரிகள் வாடின. யான் இவ்வாறாகவும் அரிய சுரத்தே நம்மைத் துறந்து அருளாது சென்ற தொலைவிடத்தனராயும் நீண்ட காலம் தங்காரென்று கூறினாய். துயரமோ பெரிதாயிற்று. முகிற் கூட்டங்கள் குளிர்ந்த துறையுடைய பெரிய கடலிடத்தே படிந்து நீர் பருகிக் குவிந்த திரைகளை விழுங்கும். விழுங்கி மேற்கே எழுந்து சூற்கொண்டு வயாக்கொண்ட பெண்யானைக் கூட்டம் போல இடங்கள் தோறும் தோன்றும். இவ் வகையான முகில்கள் ஓரிடத்திற்கூடிக் காலையில் கார்காலம் வந்தது. மாலையில் குளிர்ச்சியடைந்த பிடவின் கூரிய முகிழ்த்த மொட்டை வண்டு ஊதி வாய்திறக்கச் செய்யும். அதனால் எழுந்த மிகுந்த நாற்றத்தைப் பணிக்காலத்துக் குளிர்காற்றுத்தூற்றும். இவ்வாறு குளிர் வருத்துதலாற் கலங்கிய நெஞ்சோடு பிரிந்தோர் காரணமாக வருந்துவ மல்லமோ?

184. முல்லை

இது, தலைமகன் வினைவயிற் பிரிந்து வந்து எய்தியவிடத்துத் தோழி மகிழ்ந்துரைத்தது

கடவுட் கற்பொடு குடிக்குவிளக் காகிய
புதல்வன் பயந்த புகழ்மிகு சிறப்பின்
நன்ன ராட்டிக் கன்றியும் எனக்கும்
இனிதா கின்றால் சிறக்கநின் ஆயுள்

5. அருந்தொழில் முடித்த செம்மல் உள்ளமொடு
சுரும்பிமிர் மலர காணம் பிற்பட
வெண்பிடவு அவிழ்ந்த வீகமழ் புறவில்
குண்டைக் கோட்ட குறுமுள் கள்ளிப்
புன்தலை புதைத்த கொழுங்கொடி முல்லை
10. ஆர்கழல் புதுப்பூ உயிர்ப்பின் நீக்கித்
தெள்ளறல் பருகிய திரிமருப்பு எழிற்கலை
புள்ளியம் பிணையொடு வதியும் ஆங்கண்
கோடுடைக் கையர் துளர்எறி வினைஞர்
அரியல் ஆர்கையர் வினைமகிழ் தூங்கச்

15. செல்கதிர் மழுகிய உருவ ஞாயிற்றுச்
செக்கர் வானஞ் சென்ற பொழுதில்
கற்பால் அருவியின் ஒலிக்கும் நற்றேர்த்
தார்மணி பலவுடன் இயம்பச்
சீர்மிகு குரிசில்நீ வந்துநின் நறுவே.

- மதுரை மருதன் இளநாகனார்.

ஐயனே! நீர் வந்து நின்றது, கடவுட் கற்போடு கூடியவரும் குடிக்கு விளக்குப் போன்ற புதல்வனைப் பெற்ற சிறப்புடைய வளமாகிய நின் தலைவிக்கு அன்றி எனக்கும் இனிதாயிருக்கின்றது. நின் ஆயுள் சிறப்பதாக. நீ வினைமுடித்து மகிழ்ச்சியோடு வரும்போது வண்டு ஒலிக்கும் மலருடைய காணம் நின்தேருக்குப் பிற்படும். வெண்பிடவு கமழ்கின்ற முல்லை நிலத்தில், குறுகிய முள்ளும் திரண்ட கோடுமுடைய கள்ளியின் தலையைச் செழித்து வளர்ந்து மலர்ந்து மணக்கும் முல்லைக் கொடி மூடியிருக்கும். அவ்விடத்தே ஆர்க்குக் கழன்ற பூக்களை ஊதி நீக்கித் தெளிந்த நீரைப் பருகும் குறுகிய மருப்புடைய அழகிய மான், புள்ளியுடைய பெண் மானோடு தங்கும். அப்பொழுது கோலுடைய கையரும், பயிரிடத்தே களைபறிப்பவரும், கள்ளருந்துபவர்களு மாகிய மாக்கள் மகிழ்ந்து ஆடுவர். அப்பொழுது கதிர்மழங்கிய சூரியன் சிவந்த வானத்தே செல்லும். இந் நேரத்தில் அருவி ஒலிப்பதுபோல் ஒலிக்கும் தேரிடத்துக் கட்டிய மணிகள் பல ஒலிக்க, நீர் வந்தீர்.

(நீர் வந்து நின்றது நின் தலைவிக்கன்றி எனக்கும் இனிதாகும்.)

185. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது

எவ்வளை ஞெகிழ்ச் சாஅய் ஆயிழை
நல்லெழிற் பணைத்தோள் இருங்கவின் அழியப்
பெருங்கை அற்ற நெஞ்சமொடு நத்துறந்து
இரும்பின் இன்னுயிர் உடையோர் போல

5. வலித்து வல்லினர் காதலர் வாடல்
ஒலிகழை நிவந்த நெல்லுடை நெடுவெதீர்

கலிகொள் மள்ளர்வில் விசையின் உடையப்
பைதற வெம்பிய கல்பொரு பரப்பின்
வேனில் அத்தத் தாங்கண் வானுலந்து

10. அருவி ஆன்ற உயர்சிமை மருங்கில்
பெருவிழா விளக்கம் போலப் பலவுடன்
இலைஇல மலர்ந்த இலவமொடு
நிலையுயர் பிறங்கல் மலைஇறந் தோரே.

- பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

வாடி ஒலிக்கின்ற நெல்லுடைய மூங்கில், ஆரவாரஞ் செய்யும்
மள்ளரது வில்லின் விசை போல உடையும். இவ்வாறாகும்படி கல்
உயர்ந்த நிலப்புரப்பு பசுமையற்று வெம்பும். இவ் வெப்பமுடைய
வழியிடத்து மழை பெய்யாது அருவி வறண்ட உயர்ந்த மலைச்
சாரலில் பெரிய விழாவுக்கு ஏற்றிய தீபம்போல இலவமரங்கள்
பல பூக்களைப் பூத்திருக்கும். இவ் வகையான சிறிய மலையைக்
கடந்தார் என் காதலர். அழகிய ஆபரண மணிந்தவளே! எனது
விளங்கும் வளைகள் கழலவும், அழகிய திரண்ட தோள்கள்
பெரிய அழகு கெடவும் பெரிதும் வருந்திய நெஞ்சோடு
நானிருப்பவும், அவர் பிரிந்திருக்கின்றார். அவர் இரும்பைப் போன்று
இன்னாத உயிருடையராய் மிகவும் கடிய நெஞ்சினராவார்.

186. மருதம்

இது, தலைமகட்குப் பாங்காயினார் கேட்ப இல்லிடைப் பரத்தை
சொல்லி நெருங்கியது

வானம் வேண்டா வறனில் வாழ்க்கை
நோன்ஞான் வினைஞர் கோளறிந்து ஈர்க்கும்
மீன்முதிர் இலஞ்சிக் கலித்த நாமரை
நீர்மிசை நிவந்த நெடுந்தாள் அகலிலை

5. இருங்கயம் துளங்கக் காலுறு தோறும்
பெருங்களிற்றுச் செவியின் அலைக்கும் ஊரனொடு
எழுந்த கௌவையோ பெரிதே நட்பே
கொழுங்கோல் வேழத்துப் புணைதுணை யாகப்
புனலாடு கேண்மை அனைத்தே அவனே

10. ஒண்டொடி மகளிர் பண்டையாழ் பாட
ஈர்ந்தன் முழுவின் எறிகுணில் விதிர்ப்பத்
தண்நறுஞ் சாந்தம் கமழும் தோள்மணந்து
இன்னும் பிறள்வயி னானே மனையோள்
எம்மொடு புலக்கும் என்ப வென்வேல்
15. மாரி அம்பின் மழைத்தோல் பழையன்
காவிரி வைப்பிற் போலார் அன்னஎன்
செறிவளை யுடைத்தலோ இலனே உரிதினின்
யாந்தன் பகையேம் அல்லேம் சேர்ந்தோர்
திருநுதல் பசப்ப நீங்கும்
20. கொழுநனுஞ் சாலுந்தன் உடனுறை பகையே.

- பரணர்.

வலிய தூண்டிலால் மீன் பிடிப்போர் சவர்க்கம் வேண்டாத
அறனில் லாத வாழ்க்கையராவார். அவர்கள் தூண்டிலில் மீன்
பற்றியதை யறிந்து தூண்டிற் கயிற்றை இழுப்பார். இவ்வாறு
மீன்கள் மிகுந்திருக்கும் மடு விடத்தே தாமரை, செருக்கி வளர்ந்
திருக்கும். நீரின் மீது மிதக்கும், நீண்ட தாளில் நிற்கும் அதன்
அகன்ற இலை, பெரிய மடுநீர் அசையும்படி காற் றடிக்குந்
தோறும் பெரிய யானையின் செவிபோல அசையும். இவ்
வகையான மருதநிலத் தலைவனோடு நாம் கூடியிருந்ததனால்
எழுந்த பழி வார்த்தைகள் பெரிதாயின. பெரிய குத்துக்
கோலையுடைய யானையாகிய தெப்பத்துணை யாக புனலாடும்
அவ்வளவுமே அவனது உறவாகும். அவனது மனைவியோ
ஒள்ளிய வளையணிந்த பாடன் மகளிர் பழைய யாழை மீட்டுப்
பாட, குளிர்ந்த முழுவில் அடிக்கும் குறுந்தடி ஓசைபோல,
தண்ணிய சாந்தணிந்த தோள்களால் பரத்தையைத் தழுவி
இன்னும் பிறளிடத்தனாயினான், தன் கணவன் என்று என்னை
வெறுத்துக் கூறுவன் என்று பிறர் சொல்லக் கேட்டேன். வெல்லும்
வேலும் மழைபோற் சொரியும் அம்பும் கரிய பரிசையும் உடைய
பழையனின் காவிரிக்கரையிற் போரைப் போன்று இறுகிய
வளைகள் (கழல்வதால்) உடைதல் ஒழிவில்லையாகும்.

உண்மையில் யாம் அவள் பகையனளல்லேம். சேர்ந்தவர்களது அழகிய நெற்றி பசப்பு நீங்குகின்ற கணவனிடத்தில் அவள் பகைகொண்டிருத்தல் ஏற்றது.

187. பாலை

இது, பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது

தோள்புலம் பகலத் துஞ்சி நம்மொடு
நாள்பல நீடிய கரந்துறை புணர்ச்சி
நாணுடை மையின் நீங்கிச் சேய்நாட்டு
அரும்பொருள் வலித்த நெஞ்சமோ டேகி

5. நம்முயர்வு உள்ளினர் காதலர் கறுத்தோர்
தெம்முனை சிதைத்த கடும்பரிப் புரவி
வார்கழல் பொலிந்த வன்கண் மழுவர்
பூந்தொடை விழுவின் தலைநாள் அன்ன
தருமணல் ஞெயிரிய திருநகர் முற்றம்
10. புலம்புறுங் கொல்லோ தோழி சேனோங்கு
அலந்தலை ஞெமையத் தாளில் ஆங்கண்
கல்சேர்பு இருந்த சில்குடிப் பாக்கத்து
எல்விருந்து அயர ஏமத்து அல்கி
மனையுறை கோழி அணல்தாழ்பு அன்ன
15. கவையொண் தளிர கருங்கால் யாஅத்து
வேனில் வெற்பில் கானங் காய
முனையெழுந் தோடிய கெடுநாட் டாரிடைப்
பனைவெளிறு அருந்து பைங்கண் யானை
ஒண்சுடர் முதிரா இளங்கதிர் அமையத்துக்
20. கண்படு பாயல் கையொடுங்கு அசைநிலை
வாள்வாய்ச் சுறவின் பனித்துறை நீந்தி
நாள்வேட்டு எழுந்த நயனில் பரதவர்
வைகுகடல் அம்பியில் தோன்றும்
மைபடு மாமலை விலங்கிய சுரனே.

- மாமூலனார்.

காதலர் தோள்களின் வருத்தம் அகலும்படி நம்மோடு பல நாட்கள் துயின்ற நீண்ட களவுப்புணர்ச்சி நாணந் தருகின்றமையின், அதனைவிட்டு நீங்கினார் (மணந்துகொண்டார்). இப்பொழுது அவர் தூரத்தே அரும் பொருள் பெறுவதற்கு ஏவுகின்ற நெஞ்சமோடு சென்று நமது வருத்தத்தை நினைக்கின்றார் அல்லர். தோழி! பகைத்தவரின் பகைப்புலத்தை அழித்த வேகமுடைய குதிரையும், பெரிய வீரக்கழலுமுடைய வலிய கண்ணுடைய வீரர்களது பூமாலை விழாவின் முதல் நாளைப்போல, மணல் கொண்டு வந்து பரப்பப்பட்ட வீட்டின் முற்றம் தனிமையுறு மல்லவோ? அவர் செல்லும் சுரத்தில் உயர்ந்து வாடிய தலையுடைய ஞெமை மரத்தின் அடியில் குரங்குகள் சேர்ந்து இருக்கும். அதன் அருகாமையிலுள்ள சிறுகுடியிடத்து கோழிகள் இராக்காலத்தே தங்கியிருக்கும். கரிய அடியுடைய யாமரத்தின் கவர்ப்பட்ட அழகிய தளிர்கள், வீட்டில் உறையும் அக் கோழியின் தாடி போன்றன. யாமரம் நிற்கும் வெப்பமுடைய மலையிடத்துக் கானல் காய்தலின், மக்கள் வெறுத்துக் குடியெழுந்து சென்றமையின், சூரியன் ஒளி தோன்றுகின்ற நேரத்தில் பசிய கண்ணையுடைய யார் அவ்விடத்தில் நின்று பனங்குருத்தை உண்ணும் அவ்வியானை, விடியற்காலத்தில் பகற்பொழுதை விரும்பி நித்திரை விட்டெழுந்த பரதவர், கையை அசைத்து, வாள் போன்ற சுறாத் திரியும் குளிர்ந்த துறையைக் கடந்து செல்லும் மரக்கலம் போற் றோன்றும். இவ் வகையான கரியமலை அவர் சுரத்துக்கு எதிரே கிடக்கின்றது.

188. குறிஞ்சி

இது, இரவிற் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லியது

பெருங்கடல் முகந்த இருங்கிளைக் கொண்மு
இருண்டியர் விசம்பின் வலனேர்பு வளைஇப்
போர்ப்புறு முரசின் இரங்கி முறைபுரிந்து
அறனெறி பிழையாத் திறனறி மன்னர்

5. அருஞ்சமத் தெதிர்ந்த பெருஞ்செய் ஆடவர்
கழித்தெறி வாளின் நளிப்பன விளங்கும்
மின்னுடைக் கருவியை ஆகி நாளும்

கொள்ளே செய்தியோ அரவம் பொன்னென
மலர்ந்த வேங்கை மலிதொடர் அடைச்சிப்

10. பொலிந்த ஆயமொடு காண்டக இயலித்
தழலை வாங்கியும் தட்டை யோப்பியும்
அழலேர் செயலை அந்தழை அசைஇயும்
குறமகள் காக்கும் ஏனல்
புறமும் தருதியோ வாழிய மழையே.

- வீரை வெளியன் தித்தனார்.

பெரிய கடலிடத்தே நீரை முகந்த பெரிய கூட்டமான முகில்,
மலைகள் உயர்ந்த விசம்பில் வலமாக எழுந்து, போர்
முரைசைப்போல் முழங்கும், நீதி அரசுபுரிந்து அறனறிந்த
மன்னரது அரிய போரிடத்து எதிர்த்த இளம்வீரர் உறைகழித்து
வீசிய வாளைப்போல் மின்னும். இவ்வியல்புடைய மேகமே!
கூட்டமாகச் சேர்ந்து, வீணே இவ்வாறு ஆரவாரம் செய்கின்
றையோ? பொன்போல் மலர்ந்த வேங்கையின் மிக்க பூவைச்சூடி
அழகு பெற்ற ஆயத்தாரோடு தழலையைச் சுழற்றியும், தட்டையைத்
தட்டியும், கிளிகளை ஓட்டியும், அழகிய அசோகந்தளிரை வீசியும்,
குறமகள் திணை காக்கின்ற பக்கங்களிலும் மழையைப் பெய்வையோ?

189. பாலை

இது, மகட்போக்கிய செவிலி சொல்லியது

பசும்பழப் பலவின் கானம் வெம்பி
விசம்புகண் அழிய வேனில் நீடிக்
கயங்கண் அற்ற கல்லோங்கு வைப்பின்
நாறுயிர் மடப்பிடி தழீஇ வேறு நாட்டு

5. விழவுப்படர் மள்ளின் முழுவெடுத் தூயரிக்க
களிறுதர்ப் படுத்த கல்லுயர் கவாஅன்
வெவ்வரை அத்தஞ் சுட்டிப் பையென
வயலையம் பிணையல் வார்ந்த கவாஅன்
திதலை அல்குற் குறுமகள் அவனொடு
10. சென்று பிறளாகிய அளவை என்றும்
படர்மலி எவ்வமொடு மாதிரம் துழைஇ

மனைமருண் டிருந்த என்னினும் நனைமகிழ்
நன்ன ராளர் கூடுகொள் இன்னியம்
தேரூர் தெருவில் ததும்பும்

15. ஊரிழந் தன்றுதன் வீழ்வுறு பொருளே.

- கயமனார்.

பசிய பழமுடைய பலா நிற்கும் காடு வெம்பி, வானம் வருந்த
வேனில் நீடி, நீர்நிலைகள் வறண்டிருக்கும். இவ் வகையான
பாறைகள் உயர்ந்த இடத்தே, நீண்ட மூச்சுவிடுகின்ற இளம்
பெண்யானையைக் கொண்டு, வேறு நாட்டுக்கு விழாவுக்குச்
செல்லும் மள்ளர், முழுவை எடுத்து அடித்துப் பெரிய யானையைக்
குழியிடத்தே விழுத்துவர். இவ் வகையான பக்கமலை யிடத்தது
வெப்பமான மலைப்பாதை. வயலைக்கொடியின் பிணையில்
போன்றகூந்தல் தொடுகின்ற தொடையும், பொறியுடைய அல்குலும்
உடைய சிறுமி, அவனொடு அச் சுரவழியே சென்று பிறனுக்கு
உரியள் ஆயினள். அதனை என்றும் நினைத்து துன்பம் மிகுந்து
வருத்தத்தோடு திசைகளெல் லாம் தேடி, வீட்டிடத்தே மயங்கி
யிருக்கும் நல்லவர்கள் உண்டோ? தேர் செல்லும் தெருவில்
இனிய வாத்தியம் ஒலிக்கின்ற ஊரை இழந்தது போலாகும் யான்
இழந்த பொருள்.

190. நெய்தல்

இது, தோழி செவிலித்தாய்க்கு அறத்தோடு நின்றது

திரையுழந் தசைஇய நிரைவளை ஆயமொடு
உப்பின் குப்பை ஏறி ஏற்பட
வருதியில் எண்ணும் துறைவனொடு ஊரே
ஒருதன் கொடுமையின் அவர்பா டும்மே

5. அலமரல் மழைக்கண் அமர்ந்து நோக்காள்
அலையல் வாழிவேண் டன்னை உயர்சிமைப்
பொதும்பில் புன்னைச் சினைசேர்பு இருந்த
வம்ப நாரை இரிய ஒருநாள்
பொங்குவரல் ஊதையொடு புணரி அலைப்பவும்

10. உழைக்கடல் வழங்கலும் உரியன் அந்ந்தலை
இருங்கழிப் புகாஅர் பொருந்தத் தாக்கி
வயற்சுறா எறிந்தென வலவன் அழிப்ப
எழில்பயங் குன்றிய சிறையழி தொழில
நிரைமணிப் புரவி விரைநடை தவிர
15. இழுமென் கானல் விழுமணல் அசைஇ
ஆய்ந்த பரியன் வந்திவன்
மான்ற மாலைச் சேர்ந்தன்றோ இலனே. - உலோச்சனார்.

கடற்கரையிலே பரதவர் மகளிர் கையிடத்தே நிரையாக வளையணிந்த தோழிமாரோடு உப்புக் கும்பங்களில் ஏறி நின்று, பொழுதுபடும் போது வருகின்ற தோணிகளை எண்ணுவார்கள். இவ்வகையான கடற்கரைத் தலைவன் செய்த கொடுமையை ஊர் அலர் தூற்றும். அதனால் அவள் வருந்துகின்ற நீர்வடியும் கண்களால் நிமிர்ந்து பார்க்கமாட்டாள். அன்னையே! வருந்தாது கேட்பாயாக. சோலையிடத்துள்ள உயர்ந்த புன்னைக் கொம்பரில் புதிய நாரை வந்திருக்கும். அந் நாரை வெருண்டு பறக்கும்படி மிகவும் அடிக்கின்ற குளிர் காற்றோடு திரையும் மோதும். அவ்வகையான வளைந்த கடற்கரையிடத்தே அவன் வருதலுமுண்டு. பெரிய கழியிடத்தேயுள்ள முகத்தே வெற்றியுடைய சுறாமீன்கள் துள்ளிப்பாயும். இவ்வாறாகவும் பாகன் தேரை ஓட்டுதலால் உப்புப் பாத்திகள் அழிந்து பயன் குன்றும். உப்புப் பாத்திகளை அழிக்கும் தொழிலுடைய நிரைத்த மணியணிந்த குதிரைகள் விரைந்த நடை ஓயும்படி பெரிய மிருதுவான கடற்கரை மணலிடத்தே அசைந்து பரந்துவரும். இவ்வகையான குதிரைகளையுடைய துறைவன் வருவான். வந்து இவ் விடத்தில் மாலைக்காலத்தில் நின்றலிற்றவறமாட்டான்.

191. பாலை

இது, தலைவன் தனது நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழங்கியது

அத்தப் பாதிநித் துய்த்தலைப் புதுவீ
எரியிதழ் அலரியொடு இடைபட விரைஇ
வெண்தோட்டுத் தொடுத்த வண்டுபடு கண்ணித்
தோல்புதை சிரற்றடிக்கோலுடை உமணர்

5. ஊர்கண் டன்ன ஆரம் வாங்கி
அருஞ்சரம் இவாந்த அசைவில் நோன்தான்
திருந்துபகட் டியம்பும் கொடுமணி புரிந்தவர்
மடிவிடு வீளையொடு கடிதெதி ரோடி
ஓமையம் பெருங்காட்டு வருஉம் வம்பலர்க்கு
10. ஏமஞ் செப்பும் என்றாழ் நீளிடை
அரும்பொருள் நசைஇப் பிரிந்துறை வல்லி
சென்றுவினை எண்ணுதி யாயின் நன்றும்
உரைத்திசின் வாழிஎன் நெஞ்சே நிரைமுகை
முல்லை அருந்தும் மெல்லிய வாகி
15. அறலென விரிந்த உறலின் சாயல்
ஓலியிருங் கூந்தல் தேறுமென
வலிய கூறவும் வல்லையோ மற்றே.

- ஓரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார்.

காலின் தோலை மறைக்கும் செருப்பும், கையிடத்தே கோலுமுடைய உமணர், வழியிடத்துள்ள பாதிரிமரத்தின் பஞ்சுபோன்ற தலையுடைய புதிய பூவை நெருப்புப் போன்ற இதழுடைய அலரியோடு இடையே வைத்து, நல்ல ஓலையினாற் தொடுத்த வண்டுகள் மூசுகின்ற மாலையை அணிந் திருப்பார். இவர்கள் கூட்டமாகச் செல்லும் செலவு ஒரு ஊர் (குடி எழுந்து) செல்வதைப் போல இருக்கும். உப்பைச் சுமந்து, அரிய சுரத்தைக் கடக்கும் வலிய தாளுடைய நல்ல மாடுகளின் கழுத்திற் கட்டிய வளைந்த மணிகள் விடும் ஓசை, உமணர் இதழை மடித்துவிடும் சிழ்க்கை ஓசையோடு சேர்ந்து செல்லும். சென்று ஓமை மரமுடைய பெரிய காட்டிடத்தே வரும் முதியமாக் களுக்கு ஆபத்தின்மையை அறிவிக்கும். இவ்வகையான நீண்ட வழியிடத்தே அரிய பொருளை விரும்பிக் காதலியைப் பிரிந்து உறையவல்லை யாய் சென்று வினைசெய்ய எண்ணினையாயின், அது நன்றாயிருந்தது. எனது நெஞ்சே, சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாக; நிரைத்த முகையுடைய முல்லைக் கொடி போல் மெல்லியளாகி, அறல் போன்று விரிந்த தழைத்த கூந்தலுடையவன் தேறியிருப்பாள் என்று வலியைதைக் கூறவும் நீ வல்லையோ?

192. குறிஞ்சி

இது, தோழி தலைமகனைச் செறிப்பறிவுறீஇ இரவுக்குறி மறுத்தது

மதியரும் பன்ன மாசறு சுடர்நுதல்
பொன்னேர் வண்ணம் கொண்டன்று அன்னோ
யாங்கா குவள்கொல் தானே விசம்பின்
எய்யா வரிவில் அன்ன பைந்தாரச்

5. செவ்வாய்ச் சிறுகிளி சிதைய வாங்கிப்
பொறைமெலிந் திட்ட புன்புறப் பெருங்குரல்
வளைசிறை வாரணங் கிளையொடு கவர
ஏனலும் இறக்குபொறை உயிர்த்தன பால்நாள்
நீவந் தளிக்குவை யெனினே மால்வரை
10. மைபடு விடரகந் துழைஇ ஓய்யென
அருவி தந்த அரவுமிழ் திருமணி
பெருவரைச் சிறுகுடி மறுகுவிளக் குறுத்தலின்
இரவும் இழந்தனள் அளியள் உரவுப்பெயல்
உருமிறை கொண்ட உயர்சிமைப்
15. பெருமலை நாடநின் மலர்ந்த மார்பே.

- பொதுமடில் கிழான் வெண்கண்ணனார்.

சந்திரன் இருந்தாற் போன்ற குற்றந்தீர்ந்து விளங்கும் நெற்றி
பொன்போல் நிறங்கொண்டது. அவள் அந் நோயினால்
என்னாகுவளோ? வானவில்லைப் போன்ற பசிய ஆரமும் சிவந்த
வாயுமுடைய சிறுகிளி, கதிர் சிதையும்படி ஆய்ந்து, தூக்க
மாட்டாமையால் விட்டுச்சென்ற வளைந்த புல்லிய புறமுடைய
கதிரை வளைந்த சிறகுடைய கோழி, தன் கிளையொடிருந்
துண்ணும் தினையும், வளைகின்ற கதிரை ஈன்றன. நீ அவளுக்கு
நடு இரவில் வந்து அருள் செய்வாய் எனிலோ, பெரிய மலையின்
இருண்ட வெடிப்பைத் துடைத்து ஓய்யென அருவிகொண்டு
வந்த, அரவு உமிழ்ந்து திருமணி பெரிய வரையிடத்துள்ள
சிறுகுடியின் வீதியை விளக்கும். அதனால் அன்புடையவள்
இராக்காலத்தையும் இழந்தனள். இடியேறு தங்கு கின்ற உயர்ந்த
உச்சியுடைய பெரியமலை நாட! அவள் இரங்கத்தக்களாவள்.
உனது அகன்ற மார்பே இனி அவளுக்குத் தஞ்சம்.

193. பாலை

இது, பொருள் வலிந்த நெஞ்சிற்குச் சொல்லித் தலைமகன் செல
வழுங்கியது

கானுயர் மருங்கில் கவலை யல்லது
வானம் வேண்டா வில்லேர் உழவர்
பெருநாள் வேட்டம் கிளையெழு வாய்த்த
பொருகளத்து ஓழிந்த குருதிச் செவ்வாய்ப்

5. பொறித்த போலும் வானிற எருத்தின்
அணிந்த போலுஞ் செஞ்செவி எருவை
குறும்பொறை எழுந்த நெடுந்தாள் யாஅத்து
அருங்கவட் டுயர்சினைப் பிள்ளை யூட்ட
விரைந்துவாய் வழக்கிய கொழுங்கண் ஊன்தடி
10. தொல்பசி முதுநரி வல்சி யாகும்
சரணமக் கெளிய மன்னே நன்மனைப்
பன்மாண் தங்கிய சாயல் இன்மொழி
முருந்தேர் முறுவல் இளையோள்
பெருந்தோள் இன்துயில் கைவிடு கலனே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

வில்லையே ஏராகவுடைய ஆறலை கள்வர், காட்டிடத்துள்ள
கவர்ப்பட்ட வழிகளையல்லாமல் சவர்க்கத்தை வேண்டாதவர்
களாவர். ஒரு நல்ல நாளில் கிடைத்த நல்ல வேட்டையை
இவர்கள், தங்கிளைகளுடன் போர் செய்து கொன்றனர். அதனாற்
போர்க்களத்தே சிந்திய இரத்தம், ஊணைக் கவரும் எருவையின்
வாயிலும், வெண்ணிறக் கழுத்திலும் தெறித்தது போன்றிருக்கும்.
அது குறிய மலையிடத்தே வளர்ந்த நீண்ட அடியுடைய யாமரத்
தின் உயர்ந்த கொம்பின் கவர்களுக்குள் இருக்கும் தன் பிள்ளைக்கு
இரையை ஊட்டும். அப்பொழுது, வயாவழுக்கிக் கீழேவிழுந்த
இறைச்சித் துண்டைக் கொல்கின்ற பசியுடைய முதியநரி உணவாகக்
கொள்ளும். மனமே! இவ் வகையானவழி நமக்குச் செல்வதற்கு
எளிதன்று. நெஞ்சே! அழகிய மனையிடத்தே, பல மார்பிமைப்
பட்ட அழகும் இனிய மொழியும், இறகின் அடிபோன்ற பல்லும்

உடைய இளையவளின் பெரிய தோள் களிதத்தில் இனிய துயில்
கொள்வதைக் கைவிடமாட்டேன்.

194. முல்லை

இது, பருவங்கண்டு ஆற்றாமைமீதூரத் தலைமகள் சொல்லியது

பேருறை தலைஇய பெரும்புலர் வைகறை
ஏரிடம் படுத்த இருமறுப் பூழிப்
புறமாறு பெற்ற பூவல் ஈரத்து
ஊன்கிழித் தன்ன செஞ்சுவல் நெடுஞ்சால்

5. வித்திய மருங்கின் விதைபல நாறி
இரலை நன்மான் இனம்பரந் தவைபோல்
கோடுடைத் தலைக்குடை சூடிய வினைஞர்
கறங்குபறைச் சீரின் இறங்க வாங்கிக்
களைகால் கழீஇய பெரும்புன வரகின்
10. கவைக்கதிர் இரும்புறங் கதூஉ உண்ட
குடுமி நெற்றி நெடுமாத் தோகை
காமர் கலவம் பரப்பி ஏமுறக்
கொல்லை யழுவர் கூழ்நிழல் ஒழித்த
வல்லிலைக் குருந்தின் வாங்குசினை இருந்து
15. கிளிகடி மகளிரின் விளிபடப் பயிரும்
கார்மன் இதுவால் தோழி போர்மிகக்
கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் பூண்ட கடும்பரி
விரியுளை நன்மான் கடைஇ
வருதும் என்றவர் தெளித்த போழ்தே.

- இடைக்காடனார்.

பொழுது புலர்கின்ற வைகறைக் காலத்தே பெருமழை பெய்தது.
ஏர் பூட்டி உழுது மறுத்த புழுதி புறம் மாறுபட்டது. இவ்வகையான
செம்பாட்டு நிலத்து ஈரத்தே ஊனைக் கிழித்தாற் போன்று உழுத
சிவந்த மேடுடைய சாலில் விதைத்த தானியங்கள் முளைத்
திருக்கும். பல மான் கூட்டங்கள் பரந்தன போன்று வரியுடைய
தலைப்பட்டை சூடிய பயிர் விளைவிப்போர் ஒலிக்கின்ற பறை
ஓசைபோல் ஆரவாரித்துக்களை பறிப்பார். இவ்வாறு விளைவிக்கப்

பட்ட வரகின் கவர்ப்பட்ட கதிரை ஆய்ந்து உண்ட குடுமி யுடைய
பெரிய மயில், அழகிய தோகையைப் பரப்பிக் களிக்கும். களித்து,
கொல்லை உழுவர் காடுமும்பொழுது அழியாமல் விட்ட வலிய
இலையுடைய குருந்தின் வளைந்த சினையிடத்திருந்து
கிளியோட்டும் மகளிரின் சீழ்க்கை ஓசைபோலச் சத்தமிடும்.
தோழி! இவ் வகையான கார்காலம் இதுவானால், இது, தாமரை
மொட்டுடைய உயர்ந்த தேரிடத்துப் பூட்டிய வேகமுடையதும்,
பரந்த பிடரி மயிருடையதுமாகிய குதிரையை ஓட்டி வருவேன்
என்று தலைவர் தெளிவித்துச் சென்ற காலமாகும்.

195. பாலை

இது, மகட் போக்கிய நற்றாய் சொல்லியது

அருஞ்சரம் இறந்தஎன் பெருந்தோள் குறுமகள்
திருந்துவேல் விடலையொடு வருமெனத் தாயே
புனைமாண் இஞ்சி பூவல் ஊட்டி
மனைமணல் அடுத்த மாலை நாற்றி

5. உவந்தினிது அயரும் என்ப யானும்
மான்பிணை நோக்கின் மடநல் லாளை
ஈன்ற நட்பிற்கு அருளான் ஆயினும்
இன்னகை முறுவல் ஏழையைப் பன்னாட்
கூந்தல் வாரி நுசப்பிவார்ந் தோம்பிய
10. நலம்புனை உதவியும் உடையன் மன்னே
அஃதறி கிற்பினோ நன்றுமற் றில்ல
அறுவை தோயும் ஒருபெருங் குடுமிச்
சிறுபை நாற்றிய பஃறலைக் கொடுங்கோல்
ஆகுவ தறியும் முதுவாய் வேல
15. கூறுக மாதோநின் கழங்கின் திட்டம்
மாறா வருபனி கலுமுங் கங்குலின்
ஆனாது துயருமெங் கண்ணினிது படிஇயர்
எம்மனை முந்துறத் தருமோ
தன்மனை உய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே.

- கயமனார்.

ஊரவர்கள், தாயே! அரிய வழியே சென்ற எனது பெரிய தோளையுடைய சிறுமி, நல்ல வேலையுடைய தலைவனோடு வருவாள். தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட வீட்டின் சுவர்களுக்குச் சிவப்பு மண் ஊட்டி, மணல் பரப்பப்பட்ட முற்றத்தே மாலை தூக்கி மகிழ்ந்திருப்பாயாக, எனக் கூறுவர். மான் போன்ற நோக்குடைய இளைய அவளைப் பெற்ற நட்பிற்காக அவன் அருள் செய் யானாயினும், விளங்குகின்ற பல்லுடைய ஏழையைப் பலநாள் கூந்தல் வாரி முடிந்து நாரியில் தூக்கி வளர்ந்த நன்மைக் காகவாவது அருளுவானாக. அதை அவன் நினைப்பானோ? அந் நன்மையை நினைப்பானோ? ஆடை வைத்து முடிந்த பெரிய குடுமியும், சிறு பையைத் தலையிலே கட்டிய பல கவர்ப்பட்ட வளைந்த கோலையும் உடைய, வருங் காரியத்தை அறிந்து கூறுவதிற் பழகிய வாயையு முடைய வேல! உனது கழங்கின் திறமையை ஆராய்ந்து கூறுவாயாக. பனிமாறாது வந்து தூறும் இராக்காலத்து மிகவும் வருந்துகின்ற எனது கண்கள் தூங்கும் பொருட்டு அவன் என் மனைக்கு அவளை முன்னம் அழைத்து வருவானோ? அல்லது தன் மனைக்கு அழைத்துச் செல்வானோ? என்று கூறுவாயாக.

196. மருதம்

இது. பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகற்குத் தலைவி சொல்லியது

நெடுங்கொடி நுடங்கும் நறவுமலி பாக்கத்து
நான்துறைப் பட்ட மோட்டிரு வராஅல்
தூடிக்கட் கொழுங்குறை நொடுத்துண்டு ஆடி
வேட்டம்மறந்து தூஞ்சங் கொழுநர்க்குப் பாட்டி

5. ஆம்பல் அகலிலை அமலைவெஞ் சோறு
தீம்புளிப் பிரம்பின் திரள்கனி பெய்து
விடியல் வைகறை இடீஉம் ஊர
தொடுகலம் குறுக வாரல் தந்தை
கண்கவின் அழித்ததன் தப்பல் தெறுவர
10. ஒன்றுமொழிக் கோசர்க் கொன்றுமுரண் போகிய
கடுந்தேர்த் திதியன் அமுந்தைக் கொடுங்குழை
அன்னி மிஞ்லியின் இயலும்
நின்னலத் தகுவியை முயங்கிய மார்பே.

- பரணர்.

கள்ளு மிகுந்த மருத நிலத்தாரிடத்தே துகிற் கொடிகள் அசையும். பாணன் பகற்காலத்தே துறையிடத்துத் தூண்டிலிடப் பட்ட பெரிய திரண்ட வராலின், துடியின் கண்போன்ற கொழுத்த ஊனைவிறற்குக் கட்டுடித்து வேட்டம் மறந்து உறங்குவான். இவ் வகையான கணவனுக்குப் பாண்மகள் பிரம்பின் இனிய புளியை விட்டு விடியற்காலையில் சோற்றுக் குவியலை ஆம்பலின் அகன்ற இலையில் படைத்துப் பரிமாறுவாள். இவ் வகையான ஊரையுடையவனே! பகைத்து வந்து மெய் பேசும் கோசகரைக் கொன்று பகையைப் போக்கிய கடிய தேரையுடைய திதியன், அமுந்தை ஊரின் வளைந்த குழையுடைய அன்னிஞ்லியிலி போன்றவர்களை ஒத்த விரும்பத் தக்க நின், பரத்தையைத் தழுவிய மார்பைத் தீண்டமாட்டேம். தந்தையே, கிட்டவராதீர் : நின்தவறு எமது கண்ணின் அழகைக் கெடுத்தது.

197. பாலை

இது. பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது :

மாமலர் வண்ணம் இழந்த கண்ணும்
பூநெகிழ் அணையிற் சாஅய தோளும்
நன்னர் மாக்கள் விழைவனர் ஆய்ந்த
தொல்நலம் இழந்த துயர்மொடு என்னதூஉம்

5. இனையல் வாழி தோழி முனையெழ
முன்னுவர் ஓட்டிய முரண்மிகு திருவின்
மறமிகு தானைக் கண்ணன் எழினி
தேமுது குன்றம் இறந்தன ராயினம்
நீடலர் யாழநின் நிரைவளை நெகிழ்த்
10. தோள்தாழ்பு இருளிய குவையிருங் கூந்தல்
மடவோள் தழீஇய விறலோன் மார்பில்
புந்தலைப் புதல்வன் ஊர்பிழிந் தாங்குக்
கடுஞ்சூல் மடப்பிடி தழீஇய வெண்கோட்டு
இனஞ்சால் வேழங் கன்றுர்பு இழிதர்ப்

15. பள்ளி கொள்ளும் பனிச்சரம் நீந்தி
ஒள்ளினர்க் கொன்றை ஓங்குமலை அத்தும்
வினைவலி யுறாஉம் நெஞ்சமொடு
இணைய ராகிநப் பிரிந்திசி னோரே.

- மாழலனார்.

கண்களும் பூவின் வண்ணத்தை இழந்தன. தோள்களும் மலர்போல் நெகிழ்கின்ற அணைகளிலும் பார்க்கச் சோர்ந்தன : கண்டவர்கள் ஆசைப் படும்படி அலங்கரிக்கப்பட்ட பழைய அழகு இழந்து துயரமுடையோ மாயினேம் என்று வருந்தாதி. தோழீ, கேட்பாயாக. முனையிடத்தே பொருத முனைந்தவர்களை ஒட்டிய வெற்றிமிகுந்த சேனையையுடைய கண்ணெழினியின் இனியமலையைக் கடந்து சென்றார் நின்காதலர்.

மலர்கூடிய, தாழ்ந்த இருண்ட நெருங்கிய கூந்தலுடையவளைத் தழுவிய வீரமுடையவனது மார்பிடத்தே புல்லிய தலையுடைய சிறுவன் ஊர்ந்து இறங்கினாற்போல, மிக்க கருப்பங்கொண்ட இளம்பிடியைத் தழுவிய வெள்ளைக் கோட்டினையுடைய ஆண் யானை, தன் மீது கன்று ஊர்ந்து இறங்கும்படி நித்திரை கொள்ளும். இவ் வகையான குளிர்ந்த சுரத்தைக் கடந்து விளங்கும் பூங்கொத்துடைய கொன்றை மரம் உயர்ந்து நிற்கும் மலை வழியை வினைமுடிக்கும் நெஞ்சோடு பிரிந்துசென்ற அவர், நின் வளை கழலும் படி நீளத்தாமதிக்கமாட்டார்.

198. குறிஞ்சி

இது, புணர்ந்து நீங்கிய தலைமகளது போக்கு நோக்கிய தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது

கூறுவங் கொல்லோ கூறலங் கொல்லெனக்
கரந்த காமங் கைந்நிறுக் கல்லாது
நயந்துநாம் விட்ட நன்மொழி நம்பி
அரைநாள் யாமத்து விழுமழை கரந்து

5. கார்விரை கமழுங் கூந்தல் தூவினை
நுண்நூல் ஆகம் பொருந்தினள் வெற்பின்
இளமழை சூழ்ந்த மடமயில் போல

வண்டுவழிப் படரத் தண்மலர் வேய்ந்து
வில்வகுப் புற்ற நல்வாங்கு குட்கூல்

10. அஞ்சிலம் பொடுக்கி அஞ்சினள் வந்து
துஞ்சூர் யாமத்து முயங்கினள் பெயர்வோள்
ஆன்ற கற்பில் சான்ற பெரிய
அம்மா அரிவையோ அல்லள் தெனாஅது
ஆஅய் நன்நாட்டு அணங்குடைச் சிலம்பில்
15. கவிரம் பெயரிய உருகெழு கவாஅள்
நேர்மலர் நிறைசனை உறையுஞ்
சூர்மகள் மாதோ என்னும்என் னெஞ்சே.

- பரணர்.

கூறுவேமோ? கூறாது விடுவேமோ? என மறைத்து வைத்திருக்கும் காமங் கட்டில் அடங்காது, விரும்பி நாம் கூறிய நல்ல வார்த்தையை விரும்பி, கரியவாசம் நாளும் கூந்தலையுடையவள் நடுச்சாமத்தே விழுகின்ற மழையில் மறைந்துவந்து அழகிய மாலையணிந்த மார்பைத் தழுவினாள். அவள், மலையிடத்தே மழைத்தூறல் சூழ்ந்த இளம்மயில்போல, வண்டுகள் பின்னே செல்லக் குளிர்ந்த மலர்களைச் சூடி, (இரண்டு பக்கமும்) வில்லைப் போற் செய்யப்பட்ட வளைந்த காற்சிலம்பின் ஒலியை அடக்கி, ஊர் உறங்கு கின்ற யாமத்தே வந்து நின்று அஞ்சினாள். முயங்கிப் பெயர்கின்ற அவள் பெரிய கற்பிற்சிறந்த அப் பெண் தானோ? அல்லனோ? இந் நாட்டில் தெய்வப் பெண்களுறையும் கயிரவமலைச் சாரலில் அழகிய சுனையில் உறையும் நீர் உறை தெய்வப்பெண்ணோ? என்று என் நெஞ்சம் அஞ்சும்.

199. பாலை

இது, பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது

கரைபாய் வெண்திரை கடுப்பப் பலவுடன்
நிரைகால் ஒற்றலின் கல்சேர்பு உதிரும்
வரைசேர் மராஅத்து ஊழ்மலர் பெயல்செத்து
உயங்கல் யானை நீர்நசைக்கு அலமரச்

5. சிலம்பி வலந்த வறுஞ்சினை வற்றல்
அலங்கல் உலவை அரிநிழல் அசைஇத்
திரங்குமரல் கவ்விய கையறு தொகுநிலை
அரந்தின் ஊசித் திரள்நுதி அன்ன
திண்நிலை எயிற்ற செந்நாய் எடுத்தலின்
10. வளிமுனைப் பூளையின் ஓய்யென்று அலறிய
கெடுமான் இனநிறை தீஇய கலையே
கதிர்மாய் மாலை ஆண்குரல் விளக்குங்
கடல்போல் கானம் பிற்படப் பிற்போல்
செல்வேம் ஆயின்னம் செலவுநன் றென்னும்
15. ஆசை உள்ளம் அசைவின்று துரப்ப
நீசெலற்கு உரியை நெஞ்சே வேய்போல்
தடையின மன்னுந் தண்ணிய திரண்ட
பெருந்தோள் அரிவை ஒழியக் குடாஅது
இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்
20. பொலம்பூண் நன்னன் பொருது களத் தொழிய
வலம்படு கொற்றம் தந்த வாய்வாள்
களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
இழந்த நாடுதந் தன்ன
வளம்பெரிது பெறினும் வாரலென் யானே.

- கல்லாடனார்.

கரையிடத்தே பாய்கின்ற வெள்ளிய திரையைப்போல, மலையிடத்தே நிற்கும், ஆச்சாமரத்தின் மலர், காற்றடித்தலிற் பலநிறைகளாக விழும். அவ் விடத்தே மழையின்மையால் வற்றிய யானை, நீர்வேட்கையால் வருந்தும். சிலம்பி வலைபின்னிய இலையில்லாத வற்றிய ஐதநிழலிடத்தே திரிந்து, வாடிய மரலைச்சுவைத்த துயருற்ற மான் கூட்டம் நிற்கும். அரத்தினால் அராவிய ஊசிபோன்ற பல்லுடைய செந்நாய் வருதலின், காற்றின் எதிர்ப்பட்ட பூணையைப்போல ஓய்யென்று அலறிக்கெடுதி எய்திய மான் கூட்டம் கலைமாலை அழைக்கும். இவ் வகையான. சூரியன் படுகின்ற மாலைக் காலத்தில் ஆண்டலைக் குருவிசீழ்க்கை அடிப்பதுபோல் ஒலிக் கும். கடல்போன்ற காடு பின்னாக

ஏதிலர்போற் செல்லும் எனது போக்கிற்கு, எனது ஆசையுள்ள நெஞ்சம், அசைவில்லாது செல்லவேண்டுமாயின் நெஞ்சே! நீ தான் செல்லற்குரியை. (யான் செல்ல மாட்டேன் என்றவாறு).

பொன்போற் பூக்கும் வாகையுடைய மேற்குத் துறையிடத்துச் செரு விடத்துப், பொன் பூச்சூடிய நன்னன் போர்க்களத்து மடியும் படி வெற்றியை அளித்த வாளுடைய களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரன் இழந்த நாட்டைப் பெறுவதானாலும் பெரிய தோளையுடைய என்காதலியை விட்டு வரமாட்டேன்.

200. நெய்தல்

இது. தலைமகள் குறிப்பறித்த தோழி தலைமகற்குக் குறை நயப்பக் கூறியது

- நிலாவின் இலங்கு மணல்மலி மறுகின்
புலாவஞ் சேரிப் புல்வேய் குரம்பை
ஊரென வுணராச் சிறுமையொடு நீருடுத்து
இன்னா உறையுட்டு ஆயினும் இன்பம்
5. ஒருநாள் உறைந்திசி னோர்க்கும் வழிநாள்
தம்பதி மறக்கும் பண்பின் எம்பதி
வந்தனை சென்மோ வளைமேய் பரப்ப
பொம்மற் படுதிரை கம்மென உடைதரும்
மரனோங்கு ஒருசிறைப் பலபா ராட்டி
10. எல்லை எம்மொடு கழிப்பி எல்லுற
நல்தேர் பூட்டலும் உரியீர் அற்றன்று
சேர்ந்தனிர் செல்குவி ராயின் யாமும்
எம்வரை அளவையிற் பெட்குவம்
நும்ஓப் பதுவோ உரைத்திசின் எமக்கே.

- உலோச்சனார்.

ஐயனே! எமது சிறிய குடில் வீடுடைய ஊர், நிலாவிலே விளங்கும் மணல் மிகுந்த வீதியிடத்தே புலால் நாற்றம் நாளும் சேரியிடத்துள்ளது. சிறிதாயும் நீராற் சூழப்பட்டும் இனிமையில்லாததுமாகிய வீடாயிருந்த போதும், இன்பமனுபவித்து ஒரு நாள் இங்கு இருப்போர்க்கு மறுநாள் (இப்பதியின் சிறுமையை

உணராது) அவர் தமது ஊரை மறந்திருக்கும் தன்மையுடையது எமதுபதி. ஆதலில், அவ்விடத்துச் செல்வீராக. பெரியதிரை 'கம்' என்று மோதி உடைகின்ற மரம் உயர்ந்த சோலையின் ஒரு பக்கத்தே இருந்து பலவற்றைப் பாராட்டிப் பகற் காலத்தை எம்மோடு கழித்துப் பொழுதுபட நல்ல தேரிற் குதிரையைப் பூட்டுதலையும் செய்வீர். அதுசரியன்று. சேர்ந்த நீர், செல்குவீராயின் நாமும் எங்களளவில் அருமை செய்வோம். உமக்கு ஏற்றது எதுவென்று எனக்குச் சொல்வீராக.

201. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளுக்குத் தோழி சொல்லியது

அம்ம வாழி தோழி பொன்னின்
அவிரெழில் நூடங்கும் அணிகிளர் ஓடை
வினைநவில் யானை விறல்போர்ப் பாண்டியன்
புகழ்மலி சிறப்பிற் கொற்கை முன்துறை

5. அவிர்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து
தழையணிப் பொலிந்த கோடேந்து அல்குல்
பழையர் மகளிர் பனித்துறைப் பரவப்
பகலோன் மறைந்த அந்தி ஆரிடை
உருகெழு பெருங்கடல் உவவுக்கிளர்ந் தாங்கு
10. அலரும் மன்றுபட் டன்றே அன்னையும்
பொருந்தாக் கண்ணன் வெய்ய உயிர்க்குமென்று
எவன்கை அற்றனை இகுளை சோழர்
வெண்ணெல் வைப்பின் நல்நாடு பெறினும்
ஆண்டமைந்து உறைநர் அல்லர் முனாஅது
15. வான்புகு தலைய குன்றத்துக் கவாஅன்
பெருங்கை என்கின் பேழ்வாய் ஏற்றை
இருள்துணிந் தன்ன குவவுமயிர்க் குருளை
தோன்முலைப் பிணவொடு திளைக்கும்
வேனில் நீடிய சரன்இறந் தோரே.

- மாழமலனார்.

தோழி! கேட்பாயாக. புகழ் மலிந்த சிறப்புடைய கொற்கை, பொன்னி லும் விளங்கும் அழகுடைய மணிபொருந்திய நெற்றிப் பட்டமணிந்த போர் செய்யும் யானையையும், வெற்றி தருகின்ற போரையுமுடைய பாண்டிய னுக்குரியது. கொற்கையின் முன்றுறையிடத்து, தழையுடைய யுடுத்தவர்களும், பக்கம் உயர்ந்த அல்குல் உடையவர்களுமாகிய பழையர் மகளிர் விளங்குகின்ற முத்தோடு வலம் புரிச் சங்கையும் சொரிந்து துறையிடத் துள்ள தெய்வத்தைப் பரவும் போது பொழுது மறையும். அப்போது கடலிடத்தே பூரணசந்திரன் விளங்கினாற்போல அலர் மன்றிடத்ததாயிற்று; அன்னையும் தூங்காத கண்ணளாய் பெருமூச்சு விடுகின்றாள், என்று வருத்தமடைந்தாள்.

முன்னால் கிடக்கும், வாணை முட்டும் தலையுடைய குன்றின் பக்க மலையிலே, பெரிய கையும் பெரிய வாயுமுடைய ஆண்கரடி, இருளைத் துணித்துப் போட்டாற் போன்று கும்பலாகிய மயிரையுடைய குட்டிகளையுடைய தோல்முலையுடைய பெண்கரடியோடு விளையாடும் வேனில் மிகுந்த சுரத்தைக் கடந்தவர், சோழருடைய வெண்ணெற் களஞ்சியம் போன்ற செல்வத்தைப் பெற்றாலும் அவ்விடத்தில் தங்கி நிற்கமாட்டார்.

202. குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிக்கண் வந்து நீங்குந் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லி வரைவு கடர்யது

வயங்குவெள் ளருவிய குன்றத்துக் கவாஅன்
கயந்தலை மடப்பிடி இன்னே மார்ப்பப்
புலிப்பகை வென்ற புண்கூர் யானை
கல்லகச் சிலம்பிற் கையெடுத் துயிர்ப்பின்

5. நல்லிணர் வேங்கை நறுவீ கொல்லன்
குருகு ஊது மிதியுலைப் பிதிர்விற் பொங்கிச்
சிறுபன் மின்மினி போலப் பலவுடன்
மணிநிற இரும்புதல் தாவும் நாட
யாமே அன்றியும் உள்கொல் பானாள்

10. உத்தி அரவின் பைத்தலை துமிய
உரவுரு முரறும் உட்குவுரு நனந்தலைத்
துவீர்வில் உள்ளமொடு எஃகு துணையாகக்
கணையிருள் பரந்த கல்லதர்ச் சிறுநெறி
தேராது வருஉம் நின்வயின்
15. ஆரளுர் அரும்படர் நீந்து வோரே.

- ஆவூர்கிழார் மகனார் கண்ணனார்.

விளங்குகின்ற வெள்ளிய நீருடைய அருவி பாயும் குன்றத்துச் சாரலிடத்தே சிறிய தலையுடைய இளைய பெண்யானைக் கூட்டத்துக்கு அரணாகப், புலியாகிய பகையை வென்ற புண்மிகுந்த யானை, பாறையுடைய மலையில் கையைத் தூக்கி ஊதும். அதனால் வேங்கையின் பூங் கொத்து, கொல்லனது மிதித்து ஊதுகின்ற துருத்தியுடைய உலையில் ஊதிய போது எழும் பொறிபோலப் பொங்கி எழும். எழுந்து பல மின்மினிப் பூச்சிகள் போல நீலநிற விசும்பிற் பறக்கும். இவ் வகையான மலைநாட்டையுடையவனே! நடுச்சாமத்துப் புள்ளியுடைய பாம்பின் பசிய தலை அற வலிய இடியேறு இடிக்கும் மலையிடத்துத் துணிவோடு வேல் துணையாகச், செறிந்த இருள் பரத்த பாறைகளிடத்துள்ள ஒற்றையடிப் பாதையில் ஆபத்தை உணராமல் வரும் உம்பொருட்டாக, மிக்க நோய்தரும் துன்பத்தைக் கடப்போர் எம்மையின்றி வேறு யாரும் உளரோ!

203. பாலை

இது. மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது

உவக்குந ளாயினும் உடலுந ளாயினும்
யாயறிந் துணை என்னார் தீவாய்
அலர்வினை மேவல் அம்பல் பெண்டிர்
இன்னள் இனையளநின் மகளெனப் பன்னாள்

5. எனக்குவந் துரைப்பவந் தனக்குரைப் பறியேன்
நாணுவள் இவளென நனிகரந் துறையும்
யானிவ் வறுமனை யொழியத் தானே
அன்னை யறியின் இவனுறை வாழ்க்கை
எனக்கெளி தாகல் இல்லெனக் கழற்கால்

10. மின்னொளிர் நெடுவேல் இளையோன் முன்னூறப்
பன்மலை யருஞ்சரம் போகிய தனக்கியான்
அன்னேன் அன்மை நன்வா யாக
மானதர் மயங்கிய மலைமுதற் சிறுநெறி
வெய்திடை யுறாஅ தெய்தி முன்னாள்
15. புல்லென் மாமலைப் புலம்புகொள் சீறூர்க்
செல்விருந் தாற்றித் துச்சி விருத்த
நுணைகுழைத் தலமரு நொச்சி
மனைகெழு பெண்டியான் ஆகுக மன்னே.

- கபிலர்.

அலர் தூற்றுகின்ற பெண்கள், அவள் மகிழ்வாளாயினும் வெறுப்பாளாயினும் அவளைப் பெற்ற தாய் அறியட்டும் என்று இருக்கமாட்டார்கள். உன் மகள் இன்னள் இனையள் எனப் பல நாள் வந்து அவர்கள் எனக் குரைத்தனர். இவள் நானாவென்று அதனை ஆய்க்கு உரையேனாயினேன். இவ்வாறு அதனை நன்றாக மறைத்து வைத்திருந்த யான், இவ்வெறும் மனையிடத்தே தனித்து இருக்க, அவள் இதனை அன்னை அறியின் இவ் விடத்தில் இருக்கும் வாழ்க்கை இனித் தனக்கு எளிதல்ல என்று நினைத்து, வீரக்கழலணிந்து விளங்கும் நீண்ட வேலுடைய தலைவன் முன்னே செல்லத்தான் பின்னே பல மலைகளுடைய அரிய சுரத்தைக் கடந்து சென்றாள். அவளுக்கு நன்மை என் சொல்லினால் உண்டாவதாக. மான்களுக்கும் மயக்கஞ் செய்கின்ற மலையிடத்துள்ள ஒருங்கிய வழி யிடத்தே வருந்தி இடையூறடையாது சென்று, புல்லென்ற மாலைக்காலத்தில் முன்னேயுள்ள தனித்த மூதாரிடத்து விருந்தாக இருந்து செல்வாயாக. நீ, ஒதுக்கியிருந்த, தலைப்புக் குழைந்து அசைகின்ற நொச்சி வேலியுடைய வீட்டில் இருக்கும் பெண்டிர் யானாகுவேனாக.

204. முல்லை

இது. வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது

உலகுடன் நிழற்றிய தொலையா வெண்குடைக்
கடல்போல் தானைக் கலிமா வழுதி
வென்றமர் உழந்த வியன்பெரும் பாசறைச்
சென்றுவினை முடித்தன மாயின் இன்றே

5. கார்ப்பெயற்கு எதிரிய காண்டகு புறவில்
கணங்கொள் வண்டின் அஞ்சிறைத் தொழுதி
மணங்கமழ் முல்லை மாலை ஆர்ப்ப
உதுக்காண் வந்தன்று பொழுதே வல்வினைந்து
செல்க பாகநின் நல்வினை நெடுந்தேர்
10. வெண்ணெல் அரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுமை
பன்மலர்ப் பொய்கைப் படுபுள் ஓப்பும்
காய்நெற் படப்பை வாணன் சிறுகுடித்
தண்டலை கமழுங் கூந்தல்
ஒண்தொடி மடந்தை தோளிணை பெறவே.

- மதுரைக் காமக்கணி நப்பாலத்தனார்.

கடல் போன்ற தானையும், செருக்குடைய குதிரையும் உடைய பாண்டியனின் வெண்குடை உலகந்தோன்றிய காலந் தொட்டு நீங்காது நிழற் செய்து வருவதாகும். அவன் வெற்றிப் போர் செய்த மிகப் பெரிய பாசறையிடத்தே சென்றிருந்து வினையை முடித்தேம். ஆதலின், இன்றே உனது நல்ல அழகிய தேரை மிக விரைவாகச் செலுத்துவாயாக. நாம் செல்லும், மழைபெய்த அழகிய முல்லை நிலத்தில் கூட்டமான வண்டின் கூட்டம் மணம் கொள்கின்ற முல்லைப் பூக்களை மாலைக் காலத்தில் மூசும். இவ்வாறு மாலைப்பொழுது வராநிற்கும். வெள்ளிய நெல்லை அரிவோரின் மடிந்த வாயையுடைய மத்தளம், பல மலர்பூத்திருக்கும் பொய்கையிடத்தே இருக்கின்ற புட்களை ஒப்புக்கின்ற, காய்ந்த நெல் வயல்களைப் புறத்துடைய சோலை, வாணனது; அவனது சிறு குடியிடத்துள்ள சோலையைப் போல் மணக்கும் கூந்தலும் ஒள்ளிய வளையலு முடையவளது இரண்டு தோள்களைப் பெறுவதற்கு விரைவாக ஓட்டுக. (மாலைப்பொழுது வந்தது; வளையலுடையவளது தோள்களைப் பெறும் பொருட்டு விரைந்து தேரைச் செலுத்துக என்று சேர்த்துப் பொருள் கொள்க.)

205. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைவி. வற்புறுத்துந் தோழிக்குச் சொல்லியது

- உயிர்கலந்து ஒன்றிய தொன்றுபடு நட்பில்
செயிர்தீர் நெஞ்சமொடு செறிந்தோர் போலத்
தையல் நின்வயின் பிரியலம் யாமெனப்
பொய்வல் உள்ளமொடு புரிவுணக் கூறித்
5. துணிவில் கொள்கைய ராகி இனியே
நோய்மலி வருத்தமொடு நுதல்பசப் பூர
நாம்அழத் துறந்தனர் ஆய்நூந் தாமே
வாய்மொழி நிலைஇய சேண்விளங்கு நல்லிசை
வளங்கெழு கோசர் விளங்குபடை நூறி
10. நிலங்கொள வெஃகிய பொலம்பூண் கிள்ளி
பூவிரி நெடுங்கழி நாப்பண் பெரும்பெயர்க்
காவிரிப் படப்பைப் பட்டினத் தன்ன
செழுநகர் நல்விருந் தயர்மார் ஏழுற
விழுநிதி எளிதினின் எய்துக தில்ல
15. மழைகால் அற்சிரத்து மாலிருள் நீங்கி
நீடமை நிவந்த நிழல்படு சிலம்பிற்
கடாஅ யானைக் கவுண்மருங் குறழ
ஆழும்பு இழிதரு காமர் சென்னிப்
புலியுரி வரியதன் கடுப்பக் கலிசிறந்து
20. நாட்பூ வேங்கை நறுமலர் உதிர
மேக்கெழு பெருஞ்சினை யேறிக் கணக்கலை
கூப்பிடுஉ உகளுங் குன்றகச் சிறுநெறிக்
கற்பிறங்கு ஆரிடை விலங்கிய
சொற்பெயர் தேஎத்த சுரனிநந் தோரே.

- நக்கீரர்.

தோழீ! எனது காதலர் இருவர் உயிரும் கலந்து ஒன்றிய பழைய நட்புடைய குற்றமில்லாத நெஞ்சோடு பொருந்தினார் போல் 'தையால்'! யாம் உன்னைவிட்டுப் பிரியேம் என்று கபட

நெஞ்சோடு தெளிவாகக் கூறினார். இவ்வாறு கூறியவர் அவ்வார்த்தைக்குக் கட்டுப்படாதவராய், இப்பொழுது நோய் மிகுந்த வருத்தமோடு நெற்றி பசப்பூரவும், நாம் அழவும் விட்டுப் பிரிந்தார்.

மழைக் காற்று வீசுகின்ற முன் பனிக்காலத்துப் பெரிய இருள் நீங்கப் (பின் பனிக்கால முண்டாகும்). அப்பொழுது நீண்ட மூங்கில் வளர்ந்த நிழலுடைய மலையிடத்து ஆண்யானையின் மதம் பாயும் சுவட்டின் பக்கம் கெடப்பாய்ந்து, ஊர்ந்து இறங்குகின்ற அழகிய தலையுடைய புலியின் வரியுடைய தோலைப்போல, விடியற்காலையில் மலர்ந்த வேங்கையின் கொழுத்த மலர் உதிரும்படி உயரிய கொம்பர்களிடத்தில் குரங்குக்கூட்டம் ஏறிக் குழறிக் கூத்தாடும். இவ்வகையான மலையிடத்துள்ள சிறுவழியிடத்துக் கற்கள் செறிந்த அரிய வழியிடத்தே குறுக்கே கிடக்கும் மொழி வேறுபட்ட தேசத்தே காட்டைக் கடந்து சென்றார்.

நாம் அழும்படி பிரிந்தாராயினும் அவர், மெய்மொழி உடைமையின் தூரத்தே விளங்கும் புகழுடைய கோசரின் விளங்குகின்ற படையைக் கொண்டு நாட்டைக் கொள்ளுகிறதற்குக் கோபித்த பொன்பூண் அணிந்த **கிள்ளியின்** பூவிரிந்த நெடிய கழியின் நடுவே இருக்கும் பெரிய சோலையுடைய **காவிரிப் பட்டினம்** போன்ற செழுமையுள்ள நகரிடத்தே தமது இல்லில் இருந்து உண்கின்றவர்கள் மகிழும்படி பெரிய பொருளைப் பெறுவாராக.

206. மருதம்

இது, வாயில் வேண்டிச் சென்ற விறலிக்குத் தலைமகன் வாயின் மறுத்தது

என்னெனப் படுங்கொல் தோழி நன்மகிழ்ப்
பேடிப் பெண்கொண் டாடுகை கடுப்ப
நருவரப் பணைத்த திரிமருப் பெருமை
மயிர்க்கவின் கொண்ட மாத்தோல் இரும்புறம்

5. சிறுதொழில் மகாஅர் ஏறிச் சேணோர்க்குத்
துறுகல் மந்தியில் தோன்றும் ஊரன்
மாரி ஈங்கை மாத்தளி ரன்ன

அம்மா மேனி ஆயிழை மகளிர்
ஆரந் தாங்கிய அலர்முலை ஆகத்து

10. ஆராக் காதலொடு தாரிடைக் குழைய
முழவுமுகம் புலரா விழவுடை வியனகர்
வதுவை மேவல னாகலின் அதுபுலந்து
அடுபோர் வேளிர் வீரை முந்துறை
நெடுவெள் ளுப்பின் நிரம்பாக் குப்பை
15. பெரும்பெயற்கு உருகி யாஅங்குத்
திருந்திழை நெகிழ்ந்தன தடமென் றோளே.

- மதுரை மருதனின் நாகனார்.

பேடிப் பெண் தன் அழகைக் கொண்டாடினாற்போல நகும்படியாகப் பெருத்த வளைந்த கொம்புடைய எருமையின் மயிர் அழகு பெற்றுள்ள முதுகிடத்தே சிறிய தொழில்களைச் செய்கின்ற சிறுவர் ஏறியிருந்து செல்வர். அவர்கள் தூரத்தே வருபவர்களுக்குப் பாறைமேல் இருக்கும் குரங்கு போன்று தோன்றுவர். இவ் வகையான மருத நிலத்தையுடையவன் மாரிகாலத்துக் குளிர்ச்சியுடைய மாந்தளிர்போல மாமை நிறமுடைய மேனியும் அழகிய ஆபரணமும் அணிந்த பரத்தையரின் முத்துமாலை யணிந்த குவிந்த முலையுடைய மார்பகத்தே அடங்காத காதலோடு பூமாலை கசங்கும்படி மேளவாத்தியம் ஓயாத விழாக்களுடைய பெரிய ஊரிடத்தே கலியாணங் கொண்டாடுவான். ஆதலின், வெல்லும் போருடைய வேளிரின் **வீரை** முந்துறையிடத்து வெள்ளுப்பின் குவியல் பெரிய மழைக்கு உருகியதுபோல, தலைவி புலத்தலினால் அழகிய ஆபரணங் களும் மிருதுவான தோள்களும் நெகிழ்ந்தன.

207. பாலை

இது, மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது

அணங்குடை முந்நீர் பரந்த செறுவின்
உணங்குதிறம் பெயர்ந்த வெண்கல் அமிழ்தம்
குடபுல மருங்கின் உய்மார் புள்ளோர்த்துப்
படையமைத் தெழுந்த பெருஞ்செய் ஆடவர்

5. நிரைப்பரப் பொறைய நரைப்புறக் கழுதைக் குறைக்குளம்பு உதைத்த கற்பிறழ் இயவின் வெஞ்சரம் போழ்ந்த அஞ்சவரு கவலை மிஞிரார் கடாஅங் கரந்துவிடு கவுள வெயில்தின வருந்திய நீடுமருப்பு ஓருத்தல்
10. பிணரழி பெருங்கை புரண்ட கூவல் தெண்கண் உவரிக் குறைக்குட முகவை அறனி லாளன் தோண்ட வெய்துயிர்த்துப் பிறைநுதல் வெயர்ப்ப உண்டனள் கொல்லோ தேங்கலந் தளைஇய தீம்பால் ஏந்திக்
15. கூழை உளர்ந்து மோழைமை கூறவும் மறுத்த சொல்லள் ஆகி வெறுத்த உள்ளமொடு உண்ணா தோளே.

- மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தம்பூதனார்.

அழகிய கடல்நீர் பரவிய உப்பு வயலில் காய்ந்து உண்டான வெள்ளிய கல்லுப்பை மேற்குப்புறத் தேயங்களுக்குக் கொண்டு செல்லும் பொருட்டு. புட்சகுனம் பார்த்துப் பெரிய கூட்டத் தினராய் உமணர் புறப்படுவர். நிரையாகப் பாரத்தைச் சுமந்து செல்லும் நரைப்புறத்தையுடைய கழுதைகளின் தேய்ந்த குளம்புகள் உதைத்ததினால் வழியிடத்தே கல்லுகள் புரண்டு கிடக்கும். இவ் வகையான கொடிய வழியிடத்தே கவர்ப்பட்டுச் செல்லும் பாதையில் வண்டுகள் ஒலிக்கும் மதத்தை மறைத்து விடுகின்ற மதம் பாயும் சவடு உடையதும், வெயில் தின்னுதலால் வருந்தியது மாகிய நீண்ட கொம்புடைய ஆண்யானை, புரளுதலால் பெரிய கையின் கரடு முரடு சேறு பட்டு ஒப்பரவாகச் கூவலிற் கிடக்கும். அக் கூவலில் தெளிந்து நிற்கும் குறைக்குட உவர்நீரை அறனில்லாத அவள், காதலன் அள்ளிவரப் பெரு மூச்சு விட்டுப் பிறைபோன்ற நெற்றி வியர்ப்ப உண்டாள். இவ் வகையான நீரை உண்டவள் தேன் கலந்து துழாவின இனிய பாலைக் கையில் ஏந்தி, அவள் தலைமயிரைத் தடவி, இனிய வார்த்தைகளைக் கூறவும் உண்ண மாட்டேனென்று மறுத்துக் கூறி வெறுத்து உள்ளமொடு அதனை உண்ணா தவளாவள்.

208. குறிஞ்சி

இது, புணர்ந்து நீங்குத் தலைமகன்றன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது :

- யாம இரவின் நெடுங்கடை நின்று தேமுதிர் சிமையக் குன்றம் பாடும் நுண்கோல் அகவுநர் வேண்டின் வெண்கோட்டு அண்ணல் யானை ஈயும் வண்மகிழ்
5. வெளியன் வேண்மான் ஆஅய் எயினன் அளியியல் வாழ்க்கைப் பாழிப் பறந்தலை இழையணி யானை யியல்தேர் மிஞிலியொடு நண்பகல் உற்ற செருவில் புண்கூர்ந்து ஓள்வாள் மயங்கமர் வீழ்ந்தெனப் புள்ளொருங்கு
10. அங்கண் விசம்பின் விளங்கு ஞாயிற்று ஒண்கதிர் தெறாமைச் சிறகரில் கோலி நிழல்செய்து உழறல் காணேன் யானெனப் படுகளங் காண்டல் செல்லான் சினஞ்சிறந்து உருவினை நன்னன் அருளான் கரப்பப்
15. பெருவிதுப் புற்ற பல்வேள் மகளிர் குருஉப்பும் பைந்தார் அருக்கிய பூசல் வசைவிடக் கடக்கும் வயங்குபெருந் தானை அகுதை களைந் தாங்கு மிகுபெயல் உப்புச்சிறை நிலலா வெள்ளம் போல
20. நாணுவரை நிலலாக் காம நண்ணி நல்கினள் வாழியர் வந்தே ஓரி பல்பழப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லிக் கார்மலர் கடுப்ப நூறும் ஏர்நுண் ஓதி மாஅ யோளே.

- பரணர்.

பெரிய வாயிலிடத்தே நின்று தேன் முதிர்ந்த (தனது) கொடுமுடியுடைய மலையைப் பாடுகின்ற மெல்லிய கோலைக் கையிலுடைய பாணர் கேட்பின், வெள்ளிய கோட்டையுடைய பெரிய யானையைக் கொடுப்பான். கொடையிலும் அன்பிலும்

சிறந்த வெளியன் வேண்மான் ஆய் எயினன் என்னும் அரசன். அவன் பாழி என்னும் போர்க்களத்தே ஆபரண மணிந்த யானையும் அழகிய தேருமுடைய மிளிலி என்னும் வேந்தனோடு நடுப் பகலிற் செய்த விளங்கும் வாள் தெரியாமல் விசையுடன் வெட்டிச் செய்யும் போரிடத்தே புண்பட்டு இறந்தான்; இறத்தலும் இடமகன்ற ஆகாயத்தை விளக்கும் ஞாயிற்றின் விளங்கும் கதிர் அவனைச் சுடாமல் பட்சிகள் எல்லாம் சிறகாற் கோலி நிழல் செய்து சத்தமிடுவதை நான் பார்க்கமாட்டேன் என்று இரண்களத்தே செல்லான் கோபம் மிகுந்த செயலுடைய நன்னன். நன்னன் இவ்வாறு உதவி செய்யாது மறைதலும், பெரும் கலக்கமடைந்த வேண்மகளிர் பலரதும் பலநிறப் பூக்களாற் கட்டிய பசிய பூமாலையைப் போக்கிய போரின் வசை ஒழியும்படி, பெரிய தானையையுடைய அகுதை உதவி அளித்து ஞிமிலியை வென்றான். இதுபோல, ஓரியின் பல பழங்களுடைய பலாவின் பயன்பொருந்திய கொல்லிமலையிற் கார்காலத்து மலர்போல மணக்கும் அழகிய ஒடுங்கிய நெற்றியுடைய மயக்கந் தருபவள், பெரிய மழைக்கு உப்புப் பாத்தியில் நில்லாத வெள்ளம்போல, நாணம் கட்டுக்கு நில்லாமற் காமம் எய்தி யாமமாகிய இரவில் எனக்கு அருள் செய்தாள்.

209. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது

தோளுந் தொல்கவின் தொலைந்தன நாளும்
அன்னையும் அருந்துயர் உற்றனள் அலரே
பொன்னணி நெடுந்தேர்த் தென்னர் கோமான்
எழுவுறழ் திணிதோள் இயல்தேர்ச் செழியன்

5. நேரா எழுவர் அடிப்படக் கடந்த
ஆலங் கானத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதென
ஆழல் வாழி தோழி அவரே
மாஅல் யானை மறப்போர்ப் புல்லி
காம்புடை நெடுவரை வேங்கடத்து உம்பர்
10. அறையிரந் தகன்றனர் ஆயினும் நிறையிரந்து
உள்ளா ராதலோ அரிதே செவ்வேல்
முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி

செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்
ஓரிக் கொன்று சேரலர்க் கீத்த

15. செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி
நிலைபெறு கடவு ளாக்கிய
பலர்புகழ் பாவை யன்னநின் னலனே.

- கல்லாடனார்.

தோள்களின் பழைய அழகும் தொலைந்தன. அதைக்கண்ட அன்னை தினமும் அரிய துன்பம் கொண்டாள். ஊரில் எழும் அலரோ, பொன்னாலலங்கரிக்கப்பட நீண்ட தேருடைய பாண்டியர் தலைவனும், தூண்போன்று வலிய தோளுடையவனு மாகிய செழியன், பகைத்த ஏழு அரசரை, தன் அடிப்படுத்தும்படி வென்ற ஆலங்கானப் போர் ஆரவாரத்திலும் பார்க்கப் பெரிதாயிருந்தது. தோழி! இவ்வாறெல்லாம் கூறி வருந்தா திருப்பாயாக.

அவர், பெரிய யானையும், வீரப்போரையும் உடைய புல்லியின் மூங்கிலுடைய உயர்ந்த மலையாகிய வேங்கடத்துக்கு அப்பால் பாறைகளைக் கடந்து சென்றார். அவ்வாறு சென்றா ராயினும், முள்ளூருக்கு அரசனும் சிவந்த வேலும் வீரக்கழலு முடைய காரி, பரந்த நல்ல புகழை நாட்டிய வலிய வில்லையுடைய ஓரியைக் கொன்று சேரலர்க்குக் கொடுத்த சிவந்த வேரிற் பழுக்கும் பலாக்களையுடைய பயன் மிகுந்த கொல்லிய மலையிடத்து நிலைபெற்ற கடவுள் செய்த பலராலும் புகழப்படும் பாவை போன்ற உனது அழகைத் தனது நிறை அழியும் படி நினையாதிருத்தல் அரிது.

210. நெய்தல்

இது, தோழி தலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லு வாளாய்ச் சொல்லியது

குறியிறைக் குரம்பைக் கொலைவெம் பரதவர்
எறியுளி பொருத ஏழுறு பெருமீன்
புண்ணுமிழ் குருதி புலவுக்கடல் மறுப்பட
விசும்பணி வில்லிற் போகிப் பசும்பிசிர்ந்

5. திரைபயில் அழுவம் உழக்கி உரனழிந்து
நிரைதியில் மருங்கில் படர்தருந் துறைவன்
பானாள் இரவில்நம் பணைத்தோள் உள்ளித்
தானிவண் வந்த காலை நம்முர்க்
கானலம் பெருந்துறைக் கவின்பா ராட்டி
10. ஆனாது புகழ்ந்திசி னோனே இனித்தன்
சாயல் மாப்பிற் பாயல் மாற்றிக்
கைதையம் படுசினை கடுந்தேர் விலங்கச்
செலவரி தென்னும் என்பது
பலகேட் டனமால் தோழி நாமே.

- உலோச்சனார்.

கொலையை விரும்பும் பரதவர் குறுகிய இறப்புடைய குடில்களில் வசிப்பார். அவர்களின் தூண்டிலைத் திமிறி வருந்திய பெரிய மீனின் புண்ணி னின்றும் கொப்பளித்த இரத்தம் புலால் நாளும் கடலை மறுப்படுத்தும். அம்மீன் வானவில்லைப் போலச் சென்று பசிய துவலையுடைய திரை வீசுகின்ற கடலைக் கலக்கி வலிகெட்டு, நிரையாகக் கிடக்கும் கட்டுமரங் களின் பக்கத்தே கிடக்கும். இவ் வகையான நாட்டையுடையவன் இரவின் நடுச் சாமத்தே எமது பெரிய தோள்களை நினைத்து இவ்விடம் வந்தான், வந்தபோது நம்முடைய சோலையிடத்தே எமது அழகைப் பெரிதும் கொண்டாடிப் பெரிதும் புகழ்ந்து சென்றான். இப்பொழுது அழகிய மார் பிடத்தே கொள்ளும் துயிலைப் போக்கி தாழையின் பெரிய கிளைகள் வேகமுள்ள தேரைத் தடுத்தலின் செல்லுதல் அரிது என்று அவர் சொல்வார் என்று பலவற்றைக் கேட்டேம் தோழீ!

211. பாலை

இது, பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளை வேறுபாடு கண்டு தோழி சொல்லியது

கேளாய் எல்ல தோழி வாலிய
சுதையிரிந் தன்ன பல்பூ மராமும்
பறைகண் டன்ன பாவடி நேரன்தான்
திண்ணிலை மருப்பின் வயக்களிறு உரினூதொறும்

5. தண்மழை ஆலியில் தூஅய் உழுவர்
வெண்ணெல் வித்தின் அறைமிசை உணங்கும்
பனிபடு சோலை வேங்கடத் தும்பர்
மொழிபெயர் தேஎத்த ராயினும் நல்குவர்
குழியிடைக் கொண்ட கன்றுடைப் பெருநிரை
10. பிடிபடு பூசலின் எய்தா தொழியக்
கடுஞ்சின வேந்தன் ஏவலின் எய்தி
நெடுஞ்சேண் நாட்டில் தலைத்தார்ப் பட்ட
கல்லா எழினி பல்லெறிந் தழுத்திய
வன்கண் கதவின் வெண்மணி வாயில்
15. மத்தி நாட்டிய கல்கெழு பனித்துறை
நீரொலித் தன்ன பேள்
அலர்நமக் கொழிய அழப்பிரிந் தோரே.

- மாமூலனார்.

அடி தோழி! கேட்பாயாக. வெள்ளிய சாந்தைப் பரப்பினாற் போலப் பல பூக்களையுடைய ஆச்சாமரத்தில், பறைக்கண் போன்ற பெரிய வலிய அடியும், வயிரிய கொம்புமுடைய வீரமுடைய யானை சொறி தேய்க்குந் தோறும், பூக்கள் ஆலங்கட்டி மழைபோற் சொரிந்து, உழவர் வெண்ணெல் விதைத்த பாறைமீது கிடந்து காயும். இவ் வகையான குளிர்ந்த சோலைகளையுடைய வேங்கட மலைக்கு அப்பால் வேறுமொழி வழங்கும் தேயத்தே உன் காதலர் நாம் அழும்படியாகப் பிரிந்து சென்றார்.

கடிய சினத்தையுடைய அரசனின் ஏவலுக்குக் கீழ்ப்படிந்து சென்று மிக்க தூரமாகிய தேயத்தே முதற்கொடிப் படையிடத்தில் இறந்த கல்லாத எழினியின் பல்லை உடைத்து அழுத்திய வலிய முன் கதவையுடைய வெள்ளிய அழகிய வாயிலையுடைய மத்தி நாட்டிய கல்லையுடைய குளிர்ந்த துறையிடத்தே நீரொலித்தாற் போன்ற பெரிய அலர் குழியிடத்தே பிடித்த கன்றையுடைய பெண்யானையின் கூட்டம் இடும் ஆரவாரத்தைப் போல் எய்தாதிருக்க அருள் செய்வார்.

212. குறிஞ்சி

இது, அல்ல குறிப்பட்டு நீங்குத் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்கு நெருங்கிச் சொல்லியது

தாவில் நன்பொன் தைஇய பாவை
விண்தவழ் இளவெயில் கொண்டுநின் றன்ன
மிகுவின் எய்திய தொகுரல் ஐம்பால்
கிளையரில் நாணல் கிழங்குமணற் கீன்ற

5. முளையோ ரன்ன முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்
நயவன் தைவருஞ் செவ்வழி நல்யாழ்
இசையோர்த் தன்ன இன்தீங் கிளவி
அணங்குசால் அரிவையை நசைஇப் பெருங்களிற்று
இனம்படி நீரில் கலங்கிய பொழுதில்
10. பெறலருங் குரைய ளென்னாய் வைகலும்
இன்னா அருஞ்சரம் நீந்தி நீயே
என்னை யின்னற் படுத்தனை மின்னுவசிபு
உரவுக்கார் கடுப்ப மறலி மைந்துற்று
விரவுமொழிக் கட்டுர் வேண்டுவழிக் கொளீஇப்
15. படைநிலா இலங்குங் கடல்மருள் தானை
மட்டவிழ் தெரியல் மறப்போர்க் குட்டுவன்
பொருமுரன் பெறாஅது விலங்குசினஞ் சிறந்து
செருச்செய் முன்பொடு முந்நீர் முற்றி
ஓங்குதிரைப் பெளவம் நீங்க வோட்டிய
20. நீர்மாண் எஃகம் நிறத்துச்சென் றழுந்தக்
கூர்மதன் அழியரோ நெஞ்சே ஆனாது
எளிய ளல்லோள் கருதி
விளியா எவ்வந் தலைத்தந் தோயே.

- பரணர்.

குறைவில்லாத நல்ல பொன்னாற் செய்யப்பட்ட பாவையை
வானத்தில் தவழ்கின்ற இளவெயிலில் வைத்தாற் போன்ற
அழகும், ஐந்து வகையாகக் கூட்டி முடிந்த ஐம்பாலும், சினை
யுடைய நாணற்புல் மணலுக் குள் வீழ்த்திய கிழங்கின் முள்

போன்ற கூரிய பல்லுடைய சிவந்த வாயும், பாணன் தடவி
வாசிக்கும் யாழிற் பிறந்த செவ்வழி போன்ற இனிய வார்த்தை யும்
உடைய தெய்வப் பெண்போன்றவளை விரும்பிப் பெரிய
யானைக் கூட்டம் நீந்தும் நீர்போற் கலங்கினேன்; கலங்கிய
போதெல்லாம் அவள் கிடைத்தற்கரிய பெருமையுடையவள்
என்று கூறாதனையாய்த் தினமும் துன்பந்தரும் அரிய சுரத்தைக்
கடந்து என்னை வருத்தினாய். மின்னலுக்கு இருப்பிடமான பரந்த
முகிலைப் போன்ற யமனைப் போல வலிமை பெற்று வேறு
வேறு மொழிகள் கலந்து வழங்கும் தகடுரை விரும்பியவாறு
வெற்றிக்கொண்டு படையாகிய நிலா விளங்கும் கடல்போன்ற
படையுடைய, தேன் அரும்புகின்ற பூமாலை அணிந்த வீரப்போர்
உடையவன் குட்டுவன். அவன் எதிர்த்துப் போர் செய்யும்
பகையைப் பெறாது போர் செய்யும் சினம் உடையனாய் போர்
செய்யும் வலிமையோடு கடலை அடைந்து உயர்ந்த திரையுடைய
கடல்பின் படும்படி வேல் எறிந்து ஓட்டினான். அவன் பெரிய
வேலைக் கடலின் நடுவே எறியக் கடல் வலியழிந்தது போல,
நெஞ்சே! கிடைத்தற்கு எளியள் அல்லளாகிய அவளைக் கருதி
பெரிதும் வருத்தும் துன்பத்தைப் பெரிதும் தந்தாய்.

213. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது

வினைநவில் யானை விறற்போர்த் தொண்டையர்
இனமழை தவழும் ஏற்றரு நெடுங்கோட்டு
ஓங்குவெள் ளருவி வேங்கடத் தும்பர்க்
கொய்குழை யதிரல் வைகுபுலர் அலரி

5. சரியிரும் பித்தை சுரும்புபடச் சூடி
இகல்முனைத் தரீஇய ஏறுடைப் பெருநிரை
நனைமுதிர் நறவின் நாட்பலி கொடுக்கும்
வால்நிணப் புகவின் வடுகர் தேஎத்து
நிழற்கவி னிழந்த நீரில் நீளிட
10. அழலவிர் அருஞ்சரம் நெடிய வென்னாது
அகற லாய்ந்தன ராயினும் பகல்செலப்
பல்கதிர் வாங்கிய படுசுடர் அமையத்துப்

பெருமரங் கொன்ற கால்புகு வியன்புனத்து
எரிமருள் கதிர திருமணி யிமைக்கும்

15. வெல்போர் வானவன் கொல்லிக் குடவரை
வேயொழுக் கன்ன சாயிறைப் பணைத்தோள்
பெருங்கவின் சிதைய நீங்கி ஆன்றோர்
அரும்பெறல் உலகம் அமிழ்தொடு பெறினுஞ்
சென்றுதாம் நீடலோ இலரே யென்றுங்
20. கலம்பெயக் கவிழ்ந்த கலத்தொடித் தடக்கை
வலம்படு வென்றி வாய்வாட் சோழர்
இலங்குநீர்க் காவிரி யிழிபுனல் வரித்த
அறலென நெறிந்த கூந்தல்
உறலின் சாயலொடு ஒன்றுதல் மறந்தே.

- தாயங் கண்ணனார்.

போர் வல்ல யானையும் விற்போரில் திறமையுமுடைய
தொண்டையரது முகிற் கூட்டங்கள் தவழும் ஏறுதற்கரிய
உயர்ந்த சிகரங்களையும் வெள்ளிய அருவியையுமுடையது
வேங்கடம். அதற்கு அப்பால் கொய்த தழையுடைய புனலியின்
விடியற் காலத்து மலர்ந்த பூவை, வெள்ளிய நிணத்தை உணவாகக்
கொள்ளும் **வடுகர்** சுருண்ட கரிய கூந்தலிடத்தில் வண்டுகள்
மொய்க்கும்படி சூடுவர்; சூடி, போர்முனையிடத்து நின்றும் ஏறு
களுடைய பெரிய பசுக்கூட்டத்தை மீட்டுக்கொண்டு வருவர்;
பின்பு தேனாற் சமைத்து முற்றி விளைந்த கள்ளை உண்பார். இவ்
வகையான தேயத்தே, நிழலும் நீரும் இல்லாத தீ எழுகின்ற அரிய
சுரத்தை நீண்டதென்னாது அகன்றார். என்றும் நல்ல ஆபரணங்
களை இரப்போர்க்குக் கொடுத்தலின் கவிழ்ந்ததும் சுழன்று
ஓடுகின்ற கங்கண மணிந்ததுமாகிய விசாலித்த கையிடத்தே
வெற்றியளிக்கும் வானையுடையன் சோழன். அவனது இலங்கு
கின்ற காவிரியாற்றின் ஓடுகின்ற நீர் வரியாக விட்ட கருமணல்
போல் நெளிந்தது உனது கூந்தல். இவ் வகையான அழகோடு
பொருந்தியிருத் தலை மறந்திருக்கமாட்டார். ஞாயிறு பட்டுக் கதிர்
ஓடுங்கிய மாலைக்காலத் தில் பெரிய மரங்களை முறித்த காற்றுப்
புகுகின்ற பெரிய புனத்தே, நெருப்பை ஒத்த கதிர் விடுகின்ற மணி
விளங்குகின்ற வெல்லும் போரையுடைய **வானவனது கொல்லி**

**மலைக் குடவரையிடத்து வளர்ந்த மூங்கில் ஒழுங்குபோன்ற
சரிந்த இறைகளையுடைய பெரிய தோள்களின் பெரிய அழகு
சிதையும்படி, சுவர்க்கத்தை அமிழ்தோடு அவர் பெற்றாலும்,
சென்று தாம் நீடித்து நிற்கமாட்டார்.**

214. முல்லை

இது, பாசறைக் கட்டளை மகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது

அகலிரு விசம்பகம் புதையப் பாஅய்ப்
பகலுடன் கரந்த பல்கதிர் வானம்
இருங்களிற்று இனநிறை குளிர்ப்ப வீசிப்
பெரும்பெயல் அழிதுளி பொழித லானாது

5. வேந்தனும் வெம்பகை முரணி யேந்திலை
விடுகதிர் நெடுவேல் இமைக்கும் பாசறை
அடுபுகழ் மேவலொடு கண்படை யிலனே.
அமரும் நம்வயின் அதுவே நமரென
நம்மறிவு தெளிந்த பொம்மல் ஓதி
10. யாங்கா குவள்கொல் தானே ஓங்குவிடைப்
படுசுவல் கொண்ட பகுவாய்த் தெண்மணி
ஆபெயர் கோவலர் ஆம்பலொ டளைஇப்
பையுள் நல்யாழ் செவ்வழி வகுப்ப
ஆரூயர் அணங்குந் தெள்ளிசை
15. மாரி மாலையுந் தமிழன் கேட்டே.

- வடமவண்ணக்கன் பேரி சாத்தனார்.

அகன்ற கரிய வானம் மறையும்படி பரந்து சூரியனுடன்
அதன் பல கிரணங்களையும் மறைத்த முகில், கரிய யானைத்திரள்
குளியர் அடையும் படி துளிகளை வீசிப் பெரிய மழையைப்
பெய்தது. அரசனும் பெரும் பகை யினால் மாறுபட்டு உயர்ந்த
இலைபோன்ற வேலின் அலகு ஒளிவிடுகின்ற பாசறையிடத்து
வெற்றியால் உண்டாகும் புகழைப் பெறும் உள்ளத்தோடு துயில்
கொள்ளானாயினான். பாசறையிற் றங்கியிருக்கும் யாமும் அவ்
வியல்பினேம். பெரிய எருத்தின் கழுத்திற் கட்டிய பிளந்தவாயும்
தெளிந்த ஓசையுமுடைய மணியோசை ஆக்களை வீட்டுக்கு

ஓட்டிச் செல்லும் கோவலரது குழலோசையோடு கலந்து, (தனித் திருப்பவர்க்கு) வருத்தஞ் செய்யும் யாழிடத்திற் பிறக்கும் செவ்வழிப் பண்போலக் கேட்டு, உரிய உயிரை உண்ணும் தெளிந்த இசையை, குளிர்ந்த மாலைக் காலத்தே கேட்டுத், தனிமையாயிருக்கும், நம்மைப் போன்று நம்மை நினைத்திருக்கும் பம்மிய கூந்தலையுடைய என் காதலை என்னாகுவளோ?

215. பாலை

இது, செலவுணர்த்திய தோழி தலைமகள் குறிப்பறிந்து தலைமகனைச் செலவமுங்குவித்தது

விலங்கிருஞ் சிமையக் குன்றத் தும்பர்
வேறுபன் மொழிய தேளம் முன்னி
வினைநசைஇப் பரிக்கும் உரன்மிகு நெஞ்சமொடு
புணைமாண் எஃகம் வலவயின் ஏந்திச்

5. செலன்மாண்பு உற்ற நும்வயின் வல்லே
வலனாகு என்றலும் நன்றுமற் றில்ல
கடுத்தது பிழைக்குவ தாயின் தொடுத்த
கைவிரல் கவ்வுந் கல்லாக் காட்சிக்
கொடுமரம் பிடித்த கோடா வண்கண்
10. வடிநவில் அம்பின் ஏவ லாடவர்
ஆளழித் துயர்த்த அஞ்சவரு பதுக்கைக்
கூர்நுதிச் செவ்வாய் எருவைச் சேவல்
படுபிணப் பைந்தலை தொடுவன குழீஇ
மல்லன் மொசிவிரல் ஒற்றி மணிகொண்டு
15. வல்வாய்ப் பேடைக்குச் சொரியும் ஆங்கண்
கழிந்தோர்க்கு இரங்கு நெஞ்சமொடு
ஓழிந்திவண் உறைத லாற்று வோர்க்கே.

- இறங்குகுடிக்குன்ற நாடன்.

குறி வைத்தது பிழைப்பதாயின் அம்பு தொடுத்த கைவிரலைக் கடிக்கும் (தமது தொழிலையன்றிப் பிறவற்றைக்) கல்லாதவர்களாவார், வில்லுப் பிடிப்பவர்களும் வன்கண்மையும் தீட்டிக் கூராக்கிய அம்புடையவர்களுமாகிய ஆறலைப் போர். அவர்கள்

வழிப்போக்கரைக் கொண்டு இட்டு மூடிய அச்சந்தரும் கற்குவியல் களிடத்தில் கூரிய சிவந்த வாயுமுடைய பருந்துச் சேவல் பிணங்களின் பசிய தலைகளைத் தோண்டும் பொருட்டுக் கூட்டிக், கூட்டமாகிய விரல்களால் தீண்டிக் கண்மணியை எடுத்துக் கொண்டு சென்று வலிய வாயுமுடைய பேட்டுக்குக் கொடுக்கும். அவ்விடத்தே இறந்தவர்களுக்காக இரங்கும் நெஞ்சமொடு (மனஞ் செல்ல) இவ்விடத்தில் வாழ்தலை ஆற்றியிருக்கும் உன் காதலிக்கு, குறுக்கே கிடக்கும் சிகரமுடைய மலைக்கு அப்பால் வேறு பலமொழி வழங்கும் தேசத்தை நாடிச் செல்லும் வலிமிகுந்த நெஞ்சோடு அழகிய வேலை வலக் கையிற் பிடித்துச் செல்லுதல், மாட்சிமைப்பட்ட உம்மிடத்து “நீர் நினைத்த கருமம் விரைவில் அனுகூலமாவதாக” என்றல் நன்றல்ல.

216. மருதம்

இது, தலைமகட்குப் பாங்காயினார் கேட்பத் தனக்குப் பாங்காயினார்க்குப் பரத்தை சொல்லியது

நாண்கொள் நுண் கோலின் மீள்கொள் பாண்மகள்
தான்புன லடைகரைப் படுத்த வராஅல்
நாரரி நறவுண் டிருந்த தந்தைக்கு
வஞ்சி விறகிற் சுட்டுவா யறுக்குந்

5. தண்டுறை ஊரன் பெண்டிர் எம்மைப்
பெட்டாங்கு மொழிப என்ப அவ்வவர்ப்
பட்டன மாயின் இனியெவ னாகியர்
கடலாடு மகளிர் கொய்த ஞாலுறுங்
கழனி யழுவர் குற்ற குவளையுங்
10. கடிமிளைப் புறவிற் பூத்த முல்லையொடு
பல்லிளங் கோசர் கண்ணி அயரும்
மல்லல் யாணர்ச் செல்லிக் கோமான்
எறிவிடத் துலையாச் செறிசரை வெள்வேல்
ஆதன் எழினி யருநிறத் தழுத்திய
15. பெருங்களிற்று எவ்வம் போல
வருந்துவர் மாதவர் சேரியாஞ் செலினே.

- ஐயூர் முடவனார்.

தூண்டிற் கோலினால் மீன் பிடிக்கும் பாண் மகள் தான் குளக்கரையில் பிடித்த வரால் மீனை பன்னாடையில் வடித்த கள்ளை உண்டிருந்த தந்தைக்கு வஞ்சி விறகிற் சுட்டு உண்ணக் கொடுப்பாள். இவ்வகையான நல்ல நீராடுந் துறையையுடைய ஊரனது மனைவி எம்மை விரும்பத் தகாதவாறு மொழிவாள் என்று கூறுவர். அவ்வாறு பழி கூறக் கேட்டனமாயின் இப்பொழுது என்ன வருத்த மடைவேம். கடலாடு மகளிர் கொய்த ஞாழலையும் வயல் உழவர் பறித்த குவளையையும் காவற் காட்டிடத்துப் பூத்த முல்லையொடு இளைய கோசர் கண்ணியாகச் சூடுவர். இவ்வகையான வளம் பொருந்திய புது வருவாயினையுடைய செல்வி நகருக்குத் தலைவனும், எறியத் தொலையாத பூண் இறுக்கிய பெரிய வெள்ளிய வேலையுடையவனுமாகிய, ஆதன், மார்பில் எழினியன் அழுத்தியதுபோல் வருந்துவர். மாதே! யான் அவரது சேரியிடத்திற் செல்வேனாயின்.

217. பாலை

இது, பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றாமை மீதூர்ச் சொல்லியது.

பெய்துபுலம் திறந்த பொங்கல் வெண்மழை
எஃகுறு பஞ்சித் தூய்ப்பட்டன்ன
துவலை தூவல் கழிய அகல்வயல்
நீடுகழைக் கரும்பின் கணைக்கால் வான்பூக்

5. கோடைப் பூளையின் வாடையொடு துயல்வரப்
பாசிலைப் பொதுளிய புதல்தொறும் பகன்றை
நீலுண் பச்சை நிறமறைந்து அடைச்சிய
தோலெறி பாண்டிலின் வாலிய மலரக்
கோழிலை அவரைக் கொழுமுகை அவிழ
10. ஊழறு தோன்றி ஒண்பூத் தளைவிடப்
புலந்தொறுங் குருகினம் நரலக் கல்லென
அகன்றுறை மகளிர் அணிதுறந்து நடுங்க
அற்சிரம் வந்தன் றமைந்தன் றிதுவென
எப்பொருள் பெறினும் பிரியன்மி னோவெனச்
15. செப்புவல் வாழியோ துணையுடை யீர்க்கென
நல்காக் காதலர் நலனுண்டு துறந்த

பாழ்படு மேனி நோக்கி நோய்பொர
இணரிறுபு உடையும் நெஞ்சமொடு புணர்வுவேட்டு
எயிறுதீப் பிறப்பத் திருகி

20. நடுங்குதும் பிரியின்யாங் கடும்பனி உழந்தே.

- கழார்க் கீரனெயிற்றியார்.

பெய்தலினால் வற்றிய பொங்கிய வெள்ளை முகில்கள், சுகிர்ந்த பஞ்சின் பிளவுபட்ட நுனிபோன்ற தூறலைத் தூவிச் செல்லும். அப்போது அகன்ற வயல்களில் நிற்கும் மூங்கில் போன்ற நீண்ட கரும்பின் திரண்ட காம்புடைய வெள்ளைப்பூ, கோடை காலத்துப் பூளையைப்போல வாடைக் காற்றுக்கு அசையும். பசிய இலை நெருங்கிய புதர்கள் தோறும் நிற்கும் பகன்றை நீலநிற உறை இட்டுப் போர்த்த பாண்டில் விளக்கின் உறையை நீக்கினதுபோல வெள்ளிதாக மலரும். கொழுத்த இலையுடைய அவரையின் கொழுவிய முகை அவிழ முதிர்ந்த தோன்றியின் பூமுறுக்கவிழும். இடங்கள் தோறும் பட்சிக் கூட்டங்கள் கல்லென்று ஒலிக்கும். இவ்வாறு அகன்ற துறையிடத்தே மகளிர் ஆபரணங்களை வெறுத்து வருந்தும்படி முன்பனிக்காலம் வந்தது. அருளாத காதலர் நலனை உண்டு விட்ட அழகழிந்த மேனியை நோக்கி நோய் தின்ன, பூங்கொத்துகள், அறும்படி அசையும் நெஞ்சோடு புணர்ச்சியை விரும்பிப் பற்கள் தீப் பிறக்கும்படி திருகிக் கரும் பனிக்கு நொந்து வருந்துவேன். அவர் விட்டுப் பிரிவாராயின். ஆதலின் தோழி! இருக்கும் பொருள் போதும் என்று அடங்கி, எவ்வகையான பொருள் பெறுவதாயினும் பிரியேல் என்று நீ அவரிடம் சொல்லுவாயாக.

218. குறிஞ்சி

இது, தோழி தலைமகனை இடத்துய்த்து வந்து பகற் குறி நேர்ந்த வாய்பாட்டாற் றலைமகனை வரைவு கடையாது.

கிளைபா ராட்டுங் கடுநடை வயக்களிறு
முளைதரு பூட்டி வேண்டு குள கருத்த
வாள்நிற உருவின் ஒளிறுபு மின்னிப்
பருஉவுறைப் பஃறுளி சிதறிவான் நவின்று

5. பெருவரை நளிர்சிமை அநிர வட்டித்துப்
புயலேறு உரைஇய வியலிருள் நடுநாள்
விறலிழைப் பொலிந்த காண்பின் சாயல்
தடைஇத் திரண்டநின் தோள்சேர்பு அல்லதைப்
படாஅ வாகுமெங் கண்ணென நீயும்
10. இருண்மயங் கியாமத் தியவுக்கெட விலங்கி
வரிவயங் கிரும்புலி வழங்குநர்ப் பார்க்கும்
பெருமலை விடரகம் வரலரி தென்னாய்
வரவெளி தாக எண்ணுதி அதனான்
நுண்ணிதிற் கூட்டிய படுமாண் ஆரந்
15. தண்ணிது கமழும் நின்மார்பு ஒருநாள்
அடைய முயங்கே மாயின் யாமும்
விறலிழை நெகிழ்ச் சாஅய்தும் அதுவே
அன்னை யறியினும் அறிக அலர்வாய்
அம்பல் மூதூர் கேட்பினுங் கேட்க
20. வண்டிறை கொண்ட எரிமருள் தோன்றியொடு
ஒண்பூ வேங்கை கமழந்
தண்பெருஞ் சாரல் பகல்வந் தீமே.

- கபிலர்.

சுற்றத்தைப் பாதுகாக்கும் கடிய நடையையுடைய வீரமுடைய யானை (பிடிக்கும் கன்றுக்கும்) மூங்கில் முளையைப் பிடுங்கி ஊட்டி வேண்டிய தழையை உண்ணக் கொடுக்கும்படி, முகிற் கூட்டம் வானின் ஒளியைப் போல மின்னும்; கனத்த நீரைத் துளிகளாகச் சிதறி வானத்தில் பெரிய மலையின் குளிர்ந்த சிகரம் அதிரும்படி பெய்து ஒன்றோடு ஒன்று உரோஞ்சும். இவ் வகையான நடு இரவில் மேலான ஆபரணமணிந்த அழகிய சாயலை யுடையவள், எதிர்ப்பட்டுத் திரண்ட உனது தோள்களைச் சேர்ந்தாலல்லாமல் என் கண்கள் உறங்காவென்றாய்; என்று நீயும் இருளில் வழி தெரியாத யாமத்தில், வழியை மறித்து இருந்து வரியையுடைய பெரும் புலி, வழிச் செல்வோரைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பெரிய மலையிடத்து வெடிப்பு களுடைய இவ்விடத்தே அஞ்சாது வருவாய். அவ்வழி வருதற்கெளிதென்று எண்ணுவாய். நுட்பமாக

வாசங்கூட்டி அரைக்கப்பட்ட சந்தனம் குளிர்ச்சியுடன் மணக்கின்ற உனது மார்பை நாம் ஒரு நாள் தானும் அடைந்து ஆபரணங்கள் நெகிழும்படி சேர்ந்து விடுவேம். அதனை அன்னை அறிந்தாலும் அறிவாளாக. அலர் தூற்றும் ஆரவாரமுடைய இம் மூதூரிடத் தவர்கள் அறி யினும் அறிவாராக. வண்டுகள் தங்கியிருக்கும், நெருப்பை ஒத்த தோன்றி யோடு வேங்கையின் விளங்குகின்ற பூக் கமழ்கின்ற குளிர்ந்த மலைச் சாரலிடத்தே பகலில் வந்தருளுவீராக.

219. பாலை

இது, மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது.

சீர்கெழு வியனகர்ச் சிலம்புநக வியலி
ஓரை யாயமொடு பந்துசிறி தெறியினும்
வாரா யோவென் றேத்திப் பேரிலைப்
பகன்றை வான்மலர் பனிநிறைந் ததுபோல்

5. பால்பெய் வள்ளஞ் சால்கை பற்றி
என்பா டுண்டனை யாயின் ஒருகால்
நுந்தை பாடும் உண்ணென் றூட்டிப்
பிறந்ததற் கொண்டும் சிறந்தவை செய்தியான்
நலம்புனைந் தெடுத்தவென் பொலந்தொடிக் குறுமகள்
10. அறனி லாளனோ டுறந்தனள் இனியென
மறந்தமைந் திரா அ நெஞ்சம் நோவேன்
பொன்வார்ந் தன்ன வைவால் எயிற்றுச்
செந்நாய் வெரீஇய புகருழை யொருத்தல்
பொறியரை விளவின் புன்புற விளைபுழல்
15. அழலெறி கோடை தூக்கலிற் கோவலர்
குழலென நினையும் நீரில் நீளிடை
மடத்தகை மெலியச் சாஅய்
நடக்குங் கொல்லென நோவல் யானே.

- கயமனார்.

என் மகள், அழகிய பெரிய வீட்டிடத்தே சிலம்பு ஒலிக்கும் படி நடந்து விளையாடுந் தோழிமாரோடு பந்தை மெல்லென எறிந்து விளையாடுவாள். அவ்வாறு விளையாடுவாளாயினும்

யான் வருவாயாக என்று அருமை பாராட்டிப், பெரிய இலையுடைய பகன்றையின் வெள்ளிய மலர், பனி நிறைந்தது போலப், பால் வார்த்த கிண்ணத்தைச் சிறந்த கையிடத்தே எடுத்து, **எனக்காகக் குடித்தாயாயின், இன்னொரு முறை உனது தந்தைக்காக உண்ணென ஊட்டுவேன்.** பிறந்த குடிக் கேற்பச் சிறந்தவற்றைச் செய்யாது, அழகிய எனது, பொன் வளையணிந்த சிறுமி, 'அநியாயப் பட்டவனோடு' இனிதாகக் காணாமற் கூட்டிக் கொண்டு சென்றாள். அதனை மறந்து அடங்கியிராத நெஞ்சினேனாய் நினைந்து வருந்துவேன். வெள்ளியால் தட்டி நீட்டினது போன்ற கூரிய வெண் பல்லுடைய செந்நாய்க்குப் பயந்த புள்ளிக் கலைமான், பொரிந்த அடியுடைய விளாமரத்தின் புல்லிய புறத்திலுள்ள துவாரத்தில் அடிக்கின்ற காற்றுப் படுதலின் எழுகின்ற ஓசையைக் கோவலருதும் புல்லாங் குழலின் ஓசை என்று நினைவும். இவ் வகையான நீரில்லாத நீண்ட வழியிடத்தே இளமையுடையவள் மெலியும் படி சோர்ந்து நடந்து செல்வாளன்றோ? எனது நெஞ்சு வருந்துகின்றது.

220. நெய்தல்

இது இரவுக்குறி வந்து நீங்குந் தலைமகனை எதிர்ப்பட்டுத் தோழி சொல்லியது.

- ஊருஞ் சேரியும் உடனியைந் தலரெழுத்
தேரொடு மறுகியும் பணிமொழி பயிற்றியும்
கெடாஅத் தீயின் உருகெழு செல்லூர்க்
கடாஅ யானைக் குழுஉச்சமந் ததைய
5. மன்மருங்கு அறுத்த மழுவாள் நெடியோன்
முன்முயன் றரிதினின் முடித்த வேள்விக்
கயிறை யாத்த காண்டகு வனப்பின்
அருங்கடி நெடுந்தூண் போல யாவருங்
காண லாகா மாணெழி லாகம்
10. உள்ளுதொறும் பனிக்கும் நெஞ்சினை நீயே
நெடும்புற நிலையினை வருந்தினை யாயின்
முழங்குகட லோதங் காலைக் கொட்டும்
பழம்பல் நெல்லின் ஊணூ ராங்கண்
நோலா இரும்புள் போல நெஞ்சமர்ந்து

15. காதன் மாறாக் காமர் புணர்ச்சியின்
இருங்கழி முகந்த செங்கோல் அவ்வலை
முடங்குபுற இறவோ டினமீன் செறிக்கும்
நெடுங்கதிர்க் கழனித் தண்சாய்க் கானத்து
யாணர்த் தண்பணை யறுமெனக் கானல்
20. ஆய மாய்ந்த சாயிறைப் பணைத்தோள்
நல்லெழில் சிதையா வேமஞ்
சொல்லினித் தெய்யயாந் தெளியு மாறே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

அணையாத தீயுடைய ஒளி விளங்கும் செல்லாரிடத்தே ஆண் யானைக் கூட்டத்தின் போர் கெடும்படி, அரசவம்சங்களை வேறுத்த மழுப் படையையுடைய பரசுராமன் முன்னாளில் அரிதின் முடித்த வேள்வி மண்டபத்துக் கயிற்றை அரையிலே கட்டிய மிக்க அழகும் அரிய காவலு முடைய நெடுந்தூண் (யூபம்) போல யாவராலும் காணுதற்கரிய மிகுந்த எழுச்சியுடைய தலைவியின் ஆசத்தை விரும்புந்தோறும் குளிரும் நெஞ்சுடையாய், ஊரிலும் சேரியிலும் ஒருமிக்க அலரெழும்படி தேரோடு வந்தும் பணிந்த மொழிகளைக் கூறியும் நிற்கின்றாய். நீ நீண்டு புறத்தே நிற்பவனாய் வருந்தினாயாயின், முழங்குகின்ற கடற்றிரை காலையில் ஒலிக்கும் மிகுந்த பழம் நெல்லுடைய ஊனூரிடத்துத் தங்காத காகம்போல மனம் விரும்பிய காதன் மாறாத புணர்ச்சியைப் பெறாயாவை.

கரிய கழியிடத்து நீரைத் துழாவிய, சிவந்த தடிகள் கட்டப் பட்ட வலை, வளைந்த முதுகுடைய இறாலோடு பல கூட்ட மாகிய மீன்களை வாரும். இவ் வகையான பெரிய விளங்குகின்ற வயல்களையுடை கோரைக் காட்டிலுள்ள புதுவருவாயுடைய மருத நிலம் என்று சொல்லத்தக்க கடற்கரைச் சோலையிடத்தே, தோழியர் அலங்கரித்த சாய்ந்த இறையையுடைய பணைத்த தோள்கள், அழகு அழியாத உபாயத்தை யான்றியுமாறு சொல்லு வாய். (நீ புறத்தே நிற்பையாயின் அவளைச் சேர்தல் கைகூடாது. அதனால் அவள் அழகழிவாள். அழகழியாமல் அவள் இருப்பதற்கு உபாயங்கூறு வாய் என்றவாறு.)

221. பாலை

இது, தலைமகற்குப் போக்குடன்பட்ட தோழி தலை மகட்குப் போக்குடன் படச் சொல்லியது.

நனைவினை நறவின் தேறல் மாந்திப்
புனைவினை நல்லில் தருமணற் குவைஇப்
பொம்மல் ஓதி எம்மகள் மணனென
வதுவை அயர்ந்தனர் நமரே அதனால்

5. புதுவதுவை புனைந்த சேயிலை வெள்வேல்
மதியுடம் பட்ட மையணற் காளை
வாங்குசினை மலிந்த திரளரை மராஅத்துத்
தேம்பாய் மெல்லினர் தளிரொடு கொண்டிநின்
தண்ணறும் முச்சி புனைய அவனொடு
10. கழைகவின் போகிய மழையுயர் நனந்தலைக்
களிற்றிரை பிழைத்தலிற் கயவாய் வேங்கை
காய்சினஞ் சிறந்து குழுமலின் வெரீஇ
இரும்பிடி யிரியுஞ் சோலை
அருஞ்சுரம் சேறல் அயர்ந்தனென் யானே.

- கயமனார்.

நம் சுற்றத்தார் தேனில் விளைந்த இனித்த மதுவை உண்டு தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட நல்ல வீட்டில், கொண்டு வந்த மண்ணைக் குவித்துப், பொலிந்த கூந்தலுடைய எம் மகளின் மணம் வருகின்றதெனக் கொண்டாடினர். அதனால் புதிதாக அலங்கரிக்கப்பட்ட அசோகந் தளிர் போன்று வெள்ளிய வேலும் கரிய தாடியுமுடைய தலைவன் உன்னைக் கொண்டு செல்வதற்கு உடன்பட்டான். அவன் வளைந்த கிளைகள் மிகுந்த திரண்ட அடியுடைய ஆச்சாமரத்தின் மெல்லிய பூங்கொத்துகளைத் தளிரோடு கொண்டு வந்து உனது குளிர்ந்த உச்சியிற் புனைவான். நீ அவனோடு, மூங்கில் வாடிய மழையில்லாத காட்டிடத்தில் யானையாகிய உணவு தப்புதலின், பெரிய வாயுடைய வேங்கை கோபம் மிகுதலின், கரிய பெண் யானை ஓடும் சோலையுடைய அருஞ்சுரத்தே செல்லுதற்கு உடன்பட்டேன். (சுற்றத்தவர் நம்மகளுக்கு வதுவை என்று கொண்டாடுதலின் அவர் உன்னைப்

பிறர்க்குக் கொடுப்பாரெனப் பயந்து தலைவனுடன் நீ உடன் போதற்குச் சம்மதித்தேன் என்றவாறு).

222. குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

வானுற நிவந்த நீலநிறப் பெருமலைக்
கான நாடன் உறீஇய நோய்க்குள்
மேனி ஆய்நலந் தொலைதலின் மொழிவென்
முழவுமுகம் புலராக் கலிகொள் ஆங்கண்

5. கழாஅர்ப் பெருந்துறை விழுவின் ஆடும்
ஈட்டெழில் பொலிந்த ஏந்துகுவவு மொய்ப்பின்
ஆட்ட னத்தி நலனயந் துரைஇத்
தாழிருங் கதுப்பின் காவிரி வவ்வலின்
மாதிரந் துழைஇ மதிமருண் டலந்த
10. ஆதி மந்தி காதலற் காட்டிப்
படுகடல் புக்க பாடல்சால் சிறப்பின்
மருதி யன்ன மாண்புகழ் பெறீஇயர்
சென்மோ வாழி தோழி பன்னாள்
உரவுரும் ஏறொடு மயங்கி
15. இரவுப்பெயல் பொழிந்த ஈந்தண் ஆறே. -பரணர்.

வானை முட்டும்படி உயர்ந்த கரிய பெரிய மலை நாட்டையுடையவன் செய்த நோய்க்கு எனது மேனி ஆயத்தாரால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகு தொலைந்தது என்று நீ ஏன் மொழி கின்றாய். மேளத்தின் ஓசை நீங்காது விழாக் கொண்டாடும் கழாரர் என்னும் பெரிய துறையிடத்துள்ள விழாவில் ஆடும், எல்லா அழகும் பொலிந்த ஆட்டநந்தியின் பெரிய திரண்ட தோள்களின் அழகை விரும்பி அவனோடு உரையாடித் திசை யெல்லாம் ஆராயந்து மனங்கலங்கிச் சுழன்ற ஆதிமந்திக்கு அவள் காதலனைக் காட்டிப் பெரிய கடலிடத்தே புகுந்து சென்ற பாடலாற் சிறந்த மருதியை ஒத்த பெரிய புகழ்பெறுதற்கு, இடிமுழுக்கத்தோடு பல நாள் இரவில் மழை பெய்த தண்ணிய வழியே நாம் செல்வேம் வா, தோழி!

223. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

பிரிதல் வல்லியர் இதுநத் துறந்தோர்
மறந்தும் அமைசுவர் கொல்லென் றெண்ணி
ஆழல் வாழி தோழி கேழல்
வளைமருப்பு உறமும் உளை நெடும் பெருங்காய்

5. நனைமுதிர் முருக்கின் சினைசேர் பெருங்கல்
காய்சினக் கடுவளி எடுத்தலின் வெங்காட்டு
அழல்பொழி யானையின் ஐயெனத் தோன்றும்
நிழலில் ஓமை நீரில் நீளிடை
இறந்தன ராயினும் காதலர் நம்வயின்
10. மறந்துகண் படுதல் யாவது புறந்தாழ்பு
அம்பணை நெடுந்தோள் தங்கித் தும்பி
அரியினங் கடுக்குஞ் சரிவணர் ஐம்பால்
நுண்கே ழுடங்க வாரிப் பையுள்கெட
நன்முகை அதிரற் போதொடு குவளைத்
15. தண்நறுங் கமழ்தொடை வேய்ந்தநின்
மண்ணார் கூந்தல் மரீஇய துயிலே.

- பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

எம்மை விட்டுப் பிரிய வல்லவராயிருந்தவர், எம்மை மறந்தும் இருப்பரோ? என்று எண்ணி வருந்தாதே. தோழி! கேட்பாயாக. பன்றியின் வளைந்த கொம்புபோன்ற தலையுடைய பெரிய காய்கள், அரும்பு முதிர்ந்த முருக்கின் கிளைகளைச் சேர்ந்து இருக்கும் பெரிய பாறையிடத்துக் கடிய காற்று அடிக்கும். அப் பாறை அழலைப் பொழிகின்ற கொடிய காட்டிடத்தே யானைபோல, வியக்கும்படி தோன்றும். இவ் வகையான நிழலில்லாத ஓமை மரமும், நீரும் இல்லாத நீண்ட வழியிடத்தே சென்றார் நின்காதலர்.

முதுகிடத்தில் தொங்கும் கூந்தல், உயர்ந்த அணை போன்ற தோளிடத்தே தங்கும் தும்பியாகிய வண்டின் கூட்டத்தை ஒத்துச் சுருண்டு, நெளிந்து ஐந்து வகையாய் முடியப்பட்டிருக்கும். அதன்

கருமை முழுவதையும் வாரித் துயரம் நீங்க நல்ல முகையுடைய புனலியின் பூவொடு குவளையின் குளிர்ந்த வாசமுள்ள மாலை சூடப்பட்டிருக்கும். இவ்வாறான உனது அலங்காரமுமுள்ள கூந்தலிடத்துப் பொருந்தியதுயிலை மறந்து அவர் உறங்குவது எப்படி?

224. முல்லை

இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

செல்க பாக எல்லின்று பொழுதே
வல்லோன் அடங்குகயி றமைப்பக் கொல்லன்
விசைத்துவாங்கு துருத்தியின் வெய்ய உயிராக்
கொடுநுகத் தியாத்த தலைய கடுநடைக்

5. காற்கடுப் பன்ன கடுஞ்செலல் இவளி
பால்கடை நுரையின் பருஉமிதப் பன்ன
வால்வெண் தெவிட்டல் வழிவார் நுணக்கஞ்
சிலம்பி நூலின் உணங்குவன பாறிச்
சாந்துபுலர் அகலம் மறுப்பக் காண்டகப்
10. புதுநலம் பெற்ற வெய்துநீங்கு புறவில்
தெறிநடை மரைக்கணம் இரிய மனையோள்
ஐதுணங்க வல்சி பெய்துமுறுக் குறுத்த
திரிமரக் குரலிசை கடுப்ப வரிமணல்
அலங்குகுதிர் திகிரி ஆழி போழ
15. வருங்கொல் தோழிநம் இன்னுயிர் துணையெனச்
சில்கொல் எவ்வளை யொடுக்கிப் பல்கால்
அருங்கடி வியனகர் நோக்கி
வருந்துமால் அளியள் திருந்திழை தானே.

- ஆவூர் மூலங்கிழார் மகனார் பெருந்தலைச் சாத்தனார்.

பாகனே இன்று பகற்பொழுதிலேயே தேரைச் செலுத்திச் செல்வாயாக. வளைந்த நுகத்திற் பூட்டிய தலையும் காற்றுப் போன்ற வேகமுடைய குதிரை, பாகன் பிடிசுயிற்றைப் பிடிக்கக் கொல்லன் விசைத்து ஊதும் துருத்திபோல மூச்செறிந்து, பால் கடையும் போது எழுந்து மிதக்கும் நுரைபோன்று வெள்ளிய நுரை வழிந்து வாரிடத்தே சுருங்கிக் கிடந்து சிலம்பி நூலைப்

போல காய்ந்து குதிரையின் மார்பிடத்தே விழுந்து, சாந்து பூசிக் காய்ந்த மார்பு போலத் தோன்றும்.

புதிய அழகு பெற்று வெப்பம் நீங்கிய முல்லை நிலக்காட்டில் தெற்றி நடக்கின்ற மரைக் கூட்டம் ஓடும்படி, மனையிடத்துள்ளவள் சோற்றுப் பசையை ஐதாகப் பூசி முறுக்கித் திரிந்த நரம்பின் குரலிசையையுடையதாய், வரியுடைய மணலை அசைகின்ற ஒளியுடைய சில்லு வெட்டும்படியாக வருவார், எனது இனிய உயிர் போன்ற தோழி! என்று அவள் பாங்கி கூறுவாள். அப்பொழுது அவள் சிலவாகிய அழகிய வளைகளை ஒடுங்கத் தள்ளி பல முறையும் பல காவலுடைய பெரிய மனையைப் பார்த்து வருந்தியிருப்பாள். திருந்திய ஆபரண மணிந்த அவள் இரங்கத் தக்கவளாவாள்.

225. பாலை

இது பிரியக் கருதிய தலைவன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

அன்பும் மடனுஞ் சாயலும் இயல்பும்
என்பும் நெகிழ்க்குங் கிளவியும் பிறவும்
ஒன் றுபடு கொள்கையொடு ஓராங்கு முயங்கி
இன்றே யீவண மாகி நாளைப்

5. புதலிவர் ஆடமைத் தும்பி குயின்ற
அகலா அந்துளை கோடை முகத்தலின்
நீர்க்கியங் கினநிரைப் பின்றை வார்கோல்
ஆய்க்குழற் பாணியின் ஐதுவந் திசைக்குந்
தேக்கமல் சோலைக் கடறோங் கருஞ்சரத்து
10. யாத்த தூணித் தலைதிறந் தவைபோற்
பூத்த இருப்பைக் குழைபொதி குவியினர்
கழல்துளை முத்திற் செந்நிலத்து உதிர
மழைதுளி மறந்த அங்குடிச் சீறார்ச்
சேக்குவங் கொல்லோ நெஞ்சே பூப்புனை
15. புயலென ஒலிவருந் தாழிருங் கூந்தல்
செறிதொடி முன்கைநங் காதலி
அறிவஞர் நோக்கமும் புலவியும் நினைந்தே.

- எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்.

நெஞ்சே! அன்பும் இளமையும் அழகும் இனிய தன்மைகளும் என்பை இளகச் செய்யும் வார்த்தைகளும் பிறவும் ஒன்றுபட்ட கொள்கையோடு இடைவிடாது இவளைத் தழுவி இன்று இவ் வண்ணமாயிருக்கின்றேம். நாளை, உயர்ந்த புதர்களில் உயர்ந்து ஆடுகின்ற மூங்கிலிடத்துத் தும்பி துவாரமிட்ட மெல்லிய துளையிடத்தே காற்று அடித்தலின், நீர் குடித்தற்குச் செல்கின்ற பசுக்கூட்டங்களுக்குப் பின்னே நீண்ட கோலையுடைய இடையர் ஊதும் புல்லாங்குழலின் ஓசைபோல, மெல்லிதாக வந்து ஒலிக்கும். தேக்க மரச்சோலைகளுடைய காட்டிடத்தே செல்வேம். அவ்வரிய வழியிடத்தே, தூக்கிய அம்பறாத் துணியின் தலையைத் திறந்து விட்டதுபோல இலைகளுள் கூட்டமாகக் குவிந்து கிடக்கும் பூக்களை, இருப்பை பூத்திருக்கும். அவை சிலம்புக்குத் துளைத்துக் கோத்த முத்துக்களைப் போலச் செம்பாட்டு நிலத்தே உதிரும், மழை பெய்தலில்லாத இவ்விடத்தே அழகிய குடிகளையுடைய சிறிய ஊரிடத்துத் தங்குவேம். அப்பொழுது பூச்சுடிய மேகம் போன்று தழைத்து நீண்டு கறுத்த கூந்தலும், நெருங்கிய வளையுமுடைய காதலியின்துன்பமாகிய பார்வையையும் புலவியையும் நினைப்பேம்.

226. மருதம்

இது, தலைமகற்குத் தோழி வாயின் மறுத்தது.

- உணர்குவென் அல்லென் உரையல்லின் மாயம்
நாணிலை மன்ற யாணர் ஊர
அகலுள் ஆங்கண் அம்பகை மடிவைக்
குறுந்தொடி மகளிர் குறூஉப்புனல் முனையின்
5. பழனப் பைஞ்சாய் கொழுதிக் கழனிக்
கரந்தையஞ் செறுவின் வெண்குருகு ஓட்டும்
வல்லில் எழுத்தோட் பரதவர் கோமான்
பல்வேல் மத்தி கழாஅர் முன்துறை
நெடுவெண் மருதொடு வஞ்சி சாஅய்
  10. விடியல் வந்த பெருநீர்க் காவிரித்
தொடியணி முன்கை நீவெய் யோளொடு
முன்னா ளாடிய கவ்வை இந்நான்
வலமிகு முன்பிற் பாணொளொடு மலிதார்த்
தித்தன் வெளியன் உறந்தை நாளவைப்

15. பாடின தெண்கிணைப் பாடுகேட் டஞ்சிப்
போரடு தானைக் கட்டி
பொராஅ தோடிய ஆர்ப்பினும் பெரிதே.

-பரணர்.

புது வருவாயினையுடைய ஊரனே! யான் அறியாதவள் என்று நினைத்து உனது மாயஞ் செய்யும் பெரிய நாணத்தக்க நிலையைக் கூறுகின்றாய்.

ஊரிடத்தே நீரில் அலைகின்ற தழைகளைக் கொய்யும் குறுகிய வளையணிந்த பெண்களைக் கண்டு மருத நிலத்தே பஞ்சாயக்கோரை கூட்டமாக வளரும் கரந்தைச் செடியுடைய வயலிடத்துள்ள கொக்குகள் பறக்கும். இவ் வகையான வயல்களை உடையவன், வலிய வில்லும், தூண் போன்ற தோளுமுடையவனும், பரதவர் தலைவனுமாகிய பல வேற்படையையுடைய **மத்திகழாஅர்**. அவனது முன் துறையிடத்தே உயர்ந்த வெள்ளிய மருதோடு வஞ்சி மரம் சாயும்படி விடியற்காலையில் காவிரி யாற்றின் புனல் விசையோடு பாயும். அக் காவிரியின் புதுப்புனலை வளை யணிந்த பரத்தையோடு நேற்று ஆடிய கவ்வை இன்று, வலிமை மிகுந்த பாணனோடு மிகுந்த தார்ப்படையையுடைய **தித்தன் வெளியன்** பொருத வந்தபோது காலை ஓலக்கத்திற் பாடின தெளிந்த கிணைப்பறையோடு பாணர் பாடிய பாட்டைக் கேட்டு, பொருதவந்த படையை இட்டுக்கொண்டு பொருதா தோடிய ஆர்ப்பினும் பெரிதாகும். (கௌவை தித்தன் வெளியன் பாணனோடு பொருதாதோடுய ஆர்ப்பினும் பெரிது என்று சேர்த்துக் கொள்க.)

227. பாலை

இது. தலைமகள் பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

நுதல்பசந் தன்றே தோள்சா யினவே
திதலை யல்குல் வரியும் வாடின
என்னா குவள்கொல் இவளெனப் பன்மான்
நீர்மலி கண்ணொடு நெடிதுநினைந் தொற்றி

5. இனையல் வாழி தோழி நனைகவுள்
காய்சினஞ் சிறந்த வாய்புகு கடாத்தொடு
முன்னிலை பொறாஅது முரணிப் பொன்னினர்ப்
புலிக்கேழ் வேங்கைப் பூஞ்சினை புலம்ப
முதல்பாய்ந் திட்ட முழுவலி யொருத்தல்
10. செந்நிலப் படுநீ ராடிச் செருமலைந்து
களங்கொள் மள்ளின் முழங்கும் அத்தம்
பலஇறந்து அகன்றன ராயினும் நிலைஇ
நோயில ராகநங் காதலர் வாய்வாள்
தமிழகப் படுத்த இமிழிசை முரசின்
15. வருநர் வரையாப் பெருநா ளிருக்கைத்
தூங்கல் பாடிய ஓங்குபெரு நல்லிசைப்
பிடிமிதி வழுதுணைப் பெரும்பெயர்த் தழும்பன்
கடிமதில் வரைப்பின் ஊணூர் உம்பர்
விழுநிதி துஞ்சம் வீறுபெறு திருநகர்
20. இருங்கழிப் படப்பை மருங்கூர்ப் பட்டினத்து
எல்லுமிழ் ஆவணத்து அன்ன
கல்லென் கம்பலை செய்தகன் றோரே.

- நக்கீரர்.

“நெற்றி பசப்பு நிறங்கொண்டது; தோள்கள் வாடின; பொறியுடைய அல்குலின் வரிகளும் வாடின. இவள் எவ்வகையான துயரை அடைவாளோ?” என்று பலமாட்சிமைப்பட்ட நீர் நிறைந்த கண்களோடு நீள நினைந்து ஆழ்ந்து வருந்தாதி. தோழி! கேட்பாயாக; பெரிய வலிமையுடைய ஆண் யானை காய்கின்ற சினமுடையாதாய் முன்னே நிற்கின்ற வேங்கை மரத்தைப் பார்த்துக் கோபித்துப், பொன் போன்று நிறமுடைய வேங்கையின் பூவுடைய கொம்பு வருந்தும்படி அதனைப் பாயும். பின்பு செம்பாட்டு நிலம் சேறாகும்படி அதைக் குத்திப் போர் செய்து போர்க்களத்தே போர் கொள்ளும் வீரரைப்போல் முழங்கும். இவ்வகைச் சுரவழியைக் கடந்து சென்றாராயினும், நங்காதலர், நிலைபெற்றுத் துன்ப மில்லாதவராகுக. **தழும்பன்** வாள் முனையில் தமிழ்நாட்டை

அகப்படுத்தினான். அவன், ஒலிக்கின்ற முரசினைக் கொட்டி வருவோரை அளவிட முடியாத ஓலக்க விருக்கையிடத்தே. தூங்கல் என்னும் பண்பாடப்பட்ட நல்ல இசையையுடையன்; பிடி மிதித்த வழுதுணங்காய்போன்ற தழும்பையுடையன்; சாவலையுடையமதிலையுடையது அவனது ஊனூர். அதற்கு அப்பால் பெரிய செல்வம் உரைகின்ற மேலான நகரும், கரியகடற் கழிக்கரைச் சோலையுடையதுமான மருங்கூர்பட்டினமிருக்கும். அந் நகரின் ஒளி விளங்கும் கடைத் தெருவைப் போன்று கல் லென்னும் ஆராவாரம் செய்து அவர் அகன்றார்.

(வருந்தாதே தோழி ஆரவாரஞ் செய்து அருஞ்சுரம் பல கடந்து சென்றார் துன்பமில்லாதவராகுக என்று சேர்த்துக் கொள்க.)

228. குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லு வாளாய்த் தோழி சொல்லியது.

பிரசப் பல்கினை யார்ப்பக் கல்லென
வரையிழி யருவி யாரந் தீண்டித்
தண்ணென நனைக்கும் நளிமலைச் சிலம்பிற்
கண்ணென மலர்ந்த மாயிதழ்க் குவளைக்

5. கன்முறை நெடுஞ்சனை நம்மொ டாடிப்
பகலே யினிதுடன் கழிப்பி யிரவே
செல்வ ராயினும் நன்றுமற் றில்ல
வான்கண் விரிந்த பகல்மருள் நிலவில்
சூரல் மிளைய சாரல் ஆராற்று
10. ஓங்கல் மிசைய வேங்கை யொள்வீப்
புலிப்பொறி கடுப்பத் தோன்றலிற் கயவாய்
இரும்பிடி இரியுஞ் சோலைப்
பெருங்கல் யாணர்த்தஞ் சிறு குடியானே.

- அண்டர்மகன் குறுவழுதியார்.

வண்டின் பல கூட்டங்கள் ஆரவாரிக்கக் கல் என்னும் ஓசையுடன் மலையினின்றும் குதிக்கும் அருவி, சந்தன மரத்தை அளைந்து தண்ணெனக் குளிர்ந்த மலைச்சாரலிடத்தே ஓடும். அச் சாரலிற் சனையிடத்தே பெரிய இதழுடைய குவளை, கண்போல் மலர்ந்திருக்கும். கல் முகைகளையுடைய நீண்ட சனையிடத்து நம்மோடு ஆடிப் பகற்பொழுதை (நம்மோடு) கழித்து, இரவே காதலர் செல்வார். அவ்வாறு செல்வாராயினும் அது நன்மையாகாது. வானத்திற் பரந்த பகல் போன்ற நிலவில், கரும்பு சூழ்ந்த சாரலிடத்து, ஓடுங்கிய வழி செல்லும் உயர்ந்த இடத்துள்ள வேங்கையின் விளங்கும் பூ. புலியின் புள்ளிபோலத் தோன்றிப் பெரிய பெண் யானையை ஓடச் செய்யும். அவன் இவ் வகையான சோலையையுடைய பெரிய மலையிடத்தே புது வருவாயினை யுடைய அழகிய சிறிய குடியிடத்தவனாவான்.

229. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தலைமகளை வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகன் வன்புறை எதிரழிந்து சொல்லியது.

பகல்செய் பல்கதிர்ப் பருதியஞ் செல்வன்
அகல்வாய் வானத் தாழி போழ்ந்தென
நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடைக்
கயந்தலைக் குழவிக் கவியுகிர் மடப்பிடி

5. குளகுமறுத் தூயங்கிய மருங்குல் பலவுடன்
பாமூர்க் குரம்பையில் தோன்றும் ஆங்கண்
நெடுஞ்சேண் இடைய குன்றம் போகிய
பொய்வ லாளர் முயன்றுசெய் பெரும்பொருள்
நம்மின் றாயினும் முடிக வல்லெனப்
10. பெருந்துனி மேவல் நல்கூர் குறுமகன்
நோய்மலிந் துகுத்த நொசிவரற் சின்னீர்
பல்லிதழ் மழைக்கட் பாவை மாய்ப்பப்
பொன்னேர் பசலை ஊர்தரப் பொறிவரி
நன்மா மேனி தொலைதல் நோக்கி

15. இனையல் என்றி தோழி சினைய
பாசரும்பு ஈன்ற செம்முகை முருக்கினப்
போதவிழ் அலரி கொழுதித் தாதருந்து
அந்தளிர் மாஅத்து அலங்கன் மீமிசைச்
செங்கண் இருங்குயில் நயவரக் கூஉம்
20. இன்னிள வேனிலும் வாரார்
இன்னே வருதும் எனத்தெளித் தோரே.

- மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார்.

ஒளி செய்கின்ற பல கதிரையுடைய சூரியனது அகன்ற
வானத்திற் செல்லும் சக்கரம் பிளந்ததுபோல, நீண்ட வழியிடம்
வெடித்து நீரில்லாமல் வறண்டது. சிறிய தலையுடைய கன்றையும்,
கவிந்த நகத்தையுமுடைய இளைய பெண் யானைகள், தழை உணவு
தின்னாமையால் வாடிய பக்க முடையனவாய் பாழடைந்த
ஊரிடத்துள்ள சிறு குடில்கள் போலத் தோன்றும். இவ்
வகையான பெரும் தூரத்தே உள்ள மலையைக் கடந்து சென்ற
பொய் கூறுவதில் வல்லவர், முயன்று ஈட்டும் பெரிய பொருள்,
நாம் அவ ரிடத்து இல்லையாயினும் விரைவில் முடிவதாக.
தோழி! பெரிய வருத்தம் உண்டாதலின் துன்புற்ற சிறுமியே!
நோய் மிகுதியால் சொரிந்த வாடிய கண்ணீர் பூவிதழ் போன்ற
கண்ணின் பாவையை மறைக்கவும், பொன்னை ஒத்த பசலை,
மேனியிற் படரவும், பொறியும் வரியுமுடைய நல்ல மாமை
நிறமுடைய மேனியின் அழகு தொலைதலைப் பார்த்து
வருந்தாதி, என்றாய்.

கிளைகளில் பசிய அரும்பை யீன்ற சிவந்த முகையுடைய
முருக்கின் முகையின் அவிழ்ந்த மலரைக் கோதித், தாதை
அருந்தும், அழகிய தளிரையுடைய மாவில் கிளையின் மீது
இருக்கும் சிவந்த கண்ணுடைய கரிய குயில், இனிமையாகக்
கூவும். இவ்வினிய இளவேனிற் காலமாகிய, இப் பருவத்தில்
வருவேனென்று என்னைத் தெளிவித்துச் சென்றவர் வாரார்.

230. நெய்தல்

இது, தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச்
சொல்லியது.

உறுகழி மருங்கின் ஓதமொடு மலர்ந்த
சிறுகரு நெய்தற் கண்போன் மாமலர்ப்
பெருந்தண் மாத்தழை யிருந்த அல்குல்
ஐய அரும்பிய சணங்கின் வையெயிற்று

5. மையீ ரோதி வாணுதற் குறுமகள்
விளையாட் டாயமொடு வெண்மணல் உதிர்ந்த
புன்னை நுண்தாது பொன்னின் நொண்டு
மனைபுறந் தருதி யாயின் எனையதூரம்
இம்மனைக் கிழமை யெம்மொடு புணரில்
10. தீது முண்டோ மாத ராயெனக்
கடும்பரி நன்மான் கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்
கைவல் பாகன் பையென இயக்க
யாந்தற் குறுகின மாக ஏந்தெழில்
அரிவேய் உண்கண் பனிவரல் ஓடுக்கிச்
15. சிறிய இறைஞ்சினள் தலையே
பெரிய எவ்வம் யாமிவண் உறவே.

- மதுரை அறுவைவாணிகன் இளவேட்டனார்.

கழி பொருந்திய கரையில் திரை வீசுதலின் மலர்ந்த சிறிய
நெய்தலின் கண்போன்ற கரிய மலரும், குளிர்ந்த மாந்தழையும்
அணிந்த அல்குலும், ஐதாக அரும்பிய அழகு தேமலும், கூரிய
பல்லும், கரிய நெய்ப்புடைய கூந்தலும், ஒள்ளிய நெற்றியு
முடையள் அச்சிறுமி. அவள், விளையாட்டுத் தோழியருடன்
வெண்மணலிலுதிர்ந்த புன்னை மலரின் நுண்ணிய தாது
மனையிடத்தே விளங்கும். யாம், வேகமாகச் செல்லும் குதிரை
பூட்டியதும், கொடிஞ்சி யுடையதுமான உயர்ந்த தேரைக் கை
தேர்ந்த பாகன் பையச் செலுத்த, அவளைக் குறுகினேம். குறுகி
இம் மனையிடத்தே என்னைப் பாதுகாப்பாயாகில் இம்

மனையின் உரிமை முழுவதும் எனக்காகும். எம்மைப்புணரில் தீமையுண்டோ என்று சொன்னேன். அவள் உயர்ந்த அழகிய செவ்வரிபரந்த கண்களிடத்தில் கண்ணீர் வருதலை அடக்கிக் கொண்டு, யான் பெரிதும் துயருறும்படி தலையைச் சிறிது கவிழ்த்தாள்.

231. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

செறுவோர் செம்மல் வாட்டலுஞ் சேர்ந்தோர்க்கு
உறுமிடத்து உய்க்கும் உதவி ஆண்மையும்
இல்லிருந் தமைவோர்க் கில்லென் றெண்ணி
நல்லிசை வலித்த நாணுடை மனத்தர்

5. கொடுவிற் கானவர் கணையிடத் தொலைந்தோர்
படுகளத் துயர்த்த மயிர்த்தலைப் பதுக்கை
களளியம் பறந்தலைக் களர்தொறுங் குழீஇ
உள்ளுநர்ப் பனிக்கும் ஊக்கருங் கடத்திடை
வெஞ்சரம் இறந்தனர் ஆயினும் நெஞ்சருக
10. வருவர் வாழி தோழி பொருவர்
செல்சமங் கடந்த செல்லா நல்லிசை
விசம்பிவர் வெண்குடைப் பசம்பூண் பாண்டியன்
பாடுபெறு சிறப்பிற் கூடல் அன்னநின்
ஆடுவண் டரற்று உச்சித்
15. தோடார் கூந்தன் மரீஇ யோரே.

- மதுரை ஈழத்துப் பூதன்றேவனார்.

பகைத்தவரது செருக்கை வாட்டலும், தம்மைச் சேர்ந்தோர்க்கு வறுமை உற்றவிடத்து மகிழும்படி உதவி செய்து ஆண்மை செய்தலும், இல்லிடத்தே அடங்கியிருப்போர்க்கு இல்லை, என்று காதலர் எண்ணி நல்ல புகழைப் பெற ஈர்க்கும் மானமுடைய மனத் தராயினார். பகைத்து வந்தவரது போரை வென்ற அழியாத புகழையுடையவனும், வாணை முட்டும் வெண்கொற்றக் குடையையும், பசம்பொன் ஆபரணங்களையும் உடைய பாண்டியனது பெரிய

சிறப்புடையது கூடல் நகர். கூடல் நகர் போன்று அழகிய உனது வண்டுகள் சிறகடித்து ஆற்றுகின்ற உச்சியிடத்தே பூக்கள் சூடிய கூந்தலைத் தழுவியவராவர் உன் காதலர். அவர், வளைந்த வில்லையுடைய ஆறலைப்போரது கணைப்பட்டு இறந்தவர் களை இட்டு மூடிய மயிரைமேலேயுடைய கற்குவியல்கள், கள்ளிக்காட்டு இடங்கள் தோறும் கூட்டமாகக் கிடந்து நினைப்பவர்க்கும் அச்சம் தரும், செல்லுதற் கரிய காட்டிடத்தே சென்றார். அவ்வாறு சென்றராயினும் அவர் உனது நெஞ்சு உருகும்படி வருவார் தோழி!

232. குறிஞ்சி

இது, தோழி, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லு வாளாய்ச் சொல்லியது.

காணினி வாழி தோழி பானாள்
மழைமுழங்கு அரவங் கேட்ட கழைதின்
மாஅல் யானை புலிசெத்து வெரீஇ
இருங்கல் விடரகஞ் சிலம்பப் பெயரும்

5. பெருங்கல் நாடன் கேண்மை இனியே
குன்ற வேலிச் சிறுகுடி யாங்கண்
மன்ற வேங்கை மணநாள் பூத்த
மணியேர் அரும்பின் பொன்வீ தாஅய்
வியலறை வரிக்கும் முன்றில் குறவர்
10. மனைமுதிர் மகளிரொடு குரவை தூங்கும்
ஆர்கலி விழவுக்களங் கடுப்ப நாளும்
விரவுப்பூம் பலியொடு விரைஇ அன்னை
கடியுடை வியனகர்க் காவல் கண்ணி
முருகென வேலன் துறஉம்
15. பருவ மாகப் பயந்தன்றால் நமக்கே,

- கொடிமங்கலத்து வாதுளி நற்சேந்தனார்.

தோழி கேட்பாயாக. நடுச் சாமத்தே மழை முழங்கும் ஓசையைக் கேட்ட, மூங்கிலைத் தின்னும் பெரிய யானை, அவ்வோசையைப் புலியின் சத்தம் என்று நினைத்து வெருண்டு,

கரிய பாறையிடத்துள்ள வெடிப்பு ஒலிக்கும்படி ஓடும் மலை நாட்டவனோடு உறவுடையோமாயிருந்தோம். குன்றை வேலியாகவுடைய சிறு குடியிடத்தே வீதியிடத்து நிற்கும் வேங்கை மரம் கலியாண நாளிற் பூத்த மணி நிற அரும்பினையுடை பொன்போன்ற பூக்கள் விழுந்து பரந்து பெரிய பாறையில் வரியுண்டாக்கும். இவ்வகையான வீட்டு முற்றத்தில் குறவர் முதிர்ந்த மகளிரோடு குரவையாடுவர். அந்த ஆரவாரமுடைய விழாவாடுமிடத்தை ஒப்ப அன்னை தினமும் பரந்த பூவாகிய பலி தூவி, காவலுடைய பெரிய மனையைக் காவல் காத்து, இது முருகனால் நேர்ந்த நோயென்று வேலனை மனையிடத்தே கொள்வாள். அவனது உறவு அவள் வேலைக் கொண்டு வரும் பருவமாக எமக்கு வந்தது.

233. பாலை

இது, பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

அலமரல் மழைக்கண் மல்குபனி வாரநின்
அவர்முலை நனைய அழாஅல் தோழி
எளிகவர்பு உண்ட கரிபுறப் பெருநிலம்
பீடுகெழு மருங்கின் ஓடுமழை துறந்தென

5. ஊனில் யானை உயங்கும் வேனில்
மறப்படைக் குதிரை மாறா மைந்தின்
துறக்கம் எய்திய தொய்யா நல்லிசை
முதியர்ப் பேணிய உதியஞ் சேரல்
பெருங்சோறு கொடுத்த ஞான்றை இரும்பல்
10. கூளிச் சுற்றம் குழீஇயிருந் தாங்குக்
குறியவும் நெடியவுங் குன்றுதலை மணந்த
சுரனிறந் தகன்றன ராயினும் மிகநனி
மடங்கா உள்ளமொடு மதிமயக் குறாஅப்
பொருள்வயின் நீடலோ இலர்நின்
15. இருளைங் கூந்தல் இன்துயின் மறந்தே.

- மாழமலனார்.

குளிர்ச்சியுடைய கண்கள் கண்ணீர் நிறைந்து வழிந்து பரந்த முலைகள் நனையும்படி வருந்தி அழாதிருப்பாயாக. தோழி! நெருப்புக் கவர்ந்து உண்ட கரி புறத்தே உடைய பெரிய நிலத்தின் கரிய பக்கங்களில் மழை பெய்யாதாகும். அதனால் உணவு பெறாத யானை, வேனிற் காலத்தே வாடி நிற்கும். மேலுலகமடைந்த குறையாக நல்ல புகழையுடைய முன்னோரை ஒம்பிய வீரமுடைய குதிரைப் படையும், குன்றாத வலிமையு முடைய உதியஞ் சேரல் (அம் முதியவர் பொருட்டுப்) பெருஞ் சோறு கொடுத்தபோது கரிய பல கூளிச் சுற்றம் கூடியிருந்தன. அவை போன்று குறியவும் நெடியவுமாகிய குன்றுகளையுடையதும் (யானை வேனிலுக்கு வாடி நிற்பதுமாகிய) சுரவழியைக் காதலர் கடந்தனர். அவர் பிரிந்தனராயினும் நின் இருண்ட ஐவகையாய் முடிந்த கூந்தலிடத்து இனிய துயிலை மறந்து மிகவும் அடங்காத உள்ளத்தோடு மனதை மயக்காத பொருள் தொகுப்பதில் நீடத் தாமதிக்க மாட்டார்.

234. முல்லை

இது, தலைவன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

கார்பயம் பொழிந்த நீர்திகழ் காலை
நுண்ணயிர் பரந்த தண்ணயம் மருங்கில்
நிரைபறை அன்னத்து அன்ன விரைபரிப்
புல்லுளைக் கலிமா மெல்லிதிற் கொளீஇய

5. வன்பொருங் கமையப் பற்றி முள்கிய
பல்கதி ராழி மெல்வழி யறுப்பக்
காலென மருள ஏறி நூலியற்
கண்ணோக்கு ஒழிக்கும் பண்ணமை நெடுந்தேர்
வல்விரைந் தூர்மதி நல்வலம் பெறுந்
10. ததர்த்தழை முனைஇய தெறிநடை மடப்பிணை
ஏறுபுணர் உவகைய ஊறில உகள
அஞ்சிறை வண்டின் மென்பறைத் தொழுதி
முல்லை நறுமலர்த் தாதுநயந் தூத
எல்லை போகிய புல்லென் மாலைப்

15. புறவடைந் திருந்த உறைவின் நல்லூர்க்
கழிபட ருழந்த பனிவா ருண்கண்
நன்னிறம் பரந்த பசலையள்
மின்னேர் ஓதிப் பின்னுப்பிணி விடவே.

- பேயனார்.

கார்கால மழை பெய்து நீர் விளங்கும் நுண்ணிய மணல் பரந்த குளிர்ந்த நீர்நிலை குளிர்ச்சியடைந்திருக்கும். அதன் பக்கத்தே, விரைவாகப் பறக்கும் சிறகுடைய அன்னத்தைப் போல விரைவாகச் செல்லும், சிறிய பிடரி மயிருடைய செருக்கிய குதிரையில் மாட்டிய கடிவாளத்தை ஒருமிக்க இழுத்துப் பிடித்து, நிலத்தில் புதைந்த விளங்குகின்ற சில்லு மென்மையான வழியை வெட்டக் காற்றென்னும்படி செல்ல, நல்ல சாரதித் தொழிலில் தேர்ந்தவனே! நூலிற் சொன்ன முறைமைப்படி பண்ணப்பட உயர்ந்த தேரை ஏறி மிக விரைவாகச் செலுத்துவாயாக. வழியிடத்தே தழையை எதிர்ப்பட்டுத் தெறித்து நடக்கும் இளம் பெண் மான் மானேற்றைத் தழுவும் விருப்புடையதாய் இடையூறின்றித் துள்ளிப் பாய்ந்து செல்லும். அழகிய சிறகுடைய பறைபோல ஓசை செய்யும் வண்டுக் கூட்டம் வாசமுடைய முல்லை மலரின் தாதை விரும்பி ஊதும். பொழுது சாய்ந்த புல்லென்றிருக்கும் மாலைக் காலத்தில் முல்லை நிலக்காட்டில் இருந்த உறைதற்கு நல்ல ஊரிடத்தே, மிக்க துயரால் வருந்தி, நீர் வடியும் கண்ணிடத்தே பசலை நிறம் பரந்தவளாய், மின்னல் போன்ற கூந்தலுடையவள் இருப்பாள். அவளுடைய கூந்தலின் பின்னல் குலையும்படி (அவளை யானடையுமாறு பாகனே தேரை மிக விரைவாகச் செலுத்துவாயாக.)

235. பாலை

இது. தலைமகன் பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தலைமகன் ஆற்றாமை மீதாரத் தோழிக்குச் சொல்லியது.

அம்ம வாழி தோழி பொருள்புரிந்து
உள்ளார் கொல்லோ காதல ருள்ளியுஞ்
சிறந்த செய்தியின் மறந்தனர் கொல்லோ
பயனிலங் குழைய வீசிப் பெயல்முனிந்து

5. விண்டு முன்னிய கொண்டல் மாமழை
மங்குல் அற்கமொடு பொங்குபு துளிப்ப
வாடையொடு நிவந்த ஆயிநீழ்த் தோன்றி
சுடர்கொள் அகலில் சுருங்குபிணி யவிழ்ச்
சரிமுகிழ் முசண்டைப் பொதியவிழ் வான்பூ
10. விசும்பணி மீனிற் பசம்புது லணியக்
கள்வன் மண்ணளைச் செறிய அகல்வயற்
கிளைவிரி கரும்பின் கணைக்கால் வான்பூ
மாரியங் குருகின் ஈரிய குரங்க
நனிகடுஞ் சிவப்பொடு நாமந் தோற்றிப்
15. பனிகடி கொண்ட பண்பில் வாடை
மருளின் மாலையொ டருளின்றி நலிய
நுதலிறை கொண்ட அயலறி பசலையொடு
தொன்னலஞ் சிதையச் சாஅய்
என்னள்கொல் அளியள் என்னா தோரே.

- கழார்க் கீரனெயிற்றியார்.

தோழி கேட்பாயாக. காதலர் பொருளீட்டுதலின் நம்மை நினைக்க மாட்டாரோ? நினைத்தும் பொருளீட்டுதலாகிய சிறந்த செயலினால் எம்மை மறந்தாரோ? பயன்றும் நிலம் குழையும் படி மழை பெய்யும்; பெய்து, பெய் தலை ஒழிந்து வானிடத்தே கரிய மேகங்கள் செல்லும். அவை பொழுது படும் சமயத்தில் எழுந்து துளிகளை பெய்யும். இத்துளிக்கும் வாடைக் காற்றுக்கும் வளர்ந்த, வாயிடத்தே இதழையுடைய தோன்றி, சுடர் எரிகின்ற விளக்குப் போல் சுருங்கிய முறுக்கை அவிழ்க்கும். சுரிந்த முகையை யுடைய முசண்டையின் முறுக்கவிழ்ந்த அழகிய பூ ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரங்கள் போலப் பசிய புதர்களை அழகு செய்யும். நண்டு மண் ணிடத்துள்ள புற்றிலே செல்லும்; பெரிய வயலிடத்தே விரிந்த மட்டங்களை யுடைய கரும்பின் திரண்ட காம்முடைய அழகிய பூ மழைக்காலக் கொக்குப் போல வளையும்; மிக்க கடிய கோபத்தோடு அச்சம் உண்டாக்கிக் குளிர்ச் சியை மிகவும் கொண்டதாயிருக்கும் கொடிய வாடைக் காற்று. அது மயக்கத்தைத் தருகின்ற மாலைக் காலத்தோடு

அருளில்லாது என்னை வருத்தும். இவ்வாறாக இவள் நெற்றியிடத்தே கொண்ட, அயலவர் அறியும் பசலை யோடு தனது அழகு அழியும் படி சோர்ந்து என்ன ஆகுவள் என்று அவர் நினையாராயினார்.

(இவள் என்னாகுவள் என்று நினையாதவர் என்னை நினைப்பரோ? மறந்தனரோ? என்று வினைமுடிவு செய்க).

236. மருதம்

இது, ஆற்றாமை வாயிலாகப் புக்க தலைமகன் நீக்கத்தின்கண் புக்க தோழிக்குச் சொல்லியது.

மணிமருள் மலர முள்ளி அமன்ற
துணிநீர் இலஞ்சிக் கொண்ட பெருமீன்
அரிநிறக் கொழுங்குறை வெளவினர் மாந்தி
வெண்ணெ லரிநர் பெயர்நிலைப் பின்றை

5. இடனில நெரிதரு நெடுங்கதிர்ப் பல்கூட்டு
பனிபடு சாய்ப்புறம் பரிப்பக் கழனித்
கருங்கோட்டு மாஅத்து அலங்குசினைப் புதுப்பூ
மயங்குமழைத் துவலையில் தூஅம் ஊரன்
காமம் பெருமை யறியேன் நன்றும்
10. உயர்ந்தனென் வாழி தோழி யல்கல்
அணிகினர் சாந்தின் அம்பட் டிமைப்பக்
கொடுங்குழை மகளிரின் ஓடுங்கிய இருக்கை
அறியா மையின் அழுந்த நெஞ்சின்
ஏற்றியல் எழினடைப் பொலிந்த மொய்ப்பின்
15. தோட்டிருஞ் சரியல் மணந்த பித்தை
ஆட்டன் அத்தியைக் காணீ ரோவென
நாட்டின் நாட்டின் ஊரின் ஊரின்
கடல்கொண் டன்றெனப் புனலொளித் தன்றெனக்
கலுழ்ந்த கண்ணன் காதலர் கெடுத்த
20. ஆதி மந்தி போல
ஏதஞ் சொல்லிப் பேதுபொரி துறலே.

- பரணர்.

நீல மலர்போன்ற முள்ளி தெளிந்த நீருடைய மடுவில் நெருங்கி வளர்ந்திருக்கும். அம் மடுவிடத்துப் பிடித்த பெரிய மீனின் (செவ்) வரி போன்ற நிறமுடைய கொழுத்த தசையை வெண்ணெல் அரியும் களமயர் ஆவலோடு உண்பர். அவர்கள் செல்லும் வழிக்குப் பின்னே, வயல்களின் நடுவில் நீண்ட கதிர்கள் நெரியும்படி அடுக்கப்பட்ட பல சூடுகள் கிடக்கும் அவற்றின் சரிந்த பக்கங்களைச் சுற்றிக் கிடக்கும் வயல்களில் கரிய கொம்பு களையுடைய மாமரத்தின் அசைகின்ற கிளைகளில் பூத்த புதுப் பூ கரிய மழைத் தூவல்போல உதிர்ந்து பரந்து கிடக்கும். இவ்வகையான ஊரனது காமத்தின் பெருமையை அறியாது அன்று ஒடுங்கியிருந்தேன். தோழி! கேட்பாயாக. குறைவில்லாத அழகு விளங்கும் சாந்தின் வகைகள் பூசி விளங்குவோரும், வளைந்த காதணி அணிந்தவர்களுமாகிய பரத்த யருள் எவளிடத்தில் தன் கணவனாகிய ஆட்டநந்தி இருக்கின்றானென்று, ஆதிமந்தி அறியாளாயினான், அறியாமையின் வருந்தினான்; அழகிய நடையிற் சிறந்த வலியும், மலர் சூடிய கரிய வாசமுடைய ஆட்டநந்தியைக் கண்டீர்களோ வென்று நாடு நாடாகவும் ஊர் ஊராகவும், தேடிக் கடல் கொண்டதென்றும், ஆறு ஒளித்த தென்றும் மயிர் முடியுடைய காதலனை இழந்தமையால் அழும் கண்ணளாயினான். அவளைப்போலத் துயரைக் கூறிப் பெரிய துன்பம் அடைகின்றேன்.

237. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

புன்காற் பாதிரி அரிநிறத் திரள்வீ
நுண்கொடி அதிரலொடு நுணங்கறல் வரிப்ப
அரவெயிற்று அன்ன அரும்புமுதிர் குரவின்
தேனியிர் நறுஞ்சினைத் தென்றல் போழக்

5. குயில்குரல் கற்ற வேனிலுந் துயில்துறந்து
இன்னா கழியுங் கங்கு லென்றுநின்
நன்மா மேனி அணிநலம் புலம்ப

இணைதல் ஆன்றிசின் ஆயிழை கனைதிறல்
செந்தீ அணங்கிய செழுநிணக் கொழுங்குறை

10. மென்றினைப் புன்கம் உதிர்த்த மண்டையொடு
இருங்கதிர் அலமருங் கழனித் கரும்பின்
விளைகழை பிழிந்த அந்தீஞ் சேற்றொடு
பால்பெய் செந்நெற் பாசவல் பகுக்கும்
புனல்பொரு புதவின் உறந்தை யெய்தினும்
15. வினைபொரு ளாகத் தவிர்விலர் கடைசிவந்து
ஐய அமர்த்த உண்கணின்
வையேர் வாலெயிறு ஊறிய நீரே.

- தாயங் கண்ணனார்.

மெல்லிய காலுடைய பாதிரி மரத்தின் அழகிய நிறமுடைய திரண்ட பூவும், மெல்லிய காட்டு மல்லிகைக் கொடிப் பூவும், நுண்ணிய அறல்மீது வரியாகப் பரந்து கிடக்கும். பாம்பின் பல்போன்று அரும்பு முதிர்ந்த குரா மரத்தின், வண்டு ஊதுகின்ற வாசமுடைய கொம்பரைக் காற்று ஊடுருவிச் செல்லக்குயில் கூவுகின்ற துன்பத்தோடு கழிகின்ற இளவேனிற் காலமும் வந்தது. இவ்விளவேனிற் காலத்தே நித்திரையின்றி எப்பொழுதும் இராக் காலம் கழியும், உனது அழகிய மாமை நிறமுள்ள மேனி அழகு வாட வருந்துதலோ பெரிதாயினை. அழகிய ஆபரணமணிந்த பெண், மூண்டெரியும் நெருப்பில் வெந்த, சிவந்த இறைச்சியை மிருதுவான தினைச்சோற் றோடு பழைய பாத்திரத்தில் இட்டு, பெரிய நெற்கதிர்கள் அசைகின்ற வய லிடத்தே விளைந்த கரும்பைப் பிழிந்த இனிய சோற்றோடு பால் விட்டுச், செந் நெல்லில் இடித்த அவலையும் பகுந்து விருந்தினருக்குக் கொடுக்கும், புனல் கரையைப் பொருதுகின்ற மதில் வாயிலையுடைய உறந்தையை அடையினும், தான் சென்ற வினையைப் பொருளாகக் கருதிக் காதலர் தரியார். கடை சிவந்து அழகாக அமர்ந்த கண்ணுடைய உனது கூரிய அழகிய வெள்ளிய பற்களில் ஊறிய நீரைத் தவிர்ந்து இருக்க மாட்டார். (எயிறு ஊறிய நீரை, வினை பொருளாகத் தவிர்ந்திருக்க மாட்டார் என வினை முடிவு செய்க.)

238. குறிஞ்சி

இது. இரவுக்குறி வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

- மான்றமை யறியா மரம்பயில் இறும்பின்
ஈன்றிளைப் பட்ட வயவுப்பிணப் பசித்தென
மடமான் வல்சி துளியு நடுநாள்
இருண்முகைச் சிலம்பின் இரைவேட் டெழுந்த
5. பனைமருள் எருத்திற் பல்வரி இரும்போத்து
மடக்கண் ஆமான் மாதிரத்து அலறத்
தடக்கோட்டு ஆமான் அண்ணல் ஏறு
நனந்தலைக் கானத்து வலம்படத் தொலைச்சி
இருங்கல் வியலறை சிவப்ப ஈர்க்கும்
10. பெருங்கல் நாட பிரிதி யாயின்
மருந்தும் உடையையோ மற்றே இரப்போர்க்கு
இழையணி நெடுந்தேர் களிறொடு என்றும்
மழைசுரந் தன்ன ஈகை வண்மகிழ்க்
கழல்தொடித் தடக்கைக் கலிமான் நள்ளி
15. நளிமுகை யுடைந்த நறுங்கா ரடுக்கத்துப்
போந்தை முழுமுதல் நிலையிய காந்தள்
மென்பிணி முகையவிழ்ந் தலர்ந்த
தண்கமழ் புதுமலர் நாறுநறு நுதற்கே.

- கபிலர்.

மாண்களை அறியாத மரம் நெருங்கிய குறுங்காட்டில் ஈன்று இளைத்ததும் உணவில் விருப்புடையதுமாகிய பெண் புலி பசித்திருக்கும். அதற்கு இளமானின் இறைச்சியைக் கொண்டு வருவதற்கு பனைபோன்ற கழுத்தும் பலவரியுமுடைய பெரிய ஆண் புலி நடுச் சாமத்தே கரிய முகையுடைய மலையில் இரையை விரும்பி எழும். எழுந்து அழகிய கண்ணுடைய காட்டுப் பசு திசை எல்லாம் கேட்கும்படி அலறப் பெரிய கொம்புடைய ஆமா வெருதைக் காட்டின் மத்தியில் வலப் பக்கத்தே விழும்படி கொன்று கரிய கல்லுகளுடைய பெரிய

பாறை இரத்தம் படிந்து சிவக்கும் படி இழுக்கும். இவ் வகையான மலை நாட்டை உடையன உன் தலைவன்.

இரக்கின்றவர்களுக்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட உயர்ந்த தேரையானையோடு என்றும் மழை பெய்தது போற் கொடுக்கும் ஈகையை உடையவனும், கொடையில் மகிழ்கின்றவனும், கழல்கின்ற வீரவளை அணிந்த பெரிய கையையும், செருக்கிய குதிரையையுமுடையவன் **நள்ளி**. அவனது, குளிர்ந்த பூ முகைகள் விரிந்து மேகங்கள் படிகின்ற பக்க மலையிடத்தே உள்ளது **போந்தை**. அவ்விடத்தே காந்தட் கொடியின் முகையவிழ்ந்து அலர்ந்த குளிர்ந்த மணம் வீசும், புதிய நறிய மலர்கள், மணக்கின்ற, நெற்றி யுடைய நீ மலைநாடணைப் பிரியின் அந் நோய்க்கு மருந்து முண்டோ?

239. பாலை

இது, பொருள் வயிற் பிரிந்து போகா நின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

அளிதோ தானே எவனா வதுகொல்
மன்றுந் தோன்றாது மரனும் மாயும்
புலியென உலம்புஞ் செங்கண் ஆடவர்
ஞெலியொடு பிடித்த வார்கோல் அம்பினர்

5. எல்லூர் எறிந்து பல்ஆத் தழீஇய
விளிபடு பூசல் வெஞ்சரத்து இரட்டும்
வேறுபல் தேஎத்து ஆறுபல நீந்திப்
புள்ளித் தொய்யில் பொறிபடு சுணங்கின்
ஒள்ளிழை மகளிர் உயர்பிறை தொழுவம்
10. புல்லென் மாலை யாமிவண் ஓழிய
ஈட்டருங் குரைய பொருள்வயின் செலினே
நீட்டுவிர் அல்லிரோ நெடுந்தகை யீரெனக்
குறுநெடும் புலவி கூறி நம்மொடு
நெருநலுந் தீம்பல மொழிந்த
3. சிறுநல் ஓருத்தி பெருநல் லூரே.

- எயினந்தை மகனிளங்கீரனார்.

வெளிப்பட்டுத் தோன்றாது வில்லை ஆராய்வார், புலியைப் போல உறுமுஞ் சிவந்த கண்ணுடைய ஆறலைப் போர். அவர்கள் மூங்கிற் கோலில் இறுக்கிய அம்பினராய் எல்லூரை வென்று பல பசுக்களைக் கவரும், சீழ்க்கை ஓடு கூடிய ஆரவாரம், கொடிய சுரத்தே எதிரொலிக்கும். இவ் வகையான பல வேறு வகைப்பட்ட தேசத்து வழிகளைக் கடந்து, தொய்யிற் குழம்பின் புள்ளிபோலப் பொறியாயுள்ள அழகு தேமலுடைய வர்களும், விளங்கும் ஆபரண மணிந்தவர்களுமாகிய பெண்கள் வானத் தில் உயர்ந்த பிறையைத் தொழும் புல்லென்ற மாலைக் காலத்தே நாம் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினோம். அப்பொழுது ஈட்டுதற்குரிய பெருமை யுடைய பொருள் காரணமாகச் சென்றால் நெடுநாள் தங்க மாட்டீர் அல்லிரோ? என் தலைவரே! என்று, சிறிய நீண்ட புலவி கூறி நம்மொடு இனிய வார்த்தைகள் பல கூறிய சிறிய நல்ல ஓருத்தியாகிய என் காதலி பெரிய நல்ல ஊரிடத்தள்.

240. நெய்தல்

இது, இரவுக்குறி நேர்ந்த தலைமகற்குப் பகற்குறி நேர்ந்தது.

செவ்வீ ஞாமுல் கருங்கோட் டிருஞ்சினைத்
தனிப்பார்ப்பு உள்ளிய தண்பறை நாரை
மணிப்பூ நெய்தல் மாக்கழி நிவப்ப
இனிப்புலம் பின்றே கானலும் நளிகடல்

5. திரைச்சரம் உழந்த திண்திமில் விளக்கிற்
பன்மீன் கூட்டம் என்னையர்க் காட்டிய
எந்தையுஞ் செல்லுமார் இரவே அந்தில்
அணங்குடைப் பனித்துறை கைதொழு தேத்தி
யாயும் ஆயமோ டயரும் நீயுந்
10. தேம்பாய் ஓதி திருநுதல் நீவிக்
கோங்குமுகைத் தன்ன குவிமுலை யாகத்து
இன்றுயில் அமர்ந்தனை யாயின் வண்டுபட
விரிந்த செருந்தி வெண்மணன் முடுக்கர்ப்
பூவேய் புன்னையந் தண்பொழில்
15. வாவே தெய்ய மணந்தனை செலற்கே.

- எழுஉப்பன்றி நாகன் குமரனார்.

சிவந்த பூவுடைய ஞாழலின் கரிய கொம்பின் பெரிய கிளை யிடத்துத் தனித்த குஞ்சை நினைந்த தண்ணிய சிறகுடைய நாரை, நீல மணி போன்ற பூவுடைய நெய்தல் வளரும் கரிய கழியிடத்தை விட்டுப் பறந்து செல்லும். அதனால் கடற்கரைச் சோலை தனிமை ஒழிந்தது. குளிர்ந்த கடற் றிரையாகிய சுரத்தைக் கடக்கும் வலிய படகின் விளக்கில் பலமீன் கூட்டத்தை எனது தமையன்மாருக்கு காட்டிய எனது தந்தை இராக்காலத்திற் செல்வார். அந்திக் காலத்தே தெய்வம் உறைகின்ற குளிர்ந்த துறையைக் கைதொழுது வணங்கி ஆயும் தோழிமாரோடு உறங்குவாள். நீயும் தேன் பாய்கின்ற கூந்தலுடையவளின் அழகிய நெற்றியைத் தடவி கோங்கம் முகைபோன்ற குவிந்த முலையுடைய மார்பிடத்தே இனிய துயிலைக் கொள்ள விரும்பினாயாயின் வண்டுகள் மொய்க்கும்படி விரிந்த செருந்தி மரம் நிற்கும் முடுக்கில், பூ வேய்ந்தது போன்ற பூக்கள் மலர்ந்திருக்கும் புன்னைச் சோலையில் இவளை மணந்து செல்வதற்கு வருவாயாக.

241. பாலை

இது பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் வற்புறுத்தற் தோழிக்குச் சொல்லியது.

துனியின் றியைந்த துவரா நட்பின்
இனியர் அம்ம அவரென முனியாது
நல்குவர் நல்ல கூறினும் அல்கலும்
பிரியாக் காதலொடு உழைய ராகிய

5. நமர்மன் வாழி தோழி யுயர்மிசை
மூங்கில் இளமுளை திரங்கக் காம்பின்
கழைநரல் வியலகம் வெம்ப மழைமறந்து
அருவி யான்ற வெருவரு நனந்தலைப்
பேளய் வெண்தேர்ப் பெயல்செத் தோடித்
10. தூ அம் பட்ட தனிமுதிர் பெருங்கலை
புலம்பெயர்ந் துறைதல் செல்லா தலங்குதலை
விருந்தின் வெங்காட்டு வருந்தி வைகும்
அத்த நெல்லித் தீஞ்சுவைத் திரள்காய்
வட்டக் கழங்கில் தூ அய்த் துய்த்தலைச்

15. செம்முக மந்தி ஆடும்
நன்மர மருங்கின் மலையிறந் தோரே.

- காவன் முல்லைப் பூதனார்.

மலையிடத்துள்ள மூங்கிலின் இளைய முளை காயவும், மூங்கிலின் தண்டு ஒலிக்கின்ற பெரிய காடு வெம்பவும், மழையை மறந்து அருவி வறண்டிருக்கும், அச்சந்தரும் அகன்றவிடத்தே, தாகங்கொண்ட தனித்த முதிர்ந்த கலைமான், கானல் நீரை மழை என்று நினைத்து ஓடும். ஓடி அவ்விடத்தை விட்டு நீங்காது வாடிய தலையுடைய புதிய கொடிய காட் டிடத்தே வருந்தி உறையும். அங்கு வழியிடத்தே நின்ற நெல்லியின் இனிய சுவையுடைய திரண்ட காய்கள் உருண்டையாகிய கழங்குக் காய்கள் போலப் பரந்து கிடக்கும். தலையிலே பஞ்சுபோன்ற மயிருடைய செங் குரங்கு அவைகளை எடுத்து விளையாடும். அம் மரமருங்கிலுள்ள மலையைக் காதலர் கடந்தார். தோழி! கேட்பாயாக.

“அவர் வெறுப்பில்லாது கொண்ட வெறாத நட்பினால் இனியவர் என்று சொல்லும்படி வெறுக்காது அருள் செய்வார்,” என நீ நல்லவற்றைக் கூறினாலும் பிரியாத காதலோடு நம்மிடத்தவரா யிருந்தவர் பிரிந்தார்.

242. குறிஞ்சி

இது. தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

- அரும்புமுதிர் வேங்கை அலங்கல் மென்சினைச்
சுரும்புவாய் திறந்த பொன்புரை நுண்தாது
மணிமருள் கலவத் துறைப்ப அணிமிக்கு
அவிர் பொறி மஞ்ஞை யாடுஞ் சோலைப்
5. பைந்தாட் செந்தினைக் கொடுங்குரல் வியன்புனம்
செந்தார்க் கிள்ளை நம்மொடு கடிந்தோன்
பண்புதர வந்தமை அறியாள் நுண்கேழ்
முறிபுரை யெழினலத் தென்மகள் துயர்மருங்கு
அறிதல் வேண்டுமெனப் பல்பிரப் பிரீஇ

10. அறியா வேலன் தரீஇ அன்னை
வெறியயர் வியன்களம் பொலிய ஏத்தி
மறியுயர் வழங்கா அளவைச் சென்றியாம்
செலவரத் துணிந்த சேண்விளங்கு எல்வளை
நெகிழ்ந்த முன்கை நேரிறைப் பணைத்தோள்
15. நல்லெழில் அழிவில் தொல்கவின் பெரீஇய
முகிழ்த்துவரல் இளமுலை மூழ்கப் பல்லூழ்
முயங்கல் இயைவது மன்னோ தோழி
நறைகால் யாத்த நளிர்முகைச் சிலம்பின்
பெருமலை விடரகம் நீடிய சிறியிலைச்
20. சாந்த மென்சினை தீண்டி மேவது
பிரசந் தூங்கு சேட்சிமை
வரையக வெற்பன் மணந்த மார்பே.

- பேரி சாத்தனார்.

அரும்பு முதிர்ந்த வேங்கையின் அசைகின்ற மெல்லிய கிளை யிடத்து வண்டு முறுக்க விழ்த்த பூவின், பொன்னை ஒத்த நுண்ணியதாது. நீலமணி போன்ற தோகையிடத்தில் உதிர, மயில் சோலையிடத்தே ஆடும். இவ் வகையான சோலையிடத்தே பசிய தாளுடைய செந்தினை வளைந்த குரல் ஈன்றிருக்கும் தினைப்புனம் உள்ளது. அவ்விடத்தே சிவந்த ஆரமுடைய பசிய கிளியை நம்மோடு ஒட்டியவனது அழகு தந்தினால் வந்த நோய் இதுவென அன்னை அறியாள்; நுட்பமான அழகுடைய இளந் தளிரை ஒத்த அழகுடைய என் மகள் நோயுற்ற காரணம் அறிய வேண்டு மென விரும்பினாள்; ஆகவே அவள் பல குறுணி அரிசியைப் பலியாகத் தூவி, நோயின் காரணத்தை அறியாத வெறியாட்டாளனை மனையிடத்தே கொண்டு வந்து, வெறியாட்டாடும் பெரிய களம் மங்கல முண்டாகத் தொழுது மறியின் உயிரைப் பலி கொடுப்பாள்.

ஆதலின் தோழி! தேன்கூடுவைத்த குளிர்ந்த முகையுடைய மலையிடத்துப், பெரிய மலை வெடிப்பிடத்தே உயர்ந்த சிறிய இலையுடைய சந்தன மரத்தின் மெல்லிய கிளை தீண்டி, மேலே இருக்கின்ற தேன் கூட்டை அசைக்கும் உயர்ந்த மலையை உடையவனது மார்பை, (ஆய்மறி உயிர் வழங்கமுன்) யாம்

சென்று, செல்லவும் வரவும் கழல்கின்ற தூரத்தே விளங்கு கின்ற வளை உடைய முன்கையும், நேரிய இறையுடைய பருத்த தோளும் நல்ல அழகழியாது பழைய அழகு எய்துமாறு, அரும்பி வருகின்ற இள முலைகள் மார்பிடத்தே மறையும்படி பல முறை முயங்குதல் இயையுமோ?

(ஆய்பலிகொடுக்குமுன் மலைநாடனது மார்பைப் பழைய அழகு பெறுமாறு முயங்குதல் இயையுமோ எனச் சேர்த்துக் கொள்க.)

243. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின் கண் வற்புறுத்தும் தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றே னென்பது படச் சொல்லியது.

அவரை ஆய்மலர் உதிரத் துவரின
வாங்குதுளைத் துகிரின் ஈங்கை பூப்ப
இறங்குபோ தவிழ்ந்த ஈரம்புதல் பகன்றை
கறங்குநுண் துவலையின் ஊருழை யனியப்

5. பெயல்நீர் புதுவரல் தவிரச் சினைநேர்பு
பீள்விநிற் திறைஞ்சிய பிறங்குகதிரிக் கழனி
நெல்லொலி பாசவல் துழைஇக் கல்லெனக்
கடிதுவந் திறுத்த கண்ணில் வாடை
நெடுதுவந் தனையென நிலலா தேகிப்
10. பலபுலந் துறையுந் துணையில் வாழ்க்கை
நம் வலந் தன்மை கூறி அவர் நிலை
அறியும் ஆயின் நன்றுமன் தில்ல
பனிவார் கண்ணே மாகி இனியது
நமக்கே எவ்வம் ஆகின்ற
15. அனைத்தால் தோழிநந் தொல்வினைப் பயனே.

- கொடியூர்கிழார் மகனார் நெய்தற்றத்தனார்.

அவரையின் அழகிய மலர்கள் இரத்தம்போல் சிவந்தன. வளைந்த துளையுடைய பவளம்போல் இண்டங் கொடி பூத்தது. தாழ்ப்பூக்களைப் பூத்த குளிர்ந்த புதர்களிடத்தே பகன்றை, சுழல்கின்ற நுண்ணிய நீர்த்துவலை போன்ற வட்டமான

இதழ்களை அணிந்திருக்கும். மழை பெய்யும் நீர் புதிதாக வருதல் நின்றமையின் கருவாகிய கதிர்கள் விரிந்து வளைந்து தம்மிடத்தில் விளங்கும். பசிய நெல் ஒலிக்கும் பசிய விளை நிலத்தைத் துழாவிக்கொண்டு கண்ணில்லாத வாடை விரைவாக வந்து தங்கினது. வாடையே! நீ வந்து நெடிது நிற்கின்றாய் எனத், தாங்க மாட்டாது வருந்தி பலவற்றைக் கூறிப்புலந்து உறைவர், துணைவரையில்லாத வாழ்க்கையவர். நம்மைச் சூழ்ந்த நிலைமையைக் கூறிப் பிரிந்த அவரது நிலைமையை அறிவேமாயின் நன்றாகும். அதுதான் இல்லையாயிற்று. அதனால் நாம் நீர் வடியும் கண்ணேமாக இனியதாகிய வாடை நமக்கு வருத்தமாகின்றது. இது நமது பழைய வினைப்பயனாகும்.

244. முல்லை

இது, வினை முற்றிய தலைமகன், தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

பசைபடு பச்சை நெய்தோய்த் தன்ன
சேயுயர் சினைய மாச்சிறைப் பறவை
பகலுறை முதுமரம் புலம்பப் போகி
முகைவாய் திறந்த நகைவாய் முல்லை

5. கடிமகள் கதுப்பின் நாறிக் கொடியிசை
வண்டினந் தவிர்க்குந் தண்பதக் காலை
வரினும் வாரா ராயினும் ஆண்டவர்க்கு
இனிதுகொல் வாழி தோழி யெனத்தன்
பல்லிதழ் மழைக்கண் நல்லகஞ் சிவப்ப
10. அருந்துய ருடையன் அவளென விரும்பிப்
பாணன் வந்தனன் தூதே நீயும்
புல்லார் புரவி வல்விரைந்து பூட்டி
நெடுந்தேர் ஊர்மதி வலவ
முடிந்தன்று அம்மநாம் முன்னிய வினையே.

- மதுரை..... மள்ளனார்.

“பசையுடைய பச்சை நெய் தோய்த்தாற் போன்ற பச்சை நிறமுடைய குருவி (கிளி) உயர்ந்த கிளையிடத்தே இருக்கும். அது பகற்காலத்தே உறைந்த முதிய மரம் தனிக்கும்படி விட்டுப் பறந்து

செல்லும். சென்று, மொட்டு விரிந்த முல்லை மலர் கலியாணப் பெண்ணின் கூந்தல் போல நாளும் முல்லைக் கொடிமீது வண்டின் கூட்டங்கள் தங்குவதைத் தடுக்கும். இவ் வகையான குளிர்ந்த மாலைக்காலம் வந்த விடத்தும், வராராயினும் அவ்விடத்து அவர்க்கு இனிதாயிருக்குமோ? தோழி!” என்று பல இதழுடைய மலர் போன்ற குளிர்ந்த கண்கள் சிவப்ப வருந்தும் துயருடையளானாள். இவ்வாறு சொல்லித் தூதாகப் பாணன் வந்தனன். பாக! நீயும் புல்லுமேய் கின்ற குதிரையை மிக விரைவாகப் பூட்டி, நெடிய தேரை விரைவாகச் செலுத்துவாய் நாம் கருதி வந்த வினை முடிந்தது.

245. பாலை

இது, பொருள் கடை கூட்டிய நெஞ்சினைக் கழறித் தலைமகன் சொல்லிச் செலவழங்கியது.

உயிரினுஞ் சிறந்த ஒண்பொருள் தருமார்
நன் றுபுரி காட்சியர் சென்றனர் அவரென
மனைவலித் தொழியும் மதுகைய ளாதல்
நீநன்கு அறிந்தனை யாயின் நீங்கி

5. மழைபெயல் மறந்த கழைதிரங்கு இயவில்
செல்சாத்து எறியும் பண்பில் வாழ்க்கை
வல்வில் இளையர் தலைவர் எல்லுற
வரிகிளர் பணைத்தோள் வயிறணி திதலை
அரிய லாட்டியர் அல்குமனை வரைப்பின்
10. மகிழ்நொடை பெறாஅ ராகி நனைகவுள்
கான யானை வெண்கோடு சட்டி
மன்றோடு புதல்வன் புன்தலை நீவும்
அருமுனைப் பாக்கத்து அல்கி வைகுற
நிழல்படக் கவின்ற நீளறை இலவத்து
15. அழலகைந் தன்ன அலங்குசினை யொண்பூக்
குழலிசைத் தும்பி யார்க்கும் ஆங்கண்
குறும்பொறை யுணங்குந் ததர்வெள் என்பு
கடுங்கால் ஓட்டகத் தல்குபசி தீர்க்கும்
கல்நெடுங் கவலைய கானம் நீந்தி

20. அம்மா அரிவை யொழியச்
சென்மோ நெஞ்சம் வாரலென் யானே.

மதுரை மருதனின நாகனார்.

“உயிரினுஞ் சிறந்த மேலான பொருள் கொண்டு வருதற்கு நல்லது புரியும் அறிவினையுடையவராகிய அவர்,” என வீட்டிடத்தே நினையும் அறிவுடையவளாவள் என் காதலி. அதனை நீ அறிந்தனையாயின் நீ பிரிந்து செல்வாயாக.

மழை பெய்யாமையின் வழியிடத்தே மூங்கில் உலர்ந்திருக்கும். அவ் விடத்தில் செல்கின்ற வியாபாரிகளைக் கொல்லும் கெட்ட வாழ்க்கையுடைய வலிய வில்லையுடைய இளைய ஆறலைப் போர் இருப்பார். அவர்களின் தலைவன் விடியற்காலையில் வரிகள் விளங்கும் பெரிய தோள்களும் வயிற்றிலே தேமலுமுடைய கள்ளுவிற்றும் பெண்டிர் இருக்கும் வீட்டிடத்து மகிழ்ச்சி கொடுக்கும் கள்ளைப் பெறானாவன்; பெறானாக, மதம் கன்னத்தை நனைக்கின்றதும் மன்றிடத்தே நின்று தனது புதல்வனின் தலையைத் தடவுகின்றதுமாகிய காட்டு யானையின் வெண்கோட்டைப் பெறக்கருதி போர்முனை போன்ற அவ்வழிப் பக்கத்தே மறைந்திருப்பான். அவன் இருக்கும்படி அழகு பெற்ற நீண்ட அடியுடைய இலவ மரத்தின் அசைகின்ற கிளைகளில் தீச்சுடரை நெருங்க வைத்தாற் போன்று விளங்கு கின்ற பூக்கள் பூத்திருக்கும். அப் பூக்களிடத்தே குழல் ஓசையையுடைய தும்பி ஆரவாரஞ் செய்யும். அவ்விடத்தே குறிய மலையிடத்துக் கிடந்து காய்கின்ற வெள்ளிய எலும்புகள் வயிரமான காலையுடைய ஒட்டகத்தின் பசியைப் போக்கும். இவ் வகையான கல்லுடையதும் நீண்டதும் பல கவர் வழிகளையுடையதுமாகிய நாட்டைக் கடந்து அழகிய மாமை நிறமுடைய காதலி ஒழியும்படி செல்வாயாக, யான் வரமாட்டேன்.

246. மருதம்

இது, தோழி தலைமகற்கு வாயின் மறுத்தது.

பிணர்மோட்டு நந்தின் பேழ்வாய் ஏற்றை
கதிர்மூக்கு ஆரல் கள்வ னாக
நெடுநீர்ப் பொய்கைத் துணையொடு புணரும்
மலிநீர் அகல்வயல் யாணர் ஊர

5. போதார் கூந்தல் நீவெய் யோளொடு
தாதார் காஞ்சித் தண்பொழில் அகல்யாறு
ஆடினை யென்ப நெருநை அலரே
காய்சின மொய்ப்பிற் பெரும்பெயர்க் கரிகால்
ஆர்கலி நறவின் வெண்ணி வாயில்
10. சீர்கெழு மன்னர் மறலிய ஞாட்பின்
இமிழிசை முரசம் பொருகளைத் தொழியப்
பதினொரு வேளிரொடு வேந்தர் சாய
மொய்வலி யறுத்த ஞான்றைத்
தொய்யா அழுந்தார் ஆர்ப்பினும் பெரிதே.

-பரணர்.

கரகரப்பான உடம்பையும் பெரிய வாயையும் உடைய ஆண் சங்கு, நீண்ட மூக்குடைய ஆரல் மீன் நண்டைப்போல் திரிய, ஆழ்ந்த நீருடைய பொய்கையிடத்தே தனது துணையுடன் புணரும். இவ்வாறு நீர் மிகுந்த பெரிய வயலையும் புது வருவயினையுமுடைய ஊரானே! நீ பூவேய்ந்த கூந்தலுடைய விருப்ப மிகுந்த பரத்தையோடு, பூந்தாது நிறைந்த காஞ்சிமரச் சோலையுடைய அகன்ற ஆற்றிலே நேற்றுப் புனலாடினாய் என்று கூறுவார். அவ்வலரானது, காய்கின்ற கோபமும் வலியும் பெரிய புகழுமுடைய கரிகாற் சோழன், மிக ஒலிக்கின்ற கள்ளுடைய வெண்ணியின் வாயிலில் சிறப்புப் பொருந்திய மன்னரைப் பொருதிய, முரசம் ஒலிக்கின்ற போர்க்களத்தில் பதினொரு வேளிரோடு அரசர் மடிய, அவர்களின் திரண்ட வலியைக் கெடுத்தபோது குறைவின்றி எழுந்த ஆரவாரத்தினும் பெரிதாகும்.

247. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு வேறுபட்ட தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

மண்ணா முத்தம் ஒழுக்கிய வனமுலை
நன்மாண் ஆகம் புலம்பத் துறந்தோர்
அருளிலர் வாழி தோழி பொருள்புரிந்து
இருங்கிளை எண்கின் அழல்வாய் ஏற்றை

5. கருங்கோட்டு இருப்பை வெண்பூ முனையின் பெருஞ்செம் புற்றின் இருந்தலை யிடக்கும் அரிய கானம் என்னார் பகைபட முனைபாழ் பட்ட ஆங்கண் நாட்பார்த்துக் கொலைவல் யானை சுரங்கடி கொள்ளும்
10. ஊறுபடு கவலைய ஆறுபல நீந்திப் படுமுடை நசைஇய பறைநெடுங் கழுத்திற் பாறுகிளை சேக்குஞ் சேட்சிமைக் கோடுயர் பிறங்கல் மலையிறந் தோளே.

- மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார்.

கழுவாத முத்தாற் கோத்த மாலை தூங்குகின்ற அழகிய முலைகளுடைய நல்ல மாட்சிமைப்பட்ட மார்பு தனிமையுறும் படி பிரிந்தவர் பொருள் புரிந்து வந்து அருளாராயினர்.

கரிய கரடிக் கூட்டத்தின் அழல் எழும் வாயுடைய கடுவன், கரிய கொம்புடைய இருப்பையின் வெள்ளிய பூவின் கூர்போன்ற புற்றின் பெரிய தலையைப் பெயர்க்கும். இவ் வகையான காடும் கடத்தற் கரிதென எண்ணார். பகைவர் மடிதலின் போர்முனை பாழ்ப்பட்ட அவ்விடத்தே வருகின்ற ஆட்களைப் பார்த்துக் கொலைத் தொழில் வல்ல யானை சுரத்தைக் காவல் காத்து நிற்கும். இவ் வகையான இடையூறுடைய கவர்ப்பட்ட வழி களையும் அவர் நீந்தினார். நாறிய பிணங்களை விரும்பிச் சிறகுகளும் நீண்ட கழுத்துமுடைய பருந்துகள் கூடும் உயர்ந்த சிகரமுடைய மலையைக் கடந்தோர், வாழ்வாராக.

248. குறிஞ்சி

இது, இரவுக்குறிச் சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகள் கேட்பத் தோழி சொல்லியது.

நகைநீ கேளாய் தோழி அல்கல்
வயநாய் எறிந்து வன்பறழ் தழீஇ
இளையர் எய்துதன் மடக்கிக் கிளையொடு
நான்முலைப் பிணவல் சொலியக் கானொழிந்து

5. அரும்புழை முடுக்கர் ஆட்குறித்து நின்ற தறுகட் பன்றி நோக்கிக் கானவன் குறுகினன் தொடுத்த கூர்வாய்ப் பகழி மடைசெலன் முன்பில்தன் படைசெலச் செல்லாது அருவழி விலக்குமெம் பெருவிறல் போன்மென
10. எய்யாது பெயருங் குன்ற நாடன் செறியரில் துடக்கலிற் பரீஇப் புரியவிழ்ந்து ஏந்துகுவவு மொய்ப்பிற் பூச்சோர் மாலை ஏற்றமில் கயிற்றின் எழில்வந்து துயல்வர இவ்வந்து நின்றோற் கண்டனள் அன்னை
15. வல்லே யென்முகம் நோக்கி நல்லை மன்னென நகைஉப்பெயர்ந் தோளே.

- கபிலர்.

தோழி! இரவில் நிகழ்ந்த நகைக்கத்தக்க தொன்றனைக் கேளாய்: ஆண் பன்றி, வலிய நாயைக் கொண்டு தனது வலிய குட்டியைத் தழுவிக்கொண்டு, குட்டிகள் பின் தொடர்கின்ற தனது இளைய கூட்டத்தோடு (குட்டிகளோடு) தொங்குகின்ற முலைகளுடைய பெண் பன்றி நீங்கக், காட்டை விட்டு அரிய வழியிடத்தே ஒடுங்கிய இடத்தில் ஆளைப் பார்த்து நிற்கும். இவ் வகையான அஞ்சாத பன்றியைக் கானவன், தொடுத்த கூரிய அம்புடன் குறுகினான். மூட்டு வாயுடைய தனது அம்பு செல்ல விலகாது அரிய வழியை மறிக்கும் அப்பன்றி, தனது பெரிய வலியை ஒத்ததென்று நினைத்து அவன் அதனை எய்யாது செல்வான். இவ் வகையான மலைநாடன், மிக்க (மற்) போர் செய்தலின் விரிந்து உயர்ந்து குவிந்த மார்பிடத்து அணிந்த பூக்கள் சோர்கின்ற மாலை, எருதின் ஏரிமீது இட்ட கயிற்றைப் போல அழகுடன் அசைய, வீட்டிடத்தே வந்து நின்றதை அன்னை கண்டாள். அவள் விரைந்து எனது முகத்தைப் பார்த்து நல்ல காரியம் என்று சொல்லி நகைத்துச் சென்றாள்.

249. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு ஆற்றாளாய தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது :

அம்ம வாழி தோழி பன்னாள்
இவ்வூர் அம்பல் எவனோ வள்வார்
விசிபிணித் தியாத்த அரிகோல் தெண்கிணை
இன்குரல் அகவுநர் இரப்பின் நாடொறும்

5. பொன்கோட்டுச் செறித்துப் பொலந்தார் பூட்டிச் சாந்தம் புதைத்த ஏந்துதுளங் கெழிலிமில் ஏறுமுந் துறுத்துச் சால்பதங் குவைஇ நெடுந்தேர் களிற்றொடு சுரக்குங் கொடும்பூட் பல்வேல் முசுண்டை வேம்பி யன்னவென்
10. நல்லெழில் இளநலந் தொலையினும் நல்கார் பல்பூங் கானத்து அல்குநிழல் அசைஇத் தோகைத் தூவித் தொடைத்தார் மழவர் நாகா வீழ்த்துத் திற்றி தின்ற புலவுக்களந் துழைஇய துகள்வாய்க் கோடை
15. நீள்வரைச் சிலம்பின் இரைவேட் டெழுந்த வாள்வரி வயப்புலி தீண்டிய விளிசெத்து வேறுவேறு கவலைய ஆறுபரிந் தலறி உழைமான் இனநிரை யோடுங் கழைமாய் பிறங்கன் மலையிறந் தோரே.

- நக்கீரனார்.

தோழி! கேட்பாயாக, பல நாளாக இவ்வூரிடத்தே எழும் அம்பல் எதற்கு. பல பூக்களுடைய காட்டிடத்தே சிறிய நிழலில் இருந்து, மயிலிறகாற் கட்டிய மாலையுடைய மழவர் இளம் பசுவைக் கொன்று இறைச்சியைத் தின்பார். இவ் வகையான புலால் நாற்றமுடைய இடத்தை அளைந்து வந்த புழுதியையுடைய கோடைக் காற்றின் ஓசையை, நீண்ட மலைச்சாரலில் இரையைத் தேடச் சென்ற வாள்போன்ற வரியுடைய புலி செய்த சத்த மென்று நினைத்து, மான் கூட்டம், வேறுவேறாகப் பிரிந்து செல்லும் வழி

களில் பயந்து அலறி ஓடும். இவ் வகையான, மூங்கில் வாடுகின்ற உயர்ந்த மலையைக் கடந்து சென்றார் காதலர். இவ்வாறு சென்றவர், நீண்டவாரை இறுக்கக் கட்டிச் செய்ததும், வரிந்த தாழ்க்கோலையுடையதுமாகிய தெளிந்த ஓசையுடைய கிணைப் பறையுடன் பாடும் பாணர் இரப்பின், தினமும் பொன் கொம்புக்குப் பூண் இறுக்கிப் பொன்மாலை சூட்டிச் சாந்து பூசிய உயர்ந்து விளங்குகின்ற உயர்ந்த ஏரியுடைய எருத்தை முன்னே கொண்டு வந்து, மிகுந்த உணவுப் பொருள்களைக் குவித்து, உயர்ந்த தேரையும் யானை யோடு கொடுக்கும், வளைந்த ஆபரணங்களும் பல வேறு பண்டமுமுடைய முசுண்டையின் வேம்பி ஊர் போன்ற எனது உயர்ந்த அழகு தொலையினும், அருளார்.

250. நெய்தல்

இது, தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகட்குக் குறை நயப்பக் கூறியது.

எவன்கொல் வாழி தோழி மயங்குபிசீர்
மல்குதிரை யுழந்த ஓல்குநிலைப் புன்னை
வண்டிமிர் இணை நுண்டாது வரிப்ப
மணங்கமழ் இளமணல் எக்கர்க் காண்வரக்

5. கணங்கொள் ஆயமொடு புணர்ந்துவினை யாடக் கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் இளையரொடு நீக்கித் தாரன் கண்ணியன் சேரவந் தொருவன் வரிமனை புகழ்ந்த கிளவியன் யாவதும் மறுமொழி பெறாஅன் பெயர்ந்தனன் அதற்கொண்டு
10. அரும்படர் எவ்வமொடு பெருந்தோள் சாஅய் அவ்வலைப் பரதவர் காணலஞ் சிறுகுடி வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கவ்வையில் கலங்கி இறைவனை நெகிழ்ந்த நம்மொடு துறையுந் துஞ்சாது கங்கு லானே.

- செல்லூர்கிழார் மகனார் பெரும்பூதங்கொற்றனார்.

தோழி! கேட்பாயாக, மயங்குகின்ற துளிகள் நிறைந்த திரை வருத்துகின்ற ஒடுங்கிய நிலையையுடைய புன்னையின் வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற பூங்கொத்துகளின் நுண்ணிய தாது வரியாக உதிர்ந்து

கிடத்தலில் கடற்கரையின் மெல்லிய மணல் மணங்கமழும். அவ்விடத்தே, அழகிய கூட்டமாகிய ஆயத்தாரோடு கலந்து விளையாடும்போது, தாமரை மொட்டு அலங்கரிக்கும் உயர்ந்த தேரையும் இளையரையும் பின்னே விட்டு, மாலையும் கண்ணியும் அணிந்த ஒருவன் வந்தான். வந்து எழுது அழகிய வீட்டைப் புகழ்ந்தான். புகழ்ந்து யாதும் மறுமொழி பெறானாய்ப் போயினான். அதற்குத் தாங்கரிய துன்பத்தோடு பெரிய தோள்கள் சோர்ந்தாய். அதனால், அழகிய வலையுடைய பரதவர் வாழும் கடற்கரைச் சிறுகுடியிடத்தின் கொடிய வாயுடைய பெண்கள் பழிதூற்றலின், அதற்குக் கலங்கிக் கையிறை யிடத்து வளைநெகிழ்ந்த நம்மோடு இராக்காலத்துத் துறையும் உறங்கா தாகும் - இது ஏன்? தோழி! சொல்வாயாக.

251. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு தோழி சொல்லியது.

தூதும் சென்றன தோளுஞ் செற்றும்
ஓதி யொண்ணுதல் பசலையும் மாயும்
வீங்கிழை நெகிழ்ச் சாஅய்ச் செல்லலொடு
நாம்படர் கூரும் அருந்தியர் கேட்பின்

5. நந்தன் வெறுக்கை யெய்தினும் மற்றவண்
தங்கலர் வாழி தோழி வெல்கொடித்
துணைகா லன்ன புனைதேர்க் கோசர்
தொன்மு தாலத் தரும்பணைப் பொதியில்
இன்னிசை முரசங் கடிப்பிசுத் திரங்கத்
10. தெம்முனை சிதைத்த ஞான்றை மோகூர்
பணியா மையிற் பகைதலை வந்த
மாகெழு தானை வம்ப மோரியர்
புனைதேர் நேமி யுருளிய குறைத்த
இலங்குவெள் ளருவிய அறைவா யும்பர்
15. மாசில் வெண்கோட்டு அண்ணல் யானை
வாயுள் தப்பிய அருங்கேழ் வயப்புலி
மாநிலம் நெளியக் குத்திப் புகலொடு

காப்பில வைகுந் தேக்கமல் சோலை
நிரம்பா நீளிடைப் போகி

20. அரம்போழ் அவ்வளை நிலைநெகிழ்த் தோரே.

- மாமூலனார்.

கோசர், காற்றைப்போல விரைந்து செல்வதும், வெற்றிக் கொடியுடையதுமாகிய அலங்கரிக்கப்பட்ட தேருடையர். அவர்கள் மிகப் பழைய ஆலமரமுடைய அரிய பெருமையுடைய பொதியமலை யிடத்தே இனிய முரசிடத்தில் குறுந்தடியால் அடிக்கும் ஓசை மிகும்படி போர்முனையை அழித்தபோது மோகூர் பணியானாயினான். அதனால் பெரிய சேனையை யுடைய புதிய மோரியர் பகைத்து வந்தனர். அவர்களின் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர்ச்சில்லு உருளும் பொருட்டுக் குறுக்கே கிடந்த வெள்ளருவி பாயும் பாறையை வெட்டிப் பதித்தனர். அப் பாறைகளுக்கு அப்பால், முன் தன்னிடத்தினின்றும் தப்பிய அழகிய நிறமுடைய வலிய புலியை, பெரிய நிலம் நெளியும்படி குத்திக்கொன்ற வெற்றியோடு குற்றமில்லாத வெள்ளிய கொம்புடைய யானை பாதுகாப்பினையின்றி உறையும். இவ் வகையான தேக்க மரம் நெருங்கிய சோலையுடைய தொலையாத வழியிடத்தே காதலர் சென்று, அரத்தினால் அராவிச் செய்த அழகிய வணையல்கள் நெகிழும்படி செய்தார். தோழி! கேட்பாய், அவரிடத்தே தூதும் சென்றன. தோள்வாடி கூந்தலுடைய அழகிய நெற்றியிடத்துப் பசலைக் கொண்டு அழகிய விம்முகின்ற ஆபரணங்கள் நெகிழும்படி சோர்ந்தன. வருத்தத்தோடு நாம் துன்பமுறும் அரிய துயரைக் கேட்டால் நந்தனுடைய செல்வத்தைப் பெற்றாலும் அவர் அவ்விடத்திற்றங்கார்.

252. குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன் சொல்லியது.

இடம்படுபு அறியா வலம்படு வேட்டத்து
வாள்வரி நடுங்கப் புகல்வந்து ஆளி
உயர் நுதல் யானைப் புகர்முகத் தொற்றி
வெண்கோடு புய்க்குந் தண்கமழ் சோலைப்

5. பெருவரை யடுக்கத்து ஒருவேல் ஏந்திக்
தனியன் வருதல் அவனும் அஞ்சான்
பனிவார் கண்ணேன் ஆகி நோயட
எமியேன் இருத்தலை யானும் ஆற்றேன்
யாங்குச் செய்வாங்கொல் தோழி ஈங்கைத்
10. துய்யவிழ் பனிமலர் உதிர வீசித்
தொழின்மறை பொழிந்த பானாட் கங்குல்
எறிதிரைத் திவலை தூஉஞ் சிறுகோட்டுப்
பெருங்குளங் காவலன் போல
அருங்கடி அன்னையுந் துயின்மறந் தனளே.

- நக்கண்ணையார்.

வில்ங்கு இடப்பக்கத்தே விழுதலாகிய அழியாத வெற்றி யுடைய வேட்டையில், வாள்போன்ற வரியுடைய புலி நடுங்க, வெற்றியுடைய சிங்கம் உயர்ந்த நெற்றியுடைய யானையின் புகர் முகத்தே பாய்ந்துவெள்ளிய கோட்டில் தங்கும். இவ் வகையான, குளிர்ந்த வாசமுள்ள சோலையுடைய பெரிய மலைச்சாரலில் ஒரு வேலைக் கையிடத்தே ஏந்தித் தனியனாய் வருதலையும் அவன் அஞ்சமாட்டான். யானும் கண்ணீர் வடியும் கண்ண ளாகி வருத்தத்தோடு தனியளாய் இருத்தலை ஆற்றமாட்டேன்.

தோழி! யாது செய்வோம். இண்டங்கொடியின் பஞ்சு போன்ற சூடுடைய விரிந்த குளிர்ந்தமலர் உதிரும்படி துளிகளை வீசி ஒளியோடு மழைபெய்த நடு இரவில், எறிகின்ற திரையின் நீர்த்துளி சிதறும் சிறிய அணையுடைய பெருங் குளத்தைக் காவல் காத்து நிற்கும் காவலனைப் போல அன்னையும் நித்திரையை மறந்தாள். (குளத்தைக் காத்தல் அனை உடையாதபடி).

253. பாலை

இது, தலைவன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளுக்குத் தோழி சொல்லியது.

வைகல் தோறும் பசலை பாயவென்
மெய்யும் பெரும்பிறி தாகின்று ஓய்யென
அன்னையும் அமரா முகத்தினள் அலரே
வாடாப் பூவிற கொங்கர் ஓட்டி

5. நாடுபல தந்த பசம்பூண் பாண்டியன்
பொன்மலி நெடுநகர்க் கூடல் ஆடிய
இன்னிசை யார்ப்பினும் பெரிதே ஈங்கியான்
சிலநாள் உய்யலென் போன்மெனப் பலநினைந்து
ஆழல் வாழி தோழி வடாஅது
10. ஆரிருள் நடுநாள் ஏரா ஓய்யப்
பகைமுனை யறுத்துப் பல்லினஞ் சாஅய்க்
கணஞ்சால் கோவலர் நெடுவிளிப் பயிரிந்து
இனந்தலைத் தருஉந் துளங்கியில் நல்லேற்றுத்
தழுஉப்பினர் எருத்தந் தாழப் பூட்டிய
15. அந்தூம் பகலமைக் கமஞ்செலப் பெய்த
துறுகாழ் வல்சியர் தொழுவறை வெளவிக்
கன்றுடைப் பெருநிரை மன்றுநிறை தருஉம்
நேரா வன்தோள் வடுகர் பெருமகன்
பேரிசை எருமை நன்னாட் டுள்ளதை
20. அயிரியாறு இறந்தன ராயினும் மயரிற்று
உள்ளுப் தில்ல தாமே பணைத்தோட்
குரும்பை மென்முலை அரும்பிய சுணங்கின்
நுசப்பழித் தொலிவருந் தாழிருங் கூந்தல்
மாக விசம்பில் திலகமொடு பதித்த
25. திங்கள் அன்னநின் திருமுகத்து
ஓண்கூட்டு அவிர்குழை மலைந்த நோக்கே.

- நக்கீரர்.

“தினமும் பசலை பரக்க, எனது உடம்பும் வருந்துகின்றது. சடுதியில் அன்னையும் அமைதியில்லாத முகத்தினளாயினாள். அலரோ, பொன் பூவணிந்த கொங்கரைத் துரத்தி நாடுகள் பலவற்றைக் கவர்ந்த பசும் பொன்னாபரணமணிந்த பாண்டியனது பொன் மிகுந்த பெரிய நகராகிய கூட லிடத்து எழுப்பிய இனிய ஓசையுடைய வாத்தியங்களின் ஒலியினும் பெரிதாகும். இவ்விடத்து நான் சில நாட்கள் உயிரோடு இருக்க மாட்டேன் போலும்”, எனப் பலவற்றை நினைந்து வருந்தாதே, தோழி!

கேட்பாயாக. பயப்படாத வடுகர் இருண்ட இரவில் அழகிய பசுக்கள் உய்யும்படி பகை முனையைக் கடந்து பல பசுக் கூட்டங்களினிடையே பதுங்கியிருப்பார். இருந்து கூட்டமாகிய கோவலரின் நீண்ட சீழ்க்கை அடித்து அழைக்கும் அரவத்தை அறிவர். அறிந்து விளங்குகின்ற ஏரியுடைய நல்ல ஏற்றைத் தினம் களவாடி வருவர். அதன் தழும்பும் சொறியுமுடைய கழுத்துத் தாழும் படி கட்டிய அழகிய உட்டுளையுடைய மூங்கிற் குழாய் நிறைய உணவை வைத்தடைத்துத் தொழுவினின்றும் கொண்டு வந்து, மன்று நிறையும்படி நிற்கும் கன்றோடு கூடிய நிரை களோடு மேய்ச்சலுக்குக் கொண்டு செல்வர், வலிய தோளுடைய வடுகர். வடுகரது தலைமகனது பெரிய புகழுடைய எருமை நாட்டிலுள்ள அரிய வழியைக் கடந்து அவர் சென்றார். சென்றாராயினும் குரும்பைபோன்ற மெல்லிய முலையும், அரும்பிய சுணங்கும், இடையை மறைத்து இடைக்குக் கீழும் தழைத்து வளரும் நீண்ட கூந்தலும், வானிடத்துச் சந்திரன் போன்ற பொட்டும், சந்திரனைப் பதித்தாற்போன்ற அழகிய முகமும், ஒள்ளிய சூடு விளங்குகின்ற அசையும் காதணியும் உடைய வளாகிய அவளது பார்வையை அவர் அயர்ந்து நினையாமல் இருக்கமாட்டார்.

254. முல்லை

இது, வினைமுற்றி வந்தெய்திய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

நரைவிரா வுற்ற நறுமென் கூந்தற்
செம்முது செவிலியர் பலபா ராட்டப்
பொலன்செய் கிண்கிணி நலம்பெறு சேவடி
மணன்மலி முற்றத்து நிலம்வடுக் கொளாஅ

5. மனையுறை புறவின் செங்கால் சேவல்
துணையொடு குறும்பறை பயிற்றி மேற்செல
விளையாடு ஆயத் திளையோர்க் காண்டொறும்
நம்வயின் நிளையும் நன்னுத லரிவை
புலம்பொடு வதியும் கலங்களுர் அகல
10. வேந்துறு தொழிலொடு வேறுபுலத்து அல்கி
வந்துவினை முடித்தன மாயின் நீயும்

பணைநிலை முனையு வினைநவில் புரவி
இழையணி நெடுந்தேர் ஆழி யுறுப்ப
நுண்கொடி மின்னிற் பைப்பயிர் துமியத்

15. தளவம் முல்லையொடு தலைஇத் தண்ணென
வெறிகமழ் கொண்ட வீததை புறவின்
நெடியிடை பின்படக் கடவுமதி என்றியான்
சொல்லிய அளவை நீடாது வல்லெனத்
தார்மணி மாவறி வுறாஅ
20. ஊர்நணித் தந்தனை உவகையாம் பெறவே.

- மதுரை அறுவை வாணிகள் இளவேட்டனார்.

நரை கலந்த வாசமுள்ள மிருதுவான கூந்தலுடைய சிவந்த முதிய செவிலித்தாயார் பலவகையாகப் பாராட்டுவர். அப்பொழுது பொன் சதங்கை அணிதலால் அழகுபெற்ற சிறிய அடி, மணல் மிகுந்த முற்றத்தே நிலத்தே வடுச் செய்யும்படி நடவாள். வீட்டிலுறையும், சிவந்த காலுடைய புறாக்கள், துணையொடு குறுகப் பறந்து மேலே செல்லும்படி அவைகளோடு விளையாடுகின்ற தோழிமாரைக் காணுந் தோறும் என் காதலி என்னை நினை வாள். நல்ல நெற்றியையுடைய அவளது தனிமையா யிருப்பதால் கலங்குகின்ற துன்பம் அகல, வேந்தனுக்கு உறு தொழிலின் பொருட்டு வேறு தேயத் துக்கு வந்த யாம் வினை முடித்தேம். அவ் வாறாதலின் நீயும், பந்தியில் நின்றலை வெறுத்ததும் தேரை இழுக்கும் தொழிலில் வல்லமையுடையது மாகிய குதிரை பூட்டிய அழகிய அலங்கரிக்கப்பட்ட உயர்ந்த தேரின் சில்லு அழுத்துதலின் நுண்ணிய மின்னற்கொடி போல பசியபயிர் சிதைய, தவள முல்லையொடு பொருந்தித் தண்ணென மணங்கமழும் பூக்கள் நெருங்கிய முல்லைக் காட்டின் நீண்ட இடம் பின்படும்படி, தேரைச் செலுத்துவாயாக.

ஏன் என்பாயாகில், யான் சொல்லிய காலம் நீடாமல், விரைவாக மாலை மணியால் குதிரையிடத்துள்ள எமது வருகையை அறிவிக்க ஊரை அடைந்து அவ்வழகுடையவளோடு யாம் மகிழ்ச்சி யெய்த.

255. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் ஆற்றாமை மீதாரத் தோழிக்குச் சொல்லியது.

உலகுளிர்ந் தன்ன உருகெழு வங்கம்
புலவுத்திரைப் பெருங்கடல் நீரிடைப் போழ
இரவும் எல்லையும் அசைவின் றாகி
விரைசெலல் இயற்கை வங்கூ ழூட்டக்

5. கோடுயர் திணிமணல் அகந்துறை நீதான்
மாட வொள்ளெரி மருங்கறிந் தொய்ய
ஆள்வினைப் பிரிந்த காதலர் நான்பல
கழியா மையே அழிபட ரகல
வருவர் மன்னால் தோழி தண்பணைப்
10. பொருபுனல் வைப்பின் நம்மு ராங்கண்
கருவினை முரணிய தண்புதற் பகன்றைப்
பெருவள மலர அல்லி தீண்டிப்
பலவுக்காய்ப் புறத்த பசம்பழப் பாகல்
கூதள மூதிலைக் கொடிநிரைத் தூங்க
15. அறனின் றலைக்கும் ஆனா வாடை
கடிமனை மாடத்துக் கங்குல் வீசித்
திருந்திழை நெகிழ்ந்து பெருங்கவின் சாய
நிரைவளை யூருந் தோளென
உரையொடு செல்லும் அன்பினர்ப் பெறினே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

உலகு இடம் விட்டுச் சென்றாற் போன்ற பெரிய நாவாய்,
புலால் நாற்ற முடைய திரை வீசும் பெரிய கடலைக் கிழித்து
இரவும் பசுவும் அசைவில்லாது செல்லும். விரைந்து செல்லுகின்ற
இயல்புடைய காற்று ஆட்ட மணற் குன்றுகள் உயர்ந்த மணல்
செறிந்த அகன்ற துறையிடத்தே மீகான் கப் படலை மாடத்தில்
எரிகின்ற வெளிச்சத்தால் திசை அறிந்து கரைசேர்ப்பன். இவ்வாறு
தம் முயற்சியின் பொருட்டு சென்ற காதலர் பல நாட்கள் கழியாமல்,
வாட்டுகின்ற துன்பம் நீங்கும்படி வருவார். தோழி மருத நிலம்

போன்று புனல் பொருகின்ற நம்மூரிடத்திற் புதரிடத்தில்
காக்கணஞ் செடிபோன்ற பகன்றையின் பெரிய மலரின் அல்லி,
பலாக்கணியின் புறம்போன்ற பழமுடையதும் கூதளத்தின்
இலைபோன்ற இலையுடையதுமாகிய பாகற் கொடியை
அசைக்கும். இவ்வாறு அறனில்லாமல் அசைக்கின்ற பெரிய
வாடை காவலுடைய மனையின் மாடத்தே இராக்காலத்தில்
வீசும். அதனால் திருந்திய ஆபரணங்கள் நெகிழ்ந்து பெரிய
அழகுவாட நிரைத்த வளைகள் செல்லும் தோளேனானேன்.
அவருக்குத் தூதாகச் செல்லும் அன்பினரைப் பெற்றால் நான்
இவ்வாறு சொல்லியனுப்புவேன்.

256. மருதம்

இது, தோழி தலைமகற்கு வாயின் மறுத்தது.

பிணங்கரில் வள்ளை நீடிலைப் பொதும்பின்
மடிதுயின் முனைகூய வள்ளுகிர் யாமை
நொடிவிடு கல்லிற் போகி அகன்றுறைப்
பருவாய் நிறைய நங்கிற் கள்ளின்

5. உகுவா ரருந்து மகிழ்பியங்கு நடையொடு
தீம்பெரும் பழன முழக்கி அயலது
ஆம்பன் மெல்லடை யொடுங்கும் ஊர
பொய்யால் அறிவெனின் மாய மதுவே
கையகப் பட்டமை யறியாய் நெருநை
10. மையெழில் உண்கண் மடந்தையொடு வையை
ஏர்தரு புதுப்புனல் உரிதினி நுகர்ந்து
பரத்தை யாயங் கர்ப்பவும் ஒல்லாது
கவ்வையா கின்றாற் பெரிதே காண்டகத்
தொல்புகழ் நிறைந்த பல்பூங் கழனித்
15. கரும்பமல் படப்பைப் பெரும்பெயர்க் கள்ளூர்த்
திருநுதற் குறுமக ளணிநலம் வவ்விய
அறனி லாளன் அறியே னென்ற
திறனில் வெஞ்சூ ளறிகரி கடாஅய்
முறியார் பெருங்கிளை செறியப் பற்றி

20. நீறுதலைப் பெய்த ஞான்றை
வீறுசா லவையத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதே.

- மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தனார் கடுவன் மள்ளனார்.

பின்னி வளர்ந்த வள்ளைக் கொடியின் நீண்ட இலைக் கூடலுள் நித்திரை கொண்ட பெரிய நகமுடைய ஆமை. சுண்டி விட்ட கல்லைப்போல அகன்ற துறையிடத்தே செல்லும். சென்று திறந்த வாய் நிறைய நுங்கின் ஒழுகுகின்ற கள்ளை அருந்தும் அருந்தி மகிழ்ந்து நடக்கின்ற நடையோடு இனிய பெரிய வயலைக் கலக்கிப் பக்கத்தே உள்ள ஆம்பலின் மெல்லிய இலைகளிடத்தில் ஓடுங்கியிருக்கும். இவ் வகையான ஊரையுடையவனே. பொய் கூறாதீர்; உனது மாயத்தை நான் அறிவேன். அதுதான் நாம் அறிந்திருப்பதை நீ யறியாய். நேற்று கரிய அழகியகண்ணுடைய பரத்தையோடு அழகிய வையையாற்றின் புதுப்புனலை உரிமையோடு ஆடினாய். அப் பரத்தையின் தோழியர் அதனை வெளிவராது மறைக்கவும் அது நில்லாது பெரிய கௌவையாயிற்று.

அழகிய பழைய புகழ் நிறைந்த பல பூக்களை உடைய வயலிடத்துக் கரும்பு நெருங்கிய சோலையுடையது. பெரும் புகழ்பெற்ற கள்ளனார். கள்ளனரிடத்தில் நல்ல நெற்றியுடைய இளம் பெண்ணின் கற்பை அழித்த அறனில்லாதவன் தான் அறியே னென்று கொடிய சத்தியஞ் செய்தான். அதனை விசாரித்த சபையார் தளிர் நிறைந்த பெரிய கிளை செறியப் பற்றிய நெருப்பிடத்தே அவனை இட்டுக் கொன்றனர். அப்போது அப் பெருமையுடைய சபையிடத்து எழுந்த ஆரவாரத்திலும் பெரிதாகும் வையை யாற்றில் பரத்தையோடு நீராடியதால் எழுந்த கௌவை.

257. பாலை

இது உடன்போகா நின்ற தலைமகளுக்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

வேனிற் பாதிரிக் கூனி மாமலர்
நறைவாய் வாடல் நூறும் நாள்கரம்
அரியார் சிலம்பின் சீறடி சிவப்ப
எம்மொ டொராறு படிமையர் யாழநின்

5. பொம்மல் ஓதி பொதுள வாரி
அரும்பற மலர்ந்த ஆய்ப்பு மராஅத்துச்
சுரும்புகூழ் அலரி தைஇ வேய்ந்தநின்
தேம்பாய் கூந்தல் குறும்பல மொசிக்கும்
வண்டுக்கடிந் தோம்பல் தேற்றாய் அணிகொள
10. நுண்கோல் எல்வளை தெளிர்க்கும் முன்கை
மெல்லிறைப் பணைத்தோள் விளங்க வீசி
வல்லுவை மன்னால் நடையே கள்வர்
பகைமிசு கவலைச் சென்னெறி காண்மார்
மிசைமரஞ் சேர்த்திய கவைமுறி யாஅத்து
15. நாரரை மருங்கின் நீர்வரப் பொளித்துக்
களிறுகவைத் திட்ட கோதுடைத் ததரல்
கல்லா உமணர்க்குத் தீழுட் டாகும்
துன்புறு தகுந ஆங்கண் புன்கோட்டு
அரிவிவர் புற்றத்து அல்கிரை நசைஇ
20. வெள்ளரா மிளிர வாங்கும்
பிள்ளை எண்கின் மலைவயினானே.

- உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார்.

வேனிற்காலப் பாதிரியின் வளைந்த பெரிய தேன் பொருந்திய மலரின் வாடல் விடியற் காலத்தே சுரத்திடத்து நூறும். இவ் வகையான சுரத்திடத்தே, உள்மணியிட்ட சிலம்பணிந்த சிறிய அடிகள் சிவப்ப எம்மோடு வழியிடத்தாயினை. வருந்தேல் உனது பொலிந்த கூந்தல் நெருங்கும்படி வாரி அரும்பில்லாமல் மலர்ந்த பெரிய பூவுடைய ஆச்சாமரத்தின் வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மலரை வைத்து வேய்ந்த உனது தேன் வழிகின்ற கூந்தல் தலையைத் துவளச் செய்யும். வண்டை ஓட்டிப் பாதுகாக்க அறியாது, அழகாக மெல்லிய திரண்டு விளங்கும் வளைகளை ஒலிக்கும் முன் கையும், மெல்லிய இறையுமுடைய பெருத்த தோளும் விளங்க வீசி நடக்க வல்லவளாயினை. கள்வர் பகை மிகுந்த கவர்ப்பட்டுச் செல்லும் வழியைக் காணும்பொருட்டு ஏணி சார்த்திய கவர்ப்பட்ட தளிர் களுடைய யாமரத்தின் நார் உடைய பக்கங்களில், யானை சாரைச் சுவைத்து உமிழ்ந்த சாரமில்லாத கோதுடைய சக்கை

கல்லாத உமணருக்குத் தீழுட்ட உதவும். இவ்வாறு துன்பஞ் செய்யும் இம் மலையிடத்தே மெல்லிய உச்சியுடைய கறையான் புற்றில் ஓடுங்கியிருக்கும் இரையை விரும்பி வெள்ளிய பாம்பு விளங்கும் படி இளைய கரடி, இருந்து கவரும்.

258. குறிஞ்சி

இது, அல்ல குறிப்பிட்டு பதிப்பெயர்ந்த தலைமகன் தன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நன்னன் உதியன் அருங்கடிப் பாழித்
தொன்முதிர் வேளிர் ஓம்பினர் வைத்த
பொன்னினும் அருமைநன் கறிந்தும் அன்னோள்
துன்னல மாதோ எனினும்; தொல்லாய்

5. தண்மழை தவழுந் தாழ்நீர் நனந்தலைக்
கடுங்காற் றெடுக்கும் நெடும்பெருங் குன்றத்து
மாய இருளனை மாய்கற் போல
மாய்கதில் வாழிய நெஞ்சே நாளும்
மெல்லியற் குறுமகள் நல்லகம் நசைஇ
10. அரவிரை தேரும் அஞ்சவரு சிறுநெறி
இரவின் எய்தியும் பெறாஅய் அருள்வரப்
புல்லென் கண்ணை புலம்புகொண் டிலகத்து
உள்ளோர்க் கெல்லாம் பெருநகை யாகக்
காமம் கைம்மிக வறுதர
15. ஆனா அரும்படர் தலைத்தற் தோயே.

-பரணர்.

நெஞ்சே! அரிய காவலுடைய பாழி நகர் நன்னனுதியனாக் குரியது. பழைய முதிய வேளிர் (மிக்க) பொன்னை அவ்விடத்தே பாதுகாத்து வைத்தனர். அவள் அப்பொன்னினும் அருமையுடையவள் என்று நீ நன்கு அறிவை. ஆதலின் அவளை மறப்போம் எனினும் அதற்கு உடன்படாய். குளிர்ந்த மழை தவழுகின்ற நீர் ஓடுகின்ற பெரிய மலையின் நடுவில் பெருங்காற்று வீசும். அவ்விடத்தே மயக்கந் தரும் இருளிடத்திற் சென்று வருந்துதல்போல மாயா திருப்பாயாக. நெஞ்சே கேட்பாயாக. தினமும், மெல்லிய

தன்மையுடைய சிறுமியின் நல்ல மார்பை விரும்பிப் பாம்பு இரை தேடுகின்ற அச்சந் தரும் ஓடுங்கிய வழியிடத்து இரவிற் சென்றும் அவள் அருளும்படி பெறாய். புல்லென்ற கண்ணுடையையாய் வருந்தி உலகத் தோர்க்கெல்லாம் பெரிய சிரிப்பு உண்டாகும்படி, காமம் கைகடத்தலின் உண்டாகும் பெரிய அரிய துயரைத் தந்தாய்.

259. பாலை

இது, உடன் போக்கு நேர்ந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

வேலும் விளங்கின வினைஞரு மியன்றனர்
தாருந் தையின தழையுந் தொடுத்தன
நிலநீர் அற்ற வெம்மை நீங்கப்
பெயல்நீர் தலைஇ உலவையிலை நீத்துக்

5. குறுமுறி யீன்றன மரணே நறுமலர்
வேய்ந்தன போலத் தோன்றிப் பலவுடன்
தேம்படப் பொதுளின பொழிலே கானமும்
நனிநன் றாகிய பனிநீங்கு வழிநாள்
பாலெனப் பரத்தரு நிலவின் மாலைப்
10. போதுவந் தன்று தூதே நீயும்
கலங்கா மனத்தை யாகி யென்சொல்
நயந்தனை கொண்மோ நெஞ்சமர் தகுவி
தெற்றி உலறினும் வயலை வாடினும்
நொச்சி மென்சினை வணர்சூரல் சாயினும்
15. நின்னினும் மடவள் நனிநின் நயந்த
அன்னை அல்லல் தாங்கிநின் ஐயர்
புலிமருள் செம்மல் நோக்கி
வலியாய் இன்னுந் தோய்கநின் முலையே.

- கயமணர்.

வேலும் விளங்கினது. இளையரும் தொடுத்த தாரையும் கையினாற் கட்டியதழையையுந் தந்தனர். நிலம் நீரில்லாத வெம்மை நீங்க மழை பெய்தது. சோலைகளிடத்து, இலை சொரிந்து குறுகிய தளிர்களை நீட்டிய மரங்கள், நறியமலர்கள் வேய்த்தனபோலத் தோன்றிப் பல பூக்களோடு தேனொழுகும்படி

நெருங்கின. கானமும் மிக நல்ல பனி நீங்கிய இளவேனிற் காலத்து மாலைக் காலத்து நிலா பாலெனப் பரந்து அழகு தரும். அம் மாலை தூதாக வந்தது போன்றது. நீயும் கலங்காத மனத்தளாகிய எனது வார்த்தையை விரும்பிக் கொள்வாய். விரும்பத் தகுந்த தகுதியுடையவளே! தெற்றி உயர்ந்தாலும், வயலைக் கொடி வாடினாலும், நொச்சியின் மெல்லிய கிளையிலுள்ள வளைந்த பூ வாடினும் உன்னிலும் அறியாமையுடையவள் உன்னைப் பெற்ற அன்னை. துயரைத் தாங்கி, உனது தமையன்மாரின் புலியை ஒத்த செருக்கைப் பார்த்து ஆலோசியாது அவன் இன்னும் உன் முலைகளைத் தோய்வானாக.

260. நெய்தல்

இது, இரவுக் குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தோழியாற் சொல்லெடுக்கப்பட்டுத் தலைமகள் சொல்லியது.

மண்டிலம் மழுக மலைநிறங் கிளர
வண்டினம் மலர்பாய்ந்து ஊத மீயிசைக்
கண்டற் கானற் குருகினம் ஒலிப்பக்
கரையா டலவன் அளைவயிற் செறியத்

5. திரைபா டவியத் திமில்தொழில் மறப்பச்
செக்கர் தோன்றத் துணைபுணர் அன்றில்
எக்கர்ப் பெண்ணை அகமடல் சேரக்
கழிமலர் கமழ்முகங் கரப்பப் பொழின்மனைப்
புன்னை நறுவீ பொன்னிறங் கொளாஅ
10. எல்லை பைப்பயக் கழிப்பி எல்லுற
யாங்கா குவள்கொல் தானே நீங்காது
முதுமரத்து உறையும் முரவுவாய் முதுபுள்
கதுமெனக் குழறுங் கழுதுவழங் கரைநாள்
நெஞ்சநெகிழ் பருவரல் செய்த
15. அன்பி லாளன் அறிவுநயந் தேனே.

- மோசிக் கரையனார்.

சூரியன் சரிந்தது; மலைகள் நிறம் விளங்கின; வண்டின் கூட்டங்கள் மலர்களிற் பாய்ந்து ஊதின; தாழ்ந்த சோலைகளில்

கடற் குருவிக் கூட்டங்கள் ஒலித்தன; திரைகள் ஒலி அடங்கின; படகுகள் மீன் பிடிக்குந் தொழிலை மறந்தன. கரையிடத்தே ஆடுகின்ற நண்டுகள், புற்றிடத்தே சென்றன; செக்கர் வானம் தோன்றினது. துணையைச் சேருகின்ற அன்றில் கடற்கரைப் பனையின் உள் மடலிடத்தே சேர்ந்தது. கழியிடத்துள்ள மலர் கமழ்கின்ற வாயை மூடின. சோலையிடத்து வீட்டருகின் நின்ற புன்னையின் நறிய பூக்கள் பொன்னிறங் கொண்டன. இவ்வாறு பகல் மெல்ல மெல்லக் கழிந்து இராவானது. யான் இப்பொழுது என்ன துயரை அடைகின்றேன். முதிய மரத்திலுறையும் பிளவு பட்ட வாயுடைய அன்றில் சடுதியாகக் குழறும், பேய் திரியும் நடுச்சாமத்தில், நெஞ்சை இழுக்கும் வருத்தஞ் செய்த அன்பரது அறிவை மெச்சினேன்.

261. பாலை

இது, புணர்ந்துடன் போயினகாலை இடைச்சுரத்துப் பட்டதனை மீண்டு வந்தகாலத்துத் தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது.

கானப் பாதிரிக் கருந்தகட்டு ஒள்வீ
வேனில் அதிரலொடு விரைஇக் காண்வரச்
சில்லைங் கூந்தல் அழுத்தி மெல்லிணர்த்
தேம்பாய் மராமும் அடைச்சி வான்கோல்

5. இலங்குவளை தெளிர்ப்ப வீசிச் சிலம்புநகச்
சின்மெல் ஒதுக்கமொடு மென்மெல இயலிநின்
அணிமாண் சிறுபுறங் காண்கம் சிறுநனி
ஏகென ஏகல் நாணி ஓய்யென
மாகொள் நோக்கமொடு மடங்கொளச் சாஅய்
10. நின்றுதலை யிறைஞ்சி யோளே அதுகண்டு
யாமுந் துறுதல் செல்லேம் ஆயினட
அருஞ்சுரத் தல்கி யேமே இரும்புலி
களிறட்டுக் குழுமும் ஓசையுங் களிபட்டு
வில்லோர் குறும்பில் ததும்பும்
15. வல்வாய்க் கடுந்துடிப் பாணியுங் கேட்டே.

- பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

நீ காட்டுப் பாதிரியின் விளங்குகின்ற கரிய தகடு போன்று
ஒளிதரும் பூ வேனிலுக்குப் பூத்த புனலிப் பூவோடு விரவித்
தெரியும்படி ஐங்கூந்தலிடத்தே சூடு. மெல்லிய பூங்கொத்து
களுடைய தேன் ஒழுகும் ஆச்சாவின் மலரைச் செருகு. பெரிய
அழகிய விளங்குகின்ற வளை ஒலிக்கும்படி கையை வீசிச் சிலம்பு
ஆரவாரிக்க மெல்லிய ஒதுக்கத்தோடு மெல்ல மெல்ல நடந்து
உனது அழகிய முதுகை நான் பார்க்கும்படி செல் என்றேன். அவள்
செல்லுதற்கு அஞ்சி விரைவாக ஒருக்கடித்த பார்வை
யோடு அழகு பெறச் சரிந்து நின்று தலை இறைஞ்சினாள்.
அதனைக் கண்டு யாமும் நெருங்கிய கல்லுடைய வழியே
செல்லேமாய், அவ்விடத்தே தங்கினேம். பெரிய புலி யானையைக்
கொன்று கூடுகின்ற ஓசையும், (கள்ளாண்டு) களித்து (ஆறலைக்கும்)
வில்லுடையோர் குறும்பிடத்தே ஒலிக்கும் கடிய ஓசை யுடைய
கடிய துடியின் தொனியையும் கேட்டேம். (ஓசையையும்
கேட்டுத் தங்கினேமென வினைமுடிக்க.)

262. குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிக்கண் தலைமகட் புணர்ந்து நீங்குந் தலைமகன்
தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

முதைபடு பசங்காட்டு அரில்பவர் மயக்கிப்
பகடுபல பூண்ட உழவுறு செஞ்செய்
இடுமுறை நிரம்பி ஆகுவினைக் கலித்துப்
பாசிலை அமன்ற பயறுஆ புக்கென

5. வாய்மொழித் தந்தையைக் கண்களைந் தருளாது
ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையிற்
கலத்து முண்ணாள் வாலிது முடாஅள்
சினத்திற் கொண்ட படிவம் மாறாள்
மறங்கெழு தானைக் கொற்றக் குறும்பியன்
10. செருவியல் நன்மான் திதியற் குரைத்தவர்
இன்னுயிர் செகுப்பக் கண்டுசின் மாறிய
அன்னி மிஞ்லி போலமெய்ம் மலிந்து
ஆனா வுவுகையே மாயினெம் பூமலிந்து
அருவி யார்க்கும் அயந்திகழ் சிலம்பில்

15. நுண்பல் துவலை புதன்மிசை நனைக்கும்
வண்படு நறவின் வண்மகிழ்ப் பேகன்
கொண்டன் மாமலை நாறி
அந்தீங் கிளவி வந்த மாறே.

- பரணர்.

பழங்கொல்லையுடைய பசிய நாட்டிடத்தில் கொடிகளை
மறைத்துப், பல எருதுகளைப் பூட்டி உழுது, சிவந்த மண்ணுடைய
நிலத்தே விதைத்த பயறு, செய்யப்படும்கிணையினால் செருக்கி
வளர்ந்து, நெருங்கிய பசிய இலையுடையதாயிருக்கும். அப்பசிய
பயற்றிடத்தே பசுப் புகுந்தாற்போல மெய்மொழியுடைய கோசர்
தந்தையின் கண்களை அருளின்றிப் பிடுங்கிக் குற்றப்படனர். அச்
சிறுமையைப் போல, இவள், உண்கலத்திலுண்ணாள். வெள்ளை
உடை உடாஅள்; சினமே உருவு கொண்டது போலானாள். வீரம்
மிகுந்த சேனையும் வெற்றியுமுடைய குறும்பியன், போரில் நல்ல
பெருமை யுடைய திதியனுக்கு (அக் கோசர்மீது, கோப
முண்டாகும்படி கூறி, அவனால் அக் கோசரின் இனிய உயிரைப்
போக்கினான். அதைக்கண்டு சினமாறிய அன்னிஞ்மிலி போல
யாம் பெரிய மகிழ்ச்சி உடையேமாயினேம். பூக்களாற் பொலிந்து
அருவி நீர் ஒலிக்கின்ற நீர் விளங்கும் மலையிடத்து, நுண்ணிய பல
துளிகள் பற்றைகளை நனைக்கும், வண்டு மொய்க்கின்ற கள்ளின்
கொடையால் மகிழ்கின்ற பேகனானது பெரிய மலைபோல,
நாற்றங் கமழ அழகிய இனிய வார்த்தையுடையவன் வந்தவாறு
என்னே! (புதர்களை மேலே கொண்ட கல் மாமலை எனக் கூட்டுக.)

263. பாலை

இது மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது.

தயங்குதிரைப் பெருங்கடல் உலகுதொழத் தோன்றி
வயங்குகதிர் விரிந்த உருகெழு மண்டிலம்
கயங்கண் வறப்பப் பாஅய் நன்னிலம்
பயங்கெடத் திருகிய பைதறு காலை

5. வேறுபல் கவலைய வெருவரு வியன்காட்டு
ஆறுசெல் வம்பலர் வருதிறம் காண்மார்
வில்வல் ஆடவர் மேலான் ஒற்றி

நீடுநிலை யாஅத்துக் கோடுகொள் அருஞ்சரம்
கொண்டனன் கழிந்த வன்கண் காளைக்கு

10. அவள் துணிவு அறிந்தனன் ஆயின் அன்னோ
ஒன்றுவேல் கோதை ஓம்பிக் காக்கும்
வஞ்சி யன்னவென் வளநகர் விளங்க
இனிதினிற் புணர்க்குவென் மன்னோ துனியின்று
திருநுதற் பொலிந்தவென் பேதை
15. வருமுலை முற்றத் தேமுறு துயிலே.

- கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார்.

அசைகின்ற திரையுடைய பெருங் கடலிடத்தே, சூரியன், விளங்குகின்ற கிரணங்களைப் பரப்பி உயிர்கள் தொழும்படி தோன்றும். தோன்றி நீர்நிலைகள் வற்றும்படி பரந்து, நல்ல நிலம் பசுமையற்றுப் பயன் கெடும்படி வறட்டும். இவ் வகையான காலத்து பல வேறு கவர்ப்பட்ட வழிகளையுடைய பெரிய காட்டிடத்து, வழிச் செல்லும் புதியவர்கள் வருவதைக் காணும் பொருட்டு வில்லுடைய ஆறலைப்பார். உயர்ந்த யாமரத்தின் கொம்பர்களில் ஏறியிருந்து பார்ப்பார். இவ் வகையான அரிய சுரவழியே என் மகளைக் கொண்டுசென்ற கொடியவனது வஞ்சகமான துணியை யான் முன்னம் அறியேனாயினேன். அறிந்திருப்பேனாயின், ஐயோ! விளங்கும் வேலையுடைய சேரன் விரும்பிக் காக்கின்ற வஞ்சிநகர் போன்ற எனது அழகிய மனை விளங்கும்படி, அழகிய நெற்றியுடை மகளின் அரும்புகின்ற முலையின் அகலத்து இன்பமான துயிலைத் துன்பமில்லாது அவன் கொள்ளுமாறு இனிதாகச் சேர்த்திருப்பேன்.

264. முல்லை

இது. பருவங்கண்டு வன்புறை எதிரழிந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

மழையீல் வானம் மீனணிந் தன்ன
குழையமன் முசுண்டை வாலிய மலர
வரிவெண் கோடல் வாங்குகுலை வான்ழூப்
பெரிய சூடிய கவர்கோற் கோவலர்

5. எல்லுப்பெயல் உழந்த பல்லான் நிரையொடு
நீர்திகழ் கண்ணியர் ஊர்வயின் பெயர்தர
நனிசேண் பட்ட மாரி தளிசிறந்து
ஏர்தரு கடுநீர் தெருவுதொறு ஒழுகப்
பேரிசை முழக்கமொடு சிறந்துநனி மயங்கிக்
10. கூதிர்நின் றன்றாற் பொழுதே காதலர்
நம்நிலை அறியா ராயினுந் தம்நிலை
அறிந்தனர் கொல்லோ தாமே ஓங்குநடைக்
காய்சின யானை கங்குல் சூழ
அஞ்சுவர இறுத்த தானை
15. வெஞ்சின வேந்தன் பாசறை யோரே.

- உம்பாற்காட்டு இளங்கண்ணனார்.

மழை இல்லாத வானிடத்தில் நட்சத்திரங்கள் விளங்கினாற் போல குழை நெருங்கிய முசுண்டை வெள்ளிய பூக்களைப் பூத்திருக்கும். அம் மலர்போன்ற வரியுடைய வெண்காந்தளின் வளைந்தகுலையிடத்துள்ள வெள்ளிய பூவைக் கவர்ப்பட்ட கோலுடைய இடையர் மிகவுஞ் சூடியிருப்பார். அவர்கள் இராக்காலத்து மழைக்கு வருந்திய பல பசுக் கூட்டத்தோடு, நீர்வடிகின்ற மாலையினராய் ஊரிடத்தே செல்வார்கள். மிகவும் நாட்பட்டு வந்த மழைக்கு நீர்மிகுந்து எழுந்த வேகமாயோடும் நீர் தெருக்கள் தோறும் பாயும். பெரிய ஓசையுடைய முழக்கத் தோடு சிறந்து மிகவும் இருண்டு கூதிர் நிற்கின்றது. இக் காலத்து எமது நிலைமையைக் காதலர் அறியாராயினும், அவர் தமது நிலையை அறிந்தாரோ! அவர் உயர்ந்த நடையும் காய்கின்ற சினமும் உடைய யானை, இருள் போலச் சூழ்ந்து நிற்க, அஞ்சும் படியாகத் தங்கிய சேனையையுடைய கொடிய கோபமுடைய அரசனது பாசறை யிடத்தார்.

265. பாலை

இது பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் ஆற்றாமை மீதாரத் தோழிக்குச் சொல்லியது.

புகையிற் பொங்கி வியல்விசம்பு உகந்து
பனியூர் அழற்கொடி கடுப்பத் தோன்றும்
இமயச் செவ்வரை மாணுங் கொல்லோ
பல்புகழ் நிறைந்த வெல்போர் நந்தர்

5. சீர்மிகு பாடலிக் குழீஇக் கங்கை
நீர்முதற் கரந்த நிதியங் கொல்லோ
எவன்கொல் வாழி தோழி வயங்கொளி
நிழற்பால் அறலின் நெறித்த கூந்தல்
குழல்சூரல் பாவை இரங்க நத்தூறந்து
10. ஒண்டொடி நெகிழ்ச் சாஅய்ச் செல்லலொடு
கண்பனி கலுழ்ந்தியாம் ஒழியப் பொறையடைந்து
இன்சிலை எழிலேறு கெண்டிப் புரைய
நிணம்பொதி விழுத்தடி நெருப்பின் வைத்தெடுத்து
அணங்கரு மரபிற் பேஎய் போல
15. விளநூன் தின்ற வேட்கை நீங்கத்
துகளற விளைந்த தோப்பி பருகிக்
குலாஅ வல்வில் கொடுநோக்கு ஆடவர்
புலாஅற் கையர் பூசா வாயர்
ஓரா உருட்டுங் குடுமிக் குராலொடு
20. மராஅஞ் சீறார் மருங்கில் தூங்கும்
செந்நுதல் யானை வேங்கடந் தழீஇ
வெம்முனை அருஞ்சரம் இறந்தோர்
நம்மினும் வலிதாத் தூக்கிய பொருளே.

- மாமூலனார்.

தோழி! கேட்பாயாக. விளங்குகின்ற நிழலிடத்தேயுள்ள
அறலைப் போன்ற சுருண்ட கூந்தலையுடைய பாவைபோன்ற
நாம் இரங்கும்படி, நம்மைத் துறந்தார். அதனால் ஒள்ளிய

வளைகள் நெகிழும்படி சோர்ந்து வருத்தத்தோடு கண்களிடத்தே
நீர் சொரிந்து இருக்கின்றோம். அவரோ மலையை யடைந்தனர்.
அவ்விடத்தில் வலிய வில்லையும் கொடிய பார்வையையு
முடைய ஆறலைப்போர் இனிய ஓசையுடைய இடியேற்றை
வெட்டி எடுத்ததுபோன்ற நிணம் பொதிந்த இறைச்சியை
நெருப்பில் வைத் தெடுப்பர்; அச்சந்தரும் பேய்போல வெள்ளிய
நிறமுடைய ஊனை வேட்கை நீங்கத், தின்பர்; குற்றந் தீர
விளைந்த நெல்லாற் சமைத்த கள்ளைப் பருகி மகிழுவர். புலால்
மணக்கும் வாயராயும் கழுவாத கையராயும், குடுமி யுடைய
கூகைகள் திரண்டிருந்து குழறுகின்ற, சிறியவரின் பக்கத்திலுள்ள
மராமரத்தின் சீழ்த் தூங்குவர். இவ் வகையினதும், சிவந்த
நெற்றியுடைய யானையுடையதுமாகிய வேங்கடமலையைச்
சார்ந்த போர் முனைபோன்ற அரிய சுரத்தைக் கடந்தவர்
நம்மினும் பெரிதாகக் கருதிய பொருள். புகை போற் பொங்கி
எழுந்து ஆகாயத்தில் உயர்ந்து ஊருவதும், பனி நெருப்புக்
கொடிபோலத் தெரிகிறதுமாகிய, இமயமாகிய சிவந்த மலையை
ஓத்ததோ? பல புகழ் நிறைந்த வெல்லும் போரையுடைய நந்தர்
அழகு மிகுந்த பாடலிபுரத்தில் குவித்துக் கங்கை நீரில் மறைத்து
வைத்த திரவியமோ? (பொருள், திரவியமோ என்று சேர்க்கவும்).

266. மருதம்

இது பரத்தையிற் பிரிந்து வந்து கூடிய தலைமகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

கோடுற நிவந்த நீடரும் பரப்பின்
அந்தீம் பாஅயப் புதுப்புனல் நெருநை
மைந்துமலி களிற்றின் தலைப்புணை தழீஇ
நரந்தம் நாறுங் குவையிருங் கூந்தல்

5. இளந்துணை மகளிரொடு ஈரணிக் கலைஇ
நீர்பெயர்ந்து ஆடிய ஏந்தெழின் மழைக்கண்
நோக்குதொறும் நோக்குதொறும் தவிர்விலை யாகிக்
காமங் கைமிகச் சிறத்தலின் நாணிழந்து
ஆடினை என்ப மகிழ்ந் அதுவே
10. யாழிசை மறுகின் நீடுர் கிழவோன்
வாய்வான் எவ்வி ஏவல் மேவார்

நெடுமிடல் சாய்த்த பசம்பூண் பொருந்தலர்
அரிமண வாயில் உறத்தூர் ஆங்கண்
கள்ளுடைப் பெருஞ்சோற்று எல்லிமிழ் அன்ன

15. கவ்வை ஆகின்றால் பெரிதே யினியஃது
அவலம் அன்றுமன் எமக்கே அயல
கழனி யழுவர் கலிசிறந் தெடுத்த
கறங்கிசை வெரீஇப் பறந்த தோகை
அணங்குடை வரைப்பகம் பொலியவந் திறுக்குந்
20. திருமணி விளக்கின் அலைவாய்ச்
செருமிகு சேளையொடு உற்ற சூளே.

- பரணர்.

கரைகள் நிறையும்படி நீண்ட பரப்பில் புதுப் புனல் உயர்ந்து
பாய்ந்தது. அப்பொழுது நேற்று வலிய களிற்று யானையைத்
தெப்பமாகத் தழுவி, நரந்தப் புல் நாறும் குவிந்த கூந்தலுடைய
இளைய பரத்தையோடு புனலாடினாய்; நீராடும் உடையோடு
நீரிடத்தே திரிந்து ஆடிய அவளது உயர்ந்த அழகிய கண்களைப்
பார்க்குந்தோறும் பார்க்குந் தோறும் நீங்காயாய் காமங்
கைகடத்தலின் நாணிழந்து அவளுடன் ஆடினாய், என்று கூறுவர்.

யாழ் ஓசையுடைய வீதிகளுடைய நிடுருக்கு அரசனாகிய
கூரிய வாளுடைய எவ்வி தனது ஏவல் கேளாத நெடுமிடலைக்
கொன்றான். (அதனால்) பசிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்
படாத அரிமணவாயி லிடத்துள்ள உறந்தூரிடத்து அவன்
விடியற்காலையில் கள்ளுடைய பெருஞ் சோற்றுவிழா எடுத்தான்.
அவ்விழா ஆரவாரம் போல நீ பரத்தையோடு புனலாடிய கௌவை
பெரிதாகின்றது.

அயலே உள்ள வயலுழுவர் எழுப்பிய பெரிய ஆரவாரத்துக்குப்
பயந்து பறந்த மயில் தெய்வமகளிர் உறையும் மலையிடம்
அழகுபெறவந்து தங்குவதும். அழகிய மணிவிளக்குடையது
மாகிய சீரலைவாயிடத் துறையும் போர் மிகுந்த முருகன் மீது நீ
இப்போது செய்த சத்தியம் எமக்கும் துன்பத்தைத் தரும்.

267. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளது ஆற்றாமை கண்டு
ஆற்றாளாகிய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

நெஞ்ச நெகிழ்தகுந் கூறி அன்புகலந்து
அறாஅ வஞ்சினஞ் செய்தோர் வினைபுரிந்து
திறம்வே நாகல் எற்றென்று ஒற்றி
இனைத லான்றிசின் நீயே சினைபாய்ந்து

5. உதிர்த்த கோடை உட்குவரு கடத்திடை
வெருக்கடி யன்ன குவிமுகிழ் இருப்பை
மருப்புக் கடைந்தன்ன கொள்ளை வான்பூ
மயர்க்கால் என்கின் ஈரினங் கவர்
மைபட் டன்ன மாமுக முசுக்கலை
10. பைதறு நெடுங்கழை பாய்தலின் ஓய்யென
வெதிர்புடு வெண்ணெல் வெவ்வறைத் தாஅய
உகிர்நெரி யோசையிற் பொங்குவன பொரியும்
ஓங்கல் வெற்பிற் சரம்பல இறந்தோர்
தாம்பழி யுடைய ரல்லர் நானும்
15. நயந்தோர்ப் பிணித்தல் தேற்றா வயங்குவினை
வாளேர் எவ்வளை நெகிழ்த்த
தோளே தோழி தவறுடை யவ்வே.

- பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ

நெஞ்சை இளகப் பண்ணத் தக்கவற்றைக்கூறி அன்பு கலந்து
நீங்காத வஞ்சினஞ் செய்த காதலர், சென்ற கருமம் முடித்துக்
கொள்கை (மறந்திருத்தல்) வேறாயிருத்தல் ஏன்? என்று நினைந்து
வருந்துதல் பெரிதாயினை.

கோடைக் காற்று, கொம்பரிடத்தே பாய்ந்து இருப்பையின்
பூவை உதிர்க்கும், அஞ்சத்தக்க அக் காட்டிடத்து இருப்பையின்
குவிந்த முகிழ்கள் காட்டுப் பூனையின் அடிபோல் இருக்கும்.
அதின் மிகுதியான பூக்கள், கொம்பைக் கடைந்தது போலிருக்கும்.
அப் பூக்களை காலிடத்து மிக்க மயிரினையுடைய கரடி
பொறுக்கி உண்ணும். மைபட்டது போன்ற கரிய முசுமுடைய

குரங்கின் கூட்டம் பசுமையற்ற நெடிய மூங்கிலிற் பாய்தலின், விரைவாக மூங்கிலினின்றும் விழும் வெண்ணெல், பாறையில் பரந்து கிடக்கும். அந்நெல் நகத்தினால் நெரிக்கும் ஓசைபோல் பொரிந்து பொங்கும். இவ்வகையான பல மலைகளிடத்துள்ள அரிய பல வழிகளைக் கடந்தவர் பழியுடையவரல்லர். தினமும் நமக்கு அருளியவரை நினைந்து தெளியாத, விளங்கும் அழகிய வளைகளை நெகிழ்த்ததோளே, தவறுடையது தோழி! (தெளியாத தோள் எனக் கூட்டுக.)

268. குறிஞ்சி

இது, குறைவேண்டிப் பின்னிற்ற தலைமகனுக்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகட்குக் குறை நயப்பக் கூறியது.

அறியாய் வாழி தோழி பொறிவரிப்
பூநுதல் யானையொடு புலிபொரக் குழைந்த
குருதிச் செங்களம் புலவற வேங்கை
உருகெழு நாற்றங் குளவியொடு விலங்கும்

5. மாமலை நாடனொடு மறுவின் நாகிய
காமங் கலந்த காதல் உண்டெனின்
நன்றுமன் னதுநீ நாடாய் கூறுதி
நானும் நட்பும் இல்லோர்த் தேரின்
யானல தில்லையிங் வுலகத் தானே
10. இன்னுயிர் அன்ன நின்னொடுஞ் சூழாது
முளையணி மூங்கிலிற் கிளையொடு பொலிந்த
பெரும்பெயர் எந்தை அருங்கடி நீவிச்
செய்துபின் இரங்கா வினையொடு
மெய்யல பெரும்பழி எய்தி னேனே.

- வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார்.

தோழி! கேட்பாயாக, பொறியும் வரியுமுடைய பூப்போன்ற நெற்றியுடைய யானையொடு புலி, போர் செய்தலின் குழைந்த இரத்தம் பிரண்ட இடத்தின் புலால் நாற்றத்தை வேங்கைப் பூவின் மிக்க நாற்றம், காட்டு மல்லிகைப் பூவோடு சேர்ந்து மாற்றுகின்ற

மலைநாடனொடு, குற்றமில்லாத காமங் கலந்த காதல் உண்டெனில் நன்றாகும். ஆனால் நீ அதனை அறியாய் போல ஆராயாது கூறுகின்றாய். நாணமும் நட்பும் இலாதார், யான் ஒருத்தியை யன்றி இவ்வுலகத்தில் வேறு யாரும் இல்லை. இனிய உயிர் போன்ற உன்னோடும் ஆராயாது, முளையுடைய மூங்கில் கிளைகளுடன் மிகுந்து நிற்கும், பெரிய புகழுடைய எனது தந்தையின் அரிய காவலை ஆராய்ந்து பார்த்துப்பின் வருந்தாத செயலாகிய பெரிய பழியல்லாததனைச் செய்தேன்.

269. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

தொடிதோள் இவர்க எவ்வமுந் தீர்க
நெறியிருங் கதுப்பிற் கோதையும் புனைக
ஏறுடை யீனநிரை பெயரப் பெயராது
செறிசுரை வெள்ளேல் மழுவர்த் தாங்கிய

5. தறுக ணாளர் நல்லிசை நிறுமார்
பிடிமடிந் தன்ன குறும்பொறை மருங்கின்
நட்ட போலும் நடாஅ நெடுங்கல்
அகலிடங் குயின்ற பல்பெயர் மண்ணி
நறுவிரை மஞ்சள் ஈர்ப்புறம் பொலிய
10. அம்புகொண் டறுத்த ஆர்நார் உரிவையிற்
செம்பூங் கரந்தை புனைந்த கண்ணி
வரிவண் டார்ப்பச் சூட்டிக் கழற்கால்
இளையர்பதிப் பெயரும் அருஞ்சரம் இறந்தோர்
தைஇ நின்ற தண்பெயல் கடைநாள்
15. பொலங்காச நிரைத்த கோடேந்து அல்குல்
நலங்கேழ் மாக்குரல் குழையொடு துயல்வரப்
பாடூர்பு எழுதரும் பருவாய் மண்டிலத்து
வயிரிடைப் பட்ட தெள்விளி இயம்ப
வண்டர் பாலை உண்டுறைத் தரீஇத்
20. திருநுதன் மகளிர் குரவை அயரும்
பெருநீர்க் கானல் தழீஇய இருக்கை

வாணன் சிறுகுடி வணங்குகதிர் நெல்லின்
யாணர்த் தண்பணைப் போதுவா யவிழ்ந்த
ஒண்ணெங் கழுநீர் அன்னநின்

25. கண்பனி துடைமார் வந்தனர் விரைந்தே.

- மதுரை மருதனிள நாகனார்.

வளை அணிந்த தோள்கள் உயர்க; வருத்தமுந் தீர்க; நெளிந்த கரிய கூந்தலில் மாலையும் அணிக. ஏறுகளையுடைய பசுக் கூட்டம் திரும்பிச் செல்லத் தாம் செல்லாது நின்று, பூண் இறுக்கிய வெள்ளிய வேலுடைய வீரரை (வெட்சி வீரர்) எதிர்த்த அஞ்சா நெஞ்சுடையவர்களின் நல்ல புகழை நிறுத்தும் பொருட்டு வீரக் கழலணிந்த வீரர், மாண்டவர்களின் பல புகழ் களையும் எழுதிய கற்களை, யானை மடிந்து கிடந்ததுபோன்ற குறிய குன்றின் பக்கத்தே நாட்டுவர். அவைகளை முழுக்காட்டி நல்ல மலை மஞ்சளின் ஈரமான பக்கங்கள் தெரியும்படி அம்பினால் அறுத்த நீண்ட தோல்போன்ற சிவந்த கரந்தைப் பூவாற் கட்டிய மாலையை வரியுடைய வண்டுகள் ஆரவாரிக்கும்படி சூட்டித் தமது ஊருக்குச் செல்வர். இவ்வகையான அரிய சுரத்தை நமது காதலர் கடந்தார்.

தையின் தன்மையைப் பெற்றுக் குளிர்ந்த தண்ணிய மழை பெய்த கடைநாளில், பொன் காசு நிரைத்த பக்கம் உயர்ந்த அல்குலிடத்து அழகிய நிறமுடைய மாவின் பூவோடு கூடிய தழை அசையவும் காலித்து எழுகின்ற சந்திரன்போன்ற முகத்து, வாத்தியத்திலெழுந்த தெளிந்த ஓசைபோன்ற இனிய ஓசை பிறக்கவும், வண்டற்பாவையை உட்டுறையிற் கொண்டுவந்து, அழகிய நெற்றியுடைய பெண்கள் குரவை விளையாடுவார்கள். இவ் வகை யான, பெரிய நீருடைய கடற்கரைச் சோலையுடைய குடியிருப்பாகிய வாணனது சிறு குடியிடத்தில் வணங்கி நிற்கின்ற நெல்லின் புது வருவாயுடைய மருத நிலத்தே காலையில் வாய் அவிழ்ந்த அழகிய செங்கழுநீர்போன்ற நின் கண்களின் நீரைத் துடைக்கும் பொருட்டு (அரிய வழியைக் கடந்து சென்றவர்) விரைந்து வந்தார்.

270. நெய்தல்

இது. பகற் குறிக்கண் வந்து நீங்குத் தலைமகளைத் தோழி வரைவு கடாயது.

இருங்கழி மலர்ந்த வள்ளிதழ் நீலம்
புலாஅன் மறுகிற் சிறுகுடிப் பாக்கத்து
இனமீன் வேட்டுவர் ஞாழலொடு மிலையும்
மெல்லம் புலம்ப நெகிழ்ந்த தோளே

5. சேயிறாத் துழந்த நுரைபிதிற் படுதிரை
பராஅரைப் புன்னை வாங்குசினைத் தோயுங்
கானலம் பெருந்துறை நோக்கி யீவளே
கொய்சவல் புரவிக் கைவண் கோமான்
நல்தேர்க் குட்டுவன் கழுமலத் தன்ன
10. அம்மா மேனித் தொன்னலந் தொலையத்
துஞ்சாக் கண்ணள் அலமரும் நீயே
கடவுள் மரத்த முள்மிடை குடம்பைச்
சேவலொடு புணராச் சிறுகரும் பேடை
இன்னாது உயங்குங் கங்குலும்
15. நும்மூர் உள்ளுதிர் நோகோ யானே.

- சாகலாசனார்.

பெரிய இதழுடைய குவளை கரிய கழியிடத்தே மலரும். அதனைப் புலால் நாளும் வீதியிடத்தே சிறு குடிகளையுடைய கடற்கரையூரிடத்து மீன் கூட்டங்களைப் பிடிக்கும் பரதவர் ஞாழற்பூவோடு குடுவர். இவ்வாறு இவர்கள் குடுகின்ற மாலைக் காலம் தனிமை செய்தலினால் தோள்கள் நெகிழ்ந்தன. சிவந்த இறால் மீன்களைத் துழாவியதும் துளிகளை வீசுகின்றது மாகிய பெரிய திரை பெரிய அடியுடைய புன்னையின் வளைந்த கொம்பரை நனைக்கின்ற கடற்கரைச் சோலையுடைய துறையை இவள் நோக்குவள். நோக்கிக் கொய்த பிடரி மயிருடைய குதிரையும், கொடைக் கையுமுடைய அரசனாகிய நல்ல தேரையுடைய குட்டுவனது கழுமலம் போன்ற அழகிய, மாந்தளிர் போன்ற மேனி பழைய அழகுக்கெட உறங்காத கண்ணளாய்க்

கலங்குவாள். கடவுள் உறையும் மரத்தின்மீது முள்ளாற் பின்னிச் செய்த கூட்டில், சேவலோடு புணராத அன்றிற் பேடை துன்பத் தோடு உறையும் இராக்காலத்தும் நீர் உமது ஊரை நினைந்து செல்கின்றீர். யானோ இதற்கு வருந்துகின்றேன்.

271. பாலை

இது, செலவுணர்த்திய தோழி தலைமகளது குறிப்பறிந்து தலை மகனைச் செலவழுங்கச் சொல்லியது.

பொறிவரிப் புறவின் செங்கால் சேவல்
சிறுபுன் பெடையொடு சேட்புலம் போகி
அரிமணல் இயவிற்பரல்தேர்ந் துண்டு
வரிமரல் வாடிய வான்நீங்கு நனந்தலைக்

5. குறும்பொறை மருங்கிற் கோட்சரம் நீந்தி
நெடுஞ்சேண் வந்த நீர்நசை வம்பலர்
செல்லுயிர் நிறுத்த சுவைக்காய் நெல்லிப்
பல்காய் அஞ்சினை யகவும் அத்தம்
சென்றுநீர் அவணி ராகி நின்றுதரும்
10. நிலையரும் பொருட்பிணி நினைந்தனி ரெனினே
வல்வ தாகநுஞ் செய்வினை யிவட்கே
களிமலி கள்ளில் நற்றே ரவியன்
ஆடியல் இளமழை சூடித் தோன்றும்
பழந்தூங்கு விடரகத் தெழுந்த காம்பின்
15. கண்ணிடை புரையும் நெடுமென் பணைத்தோள்
திருந்துகோ லாய்தொடி ளெகிழின்
மருந்து முண்டோ பிரிந்துறை நாட்டே.

- காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்.

பொறியும் வரியுமுடைய புறாவின் சிவந்த காலுடைய சேவல் சிறிய புல்லிய பேட்டோடு தூர தேசத்துக்குச் செல்லும், சென்று ஐதமணலுடைய வழியிடத்தே கோடாங் கற்களை ஆராய்ந் தெடுத்துண்ணும். உண்டு வரியுடைய மரங்கள் வாடி நிற்பதும், மழை நீங்கியதுமாகிய பெரிய இடத்தே, குறிய மலையின் பக்கத்தே இடையூறுடைய சுரத்தைக் கடந்து தூரத்தி

லிருந்து வந்த தாசமுடைய புதிய மாக்களின் போகின்ற உயிரைக் காத்த சுவையுடைய காய்களுடைய நெல்லியின் பல காய் களுடைய தளிரில் இருந்து குறுகுறுக்கும் இவ்வகையான காட்டைக் கடந்து அவ்விடத்தே சென்று தேடப்படும் நிலை யில்லாத பொருள் தேடும் கருமத்தை நினைந்தனிராயின் நீர் நினைத்த கருமம் விரைவில் முடிவதாக.

இவளுக்கு, களிப்பு மிகுந்த கள்ளும் அழகிய தேருமுடைய **அவியனது** நாட்டிடத்தே அழகிய இளம் மேகங்கள் சூடித் தோன்றுகின்றவும், பழங்கள் தூங்குவனவுமாகிய மலை வெடிப்பில் உயர்ந்து வளர்ந்த மூங்கிலின் கணுக்களின் இடை போன்ற பெரிய மிருதுவான தோள்களில் அணிந்த அழகிய ஆராய்ந்தெடுத்த வளை கழலுமாகில், நீர் பிரிந்து உறை கின்ற நாட்டில் அதற்கு மருந்தும் இருக்கின்றதோ?

272. குறிஞ்சி

இது, இரவுக்குறி வந்த தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது.

இரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை வேழத்துப்
புலவநாறு புகர்நுதல் கழுவக் கங்குல்
அருவி தந்த அணங்குடை நெடுங்கோட்டு
அஞ்சவரு விடர்முகை ஆரிருள் அகற்றிய

5. மின்னொளிர் எஃகஞ் செல்நெறி விளக்கத்
தனியன் வந்து பனியலை முனியான்
நீரிழி மருங்கின் ஆரிடத் தமன்ற
குளவியொடு மிடைந்த கூதளங் கண்ணி
அசையா நாற்றம் அசைவளி பகரத்
10. தூறுகல் நண்ணிய கறியிவர் படப்பைக்
குறியிறைக் குரம்பைநம் மனைவயிற் புகுதரும்
மெய்மலி யுவகையன் அந்நிலை கண்டு
முருகென உணர்ந்து முகமன் கூறி
உருவச் செந்தினை நீரொடு தூஉய்

15. நெடுவேட் பரவும் அன்னை அன்னோ
என்னா வதுகொல் தானே பொன்னென
மலர்ந்த வேங்கை அலங்குசினை பொலிய
மணிநிற மஞ்சை அகவும்
அணிமலை நாடனொடு அமைந்தநந் தொடர்பே.

- மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார்.

பெரிய புலியைக் கொன்ற பெரிய கையுடைய யானையின் புலால் நாறுகின்ற புகர் நிறமுடைய நெற்றியைக் கழுவ. இராக்காலத்தே, தெய்வப் பெண்கள் உறைகின்ற உயர்ந்த சிகரம் அருவியைத் தரும். அதனது அச்சந் தருகின்ற வெடிப்புடைய முகையின் இருளை வேலின் மின்னல் போன்ற ஒளிபோக்கும். செல்லுகின்ற வழியை வேல் விளக்கத் தனியனாய் வந்து பணிதலை முனியாதி நீர் வடிகின்ற மலைச்சாரலில் சேற்று நிலத்தே நெருங்கி வளர்ந்த காட்டு மல்லிகைப் பூவோடு கூதாள மலரை நெருங்க வைத்துக் கட்டிய கண்ணிகை, வாசற் காற்றுடன் மணக்க, அசையும்படி அணிந்த தலைவர், பாறையிடத்து மிளகு கொடி வளர்கின்ற தோட்டத்தி லுள்ள, குறிய இறப்புடைய குடிலாகிய நமது வீட்டிடத்தே வருவார். அதனால் உடல் பூரித்த மகிழ்ச்சி யாலாகிய நமது நிலையைக் கண்ட அன்னை இது முருகனால் நேர்ந்ததென நினைத்து, முருகனைத் துதித்து, இரத்தத்தோடு கலந்த செந்தினையைப் பலியாக நீரோடு தூவி, முருக வேளை வழிபடுவளல்லனோ? பொன்போல மலர்ந்த வேங்கை மரத்தின் அசைகின்ற கிளைகளை அழகுபெற, நீலமணி நிறமுடைய மயில் கூவும் அழகிய நாடனோடு பொருந்திய நமது தொடர்பு என்னாகுமோ?

273. பாலை

இது, பிரிவின்கண் தலைமகள் அறிவு மயங்கிச் சொல்லியது.

விசம்பு விசைத் தெறிந்த கூதளங் கோதையிற்
பசங்கால் வெண்குருகு வாப்பறை வளைஇ
ஆர்கலி வளவயிற் போதொடு பரப்பப்
புலம்புனிற்று தீர்ந்த புதுவரல் அற்சிரம்

5. நலங்கவர் பசலை நலியவும் நம்துயர்
அறியார் கொல்லோ தாமே அறியினும்
நம்மனத் தன்ன மென்மை யின்மையின்
நம்முடை யுலகம் உள்ளார் கொல்லோ
யாங்கென உணர்கோ யானே வீங்குபு
10. தலைவரம் பறியாத் தகைவரல் வாடையொடு
முலையிடைத் தோன்றிய நோய்வளர் இளமுளை
அசைவுடை நெஞ்சத்து உயவுத்திரள் நீடி
ஊரோர் எடுத்த அம்பல் அஞ்சினை
ஆராக் காதல் அவிந்தளிர் பரப்பிப்
15. புலவர் புகழ்ந்த நாணில் பெருமரம்
நிலவரை யெல்லாம் நிழற்றி
அலரரும்பு ஊழ்ப்பவும் வாரா தோரே.

- ஓளவையார்.

வாணிடத்தே விசையாக எழுந்த கூத்தாளப் பூ மாலையைப் போன்ற, பசிய காலையுடை வெண்கொக்கு, பரந்த சிறகுகளை வளைத்து ஆரவாரத்துடன் செழுமை பொருந்திய இடங்களுக்குப் பறந்து சென்று பூக்களோடு பரந்திருக்கும். இவ்வாறு நிலம் ஈன்றணிமை நீங்கிய முன் பனிக்காலம் வந்தது. இக் காலத்தே அழகைக் கவர்கின்ற பசலை நோய் வருத்தவும் அவர் நமது துயரை அறிய மாட்டாரோ? அவர் அறிந்தாலும் அவருக்கு நம் மனத்தைப் போன்ற மென்மையில்லாமையில் எமது ஊரை நினைக்க மாட்டாரோ? எப்படியென்று நான் அறிவேன்? விம்மி எல்லையைக் காண முடியாத பெரிய வாடைக் காற்றோடு, முலைகளின் இடையே தோன்றி வளர்கின்ற நோயாகிய இளங்கன்று, அசைவுடைய நெஞ்சத்தே வருத்தமாகிய கால் நீட்டி, ஊரவர்கள் தூற்றும் அம்பலாகிய அழகிய கிளைகளை விட்டு, ஆறாத காதலாகிய விளங்கும் தளிரைப் பரப்பி, புலவர்கள் புகழ்கின்ற நார் இல்லாததாகிய இப் பெரியமரம், பூமிப் பரப்பெல்லாம் நிழல் செய்து, அலராகிய அரும்பைச் சொரியவும் அவர் வராதவராயினார்.

274. முல்லை

இது, தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

இருவிசம்பு அதிர முழங்கி அரநலிந்து
இருபெயல் அழிதுளி தலைஇ வானம்
பருவஞ் செய்த பானாட் கங்குல்
ஆடுதலைத் துருவின் தோடே மார்ப்பக்

5. கடைகோல் சிறுதீ அடைய மாட்டித்
திண்கால் உறியன் பாணையன் அதளன்
நுண்பஃ றுவலை யொருதிறம் நனைப்பத்
தண்டுகால் ஊன்றிய தனிநிலை யிடையன்
மடிவிடு வீளை கடிதுசென் றிசைப்பத்
10. தெறிமறி பார்க்குங் குறுநரி வொஃஇ
முள்ளுடைக் குறுந்தூறு இரியப் போகுந்
தண்ணறும் புறவி னதுவே நறுமலர்
முல்லை சான்ற கற்பின்
மெல்லியற் குறுமகள் உறைவின் ஊரே.

- இடைக்காடனார்.

பெரிய விசம்பு அதிரும்படி முழங்கிப் பாதலத்தை இளக்கிக்
கரைக்கும்படி பெய்து சிதறுகின்ற மழையையுடைய வானம், நடு
இரவிலே பருவ மழை பெய்தது. அப்போது ஆடுகின்ற தலையுடைய
செம்மறியாட்டின் கூட்டத்துக்குக் காவலாக தீக்கடை கோலில்
மூட்டிய சிறு தீயைச் செருகித் திண்ணிய கயிறுடைய
உறியிடத்தே பாணையுடையவனாய், உடம்பை நுண்ணிய
துளிகள் ஒரு பக்கத்தே நனைப்ப, தண்டை ஊன்றி, இடையன்
செல்வான். அவன் இதழை மடித்துச் சீழ்க்கை அடிக்க அவ்
வோசை சென்று ஒலித்தலின், துள்ளும் ஆடுகளைப் பார்க்கும்
குள்ளநரி வெருண்டு முள்ளுடைய குறுகிய பற்றைகளுக்குள்
ஓடும். இவ்வாறு அவன் செல்லும் முல்லை நிலக்காட்டிடத்தே
உள்ள நறிய மலருடைய முல்லை நிலம் சிறந்த கற்புடைய
மெல்லிய சாயலுடைய சிறுமி உறையும் இனிய ஊராகும்.

275. பாலை

இது, மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.

ஓங்குநிலைத் தாழி மல்கச் சார்த்திக்
குடையடை நீரின் மடையினள் எடுத்த
பந்தர் வயலைப் பந்தெறிந் தாடி
இளமைத் தகைமையை வளமனைக் கிழத்தி

5. பிதிர்வை நீரை பெண்ணீறு ஆடுகென
யாந்தன் கழறுங் காலைத் தூன்றன்
மழலை இன்சொற் கழறல் இன்றி
இன்னுயிர் கலப்பக் கூறி நன்னுதல்
பெருஞ்சோற் றில்லத் தொருங்கிவண் இராஅள்
10. ஏதி லாளன் காதல் நம்பித்
திரளரை யிருப்பைத் தொள்ளை வான்பூக்
குருளை யெண்கின் ஈரினங் கவரும்
வெம்மலை யருஞ்சரம் நம்மிவண் ஒழிய
இருநிலன் உயிர்க்கும் இன்னாக் கானம்
15. நெருநைப் போகிய பெருமடத் தகுவி
ஐதகல் அல்குல் தழையணிக் கூட்டும்
கூழை நொச்சிக் கீழ் தென்மகள்
செம்புடைச் சிறுவிரல் வரித்த
வண்டலுங் காண்டிரோ கண்ணுடை யீரே.

- கயமனார்.

எனது மகள், உயர்ந்ததும் ஓரிடத்தில் வைக்கப்பட்டிருப்பது
மாகிய பெரிய சாடியிடத்தே நிறைத்த நீரைச் சிறிய இறை
கூடையினால் இறைத்துப் பாத்தியில் விட்டு வளர்த்த வயலைக்
கொடியின் பந்தலின்கீழ் பந்தெறிந் தாடுவாள். ஆடிய இளமைத்
தன்மையுடைய அந்தப் பெரிய மனைத் தலைவியைப் பார்த்து
யான் வியர்வை நீரையுடையை, அதனை வெள்ளி சாந்துப்பொடி
போட்டு உலர்த்துவாய் என்று கழறுவேன். அப்பொழுது நல்ல
நெற்றியுடையவள் இனிய மழலைச் சொல் பேசுதலின்றி, இனிய
உயிர்கலக்கும் வார்த்தைகளைக் கூறிப் பெரிய சோறுடைய
வீட்டின் கண்ணே என்னோடு இவ்விடத்து இராள்.

அவள் அயலான் ஒருவனின் காதலை நம்பித்திரண்ட அரையுடைய இருப்பையின் துளையுடைய வெள்ளைப் பூவைக், குட்டிகளுடைய கரடிக் கூட்டம் இருந்து உண்ணும் கொடிய மலையிடத்துள்ள அரிய வழியே சென்றாள். பெரிய நிலம் (வெப்பத்தால்) வருந்தும் துன்பமுடைய காட்டிடத்தே நேற்றுப் போனவள் பெரிய மடப்பத்தை யுடையவளாவள். ஐது அகன்ற அல்குலுக்குத் தழையைக் கொய்து அழகாக உடுத்தலின் இலை கூழையான நொச்சியின் கீழ் அவள் சிவந்த சிறு விரலால் வரியாகக்கீறி விளையாடிய வண்டலையுங் கண்டரோ? கண்ணுடையவர்களே!

276. மருதம்

இது, தலைமகட்குப் பங்காயினார் கேட்பப் பரத்தை சொல்லியது.

நீளிரும் பொய்கை யிரைவேட் டெழுந்த
வாளை வெண்போத்து உணீஇய நாரைதன்
அடியறிவு உறுதல் அஞ்சிப் பைப்பயக்
கடியிலம் புகூஉங் கள்வன் போலச்

5. சாஅய் ஒதுங்குந் துறைகேழ் ஊரனொடு
ஆவ தாக இனிநான் உண்டோ
வருகதில் அம்மளஞ் சேரி சேர
அரிவேய் உண்கண் அவன்பெண்டிர் காணத்
தாரும் தானையும் பற்றி ஆரியர்
10. பிடிபயின்று தருஉம் பெருங்களிறு போலத்
தோள்கந் தாகக் கூந்தலிற் பிணித்தவன்
மாற்புகடி கொள்ளே னாயின் ஆர்வுற்று
இரந்தோர்க் கீயாது ஈட்டியோன் பொருள்போல்
பரந்து வெளிப்படா தாகி
15. வருந்துக தில்லயாய் ஓம்பிய நலனே.

- பரணர்.

ஆழ்ந்த பெரிய பொய்கையிடத்தே இரையை நாடி மேலே
வந்த ஆண்வாளை மீனை உண்ட நாரை, தண்ணைப் பிறர் காண்பதை

அஞ்சி, மெல்ல மெல்லக் காவலுடைய வீட்டினுள் புகும்
கள்வனைப் போலச் சாய்ந்து ஒதுங்கும். இவ் வகையான துறையை
உடைய ஊரனொடு உண்டாகத் தகுந்த நாணம் இனி இருக்
கின்றதோ? எமது சேரியிடத்தே எம்மைச் சேர அவன் வரட்டும்.
செவ்வரி பரந்த கண்களுடைய அவனது மனைவி, காண, அவனது
மாலையையும் ஆடையையும் பிடித்து ஆரியர் பெண் யானையாற்
பழக்கும் பெரிய ஆண்யானைபோல எனது தோள்கள்
தூணாக எனது கூந்தலிற் பிணித்து அவனது மார்பைச் சிறை
கொள்வேன். அவ்வாறு யான் செய்யேனாயின் யான், அவாவுற்று
இரந்தவர்களுக்கு ஈயாது ஈட்டியவனது பொருள்போலப் பரந்து
வெளிப்படாது வருந்துவதாக, நான் ஓம்பிய எனது அழகு.

277. பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குப் பருவங்
கண்டழிந்து சொல்லியது.

தண்கதிர் மண்டிலம் அவிரற்ச் சாஅய்ப்
பகலழி தோற்றம் போலப் பையென
நுதலொளி கரப்பவும் ஆள்வினை தருமார்
தவலில் உள்ளமொடு எஃகுதுணை யாகக்

5. கடையலங் குரல வாள்வரி உழுவை
பேழ்வாய்ப் பிணவின் விழுப்பசி நோனாது
இரும்பனஞ் செறும்பின் அன்ன பருஉயிர்ச்
சிறுகட் பன்றி வருதிறம் பார்க்கும்
அத்தமார் அழுவத் தாங்கண் நனந்தலைப்
10. பொத்துடை மரத்த புகர்படு நீழல்
ஆறுசெல் வம்பலர் அசையுந் திருக்கும்
ஈரமில் வெஞ்சுரம் இறந்தோர் நம்வயின்
வாரா அளவை ஆயிழை கூர்வாய்
அழலகைந் தன்ன காமர் துதையிர்
15. மனையுறை கோழி மறனுடைச் சேவல்
போர்புரி யெருத்தம் போலக் கருலிய
பொங்கழல் முருக்கின் ஒண்குரல் மாந்திச்

சிதர்சிதர்ந் துருத்த செவ்வி வேனில்
வந்தன்று அம்ம தானே

20. வாரார் தோழிநங் காது லோரே.

- கருவூர் நன்மார்பனார்.

தண்ணிய கதிருடைய சந்திரன், ஒளி நீங்கச் சாய்ந்து ஒளி மழுங்கிய தோற்றம்போல் நெற்றியின் ஒளி மறைந்தது. இவ்வாறாகவும் கருமத்தை மேற்கொண்டவர் தளராத உள்ளத்தினராய், வேல் துணையாகச் சென்றார். அவர் சென்ற வழியிடத்து மிகவும் அச்சம் தரும் குரலும் வாள்போன்ற வரியு முடைய புலி பெரிய வாயுடைய பெண் புலியின் பெரும் பசியைப் (பார்த்துப்) பொறுக்கமாட்டாது, கரிய பனஞ்சிறாம்பு போன்ற பருத்த மயிரும் சிறிய கண்ணுமுடைய பன்றி வருவதைப் பார்க்கும். இவ்வகையான வழியிடத்தில் கடல்போன்ற இடத்தில் பொந்துடைய மரத்தின் புகர் நிற நிழலில் வழிச்செல்லும் புதிய மாக்கள் களையாறியிருப்பர். இவ் வகையான சுரத்தை வேல் துணையாகக் கடந்தவர் வாராத இப்பொழுது, ஆராய்ந்தெடுத்த ஆபரணமணிந்தவளே! கூரிய வாயும், அழல் எரிவது போன்று சிவந்த நெருங்கிய மயிரும் உடைய வீட்டிலுறையும் கோழி யாகிய வீரமுடைய சேவலின் போர்புரிகின்ற கழுத்துப் போல, பரந்து பொங்கும் அழல்போன்ற முருக்கின் விளங்கும் பூக்கொத்தை வண்டு உண்டு சிதைத்துச் சொரிந்த அழகுடைய இளவேனில் வந்தது. தோழி! நங் காதலர் வாராராயினார். (இள வேனிற் காலத்து வருவரெனச் சொல்லிச் சென்ற தலைவர் இளவேனில் வந்ததும் வருகிறிறிலர் என்றவாறு.)

278. குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

குணகடன் முகந்த கொள்ளை வானம்
பணகெழு வேந்தர் பல்படைத் தானைத்
தோல்நிரைத் தனைய வாகி வலனேர்பு
கோல்நிமிர் கொடியின் வசிபட மின்னி

5. உருமுரறு அதிர்சூரல் தலைஇப் பானாட்
பெருமலை மீமிசை முற்றின வாயின்
வானிலங் கருவி தூஅய் நாளை
இருவெதிர் அம்கழை ஓசியத் தீண்டி
வருவது மாதோ வண்பரி யுந்தி
10. நனிபெரும் பரப்பின் நம்மூர் முந்துறைப்
பனிபொரு மழைக்கண் சிவப்பப் பானாள்
முனிபடர் அகல மூழ்குவங் கொல்லோ
மணிமருண் மேனி யாய்நலந் தொலையத்
தணிவருந் துயரஞ் செய்தோள்
15. அணிகினிர் நெடுவரை யாடிய நீரே.

- கபிலர்.

கிழக்குக் கடலிடத்து நீரைப்பருகிய நிறைந்த வானம், முரசுடைய வேந்தரில் பல படையுடைய சேனையின் பரிசை நிறம் போன்றனவாகி வலமாக மேலே எழும். எழுந்து கோலிடத்தே கட்டிய கொடிபோல வளையும் படி மின்னும்; மின்னி நடு இரவில், அதிரும் ஓசையுடன் இடி இடித்துப் பெரிய மலைமீது சூழ்ந்திருந்து மழை பெய்யும். அதனாற் பெருகிய ஒளி விடும் அருவி பரந்து, நாளை, பெரிய மூங்கிற் கோல்கள் முறியும் படி தீண்டி அழகிய குதிரை வருவதுபோல் நமது ஊரிடத்துள்ள பெரிய அகன்ற முன் துறையிடத்து வரும். மணி போன்ற உடம்பின் ஆயத்தாராலலங்கரிக்கப்பட்ட அழகு தொலையத் தாங்குதற்குரிய நோயைச் செய்தவனது அழகிய மலையினின்றும் வருகின்ற அந் நீரிடத்தே பவளமணியைப்போல் குளிர்ந்த கண்கள் சிவப்படையும் படி மத்தியானப் பொழுதில் மிக்க துயர் நீங்க முழுகுவோம்.

279. பாலை

இது, பொருள் வயிற்பிரிந்து போகா நின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நட்டோர் இன்மையுங் கேளிர் துன்பமும்
ஓட்டாது உறையுநர் பெருக்கமுங் காணாஉ
ஒருபதி வாழ்தல் ஆற்றுப தில்ல
பொன்னவிர் சுணங்கொடு செறிய வீங்கிய

5. மென்முலை முற்றங் கடவா தோரென
நள்ளென் கங்குலும் பகலும் இயைந்தியைந்து
உள்ளம் பொத்திய உரஞ்சுடு கூரெரி
ஆள்வினை மாரியின் அவிவா நாளும்
கடறுழந்து இவண மாகப் படருழந்து
10. யாங்கா குவள்கொல் தானே தீந்தொடை
விளரி நரம்பின் நயவரு சீறியாழ்
மலிபூம் பொங்கர் மகிழ்குரல் குயிலொடு
புணர்துயில் எடுப்பும் புனல்தெளி காலையும்
நம்முடை மதுகைய ளாகி யணிநடை
15. அன்னமாண் பெடையின் மென்மெல இயலிக்
கையறு நெஞ்சினள் அடைதரும்
மையீர் ஓதி மாஅ யோளே.

- இருங்கோன் ஒல்லையாயன் செங்கண்ணனார்.

நண்பர்களது வறுமையையும் உறவினரின் துன்பத்தையும் பற்றாது வாழ்பவர்களது செல்வத்தையுங் கண்டு ஓர் ஊரிடத்தில் வாழ்தல் கூடாது, பொன் போன்று விளங்கும் அழகு தேமலோடு நெருங்கி விம்மிய மிருதுவான முலைகளின் இடத்தை நீங்காத வருக்கு. இவ்வாறு, நடு இரவிலும் பகலிலும் நினைந்து நினைந்து எனது நெஞ்சைச் சுடும் கூரிய எரியாகிய ஆள்வினை மறைத்தது. யாம் மேற்கொண்ட முயற்சி மாரியைப் போல் நீங்காது. தினமும் காட்டிடத்தில் நடந்து யான் இவ்வாறு துன்புற அவள் துன்பப் பட்டு எத்தன்மையளாகுவளோ? இனிய யாழ் நரம்பிடத்துப் பிறக்கும் விளரி ஓசையோடு, பூங்கொத்துக்களைக் கோதி மகிழ்ந்து கூவுகின்ற குயிலோசையும் சேர்ந்து உறக்கத்தை எழுப்புகின்ற நீர் தெளிந்திருக்கின்ற காலை நேரத்தில் நம்மை நினைக்கின்றவளாகி, அழகாக நடக்கும் அன்னப் பேடையினும் மெல்லென நடக்கும், கரிய நெய்த்த கூந்தலுடைய மாயத்தைச் செய்பவள் துன்ப மடைவாள்.

280. நெய்தல்

இது தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

- பொன்னடர்ந் தன்ன ஒள்ளினர்ச் செருந்திப்
பன்மலர் வேய்ந்த நலம்பெறு கோதையள்
திணிமணல் அடைகரை அலவன் ஆட்டி
அசையினள் இருந்த ஆய்தொடிக் குறுமகள்
5. நலஞ்சால் விழுப்பொருள் கலம்நிறை கொடுப்பினும்
பெறலருங் குரையள் ஆயின் அறந்தெரிந்து
நாமுறை தேளம் மருஉப்பெயர்ந் தவனொடு
இருநீர்ச் சேர்ப்பின் உப்புடன் உழந்தும்
பெருநீர்க் குட்டம் புணையொடு புக்கும்
  10. படுத்தனம் பணிந்தனம் அடுத்தனம் இருப்பில்
தருகுவன் கொல்லோ தானே விரிதிரைக்
கண்திரள் முத்தங் கொண்டு ஞாங்கர்த்
தேன்இயிர் அகன்கரைப் பகுக்குங்
கானலம் பெருந்துறைப் பரதவன் நமக்கே.

- அம்மூவனார்.

பொன் நெருங்கினாற் போன்ற விளங்கும் பூங்கொத்துடைய தாயிருக்கும் செருந்திமரம். அம்மலரை வேய்ந்த அழகிய கூந்தலையுடையவள் மண் உயர்ந்த கடற்கரையிடத்தே நண்டை ஆட்டி உலாவி விளையாடி இருப்பாள். இவ் வகையான அழகிய வளையணிந்த சிறுமி அழகாற்சிறந்த பொருளைக் கூடை நிறையக் கொடுத்தாலும் பெறுதற்கரிய பெருமை யுடையவள். அவ்வாறாயின், தரும் வழியை அறிந்து, நாம் உறைகின்ற தேயத்தின் பக்கத்தே சென்று (அவள் தந்தையோடு) பெரிய நீருடைய கடற் கரை உப்போடு உழுதும், பெரிய நீருடைய கடலிடத்தே கட்டுமரத்தோடு சென்றும் ஏவல் புரிந்து பணிந்து அடுத்து இருப்பின், அவன் அவளைத் தருவானோ? அவள் பரந்த திரைதரும் கண்திரண்ட முத்துக்களைக் கொண்டு வந்து வண்டு ஒலிக்கின்ற கடற்கரைப் பக்கத்தே பங்கிடுகின்ற கடற்கரைச் சோலையுடைய பெரிய துறையுடைய பரதவர்மகளாவள்.

281. பாலை

இது, தலைமகள் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு ஆற்றாளாய் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

செய்வது தெரிந்திசின் தோழி அல்கலும்
அகலுள் ஆங்கண் அச்சறக் கூறிய
சொற்பழு தாகும் என்றும் அஞ்சாது
ஓல்கியல் மடமயில் ஓழித்த பீலி

5. வான்போழ் வல்வில் சுற்றி நோன்சிலை
அவ்வார் விளிம்பிற்கு அமைந்த நொவ்வியல்
கணைகுர விசைக்கும் விரைசெலற் கடுங்கணை
முரண்மிகு வடுகர் முன்னூற மோரியர்
தென்றிசை மாதிரம் முன்னிய வரவிற்கு
10. விண்ணூற வோங்கிய பனியிருங் குன்றத்து
ஓண்கதிர்ந் திகிரி யுருளிய குறைத்த
அறையிறந் தவரோ சென்றனர்
பறையறைந் தன்ன அலர்நமக் கொழித்தே.

- மாமூலனார்.

தோழி! தினமும் பெரிய ஆண்மைகளை யான் அச்சந் தரும்படி கூறி, தான் கூறிய சொற்பிழைக்கும் என்பதையும் அஞ்சாது காதலர் சென்றார். ஒடுங்கிய அழகிய இளைய மயில் போட்ட இறகை வானத்தைப் பிளக்கின்ற வில்லிடத்தே சுற்றி, அவ்வலிய வில்லின் அழகிய நாணின் விளிம்பிலே ஏற்றிய கணைக்குங் குரலுடன் விரைவிற் செல்லும் கடிய கணையால் வலிமையடைந்தவர்களாவர் வடுகர். இவர்கள் முன்னே செல்ல மோரியர் தெற்குத் திசையில் வரவெண்ணிய வரவிற்கு, வாணை முட்டும்படி உயர்ந்த பனிபடிகின்ற உயர்ந்த மலையைக் கடத்தற்கு தேரின் விளங்குகின்ற சில்லு உருளும் பொருட்டு வெட்டிப் பதித்த பாறையைக் கடந்தார், பறையறைந்தது போன்ற அலரை நமக்குத் தீர்த்துச் சென்றார். செய்வது அறிந்து கூறுவாய் தோழி!

282. குறிஞ்சி

இது, இரவுக்குறிக்கண் தலைமகள் சிறைப்புறமாகத் தோழி தலை மகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

பெருமலைச் சிலம்பின் வேட்டம் போகிய
செறிமடை யம்பின் வல்விற் காணவன்
பொருதுதொலை யானை வெண்கோடு கொண்டு
நீர்திகழ் சிலம்பின் நன்பொன் அகழ்வோன்

5. கண்பொருது இமைக்குந் திண்மணி² கிளர்ப்ப
வைந்நுதி வாண்மருப் பொடிய உக்க
தெண்ணீர் ஆலி கடுக்கும் முத்தமொடு
மூவேறு தாரமும் ஒருங்குடன் கொண்டு
சாந்தம் பொறைமர மாக நறைநார்
10. வேங்கைக் கண்ணியன் இழிதரு நாடற்கு
இன்தீம் பலவின் ஏர்கெழு செல்வத்து
எந்தையும் எதிர்ந்தனன் கொடையே அலர்வாய்
அம்பல் ஊரும் அவனொடு மொழியுஞ்
சாயிறைத் திரண்ட தோள்பா ராட்டி
15. யாயு மவனே யென்னும் யாமும்
வல்லே வருக வரைந்த நாளென
நல்லிறை மெல்விரல் கூப்பி
இல்லுறை கடவுக்கு ஓக்குதும் பலியே.

- தொல் கபிலர்.

பெரிய மலைச்சாரலிலே வேட்டைக்குப் போன செறிந்த மூட்டு வாயுடைய அம்பும் வலிய வில்லுமுடைய குறவன், தான் வேட்டையாடிக் கொன்ற யானையின் வெள்ளிய கொம்பைக் கொண்டு நீர் விளங்குகின்ற சாரலில் நல்ல பொன்னை அகழ்வான். கண்ணைப்போன்று இமைக்கின்ற வலிய வயிரமணி விளங்கும்படி (அதிற் பட்டுக்) கூரிய நுனியுடைய வெள்ளிய கொம்பு ஓடியும். அதனால் கொம்பினின்றும், தெளிந்த நீருடைய ஆலாங்கட்டி போன்ற முத்து உதிரும். இவ்வாறு பெற்ற மூன்று வகைத் திரவியங் களையும் விலைகூறிச் சந்தனத் தடியைக் காவு மரமாகச் சுமந்து

கொண்டு தேன் ஒழுகும் வேங்கைப் பூமாலை யை அணிந்து செல்வான். இவ் வகையான நாட்டை யுடையவனுக்கு மிக இனிய பலாவின் பெரிய செல்வத்தையுடைய எங்கள் தந்தையும் மகட்கொடுக்க இயைந்தனன். அவர் தூற்றும் வாயுடைய இவ் வூரவர்களும் அவன் மணத்தலும் வாயடங்கு வார்கள். சாய்ந்த இறையுடைய திரண்ட தோள்களைக் கொண்டாடி ஆயும் அவனுக்கே கொடுப்பதாகக் கூறினான். நாமும் மணக்கும் நாள் விரைவில் வருவதாக என்று அழகிய இறையுடைய மெல்லிய விரல்களைக் குவித்து வீட்டில் உறையும் கடவுளுக்குப் பவி இடுவோமாக.

283. பாலை

இது, உடன்போக்கு வலித்த தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது.

நன்னெடுங் கதுப்பொடு பெருந்தோள் நீவிய
நின்இவண் ஓழிதல் அஞ்சிய என்னினுள்
செலவுதலைக் கொண்ட பெருவிதுப் புறுவி
பல்கவர் மருப்பின் முதுமான் போக்கிச்

5. சில்லுணாத் தந்த சீறார்ப் பெண்டிர்
திரிவயின் தெவிட்டுஞ் சேட்புலக் குடினெடுப்
பைதல் மென்குரல் ஐதுவந் திசைத்தொறும்
போகுநர் புலம்பு மாறே ஏகுதற்கு
அரிய ஆகுமென் னாமைக் கரிமரங்
10. கண்ணகை இளங்குழை கால்முதல் கவினில்
விசம்புடன் இருண்டு வெம்மை நீங்கப்
பசங்கண் வானம் பாய்தளி பொழிந்தெனப்
புன்னுகும் பெடுத்த நன்னெடுங் கானத்து
ஊட்டு பஞ்சிப் பிசிர்பரந் தன்ன
15. வண்ணம் மூதாய் தண்ணிலம் வரிப்ப
இனிய ஆகுத தணிந்தே
இன்னா நீப்பின் நின்னொடு செலற்கே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

தலைவர், அழகிய நீண்ட கூந்தலையும் பெரிய தோள்களையும் தடவி உன்னை இவ்விடத்தில் விட்டுப் பிரிய அஞ்சினார். அப்படியிருந்தும் உன்னுடன் செல்லுதற்குத் துணிந்த பெரிய விருப்பம் மிகுந்தார். கவர்ப்பட்ட கொம்புடை முதியமாணைக் கொண்டு அற்ப உணவைக் சீறாரிடத்திலுள்ள பெண்கள் செல்லு மிடங்களில் தூரத்தே இருந்து கூகை குழறும். துன்பந் தரும் அம் மெல்லிய குரல் ஐதாக வந்து கேட்குந்தோறும் வழிச் செல்வோர் வருந்துவர். இவ் வகையான வழி போதற்கரியதாகும். அவ்வழி இவ்வாறிராமல், கரிய மரங்களிடத்தே தழைத்த இளந் தழை அடியிலிருந்து வளர்ந்து அழகு பெற்று, வானமளாவி இருண்டு, வெப்பந்தீர, பசிய வானத்தே பாய்கின்ற மழைத்துளி விழுந்ததைப் போல மெல்லிய குருத்துவிட, நல்ல பெரிய காட்டிடத்தே, (காலுக்கு) ஊட்டுகின்ற செம்பஞ்சின் சிம்பு பறந்தாற் போலத் தம்பலப் பூச்சி குளிர்ந்த நிலத்தே வரியாகக் கிடக்க, குளிர்ந்து இனிமையா யிருப்பதாக, எனக்கு இனிமையில்லாத பிரிவின்கண் உன்னோடு அவர் செல்லுதற்கு.

284. முல்லை

இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

சிறியிலை நெல்லிக் காய்கண் டன்ன
குறுவிழிக் கண்ண கூரலங் குறுமுயல்
முடந்தை வரகின் வீங்குபீள் அருந்துபு
குடந்தையஞ் செவிய கோட்பவர் ஓடுங்கி

5. இன்றுயி லெழுந்து துணையொடு போகி
முன்றில் சிறுநிறை நீர்கண் டண்ணும்
புன்புலந் தழீஇய பொறைமுதற் சிறுகுடித்
தினைக்கள் ளுண்ட தெறிகோல் மறவர்
விசைத்த வில்லர் வேட்டம் போகி
10. முல்லைப் படப்பைப் புல்வாய் கெண்டுங்
காமர் புறவி னதுவே காமம்
நம்மினுந் தான்றலை மயங்கிய
அம்மா அரிவை உறைவின் ஊரே.

- இடைக்காடனார்.

சிறிய நெல்லியின் காயைக் கண்டதுபோன்ற குறுகிய விழியும், கூரிய பார்வையுமுடைய குறுமுயல் வளைந்த வரகின் வீங்கிய பொத்தியை அருந்தும். அருந்திக் குவிந்த செவியுடையனவாய் வளைந்த கொடிகளுள் ஒடுங்கியிருந்து நித்திரை கொள்ளும். கொண்டபின் நித்திரை எழுந்து தன் துணையோடு போகும். போய் சிறுகுடி யிடத்துள்ள முற்றத்தே சிறிது நிறைந் திருக்கும் நீரைக் கொண்டு உண்ணும். இவ்வகையான புல்லிய நிலத்தே உள்ள சிறுகுடியில் தினையினாற் சமைத்த கள்ளை யுண்ட வீரர் வளைத்த வில்லராய் வேட்டையாடச் செல்வர். சென்று முல்லை நிலக்காட்டில் மானை (வேட்டையாடி அதனிறைச்சியை) அறுத்து உண்பார். இவ்வாறு அழகிய முல்லை நிலக்காட்டிடத்து, எம்மினும் பார்க்கக் காமத்தால் மயங்கிய அழகிய மாமை நிறமுடைய தலைவி உறையும் ஊர்.

285. பாலை

இது, உடன்போக்கு உடன்படுவித்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

ஓழியச் சென்மார் செல்ப என்றுநாம்
அழிபடர் உழக்கும் அவல நெஞ்சத்து
எவ்வம் இகந்துசேன் அகல வையெயிற்று
ஊனசைப் பிணவின் உறுபசி களைஇயர்

5. காடுதேர் மடப்பிணை யலறக் கலையின்
ஓடுகுறங்கு அறுத்த செந்நா யேற்றை
வெயில்புலந் திளைக்கும் வெம்மைய பயில்வாரி
இரும்புலி வேங்கைக் கருந்தோல் அன்ன
கல்லெடுத்த தெறிந்த பல்கிழி உடுக்கை
10. உலறுகுடை வம்பலர் உயர்மரம் ஏறி
ஏறுவேட் டெழுந்த இனந்தீர் எருவை
ஆடுசெவி நோக்கும் அத்தம் பணைத்தோள்
குவளை யுண்கண் இவளும் நம்மொடு
வரூஉம் என்றனரே காதலர்
15. வாராய் தோழி முயங்குகம் பலவே.

- காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்.

நம்மைப் பிரிந்து செல்லும் நீ, செல்வாயென்று மிக்க துயரால் வருந்தும் துயராகிய மன வருத்தம் ஓடித் தூரத்தே அகலும்படி தோழி! பல முறை ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக்கொள்ளுவோம் வாராய்.

கூரிய பல்லுடையதும் ஊனில் விருப்புள்ளதுமாகிய பெட்டை நாயின் மிக்க பசியைப் போக்குதற்குக் காட்டிற் சஞ்சரிக்கும் இளைய பெண் மான் அலறும்படி கலைமானின் ஓடுகின்ற தொடையை அறுத்த செந்நாய் கடுவன் வெயிலுக்கு வருந்தி இளைக்கும் வெப்பமுடையதாய் இருக்கும், அரிய சுரம். அவ்விடத்தே வரியுடைய பெரிய வேங்கைப் புலியின் வயிரிய தோல்போன்ற, கற்கள் பட்டுக்கிழிந்த பல கிழிவுடைய உடையும் கிழிந்த குடையுமுடைய புதிய மாக்கள், உயர்ந்த மரத்திலேறி, இடியேற்றை விரும்பி மேலே எழுந்த, கூட்டத்தினின்றும் பிரிந்த எருவையின் ஆடுகின்ற செவியைப் பார்ப்பார். இவ் வகையான காட்டு வழியே, பெருத்த தோளும், குவளை மலர் போன்ற கண்ணும் உடைய இவள் நம்மொடு வருவர் என்று சொன்னார். உனது காதலர்.

286. மருதம்

வரைந்து செல்வேன் என்று நீங்குந் தலைமகன் தலைமகளை ஆற்று வித்துக் கொண்டிருத்தல் வேண்டுமெனத் தோழியின் கையைப் பற்றிக் கூறினான்; கையைப் பற்றியது தன்னைப்பற்றி சூளுற்றதாகக் கருதித் தோழி சொல்லுகின்றாள்.

வெள்ளி விழுத்தொடி மென்கருப் புலக்கை
வள்ளி நுண்ணிடை வயின்வயின் நுடங்க
மீன்சினை யன்ன வெண்மணற் குவைஇக்
காஞ்சி நீழல் தமர்வளம் பாடி

5. ஊர்க்குறு மகளிர் குறுவழி விறந்த
இறாஅல் அருந்திய சிறுசிரல் மருதின்
தாழ்சினை யுறங்குந் தண்டுறை ஊர்
விழையா வுள்ளம் விழையும் ஆயினும்
என்றுங், கேட்டவை தோட்டி யாக மீட்டாங்கு

10. அறனும் பொருளும் வழாமை நாடித்
தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்
பின்னா கும்மே முன்னியது முடித்தல்
அனைய பெரியோ ரொழுக்க மதனால்
அரிய பெரியோர்த் தெரியுங் காலை
15. நும்மோ ரன்னோர் மாட்டும் இன்ன
பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின்
மெய்யான் ளுளதோவிவ் வலகத் தானே.

- ஓரம்போகியார்.

வெள்ளிய அழகிய பூண் பூண்ட, மெல்லிய கரும்புலக்கையால், வள்ளிக்கொடிபோன்ற நுண்ணிய இடை அங்கும் இங்கும் அசைய, மீன் சினைபோன்ற வெள்ளிய மணலைக் குவித்து, காஞ்சி மர நிழலில் நின்று தம் சுற்றத்தவரின் புகழைப் பாடுவார்கள், ஊரிடத்துள்ள சிறுமியர். இவர்கள் செல்லும் குறுகிய வழியிடத்தே வரால் மீனைத் தின்ற மீன்கொத்திப் பறவை தாழ்ந்த கிளையிடத்தே உறங்குகின்ற மருது நிற்கும். இவ் வகையான குளிர்ந்த துறையையுடைய ஊரனே! எப்பொழுதும் விரும்பாத உள்ளம் ஒன்றைக் கொண்டு அவ் விருப்பை அடக்கி, அறமும் பொருளும் குறைவு படாது ஆராய்ந்து, தனது தகுதியையும் பார்த்து, அதன்பின் நினைத்ததை முடித்தல் பெரியோர் ஒழுக்க மாகும். ஆராயுமிடத்து இவ் வகையினது பெரியோரின் ஒழுக்க மாதலான, உம்மைப் போன்றவர்களிடத்தும் இவ் வகையான பொய்யொடு கலந்தவை தோன்றின் உலகத்தில் மெய்யென்பது எங்குள்ளது.

287. பாலை

இது, பிரிந்துபோகின்ற தலைவன் இடைச்சுரத்து நின்று தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

தொடியணி முன்கைத் தொகுவிரல் குவைஇப்
படிவ நெஞ்சமொடு பகல்துணை யாக
நோங்கொல் அளியள் தானே தூங்குநிலை
மரையேறு சொறிந்த மாத்தாள் கந்தின்

5. சுரையிவர் பொதியில் அங்குடிச் சீறார்
நாட்பலி மறந்த நரைக்கண் இட்டிகைப்
புரிசை மூழ்கிய பொரியரை ஆலத்து
ஒருதனி நெடுவீழ் உதைத்த கோடை
துணைப்புறா இரிக்குந் தூமழை நனந்தலைக்
10. கணைக்கால் அம்பிணை ஏறும்புறம் நக்க
ஓல்குநிலை யாஅத்து ஓங்குசினை பயந்த
அல்குறு வரிநிழல் அசையினம் நோக்க
அரம்புவந்து அலைக்கும் மாலை
நிரம்பா நீளிடை வருந்துதும் யாமே.

- குடவாயிற் கீரத்தனார்.

இரங்கத்தக்க அவள், வளையணிந்த முன்கைகளின் கூட்டட மாகிய விரல்களைக் குவித்து, (எனது) வடிவத்தை நினைகின்ற நெஞ்சளாய், பொழுதையே துணையாகக் கொண்டு வருந்தியிருப்பாள். தூங்குகின்ற நிலைமையுடைய ஆண்மான் சொறிதேய்த்த பெரிய அடியுடைய சந்தன மரத்திலே சுரைக்கொடி படர்கின்ற பொதியமலையிலே, அழகிய சிறிய குடில் வீடுகளுடைய சிறிய ஊர் இருக்கும். அவ்விடத்தே விடியற் காலை யில் இடும் பலியை மறந்த பலிபீடத்தின் பெரிய சுவரை மறைத்து ஒரு பெரிய விழுது விழுந்திருக்கும். அதனை உதைக்கின்ற கோடைக்காற்று துணையொடு கூடியிருக்கும் புறாவை ஓடச் செய்யும். வெள்ளிய முகிலுடை பெரிய இடத்தில் திரண்ட காலுடைய அழகிய பெண் மான், கலைமானின் பக்கத்தை நக்கி, ஓடுங்கி நிற்கும் யாமரத்தின் உயர்ந்த கிளையின் ஓடுங்கிய ஐதநிழல் அசைவதைப் பார்க்கும், மாலைக் காலத்தேயாம் இவ் வகையான நீண்ட வழியிடத்தே வருந்துகின்றோம். (காதலி பகல் துணையாக வருந்த நாம் மாலைக் காலத்தே நீண்ட வழியிடத்தோம் எனக் கூட்டுக.)

288. குறிஞ்சி

இது, பகற்குறிக்கண் தோழி செறிப்பறிவுறீஇ வரைவு கடாவியது.

சென்மதி சிறக்கநின் உள்ளம் நின்மலை
ஆரம் நீவிய அம்பகட்டு மார்பினை
சாரல் வேங்கைப் படுசினைப் புதுப்பூ
முருகுமுரண் கொள்ளும் உருவக் கண்ணியை

5. எளிதின் கொல்லை யிறைஞ்சிய ஏனல்
எவ்வங் கூறிய வைகலும் வருவோய்
கனிமுதிர் அடுக்கத்தெம் தனிமை காண்டலின்
எண்மை செய்தனை யாகுவை நண்ணிக்
கொடியோர் குறுகும் நெடியிருங் குன்றத்து
10. இட்டாறு இரங்கும் விட்டொளிர் அருவி
அருவரை யிழிதரும் வெருவரு படாஅர்க்
கயந்தலை மந்தி உயங்குபசி களைஇயர்
பார்ப்பின் தந்தை பழச்சளை தொடினும்
நனிநோய் ஏய்க்கும் பனிசூர் அடுக்கத்து
15. மகளிர் மாங்காட்டு அற்றே துகளறக்
கொந்தோ டுதிர்த்த கதுப்பின்
அந்தீங் கிளவி தந்தை காப்பே.

- விற்றாற்று மூத்தெயினனார்.

சந்தனம் பூசிய அழகிய பெரிய மார்பினையுடையவனே!
உனது மனம் மகிழுமாறு உனது மலைக்குச் செல்வாயாக.
மலைச்சாரலிடத்தே வேங்கையின் பெரிய சிணையின் புதிய பூவாற்
கட்டிய அழகிய கண்ணியை முருகனோடு மாறுபட அணிந்தவனே!
நெருப்புத்தின்ற கொல்லையிடத்தே விளைந்து கதிர் வணங்கிய
தினை எமக்கு வரும் துன்பத்தை அறிவித்தது (தினையறுப்பின்
தலைவன் புனத்திடத்துத் தலைப்படுதல் அரிது), தினமும்
வருகின்றவனே! கனிகள் முதிர்ந்த மலைப் பாறையிடத்தே எமது
தனிமையைக் கண்டும் (வாளாவிருப்பையாயின்) எம்மை எளிமை
செய்தனையாகுவை. கொடியவர்கள் வந்து கிட்டும் உயர்ந்த

பெரிய மலையிடத்து, செங்குத்தாக விழுந்து ஒலிக்கும் விளங்கும்
நீருடைய அருவி இழியும். இவ்வாறு ஆறு செல்கின்ற அச்சந்தரும்
தூறிடத்துச் சிறிய தலையுடைய குரங்குக் குட்டியின் பசியைக்
களையும் பொருட்டு அதன் தந்தை பலாப்பழச் சுவையைத்
தொட்டாலும் மிகவும் வருத்தமுண்டாகும் படி குளிர்
மிகுந்திருக்கும். இவ் வகையான பக்க மலையிடத்து மாங்
காட்டை மகளிர் காவல் காப்பதை ஒக்கும், பூங்கொத்தோடு
குலைந்த கூந்தலையும் அழகிய இனிய வார்த்தையுமுடையவளது
தந்தை அவனைக் காக்கும் காப்பாகும்.

289. பாலை

இது பிரிந்துபோகா நின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

சிலையே றட்ட கணைவீழ் வம்பலர்
உயர்பதுக் கிவர்ந்த ததர்கொடி அதிரல்
நெடுநிலை நடுகல் நாட்பலிக் கூட்டுஞ்
சுரனிடை விலங்கிய மரனோங் கியவின்

5. வந்துவினை வலித்த நம்வயின் என்றும்
தெருமரல் உள்ளமொடு வருந்தல் ஆனாது
நெகிழா மென்பிணி வீங்கிய கைசிறிது
அவிழினும் உயவும் ஆய்மடத் தகுவி
சேணுறை புலம்பின் நாண்முறை யிழைத்த
10. திண்சவர் நோக்கி நினைந்து கண்பனி
நெகிழ்நூல் முத்தின் முகிழ்முலைத் தெறிப்ப
மையற விரிந்த படையமை சேக்கை
ஐமென் தூவி அணைசேர் பசைஇ
மையல் கொண்ட மதனழி யிருக்கையள்
15. பசுவாய்ப் பல்லி படுதொறும் பரவி
நல்ல கூறென நடுங்கிப்
புல்லென் மாலையொடு பொருங்கொல் தானே.

- எயினந்தை மகன் இளங்கீரனார்.

வில்லில் ஏற்றிவிட்ட கணைபட்டு இறந்த புதிய மாக்களை
இட்டு மூடிய கற்குவியலிடத்துப் படர்ந்த வழியிடத்துள்ள காட்டு

மல்லிகையின் பூவை உயர்ந்து நிற்கும் நடுகல்லுக்கு நாட்பலியாக வைப்பார் (வழிச்செல்வோர்). இவ்வகையான சுரவழியின் குறுக்கே கிடக்கும் மரங்கள் உயர்ந்த வழியிடத்தே கருமம் வலித்தலில் நாம் வந்தோம். எம்மோடு வந்து நீ எப்போதும் வருந்துதல் அமையாது. நெகிழாது தழுவிய பெரிய கை சிறிது நெகிழினும் வருந்தும் இயல்புடையள் இளமையுடைய என் காதலி. யான் தூரத்தே செல்லுதலும் அவள் வருந்தித் தினமும் கீறிய வலிய சுவரை நோக்கி என்னை நினைந்து கண்ணிடத்தே நீர் கொள்வாள்; கொண்டு நூலிலிருந்தும் நெகிழ்ந்த முத்தைப்போல முகிழ்த்த கண்ணீர்த்திவலை தெறிக்கக் குற்றந்தீர் விரித்த மெத்தையுடைய படுக்கையிடத்தே, மென்மையான தூவி அணை மீது சாய்ந்து மயக்கங் கொண்ட மனத்தளாய்ச் சோர்ந் திருப்பாள்; அவள் பிளந்த வாயுடைய பல்லி சொல்லுந்தோறும் கடவுளைத் துதித்து நல்லவற்றைக் கூறென நடுங்கிப் புல்லென்னும் மாலைப்பொழுது தோடு வெறுத்து இருப்பாள்.

290. நெய்தல்

இது. இரவுக்குறிக்கண் தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய் தலைமகள் சொல்லியது.

குடுமிக் கொக்கின் பைங்கால் பேடை
இருஞ்சேற்று அள்ளல் நாட்புலம் போகிய
கொழுமீன் வல்சிப் புன்தலைச் சிறாஅர்
நுண்ணூண் அவ்வலைச் சேவல் பட்டென

5. அல்குறு பொழுதின் மெல்கிரை மிசையாது
பைதற் பிள்ளை தழீஇ ஓய்யென
அங்கட் பெண்ணை யன்புற நரலுஞ்
சிறுபஃ றொல்குடிப் பெருநீர்ச் சேர்ப்பன்
கழிசேர் புன்னை யழிபூங் கானல்
10. தணவா நெஞ்சமொடு தமிழன் வந்துநம்
மணவா முன்னும் எவனோ தோழி
வெண்கோட் டியானை விறற்போர்க் குட்டுவன்
தெண்டிரைப் பரப்பிற் றொண்டி முன்றுறைச்
சுரும்புண மலர்ந்த பெருந்தண் நெய்தல்

15. மணியேர் மாணலம் ஓரீஇப்
பொன்னேர் வண்ணங் கொண்டவென் கண்ணே.

- நக்கீரர்.

கரிய மிக்க சேறுடைய வயலிடத்தே விடியற் காலையிற் சென்ற, கொழுத்த மீனை உணவாகவுடைய புல்லிய தலையுடைய சிறுவரின் நுண்ணிய கயிற்றாற் பின்னிய அழகிய வலையில் குடுமியுடைய கொக்கின் பசிய காலுடைய பேடு பட்டதாக, அதன் சேவல் பொழுது படும் நேரத்தில் மிருதுவான இரையைத் தின்னாது சிறிய குஞ்சைத் தழுவிக்கொண்டு விரைவாக அப்பணையிட்டே அன்புடன் அசையும். இவ் வகையான சிறிய பல பழைய குடிகளுடைய, கடற்கரைத் தலைவன், கழியின் பக்கத்தே நிற்கும் புன்னைப் பூக்கள் சொரிந்த சோலையிடத்துப் பிரியாத நெஞ்சத் தோடு தனியனாய் வந்து என்னை மணந்தான். அவன் மணவாதமுன்னும், வெள்ளிய கொம்புடைய யானையும், வெற்றிப் போருமுடைய குட்டுவனது தெளிந்த திரையுடைய கரையிடத்துள்ள தொண்டியின் முன் துறையிடத்து, வண்டு உண்ண மலர்ந்த பெரிய குளிர்ந்த நெய்தல் மணி போன்ற பெரிய வடிவு நீங்கிப் பொன்னைப் போன்ற நிறத்தைக் கொண்டது. இது எதனாலோ? தோழி!

291. பாலை

இது. பொருள் வயிற் போகநின்ற தலைமகள் இடைச் சுரத்து தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

வானம் பெயல்வளங் கரப்பக் கானம்
உலறி இலையில வாகப் பலவுடன்
ஏறுடை ஆய்த்து இனம்பசி தெறுப்பக்
கயனற வறந்த கோடையொடு நயனறப்

5. பெருவரை நிவந்த மருங்கில் கொடுவரிப்
புலியொடு பொருது சினஞ்சிறந்து வலியோடு
உரவுக்களிறு ஒதுங்கிய மருங்கிற் பரூஉப்பரல்
சிறுபன் மின்மினி கடுப்ப எவ்வாயும்
நிறைவன இமைக்கும் நிரம்பா நீளிட

10. எருவை யிருஞ்சிறை யிரீஇய விரியினர்ந்
தாதுண் தும்பி முரலிசை கடுப்பப்
பரியின துயிர்க்கும் அம்பினர் வெருவர
உவலை சூடிய தலையர் கவலை
ஆர்த்துட னரும்பொருள் வவ்வலின் யாவதும்
15. சாத்திடை வழங்காச் சேட்சிமை யதர
சிறியலை நெல்லித் தீஞ்சுவைத் திரள்காய்
உதிர்வன தாஅம் அத்தம் தவிர்வின்று
புள்ளி அம்பிணை உணீஇய உள்ளி
அறு மருப்பு ஒழித்த தலைய தோல்பொதி
20. மறுமருப் பிளங்கோ டதிரக் கூஉஞ்
சுடர்தெற வருந்திய அருஞ்சரம் இறந்தாங்கு
உள்ளினை வாழிய நெஞ்சே போதெனப்
புலங்கமழ் நாற்றத் திரும்பல் கூந்தல்
நல்லெழின் மழைக்கணங் காதலி
25. மெல்லிறைப் பணைத்தோள் விளங்குமாண் கவினே.

- பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

வானம் பெய்யாமையினால் காடு காய்ந்து மரங்கள் இலை இல்லா வாயின. ஏறுகளையுடைய பசுக் கூட்டங்களைப் பசி வருத்தினது. இவ்வாறு நீர் நிலைகள் முற்றாய் வறண்ட வேனிற் காலத்தோடு பயன் எதுவும் இல்லாத பெரிய மலை உயர்ந்து நின்றது. அதன் பக்கத்தே புலியோடு போர் செய்து கோபம் மிகுந்த வலியோடு வலிய ஆண் யானை ஒதுங்கி நிற்கும். அப் பக்கத்தே பரிய பரற் கற்கள் சிறிய பல மின் மினிப் பூச்சிகள் போல எல்லாப் பக்கங்களிலும் நிறைய விட்டு விளங்கும். இவ் வகையான தொலையாத வழியிடத்து எருவைப் பறவை, தனது பெரிய சிறகினால், விரிந்த பூங்கொத்துகளில் தாதை உண்ணும் தும்பி களை ஓட்டும். அத் தும்பிகளின் ஊதுகின்ற ஓசையைப்போல வேகமாக மூச்செறியும் அம்பையுடைய (ஆறலைப் போர்) அச்சந்தரும்படி தழை சூடிய தலையினராய்க் கவர் பட்ட வழிகளில் நின்று ஆரவாரஞ் செய்து சாத்தரின் அரிய பொருளைக் கவர்வர். அதனால் அவ் வழியால் சாத்தர் எவரும் செல்ல

மாட்டார். இவ் வகையான உயர்ந்த வழியிடத்தே சிறிய இலையுடைய நெல்லியின் இனிய சுவையுடைய திரண்ட காய் உதிர்ந்து பரந்து கிடக்கும். புள்ளியுடைய பெண்மான் அவைகளை உண்ண விரும்பி அவ்விடத்தை விட்டு நீங்காது, அறுத்துச் செய்ததுபோன்ற ஊட்டுக் கொம்பைப் போட்ட தலையிடத்தில் முளைக்கின்ற தோலுடைய கொம்பு அதிரும்படி நின்று (துணையைக்) கூவி அழைக்கும். அழைத்து வெய்யில் சுடுதலின் வருந்தும். இவ் வகையான அரிய சுரத்தைக் கடந்து அவ்விடத் திருந்தும் நினைக்கின்ற நெஞ்சே! கேள். பூவைப் போல இடத்தே பரந்து நாறுகின்ற கரிய செறிந்த கூந்தலும், நல்ல அழகிய குளிர்ந்த கண்களுமுடைய காதலியின் மெல்லிய இறைகளுடைய பெரிய தோள்கள் பெரிய அழகோடு விளங்கும்.

292. குறிஞ்சி

இது. வெறியச்சுறீஇத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

கூறாய் செய்வது தோழி வேறுணர்ந்து
அன்னையும் பொருளுகுத்து அலமரும் மென்முறிச்
சிறுகுளகு அருந்து தாய்முலை பெறாஅ
மறிகொலைப் படுத்தல் வேண்டி வெறிபுரி

5. ஏதில் வேலன் கோதை தூயல்வரத்
தூங்கும் ஆயின் அதுஉம் நாணுவல்
இலங்குவளை நெகிழ்ந்த செல்லல் புலம்படர்ந்து
இரவின் மேயல் மருஉம் யானைக்
கால்வல் இயக்கம் ஒற்றி நடுநாள்
10. வரையிடைக் கழுதின் வன்கைக் கானவன்
கடுவிசைக் கவணின் எறிந்த சிறுகல்
உடுவுறு கணையிற் போகிச் சாரல்
வேங்கை விரியினர் சிதறித்தேன் சிதையூஉப்
பலவின் பழத்துள் தங்கும்
15. மலைகெழு நாடன் மணவாக் காலே.

-கபிலர்.

இராக்காலத்தே மேயச் செல்லும் யானையின் காலடிச் சத்தத்தைக் கேட்ட நடு இரவில், மலையிடத்தே பரணிற காவலிருக்கும் வலிய கையையுடைய கானவன் கடுகிய விசையுடைய கவணிடத்து வைத்தெறிந்த சிறிய கல், நாணில் நின்று புறப்பட்ட கணைபோலச் சென்று மலைச் சாரலிடத்துள்ள வேங்கையின் பூங்கொத்துகளைச் சிதறித், தேன் ஒழுகும்படி பலாப்பழத்துட்டங்கும். இவ்வகையான மலைநாட்டையுடையர் எமது தலைவர். அவளை மணவாவிடில், அவர் விளங்குகின்ற வளைகளை நெகிழ்ச் செய்த துன்பத்தை அன்னை அறிந்து, பலியைச் சொரிந்து, அசைகின்ற மெல்லிய தளிருடைய சிறிய இலையை அருந்துகின்ற தாயின் முலையைப் பெறாது அதன் குட்டியைக் கொல்லுதல் வேண்டி வெறியாடும் படிமத்தான் மாலை அசைய ஆடுவானாயின், அதனை நான் நாணுவேன். தோழி! வேறு செய்யத் தக்கதை அறிந்து கூறுவாய்.

293. பாலை

இது, பொருள் வயிற் பிரியக் கருதிய தலைமகள் குறிப்பறிந்து தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

- இலையொழித் துலறிய புன்தலை யுலவை
வலைவலந் தனைய வாகப் பலவுடன்
சிலம்பி சூழ்ந்த புலங்கெடு வைப்பின்
துகிலாய் செய்கைப் பாவிரிந் தன்ன
5. வெயிலவிப்பு நூடங்கும் வெவ்வெங் களரிக்
குயிற்கண் ணன்ன குருஉக்காய் முற்றி
மணிக்கா சன்ன மான்ற இருங்கனி
உகாஅ மென்சினை உதிர்வன கழியும்
வேனில் வெஞ்சுரம் தமிழர் தாமே
10. செல்ப என்ப தோழி யாமே
பண்பில் கோவலர் தாய்பிரித்து யாத்த
நெஞ்சமர் குழவி போல நொந்துநொந்து
இன்னா மொழிதும் என்ப
என்மயங் கினர்கொல்நங் காத லோரே.

காவன்முல்லைப் பூதனார்.

இலை ஒழித்து வாடிய புல்லிய தலையுடைய வேல மரத்தின் கிளைகளில் வலையைக் கட்டினது போலச் சிலம்பியின் வலைகள் பல சூழ்ந் திருக்கும். இப்பாழான இடத்தே, ஆடை நெய்தற்குப் பா விரித்தது போன்ற வெயில் விளங்கி, அசைகின்ற அவ் வேலமரம் தோன்றும். இக் கொடிய காட்டிடத்தே வேலமரங் களில் குயிற்கண் போன்ற நிறமுடைய காய் முற்றி மணி ஆபரணம் போன்றவும் மானின் நிறமுடையவுமாகிய கனிகளாகும். உதிர்க்காத அவற்றை மெல்லிய கிளைகள் உதிர்க்கும் கொடிய வெப்ப முடைய சுரத்தைத் தமிழராகக் கடந்து செல்வார் என்று கூறுவார். தோழி! யாமோ நற்குணமில்லாத இடையர் தாயைப் பிரித்துக் கட்டிவைத்த மனம் வருந்துகின்ற கன்று போல நொந்து நொந்து இனிமையில்லாத வற்றைக் கூறுவேம். எனது காதலர் என்ன மயக்கமடைந்தாரோ?

294. முல்லை

இது, பருவ வரவின்கண் வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

- மங்குல் மாமழை விண்ணதிர்பு முழங்கித்
துள்ளுப்பெயல் கழிந்த பிள்ளைப் புகையுறப்
புள்ளிநுண் துவலை பூவகம் நிறையக்
காதலர்ப் பிரிந்த கையறு மகளிர்
5. நீர்வார் கண்ணிற கருவினை மலரத்
துய்த்தலைப் பூவின் புதலிவர் ஈங்கை
நெய்த்தோய்த் தன்ன நீர்நனை யந்தளிர்
இருவகிர் ஈருளின் ஈரிய துயல்வர
அவரைப் பைம்பூப் பயில அகல்வயற்
10. கதிர்வார் காய்நெல் கட்கினிது இறைஞ்சச்
சிதர்சினை தூங்கும் அற்சிர அரைநாள்
காய்சின வேந்தன் பாசறை நீடி
நந்நோய் அறியா அறனி லாளர்
இந்நிலை களைய வருகுவர் கொல்லென
15. ஆனா தெறிதரும் வாடையொடு
நோனேன் தோழியென் தனிமை யானே.

- கழார்க்கீர் னெயிற்றியார்.

இருண்ட கரிய முகில்கள் விண் அதிரும்படி முழங்கிப் பெரிய மழை பெய்தது. மழை பெய்த பின் புகை போன்று தோன்ற புள்ளியுடைய நுண்ணிய தூறல் பூமிப்பரப்பு நிறையத் தூறினது. அப்போது காதலரைப் பிரிந்த வருத்தமெய்திய பெண்களின் நீர் வடிகின்ற கண்களைப்போலக் கருவிளை மலர்ந்தது. பஞ்சு போன்ற தலையுடைய பூவுடைய, புதரிடத்தில் நிற்கும் இண்டங்கொடி நெய் தோய்ந்தது போன்ற நீர் நனைந்த அழகிய தளிர், இருபிளவுடையதாயும், கறுத்தும் நீருடையதாயும் அசையும். அவரை களித்தே பசிய பூக்கள் பூத்தன. அகன்ற வயல்களிடத்தில் கதிர் நீண்ட, காய்களையுடைய நெல், கண்ணுக் கினிதாக வளைந்து நின்றன. பனித்துளி மரக்கிளைகளிடத்திற் றூங்கும் முன்பனிக்காலத்து நடு யாமத்தே காய்கின்ற கோபமுடைய அரசனின் பாசறையிடத்தே நீளத்தாமதித்து நமது நோயை அறியாத அறனில்லாதவர், எனது (வருந்துவதாகிய) இந் நிலைமையைக் களையவருவாரோ? தோழி! பெரிதும் அடிக்கின்ற வாடையோடு, எனது தனிமையால் யான் நோவேன்.

295. பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளுக்குத் தோழி சொல்லியது.

நிலநீ ரற்று நீள்சனை வறப்பக்
குன்றுகோ டகையக் கடுங்கதிர் தெறுதலின்
என்றாழ் நீடிய வேய்படு நனந்தலை
நிலவுநிற மருப்பிற் பெருங்கை சேர்த்தி

5. வேங்கை வென்ற வெருவரு பணைத்தோள்
ஓங்கல் யானை யுயங்கிமதந் தேம்பிக்
பன்மர ஒருசிறை பிடியோடு வதியும்
கல்லுடை அதர கானம் நீந்தி
கடனீர் உப்பின் கணஞ்சால் உமணர்
10. உயங்குபக டுயிர்ப்ப அசைஇ முரம்பிடித்து
அகலிடங் குழித்த அகல்வாய்க் கூவல்
ஆறுசெல் வம்பலர் அசைவிட ஊறும்
புடையலங் கழற்காற் புல்லி குன்றத்து
நடையருங் கானம் விலங்கி நோன்சிலைத்

15. தொடையமை பகழித் துவன்றுநிலை வடுகர்
பிழியார் மகிழர் கலிசிறந் தூர்க்கும்
மொழிபெயர் தேளம் இறந்தனர் ஆயினும்
பழிதீர் மாணலந் தருகுவர் மாதோ
மாரிப் பித்திகத்து ஈரிதழ் புரையும்
20. அழகலுழ் கொண்ட செங்கடை மழைக்கண்
மணங்கமழ் ஐம்பால் மடந்தைநின்
அணங்குநிலை பெற்ற தடமென் றோளே.

- மாமூலனார்.

நிலம் நீர் வறண்டு பெரி சனை வற்றவும் மலையின் குன்று வெடிக்கவும் கடிய வெயில் காயும். இதனால் வெயில் நீடிய, மூங்கில் வளரும் காட்டிடத்து, வெள்ளிய மருப்பிடத்துப் பெரிய தும்பிக்கையை வைத்த, வேங்கையை வென்ற அச்சந்தரும் பெரிய கழுத்துடைய உயர்ந்த யானை, சோர்ந்து மதம் வாடிப் பல மரங்களுடைய ஓர் இடத்தே பெண் யானை யோடு தங்கும். இவ்வாறான கல்லுடைய காட்டைக் கடந்து தலைவர் சென்றார். அக் காட்டிடத்தே கடல் நீரிடத்து விளைந்த உப்பைக் கொண்டு செல்லும் கூட்டமாகிய உமணர், வருந்துகின்ற எருதுகள் மூச்செறியும்படி செல்வர். சென்று மேட்டு நிலத்தை இடித்து அகன்ற இடத்துப் பெரிய வாயுடைய கூவலைத் தோண்டுவர். அக் கூவல் வழியிடத்தே செல்லும் புதிய மாக்கள் உண்டு களைப்பாறும்படி ஊறும். இவ் வகையான, பக்கத்தே அசைந்து ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த புல்லியின் மலையிடத்துச் செல் லுதற்கரிய காட்டை மறித்து, வலிய வில்லும், நீண்ட அம்பும், சுறுசுறுப்பு முடைய வடுகர், கள் உண்டு மகிழ்ந்தவர்களாய் ஆரவாரஞ் செய்வார்கள். நங்காதலர் (காவலுடைய) காட்டைத் தாண்டி, இவ் வகையான மொழி வேறுபட்ட தேயத்தைக் கடந்தனராயினும் அழகு நிலைபெற்ற விசாலிந்த நின்மிருதுவான பழிதீர்ந்த பெரிய அழகைத் தருவர் தோழி! மாரிக்காலத்துச் சிறு செண்பகத்தின் குளிர்ந்த இதழ் போன்ற அழகிய கண்ணீர் கொண்ட சிவந்த கடைக் கண்ணும் மணங்கமழ்கின்ற ஐந்து வகையாகக் கோதி முடிந்த கூந்தலும் உடைய பெண்ணே!

(பெண்ணே! காட்டைக் கடந்து மொழி பெயர் தேயத்தே சென்றவர், தோள்களின் மாண் நலம் தருகுவர் எனச் சேர்த்துக் கொள்க.)

296. மருதம்

இது, வாயில் வேண்டிச் சென்ற தலைமகற்கு வாயின் மறுக்குந் தோழி சொல்லியது.

கோதை யீணர குறுங்காற் காஞ்சிப்
போதவிழ் நறுந்தா தணிந்த கூந்தல்
அரிமதர் மழைக்கண் மாஅ யோளொடு
நெருநையுங் கமழ்பொழில் துஞ்சி இன்றும்

5. பெருநீர் வையை அவளொடு ஆடிப்
புலரா மாப்பினை வந்துநின்று எம்வயின்
கரத்தல் கூடுமோ மற்றே பரப்பிற்
பன்மீன் கொள்பவர் முகந்த இப்பி
நாரரி நறவின் மகிழ்நொடைக் கூட்டும்
10. பேரிசைக் கொற்கைப் பொருநன் வென்வேல்
கடும்பகட்டு யானை நெடுந்தேர்ச் செழியன்
மலைபுரை நெடுநகர்க் கூடல் ஆடிய
மலிதரு கம்பலை போல
அலரா கின்றது பலர்வாய்ப் பட்டே.

- மதுரைப் பேராலவாயார்.

மாலைபோன்ற பூங்கொத்துகளுடைய குறிய காலுடைய காஞ்சியின் மலர்ந்த பூமாலையை அணிந்த கூந்தலும், செவ்வரி பரந்த மதர்த்த கண்ணுமுடைய மாயத்தைச் செய்யும் பரத்தையோடு நேற்றும் மணங்கமழும் சோலையிடத்தில் உறங்கி இன்னும் பெரிய நீருடைய வையை ஆற்றில் அவளோடு புனலாடி ஈரம்புலராத மாப்பினையாய் எம்மிடத்தில் வந்து நிற்கின்றாய்! நின்று அதனை நீ எனக்கு மறைக்க முடியுமோ? கடலிடத்தே பல மீன்களைப் பிடிப்பவர், தாம் வாரிக் கொண்டு வந்த இப்பியைப் பன்னாடையால் அரிக்கப்படும் மகிழ்ச்சியைத் தரும் கள்ளுக்கு விலையாக் கொடுப்பார். இவ் வகையான பெரிய புகழுடைய கொற்கை அரசனும், வெற்றி வேலும், வேகமுடைய வலிய

யானையும், நெடுந்தேருமுடைய பாண்டியனது மலைபோன்ற உயர்ந்த நெடிய கோபுரங்களுடைய மதுரையிடத்து எழும் பெரிய ஆரவாரம் போல, நீ பரத்தையோடு நீராடியது. பலர் அறியப் பெரிய அலராகின்றது.

297. பாலை

இது, பொருள் வயிற் போகா நின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

பானாட் கங்குலும் பெரும்புன் மாலையும்
ஆனா நோயொடு அழிபடர்க் கலங்கி
நம்வயின் நினைபும் இடும்பை கைம்மிக
என்னை யாகுமோ நெஞ்சே நம்வயின்

5. இருங்கவின் இல்லாப் பெரும்புல் தாடிக்
கடுங்கண் மறவர் பகழி மாய்த்தென
மருங்குல் நுணுகிய பேஎழுதிர் நடுகல்
பெயர்பயம் படரத் 'தோன்று குயிலெழுத்து
இயையுடன் நோக்கல் செல்லா தசைவுடன்
10. ஆறுசெல் வம்பலர் விட்டனர் கழியுஞ்
சூர்முத லிருந்த ஓமையம் புறவின்
ஈர்முள் வேலிப் புலவநாறு முன்றில்
எழுதி யன்ன கொடிபடு வெருகின்
பூளை யன்ன பொங்குமயிர்ப் பிள்ளை
15. மதிசூழ் மீனில் தாய்வழிப் படுஉஞ்
சிறுகுடி மறவர் சேக்கோள் தண்ணுமைக்கு
எருவைச் சேவல் இருஞ்சிறை பெயர்க்கும்
வெருவரு கானம் நம்மொடு
வருவல் என்றோள் மகிழ்மட நோக்கே.

- மதுரை மருத னிளநாகனார்.

பெரிதும் அழகில்லாத பெரிய புல்லிய தாடியும், கொடிய கண்ணு முடைய வெட்சி வீரரின் அம்பு கொல்லுதலின் பக்கம் ஓடுங்கிய மிக அச்சந்தரும் நடுகற்கள் நாட்டப்பட்டிருக்கும். அவைகளிடத்து அவர்கள் புகழ் பரந்து தோன்றும்படி

குயிலெழுத்துப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். இவை கிடக்கின்ற மலையிடத்தே செல்லாது புதிய மாக்கள் களையோடு செல்லும் தெய்வம் உறைகின்ற ஓடைமரக் காட்டைக் கடந்து செல்வர். அக் காட்டிடத்தே பசிய முள்வேலியுடைய புலால் நாளும் முற்றத்தில், சித்தரித்தது போன்ற, காட்டுப்பூனையின், பூளைபோலப் பெரிய மயிருடைய பல குட்டிகள் சந்திரனைச் சூழ்ந்த நட்சத்திரங்கள் போலத் தாயைச் சுற்றிப் படுத்திருக்கும். இவ் வகையான பாலை நிலத்தூரிடத்து எயினர் நிரைகவரும் பொருட்டுக் கொட்டும் மேள வோசையைக் கேட்டு எருவைச் சேவல் பெரிய சிறகை அடித்துப் பறக்கும். இவ் வகையான அஞ்சத்தக்க காட்டிடத்தே நம்மோடு வருவேனென்றவளது கண்கள், நடுச்சாமத்திலும், பெரிய புல்லிய மாலையிலும் தாங்க முடியாத நோயோடு மிக்க துயராற் கலங்கி, எம்மை நினையும் வருத்தம் கைகடத்தலின் என்ன ஆகுமோ? நெஞ்சே!

298. குறிஞ்சி

இது. இரவுக்குறிச் சுட்டலை மகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

பயங்கெழு திருவின் பல்கதிர் ஞாயிறு
வயங்குதொழில், தரீஇயர் வலனேர்பு விளங்கி
மல்குகடல் தோன்றி யாங்கு மல்குபட
மணிமருண் மாலை மலர்ந்த வேங்கை

5. ஒண்தளிர் அவிர்வரும் ஒலிகெழு பெருஞ்சினைத்
தந்துளி அசைவளி தைவரும் நாட
கொன்றுசினந் தணியாது வென்றுமுரண் சாம்பாது
இரும்பிடித் தொழுதியின் இனந்தலை மயங்காது
பெரும்பெயர் கடாஅஞ் செருக்கி வளமலை
10. இருங்களிற்று இயல்வரும் பெருங்காட்டு இயவின்
ஆரிருள் துமிய வெள்வேல் ஏந்தித்
தாழ்பூங் கோதை ஊதுவண்டு இரீஇ
மென்பிணி யவிழ்ந்த அரைநாள் இரவிவண்
நீவந் ததனிலும் இனிதா கின்றே

15. தூவற் கள்ளின் துணைதேர் ஏந்தை
கடியுடை வியனகர் ஓம்பினள் உறையும்
யாயறி வறுதல் அஞ்சிப் பாணாட்
கரவல் நெஞ்சமொடு காமஞ் செப்பேன்
யான்நின் கொடுமை கூற நினைபாங்கு
20. இனையல் வாழி தோழிநந் துறந்தவர்
நீடல ராகி வருவர் வல்லெனக்
கங்குல் உயவுத்துணை யாகிய
துஞ்சா துறைவி இவளுவந் ததுவே.

- மதுரைப் பண்டவாணிகள் இளந்தேவனார்.

நீரைப்போன்று நிறமுடைய அழகும். பல கதிர்களுமுடைய சூரியன், விளங்குகின்ற தொழிலைச் செய்வதற்கு வலமாக உயர்ந்து எழுந்த நிறைந்த கடலிடத்தே தோன்றும். அதுபோல இருண்ட மாலைக் காலத்தே வேங்கை நிறைய மலர்ந்திருக்கும். அதன் ஒள்ளிய தளிர்கள் விளங்கும் தழைத்த பெரிய கிளையிடத் துள்ள குளிர்ந்த துளியை அசைகின்ற காற்றுத் தடவும். இவ் வகையான மலை நாடனே! பெரிய ஆண் யானை (புலியைக்) கொன்று சினம் அடங்காது, வென்றதனால் வலி குறையாது, பெரிய பெண் யானைக் கூட்டங்கள் தடுமாறாது, பெரிதும் ஒழுகுகின்ற மதத்தினால் செருக்கியும் பெரிய மலையிடத்தே அழகாக வரும். இவ் வகையான பெரிய காட்டு வழியில் செறிந்த இருள்கெட வெள்ளிய வேலை ஏந்தித் தாழ்ந்த மாலையிடத்து ஊதுகின்ற வண்டுகள் இருந்து மலர்களின் முறுக்கை அவிழ்கின்ற நடு இரவில் இவ்விடம் நீ வந்தது மிகவும் இனிதாகும். துளியுடைய கள்ளை மிகவுடைய எனது தந்தையின் பெரிய மனையில் தன்னைப் பாதுகாக்கும் ஆய் அறிதலை அஞ்சி நடு இரவில் காவலையுடை நெஞ்சோடு காமத்தைச் செப்பி நின் கொடுமைகளைக் கூறினேன். கூறுதலும் அவள் இத்தன்மையாக வருந்தாதே. தோழி! கேள்! எம்மைத் துறந்தவர் நெடுநேரம் பிரியாதவராகி விரைவில் வருவாரென, இரவில் துயரே துணையாகத் தூங்காது உறைகின்ற இவள் மகிழ்ந்தாள்.

299. பாலை

இது இடைச்சுரத்துப் போகா நின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

எல்லைபும் இரவும் வினைவயின் பிரிந்த
உள்ளம் முன்னுறு படைய உள்ளிய
பதிமறந்து உறைதல் வல்லுநம் ஆயினும்
அதுமறந் துறைதல் அரிதாகின்றே

5. கடுவளி யெடுத்த கால்கழி தேக்கிலை
நெடுவிளிப் பருந்தின் வெளியெழுந் தாங்கு
விசம்புகண் புதையப் பாஅய்ப் பலவுடன்
அகலிடஞ் செல்லுநர் அறிவுகெடத் தாஅய்க்
கவலை கரக்குங் காடகல் அத்தஞ்
10. செய்பொருண் மருங்கின் செலவுதனக் குரைத்தென
வைகுநிலை மதியம் போலப் பையெனப்
புலம்புகொள் அவலமொடு புதுக்கவின் இழந்த
நலங்கெழு திருமுகம் இறைஞ்சி நிலங்கிளையா
நீரொடு பொருத ஈரிதழ் மழைக்கண்
15. இகுதரு தெண்பனி ஆகத்து உறைப்பக்
கால்நிலை செல்லாது கழிபடர்க் கலங்கி
நாநடுக் குற்ற நவிலாக் கிளவியொடு
அறல்மருள் கூந்தலின் மறையினள் திறன்மாண்டு
திருந்துக மாதோநும் செலவென வெய்துயிராப்
20. பருவரல் எவ்வமொடு அழிந்த
பெருவிதாப் புறுவி பேதுறு நிலையே.

- எயினந்தைமகனார் இளங்கீரனார்.

இரவும் பகலும் கருமத்தின் பொருட்டு பிரிந்தோம். மனம் நினைத்துச் சென்று அடைய விரும்பிய ஊரை மறந்து உறைய வல்லேமாயினோம்; அவ்வாறாயினும் அப்பதியை மறந்து இருத்தல் அரிதாகின்றது. கடுங்காற்று எடுத்தலின் அதன் வழிப் பட்ட தேக்கிலை, நெடிய சீழ்க்கையோசை செய்கின்ற பருந்தின நிரை எழும்பியது போல வானம் மறையப் பரந்து பறக்கும். பறந்து பல பண்டங்களோடு அகன்ற இடத்தே செல்வோர் மயங்கும்படி

பறந்து கவர்ப்பட்ட வழியை மறைக்கும். இவ்வகையான காட்டிடத் துள்ள வழியிடத்தே நான் வினை வயிற் செல்வேனென்று நான் உரைத்தபோது, படுகின்ற சந்திரனைப்போலச் சோர்ந்து, வருந்துகின்ற துன்பத்தோடு புதிய அழகு இழந்த அழகிய முகத்தை கவிழ்த்து நிலத்தை விரலாற் கிளைந்தாள். கிளைந்து கண்ணீர் வடிகின்ற ஈரமான குளிர்ந்த கண்கள் சொரியும் குளிர்ந்த நீர் நெஞ்சிடத்தே பட, நிற்கமாட்டாது, மிக்க துயராற்கலங்கி, நா நடுக்க முற்றுப் பேச மாட்டாதவளாய், கருமணல் போன்ற கூந்தலில் மறைத்தாள். நீர் செல்லும் கருமம் மாட்சிமைப்பட்டு நன்மையாகட்டும் என்று சொல்லி நெடுமூச்சு விட்டாள். இவ்வாறு வருந்துகின்ற நோயோடு வருந்திய பெரிய விருப்ப முடையவளது துன்பமும் நிலை இவ்வாறிருந்தது.

300. நெய்தல்

இது. பசற்குறிவந்து நீங்குத் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

- நாள்வலை முகந்த கோள்வல் பரதவர்
நுணங்குமணல் ஆங்கண் உணங்கப் பெய்ம்மார்
பறிகொள் கொள்ளையர் மறுக உக்க
மீனார் குருகின் கானலம் பெருந்துறை
5. எல்லை தண்பொழிற் சென்றெனச் செலீஇயர்
தேர்பூட்டு அயர ஏய் வார்கோல்
செறிதொடி திருத்திப் பாறுமயீர் நீவிச்
செல்லினி மடந்தைநின் தோழியொடு மனையெனச்
சொல்லிய அளவை தான்பெரிது கலுழ்ந்து
  10. தீங்கா யினளிவ ளாயின் தாங்காது
நொதுமலர் போலப் பிரியிற் கதுமெனப்
பிறிதொன் றாகலும் அஞ்சவல் அதனார்
சேணின் வருநர் போலப் பேணாய்
இருங்கலி யாணரெம் சிறுகுடித் தோன்றின்
  15. வல்லெதிர் கொண்டு மெல்லதின் வினைஇத்
துறையும் மான்றின்று பொழுதே சுறவும்
ஓதம் மல்கலின் மாறா யினவே

எல்லின்று தோன்றல் செல்லா தீமென
எமர்குறை கூறத் தங்கி ஏமுற

20. இளையரும் புரவியும் இன்புற நீயும்
இல்லுறை நல்விருந் தயர்தல்
ஒல்லுதும் பெருமநீ நல்குதல் பெறினே.

- உலோச்சனார்.

விடியற் காலையில் வலையை வீசி மீன் பிடித்தலில் வல்ல பரதவர், பறியிடத்தே அம் மீன்களை நிறையக் கொண்டவர்களாய், அவைகளை மணல் செறிந்த கடற்கரையில் வருந்தும்படி காயப்போடுவர். அம் மீன்களை உண்ட பட்சி பெரிய துறையிடத் துள்ள சோலையில் இருக்கும். அச் சோலை யிடத்தே பகலைக் கழித்து செல்லுதற்குத் தேர்பூட்டுமிடத்து, நீ வரிசையாகக் கிடக்கும் அழகிய செறிந்த கைவளைகளைத் திருத்திக் குழம்பிய கூந்தலைத் தடவி, பெண்ணே! இனி உனது தோழிமாரோடு வீட்டுக்குச் செல்வாயாக என்று சொன்னாய். அப்பொழுது அவள் பெரிதும் அழுது தாங்க மாட்டாமல் வருத்த மடைந்தாள். அயலவரைப் போலப் பிரிந்து சென்றால் அவள் விரைவில் இறப்பினும் இறப்பாள் என்று அஞ்சவேன். ஆகவே தொலை விடத்து இருந்து வருகின்ற (புதியவர்களை போல) நீர் பெரிய ஆரவார முடையதும் புதுவருவாயுடையதுமாகிய எமது சிறுகுடியிடத்தில் வந்தால் நாங்கள் விரைவில் எதிர்கொள்வேம். பொழுது மெல்லெனச் சென்று துறையும் அடங்கிற்று. சுறாக்களும் திரை அடங்கு தலின் திரிவனவாயின. தலைவரே இன்று செல்லா தீராகுக என்று நாம் எமது குறையைக் கூற நீர் தங்கி மகிழவும், இளையாத அரிய குதிரைகள் இன்புறவும், பெருமானே! நீர் அருளுவது உண்டானால் நாம் வீட்டிடத்தே நல்ல விருந்தாக உபசரித்தல் கூடும்.

மணி மிடை பவளம் முற்றும்

குறிப்பு :

இவ் வசனம் மூலத்தைப் படிப்பவர்களுக்கு உரைபோல அமைந் துள்ளது. பெரும்பாலும் செய்யுட்களில் பயனிலை

முன்பும், எழுவாய் கடைசியிலும் வருகின்றன. எழுவாய் பெரும்பாலும் வினையாலணையும் பெயராக வருகின்றது. எழுவாய் பயனிலைகளை அறிந்துகொள்ளின் செய்யுட்களின் பொருளை அறிதல் எளிது. புலவர்தான் கருதிய ஒரு பொருளைக் கூறுமுன் அதற்குப் பல அடைகளையும் உவமைகளையும் நீளமாகக் கூறுவர். இவற்றைக் கருத்தில் வைத்துக் கொண்டால் செய்யுட்களின் பொருளை அறிதல் இலகுவாகும். நலம், அழகு எனப் பயின்று வரும் சொற்களில், நலம் எனப்படுவது, நுகரப்படுவது, அழகு - காணப்படுவது, சங்க நூல்களில் பயின்றுவரும் சொற்கள் பெரும்பாலும் ஓரசை ஈரசைச் சொற்களாயிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. சங்க கால வழக்கிலுள்ள சொற்களையும் அவற்றின் பொருள்களையும் அறிந்து கொண்டால் சங்க நூல்களைப் பயில்தல் எளிதாகும்.

நி த்தி ல க் கை வ

நித்திலக்கோவை

301. பாலை

(இது வேறுபட்ட தலைமகள் வற்புறுக்குந் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

வறனுறு செய்யின் வாடுபு வருந்திப்
படர்மிகப் பிரிந்தோர் உள்ளுறு நினைதல்
சிறுநனி யான்றிகம் என்றி தோழி
நல்குநர் ஒழித்த கூலிச் சில்பதம்

5. ஓடிவை யின்றி ஓம்பா துண்டு
நீர்வாழ் முதலை ஆவித் தன்ன
ஆரை வேய்ந்த அறைவாய்ச் சகடத்து
ஊரிஃ தென்னா ஓறில் வாழ்க்கைச்
சுரமுதல் வருத்தம் மரமுதல் வீட்டிப்
10. பாடின நெண்கிணை கறங்கக் காண்வரக்
குவியிணை ரெருக்கின் ததர்பூங் கண்ணி
ஆடுஉச் சென்னி தகைப்ப மகடுஉ
முளரித் தீயின் முழங்கழல் விளக்கத்துக்
களரி யாவிரைக் கிளர்பூங் கோதை
15. வண்ண மார்பின் வனமுலைத் துயல்வரச்
செறிநடைப் பிடியொடு களிறுபுணர்ந் தென்னக்
குறுநெடுந் தூம்பொடு முழவுப்புணர்ந் திசைப்பக்
கார்வான் முழக்கின் நீர்மிசைத் தெவுட்டும்
தேரை யொலியின் மானச் சீரமைத்துச்

1. “இவை செய்யுளும் பொருளும் ஒக்குமாகலின்” பெற்ற பெயர்.

20. சில்லரி கறங்குஞ் சிறுபல் வியத்தொடு
பல்லூர் பெயர்வன ராடி ஒல்லெனத்
தலைப்புணர்த்து தசைத்த பஃறொகைக் கலப்பையர்
இரும்பே ரொக்கற் கோடிய ரிறந்த
புன்றலை மன்றங் காணின் வழிநாள்
25. அமுங்கன் மூதூர்க் கின்னா தாகும்
அதுவே மருவினம் மாலை யதனாற்
காதலர் செய்த காதல்
நீடின்று மறத்தல் கூடுமோ மற்றே.

-அதியன் விண்ணத்தனார்.

வற்கடகாலம்போல் வாடி வருந்தித் துயர்மிகும்படி நினைந்து வருந்தலை சிறிது ஆறியிருப்போம் என்றாய் தோழி! கூத்தர், கூலியாகக் கிடைத்த சிறிய உணவை மீதியின்றி எஞ்சாது உண்பர்; உண்டு நீரில் வாழும் முதலையின் உடம்பு போல மூங்கிலால் வேய்ந்த, குடிசையின் வாயில் போன்ற வண்டியின் சில்லு என்னும்படி (ஓர் இடத்தில் தங்காது திரியும்) இடையூறில்லாத வாழ்க்கையர். அவர்கள் சுரம் தம்மை வருத்த மரத்தைத் தறித்துப் பெரிய தெளிந்த ஓசையுடைய கிணைப்பறையைச் செய்வர். அக்கிணைப் பறை ஒலிக்க, ஆடவர் அழகிய குவிந்த கொத்து களுடைய எருக்கம் பூவை நெருங்க வைத்துக் கட்டிய மாலையைத் தலையிற் சூடுவர். பெண்கள், தாமரை மலர்போன்ற நெருப்பின், முழங்குகின்ற ஒளிபோன்ற, காட்டு ஆவிரையின் விளங்குகின்ற பூமாலையை அழகிய மார்பிடத்தே, அழகிய முலைகள் மீது அசையும்படி அணிவர்; செறிந்த நடையுடைய பெண் யானையோடு களிற்றி யானை புணர்ந்தது போன்ற குறியவும் நெடியவும் எக்காளம் என்னும் குழல்களோடு, முழவு வாத்தியம் சேர்ந்து ஒலிக்கும். கார்கால வானமுழக்கத்தைப்போல நீரிடத்தே ஒலிக்கும் தேரையின் ஒலி போலத் தாள அறுதியுடன் சில்லரி என்னும் வாத்தியம் ஒலிக்கும். அவ்வாறு சிறிய பல வாத்தியங்களோடு பல ஊர்கள் தோறும் திரிந்து ஆடிச் செல் வார்கள். அவர்கள் ஒல் எனும் ஓசை உண்டாக வாத்தியத்தை வைத்துத் தலைப்பைக் கூட்டிக் கட்டிய வாத்தியப்பை களுடையவர்களாயிருப்பர். இவர்கள் விட்டுச் சென்ற மன்றத்தைக் காணின், அடுத்த

நாள், ஆரவாரமுடைய ஊருக்கு இனிமை இல்லாதாகும். அதுபோல துன்பத்தைச் செய்து மாலைப்பொழுது வந்தது. அதனால் காதலர் செய்த காதலை இப்பொழுது நெடுநேரம் மறந்திருக்க முடியுமோ?

302. குறிஞ்சி

(இது, பசுவே சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது)

சிலம்பிற் போகிய செம்முக வாழை
அலங்கல் அந்தோ டசைவளி யுறுதொறும்
பள்ளி யானைப் பருஉப்புறந் தைவரும்
நல்வரை நாடெனா டருவி யாடியும்

5. பல்லிதழ் நீலம் படுசனைக் குற்றும்
நறுவீ வேங்கை இனவண் டார்க்கும்
வெறிகமழ் சோலை நயந்துவிளை யாடலும்
அரிய போலுங் காதலந் தோழி
இருங்கல் அடுக்கத் தென்னையர் உழுது
10. கரும்பெனக் கவினிய பெருங்குரல் ஏனல்
கிளிபட விளைந்தமை யறிந்துஞ் செல்கென
நம்மவண் விடுநள் போலாள் கைம்மிகச்
சில்சணங் கணிந்த செறிந்துவீங் கிளமுலை
மெல்லியல் ஒலிவருங் கதுப்பொடு
15. பல்கால் நோக்கும் அறனில் யாயே.

- மதுரை அறுவை வாணிகள் இளவேட்டனார்.

மலைச்சாரலிடத்தே வளர்ந்த வாழையின் சிவந்த முகமுடைய அழகிய பூ அசைகின்ற காற்று வீசுந்தோறும் நித்திரை கொள்ளும் யானையின் பெரிய முதுகைத் தடவும். இவ் வகையான அழகிய நாட்டை யுடையவனோடு நீ, நீருற்றுகளில் புனலாடியும், பல இதழ் உடைய குவளை மலர்களைப் பெரிய சுனைகளிடத்துப் பறித்தும், நாறுகின்ற பூக்களுடைய வேங்கை மரத்தில் வண்டுக் கூட்டங்கள் ஒலிக்கின்றதும், வாசம் கமழ்கின்றதுமாகிய சோலையிடத்து மகிழ்ந்து விளையாடுதல் இனி அருமைபோலும். அன்புடைய தோழி! பெரிய மலைச் சாரலிடத்தே எங்கள்

தமையன்மார் உழுது பயிரிட்ட கரும்புபோல் அழகு பெற்ற பெரிய கதிருடைய திணை கிளிகள் விழும்படியாக விளைந்தது. மிகவும் அழகு தேமல் பரந்ததும், நிரம்ப விம்மியதுமாகிய இளம் முலைகளையும், மெல்லியவாய்த் தழைத்து வளரும் கூந்தலையும் பலமுறையும் நோக்கும் ஆயானவள், அதனை (திணை விளைந்ததை) அறிந்தும், அதனைக் காவல் காக்க நம்மைச் செல்லுங்கள் என விடமாட்டாள் போல் இருக்கின்றாள்.

303. பாலை

(இது, பிரிவின கண் வேட்கை மீதூர்ந்த தலைமகள் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

இடைபிற ரறித லஞ்சி மறைகரந்து
பேள் கண்ட கனவிற் பன்மாண்
நுண்ணிதின் இயைந்த காமம் வென்வேல்
மறமிகு தானைப் பசும்பூட் பொறையன்

5. காட்புகள் றெடுத்த சூர்புகல் நனந்தலை
மாயிருங் கொல்லி யுச்சித் தா அய்த்
ததைந்துசெல் லருவியின் அலரெழப் பிரிந்தோர்
புலங்கந் தாக இரவலர் செலினே
வரைபுரை களிற்றொடு நன்கலன் ஈயும்
10. உரைசால் வண்புகழ்ப் பாரி பறம்பின்
நிரைபறைக் குரீஇயினங் காலைப் போகி
முடங்குபுறச் செந்நெற் றரீஇயர் ஓராங்கு
இரைதேர் கொட்பின வாகிப் பொழுதுபடப்
படர்கொண் மானைப் படர்தந் தாங்கு
15. வருவரென் றுணர்ந்த மடங்கெழு நெஞ்சம்
ஐயந் தெளியரோ நீயே பலவுடன்
வறன்மரம் பொருந்திய சிள்வீ டுமணர்
கணநிரை மணியினார்க்குஞ் சுரனிறந்து
அழிநீர் மீன்பெயர்ந் தாங்கவர்
20. வழிநடைச் சேறல் வலித்திசின் யானே.

- ஓளவையார்.

எமது நோயைப் பிறர் அறிவதை அஞ்சிக் களவொழுக்கத்தை மறைத்துப், பேய் கண்ட கனவைப் போல (பேய் கனவு கண்டால் பிறர்க்குக் கூறமாட்டாது) பல மாட்சிமைப்பட்ட நுண்ணிய காமமுடையனாயினேன். அக் காமம், வெற்றிவேலும், வீரம் மிகுந்த சேனையும், பசிய பொன்னாபரணமும் உடைய **பொறையனது**, முகில் செருக்கி எழுந்து தங்குவதும், தெய்வப் பெண்கள் உறைவதுமாகிய பெரிய **கொல்லிமலை** யுச்சியில் நெருங்கி ஓடும் அருவி ஓசை போல, அலரை எழச் செய்தது. இவ்வாறு அலரெழப் பிரிந்து சென்றவர், பாடிக்கொண்டு இரவலர் சென்றால், மலையை ஒத்த யானையோடு நல்ல ஆபரணங்களைக் கொடுக்கின்ற பாரியின் பறம்பு மலையில், நிரையாகப் பறக்குங் குருவிக் கூட்டங்கள், காலையிற் சென்று, வளைந்த முதுகையுடைய செந்நெற் கதிரைப் பெற்று, எல்லாம் இரை தேடும் கருத்துடையனவாகிப் பொழுது படத் (தனித்தவரைத்) துன்பஞ் செய்யும் மாலைக் காலத்துத் திரும்பி வருவனபோல, வருவாரென்று நினைந்தேன். இவ்வாறு நினைந்த அறியாமையுடைய நெஞ்சே! நீயோ சந்தேகத்தெளியா யாயினை. யானோ பல உலர்ந்த மரங்களுடையதும், உமணர்விடும் சீழ்க்கை ஓசை மாட்டுக் கூட்டங்களின் மணி ஓசைபோல ஒலிப்பதுமாகிய சுர வழியைக் கடந்து, வற்றிய நீரிடத்திள்ள மீன் சென்றது போல அவர் சென்ற வழியிடத்தே செல்லுதலை விரும்பினேன்.

304. முல்லை

(இது, பாசறைக்கட் டலைமகள் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

இருவிசும் பிவர்ந்த கருவி மாமழை
நீர்செறி நுங்கின் கண்சிதர்ந் தவைபோற்
சூர்பனிப் பன்ன தண்வரல் ஆலியொடு
பருஉப்பெயல் அழிதுளி தலைஇ வானவின்று

5. குருஉத்துளி பொழிந்த பெரும்புலர் வைகறை
செய்துவிட் டன்ன செந்நில மருங்கிற்
செறித்துநிறுத் தன்ன தெள்ளறல் பருகிச்
சிறுமறி தழீஇய தெறிநடை மடப்பிணை
வலந்திரி மருப்பின் அண்ணல் இரலையொடு

10. அலங்குசினைக் குருந்தின் அல்குநிழல் வதியச்
சுரும்பிமிர் பூதப் பிடவுத்தளை யவிழ
அரும்பொறி மஞ்ஞை யால வரிமணல்
மணிமிடை பவளம் போல அணிமிகக்
காயாஞ் செம்மல் தூஅய்ப் பலவுடன்
15. ஈயல் மூதாய் ஈரம்புறம் வரிப்பப்
புலனணி கொண்ட காரெதிர் காலை
ஏந்துகோட் டியானை வேந்தன் பாசறை
வினையொடு வேறுபுலத் தல்கி நன்றும்
அறவ ரல்லர்நம் அருளா தோரென
20. நந்நோய் தன்வயின் அறியாள்
எந்நொந்து புலக்குங்கொல் மாஅ யோளே.

- இடைக்காடனார்.

பெரிய வானத்தில் உயர்ந்த கூட்டமாகிய கரிய மேகம், நீர் நிறைந்த நுங்கின் கண்கள் சிந்தியவற்றைப்போல, நடுங்கும் குளிர் போன்ற நுண்ணிய ஆலங்கட்டியோடு, பெரிய மழைத் துளி களையுடையதாய் வானத்தே உறுமிப் பெரிய பகலைச் செய்யும் வைகறைக் காலத்தே, வெள்ளிய மழையைப் பெய்யும். கையினாற் செய்து விட்டதுபோன்ற செம்பாட்டு நிலத்தில், சிறிய குட்டியைத் தழுவியதெறித்து நடக்கும் இளம் பெண் மான், வலமாக முறுகிய கொம்புடைய பெரிய ஆண் மானோடு, நிறைத்து விட்டாற் போன்ற தெளிந்த நீரைப்பருகும். பருகி, அசைகின்ற கிளைகளுடைய குருந்தின் ஒடுங்கிய நிழலில் தங்கும். வண்டுகள் ஆரவாரித்து ஊதுதலின் பிடவம் பூக்களின் முறுக்கவிழும். பொறிகளையுடைய மயில்கள் ஆடும். வரியுடைய மணலிடத்தே காயாவின் பழம்பூப் பரந்து கிடக்க அதன் மேல் தம்பலப் பூச்சிகள் வரியாகக் கிடந்து நீல மணியிடத்தே பவளத்தை வைத்ததுபோல அழகு செய்யும். நீரினால் இவ்வாறு அழகு பெற்ற கார்காலத்தே, எனது வருத்தத்தை அறியாத என் காதலி, உயர்ந்த கொம்பையுடைய யானையுடைய அரசனது பாசறையிடத்தே, அவன் வினையோடு வேறு தேயத்தில் தங்கி, எமக்கு அருளாதவர், நம்மை மறப்பவராகார் என்று, என்ன நினைந்து வருந்துவாளோ?

305. பாலை

(இது, பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

- பகலினும் அகலா தாகி யாமம்
தவலில் நீத்தமொ டையெனக் கழியத்
தனிமழை பொழிந்த தண்வரல் வாடையொடு
பனிமீக் கூறும் பைதற் பானாள்
5. பல்படை நிவந்த வறுமையில் சேக்கைப்
பருகு வன்ன காதலொடு திருகி
மெய்ப்பு வன்ன கைகவர் முயக்கத்து
ஒருயிர் மாக்களும் புலம்புவர் மாதோ
அருளி லாளர் பொருள்வயி னகல
10. எவ்வந் தாங்கிய இடும்பை நெஞ்சத்து
யானெவன் உளனோ தோழி தானே
பராரைப் பெண்ணைச் சேக்குங் கூர்வாய்
ஒருதனி அன்றில் உயவுக்குரல் கடைஇய
உள்ளே கனலும் உள்ளம் மெல்லெனக்
15. களையெரி பிறப்ப ஊதும்
நினையா மாக்கள் தீங்குழல் கேட்டே.

- வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார்.

பகற் காலத்தும் நீங்காது, யாமத்தே குறைவில்லாத மழையோடு ஐயென்று இராக் கழியுமாறு துளியுடைய மேகம் பெய்யும். அப்பொழுது குளிர்ந்து வருகின்ற வாடைக் காற்றோடு குளிர் மிகும். இவ் வகையான வருத்தஞ் செய்யும் நடு இரவில், பல மெத்தைகளால் உயர்ந்த செல்வமுடைய படுக்கையிடத்தே, பருகுதல்போன்ற காதலோடு திருகி, உடம்பிடத்தே புகுதல் போன்ற கைகளினாற்றழுவும் முயக்கத்தை விரும்புகின்ற பெண்கள் வருந்துவார்கள், அருளில்லாத கணவர் பொருள் காரணமாகப் பிரிந்தவிடத்து, அத் துன்பத்தைத் தாங்கிய வருந்தும் நெஞ்சோடு யான் ஏன் இருக்கிறேன்? தோழி! பெரிய அரையுடைய பனையிற் றங்கும், கூர்ந்த வாயையுடைய ஒரு தனித்த அன்றிலின் வருந்திய குரல் கலக்க, உள்ளே சுடுகின்ற உள்ளம் ஒல்லென நெருங்கிய

நெருப்புப் பிறக்கும்படி மூச்சு விடும். (பிரிவை) நினையாதவர் களின் இனிய குழலோசையைக் கேட்டு.

306. மருதம்

(இது, தோழி தலைமகற்கு வாயின் மறுத்தது.)

பெரும்பெயர் மகிழ்ந் பேணா தகன்மோ
பரந்த பொய்கைப் பிரம்பொடு நீடிய
முட்கொம் பீங்கைத் துய்த்தலைப் புதுவீ
ஈன்ற மாத்தின் இளந்தளிர் வருட

5. ஆர்குரு குறங்கும் நீர்கூழ் வளவயற்
கழனிக்குரும்பின் சாய்ப்புறம் ஊர்ந்து
பழன யாமை பசுவெயிற் கொள்ளும்
நெல்லுடை மறுகின் நன்னர் ஊர
இதுவோ மற்றுநின் செம்மல் மாண்ட
10. மதியேர் ஒண்ணுதல் வயங்கிழை யொருத்தி
இகழ்ந்த சொல்லுஞ் சொல்லிச் சிவந்த
ஆயிதழ் மழைக்கண் நோயுற நோக்கித்
தண்ணறுங் கழ்தார் பரீஇயினள் நும்மொடு
ஊடினள் சிறுதுனி செய்தும்
15. மணன்மலி மறுகின் இறந்திசி னோளே.

- மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார்.

பெரிய புகழுடைய தலைவ! நில்லாது செல்வீராக. பரந்த பொய்கை யிடத்தே பிரம்போடு வளர்ந்த முட்கொம்புகளையுடைய இண்டங் கொடியின் சிம்புகளையுடைய தலை, புதிய பூ ஈன்ற மாமரத்தின் இளந்தளிரைத் தடவ அதனிடத்தே அழகிய பட்சிகள் உறங்கும். இவ் வகையான நீர் சூழ்ந்த செழித்த வயல்களிடத்தே வளர்ந்த கரும்பின் சாய்ந்த பக்கங்களில் ஊர்ந்து சென்று, வயலாமை, பசிய வெயிற் காயும். இவ் வகையான நெல்லுடைய வீதிகளையுடைய நல்ல ஊரனே! உனது, அழகு மாட்சிமைப்பட்டவளும், சந்திரனை ஒத்த நெற்றியுடையவளும், விளங்குகின்ற ஆபரணமுடையவளுமாகிய ஒரு பரத்தை இகழ்ந்த சொல்லும், அச் சொற்களைச் சொல்லிச் சிவந்த வாயிதழும்

உடையவளாய், குளிர்ந்த கண்களால் வருத்தஞ் செய்யும் படி பார்த்துக் குளிர்ந்த வாசம் மிக்க மாலையால் அடித்து உம்மோடு ஊடினாள்; சிறிது கோபஞ் செய்து எமது மணல் மிகுந்த வீதியிடத்தே குறுகினாள்.

307. பாலை

(இது, பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி, தலைமகனைச் செலவு விலக்கியது.)

சிறுநுதல் பசந்து பெருந்தோள் சாயும்
அகலெழில் அல்குல் அவ்வரி வாடப்
பகலுங் கங்குலும் மயங்கிப் பையெனப்
பெயலுறு மலரிற் கண்பனி வார

5. ஈங்கிவள் உழக்கும் என்னாது வினைநயந்து
நீங்கல் ஓல்லுமோ ஐய வேங்கை
அடுமுரண் தொலைத்த நெடுநல் யானை
மையலங் கடாஅஞ் செருக்கி மதஞ்சிறந்து
இயங்குநர்ச் செகுக்கும் எய்படு நனந்தலைப்
10. பெருங்கை எண்கினம் குரும்பி தேரும்
புற்றுடைச் சுவர புதலிவர் பொதியிற்
கடவுள் போகிய கருந்தாட் கந்தத்து
உடனுறை பழைமையிற் றுறத்தல் செல்லாது
இரும்புறாப் பெடையொடு பயிரும்
15. பெருங்கல் வைப்பின் மலைமுத வாரே.

- மதுரை ஈழத்துப் பூதன் தேவனார்.

ஐயனே! சிறிய நெற்றி பொன்னிறங் கொண்டு, பெரிய தோள்கள் சோர்ந்து பெரிய உயர்ந்த அல்குலின் பொறிகள் வாடும்படி இரவும் பகலும் மயக்கமடைந்து, மெல்லிய மழைத்துளிகள் விழுகின்ற மலர்களைப் போலக் கண்ணிடத்தே நீர்வடிய இவ் விடத்து இவள் வருந்துவாள் என்று கருதாது வினையை விரும்பி நீங்குதல் தகுதியோ?

வேங்கையின் வெல்லும் வலியைத் தொலைத்த பெரிய நல்ல யானை, கரிய மத நீராற் செருக்கி, மதம் மிகுதலின் செல்வோரைக் கோபிக்கும். இவ் வகையான வருத்தம் தரும் காட்டிடத்தே

பெரிய கையுடைய கரடிக் கூட்டங்கள் இருந்து புற்றாம் பழஞ்
சோற்றை உண்ணும். கறையான் புற்றின் சவருக்குப் பக்கத்தேபற்றை
வளர்ந்துள்ள மன்றத்தே கடவுள் போகிய கரிய காலுடைய தூண்டத்து
(கந்து), முன் கூட இருந்தமையின் விட்டுப் பிரிய மாட்டாது கரிய
புறா, பேட்டோடு இருந்து குறுகுறுக்கும். இவ்வகையான பெரிய
கல்லுடைய மலையிடத்தது நீர் செல்லும் வழி.

308. குறிஞ்சி

(இது, இரவு வருவானைப் பகல் வருகின்றது.)

உழுவையொ டுழந்த உயங்குநடை யொருத்தல்
நெடுவகிர் விழுப்புண் கழாஅக் கங்குல்
ஆலி யழிதுளி பொழிந்த வைகறை
வால்வெள் ளருவிப் புனன்மலிந் தொழுகலின்

5. இலங்குமலை புதையை வெண்மழை கவைஇக்
கலஞ்சுடு புகையிற் றோன்றும் நாட
இரவின் வருதல் எவனோ பகல்வரின்
தொலையா வேலின் வண்மகி மெந்தை
களிறணந் தெய்தாக் கன்முனை இதணத்துச்
10. சிறுதினைப் படுகினி யெம்மொ டோப்பி
மல்ல லறைய மலிர்சனைக் குவளைத்
தேம்பா யொண்பூ நறும்பல அடைச்சிய
கூந்தல் மெல்லணைத் துஞ்சிப் பொழுதுபடக்
காவலர்க் கரந்து கடிபுனந் துழைஇய
15. பெருங்களிற் றொருத்தலிற் 1பெயர்குவை
கருங்கோற் குறிஞ்சிநும் உறைவி னூர்க்கே.

- பிசிராந்தையார்.

புலியோடு போர் செய்த வாடிய நடையுடைய யானை,
நீண்ட பிளந்த பெரிய புண்ணைக் கழுவுதற்கு இராக்காலத்தே,
முகில், ஆலங்கட்டியோடு பெரிய மழை பெய்தது. அதனால்
விடியற் காலையில் மிக வெள்ளிய அருவி நீர் மிக ஓடுதலின்
விளங்குகின்ற மலை மறையும். (மழை பெய்த) வெள்ளிய முகில்கள்
பரந்து மட்டபாத்திரங்களைச் சூளையிடும் புகைபோல் தோன்றும்.

இவ் வகையாக மலை நாடனே! நீர் இரவில் வருதல் ஏனோ? பகல்
வந்தால், வேலை எப்பொழுதும் வைத்திருப்பவனும், கொடையில்
மகிழ்பவனுமாகிய எங்கள் தந்தையின், களிறு கடந்து வர முடியாத
கல் முகையிடத்துக் கட்டிய பரணிடத்து இருந்து சிறிய தினையில்
விழும் கிளிகளை எம்மோடு ஓட்டி, வளமுடைய மலைச்சாரலில்,
ஊற்றுடைய சுணையிடத்துள்ள குவளையின் தேன் ஒழுகுகின்ற
அழகிய வாசமுடைய பல பூக்களைச் சூடிய, மெல்லிய
கூந்தலாகிய மெத்தையிடத்தே உறங்குதல் முடியும். பொழுதுபட
காவலருக்கு மறைந்து காவலுடைய புனத்தை ஆராய்ந்து பெரிய
ஆண் யானைபோலக், கரிய கோலுடைய குறிஞ்சி யுடைய, நீர்
வாழும் ஊருக்குச் செல்லுவீர்.

309. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு,
வேறுபட்ட தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

வயவாள் எறிந்து வில்லின் நீக்கிப்
பயநிரை தழீஇய கடுங்கண் மழுவர்
அம்புசேட் படுத்து வன்புலத் துய்த்தெனத்
தெய்வஞ் சேர்ந்த பராரை வேம்பிற்

5. கொழுப்பா எறிந்து குருதி தூஉய்ப்
புலவுப் புழுக்குண்ட வான்கண் அகலறைக்
களிறுபுறம் உரிஞ்சிய கருங்கால் இலவந்து
அரலை வெண்காழ் ஆலியில் தூஅம்
காடுமிக நெடிய என்னார் கோடியர்
10. பெரும்படைக் குதிரை நற்போர் வானவன்
திருந்துகழற் சேவடி நசைஇப் படர்ந்தாங்கு
நாஞ்செலின் எவனோ தோழி காம்பின்
வனைகழை யுடைந்த கவண்விசைக் கடியிடிக்
களைசுடர் அமையத்து வழங்கல் செல்லாது
15. இரவுப்புனம் மேய்ந்த உரவுச்சினை வேழம்
தண்பெரும் படாஅர் வெருஉம்
குன்றுவிலங் கியவினவர் சென்ற நாட்டே.

- கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளைச் சாத்தனார்.

வலிய வாளால் வெட்டியும் வில்லினால் எய்தும் பகைவரை
 ஓட்டிப் பாற் பசுக்களைக் கொண்டு வந்த அஞ்சா நெஞ்சராகிய
 வீரர் அம்பைத் தூரத்தே வைத்து வலிய நிலத்தே வருவார்கள்.
தெய்வம் உறைகின்ற பரிய அரையுடைய வேம்பின் கீழ்
 நிணம் எறிந்து இரத்தம் தூவி புலாலாகிய பலவகைப்பட்ட
 இறைச்சியின் புழுக்கை உண்பார். அவர்கள் இவ்வாறுண்ட அகன்ற
 பெரிய பாறையிடத்து களிற்று முதுகை உரைஞ்சிய இலவமரம்
 நிற்கும். அதன் விதைகளோடு கூடிய வெண்பஞ்சு
 ஆலங்கட்டிபோலப் பறக்கும். இவ் வகையான காடு மிகவும்
 நெடியது என்னாது, கூத்தர், பெரிய குதிரைப் படையையும், நல்ல
 போரையுமுடைய **வானவனது** அழகிய வீரக் கழலணிந்த சிவந்த
 பாதங்களை விரும்பிச் செல்வார்கள். தோழி! மூங்கிலின் அழகிய
 குழாய் வெடித்துக் கவணின் விசையுடன் சென்று பெரிய
 இடியோசையை உண்டாக்கும் மிக்க வெயில் நேரத்துச் செல்ல
 முடியாது. இராக்காலத்தே புனத்தை மேய்ந்த வலிய கோபமுள்ள
 யானை, குளிர்ந்த பெரும் பற்றையைப் பார்த்து, அஞ்சும். இவ்
 வகையான குன்று குறுக்கே கிடக்கும் வழியிடத்த அவர் சென்ற
 நாட்டே நாம் செல்லின் என்னோ?

310. நெய்தல்

(இது, தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி சொல்லியது.)

கடுந்தே ரினையரொடு நீக்கி நின்ற
 நெடுந்தகை நீர்மையை யன்றி நீயும்
 தொழுதகு மெய்யை அழிவுமுந் துறுத்துப்
 பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றலின்

5. குவளை யுண்கண் கலுழ நின்மாட்டு
 இவளும் பெரும்பே துற்றன னோருந்
 தாயுடை நெடுநகர்த் தம்பா ராட்டக்
 காதலின் வளர்ந்த மாத ராகலின்
 பெருமட முடையரோ சிறிதே யதனாற்
10. குன்றிற் றோன்றுங் குவவுமணற் சேர்ப்ப
 இன்றிவண் விரும்பா தீமோ சென்றப்
 பூவிரி புன்னை மீதுதோன்று பெண்ணைக்

கூஉங்க ணஃதே தெய்ய ஆங்கண்
 உப்பொய் உமணர் ஒழுகையொடு வந்த

15. இளைப்படு பேடை யிரியக் குரைத்தெழுந்து
 உருமிசைப் புணரி யுடைதரும்
 பெருநீர் வேலியெஞ் சிறுநல் லூரே.

- நக்கீரனார்.

கடிதாசுச் செல்லும் தேருடன் இளையரை விட்டு வந்து
 நிற்கும் பெருந்தகையே! நீ சிறந்த குணமுடையை யல்லாமல்
 தொழத்தகுந்த அழகினையுமுடையை. நீ வருத்தம் மிகுதலின் பல
 நாட்கள் வந்து பணிந்து மொழிகளைக் கூறினாய். அதனால்
 குவளை மலர் போன்ற கண்கள் கலங்க உன்மாட்டு இவளும்
 பெருமையல் கொண்டாள். தாயுடைய பெரிய மனை யிடத்தே
 சுற்றத்தார் பாராட்ட அன்போடு வளர்ந்த பெண் அவள்,
 ஆதலின் அவள் பெரிதும் அறியாமை யுடையள். குன்றைப்
 போலத் தோன்றும் மணற் கும்பங்களை யுடைய கடற்கரையை
 உடையவனே! இன்று இவ் விடத்தே வரவிரும்பாதீர். அப் பூ
 விரிகின்ற புன்னை மீது தோன்றும் பனைக்கு அப்பால், உமணர்
 உப்பு ஏற்றிச் செல்லும் வண்டிகளோடு வந்த இளைத்த குரங்கு
 பயந்து ஓட ஒலித் தெழுந்து இடியை ஒத்த திரை உடைகின்ற
 சிறிய வேலியிடத்தது, எமது சிறிய ஊராகும். ஆதலின் சிறிது
 அவ்விடத்திற் செல்வீராக.

311. பாலை

(இது, பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.)

இரும்பிடிப் பரிசிலர் போலக் கடைநின்று
 அருங்கடிக்க காப்பின் அகனகர் ஒருசிறை
 எழுதி யன்ன திண்ணிலைக் கதவம்
 கழுதுவழங் கரைநாள் காவலர் மடிந்தெனத்

5. திறந்துநப் புணர்ந்து நம்மிற் சிறந்தோர்
 இம்மை யுலகத் தில்லெனப் பன்னாள்
 பொம்மல் ஒதி நீவிய காதலொடு
 பயந்தலை பெயர்ந்து மாதிரம் வெம்ப
 வருவழி வம்பலர்ப் பேணிக் கோவலர்

10. மழவிடைப் பூட்டிய குழாஅய்த் தீம்புளி
செவியடை தீரத் தேக்கிலைப் பகுக்கும்
புல்லி நன்னாட் டும்பர்ச் செல்லருஞ்
சுரமிறந் தேகினும் நீடலர்
அருண்மொழித் தேற்றிநம் அகன்றிசி னோரே.

- மாமூலனார்.

பெரிய பெண் யானைகளைப் பரிசிலாகப் பெறும் பாணர் போல வாயிலில் நின்று, அரிய கடிய காவலையுடைய பெரிய வீட்டின் ஒரு புறத்தில், சித்திரம் எழுதினாற் போன்ற திண்ணிய கதவை, பேய் உலாவு கின்ற நடுச்சாமத்தில், காவலர் உறங்கும் நேரம் பார்த்துத் திறந்து நம்மைப் புணர்ந்தார். அவர், நம்மிலும் சிறந்தவர்கள் இந்த உலகத்தில் இல்லையெனக் கூறிப் பல நாள் எனது பொங்கிய கூந்தலைக் காதலோடு தடவினார். அவர், நீர் வறண்டு திசைகளெல்லாம் வெம்ப, வழியிடத்தே வருகின்ற புதியவர் களுக்கு, இடையர், இளைய காளைகளிடத்துக் கட்டிய மூங்கிற் குழாய் களிடத்திருக்கும் இனிய புளியைக் காதடைப்புத் தீரும்படி தேக்கிலையில் பகுந்து கொடுக்கும், புல்லியின் நல்ல நாட்டுக்கு அப்பால் நீண்ட சுரவழியைக் கடந்து ஏகினார். அருண்மொழிகளால் தேற்றி நம்மைப் பிரிந்தோர் இவ்வாறு சென்றாராயினும் நீடித்துத் தங்கார்.

312. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சொல்லியது.)

- நெஞ்சுடம் படுதலின் ஒன்றுபுரிந் தடங்கி
இரவின் வருஉம் இடும்பை நீங்க
வரையக் கருதும் ஆயின் பெரிதுவந்து
ஓங்குவரை யிழிதரும் வீங்குபெயல் நீத்தம்
5. காந்தளஞ் சிறுகுடிக் கெளவை பேணாது
அரிமதர் மழைக்கண் சிவப்ப நாளைப்
பெருமலை நாடன் மார்புபுணை யாக
ஆடுகம் வம்மோ காதலந் தோழி
வேப்பயில் அடுக்கம் புதையக் கால்வீழ்த்து

10. இன்னிசை முரசின் இரங்கி ஒன்னார்
ஓடுபுறங் கண்ட தாடோய் தடக்கை
வெல்போர் வழி செல்சமத் துயர்த்து
அடுபுகழ் எஃகம் போலக்
கொடிபட மின்னிப் பாயின்றால் மழையே.

- மதுரை மருதன் இளநாகனார்.

தலைவர் மனம் உடம்படுதலின் உலகியலை நினைந்து அடங்கி, இரவில் வருதலாகிய இடும்பை நீங்க வரையக் கருதுவார். அவ்வாறாயின் யாம் பெரிதும் மகிழ்வோம்; மகிழ்ந்து, உயர்ந்த மலையிலிருந்து பெரிய பெயலுக்கு ஒழுகும் பெரிய நீரிடத்தே. ¹காந்தட் செடிகளுடைய, சிறிய குடி யிடத்தவரின் கௌவையைப் பொருட்படுத்தாது. செவ்வரிபடர்ந்த குளிர்ந்த கண்கள் சிவப்ப நாளைக்கு, அப் பெரிய மலைநாடன் மார்பே தெப்பமாகக் கொண்டு ஆடுவோம். அன்புடைய தோழி! வருகின்றாயோ? மூங்கில் வளர்ந்திருக்கும் மலைச் சாரல் மறையும்படி (முகில்) கால்கொண்டு, இனிய முரசின் ஓசைபோல முழங்கிப் பகைவர் ஓடும்படி புறங்கண்ட, தாளளவு நீண்ட பெரிய கையையும், வெல்கின்ற போரையுமுடைய பாண்டியனது போரிடத்து உயர்த்திய இரத்தந் தோய்ந்த புகழ்ப்படும் வேல்போலக் கொடி விட்டு மின்னி மழை பரக்கின்றது.

313. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.)

- இனிப்பிறி துண்டோ அஞ்சல் ஓம்பென
அணிக்கவின் வளர முயங்கி நெஞ்சம்
பிணித்தோர் சென்ற ஆறுநினைந் தல்கலுங்
குளித்துப்பொரு கயலிற் கண்பனி மல்க
5. ஐய வாக வெய்ய வயிரா
இரவும் எல்லையும் படரட வருந்தி
அரவுநுங்கு மதியின் நுதலொளி கரப்பத்
தம்மல தில்லா நம்மிவண் ஒழியப்
பொருள்புரிந் தகன்றன ராயினும் அருள்புரிந்து

1. நீரிடத்தே ஆடுவோம் என முடிக்குக.

10. வருவர் வாழி தோழி பெரிய
நிதியஞ் சொரிந்த நீவி போலப்
பாம்பூன் தேம்பும் வறங்கூர் கடத்திடை
நீங்கா வம்பலர் கணையிடத் தொலைந்தோர்
வசிபடு புண்ணின் குருதி மாந்தி
15. ஒற்றுச்செல் மாக்களின் ஓடுங்கிய குரல
இல்வழிப் படுஉங் காக்கைக்
கல்லுயர் பிறங்கல் மலையிறந் தோரே.

- பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

இனி அஞ்சத்தக்கது என்ன இருக்கின்றது அஞ்சா திருப்பாயென மிக அழகிய மலைச்சாரலிடத்தே வந்து முயங்கி எனது நெஞ்சைப் பிணித்தார். அவர் சென்ற வழியை நினைந்து தினமும் நீரிற் குளித்துப் பொருகின்ற கயல்மீனைப் போலக் கண் நீர் நிறைய ஐதாக நெடுமூச் செறிகின்றேன்; எறிந்து இரவும் பகலும் துன்பம் வருத்த வருந்திப் பாம்பு விழுங்கிய சந்திரனைப் போல நெற்றியின் ஒளி மறைந்தது. அவரை யில்லாது யான் இவ்வாறு வருந்த அவர் பொருள் செய்தற்குப் பிரிந்தார். திரவியத்தைக் கொட்டிய பைக்கூறைபோல, பாம்பு உடம்பு வெதும்பும் வறகடமிகுந்த காட்டிடத்துச் செல்கின்ற புதிய மாக்களின் கணையினால் மடிந்தவர்களது, பிளவுபட்ட புண்ணின் இரத்தத்தைக் குடித்து, உளவறியச் செல்லும் மனிதரைப் போல ஓடுங்கிய குரலவாய், வில்லுச் செல்லும் வழியே செல்லும் காக்கைளுடையதும் கற்கள் உயர்ந்ததுமாகிய சாரலுடைய மலையைக் கடந்தவர், அருள்புரிந்து வருவார், தோழி! வாழ்வாயாக.

314. முல்லை

(இது, வினைமுற்றிப் புகுந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.)

நீலத் தன்ன நீர்பொதி கருவின்
மாவிசம் பதிர முழங்கி ஆலியின்
நிலந்தண் ணென்று கானங் குழைப்ப
இனந்தேர் உழவர் இன்குர லியம்ப

5. மறியுடை மடப்பிணை தழீஇப் புறவில்
திரிமருப் பிரலை பைம்பயிர் உகை
ஆர்பெயல் உதவிய கார்செய் காலை
நூனெறி நுணங்கிய கானவில் புரவிக்
கல்லெனக் கறங்குமணி யியம்ப வல்லோன்
10. வாய்ச்செல் வணக்கிய தாப்பரி நெடுந்தேர்
ஈர்ப்புற இயங்குவழி யறுப்பத் தீந்தொடைப்
பையுள் நல்யாழ் செவ்வழி பிறப்ப
இந்நிலை வாரா ராயின் தந்திலை
எவன்கொல் பாண உரைத்திசிற் சிறிதெனக்
15. கடவுட் கற்பின் மடவோள் கூறச்
செய்வினை யழிந்த மையல் நெஞ்சில்
துனிகொள் பருவரல் தீர் வந்தோய்
இனிதுசெய் தனையால் வாழ்கநின் கண்ணி
வேலி சுற்றிய வால்வீ முல்லைப்
20. பெருந்தார் கமழும் விருந்தொலி கதுப்பின்
இன்னகை யிளையோள் கவவ
மன்னுக பெருமநின் மலர்ந்த மார்பே.

- மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் அம்மள்ளனார்.

நீலத்தைப் போன்ற நீரைப் பொதிந்து கருக் கொண்டமுகில் வானம் அதிரும்படி முழங்கும்; ஆலங்கட்டிபோல நிலம் குளிர்ந்து காடு குழையும் படியும், மாடுகளைத்தேடும் உழவர் இனிய குரலிற் கூப்பிடும்படியும், குட்டியையுடைய இளம் மாணைத் தழுவி, முல்லை நிலத்தே, முறுகிய கொம்புடைய ஆண்மான் பசிய பயிரை உண்ணும் படியும் கார்காலத்தைச் செய்து பெரிய மழை பெய்தது. இக் கார்காலத்தே, அசுவநூலிற் சொல்லிய படி வளைந்த காலையுடைய குதிரையின் கல்லென்று ஒலிக்கும் மணி, சத்தமிடப் பாகன், தார் அணிந்த குதிரை பூட்டிய உயர்ந்த தேரைச் செலுத்து வான். அதன் இரண்டு சில்லுகளும், செல்லுகின்ற வழியை வெட்டுதலின் இனிய யாழ்நரம்பிற் பிறக்கும் செவ்வழி என்னும் ஓசை உண்டாகும். இவ்வாறு அவர் வராராயின் என்னிலை என்னாகும், பாண, சொல்லுவாயாக,

கடவுட் கற்புடைய அவள் பாணனுக்குக் கூறினாள். அப்போது செய்வது அறியாது வருந்திய மயக்கந்தரும் நெஞ்சின் துயரைக் கொடுக்கும் வருத்தம் நீங்கும்படி வந்தவனே! இனியதைச் செய்தாய். நின்கண்ணி வாழ்வதாக. வேலியிடத்துச் சுற்றிய வெள்ளைப்பூவுடைய முல்லையின் பெரியமாலை கமழும், புதிதாகத் தழைத்த கூந்தலும் இனிய நகையுமுடையவள் முயங்கும் பொருட்டுப், பெரும! உன் மார்பு மலர்வதாக.

315. பாலை

(இது, மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.)

கூழையுங் குறுநெறிக் கொண்டன முலையும்
சூழி மென்முகஞ் செப்புடன் எதிரின
பெண்டுணை சான்றனள் இவளெனப் பன்மாண்
கண்டுணை யாக நோக்கி நெருநையும்

5. அயிர்த்தன்று மன்னே நெஞ்சம் பெயர்த்தும்
அறியா மையிற் செறியேன் யானே
பெரும்பெயர் வழுதி கூடல் அன்னதன்
அருங்கடி வியனகர்ச் சிலம்புங் கழியாள்
சேணுறச் சென்று வறுஞ்சனைக் கொல்கிப்
10. புறவுக்குயின் றுண்ட புன்காய் நெல்லிக்
கோடை யுதித்த குவிகட் பசங்காய்
அறுநூற் பளிங்கின் துளைக்காசு கடுப்ப
வறுநிலத் துதிரும் அத்தம் கதுமெனக்
கூர்வேல் விடலை பொய்ப்பப் போகிச்
3. சேக்குவள் கொல்லோ தானே தேக்கின்
அகலிலை குவித்த புதல்போல் குரம்பை
ஊன்புழக் கயரும் முன்றிற்
காண்டெழு வாழ்நர் சிறுகுடி யானே.

- குடவாயிற் கீர்த்தனார்.

கூந்தலும் சிறிய நெளிவுகொண்டது. முலைகளின் கூரிய மிருதுவான முகம், செப்புக்கள்போல் முகிழ்த்தன; தோழிப் பெண்களின் துணையை இவள் பெற்றிருக்கின்றாள் எனப்

பலமுறை கண்ணாற் பார்த்து நேற்றும் ஐயப்பட்டேன்; அதுதான் கழிந்தது. மனம் வேறுபட்டும் அறியாமையினால் அவளை வீட்டில் வைத்துக் காவல் காவேனாயினேன். அவள் பெரிய புகழையுடைய பாண்டியனது மதுரை போன்ற, தனது அரிய காவலையுடைய பெரிய மணையின் மதிலையும் தாண்டியறியாள். அவ்வகையினாள் தொலைவிடத்தே, வறண்ட சனையிடத்து ஒதுங்கி, புறாக்கள் கோதியுண்ட புல்லிய காயையுடைய நெல்லி, மேல் காற்றுக் குதித்த குவித்த கண்போன்ற பசிய காய், நூலறுந்து சிந்திய துளைத்த பளிங்கு மணிகளைப் போல வறண்ட நிலத்தே உதிர்ந்து கிடக்கும் வழியிடத்தே, கூரிய வேலையுடைய காதலன் பொய் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சென்றாள். அவள், தேக்கின் அகன்ற இலை மூடியிருக்கும் பற்றை போன்ற குடில் வீட்டில் இறைச்சிப் புழுக்கை உண்ணும் முற்றத்தையுடைய கானவர் வாழ்கின்ற சிறு குடியிடத் தில் தங்குவாளோ?

316. மருதம்

(இது, தலைமகற்கு வாயில் நேர்ந்த தோழி தலைமகளை நெருங்கிச் சொல்லியது.)

- துறையின் வழங்கும் பெருநீர்ப் பொய்கை
அரிமலர் ஆம்பல் மேய்ந்த நெறிமருப்பு
ஈர்ந்தன் எருமைச் சவல்படு முதுபோத்துத்
தூங்குசேற் றள்ளல் துஞ்சிப் பொழுதுபடப்
5. பைந்நிண வராஅல் குறையப் பெயர்த்து
குருஉக்கொடிப் பகன்றை சூடி மூதூர்ப்
போர்ச்செறி மள்ளரிற் புகுதரு மூரன்
தேர்தர வந்த தெரியழை நெகிழ்தோள்
ஊர்கொள் கல்லா மகளிர் தரத்தரப்
  10. பரத்தைமை தாங்கலோ விலனென வறிதுநீ
புலத்தல் ஓல்லுமோ மனைகெழு மடந்தை
அதுபுலந் துறைதல் வல்லி யோரே
செய்யோள் நீங்கச் சில்பதங் கொழித்துத்
தாமட் டுண்டு தமிழ ராகித்

15. தேமொழிப் புதல்வர் திரங்குமுலை சுவைப்ப
வைகுந் ராகுதல் அறிந்தும்
அறியா ரம்மவஃ தூடலு மோரே.

- ஓரம்போகியார்.

நீராடும் துறையிடத்தே பெரிய மீன் திரியும் ஆழ்ந்த நீரை
யுடைய பொய்கையிடத்தே, அழகிய ஆம்பல் மலரை மேய்ந்த
வளைந்த கொம்புடையதும், குளிர்ந்த ஈரமான முதுகையுடையது
மாகிய முதிய எருமை எருது, அசைகின்ற மிக்க சேற்றிடத்தே
உறங்கும்; பொழுதுபடப் பசிய நிணமுடைய பசியவரால் மீன்
ஊறுபடும்படி அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்று வெள்ளைப்
பகன்றைக் கொடியைச் சூடி மூதூரிடத்தே, போர் மிகுந்த
மள்ளரைப்போலச் செல்லும். இவ் வகையான மருத நிலத்தை
யுடையவனது தேர் ஏற்றி வருதலின் வந்த அழகிய ஆபரணங்
களை அணிந்த பரத்தையின் மெலிந்த தோள்களை அறிந்த (அலர்
தூற்றும்) மகளிர் அலர் தூற்றத் தூற்றப் பரத்தையரிடத்தே
செல்லுதலோ இவன் இலன் என நீ யறிவாயாக. நீ அவனுடன்
புலத்தல் இயலுமோ? வீட்டிலிருக்கும் மனைவியர் அவ்வாறு
புலந்து வாழ்தல் வல்லவர்களே! செல்வம் நீங்க, சிறிய அரிசியைக்
கொழித்துச் சமைத்து உண்டு, தனியராகி, இனியமொழியுடைய
புதல்வன் வறண்ட முலையைச் சுவைக்கும்படி வாழ்கின்றார்
ஆதலைத் தாம் அறிந்தும். (அவ்வாறு வருந்தும் பெண்கள்) அதனை
அறியமாட்டார்கள். (அதனை - கணவனோடு புலந்துறைதலை.)

317. பாலை

(இது, தலைமகன் வரவுணர்ந்த தோழி தலைமகளுக்குச் சொல்லியது.)

மாக விசம்பின் மழைதொழில் உலந்தெனப்
பாஅய் அன்ன பகலிருள் பரப்பிப்
புகைநிற உருவின் அற்சிரம் நீங்கக்
குவிமுனை முருக்கின் கூர்நுனை வையெயிற்று

5. நகைமுக மகளிர் ஊட்டுகிர் கடுக்கும்
முதிராப் பல்லிதழ் உதிரப் பாய்ந்துடன்
மலருண் வேட்கையின் சிதர்சிதர்ந் துகுப்பப்

பொன்செய் கன்னம் பொலிய வெள்ளி
நுண்கோல் அறைகுறைந் துதிர்வன போல

10. அரவ வண்டினம் ஊதுதொறுங் குரவத்து
ஓங்குசினை நறுவீ கோங்கலர் உறைப்பத்
துவைத்தெழு தும்பித் தவிரிசை விளரி
உதைத்துவிடு நரம்பின் இம்மென இமிரும்
மானே முற்ற காமர் வேனில்
15. வெயிலவிர் புரையும் வீத்தை மராஅத்துக்
குயிலிடு பூசல் எம்மொடு கேட்ப
வருவே மென்ற பருவம் ஆண்டை
இல்லை கொல்லென மெல்ல நோக்கி
நினைந்தன மிருந்தன மாகநயந் தாங்கு
20. உள்ளிய மருங்கின் உள்ளம் போல
வந்துநின் றனரே காதலர் நந்துறந்து
என்னுழி யதுகொல் தானே பன்னாள்
அன்னையும் அறிவுற அணங்கி
நன்னுதற் பாஅய பசலை நோயே.

- வடமோதங்கிழார்.

மேகம், பகற்காலத்தே, பாயைப் போன்று பரந்து இருளைப்
பரப்பி மழை பெய்யா தொழிதலும், புகைநிற உருவினதாகிய
முன்பனிக்காலம் நீங்கும். அப்பொழுது முருக்குகளில் அரும்பிய
குவிந்த முகைகளின் கூரிய முனை, நகைக்கும் முகமுடைய
மகளிரின் சிவப்பு ஊட்டிய நகங்களை ஒக்கும். உதிராத முருக்கம்
பூவின் பல இதழ்கள் உதிரும்படி வண்டுகள், மலரை உண்ணும்
விருப்பினால் பாய்ந்து சிதைத்து அவற்றை உதிரச் செய்யும்.
அதனால் வண்டுகளின் கன்னங்கள் பொன்னாற் செய்தன
போன்று விளங்கும். வெள்ளியினாற் செய்த அம்பு
பாறையிடத்தே முறிந்து விழுவன போல, ஆரவாரமுடைய
வண்டின் கூட்டம் ஊதுந்தோறும் குரவ மரத்தின் உயர்ந்த
கிளையிலுள்ள மணமுடைய பூ கோங்கமலரிடத்து உதிரும்.
அதனால் ஆரவாரித்தெழும் தும்பியின் தெளிந்த ஓசை, விளரிப்
பண்ணை விடுகின்ற நரம்பைப் போல இம்மென்று ஒலிக்கும்.

மான் மகிழ்கின்ற விரும்பத்தகுந்த இளவேனிலின் ஒளியை ஒத்த பூக்களையுடைய ஆச்சாமரத்துக் குயில் செய்யும் ஓசை எமக்குக் கேட்கும் காலத்து வருவோம் என்று அவர் கூறிச் சென்ற பருவம் அவ்விடத்தில் வரவில்லைப் போலும், என்று நினைத்து மெல்லெனப் பார்த்து வருந்தி இருந்தோம். இருந்தேமாக நாம் விரும்பியிருந்த மனம்போல் அவர் வந்து நின்றார். காதலர் என்னைத்துறந்தார் என்று முன் யான் சொன்னபொழுது அன்ணையும் அறியும்படி வருந்தி நல்ல நெற்றியிடத்தே பசலைநோய் பரந்தது.

318. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக்குறி வந்த தலைமகனை வரவு விலக்கி வரைவு கடாயது.)

கான மானதர் யானையும் வழங்கும்
வான மீமிசை உருமுநனி உரறும்
அரவும் புலியும் அஞ்சுதக வுடைய
இரவுச் சிறுநெறி தமியை வருதி

5. வரையிழி யருவிப் பாட்டொடு பிரசம்
முழவுச்சேர் நரம்பின் இம்மென இமிரும்
பழவிறல் நனந்தலைப் பயமலை நாட
மன்றல் வேண்டினும் பெறுகுவை ஒன்றோ
இன்றுதலை யாக வாரல் வரினே
10. ஏழுறு துயரம் யாமிவண் ஒழிய
ஏற்கண்டு பெயருங் காலை யாழநின்
கற்கெழு சிறுகுடி எய்திய பின்றை
ஊதல் வேண்டுமாற் சிறிதே வேட்டொடு
வேய்பயி லமுவுத்துப் பிரிந்தநின்
15. நாய்பயிர் குறிநிலை கொண்ட கோடே.

- கபிலர்.

காட்டிடத்தே மான் செல்லும் பாதையில் யானையும் செல்லும். வானத்தின்மீது இடி பெரிதும் இடிக்கும். பாம்பும் புலியும் அஞ்சுத்தக்கதாக வுடையவும், அவை இரவிற் றிரிகின்றனவு மாகிய சிறிய வழிகளிடத்தே இராக்காலத்தில் வருகின்றீர்.

மலையிடத்து அருவி ஒழுகும் ஓசையோடு வண்டுகள், மத்தளத் தோடு சேர்ந்த யாழ் ஓசைபோல இம்மென்று ஒலிக்கும். இவ்வாறு வளம் மிகுந்த பெரிய இடத்தில் நீரையுடைய மலை நாட! நீ மணந்துகொள்ள வேண்டினும் அதனைப் பெறுகுவை. இன்று முதலாக வராதீர். வரின் எம்மை வருத்தும் துயரத்தோடு யாம் இவ்விடத்தில் இருக்க, இருளிற் செல்லுமிடத்து, நின் மலையிடத் துள்ள சிறு குடியை அடைந்த பின்பு, நீ வேட்டை நாய்களோடு மூங்கில் வளரும் இடத்துச் சென்று, அந் நாய்களை பிரிந்த பின், அந் நாய்கள் சத்தத்தினால் நீ நிற்கும் இடத்தை அறியவேண்டி ஊதுகின்ற கொம்பை ஊதல் வேண்டும்.

319. பாலை

(இது, செலவுணர்த்திய தலைமகற்குத் தோழி செலவழுங்கச் சொல்லியது.)

மணிவாய்க் காக்கை மாநிற்ப் பெருங்கிளை
பிணிவீழ் ஆலத் தலங்குசினை யேறிக்
கொடுவில் எயினர் குறும்பிற் கூக்குங்
கடுவினை மறவர் வில்லிடத் தொலைந்தோர்

5. படுபிணங் கவரும் பாழ்படு நனந்தலை
அணங்கென உருத்த நோக்கின் ஐயென
நுணங்கிய நுசப்பின் நுண்கேழ் மாமைப்
பொன்வீ வேங்கைப் புதுமலர் புரைய
நன்னிறத் தெழுந்த சுணங்கணி வனமுலைச்
10. சுரும்பார் கூந்தற் பெருந்தோள் இவள்வயிற்
பிரிந்தனிர் அகறல் சூழின் அரும்பொருள்
எய்துக மாதோ நுமக்கே கொய்குழைத்
தனிரேர் அன்ன தாங்கரும் மதுகையள்
மெல்லியள் இளையள் நனிபேர் அன்பினள்
15. செல்வேம் என்னும் நும்மெதிர்
ஒழிவேம் என்னும் ஒண்மையோ இலளே.

- எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார்.

கரிய நிறவாயையுடைய காக்கை, கரிய பெரிய கிளை விழுது விட் டிருக்கும் ஆலமரத்தின் அசைகின்ற கொம்பர் மீது

ஏறி, கொடிய வில்லை யுடைய எயினரது குறும்பில் ஆரவாரஞ் செய்யும், கொடுந் தொழிலுடைய ஆறலைப்பாரது வில்லினால் இறந்தவர்களின் பிணத்தைக் கவரும். இவ்வகையான பாழ்பட்ட பெரிய இடத்தே, தெய்வப் பெண்ணின் அழகிய வடிவம், நுண்ணிதாக ஒடுங்கிய நாரியும், நுண்ணிய மாமை நிறமும், வேங்கையின் பொன்போன்ற புதிய மலரை ஒப்ப, அழகிய, மார்பிடத்தே எழுந்து, அழகு தேமல் படர்ந்த முலையும், வண்டு ஆரவாரஞ் செய்யும் கூந்தலும், பெரிய தோளுமுடைய இவளைப் பிரிந்து செல்லற்கு நினைத்தீ ராயின், சென்று அரிய பொருளைப் பெறுவீராக! கொய்த தளிரைப் போலத் தாங்குதற்கரிய தன்மையளும், மெல்லிய தன்மையும், இளமையும், மிகவும் பெரிய அன்புமுடையளுமாகிய அவள், பிரிவேம் என்று சொல்லும் உமது எதிரே இறப்பேம் என்னும் பெரிய குணம் எப்போது முடையள்.

320. நெய்தல்

(இது, பகற்குறிக்கண் வந்த தலைமகனைத் தோழிவரைவு கடாயது.)

ஒங்குதிரைப் பரப்பின் வாங்குவிசைக் கொளீஇத்
திமிலோன் தந்த கடுங்கண் வயமீன்
தழையணி யல்குற் செல்வத் தங்கையர்
விழுவயர் மறுகின் விலையெனப் பகருங்

5. கானலஞ் சிறுகுடிப் பெருநீர்ச் சேர்ப்ப
மலரேர் உண்கணைந் தோழி எவ்வம்
அலர்வாய் நீங்கநீ அருளாய் பொய்ப்பினும்
நெடுங்கழி துழைஇய குறுங்கால் அன்னம்
அடும்பமர் எக்கர் அஞ்சிறை உள்ளும்
10. தடவுநிலைப் புன்னைத் தாதணி பெருந்துறை
நடுங்கயிர் போழ்ந்த கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்
வண்டற் பாவை சிதைய வந்துநீ
தோள்புதி துண்ட ஞான்றைச்
சூளும் பொய்யோ கடலறி கரியே.

- மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார்.

உயர்ந்த திரையுடைய கடற்பரப்பில் தூண்டிலிடத்தே கொளுவித் திமிலன் கொண்டு வந்த கடிய கண்ணையுடைய சுறாமீனை, அல்குலிடத்தே தழைகளை உடுத்த செல்வத்தை யுடைய தங்கைமார், விழாக் கொண்டாடும் வீதியிடத்தே விலை கூறுவர். இவ்வாறான கடற்கரைச் சோலையிடத்தே சிறு குடிகளை யுடைய கடற்கரைத் தலைவ! மலர்போன்ற கண்களையுடைய தோழியின் வருத்தந் தரும் அலர் நீங்கும் பொருட்டு, நீ அருளாது பொய்ப்பினும் பொய்ப்பாயாக. நீண்ட கழியிடத்துத் துழாவிய குறிய காலுடைய அன்னம் அடும்பு நெருங்கிய மணலிடத்தே அழகிய சிறகைக் கோதுவதும், பெரிய புன்னையின் தாதினால் அழகு பெறுவதுமாகிய பெரிய துறையிடத்தே, மணலைப் பிளந்த, தாமரை மொட்டையுடைய உயர்ந்த தேரில், வண்டற் பாவை அழியும்படி வந்து, நீ அவள் தோளைப் புதிதாக அனுப வித்த போது செய்த சத்தியமும் பொய்யாகுமோ? அது கடலறிந்த சாட்சி யாகும்.

321. பாலை

(இது, மகட்போக்கிய செவிலி சொல்லியது.)

பசித்த யானைப் பழங்கண் அன்ன
வறுஞ்சனை முகந்த கோடைத் தெள்விளி
விசித்துவாங்கு பறையின் விடரகத் தியம்பக்
கதிர்க்கால் அம்பினை உணீஇய புகலேறு

5. குதிர்க்கால் இருப்பை வெண்பூ உண்ணாது
ஆண்குரல் விளிக்கும் சேண்பால் வியன்சரைப்
படுமணி இனநிறை உணீஇய கோவால்
விடுநிலம் உடைத்த கலுழ்க் கூவல்
கன்றுடை மடப்பிடி களிறொடு தடவரும்
10. புன்றலை மன்றத் தங்குடி சீயூர்த்
துணையொடு துச்சில் இருக்குங் கொல்லோ
கணையோர் அஞ்சாக் கடுங்கட் காளையொடு
எல்லி முன்னூறச் செல்லுங் கொல்லோ
எவ்வினை செய்கொல் நோகோ யானே

15. அரிபெய்து பொதிந்த தெரிசிலம்பு கழீஇ
யாயறி வறுதல் அஞ்சி
வேயுயர் பிறங்கல் மலையிறந் தோளே.

- கயமனார்.

பசித்த யானையின் வாட்டம்போல, வற்றிய சனையைத் தடவிய கோடைக்காற்றின் தெளிந்த சீழ்க்கைபோன்ற ஓசை, வார்கட்டிய பறை ஓசை போன்று, மலை வெடிப்புகளில் சென்று ஒலிக்கும். மெல்லிய காலுடைய பெண் மான் உண்பதற்கு, அதன் ஆண், குதிரின் கால்போன்ற இருப்பையின் வெள்ளிய பூவை உண்ணாது, வலிய குரலாற் கூப்பிடும். இவ் வகை யான தொலை விடத்தே பெரிய மடியையும், ஒலிக்கின்ற மணியையு முடைய பசுக் கூட்டங்கள் நீர் பருகும் பொருட்டு, இடையர், விடுநிலத்தே வெட்டிய நீருடைய துரவில், கன்றையுடைய இளைய யானை, களிறோடு பெருமையுடன் வரும். இவ் வகையான புல்லிய இடமுடைய மன்றத்தையும், அழகிய குடிகளையுமுடைய சிறிய ஊரிடத்து அவள் தனது காதலனோடு ஒதுங்கி இருக்க வல்லனோ? கணையுடைய அஞ்சாத தறுகண்மையுடைய காளையோடு முன்னே வருந்தச் சொல்வாளோ? வெயில் பெரிய வருத்தத்தைச் செய்யுமோ? இவற்றை நினைந்து யான் வருந்துகின்றேன். உள்ளிடும் மணி இட்ட அழகிய தண்டையைக் களைந்து, தாய் அறிதலை யஞ்சி, மூங்கில் உயர்ந்த சாரலுடைய மலையைக் கடந்தாள். (மலையைக் கடந்தவள், ஒதுங்கி யிருப்பாளோ? வருந்திச் செல்வாளோ? அவளை வெயில் வருத்துமோ? இவற்றை நினைந்து யான் வருந்துகின்றேன் என்று சேர்த்துக் கொள்க.)

322. குறிஞ்சி

(இது, அல்ல குறிப்பட்டுப் போகின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

வயங்குவெயில் ஞெமியப் பாஅய் மின் னுவசிபு
மயங்குதுளி பொழிந்த பானாட் கங்குல்
ஆராக் காமம் அடீஉநின் றலைப்ப
இறுவரை வீழ்நரின் நடுங்கித் தெறுவரப்

5. பாம்பெறி கோலிற் றமியை வைகித்
தேம்புதி கொல்லோ நெஞ்சே உருமிசைக்
களிறுகண் கூடிய வாண்மயங்கு ஞாட்பின்
ஒளிறுவேற் றானைக் கடுந்தேர்த் திதியன்
வருபுனல் இழிதரு மரம்பயில் இறும்பிற்
10. பிறையுறழ் மருப்பிற் கடுங்கட் பன்றிக்
குறையார் கொடுவரி குழுமுஞ் சாரல்
அறையுறு தீந்தேன் குறவர் அறுப்ப
முயலுநர் முற்றா ஏற்றரு நெடுஞ்சிமைப்
புகலரும் பொதியில் போலப்
15. பெறலருங் குரையணம் அணங்கி யோளே.

- பரணர்.

விளங்குகின்ற வெயிலைப் போல, நெருங்கப் பரந்து மின்னல் வளைந்தோடி, இருண்ட மழை பொழிந்த பாதி இரவில் அடங்காத காமம் அடுத்து நின்று வருத்துதலின் நெருங்கிய மலையிடத்தே வீழ்ந்தவர்களைப் போல நடுங்கி வருந்த, பாம்படிக்கும் கோலைப் போலத் தனிமையாயிருந்து வருந்துகின்றாயோ? நெஞ்சே! இடியைப் போலச் சத்தமிடும் யானைகள் இடத்தே திரண்டு நிற்கும், வாள் (வெட்டுவது தெரியாது) மயங்குகின்ற போர்க் களத்தையும், விளங்குகின்ற வேலையும், வேகமாகச் செல்லும் தேரையுமுடைய திதியனது, ஓடுகின்ற அருவி நீர் ஒழுகுகின்ற குறுங் காட்டில், பிறையை ஒத்த கொம்பும் தறுகண்மையும் உடைய பன்றியின் இறைச்சியை உண்ணப் புலிகள் கூடும் சாரலிலே, பாறையில் வைத்த இனிய தேன் கூடுகளைக் குறவர் அறுத்தெடுக்க முயன்றும் முடியாத ஏறுதற் குரிய சிகரமுடைய தாயிருக்கும் சொல்லுதற்கரிய புகழுடைய அதியனது பொதிய மலை. அம்மலையைப்போலப் பெறுதற்கரிய பெருமையுடைய எம்மைப் வருத்தியவளாவள்.

323. பாலை

(இது, பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியது.)

இம்மென் பேரலர் இவ்வூர் நம்வயிற்
செய்வோர் ஏச்சொல் வாடக் காதலர்
வருவர் என்பது வாய்வ தாகல்
ஐய செய்ய மதனில சிறியநின்

5. அடிநிலன் உறுதல் அஞ்சிப் பையத்
தடவரல் ஒதுக்கந் தகைகொள இயலிக்
காணிய வம்மோ கற்புமேம் படுவி
பலவுப்பல தடைஇய வேப்பயிலடுக்கத்து
யானைச் செல்லினம் கடுப்ப வானத்து
10. வயங்குகதிர் மழுங்கப் பாஅய்ப் பாம்பின்
பைபட இடிக்குங் கடுங்குரல் ஏற்றொடு
ஆலி யழிதுளி தலைஇக்
கால்வீழ்த் தன்றுநின் கதுப்புறம் புயலே.

- பறநாட்டுப் பெருங் கொற்றனார்.

இந்த மெல்லிய பெரிய அலரை, இவ்வூரிடத்தே எமக்குச் செய்வோரின் இறுமாப்பாகிய சொல் வாடக் காதலர் வருவாரென்பது மெய்யாவதாக. மிருதுவான சிவந்த வலியில்லாத சிறிய உனது அடிகள் நிலத்திற் படுவதை அஞ்சி, மெல்ல வளைந்து ஒதுங்கி அழகுபெற நடந்து காணும் பொருட்டு வருவாயாக. கற்பினால் மேம்பட்டவளே! பலா மரங்கள் பலவற்றை மறைத்து மூங்கில் வளர்கின்ற பக்கமலையிடத்துச் செல்லும் யானைக் கூட்டத்தைப் போல, முகில்கள் வானத்தே விளங்குகின்ற சூரியனின் ஒளி மழுங்கப் பரந்து பாம்பின் படம் நசிய இடிக்கும் கடிய இடியேற்றொடு, ஆலங்கட்டியோடு பொருந்திய மழையைப் பெய்து, உனது கூந்தலைப் போல் கருமையுடையதாய்க் கால் கொண்டது.

324. முல்லை

(இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் கருத்துணர்ந்து, உழையர் சொல்லியது.)

விருந்தும் பெறுகுநள் போலுந் திருந்திழைத்
தடமென் பணைத்தோள் மடமொழி யரிவை
தனிரியற் கிள்ளை இனிதின் எடுத்த
வளராப் பிள்ளைத் தூவி யன்ன

5. வார்பெயல் வளர்த்த பைப்பயிற் புறவிற்
பறைக்கண் அன்ன நிறைச்சுனை தோறுந்
துளிபடு மொக்குள் துள்ளுவன சாலத்
தொளிபொரு பொகுட்டுத் தோன்றுவன மாய
வளிசினை யுதிர்த்தலின் வெறிகொள்பு தாஅய்ச்
10. சிரற்சிற கேய்ப்ப அறற்கண் வரித்த
வண்டுண் நறுவீ துமித்த நேமி
தண்ணில மருங்கிற் போழ்ந்த வழியுள்
நிரைசெல் பாம்பின் விரைபுநீர் முடுகச்
செல்லும் நெடுந்தகை தேரே
15. முல்லை மாலை நகர்புகல் ஆய்ந்தே.

- ஓக்கூர் மாசாத்தியார்.

அழகிய ஆபரணமும் விசாலித்த பெரிய மிருதுவான திரண்ட தோளும், மடப்பமான பேச்சுமுடைய பெண், விருந்தினரைப் பெறுவள் போலும் (தன் கணவன் விருந்தாக வருதல்). தனிரின் நிறத்தையுடைய கிளி இனிதாகப் பொரித்த வளராத குஞ்சின் தூவிபோன்ற, மழைத்தாறுலுக்கு வளர்ந்த பசிய பயிருடைய முல்லை நிலக்காட்டில், பறைக்கண் போன்று நிறைந்த சுனைகள் கிடக்கும். அவைகள் தோறும் துளியைத் தெறிக்கின்ற குமிழிகள் துள்ளுவன போலச் சேற்றுடன் பொருகின்ற தாமரைக் கொட்டைகள் கிடக்கும். அவை மறையும்படி காற்று தாமரைப்பூவின் மகரந்தத்தை உதிர்க்கும். அதனால் வாசம் கொண்டனவாய் மீன்கொத்திப் பறவையின் சிறகுபோலக் கரிய கண்ணிடத்து வரியைப் பெற்ற வண்டுகள் நறிய தாமரைப் பூவை உண்ணும். அப் பூக்களை அறுத்த சில்லுகள் குளிர்ந்த நிலப்பக்கத்திற் பிளந்த வழியுள், பெருந்தகையின் உயர்ந்த தேர், முல்லை மலரும்

மாலைக்காலத்தே நகர் புகுதலை எண்ணி நிரையாச் செல்லும்
பாம்பின் விரைவோடு வேகமாகச் செல்லும்.

325. பாலை

(இது, கொண்டு நீங்கக்கருதி ஒழிந்த தலைமகன் பிரிவின்கண்,
தலைமகள், தோழிக்குச் சொல்லியது).

அம்ம வாழி தோழி காதலர்
வெண்மணல் நிவந்த பொலங்கடை நெடுநகர்
நளியிருங் கங்குற் புணர்குறி வாய்த்த
களவுங் கைம்மிக வளர்ந்தன் றன்னையும்

5. உட்கொண் டோவாள் காக்கும் பிற்பெரிது
இவனுறை வெவனோ அளியளென் றருளி
ஆடுநடைப் பொலிந்த புகற்சியின் நாடுகோள்
அள்ளனைப் பணித்த அதியன் பின்றை
வள்ளுயிர் மாக்கினை கண்ணவிந் தாங்கு
10. மலைகவின் அழிந்த கனைகடற் றருஞ்சுரம்
வெய்ய மன்றநின் வையெயிறுணீஇய
தண்மழை யொருநாள் தலைஇயிய ஒண்ணுதல்
ஓல்கியல் அரிவை நின்னொடு செல்கஞ்
சின்னாள் ஆன்றனை யாகெனப் பன்னாள்.
15. உலைவில் உள்ளமொடு வினைவலி யுறீஇ
எல்லாம் பெரும்பிறி தாக வடாஅது
நல்வேற் பாணன் நன்னாட் டுள்ளதை
வாட்கண் வானத் தென்றுழ் நீளிடை
ஆட்கொல் யானை அதர்பார்த் தல்கும்
20. சோலை அத்தம் மாலைப் போகி
ஓழியச் சென்றோர் மன்ற
பழியெவன் ஆங்கொல் நோய்தரு பாலே.

- மாமூலனார்.

தோழி! கேட்பாயாக, காதலர், வெள்ளிய மணல் பரப்பிய
அழகிய பெரிய மனையிடத்தே குளிர்ந்த இருண்ட இரவில்
குறியிடத்தே புணர்ந்த களவும் கைகடந்து வருகின்றது. அன்னையும்

இதனை அறிந்து இடை விடாது காவல் புரிவாள். இரங்கத்தக்கவள்
பின்பு இவ்விடத்தில் உறைவது எப்படியோ என்று சொல்லி
அருள் செய்தார்; அருள் செய்து, ஆடுகின்ற நடையையும், மிக்க
வெற்றியையும் விரும்புகின்ற கொள்ளனை, அதியன் பணிந்த
பின்பு, பெரிதும் ஒலிக்கின்றயெரிய கிணைப்பறை அடங்கினது.
அது போல மலை அழகழிந்து, பெரிய கடல் போன்ற அரிய சுரம்
வெப்பமா யிருக்கும்; மிகவும் உனது கூரிய எயிறிடத்தூறிய நீரை
உண்ணுதற்கு, குளிர்ந்த மழை ஒரு நாட் பெய்யும் போது, ஒள்ளிய
நெற்றியும் ஒடுங்கு கின்ற இயல்பு முடைய பெண்ணே! உன்னோடு
செல்வேன்; சிறிது நாள் அடங்கியிருப்பாயாக, என்று பல நாட்களாக
வருத்தமில்லாத மனத்தோடு, செல்வதை வலியுறுத்தினார்.
இவையெல்லாம் வேறாக, வடக்கே, நல்ல வேலையுடைய
பாணனது நல்ல நாட்டுள் பெரிய விளங்கும் இடமுடைய
வானத்து வெயில் எறிக்கும் நீண்டவழியில் ஆளைக் கொல்லும்
யானை வழியைப் பார்த்து ஒதுங்கி நிற்கும் சோலையுடைய
வழியை மாலையிற் கடக்கச் சென்றவரது பெரிய பழி என்னோ?
அது எனக்கு நோய் செய்யும் தன்மையால்.

326. மருதம்

(இது, தோழி தலைமகளை வாயின் மறுத்தது.)

ஊரல் அவ்வாய் உருத்த தித்திப்
பேரமர் மழைக்கட் பெருந்தோட் சிறுநுதல்
நல்லன் அம்ம குறுமகள் செல்வர்
கடுந்தேர் குழித்த ஞெள்ளல் ஆங்கண்

5. நெடுங்கொடி நுடங்கும் அட்ட வாயில்
இருங்கதிக் கழனிப் பெருங்கவின் அன்ன
நலம்பா ராட்டி நடையெழிற் பொலிந்து
விழவிற் செலீஇயர் வேண்டும் வென்வேல்
இழையணி யானைச் சோழன் மறவன்
10. கழையளந் தறியாக் காவிரிப் படப்பைப்
புனன்மலி புதவிற் போலார் கிழவோன்
பழையன் ஓக்கிய வேல்போற்
பிழையல கண்ணவள் நோக்கியோர் திறத்தே.

- பரணர்.

விரும்பும் வெற்றிவேலும், ஆபரணமணிந்த யானையும் உடைய சோழனது படைவீரன், மூங்கிற் கோலால் ஆழ மறிய முடியாத காவிரியாற் றின் ஊர்ப்புறத்தே நீர் நிறைந்த வாயிலிடத்துப், போர் செய்பவனாகிய பழையனை நோக்கி விட்ட வேல் போல பிழையாத கண்ணையுடைய பரத்தை நோக்கிய தன்மையுடையன. நீ, ஊரற்பறவையின் அழகிய வாயிடத்துள்ள புள்ளிபோன்று அழகிய தேமலும், பெரிய குளிர்ந்த கண்ணும் பெரிய தோளும் சிறிய நெற்றியுமுடைய வளாகிய சிறிய பரத்தையை, செல்வரது விரைந்த தேர் பள்ளஞ் செய்த வீதியிடத்தே நீண்ட கொடி அசைகின்ற மேல்மாடத்து, பெரிய நெற்கதிரையுடைய மருத நிலத்து அழகைப் போல அழகைப் பாராட்டி விழாவுக்குச் செல்லுக. (வேலைப் போலத் தப்பாத பார்வையைப் பெற்ற நீர் அவளது அழகைப் பாராட்டி விழாவுக்குச் செல்வீராக இங்கு நிலலாதீர் என்றவாறு.)

327. பாலை

(இது, பொருள் கடை கூட்டிய நெஞ்சினைக் கழறியது.)

இன்பமும் இடும்பையும் புணர்வும் பிரிவும்
நன்பகல் அமையமும் இரவும் போல
வேறுவே நியல ஆகி மாறெதிர்ந்து
உளவென உணர்ந்தனை யாயின் ஓரூஉம்

5. இன்னா வெஞ்சரம் நன்னசை தூரப்பத்
துன்னலுந் தகுமோ துணிவில் நெஞ்சே
நீசெல வலித்தனை யாயின் யாவதும்
நினைதலுஞ் செய்தியோ எம்மே கனைகதிர்
ஆவி அவ்வரி நீரென நசைஇ
10. மாதவப் பரிக்கும் மரல்திரங்கு நனந்தலைக்
களர்கால் யாத்த கண்ணகன் பரப்பிற்
செவ்வரைக் கொழிநீர் கடுப்ப அரவின்
அவ்வரி யுரிவை அணவரு மருங்கிற்
புற்றரை யாத்த புலர்சினை மரத்த
15. மைந்நிற உருவின் மணிக்கக் காக்கை
பைந்நிணங் கவரும் படுபிணக் கவலைச்

சென்றோர் செல்புறத் திரங்கார் கொன்றோர்
கோல்கழிபு இரங்கும் அரூ
வேய்பயில் அழுவம் இறந்த பின்னே.

- மருங்கூர்ப்பாகைச் சாத்தன் பூதனார்.

இன்பமும் துன்பமும் புணர்வும் பிரிவும் நல்ல பகல் நேரமும் இரவுபோலவும் வேறு வேறு தன்மையுடையனவாகி ஒன்றோடு ஒன்று மாறுபட்டுள்ளன. இதனை அறிந்தாயாயின், துணிவினையுடைய நெஞ்சே! இனிமையில்லாத கொடிய சுரத்தே பிரிந்து செல்வதை நல்ல ஆசை தூண்டச் செல்லுதலும் தகுமோ? நீ செல்வதற்குத் தூண்டினாயானால் எமக்கு நிகழ்வதையும் நினைத்தாயோ? நெருங்கிய வெயிலுக்கு எழுகின்ற ஆவியை அழகிய அலைகளையுடைய நீரென்று விரும்பி மிருகங்கள் மிகவும் செல்வதும், மரல் வாடுகின்றதுமாயிருக்கும் அகன்ற இடம். உவர் நிறைந்த இடமகன்ற அவ்விடத்தில், சிவந்த வரை களையுடைய கலங்கல் நீரைப்போலப், பாம்பின் அழகிய வரி களையுடைய உரி, புற்றின் பக்கத்தே கிடக்கும். புற்று அரையை மூடியிருக்கின்ற காய்ந்த கிளைகளுடைய மரத்தி லிருக்கும் கரிய கண்ணையுடைய காக்கை, இறந்த பிணங்கள் கிடக்கும் கவர்ப்பட்ட வழிகளில் பசிய ஊணைக் கவரும். அவ் வழியாற் செல்வோர் தாம் செல்வதற்கிரங்காது கொல்லப்பட்டவர்களது அம்பைப் பிடுங்கி வருந்துவர். இவ்வாறான வழியுடைய மூங்கில் வளரும் காட்டைக் கடந்த பின்பு எமக்கு ஆவதும் நினைத்தையோ?

(தூண்டினாயானால் போனபின்பு ஆவதும் நினைத்தையோ என்று கூட்டுக.)

328. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக் குறிச் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லெடுப்பத் தலைவி சொல்லியது.)

வழையமல் அடுக்கத்து வலனேர்பு வயிரியர்
முழுவதிர்ந் தன்ன முழக்கத்து ஏறோடு
உரவுப் பெயல் பொழிந்த நள்ளென் யாமத்து
அரவின் பைந்தலை இடறிப் பானாள்

5. இரவின் வந்தெம் இடைமுலை பொருந்தித்
துணிகண் அகல வளைஇக் கங்குலின்
இனிதின் இயைந்த நன்பவர் முனிதல்
தெற்றா குதனற் கறிந்தன மாயின்
இலங்குவளை நெகிழ்ப் பரந்துபடர் அலைப்பயாம்
10. முயங்குதொறும் முயங்குதொறும் உயங்க முகந்துகொண்டு
அடக்குவம் மன்னோ தோழி மடப்பிடி
மழைதவழ் சிலம்பிற் கடுஞ்சூல் ஈன்று
கழைதின் யாக்கை விழைகளிறு தைவர
வாழையஞ் சிலம்பிற் றுஞ்சஞ்
15. சாரல் நாடன் சாயன் மார்பே.

- மதுரைப் பண்டவாணிகள் இளந்தேவனார்.

சுரபுன்னை செறிந்த சாரலில் வெற்றியாலுயர்ந்த கூத்தரது மேளம் ஒலித்தாற்போன்ற முழக்கமுடைய இடியேறோடு பெரிய மழை நடுச் சாமத்திற் பெய்தது. அந் நேரத்துப் பாம்பின் தலையை இடறிக்கொண்டு, நடுச்சாம இரவில் வந்து, வருந்துகின்ற முலைகளைப் பொருந்தித் துன்பம் அகலும்படி தழுவி, இராக் காலத்தில் பொருந்திய அன்பராயினார். அவர் அந்த நட்பை வெறுக்க, வளைகழலவும் அலர்பரந்து ஒலிக்கவும் நாம் இவ் வாறாகுதலை அறிந்தனமாயின், இளைய பெண் யானை, மழை தவழ்கின்ற சாரலில் முற்றிய கருப்பத்தை ஈன்று மூங்கிலை அருந்தும்போது, அதன் அழகை விரும்பிய ஆண் யானை தடவ வாழை சூழ்ந்த சாரலிடத்தே அது உறங்குகின்ற மலைநாடனது அழகிய மாம்பை, முயங்குந்தோறும் முயங்குந் தோறும் முயக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அடங்கியிருப்போம். தோழி!

329. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

பூங்கணும் நுதலும் பசப்ப நோய் கூர்ந்து
ஈங்கியான் வருந்தவும் நீங்குதல் துணிந்து
வாழ்தல் வல்லுந் ராயிற் காதலர்
குவிந்த குரம்பை அங்குடிச் சீறார்ப்

5. படுமணி யியம்பப் பகலியைந்து உமணர்
கொடுநுகம் பிணித்த செங்கயிற் றொழுகைப்
பகடயாக் கொள்ளும் வெம்முனைத் துகடொகுத்து
எறிவளி சுழற்றும் அத்தஞ் சிறிதசைந்து
ஏகுவர் கொல்லோ தாமே பாய்கொள்பு
10. உறுவெரிந் ஓடிக்குஞ் சிறுவரிக் குருளை
நெடுநல் யானை நீர்நசைக் கிட்ட
கைகறிந் தூரறும் மைதூங்கு இறும்பில்
புலிபுக்கு ஈனும் வறுஞ்சனைப்
பனிபடு சிமையப் பன்மலை யிறந்தே.

- உறையூர் முதுகூத்தனார்.

அழகிய கண்ணும் நெற்றியும் பசக்கும்படி நோய் மிகுந்து இவ்விடத் தில் யான் வருந்தவும், காதலர் பிரிதலைத் துணிந்து வாழ்தல் வல்லுநரானார். அவ்வாறானாராயின், குவிந்த சிறிய குடில்களையுடைய சிறு ஊரிடத்தே பெரிய மணி ஒலிக்க, உமணர், வளைந்த நுகத்தே, நுகத்தாணியை இட்டுப் பிணித்த சிவந்த கயிறுடைய வண்டியிடத்து, எருதுகளைப் பூட்டிச் செல்லும், கொடிய இடத்தே, காற்றுப் புழுதியைத் திரட்டிச் சுழற்றி எறிகின்ற வழியிடத்தே மெல்ல நடந்து செல்வார். பாய்கின்ற, நெருப்புப் போன்ற சிறிய வரிகளையுடைய புலிக்குட்டி, பெரிய நல்ல யானை நீரை விரும்பி உண்ணுதற்கு இட்ட தும்பிக்கையைக் கடித்து முழங்கும், இருண்ட குறுங்காட்டில் புலி புகுந்து குட்டி ஈனும், வற்றிய சனையையுடைய பனி படுகின்ற சிகர முடைய பல மலைகளைக் கடந்து செல்வார். (பல மலைகளைக் கடந்து புழுதியைக் காற்றுச் சுழற்றி எறிகின்ற வழியிடத்தே நடந்து செல்வார் எனச் சேர்த்துக் கொள்க.)

330. நெய்தல்

(இது, தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலை மகட்குக்குறை நயப்பக் கூறியது.)

கழிப்பூக் குற்றுங் கானல் அல்கியும்
வண்டற் பாலை வரிமணல் அயர்ந்தும்
இன்புறப் புணர்ந்தும் இளிவரப் பணிந்தும்
தன்றுயர் வெளிப்படத் தவறில் நந்துயர்

5. அறியா மையின் அயர்ந்த நெஞ்சமொடு
செல்லும் அன்னோ மெல்லம் புலம்பன்
செல்வோன் பெயர்புறத் திரங்கி முன்னின்று
தகைஇய சென்றவென் நிறையில் நெஞ்சம்
எய்தின்று கொல்லோ தானே எய்தியும்
10. காமஞ் செப்ப நாணின்று கொல்லோ
உதுவ காணவர் ஊர்ந்த தேரே
குப்பை வெண்மணற் குவவுமிசை யானும்
எக்கர்த் தாழை மடல்வயி னானும்
ஆய்கொடிப் பாசடும்பு அரிய ஊர்பிழிபு
15. சிறுகுடிப் பரதவர் பெருங்கடன் மடுத்த
கடுஞ்செலற் கொடுந்திமில் போல
நிவந்துபடு தோற்றமொ டுகந்துமா யும்மே.

- உலோச்சனார்.

மெல்லிய தன்மையுடைய தலைவன் கழியிடத்தே பூக்களைக் கொய்யும் சோலையிடத்தே தங்கியும், வரித்த மணலிடத்தே வண்டற்பாவை செய்து விளையாடியும், இனிமையாகப் புணர்ந்தும், எளிமை தோன்றப் பணிந்தும் தனது வருத்தம் வெளிப்படத் தனது துயரை வெளிப்படுத்தினான். அவன் இப்பொழுது முன்னை நிலைமையிற் றவறி நமது துயர் அறியாமையின் மறந்த நெஞ்சோடு செல்வான். அவ்வாறு செல்கின்றவன் செல்வதற்கு வருந்தி முன்னின்று தடுக்கச் சென்றது எனது தங்காத நெஞ்சம் - அது அவ்வாறு முடிந்ததோ? அது முடிந்ததும் காமத்தைக் கூற நாணி நின்றது. அவர் ஊர்ந்து வந்ததேர் உவ்விடத்துள்ளது. குவிந்த வெண்மணற் கும் பத்துக்கு மேலும், கடற்கரைத் தாழை மடலிடத்தும், அழகிய பசிய அடுப்பப் கொடிகள் நெரிய ஊர்ந்து சென்று, சிறிய குடியிடந் துள்ள பரதவர் பெரிய கடலிடத்தே விட்ட விரைவிற் செல்லும் வளைந்த படகுபோல உயர்ந்து தெரியும் தோற்றத்தோடு கடந்து செல்லும்.

331. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின் கண் தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

நீடுநிலை அரைய செங்குழை இருப்பைக்
கோடுகடைந் தன்ன கொள்ளை வான்பூ
ஆடுபரந் தன்ன ஈனல் எண்கின்
சேடுசினை யுரீஇ உண்ட மிச்சில்

5. பைங்குழைத் தழையர் பழையர் மகளிர்
கண்டிரள் நீளமைக் கடிப்பிற் றொகுத்துக்
குன்றகச் சிறுகுடி மறுகுதொறும் மறுகுமஞ்
சீறார் நாடு பலபிறக் கொழியச்
சென்றோர் அன்பிலர் தோழி என்றும்
10. அருந்துறை முற்றிய கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்ப்
பாணர் ஆர்ப்பப் பலகலம் உதவி
நாளவை யிருந்த நனைமகிழ் திதியன்
வேளிரொடு பொரீஇய கழித்த
வாள்வாய் அன்ன வறுஞ்சுரம் இறந்தே.

- மாமூலனார்.

உயர்ந்த அடியும் சிவந்த இலைகளுமுடைய இருப்பையின், கொம்பைக் கடைந்தது போன்ற மிகுந்த வெள்ளைப் பூவை ஆடு பரந்ததுபோல, ஈன்ற கரடியின், இளைய குட்டிகள் உருவி உண்ணும். அவை உண்டு விட்ட மிச்சத்தைப் பசிய குழையைத் தழையுடையாக அணிந்த பழையர் மகளிர், **கண்கள் திரண்ட நீண்ட மூங்கிற் குழல்களில் பொறுக்கிப் போடுவார்கள்.** அதனை மலையிடத் துள்ள சிறு குடியின் வீதி தோறும் உள்ளவர்கள் உண்பார்கள். இவ்வகையான சிறிய ஊரையுடைய நாடுகள் பல பிறகே கழிய அன்பில்லாதவர் சென்றார். தோழி! எப்பொழுதும், அரிய இசைத் துறை முற்றிய, கரிய கோட்டுச் சிறிய யாழையுடைய யாழ்ப் பாணர் பாடப் பல ஆபரணங்களையும் கொடுத்து நாள் ஒலக்கம் இருந்த கள்ளில் மகிழ்கின்ற **திதியன், வேளிரோடு** போர் செய்ய உருவிய வாளின் வாய் போன்ற அருஞ்சுரத்தை அவர் கடந்தார். (அரிய சுரத்தைக் கடந்து, சிறிய ஊரையுடைய நாடுகள் பல பிறகே கழிய அன்பிலாதவர் சென்றார் எனக் கூட்டுக.)

332. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக்குறிச், சிறைப் புறமாகத் தோழிக்குத் தலைமகள் இயற்பட மொழிந்தது.)

முளைவளர் முதல மூங்கில் முருக்கிக்
கிளையொடு மேய்ந்த கேழ்கிளர் யானை
நீர்நசை மருங்கின் நிறம்பார்த் தொடுங்கிய
பொருமுரண் உழுவை தொலைச்சிக் கூர்நுணைக்

5. குருதிச் செங்கோட் டழிதுளி கழாஅக்
கன்முகை அடுக்கத்து மென்மெல இயலிச்
செறுபகை வாட்டிய செம்மலொ டறுகால்
யாழிசைப் பறவை இமிரப் பிடிபுணர்ந்து
வாழையஞ் சிலம்பிற் றுஞ்சம் நாடன்
10. நிற்புரைத் தக்க சாயலன் எனநீ
அன்புரைத் தடங்கக் கூறிய இன்சொல்
வாய்த்தன வாழி தோழி வேட்டோர்க்கு
அமிழ்தத் தன்ன கமழ்தார் மார்பின்
வண்டிடைப் படாஅ முயக்கமும்
15. தண்டாக் காதலும் தலை நாள் போன்மே.

- கபிலர்.

மட்டம் வளர்கின்ற மூங்கிலை அழித்துத், தனது கிளையொடு நின்று நிறம் விளங்குகின்ற யானை மேயும். அது, (மிருகங்கள்) நீர் குடிக்க வரும் பக்கத்தில் மிருகங்களைப் பார்த்துப் பதுங்கியிருந்த பெரிய வலியுடைய புலியைக் கொண்டு, கூரிய கொம்பிடத் துள்ள இரத்தத்தை மழைத்துமியிற் கழுவும். கழுவி கன்முகை களுடைய சாரலில் மெல்ல மெல்லச் சென்று எதிர்த்த பகையைக் கொன்ற இறுமாப்புடன் வண்டு அசுணப்புள் போல ஒலிக்கப் பிடியைப் புணர்ந்து வாழையுடைய அழகிய சாரலில் உறங்கும். இவ்வகையான மலை நாடன் இன்பமான வார்த்தையும் தகுதியான அழகுமுடையன் எனநீ அன்று அன்பாகக் கூறி, யான் என்று அடங்கியிருக்கும்படி சொல்லிய இனிய வார்த்தை மெய்யாயிற்று. தோழி! கேட்பாயாக, விரும்பியவர்களுக்கு அமிழ்தம்போன்ற

மாலை மணம் வீசுகின்ற மார்பின் துன்பம் வருத்தாத முயக்கமும் குறைவு படாக் காதலும் முன் நாட் போன்றதே.

333. பாலை

(இது, பிரிவிடை வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

யாஅ ஒண்டளிர் அரக்குவிதிர் தன்னநின்
ஆக மேனி அம்பசப் பூர
அழிவுபெரி துடையை யாகி அவர்வயின்
பழிதலைத் தருதல் வேண்டுதி மொழிகொண்டு

5. தாங்கல் ஒல்லுமோ மற்றே ஆங்குநின்
எவ்வம் பெருமை உரைப்பின் செய்பொருள்
வயங்கா தாயினும் பயங்கெடத் தூக்கி
நீடலர் வாழி தோழி கோடையிற்
குருத்திறுபு உக்க வருத்தம் சொலாது
10. தூம்புடைத் துய்த்தலைக் கூம்பு திரங்கிய
வேனில் வெளிற்றுப்பனை போலக் கையெடுத்து
யானைப் பெருநிறை வானம் பயிரும்
மலைச்சேண் இகந்தனர் ஆயினும் நிலைபெயர்ந்து
நாளிடைப் படாது வருவர் நமரெனப்
15. பயந்தரு கொள்கையின் நயந்தலை திரியாது
நின்வாய் இன்மொழி நன்வா யாக
வருவர் ஆயினோ நன்றே வாராது
அவணர் காதலர் ஆயினும் இவணம்
பசலை மாய்தல் எளிதுமற் றில்ல
20. சென்ற தேஎத்துச் செய்வினை முற்றி
மறுதரல் உள்ளத்தர் எனினும்
குறுகுபெரு நசையொடு தூதுவரப் பெறினே.

- கல்லாடனார்.

யாமரத்தின் வெள்ளிய தளிரிடத்து அரக்கைப் பூசியது போன்ற உனது உடல் நிறம் பசப்பூரப் பெரிய வருத்த முடையையாகி அவரிடத்தே பழியைச் சுமத்த விரும்புகின்றாய்.

அதனை மொழியினாற் சொல்லித் தாங்குதல் முடியுமோ? உனது துயரின் பெருமையைக் கூறின் தேடப்படும் பொருள் கிடையா தாயினும், அது கெடும்படி நினைத்து தரிக்க மாட்டார். தோழி! கேட்பாயாக. கோடைகாலத்தே பனையின் குருத்து ஓடிந்து விழும். அது தனது வருத்தத்தைச் சொல்லமாட்டாததாக, துவாரமுடையதும், சிம்புகள் உடையதுமாகிய அதன் தலை கூம்பிவாடும். அவ்வேனிற் காலத்து உள்ளீடில்லாத பனை போல யானைகள் கையைத்தூக்கி வானத்தே சத்தமிடும். இவ் வகையான மலையைக் கடந்து தொலைவிற் சென்றனரா யினும், 'அன்பர் அவ்விடத்தைவிட்டு நாட்படாது வருவார்,' என மகிழ்ச்சி தரும் தன்மையில் நன்மை கெடாது நின்வாயிடத்திற் பிறந்த நன் மொழி நன்மையாகும்படி வருவராயின் நன்மையாகும்; வாராது காதலர் அவ்விடத் தராயினும் இப் பசலை நிறம் போதல் எளிதல்ல. சென்ற தேசத்தில் செய்யும் கருமம் முடித்து மீளும் உள்ளத்தர் எனினும் வரும் பெரும் விருப்போடு அவர் தூதனுப்பின் நன்றாகும்.

334. முல்லை

(இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.)

ஓடா நல்லேற் றுரிவை தைஇய
ஆடுகொண் முரசம் இழுமென முழங்க
நாடுதிறை கொண்டன மாயின் பாக
பாடிமீழ் கடலின் எழுந்த சம்மையொடு

5. பெருங்களிற்றுத் தடக்கை புரையக் கால்வீழ்த்து
இரும்பிடித் தொழுதியின் ஈண்டுவன குழீஇ
வணங்கிறை மகளிர் அயர்ந்தனர் ஆடும்
கழங்குறழ் ஆலியொடு கதமுறை சிதறிப்
பெயறொடங் கின்றால் வானம் வானின்
10. வயங்குசிறை அன்னத்து நிரைபறை கடுப்ப
நால்குடன் பூண்ட கானவில் புரவிக்
கொடிஞ்சி நெடுந்தேர் கடும்பரி தவிராது
இனமயில் அகவுங் கார்கொள் வியன்புனத்து
நோன்கூட் டாழி ஈர்நிலம் துயிப்ப

15. ஈண்டே காணக் கடவுமதி பூங்கேழ்ப்
பொலிவன அமர்த்த உண்கண்
ஓலிபல் கூந்தல் ஆய்சிறு நுதலை.

- மதுரைக் கூத்தனார்.

போரிடத்து ஓடாத நல்ல ஏற்றின் தோலைப் (போர்த்துக்) கட்டிய வெற்றிமுரசம் இனிய ஓசையுடன் ஒலிக்க, நாட்டைத் திறையாகப் பெற்றேம். பாகனே! பெரிய ஓசையுடைய கடலில் எழுந்த ஆரவாரத்தோடு, பெரிய களிற்றின் பெரிய கை போலக் காற்கொண்டு, கரிய பிடிகூட்டங்கள் திரளுவனபோலத் திரண்டு, வளைந்த குழையுடைய பெண்கள் மகிழ்ந்து ஆடும் கழங்கை ஒத்த ஆலங்கட்டியோடு நெருங்கிய துளிகளைச் சிதறி மழை பெய்து முகில்கள் ஓடுங்கின; வானத்தே, விளங்குகின்ற சிறகுடைய அன்னங்கள் நிரையாகப் பறப்பனபோல, நான்கு காற்றைப்போல் செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய தாமரை மொட்டையுடைய நெடிய தேர், கடிய வேகம் நீங்காது. மயிற் கூட்டங்கள் ஆடுகின்ற கார்காலத்தைக் கொண்ட பெரிய கொல்லையிடத்து, வலிய சூட்டையுடைய சில்லு ஈர நிலத்தை வெட்டச் செலுத்து; பூவின் அழகை உடைய கண்ணும் தழைத்த நெருங்கிய கூந்தலும் அழகிய சிறிய நெற்றியுமுடையவளை இப்பொழுது நான் காணும் பொருட்டு.

335. பாலை

(இது, தலைமகன் பொருள்கடை கூட்டிய நெஞ்சினைக் கழறிச் செல்வமுங்கியது.)

இருள்படு நெஞ்சத் திடும்பை தீர்க்கும்
அருணன் குடைய ராயினு மீதல்
பொருளில் லோர்க்கஃ தியையா தாகுதல்
யானு மறிவென் மன்னே யானைதன்

5. கொன்மருப் பொடியக் குத்திச் சினஞ்சிறந்து
இன்னா வேனில் இன்றுணை யார
முளிசினை யாஅத்துப் பொளிபினற் தூட்டப்
புலம்புவிற் றிருந்த நிலம்பகு வெஞ்சரம்
அரிய வல்லமன் னமக்கே விரிதார்

10. ஆடுகொள் முரசின் அடுபோர்ச் செழியன்
மாட மூதூர் மதிற் புறந் தழீஇ
நீடுவெயில் உழந்த குறியிறைக் கணைக்கால்
தொடையமை பல்மலர்த் தோடுபொதிந் தியாத்த
குடையோ ரன்ன கோளமை யெருத்திற்
15. பாளை பற்றிழிந் தொழியப் புறஞ்சேர்பு
வாள்வடித் தன்ன வயிறுடை பொதிய
நாளுறத் தோன்றிய நயவரு வனப்பின்
ஆரத் தன்ன அணிகிளர் புதுப்பூ
வாருறு கவரியின் வண்டுண விரிய
20. முத்தின் அன்ன வெள்வீ தாஅய்
அலகின் அன்ன அரிநிறத் தாலி
நகைநனி வளர்க்குஞ் சிறப்பிற் றகைமிகப்
பூவொடு வளர்ந்த மூவாப் பசங்காய்
நீரினு மினிய வாகிக் கூரெயிற்று
25. அமிழ்தம் ஊறுஞ் செவ்வாய்
ஓண்டொடிக் குறுமகட் கொண்டனம் செலினே.

- மதுரைத் தத்தங் கண்ணனார்.

மயக்கமடையும் நெஞ்சத்தின் துயரைத் தீர்க்கும் அருட்குண
முடையவ ராயினும், ஈதல் பொருளில்லாதவர்களுக்கு முடியாதா
தலையானும் அறிவேன். யானை தன் அச்சந்தரும் கொம்பு
முறியும்படி குத்திக் கோபம் மிகுந்து, இனிமையில்லாத வேனிற்
காலத்து, இனிய பெண் யானை உண்பதற்கு வறண்ட கிளைகளை
யுடைய ஆச்சாமரத்துப் பொளியைப் பிளந்து ஊட்டும். இவ்வாறு
வருந்தும்படி கிடந்த நிலம் பிளந்த அரிய வழியே செல்லுதல்,
நமக்கு அரிதல்ல. பெரிய கொடிப்படையிடத்தே முழக்கப்படும்
முரசினையும், வெற்றிப் போரையுமுடைய பாண்டியனது,
மாடங் களையுடைய பழைய ஊர். அதன் மதிற் புறத்தே நெடுகச்
செல்லுதலினால் நெடுநேரம் வெயிலில் வருந்தியதா யிருக்கும்,
குறிய பக்கங்களும் திரண்ட காம்பும் பல மலர்களாற்கட்டிய
மாலை அணிந்ததுமாகிய குடை. அக் குடையின் தன்மையுடைய
தாயிருக்கும் (தெங்கின் வட்டு). அதன் புறத்தே உள்ள பாளை

(காய்ந்து) விழுந்து போதலும் தட்டியவாளைப் போன்றதும்,
ஊதிய வயிறுடையதுமாகிய பாளை தோன்றும். அது நாளுறதலும்
அழகிய வடிவுடைய தாயும் முத்துமாலை போன்று அழகுடைய
தாயும் நீண்ட கவரிமான் மயிர் போன்று வண்டுகளுண்ணும்படி
விரியும். அப் புதுப் பூவிடத்தே முத்துப்போன்ற வெள்ளிய
பூப்பரந்துதிருக்கும். அது துடைப்பம் போன்று வரி நிறமுடையதாய்
அசையும். இவ்வாறு மிகவும் மகிழ்ச்சி விளைக்கும் சிறப்புடைய
தாய் தகுதிமிகுந்த பூவுடன் முற்றாத இளநீர் (இளந்தேங்காய்)
வளரும். அவ் விளனீரினும் இனிதாகக் கூரிய பல்லிடத்தே
அமிழ்தம் ஊறுகின்ற சிவந்த வாயுடையவரும் ஒள்ளிய வளையலை
அணிந்தவளுவாகிய அவளைக் கொண்டு நாம் சென்றால் (கொடிய
சுரத்தில் செல்வது நமக்கு எளிதாகும்)

336. மருதம்

(இது. நயப்புப் பரத்தை இறபரத்தைக்குப் பாங்காயினார் கேட்பச்
சொல்லியது.)

குழற்காற் சேம்பின் கொழுமடல் அகலிலைப்
பாசிப் பரப்பிற் பறழொடு வதிந்த
உண்ணாப் பிணவின் உயக்கஞ் சொலிய
நாளிரை தரீஇய எழுந்த நீர்நாய்

5. வாளையோ டுழப்பத் துறைகலுழந் தமையின்
தெண்கட் டேறல் மாந்தி மகளிர்
நுண்செயல் அங்குடம் இரீஇப் பண்பின்
மகிழ்நன் பரத்தைமை பாடி யவிழிணர்க்
காஞ்சி நீழற் குரவை யயருந்
10. தீம்பெரும் பொய்கைத் துறைகேழ் ஊரன்
தேர்தர வந்த நேரிழை மகளிர்
ஏசுப என்பவென் நலனே அதுவே
பாகன் நெடிதுயிர் வாழ்தல் காய்சினக்
கொல்களிற் றியானை நல்கல் மாறே
15. தாமும் பிறரும் உளர்போற் சேறல்
முழவிமிழ் துணங்கை தூங்கும் விழவின்

யானவண் வாரா மாறே வரினே
கடரொடு திரிதரு நெருஞ்சி போல
என்னொடு திரியேன் ஆயின் வென்வேல்

20. மாரி யம்பின் மழைத்தோற் சோழர்
வில்லீண்டு குறும்பின் வல்லத்துப் புறமிளை
ஆரியர் படையின் உடைகவென்
நேரிறை முன்கை வீங்கிய வளையே.

- பாவைக் கொட்டிலார்.

துவாரமுடைய காம்புடைய சேம்பின் பெரிய மடலிடத்துள்ள அகன்ற இலையுடைய பசிய இடத்தில், குட்டியோடு உணவை உண்ணா திருந்த பெண் நீர் நாயின் வருத்தத்தைப் போக்க விடியற்காலையின் இரை தேடச் சென்ற நீர் நாய், வாளை மீனோடு உழப்புதலின் துறைகலங்கி யிருக்கும். அதனால் பெண்கள் தெளிந்த கள்ளைக்குடித்து அழகிய குடங்களை வைத்துவிட்டுத் தமது கணவரின் பரத்தமையைப் பாடி, விரிந்த பூங் கொத்துகளுடைய காஞ்சி மர நிழலில் குரவை யாடுவார்கள். இவ் வகையான துறையையுடைய ஊரனது தேர்கொண்டு வரவந்த அழகிய ஆபரணமணிந்த பரத்தையர், எனது நலனை ஏசுவார்கள் என்று கூறுவர். யானைப் பாகன் நெடிது உயிர் வாழ்தல் காய்கின்ற சினத்தையுடைய கொல்லும் யானை கொல்லாமல் விடுதலினாலேயே. அவர்கள் தாமும் பிறரும் (அவனுக்கு) மனைவியராயுளர் போலச் செல்லுதல், மத்தளம் ஒலிக்கத் துணங்கையாடும் விழாவில் யான் வராமல் விடுதற்கே. யான் வரின், வானத்தில் சூரியனோடு திரியும் நெருஞ்சியைப் போல என்னோடு அவன் திரியானாயின், வெல்லும் வேலும், மழைபோல் எய்யும் அம்பும், கரிய பரிசையுமுடைய சோழரது விற்படை திரண்ட குறுங்காட்டிடத்துள்ள வல்லத்துப் புறக்காவற் காட்டில் ஆரியர் படை உடைந்ததுபோல் எனது நேரிய இறையுடைய முன் கையை இறுக்கிய வளைகள் கழன்று உடைவனவாக

337. பாலை

(இது, முன்னொரு காலத்தில் பொருள் வயிற்பிரிந்து வந்த தலைமகன் பின்னும் பொருள் கடைகூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

சாரல் யாஅத்து உயர்சினை குழைத்த
மாரி ஈர்ந்தளி ரன்ன மேனிப்
பேரமர் மழைக்கண் புலம்புகொண் டொழிய
ஈங்குப்பிரிந் துறைதல் இனிதன் றாகலின்

5. அவண தூக பொருளென் றுமணர்
கணநிரை யன்ன பல்காற் குறும்பொறைத்
தூதொய் பார்ப்பான் மடிவெள் ளோலை
படையுடைக் கையர் வருதொடர் நோக்கி
உண்ணா மருங்குல் இன்னோன் கையது
10. பொன்னா குதலும் உண்டெனக் கொள்ளே
தடிந்துடன் வீழ்த்த கடுங்கண் மழவர்
திறனில் சிதாஅர் வறுமை நோக்கிச்
செங்கோல் அம்பினர் கைந்நொடியாப் பெயரக்
கொடிவிடு குருதித் தூங்குகுடர் கறீஇ
15. வரிமரல் இயவின் ஒருநரி யேற்றை
வெண்பரல் இமைக்கும் கண்பறி கவலைக்
கள்ளி நீழற் கதறுபு வதிய
மழைக்கண் மாறிய வெங்காட் டாரிடை
எமியங் கழிதந் தோயே பனியிருட்
20. பெருங்கலி வானந் தலைஇய
இருங்குளிர் வாயையொடு வருந்துவள் எனவே.

- பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

மலைச்சாரலிடத்துள்ள யாமரத்து உயர் சினையில் தழைத்த மாரிக் காலத்துக் குளிர்ந்த தளிர்போன்ற மேனியும், பெரிய குளிர்ந்த கண்களும் வருத்தமடைய, இவ்விடத்தைப் பிரிந்து வாழ்தல் இனிதன்று. உமணர் கூட்டம் போன்ற பல தூண்களையுடைய குறுகிய மலையிடத்து, மடித்த வெள்ளோலையாகிய அடுக்கைக் கையிலுடைய, தூதாகச் செல்லும் பார்ப்பான்

வருகின்ற வழியைப் பார்த்து, உண்ணாது மெலிந்த பக்கமுடைய இவனிடத்தில் பொன்னாகுதலும் உண்டு என்று வீணேகொன்று அவனை வீழ்த்துவார், தறுகண்மையையுடைய ஆறலை கள்வர் அவர்கள் பொருளில்லாத (காவிச்) சீலை உடுத்தவரின் வறுமையைப் பார்த்துச் சிவந்த அம்பினராய்க் கையை நொடித்துச் செல்வர். அப்பொழுது இரத்தத்தைக் கொடிபோல விட்டுத் தூங்கும் குடலை வரியுடைய மரல் நிற்கும் வழி யிடத்தே ஒரு ஆண் நரி கடித்திழுக்கும். இழுத்து வெள்ளிய பரற்கற்கள் விட்டு விளங்கிக் கண்ணை ஒளி மழுங்கச் செய்யும் கவர்பட்ட வழியிடத்தில் கள்ளி நிழலில் குழறி இருக்கும். இவ்வகையான மழையிலலாத கொடிய காட்டு வழியிடையே அவ்விடத்தில் பொருளுண்டென்று தமிழேமாய் சென்ற எம்மை, குளிர்ந்து இருட்டிப் பெரிய ஒலியைச் செய்து வானம் மழை பொழிய பெரிய குளிர்ந்த வாயையோடு வருந்துவாளென்று (முன்பு) மீட்டுக்கொண்டு வந்தாய்.

338. குறிஞ்சி

(இது, அல்லகுறிப்பிட்ட தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

குன்றோங்கு வைப்பின் நாடுமீக் கூறும்
மறங்கெழு தானை அரசு ருள்ளும்
அறங்கடைப் பிடித்த செங்கோ லுடனமர்
மறஞ்சாய்த் தெழுந்த வலனுயர் திணிதோட்

5. பலர்புகழ் திருவிற் பசம்பூட் பாண்டியன்
அணங்குடை உயர்நிலைப் பொருப்பிற் கவாஅன்
சிணையொண் காந்தள் நாளும் நறுநுதல்
துணையீர் ஒதி மாஅ யோள்வயின்
நுண்கோல் அவிர்தொடி வண்புறஞ் சுற்ற
10. முயங்கல் இயையா தாயினும் என்றும்
வயவறு நெஞ்சத் துயவுத்துணை யாக
ஒன்னார் தேளம் பாழ்பட நூறும்
துன்னரும் துப்பின் வென்வேற் பொறையன்
அகலிருங் கானத்துக் கொல்லி போலத்
15. தவாஅ லியரோ நட்பே அவன்வயின்
அறாஅ லியரோ தூதே பொறாஅர்

விண்பெறக் கழித்த திண்பிடி யொள்வாட்
புன்றான தரவின் இளையர் பெருமகன்
தொகுபோர்ச் சோழன் பொருண்மலி பாக்கத்து

20. வழங்க லானாப் பெருந்துறை
முழங்கிரு முந்நீர்த் திரையினும் பலவே.

- மதுரைக் கணக்காயனார்.

மலை உயர்ந்த ஊரும், புகழ்ப்படும் வீரம் மிகுந்த படையும் உடைய அரசருள்ளும், தருமத்தைக் கைக்கொண்ட செங்கோலுடன், போரிடத்துப் பகைவரின் வீரத்தைக் கெடுத்தெழுந்த, வெற்றி யாலுயர்ந்த திண்ணிய தோளும், பலர் புகழ்கின்ற செல்வத்தை யுடையவனாவன் பசிய ஆபரணங் களையணிந்த பாண்டியன். அவனது தெய்வமுறைகின்ற உயர்ந்த மலைச் சாரலில் கிளை களுடைய அழகிய காந்தட் பூ மணக்கும் வாசமுடைய நெற்றியும், அதற்கொப்பான நெய்ப்புடைய கூந்தலுமுடையவளது, நுண்ணிய அழகிய விளங்கும் வளைகள், அழகிய பக்கங்களைத் தழுவ முயங்குதல் முடியாது. முடியாதாயினும் விரும்புகின்ற நெஞ்சத் தோடு, வருத்தம் துணை யாக, பகைவரின் தேசத்தைப் பாழ்படும் படி அழிக்கும், நினைத்தற்கரிய வலியுடைய வெல்லும் வேலையுடைய பொறையனது பெரிய இருண்ட கானத்துக் கொல்லிப் பாணை வருத்தத்தைத் தருவது போல வருந்துகின் றேன். அவளிடத்துச் சென்ற தூதோ, பகைவரை வானத்திற் சேர்க்கும்படி உருவிய வலிய பிடியுடைய விளங்கும் வாளுடையவனும் ஈன்றணிமை யுடைய பசுக்களைத் தருகின்றவனுமாகிய வீரர்களது தலைவனாகிய பல போர்களுடைய சோழனது பண்டங்கள் மலிந்த கடற்கரைப் பட்டினத்துப் பெரும் புழக்கமுடைய பெரிய துறையிடத்து முழங்கும் கடற்றிரையினும் பலவாகும்.

339. பாலை

(இது, போகா நின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

வீங்குவிசைப் பிணித்த விரைபரி நெடுந்தேர்
நோன்கதிர் சுமந்த ஆழியாழ் மருங்கிற்
பாம்பென முடுகுநீர் ஓடக் கூம்பிப்
பற்றுவிடு விரலிற் பயறுகாய் ஊழ்ப்பு

5. அற்சிரம் நின்றன்றாற் பொழுதே முற்பட
ஆள்வினைக் கெழுந்த அசைவில் உள்ளத்து
ஆண்மை வாங்கக் காமந் தட்பக்
கவைபடு நெஞ்சங் கட்கண் அகைய
இருதலைக் கொள்ளி யிடைநின்று வருந்தி
10. ஒருதலைப் படாஅ உறவி போன்றனம்
நோங்கொல் அளியன் தானே யாக்கைக்கு
உயிரியைந் தன்ன நட்பின் அவ்வுயிர்
வாழ்தல் அன்ன காதல்
சாதல் அன்ன பிரிவாரி யோளே.

- நரைமுடி நெட்டையார்.

மிகவும் விசையுடன் செலுத்தப்படும் விரைந்த குதிரையை யுடைய தேரின் வலிய சிலைக்கம்புகள் சுமந்த சிலலுகள் ஆழ்ந்த பக்கங்களில், பாம்பென்னும்படி விரைந்து நீரோடும். குவித்து விரிக்கின்ற விரல்களைப் போலப் பயற்றின் காய்கள் முற்றும். இவ்வாறாக முன்பனிக்காலம் நின்றது. பொழுது முன்னே செல்லக் கருமத்தின் பொருட்டு எழுந்த அசைவில்லாத உள்ளத்தின் ஆண்மை கோண, காமந்தடுப்பக் கவர் பட்ட நெஞ்சம், (வீட்டின்) கண் தங்கவிரும்பி இருதலைக் கொள்ளியின் நடுவினின்று வருந்தி ஒரு முடிவுக்கு வராத னறும்பு போலானது. உடம்புக்கு உயிர் பொருந்தி யிருப்பது போன்ற நட்போடு உயிர் வாழ்தல் போன்ற காதலையல்லாது சாதலன்ன பிரிதலையறியாதவன், இரங்கத்தக்க வளாவாள்.

340. நெய்தல்

(இது பகற்குறிக்கண் தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது.)

- பன்னாள் எவ்வந் தீர்ப் பகல்வந்து
புன்னையம் பொதும்பின் இன்னிழற் கழிப்பி
மாலை மால்கொள நோக்கிப் பண்ணாய்ந்து
வலவன் வண்டேர் இயக்க நீயும்
5. செலவுவிருப் புறுதல் ஒழிகதில் அம்ம
செல்லா நல்லிசைப் பொலம்பூட் டிரையன்

- பல்பூங் காளற் பவத்திரி அனவிவள்
நல்லெழில் இளநலம் தொலைய ஓல்லெனக்
கழியே ஓதம் மல்கின்று வழியே
10. வள்ளையிற் றரவொடு வயமீன் கொட்கும்
சென்றோர் மன்ற மான்றின்று பொழுதென
நின்றிறத் தவலம் வீட இன்றிவண்
சேப்பின் எவனோ பூக்கேழ் புலம்ப
பசுமீன் நொடுத்த வெண்ணெல்மாத் தயிரிமிதி
  15. மிதவை மாவார் குநவே நினக்கே
வடவர் தந்த வான்கேழ் வட்டம்
குடபுல உறுப்பிற் கூட்டுபு நிகழ்த்திய
வண்டிமிர் நறுஞ்சாந் தணிகுவம் திண்டிமில்
எல்லுத்தொழின் மடுத்த வல்வினைப் பரதவர்
  20. கூர்வளிக் கடுவிசை மண்டலிற் பாய்ந்துடன்
கோட்சுறாக் கிழித்த கொடுமுடி நெடுவலை
தண்கடல் அசைவளி எறிதொறும் வினைவிட்டு
முன்றிற் றாழைத் தூங்கும்
தெண்கடற் பரப்பினெம் உறைவின் ஊர்க்கே.

- நக்கீரர்.

பலநாளையில் வருத்தம் தீர்ப்பகல் வந்து புண்ணைச் சோலையின் இனிய நிழலிடத்தே (பகற்) பொழுதைக் கழித்து, மாலைக்காலத்தே மயக்கம் கொள்ளுபடி பார்த்து, தேர்ப்பாகன், அலங்காரத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து, அழகிய தேரைச் செலுத்த, நீயும் செல்ல விரும்புவதை ஒழிக. பரந்த நல்ல புகழுடைய பொன்பூண் அணிந்த திரையனது பல பூக்களையுடைய சோலையிடத்துத் தோற்றம் போன்ற இவள், அழகு தொலைய விரைவாகக் கழியிடத்தே திரை வந்து நிறைகின்றது. கூரிய பல்லுடைய பாம்போடு சுறாமீனும் செல்லுவோர் வருந்தும்படி திரியும் பொழுதும் மயங்குகின்றது. உன்னைப் பற்றிய வருத்தம் இவளுக்கு நீங்கும்படி இன்று இவ்விடத்தே தங்கினால் என்னவோ? வலிய மரக்கலத்தை இராக் காலத்தில் மீன் பிடிக்கக் கொண்டு சென்ற வலிய தொழிலையுடைய பரதவர், மிக்க காற்றுக்கடிய விசையுடன்

நெருங்கலின், கொலைத் தொழிலுடைய சுறாப்பாய்ந்து, கிழித்த வளைந்த முடியுடைய நீண்ட வலையை, குளிர்ந்த கடலிடத்து அசைகின்ற காற்று அடிக்குந்தோறும் வீசுதலைவிடுவர். அதனால் அவை முற்றத்தே உள்ள தாழையில் தூங்கும். இவ்வகையான தெளிந்த கடற்பரப்பில் நாம் உறைகின்ற ஊரிடத்து பச்சைமீனின் விலைக்குப் பெற்ற வெண்ணெல் மாவில் தயிர் விட்டாக்கிய கழியை நினக்குத் தருவேம்; வடநாட்டார் தந்த வட்டமான சந்தனக் கல்லில் மேற்குமலையில் (பொதியம்) பிறந்த சந்தனக் கட்டையைச் சேர்த்தரைத்த வண்டு ஒலிங்கின்ற தண்ணியநறிய சந்தனச் சாந்தை அணிவேம். (பரந்தவர் காற்றடிக்குந்தோறும் வினைவிட்டவலை தூங்கும் எனக் சேர்ந்ததுக் கொள்க).

341. பாலை

(இது, பிரிவின் கண்தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது.)

உய்தகை யின்றால் தோழி பையக்
கோங்குங் கொய்குழை யுற்றன குயிலும்
தேம்பாய் மாஅத் தோங்குசினை விளிக்கும்
நாடார் காவிரிக் கோடுதோய் மலிர்நிறைத்

5. கழையழி நீத்தம் சாஅய வழிநாள்
மழைகழிந் தன்ன மாக்கால் மயங்கறல்
பதவுமேயல் அருந்து துளங்கிமில் நல்லேறும்
மதவுநடை நாக்கொ டசைவீடப் பருகிக்
குறுங்காற் காஞ்சிக் கோதை மெல்லிணர்ப்
10. பொற்றகை நுண்டாது உறைப்பத் தொக்குடன்
குப்பை வார்மணல் எக்கர்த் துஞ்சும்
யாணர் வேனில் மன்னிது
மாணலம் நுகருந் துணையுடை யோர்க்கே.

- ஆவூர் மூலங்கிழார்.

தோழி! இனி உய்யும் தகுதி யில்லையாகும் மெல்ல மெல்லக் கோங்கும் கொய்தற்கேற்ற தளிக்களைக்கொண்டன. குயிலும் தேன்பரந்த மாமரத்தின் உயர்ந்த கொம்பில் இருந்து கூவும். அழகிய பெரிய காவிரிக் கரைகள் முட்டி ஓடும்படி நிறைந்த

மூங்கிலை அழிக்கின்ற வெள்ளம் வடியப் பின்னாளில் மழை நீங்கும்; நீங்குதலும் பெரிய வாய்க்கால்களில் நிற்கும் கலங்கிய நீரை, பெரிய ஏரியையுடைய எருது புல்லை மேய்ந்து பெரிய நாக்குக் கொண்ட களை நீங்கும்படி குடிக்கும்; குடித்து குறுகிய அடி யுடைய காஞ்சி மரத்தின், மாலைபோன்ற பூங்கொத்துகளின் பொன் போன்ற நுண்ணிய தாது மேலே உதிரக் கூட்டமாய், வாரடித்த மணற் கும்பலில் உறங்கும். காதலரின் பெரிய நலத்தை அனுபவிக்கின்ற துணையை யுடையவர்க்கு அழகிய இவ்வகையான இளைவேளிற் காலம் வந்தது.

342. குறிஞ்சி

(இது, அல்ல குறிப்பட்ட தலைவன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

ஓறுப்ப ஓவலை நிறுப்ப நில்லலை
புணர்ந்தோர் போலப் போற்றுமதி நினக்கியான்
கிளைஞன் அல்லனோ நெஞ்சே தெனாஅது
வெல்போர்க் கவுரியர் நன்னாட் டுள்ளதை

5. மண்கொள் புற்றத் தருப்புழை திறப்பின்
ஆகொள் மூதூர்க் கள்வர் பெருமகன்
ஏவல் இளையர் தலைவன் மேவார்
அருங்குறும் பெறிந்த ஆற்றலொடு பருந்துபடப்
பல்செருக் கடந்த செல்லுறழ் தடக்கைக்
10. கெடாஅ நல்லிசைத் தென்னன் தொடாஅ
நீரிழி மருங்கிற் கல்லளைக் கரந்தவ்வ்
வரையர மகளிரின் அரியள்
அவ்வரி அல்குல் அணையாக் காலே.

- மதுரைக் கணக்காயனார்.

நெஞ்சே! வருத்துதலிலோ ஒழிகின்றாயில்லை; நிறுத்த நிற்கின்றாயில்லை; நண்பரைப் போல என்னைப் பேணுவாயாக, உனக்கு யான் உறவின னல்லனோ? நிரைகளைக் கொள்ளும் கள்வர் பெருமானும்; ஏவிய தொழிலைச் செய்யும் வீரர்களுக்குத் தலைவனும், பணியாதவரது அரிய ஊரை வென்ற வலிமையோடு பருந்துபடியும்படி பல போரைவென்ற மேகத்தை ஒத்த

விசாலித்தகையும், கெடாத நல்ல புகழும் உடையவனாவன் தென்னவன். வெல்லும் போரையுடைய **கவுரியரது** நல்ல நாட்டுக்குத் தெற்கே **தென்னவனது** நீர் இழிகின்ற மருங்கில் உள்ள அகழாத மண்கொண்ட புற்றின் அரிய வாயிலைத்திறந்து கல்லுடைய அளையில் மறைந்த மலையுறை தெய்வத்திலும் அழகியள், துத்தி பரந்த அல்குலை யுடைய அவள். யான் அணையாதவிடத்து, அவள் அரியளாவள்.

343. பாலை

(இது, தலைமகன் இடைச்சுரத்து மீளக்கருதிய நெஞ்சினைக் கழறிப்போயது)

வாங்கமை புரையும் வீங்கிறைப் பணைத்தோள்
சில்கணங் கணிந்த பல்பூண் மென்முலை
நல்லெழில் ஆகம் புல்லுதல் நயந்து
மரங்கோள் உமண்மகன் பெயரும் பருதிப்

5. புன்றலை சிதைத்த வன்றலை நடுகற்
கண்ணி வாடிய மண்ணா மருங்குற்
கூருளி குயின்ற கோடுமாய் எழுத்தவ்
ஆறுசெல் வம்பலர் வேறுபயம் படுக்கும்
கண்பொரி கவலைய காணத் தாங்கண்
10. நனந்தலை யாஅத் தந்தளிர்ப் பெருஞ்சினை
இல்போல் நீழற் செல்வெயில் ஒழிமார்
நெடுஞ்செவிக் கழுதைக் குறுங்கால் ஏற்றைப்
புறநிறை பண்டத்துப் பொறையசாஅக் களைந்த
பெயர்படை கொள்ளாரக் குயவுத்துணை யாகி
15. உயர்ந்த ஆள்வினை புரிந்தோய் பெயர்ந்துநின்ற
உள்ளினை வாழியென் நெஞ்சே கள்ளின்
மகிழின் மகிழ்ந்த அரிமதர் மழைக்கண்
சின்மொழிப் பொலிந்த துவர்வாய்ப்
பன்மாண் பேதையிற் பிரிந்த நீயே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

வளைந்த மூங்கிலை ஒத்ததும் வீங்கிய இறையையுடையது
மாகிய பெரியதோளும், சிலவாகிய சணங்கும், அழகு தேமலையும்

பல பூண்களையும் அணிந்த முலையுமுடையவளது உயர்ந்த மார்பைத் தழுவு விரும்பி னாய். கள்ளின் மகிழ்ச்சி போற் களித்த செவ்வரி பரந்த குளிர்ந்த கண்ணும், சில வார்த்தைகளைப் பேசுகின்ற சிவந்த வாயும் உடையவளைப் பிரிந்தாய்.

தடியைக் கையிலுடைய உமணனது, செல்லும் வண்டிச் சில்லின் புல்லிய தலையை ஒடித்த வலிய தலையுடைய நடு கல்லின், மாலைவாடி யிருக்கும் கழுவாத பக்கத்தில், **கூரிய உளிகளால் செதுக்கிய வளைந்த எழுத்துகளிருக்கும்.** இவ் வகையான வழியிடத்தே செல்லும் புதிய மாக்க ளுக்குப் பயத்தை யுண்டாக்கும் கண்பொரிகின்ற கவர்ப்பட்ட வழியுடைய காட்டின் அகன்ற இடத்து யாமரம் நிற்கும். அதன், அழகிய தளிருடைய பெரிய கிளையில்லாதது போன்ற நிழலிடத்துச், செல்லும் வெயிலைக் கழித்தற்குப், புதிய மாக்கள் நீண்ட செவியும் குறிய காலுமுடைய ஆண் கழுதைகளின் முதுகை நிறைந்திருக்கின்ற பண்டங்களாகிய பாரத்தை இறக்குவர். இறக்கிய அப்பண்ட அடுக்குகளை மறுபடியும் ஏற்றாதவர் களுக்கு வினாத்துணையாகி உயர்ந்த கருமத்தின் மேற்சென்ற மனமே! மறுபடி என்ன நினைந்தாய்; நீ வாழ்வாயாக. (கருமத்தின் பொருட்டுமுயன்று பிரிந்த நீ தழுவுதலை விரும்பி மறுபடியும் என்ன நினைந்தாய் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க).

344. முல்லை

(இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.)

வளமழை பொழிந்த வானிறக் களி
உள்தரு தண்வளி உறுதொறும் நிலவெனத்
தொகுமுகை விரிந்த முடக்காற் பிடவின்
வையேர் வாலெயிற் றொண்ணுதல் மகளிர்

5. கைமாண் தோளி கடுப்பப் பையென
மயிலினம் பயிலும் மரம்பயில் காணம்
எல்லிடை யுறாஅ வளவை வல்லே
கழலொலி நாவில் தெண்மணி கறங்க
நிழலொலிப் பன்ன நிமிர்பிரிப் புரவி

10. வயக்குறு கொடிஞ்சி பொலிய வள்பாய்ந்து
இயக்குமதி வாழியோ கையுடை வலவ
பசப்புறு படரட வருந்திய
நயப்பின் காதலி நகைமுகம் பெறவே.

- மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார்.

பெரிய மழைபொழிந்த வெள்ளை நிறக் காட்டில், அசைகின்ற குளிர்ந்த காற்று வீசந்தோறும், நிலவு போலக் கொத்தாக முகை விரிந்த வளைந்த காலுடைய பிடவு, கூரிய அழகிய வெள்ளிய பல்லுடைய பெண் களின் கையைப்போல மாட்சிமைப் பட்டு மிக்க ஒளி செய்யும். இவ்வாறாக, மயில்கள் மெல்லென உலாவும் மரங்களுடைய காட்டில் (பிரயாணத்தின் நடுவில்,) சூரியன்படு முன், கைதேர்ந்த பாகனே! விரைவாக, வீரக்கழலின் ஒலியைப் போல், நாவுடைய மணியின் தெளிந்த ஓசை ஒலிக்க, நிழல் ஒளிப் பது போன்ற பெரிய வேகமுடைய குதிரையை, விளங்கும் தேரின் தாமரை மொட்டுக்கிளர, கடிவாளத்தைப் பிடித்து, இயக்கு வாயாக; பசப்புறுகின்ற துன்பம் வருத்த வருந்திய, விருப்ப முடைய காதலியின் அழகிய முகத்தை நான் காணும் பொருட்டு (காணும் பொருட்டுச் செலுத்துக என மாற்றுக).

345. பாலை

(இது, தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

- விசம்புதளி பொழிந்து வெம்மை நீங்கித்
தண்பதம் படுதல் செல்கெனப் பன்மாண்
நாஞ்செல விழைந்தன மாக ஓங்குபுகழ்க்
கானமர் செல்வி அருளலின் வெண்காற்
5. பல்படைப் புரவி எய்திய தொல்லிசை
நுணங்குநுண் பனுவர் புலவன் பாடிய
இனமழை தவழும் ஏழிற் குன்றத்துக்
கருங்கால் வேங்கைச் செம்பும் பிணையல்
ஐதேந் தல்குல் யாமணிந் துவக்குஞ்
10. சின்னாள் கழிக என்று முன்னாள்
நம்மொடு பொய்த்தனர் ஆயினுந் தம்மொடு

- திருந்துவேல் இளையர் சுரும்புண மலைமார்
மாமுறி ஈன்று மரக்கொம் பகைப்ப
உறைகழிந் துவந்த பின்பறைப் பொறைய
15. சிறுவெள் ளருவிந் துவலையின் மலர்ந்த
கருங்கால் நுணவின் பெருஞ்சினை வான்பூச்
செம்மணற் சிறுநெறி கம்மென வரிப்பக்
காடுகவின் பெறுக தோழி ஆடுவளிக்கு
ஓல்குநிலை இற்றி ஒருதனி நெடுவீழ்
20. கல்கண் சீக்கும் அத்தம்
அல்குவெயில் நீழல் அசைந்தனர் செலவே.

- குடவாயிற் கீரத்தனார்.

வானம் மழை பெய்து புதுப் புனல் ஓடுதலும் பல மாட்சிமைப் பட யாம் உடன் போக்குச் செல்வதற்கு விரும்பினேம். பெரிய புகழையுடைய காட்டின் செல்வியாகிய (கொற்றவை) அருள் செய்தலின், வெள்ளிய காலையும் பல கலன்களையுமுடைய குதிரையைப், பழைய புகழுடைய, பொருள் செறிந்த நூட்பமான பாடல்களைப்பாடும் புலவன், முகிற் கூட்டங்கள் தவழுகின்ற ஏழில் மலையைப் பாடிப் பெற்றான். அம் மலையின் கரிய காலுடைய வேங்கை மரத்தின் சிவந்த பூமாலை அழகிய உயர்ந்த அல் குலுக்கு யாம் அணிந்து மகிழ்வேம். சிறிதுநாள் களியட்டும் என்று முன்னம் என்னோடு பொய்யாகக் கூறினார். அவரோடு அழகிய வேலையுடைய வீரர், வண்டுகள் உண்ணும்படி அணியு மாறு, பெரிய தளிரை ஈன்று பெரிய மரக் கொம்பு முறியும்படி தழைகளைவிட்டு அவற்றை உதிர்த்தபின்பு, பாறையிடத்து ஓடும் சிறிய வெள்ளிய அருவியின் நீர்த்துவலைபோல் மலர்ந்த கரிய காலுடைய உணாமரத்தின் பெரிய கொம்பரிடத்துப் பூத்த வெள்ளைப் பூ செம்மண்ணுடைய சிறிய வழியில் வரியாக உதிர்ந்து கிடக்கும். தோழி இவ்வாறு காடு அழகு பெறுவதாக, அசைகின்ற காற்றுக்கு ஓடுங்கும் தன்மையிலலாது இத்தியின் ஒரு பெரிய நீண்ட விழுது கல்லிடத்தே தடவும் வழியிடத்தே, மிகுந்த வெயிலுக்கு அவரோடு நாம் இளைப்பாறிச் செல்ல. (அவர் சிறிது நாட்கழியச் செல்வம் என்று பொய்யாகக் கூறினாராயினும் இளைப்பாறிச் செல்வதற்கு காடு அழகுபெறுவதாக என்று கூட்டுக.)

346. மருதம்

(இது, தோழி தலைமகற்கு வாயின் மறுத்தது.)

நகைநன் றம்ம தானே இறையிசை
மாரிச் சதையின் ஈர்ப்புறத் தன்ன
கூரற் கொக்கின் குறும்பறைச் சேவல்
வெள்ளி வெண்டோ டன்ன கயல்குறித்துக்

5. கள்ளார் உவகைக் கலமகிழ் உழவர்
காஞ்சியங் குறுந்தறி குத்தித் தீஞ்சவை
மென்கழைக் கரும்பின் நன்பல மிடைந்து
பெருஞ்செய் நெல்லின் பாசவல் பொத்தி
வருந்திக் கொண்ட வல்வாய்க் கொடுஞ்சிறை
10. மீதழி கடுநீர் நோக்கிப் பைப்பயப்
பார்வல் இருக்கும் பயங்கேழ் ஊர
யாமது பேணினறோ இலமே நீநின்
பண்ணமை நல்யாழ்ப் பாணனொடு விசிபிணி
மண்ணார் முழவின் கண்ணதிர்த் தியம்ப
15. மகிழ்துணைச் சுற்றமொடு மட்டு மாந்தி
எம்மனை வாரா யாகி முன்னாள்
நும்மனைச் சேர்ந்த ஞான்றை யம்மனைக்
குறுந்தொடி மடந்தை உவந்தனள் நெடுந்தேர்
இழையணி யானைப் பழையன் மாறன்
20. மாடமலி மறுகிற் கூடல் ஆங்கண்
வெள்ளத் தானையொடு வேறுபுலத் திறுத்த
கிள்ளி வளவன் நல்லமர் சாஅய்க்
கடும்பரிப் புரவியொடு களிறுபல வவ்வி
ஏதின் மன்னர் ஊர்கொள்க்
25. கோதை மார்பன் உவகையிற் பெரிதே.

- நக்கீரர்.

இறப்புக்கு மேல் உள்ள மழை பட்ட சுண்ணாம்பின்
நீரையுடைய புறம் போன்ற, குறுகிய சிறகையுமுடைய கொக்குச்

சேவல், வெள்ளியாற் செய்த வெள்ளிய இலைபோன்ற கயல்
மீனைப் பிடிக்க நினைத்துக், கள்ளைக் குடித்து மகிழ்ந்து
ஆரவாரிக்கின்ற உழவர், காஞ்சிமரத்தின் குறிய தடிகளால் குத்தி,
இனிய சுவையுடைய, மெல்லிய மூங்கில் போன்ற கரும்பை ஒத்த
நல்ல பயிரை நெருங்க நட்பு பெரிய நெல்விளையும் வய
லிடத்தே. பசிய பொத்தியை வருத்திக் கொண்ட வலிய வாயும்,
வளைந்த சிறகையும் உடையதாய், உயர்ந்து ஓடுகின்ற வேகமான
நீரை நோக்கி மெல்ல மெல்லப் பார்த்து இருக்கும். இவ் வகையான
நீரையுடைய ஊரனே! நீ உனது பண் அமைந்த நல்ல யாழையுடைய
பாணனொடு, வார் இழுத்துக் கட்டியதும் மார்ச்சனையுடையது
மாகிய மேளம் போலக் கண் அதிர்ந்து ஒலிக்க, மகிழ்கின்ற
துணையாகிய சுற்றத்தோடு கள்ளு அருந்தி யெம் மனைக்கு
வராயாகி நேற்று உமது (பரத்தையின்) மனையிடத்தே சென்றீர்.
அப்போது அம்மனையிலுள்ள குறிய வளைகளுடைய பரத்தை
மகிழ்ந்தாள். அம் மகிழ்ச்சி, நெடிய தேரும் ஆபரமணிந்த யானையும்
உடைய பழையன் மாறனது மாடங்கள் பொலிந்த வீதிகளை
யுடைய கூடலிடத்தே, வெள்ளமாகிய படையோடு படையெடுத்து வந்த
கிள்ளி வளவனின் நல்ல போரைச் சாய்த்து, வேகமுடைய குதிரையோடு
யானைகள் பலவற்றைக் கவர்ந்து, பகை மன்னர், ஊரைக் கொள்ளக்கண்ட
கோதை மார்பனது மகிழ்ச்சியிலும் பெரிதாகும். யாம் அம் மகிழ்ச்சியை எப்பொழுதும்
போற்று கின்றோம். இது நகைக்கத்தக்கதாகின்றது.

347. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

தோளுந் தொல்கவின் தொலைய நாளும்
நலங்கவர் பசலை நல்கின்று நலியச்
சால்பெருந் தானைச் சேர வாதன்
மால்கடல் ஓட்டிக் கடம்பறுத் தியற்றிய

5. பண்ணமை முரசின் கண்ணதிர்த் தன்ன
கவ்வை தூற்றும் வெவ்வாய்ச் சேரி
அம்பல் மூதூர் அலர்நமக் கொழியச்
சென்றன ராயினுஞ் செய்வினை அவர்க்கே
வாய்க்கதில் வாழி தோழி வாயாது

10. மழைகரந் தொளித்த கழைதிரங் கடுக்கத்து
ஓண்கேழ் வயப்புலி பாய்ந்தெனக் குவவடி
வெண்கோட் டியானை முழக்கிசை வெரீஇக்
கன்றொழித் தோடிய புன்றலை மடப்பிடி
கைதலை வைத்த மையல் விதுப்பொடு
15. கெடுமகப் பெண்டிரிற் றேரும்
நெடுமர மருங்கின் மலையிறந் தோரே.

- மாமூலனார்.

தோள்களின் பழைய அழகு அழியும்படி தினமும் நல்ல அழகைக் கவர்கின்ற பசலை வருத்தத்தைத் தருகின்றது. மிகப் பெரிய படையை யுடைய சேரலாதன், பெரிய கடலிடத்தே சென்று கடம்பை அறுத்துச் செய்த பண் அமைந்த (வெற்றி) முரசின் கண் அதிர்ந்தது போன்ற கௌவையை ஆரவாரமுடைய மூதாரிடத்துள்ள கொடிய வாயைவுடைய சேரியிடத்தவர்கள் தூற்றுவார்கள். அவ்வலர் நமக்கு நீங்கும்படி அவர் (வரைவிடை வைத்துச்) சென்றனராயினும் அவர் சென்ற கருமம், வாய்ப்பதாக. தோழி! கேட்பாயாக. மழை பெய்யாது மறைய மூங்கில் வாடும் பக்க மலையில் அழகிய நிறமும் வீரமும் உடைய புலி பாய்தலும் குவிந்த அடியும் வெள்ளிய கொம்புமுடைய களிறு முழங்குகின்ற சத்தத்தைக் கேட்டுக், கன்றை விட்டு ஓடிய பெண் யானை கையைத் தலையிடத்தே வைத்த மயக்கமாகிய நடுக்கத்தோடு, மகவைப் பறிகொடுத்த பெண்டிரைப் போல் தோன்றும். இவ் வகையான நீண்ட மரமுடைய சாரலையுடைய மலையைக் கடந்தார்.

348. குறிஞ்சி

(இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சொல்லெடுப்பத் தலைமகள் சொல்லியது.)

என்னா வதுகொல் தானே முன்றில்
தேன்தேர் சுவைய திரளரை மாஅத்துக்
கோடைக் கூழ்த்த கமழ்நறுந் தீங்கனி
பயிர்ப்புறு பலவின் எதிர்ச்சளை யளைஇ

5. இறாலொடு கலந்த வண்டுமூ சரியல்
நெடுங்கண் ஆடமைப் பழுநிக் கடுந்திறந்
பாப்புக்கடுப் பன்ன தோப்பி வாண்கோட்டுக்
கடவுள் ஓங்குவரைக் கோக்கிக் குறுவர்
முறித்தழை மகளிர் மடுப்ப மாந்தி
10. அடுக்கல் ஏனல் இரும்புனம் மறந்துழி
யானை வவ்வின தினையென நோனாது
இளையரும் முதியருங் கிளையுடன் குழீஇச்
சிலையாய்ந்து திரிதரும் நாடன்
நிலையா நன்மொழி தேறிய நெஞ்சே.

- மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தன் கூத்தனார்.

முற்றத்தே, தேனின் மிகுந்த சுவையும், திரண்ட அரையுமுடைய மாமரம் மேல்காற்றுக்கு உதிர்ந்த, வாசங் கமழ்கின்ற இனிய கனியின் இனிய சாற்றை, அதுபோன்ற இனிய பலாப்பழத்தின் களையுடன் குறவர் கலப்பார்கள். இதனோடு தேனையுங் கலந்து வண்டு மொய்க்கும்படி நெடிய மூங்கிற் குழாயில் முற்றவிட்ட கடிய காரமுடையதும் பாம்பின் விடம் போன்று கடுப்புடையது மாகிய கள்ளை, உயர்ந்த சிகரம் தேவருலகை முட்டும் மலையிடத்துள்ள, பெருமையுடைய குறவரின், தளிர்களோடு கூடிய தழைகளை உடுத்த மளிர் நிறையக் குடிப்பார்; குடித்துச் சாரலிடத்துள்ள பெரிய தினைப்புனத்தை மறந்திருப்பார்கள். அப்பொழுது திணையை யானை கவரும். அதனைப் பொறாத இளையரும் முதியவர்களும் சுற்றத்துடன் திரண்டு வில்லை எடுத்துத் திரிவர். இவ் வகையான மலைநாடானது நிலையில்லாத நல்ல வார்த்தையை நம்பிய நெஞ்சே! என்ன ஆகுமோ!

349. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

அரம்போழ் அவ்வளை செறிந்த முன்கை
வரைந்துதாம் பிணித்த தொல்கவின் தொலைய
எவனாய்ந் தனர்கொல் தோழி ஞெமன்ன
தெரிகோல் அன்ன செயிர்தீர் செம்மொழி

5. உலைந்த ஓக்கல் பாடுநர் செலினே
உரன்மலி உள்ளமொடு முனைபாழ் ஆக
அருங்குறும் பெறிந்த பெருங்கல வெறுக்கை
குழாது சுரக்கும் நன்னன் நன்னாட்டு
ஏழிற் குன்றத்துக் கவாஅற் கேழ்கொளத்
10. திருந்தரை நிவந்த கருங்கால் வேங்கை
எரிமருள் கவளம் மாந்திக் களிறுதன்
வரிநுதல் வைத்த வலிதேம்பு தடக்கை
கல்லூர் பாம்பிற் றோன்றுஞ்
சொல்பெயர் தேஎத்த சுரனிநற் தோரே. - மாமூலனார்.

அரத்தினால் வெட்டிச் செய்யப்பட்ட அழகிய இறுகிய வளைகள் முன்கையிடத்து வரையை உண்டாக்கிய இறுக்கிய, பழைய அழகு கெட அவர் யாது நினைத்தார். தோழி! இயமனது சமன்செய் கோல்போல (நடுவு நிலை) குற்றமில்லாத நல்ல வார்த்தைகளை, அலைந்து திரியும் சுற்றத்தாரோடுபாடுகின்ற பாணர்கள் சென்றால், நன்னன், உதார குணமோடு, போர்க் களம் பாழாக அரிய பகைவர் ஊரை அழித்துக் கொண்ட பெரிய ஆபரண மாகிய செல்வத்தை ஆலோசியாது கொடுப்பான். அவனது நல்ல நாட்டி லுள்ள ஏழில் மலை சாரல் அழகு விளங்க ஒழுங்கான உயர்ந்த அரையுடையதாய் நிற்கும் கரிய காலையுடைய வேங்கைமரத்தின், நெருப்பை ஒத்த கவள உணவை உண்டு (பூவைத் திரட்டி உண்டு) யானை தனது பொறியுடை நெற்றியில் வலி நிறைந்த விசாலித்த கையை வைக்கும். அக்கை பாறையிடத்தில் ஊரும் பாம்புபோல் தோன்றும். இவ் வகையானதும் வேறு மொழி வழங்குவதுமாகிய சுரத்தைக் கடந்து சென்றார். (சுரத்தைக் கடந்து சென்றார் என்ன நினைத்தாரோ? என்று மாற்றுக்.)

350. நெய்தல்

(இது, பகற்குறி வந்து நீங்குந் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.)

கழியே, சிறுகுர னெய்தலொடு காவி கூம்பு
எறிதிரை யோதந் தரலா னாதே
துறையே, மருங்கிற் போகிய மாக்கவை மருப்பின்
இருஞ்சேர் றீரளை அலவன் நிவப்ப

5. வழங்குநர் இன்மையிற் பாடான் றன்றே
கொடுதும் நுழைந்த கணைக்கால் அத்திரி
வடிமணி நெடுந்தேர் பூண ஏவாது
ஏந்தெழின் மழைக்கண் இவள்குறை யாகச்
சேர்ந்தனை சென்மோ பெருநீர்ச் சேர்ப்ப
10. இலங்கிரும் பரப்பின் எறிசுறா நீக்கி
வலம்புரி மூழ்கிய வான்றிமிற் பரதவர்
ஒலிதலைப் பணிலம் ஆர்ப்பக் கல்லெனக்
கலிகெழு கொற்கை எதிர்கொள இழிதருங்
குவவுமணல் நெடுங்கோட் டாங்கண்
15. உவக்காண் தோன்றுமெஞ் சிறுநல் லூரே.

- சேந்தன் கண்ணனார்.

கழியிடத்தே சிறிய வெள்ளாம்பல் மலரும், காவி மலரும் கூம்பின. துறையிடத்தே எறிகின்ற திரை ஒலிபோல அவர் பெரிதானது. பக்கத்தே சென்ற பெரிய பிளவுபட்ட கொம்பு போன்ற கால்களையுடையும், கரிய சேற்றின் ஈரமுடைய புற்றில் இருப்பதுமாகிய நண்டு, தெரியும்படி உலாவுவார் இன்மையால், நித்திரை கொள்ளாது (உலாவுவதா) யிற்று. வளைந்து நுகத்திற் பூட்டும் திரண்ட காலையுடைய கழுதைகளை ஒலிக்கின்ற மணியுடைய உயர்ந்த தேரிற் பூட்டச் செல்லாது, உயர்ந்த அழகையும், குளிர்ந்த கண்ணையும் உடையவளின் குறையைத் தீர்க்கும் பொருட்டு அவளைச் சேர்ந்து செல்வீராக. பெரிய கடற்கரையை உடைய தலைவனே! விளங்குகின்ற கரிய கடற் பரப்பில், கொல்கின்ற சுறாவைத் தப்பி வலம்புரிச்சங்குமூழ்கும். இவ் வகையான கடலில் திமிலை ஓட்டும் பரதவர். கொற்கைத் துறையிடத்தே ஒலிக்கும் தலையுடைய சங்கு முழங்க, விழா வெடுப்பார். அக் கொற்கையின் எதிரே இறங்குகின்ற குவிந்த மணற் கும்மத்தின் மகிழும்படி தோன்றும் எமது சிறிய நல்லை உளர்.

351. பாலை

(இது, பொருள் முற்றி மீளா நின்ற தலைமகன் றன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

வேற்றுநாட் றுறையுள் விருப்புறப் பேணிப்
பெறலருங் கேளிர் பின்வந்து விடுப்பப்
பொருளகப் படுத்த புகன்மலி நெஞ்சமொடு
குறைவினை முடித்த நிறைவின் இயக்கம்

5. அறிவுறுஉங் கொல்லோ தானே கதிர் தெறக்
கழலிலை யுடுத்த கால்பொரு தாழ்சினை
அழலகைந் தன்ன அங்குழைப் பொதும்பிற்
புழல்வீ யிருப்பைப் புன்காட் டத்தம்
மறுதர லுள்ளமொடு குறுகத் தோற்றிய
10. செய்குறி ஆழி வைகறோ ரெண்ணி
எழுதுசுவர் நனைந்த அழுதுவார் மழைக்கண்
விலங்கிவீழ் அரிப்பனி பொலங்குழைத் தெறிப்பத்
திருந்திழை முன்கை அணலசைத் தூன்றி
இருந்தணை மீது பொருந்துழிக் கிடக்கை
15. வருந்துதோட் பூசல் களையு மருந்தென
உள்ளுதொறு படுஉம் பல்லி
புள்ளுத்தொழு துறைவி செவிமுத லானே.

- பொருந்தில் இளங்கீரணார்.

வேறு நாட்டின் கண் உறைதலை விரும்பி மேற்கொண்டு, பெறுதற்கரிய காதலி பின்னால் வந்து வழிவிடச் சென்று பொருளை ஈட்டிய மகிழ்ச்சி நிறைந்ததும், குறைபாட்டை முடித்ததும் நிறைந்ததுமாகிய நெஞ்சோடு நான் மீளுவதை அவள் அறிவாளோ? வெய்யில் காயக் கழல்கின்ற இலையை உதிர்த்தியதும் காற்றோடு பொருகின்றதுமாகிய தாழ்ந்த கிளையிடத்து நெருப்பு நெருங்கி எரிவது போன்ற அழகிய குழைச் செறிவில், துவார முடைய பூக்களையுடைய இருப்பை நிற்கும். இவ் வகையான இருப்பைகள் நிற்கும் புல்லிய காட்டிடத்து உள்ள வழியில் (யான் வருதலை யவள் அறிவாளோ?) யான் இவ்வாறாக, காதலி

கவலை படிந்த மனதோடு குறிதாக நிலத்தில் வட்டங் கீறிப் பார்த்து, சுவரிடத்தே (நகத்தால் பிரிந்த நாட்களைக் கணக்கிடக் கீறிய கோடுகளை) எண்ணிப் பார்த்து நினைந்து அழுவாள். நீண்ட குளிர்ந்த கண்களில் அசைந்து விழுகின்ற கண்ணீர் பொன் தோட்டிடத்தே தெறிக்கும். அவள் திருந்திய ஆபரணங்களை யுடைய முன் கையை நாடியில் ஊன்றி இருந்து படுக்கையிடத்தே கிடந்து வருந்துகின்ற வருத்தத்தைக் களையும் மருந்து யாதென நினைக்குந்தோறும் பல்லி சொல்லும். அப்பொழுதவள் புள்ளைத் தொழுது நல்ல சகுனத்தைக் கேட்க எதிர்ப்பார்த்து உறையும் செவியுடையளாயிருப்பாள்.

(நிறைவுடைய நெஞ்சோடு புல்லிய காட்டிடத்துள்ள வழியே செல்ல, அவள் அறியாது தொழுது உறையும் செவியளாவள் என்று சேர்த்துக் கொள்க.)

352. குறிஞ்சி

(இது, வரைந்தெய்திய பின்றை மணமனைக்கட் சென்ற தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

முடவுமுதிர் பலவின் குடமருள் பெரும்பழம்
பல்கிளைத் தலைவன் கல்லாக் கடுவன்
பாடிமீழ் அருவிப் பாறை மருங்கின்
ஆடுமயில் முன்ன தாகக் கோடியர்

5. விழவுகொள் மூதூர் விறலி பின்றை
முழவன் போல அகப்படத் தழீஇ
இன்றுணைப் பயிருங் குன்ற நாடன்
குடிநன்கு உடையன் கூடுநர்ப் பிரியலன்
கெடுநா மொழியலன் அன்பினன் எனநீ
10. வல்ல கூறி வாய்வதிற் புணர்த்தோய்
நல்லை காணில் காதலந் தோழி
கடும்பரிப் புரவி நெடுந்தேர் அஞ்சி
நல்லிசை நிறுத்த நயவரு பனுவல்
தொல்லிசை நிரீஇய உரைசால் பாண்மகன்

15. எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணி னுள்ளும்
புதுவது புனைந்த திறத்தினும்
வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே.

- அஞ்சியத்தை மகள் நாகையார்.

பெரியவளைவுடைய பலாவின் குடத்தைப் போன்ற பெரும் பழத்தைப் பல குரங்குக் கூட்டத்துக்குத் தலைவனாகிய (தன் தொழிலாகிய மரமேறுதலையன்றிக்) கல்லாத ஆண் குரங்கு பெரிய ஓசை செய்யும் அருவி ஓடும் பாறை மருங்கில் ஆடுகின்ற மயிலுக்கு முன்னே, கூத்தரின் முழவு ஒலியைக் கொள்கின்ற மூதூரிடத்தே, விறலியின் பின்னே மேளத்தை வைத்துக் கொட்டுபவன்போல, மார்போடு தழுவித் தனது துணையை அழைக்கும். இவ்வகையான மலை நாட்டையுடையவன், நல்ல குடியிற் பிறந்தவன், கூடினவர்களைப் பிரியான்; எம்மை விட்டு நீங்காத கெடாத அன்பையுடையவன் என்று இவ்வாறெல்லாம் பெருமைகளைக் கூறி வாயிலாகச் சேர்த்தவளே! காதலையுடைய தோழி, நீ நல்லவள். விரைந்த குதிரையும் உயர்ந்த தேரும் உடையவன் அஞ்சி. புகழ்த்தக்க பாணன் அவ் அஞ்சியின் நல்ல புகழை நல்ல பாட்டுக்களால் பழைய புகழோடு நிறுத்தினான். அவன் மேன்மையாக நாட்டிய பண்களிலும் புதுவதாகப் புனைந்த திறத்தினும் நாவின் வளத்தினும் அவன் எமக்கு இனியன்.

353. பாலை

(இது, முன்னொரு காலத்துப் பொருள் வயிற் பிரிந்த தலைமகன் பொருள் முற்றி வந்திருந்த காலத்து மீண்டும் பொருள் கடாவின நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

ஆள்வினைப் பிரிதலும் உண்டோ பிரியினும்
கேளினி வாழிய நெஞ்சே நாளும்
கனவுக் கழிந்தனைய வாகி நனவின்
நாளது செலவும் மூப்பினது வரவும்

5. அரிதுபெறு சிறப்பிற் காமத் தியற்கையும்
இந்நிலை அறியா யாயினுஞ் செந்நிலை
அமையா டங்கழை தீண்டிக் கல்லென
ஞெமையிலை உதிர்த்த எரிவாய்க் கோடை
நெடுவெண் களரி நீறுமுகந்து சூழலக்

10. கடுவெயில் திருகிய வேனில் வெங்காட்டு
உயங்குநடை மடப்பிணை தழீஇய வயங்குபொறி
அறுகோட் டெழிற்கலை அறுகயம் நோக்கித்
தெண்ணீர் வேட்ட சிறுமையிற் றழைமறந்து
உண்ணீர் இன்மையின் ஓல்குவன தளர
15. மரநிலில் அற்ற இயவிற் றரனிறந்து
உள்ளுவை யல்லையோ மறநீர் உள்ளிய
விருந்தொழி வறியாப் பெருந்தண் பந்தர்
வருந்தி வருநர் ஓம்பித் தண்ணெனத்
தாதுதுகள் உதிர்த்த தாமையங் கூந்தல்
20. வீழிதழ் அலரி மெல்லகஞ் சேர்த்தி
மகிழணி முறுவல் மாண்ட சேக்கை
நம்மொடு நன்மொழி நவிலும்
பொம்மல் ஓதிப் புணையிழை குணனே.

- மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார்.

கருமத்தின் பொருட்டுப் பிரிதலும் உண்டோ? பிரிவதனாலும் இனிக் கேள். நெஞ்சே! வாழ்க. தினமும் கனவு கழிந்ததுபோலாகி, விழிப்பில் நாட்களின் கழிவும், மூப்பின் வரவும், அரிது பெறுகின்ற சிறப்புடைய காமத்தின் இயற்கையும் இந்த நிலைமையின் அறியாய்; ஆயினும் செல்லும் வழி யிடத்து மூங்கில் ஆடும். மூங்கிலைத் தீண்டிக், கல் என்று ஞெமை இலைகளை உதிர்த்த, வெப்பத்தையுடைய மேல் காற்று, நீண்ட வெள்ளைக் காட்டிடத்துள்ள சாம்பரை, வாரிச் சுழலும்படி சுடிய வெயில் எறிக்கும். இவ்வகையான வெப்பத்தையுடைய கொடிய காட்டில் வாடிய நடையுடைய இளம் பெண் மானைத் தழுவிய, விளங்குகின்ற புள்ளியும் அறுத்துச் செய்து போன்ற கொம்பும் உடைய அழகிய கலைமான், நீர் வற்றிய துரவில் தண்ணீர் குடிக்க விரும்பும். தண்ணீர் விடாய்த்த சிறுமையால் தழை உண்ணுதலை மறந்து, உண்ணீர் இன்மையால் ஒதுங்கித் தளரும். இவ் வயையான மர நிலுலற்ற வழியுடைய சுரத்தைக் கடந்து, நினைப் பாயல்லையோ?

விருந்துகள் ஒழிவதை அறியாத பெரிய குளிர்ந்த பந்தரிடத்தே வந்த விருந்தினரை உபசரித்து, தண்ணென்று தாதுகள் பொடியை உதிர்ந்த தாழம்பூ மடல்களையும், வீழ்கின்ற இதழுடைய அலரிப் பூவையும் மெத்தையிடத்தே பரப்பி, அலங்காரம் பெற்ற படுக்கையிடத்து, நம்மோடு நல்ல மொழிகளைப் பேசும் பொலிந்த கூந்தலும் அழகிய ஆபரணமு முடையவளது குணத்தை நினைப்பாயாக.

354. முல்லை

(இது வினைமுற்றிய தலைமகற்கு உழையர் சொல்லியது.)

மதவலி யானை மறலிய பாசறை
இடியுமிழ் முரசம் பொருகளத் தியம்ப
வென்றுகொடி யெடுத்தனன் வேந்தனும் கன்றொடு
கறவைப் பல்லினம் புறவுதொ றுகளக்

5. குழல்வாய் வைத்தனர் கோவலர் வல்விரைந்து
இளையர் ஏகுவனர் பரிய விரியுளைக்
கடுநடைப் புரவி வழிவாய் ஓட
வலவன் வள்புவலி யுறுப்பப் புலவர்
புகழ்குறி கொண்ட பொலந்தார் அகலத்துத்
10. தண்கமழ் சாந்தம் நுண்டுகள் அணிய
வென்றிகொ ளுவகையொடு புகுதல் வேண்டின்
யாண்டுறை வதுகொல் தானே மாண்ட
போதுறழ் கொண்ட உண்கண்
தீதி லாட்டி திருநுதற் பசப்பே.

- மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தன் கடுவன் மள்ளனார்.

இடியை ஒத்த வெற்றிமுரசு போர்க்களத்தே ஒலிப்ப, மத வலியை யுடைய யானை கோபிக்கும் பாசறையிடத்தே வென்று கொடியைத் தூக்கினான். அரசனும், கன்றோடு பாலையுடைய ஆட்டுக் கூட்டம் முல்லை நிலந்தோறும் துள்ளித் திரிய, கோவலர் குழல்களை வாயில் வைத்து ஊதினர். பெரிய விரிந்த தலை யாட்டமும் விரைந்த நடையுமுடைய குதிரை செல்லும் வழிக்குப் பின்னே மிக விரைந்து வீரர் ஓடப் பாகன் பிடிவாரைப்

பிடித்துக் குதிரையைச் செலுத்துகின்றான். புலவர் புகழின் குறியாகக் கொண்ட பொன் தாரணிந்த மார்பிடத்து குளிர்ந்த வாசமுள்ள சந்தனத்தின் நுண்ணிய தூள்களை அணிதற்கு அவன் வெற்றி கொண்ட மகிழ்ச்சியோடு செல்வானானால், அழகிய மலர் போன்ற கண்ணுடைய தீமையில்லாத வளது கண் பசப்பு எங்கே தங்க முடியும். (தங்கமாட்டாது என்றவாறு.)

355. பாலை

(இது, பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

மாவும் வண்டளிர் ஈன்றன குயிலும்
இன்றீம் பல்சுரற் கொம்பர் நுவலும்
மூதிலை யொழித்த போதவிழ் பெருஞ்சினை
வல்லோன் தைவரும் வள்ளுயிர்ப் பாலை

5. நரம்பார்த் தன்ன வண்டினம் முரலுந்
துணிகயந் துன்னிய தூமணல் எக்கர்த்
தாதுகு தன்பொழில் அல்கிக் காதலர்
செழுமனை மறக்குஞ் செவ்வி வேனில்
தானே வந்தன்று ஆயின் ஆனாது
10. இலங்குவளை நெகிழ்ந்த எவ்வந் காட்டிப்
புலந்தனம் வருகம் சென்மோ தோழி
யாமே எமியம் ஆக நீயே
பொன்னயந் தருளிலை யாகி
இன்னை யாகுதல் ஒத்தன்றால் எனவே.

- தங்காற் பொற் கொல்லனார்.

மாவும் அழகிய தளிரை ஈன்றன. குயிலும் கொம்பர்களி லிருந்து மிக இனிமையாகப் பலமுறை கூவும். பழுத்த இலைகள் சொரிந்த பூ விரிகின்ற பெரிய சிளைகளிலே, யாழ் வல்லவன் கையினால் தடவி வாசிக்கும் இனிய ஓசையுடைய பாலை நரம்பு ஒலிப்பது போல் வண்டின் கூட்டம் ஆரவாரிக்கும். தெளிந்த நீர்நிலையின் பக்கத்தே வெண்மணலின் மீது பூந்தாது சொரியும் குளிர்ந்த சோலையிடத்துக் காதலர் சென்று, தமது அழகிய மனையை மறந்திருக்கும் நல்ல இளவேனில் வந்தது. அது

வந்ததாயின் பெரிதும் இலங்குகின்ற வளையை நெகிழ்த்த
வருத்தத்தைக் காட்டிப் புலந்து வருதற்குச் செல்வேமோ தோழி!
(யாம், தமிழேமாக நீர் பொன்னை விரும்பி அருளில்லீராகி
இவ்வாறாகுதல் ஒத்ததோ என்று சொல்வதற்குச் செல்வேமோ
தோழி என்று கூட்டுக.)

356. மருதம்

(இது, பின்னின்ற தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளைக்
குறை நயப்பக் கூறியது.)

மேற்றுறைக் கொளீஇய கழாலிற் கீழ்த்துறை
உருவார் அருந்தப் பருவாய் யாமை
கம்புள் இயவன் ஆக விசிபிணித்
தெண்கட் கிணையிற் பிறழும் ஊரன்

5. இடைநெடுந் தெருவிற் கதுமெனக் கண்டென்
பொற்றொடி முன்கை பற்றினன் ஆக
அன்னாய் என்றெனன் அவன்கைவிட் டனனே
தொன்னசை காவாமை நன்னன் பறம்பிற்
சிறுகா ரோடன் பயினொடு சேர்த்திய
10. கற்போல் நாவினேன் ஆகி மற்றது
செப்பலென் மன்னால் யாய்க்கே நற்றேர்க்
கடும்பகட் டியானைச் சோழர் மருகன்
நெடுங்கதிர் நெல்லின் வல்லம் கிழுவோன்
நல்லடி யுள்ளா னாகவும் ஒன்னார்
15. கதுவ முயறலும் முயல்ப அதாஅன்று
ஓலிபல் கூந்தல் நம்வயின் அருளாது
கொன்றனன் ஆயினுங் கொலைபழு தன்றே
அருளி யாம்பல் கலித்த முன்றுறை
நன்னன் ஆய்பறம் பன்ன
20. மின்னீர் ஓதி என்னைநின் குறிப்பே.

- பரணர்.

மேற்றுறையிலிருந்து கழுவுதலிற் கீழ்த்துறைக் கண் வருகின்ற
நீரை அருந்துவதற்கு ஆவென்று கொண்டிருக்கும் ஆமை,

கானங்கோழி வாத்தியகாரனாக தான், வார் இறுக்கிக் கட்டிய
கிணைப்பறையாகப் புரளும். இவ் வகையான ஊரன், நெடுந்
தெருவினிடத்தில் பொன் வளை அணிந்தவளின் முன் கையைப்
பற்றினவனாக நிற்கக் கண்டேன். காண்டலும் அன்னாய்!
என்றேன். பழைய நட்பைப் பாராது உடனே அவன் கையை
விட்டான். யான், **நன்னனது பறம்பு மலையில்** சிறிய சாணைக்கற்
செய் வோன் பசையோடு சேர்த்திய கற்போன்ற நாவினேன்
ஆயினேன். அது கழிந்தமையின் (அதனை) ஆய்க்கு (உனக்கு)
சொல்லேனாயினேன். நல்லதேரும், வேகமான பெரிய யானையு
முடைய சோழரின் மருகனாகிய, நீண்ட நெற்கதிருடைய
வல்லங்கிழுவோன் பகைவரது காலடியை நிணையானாயினும்,
அவர்கள் அவனுடைய மதிற் கதவுப் புறத்தே வந்து திறை
கொடுத்து நட்புக் கோடலை முயலுவர். அதுபோல, தழைத்த
செறிந்த கூந்தலையுடைய நம்மிடத்தே அவர் அருளாது நம்மைக்
கொன்றன ராயினும் கொலை பழுதில்லையாகும். அருவியிடத்தே
ஆம்பல் செருக்கி வளர்ந்த முன்றுறையிடத்தே **நன்னன்** ஆய்கின்ற
பிரம்புபோன்று மின்னுகின்ற நெய்த்த கூந்தலுடையவனே!
உனது குறிப்பென்ன?

357. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.)

கொடுமுள் ஈங்கைச் சூரலொடு மிடைந்த
வான்முறை இறும்பின் வயவொடு வதிந்த
உண்ணாப் பிணவின் உயக்கம் தீரிய
தடமருப் பியானை வலம்படத் தொலைச்சி

5. வியலறை சிவப்பவாங்கி முணங்கு நிமிர்ந்து
புலவுப்புலி புரண்ட புல்சாய் சிறுநெறி
பயிலிருங் கானத்து வழங்கல் செல்லாது
பெருங்களிற் றினநிறை கைதொடீஉப் பெயரும்
தீஞ்சளைப் பலவின் றொழுதி உம்பற்
10. பெருங்கா டிறந்தன ராயினும் யாழநின்
திருந்திழைப் பணைத்தோள் வருந்த நீடி
உள்ளா தமைதலோ இலரே நல்குவர

மிசுபெயல் நிலைஇய தீநீர்ப் பொய்கை
அடையிறந் தவிழ்ந்த தண்கமழ் நீலம்

15. காலொடு துயல்வந் தன்னநின்
ஆயிநீழ் மழைக்கண் அமர்த்த நோக்கே.

- எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார்.

வளைந்த முள்ளுடைய இண்டங்கொடி சூரலோடு பின்னிய பெரிய (மலை) முகையுடைய குறுங்காட்டில், வயா நோயோடு இருந்த உண்ணாத பெண்புலியின் வாட்டத்தைத் தீர்க்கப் பெரிய கொம்பையுடைய யானையை, ஆண்புலி, வலப்பக்கத்தே விழும்படி கொல்லும்; கொல்வதற்கு, அப்புலி பெரிய பாறை சிவக்க, வளைந்து முடங்கி நிமிர்ந்து புரளும். அதனாற்புல்சாய்ந்த சிறிய வழி செல்லும் பெரிய கானத்து, யானைகள் உலாவாது ஒன்றின் கையை ஒன்று தொட்டுக் கொண்டு செல்லும். இவ்வகை யான, இனிய சுணையுடைய பலாத் தோப்புடைய பெரிய உம்பற் காட்டை அவர் கடந்தனராயினும், உனது அழகிய ஆபரண மணிந்த பெரிய தோள்கள் வருந்த நீடி உன்னை நினையாது இருப்பது இலராவார். மிக்க பெயலினால் நிறைந்த இனிய நீரையுடைய பொய்கையிடத்து இலையைக் கடந்து மலர்ந்த குளிர்ந்த நறுமணங் கமழ்கின்ற நீலம், காற்றுக்கு அசைவது போன்றவும், பூவிதழ் போன்றவுமாகிய உன் குளிர்ந்த கண்களின் பார்வையை நினையாது இருக்கவோ மாட்டார் (காட்டைக் கடந்தனராயினும் பணைத்தோள் வருந்த நீடி, கண்களின் பார்வையை மறந்திருத்தலோ இலர் எனக் கூட்டுக.)

358. குறிஞ்சி

(இது, பகலே சிறைப்புறத் தானாகத் தோழி தலைமகட்கு சொல்லியது.)

நீலத் தன்ன நிறங்கிளர் எருத்திற்
காமர் பீலி ஆய்மயிற் றோகை
இன்றிங் குரல துவன்றி மென்சீர்
ஆடுதகை எழினலங் கடுப்பக் கூடிக்

5. கண்ணோர் இதழ் தண்ணறுங் குவளைக்
குறுந்தொடர் அடைச்சிய நறும்பல் கூழை
நீடுநீர் நெடுஞ்சுனை ஆயமொ டாடாய்

உயங்கிய மனத்தை யாகிப் புலம்புகொண்டு
இன்னை யாகிய நின்னிறம் நோக்கி

10. அன்னை வினவின ளாயின் அன்னோ
என்னென உரைக்கோ யானே துன்னிய
பெருவரை இழிதரும் நெடுவெள் ளருவி
ஓடை யானை உயர்மிசை யெடுத்த
ஆடுகொடி கடுப்பத் தோன்றும்
15. கோடுயர் வெற்பன் உறீஇய நோயே.

- மதுரை மருதனிள நாகனார்.

நீலம் போன்று நிறம் விளங்குகின்ற கழுத்தும், அழகிய பீலியுமுடைய மயில் இனிய குரலுடையதாய் விரைந்து மெல்லிய தாளத்துக்கு ஆடும், அத் தன்மைபோன்ற மிக்க அழகை ஒப்பத் திரண்டு, கண்ணின் அழகை ஒத்த குளிர்ந்த நறிய குவளையின் குறுகிய பூவைச் செருகிய நல்ல நாற்ற முடைய கூந்தலை உடையவள், ஆழ்ந்த நீருடைய பெரிய சுணையிடத்தே ஆயமோடு ஆடாது வாடிய மனத்தளாகி வருந்தி, இத் தன்மையடைந்த உனது நிறத்தை நோக்கி அன்னை வினாவுவாளாயின், யான் என்ன உரைப்பேன்? அருவி ஓடுகின்ற சுணையிடத்தே யானை உயர எடுத்த ஆடுகின்ற கொடியை ஒப்பத் தோன்றும் சிகரமுடைய மலையை உடையவன் செய்த நோயே அதுவாகும்.

359. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.)

பனிவார் உண்கணும் பசந்த தோளும்
நனிபிறர் அறியச் சாஅய் நாளுங்
கரந்தனம் உறையும் நம்பண் பறியார்
நீடினர் மன்னோ காதலர் எனநீ

5. எவன்கை யற்றனை இருளை அவரே
வான வரம்பன் வெளியத் தன்னநம்
மாணலந் தம்மொடு கொண்டனர் முனாஅது
அருஞ்சுரக் கவலை யசைஇய கோடியர்
பெருங்கல் மீமிசை இயமெழுந் தாங்கு

10. வீழ்ப்பிடி கெடுத்த நெடுந்தாள் யானை
சூர்புகல் அடுக்கத்து மழைமாறு முழங்கும்
பொய்யா நல்லிசை மாவண் புல்லி
கவைக்கதிர் வரகின் யாணர்ப் பைந்தாள்
முதைச்சுவன் மூழ்கிய காண்குடு குறூஉப்புக்கை
15. அருவித் துவலையொடு மயங்கும்
பெருவரை அத்தம் இயங்கி யோரே. - மாமூலனார்.

“கண்ணீர் வடிகின்ற மையுண்ட கண்ணும், பசப்பு அடைந்த தோளும், மிகவும் பிறர் அறியும்படி சோர்ந்தன. அதனை நாம் தினமும் மறைத்தனமாய் வாழ்தலாகிய தன்மையை அறியாராய்க் காதலர் வர நீடினர்,” என்று கூறி ஏன் வருத்தமடைந்தாய். தோழியே! அவர் முன்னமே வானவரம்பனது வெளியம் போன்ற எமது பெரிய நலத்தைத் தம்மிடத்தே கொண்டார், அரிய சுரத்திடத்தே உள்ள சுவர்ப்பட்ட வழியில் செல்லுகின்ற கூத்தரது வாத்தியம் பெரிய மலையிடத்தே (எதிர்) ஒலித்தது போல, விருப்ப மிகுந்த பெண் யானையைப் பறிகொடுத்த நெடிய காலையுடைய களிற்று யானை, தெய்வம் உறைகின்ற மலைச் சாரலில் மழையைப் போல முழங்கும். இவ் வகையான மலையையும் பொய்யாத நல்ல புகழையும், பெரிய கொடையையும் உடைய புல்லியின், சுவர்ப்பட்ட சுதிருடைய வரகின் அழகிய பசிய தாளுடைய பழங்கொல்லையின் மேட்டு நிலத்தை மறைத்த, காடு சுடுகின்ற வெள்ளைப் புகை, அருவி நீரைப் போல மயங்கும். இவ் வகையான வழியை அவர் கடந்து சென்றார். (காட்டை கடந்தவர் வெளியம் போன்ற எமது நலத்தை முன்னமே தம்மிடம் கொண்டார் எனச் சேர்க்குக.)

360. நெய்தல்

(இது, பகற்குறி வந்த தலைமகற்குத் தோழி பகற்குறி மறுத்து இரவுக்குறி நேர்ந்தது.)

பல்பூந் தண்பொழிற் பகலுடன் கழிப்பி
ஓருகால் ஊர்திப் பருதியஞ் செல்வன்
குடவயின் மாமலை மறையக் கொடுங்கழித்
தன்சேற் றடைஇய கணைக்கால் நெய்தல்

5. நுண்டா துண்டு வண்டினம் துறப்ப
வெருவரு கடுந்திறல் இருபெருந் தெய்வத்து
உருவுடன் இயைந்த தோற்றம் பொல
அந்தி வானமொடு கடலணி கொளாஅ
வந்த மாலை பெயரின் மற்றிவள்
10. பெரும்புலம் பினளே தெய்ய அதனால்
பாணி பிழையா மாண்வினைக் கலிமா
துஞ்சூர் யாமத்துத் தெவிட்டல் ஓம்பி
நெடுந்தேர் அகல நீக்கிப் பையெனக்
குன்றிழி களிற்றிற் குவவுமணல் நீந்தி
15. இரவின் வம்மோ உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப
இனமீன் அருந்தும் நாரையொடு பணையிசை
அன்றில் சேக்கும் முன்றிற் பொன்னென
நன்மலர் நறுவீ தாஅம்
புன்னை நறும்பொழிற் செய்தநந் குறியே.

- மதுரைக் கண்ணத்தனார்.

ஒற்றைச் சில்லுடைய சூரியன் மேற்கே பெரிய மலையிடத்து மறையும்; மறைய வளைந்த கழியிடத்தே குளிர்ந்த சேற்றில் நெருங்கி வளர்ந்த திரண்ட காலையுடைய நெய்தலின் நுண்ணியதாதை உண்ட வண்டுகள் விட்டு நீங்கும். அச்சந்தரும் கடிய வலியுடைய இரண்டு பெரிய தெய்வங்களின் உருவைப் போல அந்தி வானத் தோடு கடல் அழகு பெற்றுத் தோன்றும். பல பூக்களுடைய குளிர்ந்த சோலையில் பகற்காலத்தை இவளுடன் கழித்து வந்த மாலைக் காலத்தே நீர் திரும்புவராயின் இவள் பெரிதும் வருந்துவாள். அதனால் ஓட்டத்திற் பிழையாத (தாளம் போடுவது போல் ஓடுதல்) பெரிய ஓட்டமுடைய செருக்கிய குதிரை ஊர் உறங்கும் யாமத்துக் கணைத்தலைப் பாதுகாத்து, உயர்ந்த தேரைத் தூரத்தே விட்டு, மெல்லென ஆண் யானையைப் போல மணற் கும்பங்களை கடந்து இரவில் வருவீராக. ஒலிக்கின்ற நீரையுடைய தலைவனே!; மீன் இனங்களை அருந்துகின்ற நாரையொடு பணையீருக்கும் அன்றில் தங்கும் முற்றத்தே, பொன்போன்ற நல்ல மணமுள்ள புன்னை மலர் பரந்து கிடக்கும் புன்னைச் சோலையிடத்தே, நாம்

செய்த குறியிடத்து வருதல் வேண்டும். (மணற் கும்பங்களைக் கடந்து குறியிடத்தே வருவீராக எனச்சேர்த்துக் கொள்க.)

361. பாலை

(இது, பொருள் வயிற் பிரிந்த போகா நின்ற தலைமகன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

- தூமலர்த் தாமரைப் பூவின் அங்கண்
மாயிதழ்க் குவளை மலர்பிணைத் தன்ன
திருமுகத் தலமரும் பெருமதர் மழைக்கண்
அணிவளை முன்கை ஆயிதழ் மடந்தை
5. வார்முலை முற்றத்து நூலிடை விலங்கினும்
கவவுப்புலந் துறையுங் கழிபெருங் காமத்து
இன்புறு நுகர்ச்சியிற் சிறந்ததொன் நிலென
அன்பால் மொழிந்த என்மொழி கொள்ளாய்
பொருள்புரி வுண்ட மருளி நெஞ்சே
10. கரியாப் பூவிற் பெரியோர் ஆர
அழலெழு தித்தியம் மடுத்த யாமை
நிழலுடை நெடுங்கயம் புகல்வேட் டாஅங்கு
உள்ளுதல் ஓம்புமதி இனிநீ முள்ளெயிற்றுச்
சின்மொழி அரிவை தோளே பன்மலை
15. வெவ்வறை மருங்கின் வியன்சுரம்
எவ்வங் கூர இறந்தனம் யாமே.

- எயினத்தை மகனார் இளங்கீரனார்.

தூய தாமரைப்பூ கூட்டங்களோடு பெரிய இதழையுடைய குவளை மலர் பிணைந்தது போல அழகிய முகத்தே, பெரிய செருக்கிய குளிர்ந்த சுழலும் குளிர்ந்த கண்களும், அழகிய வளையணிந்த முன்கையும் உடைய அழகிய மலர் சூடியவளது பெரிய முலைமுகத்து நூலளவு விலகினாலும் அவள் முயக்கத்தில் புலந்து உறைகின்ற, மிகப் பெரிய காமத்தில் இன்புறும் அனுபவத்திற் சிறந்தது வேறொன்றும் இல்லை, என்று அன்பினால் மொழிந்த எனது மொழியைக் கேளாய், பொருள் செய்வதில் மனங்கொண்ட மருட்சியையுடைய நெஞ்சே! கரியபூவிடத்துள்ள பொறிபோல

வெயினால் உண்டான பொறிகளை நிறைய உடைய ஆமை நிழலுடைய விருப்பமுடைய பெரிய நீர் நிலையிடத்துப் புக விரும்பும். அதுபோல கூரிய பல்லு உடையளது தோளை இனி நீ நினைப்பாயாக. பல மலைகளின் வெப்பமான பாறைகளின் பக்கத்தின் பெரிய சுரத்தை, வருத்தம் மிக நாம் கடந்தேம்.

362. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக் குறிச் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லியது.)

- பாம்புடை விடர பனிநீர் இட்டுத்துறைத்
தேங்கலந் தொழுக யாறுநிறைத் தனவே
வெண்கோட் டியானை பொருத புண்கூர்ந்து
பைங்கண் வல்லியம் கல்லளைச் செரிய
5. முருக்கரும் பன்ன வள்ளுகிர் வயப்பிணவு
கடிகொள வழங்கார் ஆறே ஆயிடை
எல்லிற் றென்னான் வென்வேல் ஏந்தி
நசைதர வந்த நன்ன ராளன்
நெஞ்சபழு தாக வறுவியன் பெயரின்
10. இன்றிப் பொழுதும் யான்வா ழலனே
எவன்கொல் வாழி தோழிநம் இடைமுலைச்
சுணங்கணி முற்றத் தாரம் போலவுஞ்
சிலம்புநீடு சோலைச் சிதூரங்கு நளிர்ப்பின்
இலங்குவென் ளருவி போலவும்
15. நிலங்கொண் டனவால் திங்களங் கதிரே. - வெள்ளி வீதியார்.

பாம்புறையும் மலை வெடிப்புகளிலிருந்து வந்த குளிர்ந்த நீர் பெருகித் துறையிடத்தே தேன்கலந்து செல்லும்படி ஆறுகள் நிறைந்தன. வெள்ளிய கொம்புடைய யானையுடன் போர் செய்ததினால் தோற்ற பசிய கண்ணையுடைய புலி குகை களிடத்தே செல்லும். அது, முருக்கின் அரும்பு போன்ற பெரிய நகமும் (சுருக் கொண்டதால் உண்டாகும்) வயாநோயு முடைய பெண் புலியைக் காவல் காத்துத் திரியும் வழியிடத்தே, இரவென்று பாராது வெல்லும் வேலை ஏந்தி ஆசை தருதலில் வந்த நல்லவனது நெஞ்சு பழுதாகும்படி, வறுவியனாய் (தலைவியைத் தலைப்

படாதபடி) செல்வனாயின் இன்று இந்நேரம் மட்டும் நான் உயிர் வாழமாட்டேன். தோழி! நமது நெருங்கிய முலையின் சுணங்கணிந்த முகத்து முத்துமாலை போலவும், மலைச்சாரலில் நீண்ட சோலையில் மழைத் துளி தூங்குவது போன்ற குளி ருடைய விளங்கும் வெள்ளருவி போலவும், சந்திரனின் நிலவு நிலத்திலே பரக்கின்றது. இது ஏன் சொல்லுக.

363. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைவிக்குத் தோழி சொல்லியது.)

நிரைசெலல் இவுளி விரைவுடன் கடைஇ
அகலிரு விசம்பிற் பகல்செலச் சென்று
மழுகுசுடர் மண்டிலம் மாமலை மறைய
பொழுதுகழி மலரிற் புணையழை சாஅம்

5. அணையணைந் தினையை யாகல் கணையரைப் புல்லிலை நெல்லிப் புகரில் பசங்காய் கல்லதர் மருங்கிற் கடுவளி யுதிர்ப்பப் பொலஞ்செய் காசிற்பொற்பத் தாஅம் அத்தம் நண்ணி அதர்பார்த் திருந்த
10. கொலைவெங் கொள்கைக் கொடுந்தொழின் மறவர் ஆறுசென் மாக்கள் அருநிறத் தெறிந்த எஃகுறு விழுப்புண் கூர்ந்தோர் எய்திய வளைவாய்ப் பருந்தின் வள்ளுகிர்ச் சேவல் கிளைதரு தெள்விளி கெழுமுடைப் பயிரும்
15. இன்னா வெஞ்சரம் இறந்தோர் முன்னிய செய்வினை வலத்த ராகி இவணயந்து எய்தவந் தனரே தோழி மையெழில் துணையேர் எதிர்மலர் உண்கண் பிணையேர் நோக்கம் பெருங்கவின் கொளவே.

- மதுரைப் பொன்செய் கொல்லன் வெண்ணாகனார்.

நிரையாகச் செல்லும் குதிரைகளை விரைவாகச் செலுத்தி அகன்ற பெரிய வானத்தில் சூரியன், பகல் கழியும்படி சென்று சுடர் மழுங்கிப் பெரிய மலையிடத்தே மறைவான். அப்பொழுது கழிந்த மலர் போல, அணிந்த ஆபரணங்கள் சோர

மெத்தையிலே சாய்ந்து வருந்தாதி. திரண்ட அரையும் சிறிய இலையுமுடைய நெல்லியின் புகர் நிறமுடைய பசிய காயைக் கல்லுடைய வழி அருகில் கடிய காற்று உதிர்க்கும். அவை பொற் காசுகள் போன்று அழகு பெறப் பரந்து கிடக்கும். இவ் வகையான வழியிடத்தே சென்று, வழிச் செல்வோரைப் பார்த்திருப்பர் கொலையாகிய கொடிய கொள்கையையுடைய கொடிய ஆறலைப் போர். அவர்கள் வழியிடத்தே செல்பவர்களின் அரிய மார்பில் எறிந்து கொன்ற வேலினால் உண்டான புண்ணுடையவர்களை அடைந்த, வளைந்த வாயையும் பெரிய நகமுடைய பருந்துச் சேவல் கொழுவிய நாறிய ஊனை உண்பதற்குத் தனது கிளையை தெளிந்த சீழ்க்கை ஓசையால் அழைக்கும். இவ் வகையான கொடிய சுரத்தைக் கடந்தோர் கருதிச் சென்ற கருமம் கைகூடப் பெற்று இங்கே மகிழ்ந்து வந்தார், தோழி! நின் கரிய அழகிய இரண்டு மலர்க்கண்களும், மான் போன்ற பார்வையும் பெருங்கவின் கொள்வதாக (பெருங்கவின் கொள்ள வந்தார், எனமாற்றியுரைக்க).

364. முல்லை

(இது, பருவங்கண்டழிந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது)

மாதிரம் புதையப் பாஅய்க் கால்வீழ்த்து
ஏறுடைப் பெருமழை பொழிந்தென அவறோறு
ஆடுகளப் பறையின் வரிநுணல் கறங்க
ஆய்பொன் அவிரிழை தூக்கி யன்ன

5. நீடிணர்க் கொன்றை கவின்பெறக் காடுடன் சுடர்புரை தோன்றிப் புதறலைக் கொளாஅ முல்லை இல்லமொடு மலரக் கல்ல பசுவாய்ப் பைஞ்சனை மாவுண மலிரக் கார்தொடங் கின்றே காலை காதலர்
10. வெஞ்சின வேந்தன் வியன்பெரும் பாசறை வென்றி வேட்கையொடு நம்மும் உள்ளார் யாதுசெய் வாங்கொல் தோழி நோதகக் கொலைகுறித் தன்ன மாலை துளைதரு போழ்தின் நீந்தலோ அரிதே.

- மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார்.

திசைகளெல்லாம் மறையும்படி பரந்து கால்கொண்டு இடியேறுடைய பெருமழைபொழிந்தது. பொழிதலும் அவள் தோள்துவளும்படி, பறைபோல, வரியுடைய தவளை ஒலித்தன; வாயிலிடத்தே, விளங்கும் பொன்மாலைகளைத் தூக்கினது போல நீண்ட கொத்துகளையுடைய கொன்றை அழகு பெறக் காட்டுடன் சுடரைப் போலத் தோன்றிப் புதர்களுக்கு மேலே நின்றது. முல்லை, வீட்டிடத்தே மலர்ந்தது. மலையிடத்துள்ள பெரிய வாயுடைய பசிய சனை, மிருகங்கள் நீருண்ணும்படி பெருகினது. இவ்வாறு கார்காலம் வந்தது. இக் காலத்தில் காதலர் கொடிய சினமுடைய அரசனது பெரிய பாசறையிடத்து வெற்றி விருப்போடு நம்மையும் நினையார். நாம் வருந்தும்படி கொலை செய்ய வருவது போன்ற மாலை நெருங்கும்போது கவலையை நீந்தலோ அரிதாகும். தோழி! யாது செய்வோம்?

365. பாலை

(இது, தலைமகன் இடைச் சுரத்து நின்று சொல்லியது.)

- அகல்வாய் வானம் ஆலிருள் பரப்பப்
பகலாற்றுப் படுத்த பையென் தோற்றமொடு
சினவல் போகிய புன்கண் மாலை
அத்தம் நடுகல் ஆளென உதைத்த
5. கான யானைக் கதுவாய் வள்ளுகிர்
இரும்பனை இதக்கையின் ஓடியும் ஆங்கண்
கடுங்கண் ஆடவர் ஏமுயல் கிடக்கை
வருநர் இன்மையிற் களையுநர்க் காணா
என்றுழ் வெஞ்சரம் தந்த நீயே
10. துயர்செய் தாற்றா யாகிப் பெயர்பாங்கு
உள்ளினை வாழிய நெஞ்சே வென்வேல்
மாவண் கழுவுள் காழார் ஆங்கண்
பூதந் தந்த பொரியரை வேங்கைத்
தண்கமழ் புதுமலர் நாறும்
15. அஞ்சில் ஓதி ஆய்மடத் தகையே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

அகன்ற வாயையுடைய வானம் பெரிய இருளைப் பரப்ப பகல் பை என்ற தோற்றத்தோடு கழிந்த வருத்தத்தைச் செய்யும் மாலைக் காலத்தோடு சினவாதி. வழியிடத்துள்ள நடு கல்லை ஆளென்று நினைத்து உதைத்த காட்டு யானையின், பெரிய நகம், கரிய பனையின் நுங்கின் பனைமுள் போல ஓடியும். அவ்விடத்து கடிய கண்ணையுடைய ஆறலைப்போர் வருகின்ற வர்களைக் காணாமையில் மயக்கமுறுகின்ற இடமாகிய, (வெப்பம்) முதிர்ந்த கொடிய சுரத்தே எம்மைக் கொண்டு வந்தாய். கொண்டுவந்து துயர் செய்து ஆற்றாது வெல்லும் வேலும் பெரிய கொடையுமுடைய கழுவுளின் காழாரிடத்துப் பூதம் நாட்டிய கொடிய அரையுடைய வேங்கையின் குளிர்ந்த நறிய மலர் மணக்கும் அழகிய சில கூந்தலுடைய அழகிய பெண் ணிடத்து மீள நினைந்தாய். நெஞ்சே! வாழ்வாயாக.

366. மருதம்

(இது, பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் வாயில் வேண்டிய விடத்துத் தோழி சொல்லியது.)

- தாழ்சினை மருதம் தகைபெறக் கவினிய
நீர்க்குழ் வியன்களம் பொலியப் போர்பழித்துக்
கள்ளார் களமர் பகடுதளை மாற்றிக்
கடுங்காற் றெறியப் போகிய துரும்புடன்
5. காயற் சிறுதடி கண்கெடப் பாய்தலின்
இருநீர்ப் பரப்பிற் பனித்துறைப் பரதவர்
தீம்பொழி வெள்ளுப்புச் சிதைதலிற் சினைஇக்
கழனி உழுவரொடு மாறெதிர்ந்து மயங்கி
இருஞ்சேற் றள்ளல் எறிசெருக் கண்டு
10. நரைமூ தாளர் கைபிணி விடுத்து
நனைமுதிர் தேறல் நுளையர்க் கீயும்
பொலம்பூண் எவ்வி நீழல் அன்ன
நலம்பெறு பணைத்தோள் நன்னுதல் அரிவையொடு
மணங்கமழ் தண்பொழில் அல்கி நெருறை

15. நீதற் பிழைத்தமை அறிந்து
கலுழ்ந்த கண்ணளெம் அணங்கன் னாளே.

- குடவாயிற் கீரத்தனார்.

தாழ்ந்த கிளையுடைய மருதமரம் வளர்தலினால் அழகு பெற்ற நீர் சூழ்ந்த பெரிய நெற்களம் விளங்க நெற்போரை பிரித்துக் கள்ளைக் குடித்த, வயலில் வேலை செய்வோர், (சூடுமிதிக்கும்) எருதுகளின் தளையை அவிழ்ப்பார். அவிழ்த்து (சுளகினால் விசுக்கிக்) கடிய காற்றை உண்டாக்குவர். அதனாற் போகிய சிறிய துரும்புகளுடன் காய்ந்த கூளங்களும் கண்கெடும் படி பறந்து பெரிய கடற்பரப்பிலே குளிர்ந்த துறையிடத்துள்ள பரதவரது இனிமையுடைய வெள்ளுப்பைக் கெடுத்தலின், அவர்கள் கோபித்து வயலுழவரோடு மாறுபட (ஒருவரை ஒருவர் பிடித்து) மயங்கி கரிய சேற்று நிலத்தே போர் செய்வார். அதைக் கண்டு நரைத்த முதியவர்கள், அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பிடித்த கைகளை விடுவித்துத் தேன் முதிர்ந்த கள்ளை அவர்களுக்குக் கொடுப்பார்கள். “இவ்வகையான்” பொன்னாபரணமணிந்த எவ்வியின், நீழல் போன்ற அழகிய பெரிய தோளும், அழகிய நெற்றியு முடைய பரத்தை யோடு, மணங் கமிழ்கின்ற பொய்கையிடத்தே சென்று, நீ தன்னைப் பிழைத்தமை அறிந்து எமது தெய்வப் பெண்ணை ஒத்த தலைவி கலங்கிய கண்ணளாயினாள்.

367. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் வற்புறுக்குந் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

இலங்குகுடர் மண்டிலம் புலந்தலை பெயர்ந்து
பல்கதிர் மழகிய கல்சேர் அமையத்து
அலந்தலை மூதேறு ஆண்குரல் விளிப்ப
மனைவளர் நொச்சி மாசேர்பு வதிய

5. முனையுழை யிருந்த அங்குடிச் சீறூர்க்
கருங்கால் வேங்கைச் செஞ்சவல் வரகின்
மிகுபதம் நிறைந்த தொகுகூட் டொருசிறைக்
குவியடி வெருகின் பைங்கண் ஏற்றை
ஊனசைப் பிணவின் உயங்குபசி களைஇயர்

10. தளிர் புரை கொடிற்றிற் செறியயிர் எருத்திற்
கதிர்த்த சென்னிக் கவிர்ப்பூ அன்ன
நெற்றிச் சேவல் அற்றம் பார்க்கும்
புல்லென் மாலையும் இனிதுமன் றம்ம
நல்லக வனமுலை அடையப் புல்லுதொறு
15. உயிர்குழைப் பன்ன சாயற்
செய்தீர் இன்றுணைப் புணர்ந்திசி னோர்க்கே.

- பரணர்.

விளங்குகின்ற சூரியன் திக்கை விட்டுப் பெயர்ந்து பல கதிர்கள் மழுக்கி அத்தமனகிரியை அடைகின்ற நேரத்து, ஆட்டுகின்ற தலையை உடைய முதிய எருது பெரிய குரலில் அழைக்க மாடுகள் மனைக்குப் பக்கத்திலுள்ள நொச்சியின்பக்கத்தே வந்து தங்கும். இவ்வாறு முற்பக்கத்தே உள்ள அழகிய குடிகளையுடைய சிறிய ஊரிடத்து கரிய கால் உடைய வேங்கை மரம் நிற்கும் சிவந்த மேட்டு நிலத்தே, மிக்க வரகு நிறைந்த குதிர் கிடக்கும். அதன் ஒரு புறத்தில் குவிந்த அடியையும், பசிய கண்ணையு முடைய கடுவன் காட்டுப் பூனை, இறைச்சியை விரும்பும் பெட்டைப் பூனையின் வருந்துகின்ற பசியைப் போக்க, தளிர் போன்ற கன்னத்தையும், மயிர் செறிந்த கழுத்திலே விளங்குகின்ற தலையில் முள்முருக்கம் பூப்போன்ற சூட்டையுமுடைய சேவலைப் பிடித்தற்குச் சமயம் பார்க்கும். இவ்வகையான், புல்லென்னும் மாலை, நல்ல அழகிய முலைகள் நெருங்கத் தழுவுந்தோறும் உயிரைக் குழைப்பதுபோன்ற, அழகிய குற்றந் தீர்ந்த துணையைப் புணர்வோர்க்கு இனிதாகும்.

368. குறிஞ்சி

(இது, பசுவே சிறைப்புறமாகத் தலைமகளுக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது.)

தொடுதோற் கானவன் குடுறு வியன்புணம்
கரிபுறங் கழீஇய பெரும்பாட் டரத்துத்
தோடுவளர் பைந்தினை நீடுகுரல் காக்கும்
ஓண்டொடி மகளிர்க்கு ஊசல் ஆக

5. ஆடுசினை யொழிந்த கோடிணர் களுலிய குறும்பொறை அயலது நெடுந்தாள் வேங்கை மடமயிற் குடுமியிற் றோன்றும் நாடன் உயர்வரை மருங்கிற் காந்தளஞ் சோலைக் குரங்கறி வாரா மரம்பயில் இறும்பிற்
10. கடிசனைத் தெளிந்த மணிமருள் தீநீர் பிடிபுணர் களிற்றின் எம்மொ டாடிப் பன்னாள் உம்பர்ப் பெயர்ந்து சின்னாள் கழியா மையே வழிவழிப் பெருகி அம்பணை விளைந்த தேக்கட் டேறல்
15. வண்டுபடு கண்ணியர் மகிழும் சீறார் எவன்கொல் வாழி தோழி கொங்கர் மணியரை யாத்து மறுகின் ஆடும் உள்ளி விழுவின் அன்ன அலரா கின்றது பலர்வாய்ப் பட்டே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

செருப்புத் தொட்ட காலையுடைய கானவன் சுட்ட, பெரிய கொல்லையின் காரியைக் கழுவிப் பெரிதும் பட்ட ஈரத்தில் (மட்டங்களோடு) தொகுதியாய் வளர்கின்ற பசிய தினையின் நீண்ட கதிரை ஒள்ளியவளை அணிந்த பெண்கள் காப்பார்கள். அவர்களுக்கு 'உஞ்சா'லாக வாடுகின்ற கிளைவிட்ட கொம்பர் களில் பூங்கொத்துகள் நெருங்கிய, குறியமலைக்குப் பக்கத்தில் நிற்கும் வேங்கை மரம், இளம் மயிலின் குடுமிபோலத் தோன்றும், இவ் வகையான மலைநாட்டையுடையவன், உயர்ந்த மலைக்கு அருகில், காந்தட் செடிகள் நிறைந்த சோலையில், குரங்குகளும் ஏறியறியாத மரச் செறி வுடைய குறுங்காட்டில், விளங்கும் சுனையிடத்துத் தெளிந்த பளிங்கு போன்ற நீரிடத்துப் பிடியைப் புணர்ந்த களிற்றைப் போல எம்மோடாடி னான். பால நாட்கள் இவ்வாறு நிகழ்ந்து சில நாட்கள் கழியாமுன், இவ்வொழுக்கம் அழகிய மூங்கிற் குழாயில் கிடந்து முற்றி விளைந்த தேனாற் சமைத்த கட்டெளிவை வண்டு மொய்க்கும் கண்ணியையுடைய குறவர் உண்டு மகிழும் சீறாரிடத்துச் சிறிது சிறிதாக வெளிவந்து,

கொங்கர் மணியை அரையிற் கட்டி மன்றிடத்தே ஆடுகின்ற உள்ளி விழாப் போன்று, பலர் வாய்ப்பட்டு அலராகின்றது. இது ஏனோ? தோழி.

369. பாலை

(இது, மகட்போக்கிய செவிலி சொல்லியது.)

- கண்டின் மகளே கெழீஇ இயைவெனை ஒண்டொடி செறித்த முன்கை ஊழ்கொள்பு மங்கையர் பலபா ராட்டச் செந்தார்க் கிள்ளையுந் தீம்பால் உண்ணா மயிலியற்
5. சேயிழை மகளிர் ஆயமும் அயரா தாழியும் மலர்பல அணியா கேழ்கொள காழ்புனைந் தியற்றிய வனப்பமை நோன்சவர்ப் பாவையும் பலியெனப் பெறாஅ நோய்பொர இவைகண் டினைவதன் தலையும் நினைவிலேன்
10. கொடியோள் முன்னிய துணரேன் தொடியோய் இன்றுநின் ஓலிகுரல் மண்ணல் என்றதற்கு ற்புலந் தழிந்தன ளாகித் தற்றகக் கடலந் தானைக் கைவண் சோழர் கெடலரு நல்லிசை உறந்தை யன்ன
15. நிதியுடை நன்னகர்ப் புதுவது புனைந்து தமர்மணன் அயரவும் ஓல்லாள் கவர்முதல் ஓமை நீடிய உலவை நீளிடை மணியணி பலகை மாக்காழ் நெடுவேல் துணிவுடை உள்ளமொடு துதைந்த முன்பின்
20. அறியாத் தேஎத்து அருஞ்சரம் மடுத்த சிறியோற் கொத்தவென் பெருமடத் தகுவி சிறப்புஞ் சீரும் இன்றிச் சீறார் நல்கூர் பெண்டின் புல்வேய் குரம்பை ஓரா யாத்த ஒரு தூண் முன்றில்
25. ஏதில் வறுமனைச் சிலம்புடன் கழீஇ மேயினள் கொல்லென நோவல் யானே.

- நக்கீரர்.

கண்டேன், மகளே! அன்புகொண்ட யான் செய்வது என்ன? விளங்கும் வளை அணிந்த, முன்கை விளங்கும் பெண்கள் பலவாறு பாராட்டச் சிவந்த ஆரமுடைய பசிய கிளியும் இனிய பாலை உண்ணாது; மயிலின் சாயலையுடைய, அழகிய ஆபரண மணிந்த தோழியரும் உறங்கார்; சட்டியிலுள்ள (பூஞ்செடிகளும்) நிறம் விளங்கப் பல மலர்களை அணியா. மர வயிரத்தினால் அழகு பெறச் செய்த அழகிய வயிரிய சுவரிடத்துள்ள பாவையும் பலி பெறாது. நோய் வருத்த இவற்றைக் கண்டு வருந்துவதன் முடிவையும் அறியேன். கொடியவள் நினைத்து (வருந்துகின்ற) பூங்கொத்தை ஒத்தவளே! 'இன்று உனது தழைத்த கூந்தலை வாரி அலங்கரிப்பாய்' என்று யான் கூறியதற்கு என்னை வெறுத்துத் தன்னகம் வருந்தியவளாகினாள். ஆகி, கடல் போற்றாணையும், கொடையு முடைய சோழரது கேடில்லாத நல்ல புகழையுடைய உறந்தை போன்ற செல்வமுடைய நல்ல வீட்டைப் புதிதாக அலங்கரித்துச் சுற்றத்தார் மணங் கொண்டாடவும் இணங்காளாயினாள். அவள், அழகிய ஓமை மரம் வளர்ந்த தழையுடைய நீண்ட வழியால், மணியணிந்த பரிசையும், பெரிய பிடியுடைய நீண்ட வேலும், துணிந்த உள்ளத்தோடு மிக்க வலியுமுடைய சிறியவனோடு அறியாத தேசத்து அரிய சுரத்தே சென்றாள். அவனுக்கேற்ற பெரிய மடப்பத்தை யுடையவள் சிறப்பும் சீரும் இல்லாமல், சீறாரிடத்திலுள்ள வறுமைப்பட்ட பெண்களின், ஒரு பசுக் கட்டிய ஒரு தூணையுடைய முற்றமுடைய புல்வேய்ந்த குடில் வீடாகிய வெறிய அயல்மனை யிடத்துக் காற் சிலம்புடன் தங்கியிருந்து போயினாள். அதை நினைந்து வருந்துவேன்.

370. நெய்தல்

(இது, பகலே சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது.)

வளைவாய்க் கோதையர் வண்டல் தைஇ
இளையோர் செல்ப எல்லும் எல்லின்று
அகலிலைப் புன்னைப் புகரில் நீழற்
பகலே எம்மொ டாடி இரவே

5. காயல் வேய்ந்த தேயா நல்லில்
நோயொடு வைகுதி யாயின் நுந்தை

அருங்கடிப் படுவலும் என்றி மற்றுநீ
செல்லல் என்றலும் ஆற்றாய் செலினே
வாழலென் என்றி யாயின் ஞாழல்

10. வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி நெய்தல்
தண்ணரும் பைந்தார் துயல்வர அந்திக்
கடல்கெழு செல்வி கரைநின் றாங்கு
நீயே கானல் ஓழிய யானே
வெறிகொள் பாவையிற் பொலிந்தவென் அணிதுறந்து
15. ஆடுமகள் போலப் பெயர்தல்
ஆற்றேன் தெய்ய அலர்கவிவ் ளூரே.

- அம்மவனார்.

அகன்ற இலையுடைய புன்னையின் புகர் நிழல் விழுகின்ற புகற் பொழுதில் எம்மோடு விளையாடி, வளைந்த கூந்தலையுடைய சிறுமியர் வண்டற்பாவை செய்து விளையாடிச் செல்லும் நேரத்தில் கழி சூழ்ந்த நல்ல வீட்டில் வருத்தத்தோடு இருப்பாயானால், உனது தந்தை அரிய காவற்படுத்துவான் என்றாய். அவர் செல்வேன் எனலும் ஆற்றமாட்டாய். செல்லின் உயிர் வாழமாட்டேன் என்கின்றாய். அவ்வாறாயின் ஞாழலின் வண்டு படும்படி நெருங்கிய கண்ணியும், நெய்தலின் குளிர்ந்த மணம் வீசுகின்ற பசிய மாலையும் அசைய வந்து கடலுறை தெய்வம் கரையிலே நின்றது போல நீ சோலையிடத்தே செல்ல, யான் வெறியாட்டுக் கொள்ளும் பாவைக் கணிந்தவையை ஒத்த எனது ஆபரணங்களைத் துறந்து, வெறியாடும் மகள்போல உன்னை விட்டுப் பிரிய ஆற்றேன். இவ்வூர் மகிழ்வதாக.

371. பாலை

(இது, பொருள் வயிற் பிரிந்துபோகா நின்ற தலைமகன் தன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

அவ்விளிம் புரீஇய விசையமை நோன்சிலைச்
செவ்வாய்ப் பகழிச் செயிரீநோக் காடவர்
கணையிடக் கழிந்ததன் வீழ்துணை உள்ளிக்
குறுநெடுந் துணைய மறிபுடை யாடல்

5. புன்கண் கொண்ட திரிமருப் பிரலை
மேய்ப்பதம் மறுத்த சிறுமையொடு நோய்கூர்ந்து
நெய்தலம் படுவிற் சின்னீர் உண்ணாது
எஃகுறு மாந்தரின் இணைந்துகண் படுக்கும்
பைதற வெம்பிய பாழ்சேர் அத்தம்
10. எமியம் நீந்தும் எம்மினும் பனிவார்ந்து
என்ன ஆங்கொல் தாமே தெண்ணீர்
ஆய்சனை நிகர்மலர் போன்மென நசைஇ
வீதேர் பறவை விழையும்
போதார் கூந்தனங் காதலி கண்ணே.

- எயினந்தை மகன் இளங்கீரனார்.

அழகிய விளிம்பு உரிந்த விசையுடைய வலிய வில்லும் சிவந்த அலகுடைய அம்பும் உடைய போரை எதிர்பார்க்கும் ஆறலைப்பார், கணை எய்தலின் மடிந்து விழுந்த தனது துணையை நினைத்துக் குறியதும். (அம்மானுக்கு) நீண்ட துணையாயுள்ளது மாகிய பெண்மான், பக்கத்தே ஓடி, வருந்தி, முறுகிய கொம்புடைய கலைமானோடு புல்லை மேயமாட்டாத துயரத்தோடு, வருந்தி உவர் நிலத்து நீர் நிலையில் கலங்கல் நீரை உண்ணாது செல்லும் மக்களைப் போல வருந்தி உறங்கும். இவ் வகையான, பசுமை யற்ற வெம்பிய பாழ்பட்ட இடத்தைத் தமிழேமாய்க் கடக்கும் எம்மிலும் பார்க்க, தெளிந்த நீருடைய அழகிய சனையிடத்துள்ள மலர் போன்றதெனப் பூவைத் தேடித் திரியும் பறவை ஆசைப் பட்டு விரும்புகின்ற, பூக்கள் சூடிய கூந்தலுடைய நம் காதலியின் கண்கள், கண்ணீர் வடிந்து என்ன ஆகுமோ?

372. குறிஞ்சி

(இது, அல்ல குறிப்பட்டுப் போகா நின்ற தலை மகன் தன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

அருந்தெறன் மரபிற் கடவுள் காப்பப்
பெருந்தேன் தூங்கும் நாடுகாண் நனந்தலை
அணங்குடை வரைப்பிற் பாழி ஆங்கண்
வேண்முது மாக்கள் வியனகர்க் கரந்த

5. அருங்கல வெறுக்கையின் அரியோள் பண்புநினைந்து
வருந்தினம் மாதோ எனினும்ஃ தொல்லாய்
இரும்பணைத் தொடுத்த பலரா சூசல்
ஊர்ந்திழி கயிற்றிற் செலவர வருந்தி
நெடுநெறிக் குதிரைக் கூர்வேல் அஞ்சி
10. கடுமுனை யலைத்த கொடுவி லாடவர்
ஆகொள் பூசலிற் பாடுசிறந் தெறியும்
பெருந்துடி வளபின் வீங்குபு நெகிழா
மேய்மணி யிழந்த பாம்பின் நீநனி
தேம்பினை வாழியென் நெஞ்சே வேந்தர்
15. கோண்டணி எயிலிற் காப்புச் சிறந்து
ஈண்டருங் குரையணம் அணங்கி யோளே.

- பரணர்.

அரிய கோபத்தைச் செய்யும் இயல்புடைய கடவுள் காவல் புரியப் பெரிய, தேன் கூடுகள் தூங்குகின்ற, அச்சந்தருவதும், மீது நின்று நாடுகளைப் பார்க்கத் தக்கதுமாகிய மலையையுடைய பெரிய பாழி நகரிடத்தே, நரைத்த வெள்ளிய தலையுடையோர் மறைத்துவைத்த அரிய ஆபரணங்களாகிய செல்வம் போல் அவள் அரியவளாவள். அவளின் அழகை நினைந்து, கிடையாளாயினும் வருந்தினேம். பெரிய கிளையிடத்தே கட்டிய பலர் உஞ்சாலாடி இறங்கும் கயிறுபோலச் செல்லவும் வரவும் வருந்தி, நெடிய வழியிடத்தே, குதிரையையும் கூரிய வேலையு முடைய அஞ்சியின், (பகைவர்) போர் முனையை வாட்டிய வளைந்த வில்லையுடைய வீரர் ஆடுகின்ற போரில் பெருமைபெற ஒலிக்கும் பெரிய துடியின் மிக்க ஒலிபோல் துன்பம் பெரிதாகி, மேய்தற்குதவியாகிய மணியை இழந்த பாம்பைப் போல் நீ வாடினாய், நெஞ்சே! அரசர் கைக் கொண்ட அழகிய மதிலைப் போல் காவல் சிறந்து அடைதற்குரிய பெருமையுடையவன் நமது தெய்வப் பெண்ணை ஒத்தவள்.

373 பாலை

(இது, பிரிந்துபோகின்ற தலைமகன் இடைச் சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

முனைகவர்ந்து கொண்டெனக் கலங்கிப் பீரெழுந்து
மனைபாழ் பட்ட மரைசேர் மன்றத்துப்
பணைத்தாள் யானை பருஉப்புற முரிஞ்சச்
செதுகாழ் சாய்ந்த முதுகாற் பொதியில்

5. அருஞ்சுரம் நீந்திய வருத்தமொடு கையற்றுப்
பெரும்புன் மாலை புலம்புவந் துறுதர
மீளி உள்ளஞ் செலவுவலி யறுப்பத்
தாள்கை பூட்டிய தனிநிலை யிருக்கையொடு
தன்னிலை யுள்ளும் நந்நிலை யுணராள்
10. இரும்பல் கூந்தற் சேயிழை மடந்தை
கணையிருள் நடுநாள் அணையொடு பொருந்தி
வெய்துற்றுப் புலக்கும் நெஞ்சமொ டைதுயிரா
ஆயிதழ் மழைக்கண் மல்க நோய்சூர்ந்து
பெருந்தோள் நனைக்குங் கலும்ந்துவார் அரிப்பனி
15. மெல்விரல் உகிரிற் றெறியினன் வென்வேல்
அண்ணல் யானை அடுபோர் வேந்தர்
ஒருங்ககப் படுத்த முரவுவாய் ஞாயில்
ஒரெயின் மன்னன் போலத்
துயிறுறந் தனள்கொல் அளியள் தானே

- பாண்டியன் ஏனாதி நெடுங்கண்ணனார்.

பகைவரின் போர்க்களம் கவர்ந்து கொண்டது போலக் கலங்கிப் பீர்க்குப் படர்ந்து வீடுகள் பாழ்பட்ட மன்றத்தே மரைகள் நிற்கும். அவ்விடத்தே பெரிய காலையுடைய யானை உரைஞ்சி, வயிரச் சிறாம்பு கொட்டுண்ட முதிய தூண் நிற்கும். இவ் வகைய அரிய சுரவழியைக் கடந்த வருத்தத்தோடு, செயலற்று, பெரிய புல்லிய மாலை வருத்தத்தைச் செய்ய தாழ்ந்த கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு தனியே இருந்து எனது நிலைமையை யுள்ளுவேன். அப்பொழுது எனது நிலைமையை உணராது,

கரிய செறிந்த கூந்தலையுடையவள், செறிந்த இருளுடைய நடுயாமத்து மெத்தையிடத்தே கிடந்து, வருந்த, வெறுக்கின்ற நெஞ்சத்தோடு ஐதாகப் பெரு மூச்சு விட்டு, மலர் போன்ற கண்கள் நீர் நிறைய நோய் மிகவும் அடைந்து, அழுது பெரிய தோள்களை நனைப்பாள்; கண்ணீரை மெல்லிய விரலின் நுனியால் தெறிப்பாள்; வெற்றி வேலும் பெரிய யானையும், வெல்லும் போருமுடைய அரசன், ஒருங்கே அகப்படுத்திய, வலிய வாயிலும் ஏப்புழையு முடைய ஒரு கோட்டையை உடைய அரசனைப் போல நித்திரையைத் துறந்தாள். அவள் இரங்கத் தக்காள்.

374. பாலை

(இது, பாசறைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.)

மாக்கடன் முகந்து மாதிரத் திருளி
மலர்தலை யுலகம் புதைய வலனேர்பு
பழங்கண் கொண்ட கொழும்பல் கொண்டமும்
போழ்ந்த போலப் பலவுடன் மின்னித்

5. தாழ்ந்த போல நணிநனி வந்து
சோர்ந்த போலச் சொரிவன பயிற்றி
இடியும் முழக்கும் இன்றிப் பாணர்
வடியுறு நல்யாழ் நரம்பிசைத் தன்ன
இன்குரல் அழிதுளி தலைஇ நன்பல
10. பெயல்பெய்து கழிந்த பூநாறு வைகறைச்
செறிமணல் நிவந்த களர்தோன்று இயவில்
குறுமோட்டு மூதாய் குறுகுறு ஓடி
மணிமண்டு பவழம் போலக் காயா
அணிமிகு செம்மல் ஒளிப்பன மறையக்
15. கார்கவின் கொண்ட காமர் காலைச்
செல்க தேரே நல்வலம் பெறுந்
பெருந்தோள் நுணுகிய நுசுப்பில்
திருந்திழை அரிவை விருந்தெதிர் கொளவே.

- இடைக்காடனார்.

பெரிய கடல் நீரை முகந்து, திசைகளில் இருண்டு, பரந்த உலகம் மறையும்படி வெற்றிபெற உயர்ந்து, வருத்தங்கொண்ட பெரிய முகில்கள், பிளந்தது போலப் பலமுறை மின்னி, தாழ்ந்தது போலக் கிட்ட வந்து சோர்ந்ததுபோலப் பெய்வதாகி, இடியும் முழக்குமின்றி, பாணர் திருத்து கின்ற நல்ல யாழ் நரம்பின் ஓசையைப் போல இனிய ஓசையுடன் துளியைத் தூறி மழை களைப் பெய்யும். இவ்வாறு கழிந்த பூ நானுகின்ற வைகறைக் காலத்து மணல் உயர்ந்த காடு அழகுபெற்ற வழியில், குறுகிய ஊதிய தம்பலப் பூச்சி மெல்ல மெல்ல ஓடி, நீலமணி மறைக்கும் பவளம் போலக், காயாவின் வாடிய பூக்களுள் ஒளிக்கும். இவ்வாறு கார்ப்பருவங்கொண்ட அழகிய காலையில், நல்ல பாகனே, பெரிய தோளும் ஓடுங்கிய இடையும் அழகிய ஆபரணமும் உடையவள் விருந்து எதிர் கொள்ளும்படி தேரைச் செலுத்துவாயாக.

375. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

சென்று நீடுநர் அல்லர் அவர்வயின்
இனைதல் ஆனாய் என்றிசின் இருளை
அம்புதொடை யமைதி காண்மார் வம்பலர்
கலனிலர் ஆயினுங் கொன்றுபுள் ளுட்டுங்

5. கல்லா இளையர் கலித்த கவலைக்
கணநரி இன்னொடு குழீஇ நிணனருந்தும்
நெய்த்தோர் ஆடிய மல்லல் மொசிவிரல்
அத்த எருவைச் சேவல் சேர்ந்த
அரைசேர் யாத்த வெண்டிரள் வினைவிறல்
10. எழாஅத் திணிதோட் சோழர் பெருமகன்
விளங்குபுகழ் நிறுத்த இளம்பெருஞ் சென்னி
குடிக்கடன் ஆகலிற் குறைவினை முடிமார்
செம்புறழ் புரிசைப் பாழி நூறி
வம்ப வடுகர் பைந்தலை சவட்டிக்

15. கொன்ற யானைக் கோட்டிற் றோன்றும்
அஞ்சவரு மரபின் வெஞ்சரம் இறந்தோர்
நோயிலர் பெயர்தல் அறியின்
ஆழல மன்னோ தோழியென் கண்ணே.

- இடையன் சேந்தங் கொற்றனார்.

இகுளையே! அவர் சென்று நீண்டு தரிக்க மாட்டார். அவர் பொருட் டாக மிகவும் வருந்தாதி, என்று கூறின. அம் பெய்தலில் திறமையைக் காணுதற்கு ஆறலைப்பார் புதிய மாக்களை அவர்களிடத்தில் ஆபரணங்கள் இல்லையாயினும் கொன்று புட்களுக்கு இரையாக்குவர். இவ் வகையான கல்லாத ஆறலைப் பார் ஆரவாரிக்கின்ற வழியிடத்தே நரிக்கூட்டங்கள் கிளை களோடு கூடியிருந்து நிணத்தை அருந்தும். இரத்தத்திற் பிரண்ட விரல்கள் பலவற்றையும் வழியிடத்துள்ள எருவைச் சேவல் சேர்க்கும். இவ் வகையான மலையிடத்துள்ள யாமரக்கூட்டம், போரில் வெற்றியாலெழுந்த வலிய தோளையுடைய சோழர் பெருமானாகிய, விளங்குகின்ற புகழை நாட்டிய பெரிய சென்னி, திறை இடாமையில், குறைப் போரை முடிக்கும் பொருட்டு செம்பை ஒத்த மதிலுடைய பாழி ஊரை அழித்து, புதிய வடுகரின் பசிய தலையைக் கொய்து, கொன்ற யானையின் கொம்பைப் போலத் தோன்றும். இவ் வகையான சுரத்தைக் கடந்தவர் வருத்தமில்லாது சென்றதை அறியின் என் கண்கள் அழாவாகும்.

376. மருதம்

(இது, காதற்பரத்தை புலந்து சொல்லியது.)

செல்லல் மகிழ்நநிற் செய்கடன் உடையென்மன்
கல்லா யானை கடிபுனல் கற்றென
மலிபுனல் பொருத மருதோங்கு படப்பை
ஓலிகதிர்க் கழனிக்குழாஅர் முன்றுறைக்

5. கலிகொள் சுற்றமொடு கரிகால் காணத்
தண்பதங் கொண்டு தவிர்ந்த இன்னிசை
ஒண்பொறிப் புனைகழல் சேவடிப் புரளக்
கருங்கச்ச யாத்த காண்பின் அவ்வயிற்று
இரும்பொலம் பாண்டில் மணியொடு தெளிப்பப்

10. புனையந் தாடும் அத்தி அணிநயந்து
காவிரி கொண்டொளித் தாங்கு மன்னோ
நும்வயிற் புலத்தல் செல்லேம் எம்வயின்
பசந்தன்று காண்டிசின் நுதலே அசம்பின்
அந்தூம்பு வள்ளை அழற்கொடி மயக்கி
15. வண்டோட்டு நெல்லின் வாங்குபீள் விரியத்
துய்த்தலை முடங்கிறாத் தெறிக்கும் பொற்புடைக்
குரங்குளைப் புரவிக் குட்டுவன்
மரந்தை அன்னவென் நலந்தந்து சென்மே.

- பரணர்.

மகிழ்நனே! செய்யும் கடமையுடைய என்னை விட்டுச் செல்லாதீர். நீந்த அறியாதயானை விரைவாகச் செல்லும் நீரில் நீந்தக் கற்றதைப் போல, மிக்க வெள்ளத்தில் அலைகின்ற மருத மரமோங்கிய மருத நிலத்தே செருக்கிய கதிருடைய வயல்களையுடையது காழார் முந்துறை. அதனிடத்தே ஆரவாரிக்கின்ற சுற்றத்தோடு கரிகாலன் காணப் புதுப்புனலிடத்தே, நீராடும் பொருட்டு அத்தி பிரிந்தான். இனிய புகழ் பொறித்த அழகிய வீரக் கழல் பாதங்களிற் புரளக் கரிய கச்சிற் கோத்துக் கட்டிய அழகிய பொன் பாண்டில் மணி ஒலிக்கப் புனல் ஆடும் அத்தியின் மிக்க அழகை விரும்பிக் காவிரி அவனைக் கொண்டு ஒளித்தது. அதுபோல நும்மிடத்தில் செய்யேம். எம்மிடத்தே நுதல் பசந்து காட்டிற்று. சேற்றிடத்தே, அழகிய துவாரமுடைய வள்ளையின் விளங்குகின்ற கொடியை மறைத்து, வண்கதிரோடு நெல்லின் வளைந்த போத்தி விரியத், தலையில் ஆர்க்குடைய வளைந்த இறால் தெறிக்கும். அழகிய வளைந்த தலையாட்டமுடைய குட்டுவனது மாந்தை போன்ற எனது அழகைத் தந்து செல்வீராக.

377. பாலை

(இது, பொருள் கடை கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

கோடை நீடலின் வாடுபுலத் துக்க
சிறுபுல் லுணவு நெறிபட மறுகி
நுண்பல் எறும்பு கொண்டளைச் செறித்த
விந்தா வல்சி வீங்குசிலை மறவர்

5. பல்லூழ் புக்குப் பயனிரை கவரக்
கொழுங்குடி போகிய பெரும்பாழ் மன்றத்து
நரைமு தாளர் அதிர்ந்தலை யிறக்கிக்
கவைமனத் திருத்தும் வல்லுவனப் பழிய
வாரிநிறச் சிதலை அரித்தலிற் புல்லென்று
10. பெருநலஞ் சிதைந்த பேஎழுதிர் பொதியில்
இன்னா ஒருசிறைத் தங்கி இன்னகைச்
சிறுமென் சாயல் பெருநலம் உள்ளி
வம்பல ராகியுங் கழிப மன்ற
நசைதர வந்தோர் இரந்தவை
15. இசைபடப் பெய்தல் ஆற்று வோரே

- மாறோக்கத்துக் காமக்கணி நப்பாலத்தனார்.

கோடைகாலம் நீடுதலின் வறண்ட நிலத்தே உதிர்ந்த சிறிய புல்லாகிய உணவை நுண்ணிய பல எறும்புகள் எடுத்துக் கொண்டு புற்றிடத்தே நிறைந்த அரிசியாகிய விதையாத உணவை, வளைத்த வில்லை யுடைய எயினர் உண்பார். அவர்கள் பல ஊர்களிற் சென்று பாற் பசுக்களைக் கவர்தலி னால் செழுமையான குடி எழுந்து சென்று பாழ்பட்டமன்றம், நரைத்த முதியவர்கள் நடுங்குகின்ற தலையைக் குளிந்திருந்து கருமத்தை மனத்தே ஆலோசிக்கும் பெரிய அழகை இழந்திருக்கும். வாரிநிறமுடைய கறையான் அரித்தலின் புல்லென்று பெரிய அழகழிந்த பேய் மிக உறைகின்ற மன்றத்து துன்பந் தருவதாகிய ஒரு புறத்தில் தங்கி இனிய நகையும் சிறிய மெல்லிய சாயலு முள்ளவளின் பெரிய அழகை நினைந்து வழிப்போக்கனாக செல்கின்றோம், மிகவும் பொருள் விரும்பி வந்த இரவலர் இரந்தவற்றைப் புகழ்படக் கொடுக்கும் ஆற்றலுடையே மாகிய யாம்.

378. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக்குறிச் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லெடுப்பத் தலைமகள் சொல்லியது.)

நிதியந் துஞ்சம் நிவந்தோங்கு வரைப்பின்
வதுவை மகளிர் கூந்தல் கமழ்கொள
வங்கூழ் ஆட்டிய அங்குறை வேங்கை
நன்பொன் அன்ன நறுந்தாது உதிரக்

5. காமர் பீலி ஆய்மயிற் றோகை
வேறுவே நினத்த வரைவாழ் வருடைக்
கோடுமுற் றினந்தகர் பாடுவிறந் தியல
ஆடுகள வயிரின் இனிய ஆலிப்
பசும்புற மென்சீர் ஓசிய விசும்புகந்து
10. இருங்கண் ஆடமைத் தயங்க இருக்கும்
பெருங்கல் நாடன் பிரிந்த புலம்பும்
உடன்ற அன்னை அமரா நோக்கமும்
வடந்தை தூக்கும் வருபனி அற்சிரம்
சுடர்கெழு மண்டிலம் மழுங்க ஞாயிறு
15. குடகடல் சேரும் படர்கூர் மாலையும்
அனைத்தும் அடுஉநின்று நலிய நீமற்று
யாங்ஙனம் வாழ்தி என்றி தோழி
நீங்கா வஞ்சினஞ் செய்துநந் துறந்தோர்
உள்ளார் ஆயினும் உளனே அவர்நாட்டு
20. அள்ளிலைப் பலவின் கனிகவர் கைய
கல்லா மந்தி கடுவனோ டுகளுங்
கடுந்திறல் அணங்கின் நெடும்பெருங் குன்றத்துப்
பாடின அருவி சூடி
வான்றோய் சிமையம் தோன்ற லானே.

- காவட்டனார்.

செல்வம் கிடக்கின்ற மிக உயர்ந்த மலையிடத்து கலியாண மகளிரின் கூந்தல் போல் மணக்கும்படி காற்று ஆட்டிய அழகிய தழைத்த வேங்கை மரத்தின் நல்ல பொன் போன்ற நறிய தாது உதிரும். அழகிய பீலியையுடைய அழகிய ஆண்மயில் வேறு வேறு இனமாகிய மலை யிடத்து வாழ்கின்ற கொம்பு முற்றிய ஆட்டுக் கடாபோல பெருமையோடு நடந்து, ஆடுகின்ற களத்துக் கொம்பு வாத்தியம் போல ஒலித்தது, பசிய புறத்தின் மெல்லிய அழகு விளங்கும்படி ஆகாயத்தில் பறந்து பெரிய கணுக் களுடைய மூங்கில் சோரும்படி இருக்கும். இவ் வகையான மலை நாடன் பிரிந்த தனிமையும், கோபிக்கும் அன்னையின் ஆறாத பார்வையும், வாடைக் காற்று வீச வருகின்ற பனியுடைய முன்

பனிக் காலத்து, வான மிருளச் சூரியன் மேற்குக் கடலில் சேர்கின்ற துன்பம் மிகுகின்ற மாலையும் எல்லாம் ஒருமித்து நின்று வருத்தும்; வருத்த எவ்வாறு ஆற்றி வாழ்வாய் என்றாய், தோழி! பிரியேனென்று சபதஞ் செய்து நம்மைப் பிரிந்தவர் நினையாராயினும், அவர் நாட்டில், பெரிய இலையுடைய பலாவின் கனியைக் கவருகின்ற கையுடைய தாகிய கல்லாத மந்திகடுவனோடு துள்ளு கின்றதும் பொல்லாத தெய்வ முறைகின்றதுமாகிய பெரிய மலையிடத்துப் பெரிய இனிய அருவியைச் சூடி வாளை முட்டும் சிகரம் தோன்றுவதை நினைப்பேன். (அவர் நாட்டில் சிகரந் தோன்றுவதை நினைப்பேன் என்றவாறு)

379. பாலை

(இது, முன்னொரு காலத்துப் பொருண் முற்றி வந்த தலைமகன் பின்னும் பொருள் கடை கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

நந்நயந் துறைவி தொன்னலம் அழியத்
தெருளா மையின் தீதொடு கெழீஇ
அருளா நிமிர்ந்த முன்பொடு பொருள்புரிந்து
ஆள்வினைக் கெதிரிய மீளி நெஞ்சே

5. நினையினை யாயின் எனவ கேண்மதி
விரிதிரை முந்நீர் மண்டிணி கிடக்கைப்
பரிதியஞ் செல்வம் பொதுமை யின்றி
நனவின் இயன்ற தாயினுங் கங்குற்
கனவி னற்றதன் கழிவே அதனான்
10. விரவுறு பன்மலர் வண்டுசூழ்பு அடைச்சிச்
சுவன்மிசை அசைஇய நிலைதயங் குறுமுடி
ஈண்டுபன் னாற்றம் வேண்டுவயின் உவப்பச்
செய்வுறு விளங்கிழைப் பொலிந்த தோள்சேர்பு
எய்திய கனைதுயில் ஏற்றொறுந் திருகி
15. மெய்ப்பு வன்ன கைகவர் முயக்கின்
மிகுதிகண் டன்றோ விலனே நீநின்
பல்பொருள் வேட்கையிற் சொல்வரை நீவிச்
செலவுவலி யுறுத்தனை யாயிற் காலொடு
கனையெரி நிகழ்ந்த இலையில் அங்காட்டு

20. உழைப்புறத் தன்ன புள்ளி நீழல்
அசைஇய பொழுதிற் பசைஇ வந்திவண்
மறப்பரும் பல்குணம் நிறத்துவந் துறுதர
ஒருதிறம் நினைத்தல் செல்லாய் திரிபுநின்று
உறுபுலி யுழந்த வடுமருப் பொருத்தற்குப்
25. பிடியிடு பூசலின் அடிபடக் குழிந்த
நிரம்பா நீளிடைத் தூங்கி
இரங்குவை யல்லையோ உரங்கெட மெலிந்தே.

- பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

எம்மை விரும்பி வாழ்கின்றவளது பழைய அழகு கெட,
அறியாமையினால் தீமையைத் தழுவி, அருளில்லாமையால்
வளர்ந்த வலிமையோடு பொருள் செய்தலாகிய கருமத்துக்கு
முனைந்த வலிய நெஞ்சே! அவ்வாறு நினைப்பாயாயில் யான்
கூறுவதைக் கேட்பாயாக. விரிந்த கடலையுடைய இந் நிலப்
பரப்பைச் சிறப்பாக ஆளும் (ஆணையால்) சக்கரமாகிய செல்வம்
உண்மையாகக் கிடைத்த தென்றாலும், அது கழிந்து போதல்
இரவிற் கண்ட கணாப் போன்ற தாகும். ஆதலால், பல மலர்களை
வண்டுகள், மொய்க்கும் படி சூடிப் பிடரியிடத்தே அசைகின்ற
விளங்கும் குறிய கொண்டை யிடத்தே திரண்ட பல நாற்றத்தை
வேண்டு மட்டும் நுகர்ந்து மகிழ்ச் செய்கின்ற, விளங்குகின்ற
ஆபரணமணிந்தவளின் பூரித்த தோளைச் சேர்ந்து எய்திய
நெருங்கிய நித்திரையைப் பெறுந்தோறும், திருகி உடம்பிடத்தே
புகுவது போன்ற கையால் வளைத்துத் தழுவுகின்ற முயக்கத்தின்
மிகுதியைக் கண்டு அதனை விடமாட்டேன்.

நீ உனது பல பொருள் விருப்பினால் சொற்கடந்து செல்லுதலை
வலியுறுத்தினாயானால் காற்றோடு, செறிந்த நெருப்பு எரியும்
(மரங்களில்) இலையிலலாத காட்டில் மானின் புறம் போன்ற
புள்ளி நிழலில் இளைப்பாறும்போது, இவளது மறத்தற் கரிய பல
பண்புகள் அன்போடு வந்து நெஞ்சில் தோன்ற, (நீ நினைத்துச்
செல்கின்றதாகிய) கோட்பாட்டை நினைக்கமாட்டாது, ஓடாது
நின்று புலியோடு போர் செய்த கொல்லும் கொம்புடைய
யானைக்காகப் போர் செய்த, பெண் யானையின் அடிபடுத லின்

குழிந்த, தொலையாத வழியிடத்தே வலிமைகெட மெலிந்து
அசைந்து வருந்து வாயல்லையோ.

380. நெய்தல்

(இது, பின்னின்ற தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகட்குக்
குறை நயப்பக் கூறியது.)

தேர்சேண் நீக்கித் தமிழன் வந்துநும்
ஊர்யா தென்ன நணிநணி ஒதுங்கி
முன்னாட் போகிய துறைவன் நெருநை
அகலிலை நாவல் உண்டுறை உதிர்த்த

5. கனிகவின் சிதைய வாங்கிக் கொண்டுதன்
தாழை வேரளை வீழ்துணைக் கிடுஉம்
அலவற் காட்டி நற்பாற் றிதுவென
நினைந்த நெஞ்சமொடு நெடிதுபெயர்ந் தோனே
உதுக்காண் தோன்றும் தேரே இன்றும்

10. நாமெதிர் கொள்ளா மாயின் தானது
துணிகுவன் போலாம் நாணுமிக வுடையன்
வெண்மணல் நெடுங்கோட்டு மறைகோ
அம்ம தோழி கூறுமதி நீயே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

தேரைத் தூரத்தே விட்டுத் தமிழராய் வந்து உமது ஊர்
யாதென்று கிட்டக்கிட்ட ஒதுங்கி முன்னாள் துறையிடத்து
வந்தானன்றோ ஒருவன். அவ்வாறு வந்து போனவன் நேற்று
வந்தான். வந்து, அகன்ற இலையுடைய நாவல், நீருண்ணும்
துறையிடத்து உதிர்த்த பழத்தின் அழகு கெட, நண்டு அதனை
எடுத்துக் கொண்டு தாழை வேரிடத்துள்ள புற்றில் தனது
அன்புடைய துணைக்குக் கொடுப்பதைக் காட்டினான்; காட்டி-
நம்மிடத்தும் இவ்வியல்பு ஆவதாக என நினைந்த நெஞ்சோடு
நீளச் சென்றான். உவ் விடத்தில் அவன் தேர் தோன்றும். இன்று
நாம் அவனை எதிர் கொள்ளேமாயின் தான் அவ்வாறு செய்ய
மாட்டாதவன் போன்ற (எதிர் கொள்ள) நாணம் மிக உடைய
வனாவன். நாங்கள் வெள்ளிய மணற்கும்பத்தின் உயர்ந்த மோட்டில்
மறைவமோ? தோழி செய்வதைக் கூறுவாய்.

381. பாலை

(இது, தலைமகள் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.)

ஆளி நன்மாள் அணங்குடை யொருத்தல்
மீளி வேழத்து நெடுந்தகை புலம்ப
ஏந்தல் வெண்கோடு வாங்கிக் குருத்தருந்தும்
அஞ்சுவரத் தகுந ஆங்கண் மஞ்சதப

5. அழல்கான்று திரிதரும் அலங்குகதிர் மண்டிலம்
நிழல்கூன் றுண்ட நிரம்பா நீளிடைக்
கற்றுரிக் குடம்பைக் கதநாய் வடுகர்
விற்சினந் தனிந்த வெருவரு கவலைக்
குருதி யாடிய புலவு நா றிருஞ்சிறை
10. எருவைச் சேவல் ஈண்டுகிளைத் தொழுதி
பச்சூன் கொள்ளை சாற்றிப் பறைநிவந்து
செக்கர் வானின் விசும்பணி கொள்ளும்
அருஞ்சரம் நீந்திய நம்மினும் பொருந்தார்
முனையரண் கடந்த வினைவல் தானைத்
15. தேனிமிர் நறுந்தார் வானவ னுடற்றிய
ஒன்னாத் தெவ்வர் மன்னெயில் போலப்
பெரும்பாழ் கொண்ட மேனியள் நெடிதுயிர்த்து
வருந்துங்கொ லளியள் தானே சுரும்புண
நெடுநீர் பயந்த நிரையிழைக் குவளை
20. எதிர்மல ரிணைப்போ தன்னதன்
அரிமதர் மழைக்கண் தெண்பனி கொள்வே.

- மதுரை இளங்கொளசிகளார்.

சிங்கமாகிய நல்ல மிருகம் அஞ்சுகின்ற ஆண் யானை பெரிய
நீண்ட மூங்கில் வருந்த, ஏந்திய வெள்ளிய கொம்புகளால்
அவைகளைப் பெயர்த்துக் குருத்தை உண்ணும். அச்சந்தரும்
படியான இவ்விடத்து, முகில் வறள அழல் எழும்படி திரியும்,
விளங்குகின்ற கதிர்களையுடைய சூரியன். இவ்வாறு சூரியன்
நிழலைத் தோண்டி உண்ட தொலையாத நீண்ட வழி யிடத்துக்,
காவி நிற உடை உடுத்த உடலும், கோபிக்கின்ற நாயையுமுடைய

வடுகர் தமது விற்களின் சினத்தைத் தீர்த்த அச்சந்தரும் கவர்பட்ட
இடத்தில், இரத்தத்தில் தோய்ந்த புலால் நாறுகின்ற பெரிய
சிறகுகளையுடைய எருவைச் சேவலின் திரண்ட கூட்டம், பசிய
ஊனின் மிகுதியைக் கூறிப் பறை சாற்றுவது போல அழகிய வான
வெளியை அழகு செய்யும். இவ் வகையான, அரிய சுரத்தைக்
கடக்கும் நம்மிலும் பார்க்க, பகைவர் முனை யின் மதிலைக்
கடந்த போர்வல்ல படையையும் வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற நறிய
மாலையையும் உடைய வானவன். வருத்திய இணங்காத பகைவரது
பெரிய கோட்டையப் போல, பெரிய பாழடைந்த மேனியளாய்ப்
பெருமூச் செறிந்து, வண்டுகள் உண்ணும்படி ஆழ்ந்த நீரிற் பூத்த
நிரைத்த இதழ்களையுடைய குவளை மலரின் இரண்டு பூக்கள்
போன்ற செவ்வரி படர்ந்த குளிர்ந்த கண்கள் தெளிந்த நீர்
கொள்ளும்படி வருந்துவனோ? அவள் இரங்கத் தக்கவளாவள்.

382. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக்குறிச் சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.)

பிறருறு விழுமம் பிறரும் நோப
தம்முறு விழுமம் தமக்கோ தஞ்சம்
கடம்புகொடி யாத்துக் கண்ணி சூட்டி
வேறுபல் குரல ஒருதூக் கின்னியம்

5. காடுகெழு நெடுவேட் பாடுகொளைக் கேற்ப
அணங்கயர் வியன்களம் பொலியப் பையத்
தூங்குதல் புரிந்தனர் நமரென ஆங்கவற்கு
அறியக் கூறல் வேண்டும் தோழி
அருவி பாய்ந்த கருவிரல் மந்தி
10. செழுங்கோட் பலவின் பழம்புணை யாகச்
சாரற் பேரூர் முன்றுறை இழிதரும்
வறனுறல் அறியாச் சோலை
விறன்மலை நாடன் சொன்னயந் தோயே.

- கபிலர்.

பிறரைடந்த துயரைப் பிறரே அனுபவிப்பார். தமக்கு நேர்ந்த
துயர் தமக்கே துணையாகும். கடம்புக்குக் கொடி கட்டி கண்ணியைச்

சூட்டி, வேறு பல ஒலிகளையுடையவும், தாள அறிதியுடையவுமாகிய வாத்தியங்களை இயக்கி அழகிய முருக வேளைப்பாடும் பாட்டுக்கு ஏற்ப அழகிய பெரிய வெறியாடுங்களரி அழகுபெற மெல்ல ஆடினார்கள், நமர் என்று, அவர் அறியும்படி கூறுதல் வேண்டும். தோழி! அருவியைப் பாய்ந்த கரிய விரலுடைய குரங்கு, பெரிய காங்கையுடைய பலாவின் கனியைத் தெப்பமாகக் கொண்டு, சாரலிடத்துள்ள மூதாரின் முன் துறையைக் கடக்கின்ற வறட்சியை அறியாத சோலையுடைய பெரிய மலை நாட்டையுடைய வனது சொல்லை நயந்தவளே! (சொல்லை நயந்தவளே சொல்லுதல் வேண்டும் என மாற்றுக.)

383. பாலை

(இது, மகட் போக்கியதாய் சொல்லியது.)

தற்புரந் தெடுத்த எற்றுந் துள்ளாள்
ஊருஞ் சேரியும் ஓராங் கலரெழக்
காடுங் காவும் அவனொடு துணிந்து
நாடுந் தேயமும் நனிபல இறந்த

5. சிறுவன் கண்ணிக் கேர்தே றுவரென
வாடினை வாழியோ வயலை நாடொறும்
பல்கிளைக் கொடிக்கொம் பலமர மலர்ந்த
அல்குல் தழைக்கூட்டு அங்குழை உதவிய
வினையமை வரனீர் விழுத்தொடி தத்தக்
10. கமஞ்சூற் பெருநிறை தயங்க முகந்துகொண்டு
ஆய்மடக் கண்ணள் தாய்முகம் நோக்கிப்
பெய்சிலம் பொலிப்பப் பெயர்வனள் வைகலும்
ஆரநீர் ஊட்டிப் புரப்போர்
யார்மற்றுப் பெறுகுவை அளியை நீயே.

- கயமனார்.

தன்னைப் பாதுகாத்து வளர்த்த என்னைப் பிரிந்து உள்ளாளாயினாள். ஊரும் சேரியும் ஒருமித்து அலர் எழக், காடுஞ் சுரமும் செல்லத் துணிந்து, நாடும் தேசமும் மிகப் பலவற்றைக் கடந்த சிறிய இரக்கமில்லாதவளுக்கு அழகு செய்யார்களென

வாடினாயோ? வயலைக் கொடியே! தினம் பல கிளைக் கொம்பர்கள் வருந்த, மலர்ந்த அல்குலுக்கு அணியும்படி அழகிய தழையை உதவுதற்கு, தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட மேலான வளையல்கள் தெறிக்க, பெரிய பாத்திரம் நிறைய முகந்து கொண்ட தளம்பும் நீரை யுடையவளாய், அழகிய கண்ணையுடையவள், தாயின் முகத்தைப் பார்த்து, உள்ளே மணியிட்ட சிலம்பு ஒலிக்கத் தினமும் நிறைய நீருட்டுவள். இனி இவ்வாறு உன்னை நீருட்டிக் காப்பாற்ற நீ யாரைப் பெறுவாய். நீ இரங்கத் தக்கனையாவை!

384. முல்லை

(இது வினைமுற்றிய தலைமகனது வரவுகண்டு உழையர் சொல்லியது.)

இருந்த வேந்தன் அருந்தொழில் முடித்தெனப்
புரிந்த காதலொடு பெருந்தேர் யானும்
ஏறிய தறிந்தன் றல்லது வந்தவாறு
நனியறிந் தன்றோ இலனே தாயும்

5. முயற்பறழ் உகளும் முல்லையம் புறவிற்
கவைக்கதிர் வரகின் சீரார் ஆங்கண்
மெல்லியல் அரிவை இவ்வயின் நிறீஇ
இழியின் என்றநின் மொழிமருண் டிசினே
வான்வழங் கியற்கை வளிபூட் டினையோ
10. மானூரு வாகநின் மனம்பூட் டினையோ
உரைமதி வாழியோ வலவ எனத்தன்
வரைமருள் மார்பின் நளிப்பனன் முயங்கி
மனைக்கொண்டு புக்கனன் நெடுந்தகை
விருந்தேர் பெற்றனன் திருந்திழை யோளே.

- ஒக்கூர் மாசாத்தியார்.

இருந்த வேந்தனது அரிய தொழிலை முடித்தலும், கொண்ட வேட்கையோடு பெரிய தேரிடத்தே யான் ஏறியதை அறிவேனல்லாமல் அது வந்ததை அறியேன் என்று சொல்லும்படி செலுத்தி முயற்குட்டி துள்ளி விளையாடும் முல்லைக் காட்டில், பிளவு பட்ட கதிரீன்ற வரகுடைய சிறிய ஊரிடத்தே மெல்லிய தன்மையுள்ளவளது வீட்டிடத்தே நிறுத்தி இறங்கும் என்ற உனது

(பாகனது) மொழியைக் கேட்டு மருண்டேம். நீ, வானத்திலே இயங்கும் இயல்புடைய காற்றைப் பூட்டினாயோ? குதிரையின் உருவாக உனது மனத்தைப் பூட்டினாயோ? பாகனே அதைக் கூறுவாய். நெடுந்தகை, மலை ஓத்த தன் மார்பிடத்தில் முயங்கி அருள் செய்யும் பொருட்டு மனை யிடத்தே புகுந்தான். திருந்திய ஆபரணமுடையவள் விருந்தைச் சிறப்பாகப் பெற்றாள்.

385. பாலை

(இது, மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.)

தன்னோ ரன்ன ஆயுமும் மயிலியல்
என்னோ ரன்ன தாயருங் - காணக்
கைவல் யானைக் கடுந்தேர்ச் சோழர்
காவிரிப் படப்பை உறந்தை யன்ன

5. பொன்னுடை நெடுநகர்ப் புரையோர் அயர
நன்மாண் விழவில் தகரம் மண்ணி
ஆம்பல புணர்ப்பச் செல்லாள் கம்பொடு
நெல்லி நீடிய கல்லறைக் கவாஅன்
அத்த ஆலத்து அலந்தலை நெடுவீழ்
10. தித்திக் குறங்கில் திருந்த உரிஞ
வளையுடை முன்கை அனைஇக் கிளைய
பயிலிரும் பிணையற் பசங்காழ்க் கோவை
அகலமை யல்குல் பற்றிக் கூந்தல்
ஆடுமயிற் பீலியிற் பொங்க நன்றும்
15. தானமர் துணைவன் ஊக்க ஊங்கி
உள்ளாது கழிந்த முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்ச்
சிறுவன் கண்ணி சிலம்புகழீஇ
அறியாத் தேஎத்தன் ஆகுதல் கொடிதே.

- குடவாயிற் கீரத்தனார்.

தன்னோடொத்த மயிலின் சாயலையுடைய தோழிமாரும்,
என்னைப் போலொத்த தாயரும் காணக் காவிரிக் கரையிலே
சோலையுடைய உறந்தையைப் போலச் செல்வமுடைய பெரிய

மாளிகையிடத்துக் குற்றமடைந்த யாம், நல்ல மாட்சிமைப்பட்ட கலியாணத்தில் மயிர்ச் சாந்தை இட்டு அலங்கரித்தும் யாம் பல அலங்காரங்களைச் செய்யும்படி அவள் (தனது எண்ணத்தைச்) சொல்லாளா யினாள்; மூங்கிலோடு நெல்லி வளர்ந்த கற்பாறையுடைய சாரலிடத்தே வழியில் நிற்கும் வாடிய தலையுடைய ஆல மரத்தின் நெடிய வீழுது பொறியுடைய தொடையில் உரைஞ்சு, வளை யுடைய முன் கையினால் அதனைப் பிடித்துக் களைந்து, கோத்த பசிய மணிவடம் அல்குலிடத்தே பற்றிக்கிடக்க, கூந்தல், ஆடுகின்ற மயிலின் பீலிபோல் பொலியத் தான் விரும்பிய துணைவன் ஊக்க ஊங்கிச் சென்றாள். நம்மையும், வழிதுன்று வருத்தத்தையும் நினையாது சென்ற, கூரிய எயிறும், சிவந்த வாயுமுடைய சிறியவள் சிலம்பைக் களைந்து அறியாத தேய்த்த ளாகுதல் கொடியதாகும்.

386. மருதம்

(இது, தோழி வாயின் மறுத்தது.)

பொய்கை நீர்நாய்ப் புலவுநாறு இரும்போத்து
வாளை நாளிரை தேரும் ஊர
நாணினைன் பெரும யானே பாணன்
மல்லடு மார்பின் வலியுற வருந்தி

5. எதிர்நலைக் கொண்ட ஆரியப் பொருநன்
நிறைத்திரண் முழவுத்தோள் கையகத் தொழிந்த
திறன்வேறு கிடக்கை நோக்கி நற்போர்க்
கணையன் நாணி யாங்கு மறையினள்
மெல்ல வந்து நல்ல கூறி
10. மையீர் ஓதி மடவோய் யானுநின்
சோரி யேனே அயலி லாட்டியேன்
நுங்கை யாகுவென் நினக்கெனத் தன்கைத்
நொடுமணி மெல்விரல் தன்னெனத் தைவர
நுதலும் கூந்தலும் நீவிப்
15. பகல்வந்து பெயர்ந்த வானுதற் கண்டே.

- பரணர்.

பொய்கையிடத்து வாழும் புலால் நாறுகின்ற பெரிய ஆண்
நீர் நாய் காலையில் வாளை மீனை இரையாகக் கொள்ளுகின்ற
ஊரனே!

விளங்கும் நெற்றியுடைய ஒருத்தி (பரத்தை) பகல் வந்து,
“கரிய நெய்த்த கூந்தலையுடையவளே! யானும் நின் சேரியிடத்தேன்,
அயல் வீட்ட வளாகிய யான் உனக்குத் தங்கையாகுவேன்,” என்று
சிலவற்றைக் கூறி தனது மணி இழைத்த ஆழி அணிந்த மெல்லிய
விரல்களால் தண்ணென்று தடவி, நெற்றியையும் கூந்தலையும்
தைவந்து சென்றாள். அதனைக் கண்டு, பெரும, நான் நாணினைன்.
அந் நாணம், பாணனது மற்போர் செய்கின்ற மார்பின் வலி
மிகுதலின், வருந்தி எதிர்த்த ஆரியப் பொருநனது உயர்ந்த
திரண்ட முழவுபோன்ற தோள், பாணன் கையினால் (ஒடிந்து)
வலியழிந்த தன்மையைக் கண்டு நல்ல போரையுடைய
கணையன் நாணியது போன்றது.

387. பாலை

(இது, தலைமகளது குறிப்பறிந்து தோழி தலைமகனைச் செலவழங்கச் செய்தது.)

திருந்திழை நெகிழ்ந்து பெருந்தோள் சாஅய்
அரிமதர் மழைக்கண் கலுழ்ச் செல்வீர்
வருவீர் ஆகுதல் உரையின் மன்னோ
உவருணப் பறைந்த ஊன்றலைச் சிறாஅரொடு

5. அவ்வரிக் கொன்ற கறைசேர் வள்ளுகிர்ப்
பசைவிரற் புலைத்தி நெடிதுபிசைந் தூட்டிய
பூந்துகில் இமைக்கும் பொலன்காழ் அல்குல்
அவ்வரி சிதைய நோக்கி வெவ்வினைப்
பயிலரிற் கிடந்த வேட்டுவிளி வெஃஇ
10. வரிப்புற இதலின் மணிக்கட் பேடை
நுண்பொறி அணிந்த எருத்திற் கூர்முட்
செங்காற் சேவற் பயிரும் ஆங்கண்
வில்லீண் டருஞ்சமந் ததைய நூறி
நல்லிசை நிறுத்த நாணுடை மறவர்

15. நிரைநிலை நடுகுற் பொருந்தி இமையாது
இரைநசைஇக் கிடந்த முதுவாய்ப் பல்லி
சிறிய தெற்றுவ தாயிற் பெரிய
ஓடை யானை உயர்ந்தோ ராயினும்
நின்றாங்குப் பெயருங் காணஞ்
20. சென்றோர் மன்னென இருக்கிற் போர்க்கே.

- மதுரை மருதனிளநாகனார்.

கொடிய தொழிலைப் பயில்கின்றவர்களாய்க் கிடந்த
வேட்டுவரின் கூப்பிடுகைக்குப் பயந்து, வரிப்புறத்தையும்,
நீலமணிபோன்ற கண்ணையு முடைய குருவிப்பேடு, நுண்ணிய
பொறி அணிந்த கழுத்தும், கூரிய முள் போன்ற சிவந்த காலு
முடைய சேவலை அழைக்கும். இவ் வகையான இடத்தில், வில்
வீரர் திரண்ட அரிய போர் சிதையும்படி கொன்று நல்ல புகழை
நாட்டிய மானமுடைய வீரரது நிரையாக நடப்பட்ட நடு
கற்களில் இரையை விரும்பி இருக்கும் முதிய வாயையுடைய
பல்லி (வழிப் போக் கருக்குச்) சிறிது உற்சாகத்தை அளித்ததாயின்,
பெரிய யானை வழியினின்று செல்லும். இவ்வாறான
காட்டிடத்தே நமது காதலர் சென்றார் என்றிருப்பவளுக்கு,
அழகிய ஆபரணங்கள் நெகிழ்ந்து பெரிய தோள்கள் வாடி செவ்
வரி படர்ந்த குளிர்ந்த கண்கள் வாடும்படி செய்கின்றவரே! உவர்
மண்ணைக் கொள்ளும்படி (சீலைகளைத்) தேய்த்த புல்லிய
தலையுடைய சிறுவரோடு, அழுக்குகளை அடித்துப் போக்குதலிற்
கறைபடிந்த பெரிய நகமும், பசை பிரண்ட விரலுமுடைய
வண்ணாத்தி, நெடுநேரம் பிசைந்து (கஞ்சி) ஊட்டிய பூவேலைப்
பாடுள்ள பட்டாடை விளங்கும் அல்குவின் வரிகள் வாடும்படி
பார்த்து, நீர் வருகின்றமையைக் கூறும்.

388. குறிஞ்சி

(இது, இரவுக்குறிச் சிறைப்புறமாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

அம்ம வாழி தோழி நம்மலை
அமையறுத் தியற்றிய வெவ்வாய்த் தட்டையின்
நறுவிரை ஆரம் அறவெறிந் துழுத
உளைக்குரற் சிறுதினை கவர்தலிற் கிளையமல்

5. பெருவரை யடுக்கத்துக் ஞீஇ ஓப்பி
ஓங்கிருஞ் சிலம்பின் ஓள்ளினர் நறுவீ
வேங்கையங் கவட்டிடை நிவந்த இதணத்துப்
பொன்மருள் நறுந்தா தூதும் தும்பி
இன்னிசை ஓரா இருந்தனம் ஆக
10. மையீர் ஒதி மடநல் லீரே
நொவ்வியற் பகழி பாய்ந்தெனப் புண்கூர்ந்து
எவ்வமொடு வந்த உயர்மருப் பொருத்தல்நும்
புனத்துழிப் போக லுறுமோ மற்றெனச்
சினவுக்கொள் ஞமலி செயிர்த்துப்புடை யாடச்
15. சொல்லிக் கழிந்த வல்விற் காளை
சாந்தார் அகலமும் தகையும் மிகநயந்து
ஈங்குநாம் உழக்கும் எவ்வம் உணராளர்
நன்னர் நெஞ்சமொடு மயங்கி வெறியென
அன்னை தந்த முதுவாய் வேலன்
20. எம்மிறை அணங்கலின் வந்தன்று இந்நோய்
தணிமருந் தறிவல் என்னு மாயின்
வினவின் எவனோ மற்றே கனல்சின
மையல் வேழம் மெய்யுளம் போக
ஊட்டி யன்ன ஊன்புரள் அம்பொடு
25. காட்டுமான் அடிவழி ஒற்றி
வேட்டஞ் செல்லுமோ நும்மிறை எனவே.

- ஊட்டியார்.

தோழி! கேட்பாயாக, நமது மலையிடத்து வளரும் மூங்கிலை அறுத்துச் செய்த வலிய ஓசையுடைய தட்டையினால் நல்ல நாற்ற முடைய சந்தன மரத்தை அடியோடு விழுத்தி உழுது பயிரிட்ட குதிரையின் தலை யாட்டம் போன்ற கதிருடைய சிறிய திணையைக் கவர்தலின் கிளை நிறைந்த, பெரிய மலைச்சாரலில் குருவிகளை ஓட்டினோம்; உயர்ந்த பெரிய சாரலில் விளங்குகின்ற வாசமுடைய வேங்கை மரத்தின் கவர்களுக்குள் கட்டிய பரணிடத்தே இருந்து, பொன்போன்ற பூந்தாதுகளை ஊதும் வண்டின் இனிய

இசையைக் கேட்டிருந்தோம்; இருந்தோமாக, “கரிய நெய்த்த கூந்தலையுடைய அழகிய பெண்களே! வேகமுடைய அம்பு படலும் புண்மிகுந்த வருத்ததோடு வந்த உயர்ந்த கொம்பையுடைய யானை புனத்துள் வந்ததோ என்று வினாவிச் சினங் கொண்ட நாய்கள் கோபித்துப் பக்கத்தே சந்தனம் நிறையப் பூசிய மார்பையும், பெருந்தன்மையையும் மிக விரும்பி இவ்விடத்தில் நாம் இருந்து வருந்துகின்றோம்; அவ் வருத்தத்தை அறியாது ஆய்தனது நல்ல நெஞ்சத்தில் இது முருகனால் உற்ற வெறி என மயங்கி முதிய வாயுடைய வெறியாட்டாளனை அழைத்தாள். அவன் எமது முருகனால் நேர்ந்தது இந் நோய்; இது தணியும் மருந்து அறிவேன் என்பானாயின, அவனை, நெருப்பைப் போற் கோபிக்கின்ற மயக்கமுடைய யானை மேய்வதற்குப் புனத்தே செல்ல, மழைத்துமி போன்ற ஊன் பிரண்ட அம்போடு, காட்டு மானின் அடியைப் பின்பற்றி வேட்டையாடச் செல்லுமோ? உமது தெய்வம் எனக் கேட்டால் என்னோ?

389. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகன் வற்புறுக்குந் தோழிக்குச் சொல்லியது.)

அறியாய் வாழி தோழி நெறிகுரல்
சாந்தார் கூந்தல் உளரிப் போதணிந்து
தேங்கமழ் திருநுதல் திலகம் தைஇயும்
பல்லிதழ் எதிர்மலர் கிள்ளி வேறுபட

5. நல்லிள வனமுலை அல்லியொ ட்பியும்
பெருந்தோள் தொய்யில் வரித்தும் சிறுபரட்டு
அஞ்செஞ் சீறடிப் பஞ்சி ஊட்டியும்
எற்புறந் தந்து நிற்பா ராட்டிப்
பல்பூஞ் சேக்கையிற் பகலும் நீங்கார்
10. மனைவயின் இருப்பவர் மன்னே துணைத்து
இரப்போர் ஏந்துகை நிறையப் புரப்போர்
புலம்பில் உள்ளமொடு புதுவதந் துவக்கும்
அரும்பொருள் வேட்டம் எண்ணிக் கறுத்தோர்
சிறுபுன் கிளவிச் செல்லல் பாழ்பட

15. நல்லிசை தம்வயின் நிறுமார் வல்வேல்
வான வரம்பன் நன்னாட் டும்பர்
வேனில் நீடிய வெங்கடற் றடைமுதல்
ஆறுசெல் வம்பலர் வேறுபிரிந் தலறக்
கொலைவெம் மையின் நிலைபெயர்ந் துறையும்
20. பெருங்களிறு தொலைச்சிய இருங்கேழ் ஏற்றை
செம்புல மருங்கிற் றன்கால் வாங்கி
வலம்படு வென்றியொடு சிலம்பகஞ் சிலம்பப்
படுமழை உருமின் முழங்கும்
நெடுமர மருங்கின் மலையிறந் தோரே.

- நக்கீரணர்.

தோழி! கேட்பாயாக, நெளிந்த கற்றையாகிய, சாந்து பூசிய கூந்தலை ஈரமாற்றி மலர் அணிந்தும், வாசம் கமழ்கின்ற அழகிய நெற்றியில் பொட்டிடும், பல இதழுடைய மலர்களைக் கிள்ளி வேறுபட நல்ல இளைய பெரிய முலைகளிடத்து அல்லியோடு அப்பியும், பெரிய தோளிடத்தே தொய்யி லெழுதியும், சிறிய பரடுடைய சிவந்த சிறிய பாதங்களுக்குப் பஞ்சு ஊட்டியும் என்னைப் பாதுகாத்தும் உன்னைப் பாராட்டியும் பல பூக்கள் பரப்பிய படுக்கையிற் பகற் காலத்திலும் நீங்கார். வீட்டிலிருப்பார். அதனை நீ அறிவாய். அது தான் கழிந்தது. விரைவாக வந்து இரக்கின்றவர்கள் ஏந்துகின்ற கைநிறையக் கொடுக்கின்றவர்கள், வெறுக்காத உள்ளத்தோடு புதியவற்றைக் கொடுத்து மகிழும் அரும்பொருள் தேடவெண்ணினார், எண்ணி, கோபித்தவர்களின் சிறிய புன் சொல்லாகிய வெறுப்பு நீங்கவும், நல்ல புகழைத் தாம் பெறவும், வெல்லும் வேலையுடைய வானவரம்பனது நாட்டுக்கு அப்பால், வேனில் நீடிய வெப்பமான காட்டு வழியே செல்லும் வழிப்போக்கர் வெவ்வேறாகப் பிரிந்து அலற, கொல்லதக்க வெப்பத்துக்கு அஞ்சி இடம் விட்டுத் தங்கும் பெரிய ஆண் யானையைக் கொன்ற பெரிய ஆண் புலி, சிவந்த நிலத்தின் பக்கத்தே தனது காலை வளைத்து, மிருகம் வலத்தே படுதலாகிய வெற்றியோடு மலைச் சாரல் எதிரொலிக்கும்படி, முகில் இடிக்கின்ற இடிபோல முழங்கும், நெடிய பெரிய காட்டுப் பக்கத்தின் மலையைக் கடந்து அவர் சென்றார். (அரும்பொருள் தேடவெண்ணி வானவரம்பனது

நாட்டுக்கப்பால் காட்டுப் பக்கத்தின் மலையைக் கடந்து சென்றவர் நெளிந்த கூந்தலிடத்து மலர் சூடியும்.... பகற் காலத்திலும் நீங்காது இல்லில் இருப்பார்; அதனை நீ யறிவாய்; அதுதான் கழிந்தது, எனச் சேர்த்துப் பொருள் கொள்க.)

390. நெய்தல்

(இது, தலைமகன் பாங்கற்குச் சொல்லியது.)

உவர்விளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
அதர்படு பூழிய சேட்புலம் படரும்
ததர்கோல் உமணர் போகும் நெடுநெறிக்
கணநிரை வாழ்க்கைதான் நன்று கொல்லோ

5. வணர்சரி முச்சி முழுதுமற் புரள
ஐதகல் அல்குல் கவின்பெறப் புணைந்த
பல்குழைத் தொடலை ஒல்குவயின் ஒல்கி
நெல்லும் உப்பும நேரே ஊரீர்
கொள்ளீ ரோவெனச் சேரிதொறும் நுவலும்
10. அவ்வாங் குந்தி அமைத்தோ ளாய்நின்
மெய்வாழ் உப்பின் விலையெய் யாமெனச்
சிறிய விலங்கின மாகப் பெரியதன்
அரிவேய் உண்கண் அமர்த்தனள் நோக்கி
யாரீ ரோவெம் விலங்கி யீஇரென
15. மூரல் முறுவலள் பேர்வனள் நின்ற
சின்னிரை வால்வளைப் பொலிந்த
பன்மாண் பேதைக் கொழிந்தென் நெஞ்சே.

- அம்மவனார்.

களர்நிலத்தில் விளைந்த உப்பின் விலையைக் கூறி, வழியிடத்தே பூழியுடைய தூர தேசத்தே செல்கின்ற வளைந்த கோலையுடைய உமணர் நீண்ட வழியிடத்துச் செல்வர். அவ்வுமணர் கூட்டத்தின் தொழிலாகிய வாழ்க்கைதானோ? இவளுக்கு. வளைந்து சுருண்ட கூந்தல் முழுவதும் இருள் போலப் புரள்கின்றவளாய், அழகிய அகன்ற அல்குலிடத்து அழகு பெறும்படி உடுத்த பல குழையுடைய ஒதுங்குந்தோறும், உப்பின் விலைக்குச் சரி நெல்லுக் கொடுத்துக்

கொள்ளீர்களோ? ஊரவர்களே! எனச் சேரிதோறும் உப்பின் விலையைக்கூறுவாள். அழகிய சுழித்த கொப்பூழும் மூங்கில் போன்ற தோளுமுடையவளே! நீ உனது மெய்யிடத்தே வைத்திருக்கின்ற உப்பின் விலை என்ன ஆம் எனச் சிறிது தடுத்தேமாக, பெருமையுடைய அப்பெண் உள்ளே அடங்கப் பார்த்து, என்னைத் தடுத்த நீவிர் யாரோ? என்று முத்துப் போன்ற பற்களால் சிறிது முறுவல் செய்து சென்றாள். சில நிரையாகிய வெள்ளிய வளை அணிந்த அப்பேதையின் பொருட்டு வாடினது எனது நெஞ்சு.

391. பாவை

(இது, பிரிவிடை வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

பார்வல் வெருகின் கூரெயிற் றன்ன
வரிமென் முகைய நுண்கொடி யதிரல்
மல்ககல் வட்டியர் கொள்விடம் பெறாஅர்
விலைஞ ரொழித்த தலைவேய் கான்மலர்

5. தேம்பாய் முல்லையொடு ஞாங்கர்ப் போக்கித்
தண்ணறங் கதர்ப்பிற் புணர்ந்தோர் புணைந்தவென்
பொதிமாண் முச்சி காண்டொறும் பண்டைப்
பழவணி யுள்ளப் படுமால் தோழி
இன்றொடு சின்னாள் வரினுஞ் சென்றுநனி
10. படாஅ வாகுமெங் கண்ணே கடாஅ
வான்மருப் பசைத்தல் செல்லாது யானைதன்
வாய்நிறை கொண்ட வலிதேம்பு தடக்கை
குன்றுபுகு பாய்பிற் றோன்றும்
என்றாழ் வைப்பிற் சுரனிற் தோரோ.

- காவன் முல்லைப் பூதனார்.

இரையைப் பார்ப்பதில் வல்ல காட்டுப் பூனையின் கூரிய பல்லுப் போன்ற வரியாகிய மெல்லிய முகையுடைய மெல்லிய கொடியாகிய அதிரல் இடத்தே பூவை ஆய்கின்ற நெருங்கிய பெட்டியையுடையவர்கள் ஆய்வதற்கு இடமில்லாது (நெருங்கி) நிற்பர். இவ்வாறு பூ விற்பவர்கள் அதன் தலையிலிருந்து பூக்களை ஆய்ந்து ஒழிப்பார்கள். ஆண் யானை தனது பெரிய கொம்பிடத்தே,

வைத்த வாயிடத்துள்ள வலி அழிகின்ற விசாலித்த கையை அசைக்காது நிற்க, அக்கை மலையிடத்திற் புகும் பாம்பு போலத் தோன்றும். அப் புழுதியுடைய இடத்தில் அரிய வழியைக் கடந்து சென்றவர், அவ்வாச முள்ள மலரை, தேன் பாய்கின்ற முல்லையொடு, அவைகளின் கரையைப் போக்கித் தண்ணிய நறிய என் கூந்தலிற் சூட்டினார். அவ்வாறு அலங்கரிக்கப்பட்ட எனது அரும்புகளால் மாட்சிமைப்பட்ட முடியை நினைக்குந் தோறும் முன்னைய பழைய அழகை விரும்புவேன். தோழி! இன்றொடு சில நாட்கழித்து அவர் வரினும் எனது கண்கள் வருந்தித் துயிலாதனவாகும்.

392. குறிஞ்சி

இது, பின்னிற்ற தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி, தலைமகட்குக் குறை நயப்பக் கூறியது.

தாழ்பெருந் தடக்கை தலைஇய காணத்து
வீழ்ப்பிடி கெடுத்த வெண்கோட்டு யானை
உண்குளகு மறுத்த உயக்கத் தன்ன
பண்புடை யாக்கைச் சிதைவுநன்கு அறீஇப்

5. பின்னிலை முனியான் ஆகி நன்றுந்
தாதுசெய் பாவை அன்ன தையல்
மாதர் மெல்லியல் மடநல் லோள்வயின்
தீதின் றாக நீபுணை புகுகென
என்னுந் தண்டு மாயின் மற்றவன்
10. அழிதகப் பெயர்தல் நனியின் னாதே
ஓல்லினி வாழி தோழி கல்லெனக்
கணமழை பொழிந்த காண்மடி யிரவில்
தினைமேய் யானை இனனிநிற் தோடக்
கல்லுயர் கழுதிற் சேணோன் எறிந்த
15. வல்வாய்க் கவணின் கடுவெடி ஓல்லென
மறப்புலி உரற வாரணம் கதற
நனவுறு கட்சியின் நன்மயில் ஆல
மலையுடன் வெருஉம் மாக்கல் வெற்பன்
பிரியுநன் ஆகலோ அரிதே அதாஅன்று

20. உரிதல் பண்பிற் பிரியுநன் ஆயின்
வினைதவப் பெயர்ந்த வென்வேல் வேந்தன்
முனைகொல் தானையொடு முன்வந் திறுப்பத்
தன்வரம் பாகிய மன்னெயில் இருக்கை
ஆற்றா மையிற் பிடித்த வேல்வலித்
25. தோற்றம் பிழையாத் தொல்புகழ் பெற்ற
விழைதக ஓங்கிய கழைதுஞ்ச மருங்கிற்
கானமர் நன்னன் போல
யானா குவல்நின் நலன்தரு வேனே. - மோசிகீரனார்.

காட்டிடத்தே விருப்ப மிகுந்த யானையைச் சாகக் கொடுத்த வெள்ளிய கோடுடை யானை நீண்ட பெரிய கையைத் தலையில் வைத்து தழையை உண்ணாது வாடி நிற்கும். அவ்வாட்டம்போல் உடம்பின் சோர்வை நன்கு அறியும்படி செய்து, பின்னின் றிரத்தலில் வெறுப்படையானாகி, நல்ல பூந்தாதினாற் செய்த பாவைபோன்ற அழகிய பெண்ணும், மடப்பம் மிகுந்த வளுமாகியவளிடத்து, தீமை யில்லாது நீ சேர்ப்பாயாக என்று வந்து இரப்பான்; இரப்பானாயின் அவன் வருந்திச் செல்லுதல் மிகவும் இனிமையல்லாதாகும். முடிவு யாது? தோழி! கேட்பாயாக; கல்லென்று பெருமழை பொழிந்த காடு அடங்கிய இரவில், தினை மேய் கின்ற யானைக் கூட்டங்கள் பயந்தோட, மலையிடத் துயர்ந்த பரணிலிருந்து குறவன் எறிந்த வலிய வாயுடைய கவணைப் போலக் கடியமலை வெடிப்புகள் ஒல்லென, வீரமுடைய புலிச் சத்தமிட யானை கதறும். அழகிய காட்டிடத்தே மயில்கள் சத்தமிடும். இவ்வாறு மலை முழுவதும் அஞ்சும் பெரிய சாரலிடத்து, வெற்பன் பிரிந்து செல்வானாதலோ அரிது. அதனாலே உரிமையற்ற தன்மையில் பிரிவானாயின், போரின் பொருட்டு மிகவும் பிரிந்த வெல்லும் வேலையுடைய அரசன், போர்முனை கொள்ளும் தானை யோடு முன்னே வந்து தங்க, தனது எல்லையாகிய வலிய கோட்டையுள் இருக்க ஆற்றாமையால், தான் பிடித்த வலிய வேலின் தோற்றம் பிழை படாமல், பழைய புகழை ஈட்ட விரும்பி நீங்கிய மூங்கில் வளருகின்ற காட்டையுடைய நன்னன் போல, உனது நலத்தைத் தருபவன் தாங்க மாட்டாதவனானான்.

393. பாலை

(இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.)

- கோடுயர் பிறங்கற் குன்றுபல நீந்தி
வேறுபுலம் படர்ந்த வினைதரல் உள்ளத்து
ஆறுசெல் வம்பலர் காய்பசி தீரிய
இதைச்சவற் கலித்த ஈரிலை நெடுந்தோட்டுக்
5. கவைக்கதிர் வரகின் கால்தொகு பொங்கழி
கவட்டடிப் பொருத பல்சினை உதிர்வை
அகன்கட் பாறைச் செவ்வயிற் றெறீஇ
வாரியணி பணைத்தோள் வார்செவித் தன்னையர்
பண்ணை வெண்பழத் தரிசி ஏய்ப்பச்
10. சமூல்மரஞ் சொலித்த சளகலை வெண்காழ்
தொடிமாண் உலக்கை ஊழிற் போக்கி
உரல்முகங் காட்டிய சரையிறை கொள்ளை
ஆங்கண் இருஞ்சனை நீரொடு முகவாக்
களிபடு குழிசிக் கல்லடுப் பேற்றி
15. இணர்ததை கடுக்கை ஈண்டிய தூதிற்
குடவர் புழுக்கிய பொங்கவிழ்ப் புன்கம்
மதர்வை நல்லான் பாலொடு பகுக்கும்
நிரைபல குழீஇய நெடுமொழிப் புல்லி
தேன்றாங்கு உயர்வரை நன்னாட் டும்பர்
20. வேங்கடம் இறந்தன ராயினும் ஆண்டவர்
நீடலர் வாழி தோழி தோடுகொள்
உருகெழு மஞ்சை ஒலிசீர் ஏய்ப்பத்
தகரம் மண்ணிய தண்ணறு முச்சிப்
புகரில் குவளைப் போதொடு தெரியிந்ந்
25. வேனில் அ்திரல் வேய்ந்தநின்
ஏமுறு புணர்ச்சி இன்துயில் மறந்தே. - மாமூலனார்.

சிகரங்கள் உயர்ந்த கூட்டமாகிய குன்றுகள் பலவற்றைக் கடந்து, வேறு தேயத்தே செல்ல விரும்பிய அவர், வினை செய்யும் உள்ளத்தரா யினார். வழியிடத்தே செல்லும் புதியவர்கள்

காய்கின்ற பசி கொள்வர். அவர்களின் பசியைத் தீர்ப்பதற்கு, மேட்டு நிலத்தே விதைத்துப் பலித்த ஈரமான நீண்ட இலையும் பிளந்த கதிருமுடைய வரகின் தொகுதியாக வைத்த (அரிந்த) தாள்களைப், பிளந்த (மாடுகளின்) அடிகளால் உழக்கிக் கொண்ட பல (மீன்) சினை போன்ற உதிர்ந்த வரகைத் தேமலையும், பெரிய தோள்களையும், நீண்ட காதுகளையுமுடைய (ஆயர்) பெண்கள், அகன்ற பாறை யிடத்தே இட்டுக் குத்துவர். குத்திய, வயலிடத்து விளைந்த வெள்ளிய முற்றிய அரிசியை ஒத்த அதை சுழல்கின்ற மரத்தினால் விளக்கிச் சுளகினால் புடைத்து, பூண் இறுக்கிய உலக்கையால் முறை முறையே (மாறிப்) போட்டு எடுப்பர். வலிய முகமுடைய வெள்ளை அரிசியின் மிகுதியைச் சுரைக் குடுவையில் பெய்து வைப்பர். அவ்வரிசியைக் களிமண்ணால் வணைந்த பாணையில், சுனை நீரை மொண்டு, கல்லடுப்பிலே வைத்து, கொன்றைப் பூவின் நெருங்கிய தாதைப் போலப் பொங்கிய அவிழையுடைய சோற்றை இடையர் ஆக்குவர். அவர்கள் அதனைக் கொழுத்த நல்ல பசுக்களின் பாலோடு பகுந்து கொடுப்பர். இவ் வகையான பசுக்கள் பலகூடி நிற்கும் பெரும் புகழுடைய புல்லியின் தேன் கூடுகள் தூங்குகின்ற உயர்ந்த மலையுடைய நல்ல நாட்டுக்கு அப்பால், வேங்கட மலையைக் கடந்து சென்ற ராயினும், பூங்கொத்துகளைப் போன்ற அழகிய மயிலின் தோகையைப் போன்ற, மயிர்ச்சாந்து தடவிய தண்ணிய நறிய கூந்தலிடத்து, குற்றமில்லாத குவளை மலரின் அழகிய இதழும், வேனிலுக்குப் பூத்த அதிரலின் மலரும் சூடிய உனது மகிழ்ச்சியைத் தரும் புணர்ச்சியின் இனிய துயிலை மறந்து அவர் நீடித்துத் தங்கமாட்டார். தோழி! வாழ்வாயாக.

394. முல்லை

(இது, இரவுக்குறித் தலைமகளை இடத்துய்த்து வந்த, தோழி தலைவனை வரைவு கடாயது.)

களவும் புளித்தன விளவும் பழுநின
சிறுதலைத் துருவின் பழுப்புறு விளைதயிர்
இதைப்புன வரகின் அவைப்புமாண் அரிசியொடு
கார்வாய்த் தொழிந்த ஈர்வாய்ப் புற்றத்து

5. ஈயல்பெய் தட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு
சேதான் வெண்ணெய் வெம்புறத் துருக
இளையர் அருந்தப் பின்றை நீயும்
இடுமுள் வேலி முடக்கார் பந்தர்ப்
புதுக்கலத் தன்ன செவ்வாய்ச் சிற்றில்
10. புனையிருங் கதுப்பினின் மனையோ எயரப்
பாலுடை அடிசில் தொடிகுடி ஒருநாள்
மாவண் தோன்றல் வந்தனை சென்மோ
காடுறை இடையன் யாடுதலைப் பெயர்க்கும்
மடிவிடு வீளை வெரீஇக் குறுமுயல்
15. மன்ற இரும்புதல் ஓளிக்கும்
புன்புல வைப்பினெஞ் சிறுநல் லூரே.

- நன்பலூர்ச் சிறுமேதாவியார்.

களவும் புளித்துப் போனது, விளா மரமும் பழங்களைப் பழுத்தன; சிறிய தலையுடைய செம்மறியாட்டின் பழுப்பு நிறமுடைய முற்றி விளைந்த தயிரை, கொல்லையில் விளைந்த வரகின் குற்றிய மாட்சிமைப்பட்ட அரிசி யோடு, கார் காலத்துக் கரைந்த ஈரமான வாயையுடைய புற்றிடத்துள்ள ஈசலை இட்டுச் சமைத்த இனிய புளிப்பையுடைய சூடான சோற்றை, சிவந்த பசுவின் வெண்ணெய் மேலே கிடந்து உருகச் சிறுவர்கள் இருந்து உண்பார்கள்; இவ்வாறு அவர்கள் இருந்து அருந்தும்படி நீயும், முள்வேலி யுடையதும், வளைந்த கால்களை நாட்டி இடப்பட்ட பந்தலுடையதுமாகிய, புதிய மட்பாத்திரம் போன்ற சிவந்த முகப்பையுடைய சிறிய வீட்டில் அலங்கரிக்கப்பட்ட கரிய கூந்தலையுடைய உனது மனைவி, நீ உண்பதற்கு பாலுடைய சோற்றைத் தொடுமாறு ஒரு நாள், மிகப் பெரிய தலைவரே! வந்து செல்லுதல் வேண்டும். எமது சிறிய நல்லூர் காட்டில் உறையும் இடையர் ஆடுகளைப் பிரித்தற்கு இதழை மடித்துவிடும் சீழ்க்கைக்கு வெருண்டு குறுமுயல் மிகவும் மண்டிய புதரிடத்து ஓளிக்கின்ற புல்லுள்ள இடத்துள்ளது.

395. பாலை

(இது, பிரிவிடைத் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.)

தண்கயம் பயந்த வண்காற் குவளை
மாரி மாமலர் பெயற்கேற் றன்ன
நீரொடு நிறைந்த பேரமர் மழைக்கண்
பனிவார் எவ்வம் தீர இனிவரின்

5. நன்றுமன் வாழி தோழி தெறுகதிர்
ஈரம் நைத்த நீரறு நனந்தலை
அழன்மேய்ந் துண்ட நிழன்மாய் இயவின்
வறன்மரத் தன்ன கவைமருப் பெழிற்கலை
அறலவிர்ந் தன்ன தேர்நசை யோடிப்
10. புலம்புவழிப் பட்ட உலமரல் உள்ளமொடு
மேய்பிணைப் பயிரும் மெலிந்தழி படர்குரல்
அருஞ்சுரஞ் செல்லுநர் ஆட்செத் தோர்க்குந்
திருந்தரை ஞெமைய பெரும்புனக் குன்றத்து
ஆடுகழை இருவெதிர் நரலுங்
15. கோடுகாய் கடற்ற காடிற் தோரே.

- எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்.

குளிர்ந்த தடாகத்தில் முளைத்த பெரிய காலுடைய குவளையின் மாரிக்கால மலர், மழைக்கு எதிரே நின்றதுபோல நீரோடு நிறைந்த பெரிய அமர்ந்த குளிர்ந்த கண்களின் நீர் வடிகின்ற வருத்தம் தீர, அவர் வருவா ரானால் நன்மையாகும். தோழி! கேட்பாயாக. காய்கின்ற வெயில் நீரை வறட்டிய நீரில்லாத திசையில் அழல் பருகி உண்ட நிழலுடைய (நிழலில்லாத) பெரிய வழியிடத்துள்ள வறண்ட மரம் போல, கவர்விட்ட கொம்புடைய அழகிய கலைமான், நீர்போலத் தோன்றும் பேய்த்தேரை நீரென விரும்பி ஓடி வருத்தங் கொண்டு சுழலும் உள்ளத்தோடு மேய்கின்ற பெண் மாணைச் சத்தமிட்டழைக்கும். அது மெலிந்து அழைக்கின்ற அக் குரல் அரிய சுரத்தே செல்வோர்க்கு ஆளின் குரல்போற் கேட்கும். அழகிய அரையுடைய ஞெமை நிற்கும் பெரிய புனமுடை குன்றிடத்து, ஆடுகின்ற பெரிய

மூங்கில்கள் ஒலிக்கும் சிகரங்கள் காய்ந்த மலைச்சாரலிடத்திலுள்ள காட்டைக் கடந்தார். (காட்டைக் கடந்தார் இப்பொழுது வரின் நன்று எனக் கூட்டுக.)

396. மருதம்

(இது, காதற் பரத்தை தலைமகற்குச் சொல்லியது.)

தொடுத்தென் மகிழ்ந செல்லல் கொடித்தேர்ப்
பொலம்பூண் நன்னன் புனனாடு கடிந்தென
யாழிசை மறுகிற் பாழி ஆங்கண்
அஞ்சல் என்ற ஆஅய் எயினன்

5. இகலடு கற்பின் மிஞிலியொடு தாக்கித்
தன்னுயிர் கொடுத்தனன் சொல்லிய தமையாது
தெறலருங் கடவுள் முன்னர்த்தேற்றி
மெல்லிறை முன்கை பற்றிய சொல்லிறந்து
ஆர்வ நெஞ்சந் தலைத்தலை சிறப்பநின்
10. மார்புதரு கல்லாய் பிறனா யினையே
இனியான் விடுக்குவென் அல்லேன் மந்தி
பனிவார் கண்ணன் பலபுலந் துறையக்
கடுந்திறல் அத்தி ஆடணி நசைஇ
நெடுநீர்க் காவிரி கொண்டொளித் தாங்குநின்
15. மனையோள் வவ்வலும் அஞ்சவல் சினைஇ
ஆரியர் அலறத் தாக்கிப் பேரிசைத்
தொன்றுமுதிர் வடவரை வணங்குவிற் பொறித்து
வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்
வஞ்சி அன்னவென் நலந்தந்து சென்மே.

- பரணர்.

தொடர்புடைய எனது தலைவரே! செல்லாதீர். கொடியுடைய தேரும், பொன் பூவுடைய நன்னது புன்னாட்டை அடக்கினது போல (அதனிலும் மேலாக) யாமோசை கேட்கும் வீதியுடைய பாழி ஊரிடத்திருந்து, அஞ்ச மாட்டேன் என்று கூறிய எயினன். போர் செய்யும் கல்வியில் தேர்ந்த குமிலியைத் தாக்கித் தனது உயிரைக் கொடுத்தான். அவ்வாறு சொல்லள வில் நிலலாது

தண்டிக்கின்ற அஞ்சத்தக்க தெய்வத்தின் முன்னால் தோன்றி மெல்லிய இறையுடைய முன்கையைப் பற்றிச் சொல்லிய சொல்லைக் கடந்தாய்; உனது ஆசையுடைய நெஞ்சம் மென்மேலும் சிறக்க உனது மார்பைத் தராதனையாய் பிறன் ஆகினை. இனி யான் உன்னை விடுவேனல்லேன். **மந்தி** என்பவள் நீர்வடியும் கண்ணளாய்ப் பலவற்றைக் கூறிப் புலந்து உறைய, கடிய ஆடலிற்றிறமையுடைய, அத்தியின் ஆடும் அலங்காரத்தை விரும்பி நெடிய நீரையுடைய காவிரி அவனைக் கொண்டு சென்று ஒளித்ததைப் போல உனது மனைவி உன்னைக் கவர்ந்து கொள்வதையும் யான் அஞ்சவேன். கோபித்த **ஆரியர்** அலறும்படி தாக்கிப் பெரிய புகழுடைய முதிய **இமயமலை வணங்கும்படி** வில்லைப் பொறித்துக் கொடிய சினமுடைய வேந்தரை மறியற்படுத்திய சேரனது வஞ்சி நகர் போன்ற எமது நலனைத் தந்து செல்வீராக.

397. பாலை

(இது, மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.)

என்மகள் பெருமடம் யான்பா ராட்டத்
தாய்தன் செம்மல் கண்டுகடன் இறுப்ப
முழவுமுகம் புலரா விழவுடை வியனகர்
மணனிடை யாகக் கொள்ளான் கல்பகக்

5. கணமழை துறந்த கான்மயங் கழுவம்
எளிய வாக ஏந்துகொடி பரந்த
பொறிவரி அல்குல் மாஅ யோட்கெனத்
தணிந்த பருவஞ் செல்லான் படர்தரத்
துணிந்தோன் மன்ற துனைவெங் காளை
10. கடும்பகட் டொருத்தல் நடுங்கக் குத்திப்
போழ்புண் படுத்த பொரியரை ஓமைப்
பெரும்பொளிச் சேயரை நோக்கி ஊன்செத்துக்
கருங்கால் யாத்துப் பருந்துவந் திறுக்கும்
சேணுயர்ந் தோங்கிய வானுயர் நெடுங்கோட்டுக்
15. கோடை வெவ்வளிக் குலமரும்
புல்லிலை வெதிர நெல்விளை காடே.

- கயமனார்.

எனது மகளது பெரிய இளமையை யான் பாராட்டவும், தாய் தனது தலைமையைக் கண்டு கடமைகளைச் செய்யவும், முழவு முழங்குதலில் ஓயாத விழாவுடைய பெரிய வீட்டில் மணத்தைக் கொள்ளான். பாறை வெடிக்கும்படி முகிற் கூட்டங்கள் ஒழிந்த காடு மயக்கந்தருகின்ற வழி எளிதாக, பெரிய பொறியும் வரியுமுடைய அல்குலுடைய மாயவளுக்காக, உயர்ந்த கொடி படரும் வெயில் தணிந்த பருவத்தே செல்லான்.

வேகமும் கொடிய வலியுமுடைய யானை அஞ்சும்படி குத்திப் போழ்ந்து புண்படுத்திய பொரிந்ததும் புண்பட்டதும் பொளியுடையது மாகிய சிவந்த ஓமையின் அரையைப் பார்த்து, ஊனென்று நினைத்துக் கரிய காலுடைய யாம மரத்தே பருந்து வந்திருக்கும் மிகவும் உயர்ந்து வளர்ந்த வானத்தை முட்டும் நெடிய சிகரத்தில், வெவ்விய கோடைக் காற்றுக்கு அசையும் சிறிய இலையுடைய மூங்கிலில் நெல் விளைகின்ற காட்டிடத்தே துன்பந் தரும்படி செல்லும்படி துணிந்தான். (மாயவளுக்காக வெயில் தணிந்த காலத்தே செல்லாது துன்பந் தரும்படி சென்றான் என்றவாறு.)

398. குறிஞ்சி

(இது, காமமிக்க கழிபடர் கிளவியால் வரைவிடத்துக் கண், தலைமகள், தலைமகனது வரையினின்றும் வந்த ஆற்றோடு புலந்து சொல்லியது.)

இழைநிலை நெகிழ்ந்த எவ்வங் கூரப்
படர்மலி வருத்தமொடு பலபுலந் தசைஇ
மென்றோள் நெகிழ்ச் சாஅய்க் கொன்றை
ஊழுறு மலரிற் பாழ்பட முற்றிய

5. பசலை மேனி நோக்கி நுதல்பசந்து
இன்னே மாகிய எம்மிவண் அருளான்
நும்மோன் செய்த கொடுமைக்கு இம்மென்று
அலமரல் மழைக்கண் தென்பனி மல்க
நன்று புற மாறிஅகறல் யாழநின்
10. குன்றுகெழு நாடற் கென்னெனப் படுமோ
கரைபொரு நீத்தம் உரையெனக் கழறி

நின்னொடு புலத்தல் அஞ்சி அவர்மலைப்
பன்மலர் போர்த்து நாணுமிக ஒடுங்கி
மறைந்தனை கழியும் நிறற்றந்து செலுத்தி

15. நயனறத் துறத்தல் வல்லி யோரே
நொதும லாளர் அதுக ணோடாது
அழற்சினை வேங்கை நிழற்றவிர்ந் தசைஇ
மாரி புறந்தர நந்தி ஆரியர்
பொன்படு நெடுவரை புரையும் எந்தை
20. பல்பூங் கானத் தல்கி இன்றிவண்
சேர்ந்தனை செலினே சிதைகுவ துண்டோ
குயவரி இரும்போத்துப் பொருத புண்கூர்ந்து
உயங்குபிடி தழீஇய மதனழி யானை
வாங்கமைக் கழையின் நரலுமவர்
25. ஓங்குமலை நாட்டின் வருஉ வோயே.

- இம்மென்கீரனார்.

“ஆபரணங்களைத் தம் நிலையினின்றும் நெகிழும்படி செய்த வருத்தம் மிகத், துயர்மிகுந்த வருத்தத்தோடு பலவற்றை வெறுத்துக் கூறி இணைந்து, மெல்லிய தோள்கள் நெகிழும்படி சோர்ந்து, கொன்றையின் மலர்ந்த மலரைப் போலப், பாழ் படும்படி முற்றிய பசலை நிறத்தை நோக்கி, நெற்றி பசப்பூர்ந்து இவ்வகையாயினோம். இவ்வாறாகிய எம்மை உம்மவன் அருளாது கொடுமை செய்தான். அக் கொடுமைக்கு இம்மென்று வருந்து கின்ற குளிர்ந்த கண்கள் தெளிந்த குளிர்ந்த நீர் நிறையும் படி, நற்குணம் மாறிச் செல்லுதல், உனது குன்றநாடனுக்கு என்ன? என்று கரைபுரண்டு வருகின்ற நீரையுடைய ஆறே! நீ கூறென உன்னோடு (ஆற்றோடு) யான் புலத்தலை அஞ்சி, அவர் மலையின், பல மலர்களால் மறைத்து மிகவும் நாணி ஒடுங்கி மறைந்து ஒடுகின்ற உன்னைச் செல்லவிட்டுத் தான் அன்பறத் துறந்து உறைதல் வல்லவராயினார். பெரிய ஆண் புலி பொருதலிற் புண் மிகுந்து வருந்தும் பெண் யானையைத் தழுவிய வலியழிந்த ஆண் யானை; வளைந்த (மூங்கில்கள் உரைஞ்சுவது போல்) ஒலிக்கும் அவரது உயர்ந்த மலை நாட்டினின்றும்

வருகின்ற ஆறே! அயலவரைப் போல என்னைப் பாராது, அழல் போன்ற பூங்கிளைகளையுடைய வேங்கை மரத்தின் நிழல் விளங்கி அசைந்து மாரியைப் போல் குளிர் செய்ய நந்தி ஆரியரது பொன் புதைத்து வைத்த நெடிய மலைபோன்ற எனது தந்தை யின் பூஞ்சோலையிடத்திற் றங்கி இன்று இவளைச் சேர்ந்து செல்லின் அவருக்குக் கெட்டுப்போவது ஒன்று உண்டோ.

399. பாலை

(இது, தலைமகன் பிரிவின் கண் தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.)

சிமையக் குரல சாந்தருந்தி இருளி
இமையக் கானம் நாறுங் கூந்தல்
நன்னுதல் அரிவை இன்னுறல் ஆகம்
பருகு வன்ன காதல் உள்ளமொடு

5. திருகுபு முயங்கல் இன்றியவண் நீடார்
கடற்றடை மருங்கின் கணிச்சியிற் குழித்த
உடைக்கண் நீடமை ஊறல் உண்ட
பாடின தெண்மணிப் பயங்கெழு பெருநிரை
வாடுபுலம் புக்கெனக் கோடுதுவைத் தகற்றி
10. ஒல்குநிலைக் கடுக்கை அல்குநிழல் அசைஇப்
பல்லான் கோவலர் கல்லாது ஊதும்
சிறுவெதிர்ந் தீங்குழற் புலம்புகொள் தெள்விளி
மையில் பளிங்கின் அன்ன தோற்றப்
பல்கோள் நெல்லிப் பைங்காய் அருந்தி
15. மெல்கிடு மடமரை ஓர்க்கும் அத்தம்
காய்கதிர் கடுகிய கவினழி பிறங்கல்
வேய்கண் உடைந்த சிமைய
வாய்ப்படு மருங்கின் மலையிறந் தோரே.

- எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்.

மலையிடத்திற் பிறந்த சாந்தை அணிந்து இருண்டு, இமயமலையிலுள்ள நந்தவனம்போல நாறும் கூந்தலும், நல்ல நெற்றியுமுடையவளது இன்பந்தருகின்ற மார்பை(விடாய்க்கு)ப் பருகுதல் போன்ற காதலுடைய உள்ளத்தோடு காதலர் திருகித்

தழுவுவார். நீண்ட காட்டிடத்தே, ஒரு பக்கத்தில் குந்தாலியால் தோண்டிய உடைந்து குழியிடத்து நீண்டு கிடக்கும் ஊறிய நீரை உண்ட, தெளிந்த ஓசை செய்கின்ற மணிகளையுடைய பாற் பசுக்கூட்டம், வறண்ட நிலத்தே செல்லுதலும், பல பசுக்களை மேய்க்கும் இடையர் மேட்டு நிலங்களுக்கு அவைகளை நெருக்கி ஓட்டி, ஓடுங்கி கொன்றை மர நிழலில் இருந்து களை ஆறி, (ஒருவரிடத்திற்) கல்லாத இராசங்களை ஊதுவார். சிறிய இனிய மூங்கிற் குழல்களில் இருந்து பிறக்கும் தெளிந்த ஓசையை, மாசில்லாத பளிங்கு போன்ற, பல நெல்லிக் கனியை அருந்தி மிருதுவாக்குகின்ற இளம்மரை நின்று கேட்கும். இவ் வகையான வழி, காயும் வெயில் கடுமையாக அழகழிந்த சாரலிடத்தே மூங்கில் கண் உடைந்து நிற்கும் சிகரத்தை உடைய மலையின் பக்கத்தாற் செல்லும். இவ் வகையான மலையைக் கடந்தவர் (இவ்வகையான முயக்கமின்றி நீளத் தங்கமாட்டார்.)

400. நெய்தல்

(இது, தலைமகன் வரைந்தெய்திய பின்பு, தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.)

நகைநன் றம்ம தானே அவனொடு
மனையிற் தல்கினும் அலரென நயந்து
கானல் அல்கிய நங்கன வகலப்
பல்புரிந் தியறல் உற்ற நல்வினை

5. நூலமை பிறப்பின் நீல உத்திக்
கொய்மயிர் எருத்தம் பிணர்படப் பெருகி
நெய்மிதி முனைஇய கொழுஞ்சோற் றார்கை
நிரலியைந் தொன்றிய செலவிற் செந்தினைக்
குரல்வார்ந்த தன்ன குலவத்தலை நன்னான்கு
10. வீங்குசுவல் மொசியத் தாங்கு நுகம் தழீஇப்
பூம்பொறிப் பல்படை ஒலிப்பப் பூட்டி
மதியுடை வலவன் ஏவலின் இகுதுறைப்
புனல்பாய்ந் தன்ன வாமான் திண்டேர்க்
கணைகழிந் தன்ன நோன்கால் வண்பரி

15. பால்கண் டன்ன ஊதை வெண்மணல்
கால்கண் டன்ன வழிபடப் போகி
அயிர்ச்சேற் றள்ளல் அழுவத் தாங்கண்
இருணீர் இட்டுச்சரம் நீந்தித் துறைகெழு
மெல்லம் புலம்பன் வந்த ஞான்றைப்
20. பூமலி இருங்கழித் தூயல்வரும் அடையொடு
நேமி தந்த நெடுநீர் நெய்தல்
விளையா இளங்கள் நாறப் பலவுடன்
பொதியவிழ் தண்மலர் கண்டு நன்றும்
புதுவ தாகின் றம்ம பழவிற்ற
25. பாடெழுந் திரங்கும் முந்நீர்
நீடரும் பெண்ணை நம் அழுங்கல் ஊரே.

- உலோச்சனார்.

இது நகைக்கத் தகுந்ததாகும். அவனொடு மனையைக் கடந்து தங்கினாலும் அலரென்று விரும்பிச் சோலையிடத்தே தங்கிய நமது களவு நீங்குதல், நாம் புரிந்த பல நல்வினையினாலாகும். அந்நல் வினையினால் தலைவர் வரித்தற்குத் தேர் ஊர்ந்துவந்தார். அத்தேரில் பூட்டிய குதிரை, பரி நூலிற் சொல்லிய இலக்கணங்களமைய நீளமான கீழ்வயிறும், மயிர் கொய்த கழுத்துமுடைய தாயிருந்தது; சொர சொரப்புடையதாய் நீண்டு, நெய் முனையிலே யுடைய கொழுவிய சோற்றை நேரே வைத்து ஓட்டியது போன்ற செந்தினைக் கதிர்போல வளைந்த தலையுடையது. அதன் அழகிய திரண்ட கழுத்துடன் நுகம் பொருந்தவும் பல பூப்போன்ற பொறிகளுடைய பல உடைகள் பொலியும் அது தேரிற் பூட்டப்பட்டது. அதை சாரதித் தொழிலில் வல்ல பாகன் ஓட்டலின் குதிரையிழுக்கும் தேர் துறையிடத்து நீர் பாய்வது போன்றிருந்தது. வலிய காலையுடைய அழகிய குதிரை அம்பு போவதுபோலிருந்தது. அது பாலைப் போன்ற குளிர்ந்த மணலிடத்தே வாய்க்கால் இருப்பதுபோன்ற பாதையிடத்தே சென்றது; நுண்ணிய மணற் சேறுடைய பரப்புடைய இருண்ட நீண்ட சுரத்தைக் கடந்தது. இவ்வாறு தலைவன் வந்தான். அப்பொழுது பூக்கள் மிகுந்த கரிய

கழியிடத்தே இலையோடு அசையும் ஆழ்ந்த நீரிடத்தே நிற்கும் வட்டமான நெய்தற் பூவின் முற்றாத தேன் நாறப், பல மலர்கள் அலர்வதைக் கண்டு, புதிய பழைய வலியோடு பெரிய ஓசையைச் செய்யும் கடலையும் உயர்ந்த பனையையும் உடைய நமது ஆரவாரமுடைய ஊரவர்கள் இது புதிய அழகுடைய தாயிருக்கின்ற தென்பர். (இக் கலியணத்தைக் கண்டு இது புதியதாயிருக்கின்ற தென்பர். இது மிகவும் நகைக்கதக்கதாகும். முன்னதே கூட்டமுண்மையை இவர்கள் அறியார் என்றவாறு.)

நித்திலக் கோவை முற்றும்

பாயிரம்

- நின்ற நீதி வென்ற நேமிப்
பழுதில் கொள்கை வழதிய ரவைக்கண்
அறிவுவீற் றிருந்த செறிவுடை மனத்து
வான்றோய் நல்லிசைச் சான்றோர் குழீஇ
5. அருந்தமிழ் மூன்றுந் தெரிந்த காலை
ஆய்ந்த கொள்கைத் தீந்தமிழ்ப் பாட்டுள்
நெடிய வாகி யடிநிமிர்ந் தொழுகிய
இன்பப் பகுதி யின்பொருட் பாடல்
நானூ றெடுத்து நூனவில் புலவர்
10. களித்த மும்மதக் களிற்றி யானைநிரை
மணியொடு மிடைந்த அணிகிளர் பவளம்
மேவிய நித்திலக் கோவை யென்றாங்கு
அத்தகு பண்பின் முத்திற மாக
முன்னினர் தொகுத்த நன்னெடுந் தொகைக்குக்
15. கருத்தெனப் பண்பினோ ருரைத்தவை நாடின
அவ்வகைக் கவைதாம் செவ்விய வன்றி
அரியவை யாகிய பொருண்மை நோக்கிக்
கோட்ட மின்றிப் பாட்டொடு பொருந்தத்
தகவொடு சிறந்த அகவல் நடையாற்
20. கருத்தினி தியற்றி யோனே பரித்தேர்
வளவர் காக்கும் வளநாட் டுள்ளும்

- நாடெனச் சிறந்த பீடுகெழு சிறப்பிற்
கெடலருஞ் சிறப்பின் இடையள நாட்டுத்
தீதில் கொள்கை மூதூ ருள்ளும்
25. ஊரெனச் சிறந்த சீர்கெழு மணக்குடிச்
செம்மை சான்ற தேவன்
தொன்மை சான்ற நன்மை யோனே.

நீதியின் வழி நின்றவனும், உலகை வென்றவனும், பழுதில்லாத கோட்பாட்டையுடையவனுமாவன் பாண்டியன். அவனது சபையிலே அறிவுடைய மனமும், வானத்தை முட்டும் நல்ல புகழும் உடையவராகிய புலவர்கள் கூடி அரிய மூலகைத் தமிழையும் ஆராய்ந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் ஆய்ந்த இனிய தமிழ்ப்பாட்டுகளுள் நெடியவாகி அடி பரந்து சென்ற, இன்பப் பகுதியாகிய இனிய (அகப்)பொருட்பாடல் நானூறை எடுத்தனர். எடுத்து, நூலைப் படித்த புலவர்களுக்குக் களிப்பைத் தரும் மும் மதமுடைய களிற்றி யானை நிரை, மணிமிடை வளம், நித்திலக்கோவை என்று மூன்று வகையாகத் தொகுத்தார்கள். இவ்வாறு தொகுக்கப்பட்ட நல்ல நெடுந் தொகைக்குக் கருத்தென்று குணமுடையோர் உரைத்தவற்றை ஆராயின் (ஒன்றுளது). அவ்வரை, அப்பாட்டின் தன்மைக்கு, ஏற்றது மாத்திர மல்லாமல் பாட்டின் தன்மையை நோக்கி, குற்றமில்லாமல் பாட்டோடு பொருந்தத் தகுதியோடு சிறந்த அகவற்பாட்டாலும் செய்யப்பட்டதாகும். அதனைக் கருத்து இனிது விளங்குமாறு செய்தார் யாரோவெனில்; குதிரை பூட்டிய தேரையுடைய சோழர் ஆள்கின்ற செழித்த நாட்டுள்ளும் நாடு என்று சொல்லுமாறு சிறந்த பெரிய சிறப்புடையதும் செல்வம் குன்றாதது மாகிய **இடையளநாட்டிலே**, தீமையில்லாத ஒழுக்கமுடைய பழைய ஊர்களுள்ளும், ஊரெனச் சிறப்புப் பொருந்திய **மணக்குடியிலே**, பெருமை நிறைந்த **தேவன்** என்னும் பழமை பொருந்தியவனாவன்.

அகநானூறு - களிற்றியானை நிரை

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

பாட்டு எண்	பாட்டு எண்	பாட்டு எண்	பாட்டு எண்
அகலறை மலர்ந்த	105	ஈயற்புற்றத்	8
அணங்குடை நெடுவரை	22	ஈன்றுபுறந்தந்த	35
அம்மவாழி	101	உழுந்துதலைப்பெய்த	86
அயத்துவளர் பைஞ்சாய்	62	உளைமாந்துப்பின்	102
அரக்கத்தன்ன	14	உள்ளாங்குவத்தல்	111
அரிபெய் சிலம்பி	6	உன்னங்கொள்கை	65
அருளன்றாக	75	எம்பெங்காமம்	15
அரையற்றமைந்த	100	எரியகைந்தன்ன தாமரைப்	
அழியாவிழுவின்	115	பழனத்து	106
அழிவில் உள்ளம்	47	எரியகைந்தன்ன தாமரை	
அளிநிலைபொறாஅ	5	யிடையிடை	116
அறியாய்வாழி	53	ஒழித்தது பழித்த	39
அன்றவண் ஒழிந்த	19	கடல்பாடவிந்து	50
அன்னாய்... நம்பட்ப்பை	68	கடல் முகந்து கொண்ட	43
அன்னாய்... நின்மகள்	48	களளியங்காட்ட	97
அன்னை அறியினும்	110	களையும் இடனால்	64
ஆடமைக்குயின்ற	82	கறங்குவெள் அருவி	118
ஆய்நலந்தொலைந்த	69	காய்ந்து செலற்கனவி	55
ஆள்வழக்கற்ற	51	கார்விரிகொன்றை	1
இம்மையலகத்	66	(கடவுள் வாழ்த்து)	
இருங்குழிமுதலை	3	கானல் மாலை	40
இருள்கிழிப்பதுபோல்	72	கிளியும் பந்தும்	49
இன்னிசை உருமொடு	58	கூன் முள்முள்ளிக்	26
		கூனல் எண்கின்	112

பாட்டு எண்	பாட்டு எண்	பாட்டு எண்	பாட்டு எண்
கேள்கேடுன்றவம்	93	நுதலுந்தோளுந்	119
கேளாய் எல்லதோழி	114	நெடுங்கயிறு	30
கேளாய் வாழியோ	63	நெடுங்கரை	25
கொடுத்தாள்முதலை	80	நெடுமலையடுக்கம்	92
கொடுத்திழிப்பரதவர்	70	நெடுவேள்மார்பின்	120
கொடுவரி இரும்புலி	27	நெருநல் எல்லை	32
கொல்வினைப் பொலிந்த	9	நெருப்பெனச்சிவந்த	31
கோழிலை வாழை	2	நோற்றோர்மன்ற	61
சிறுகரும்பிடவின்	34	பகுவாய்வராஅல்	36
சிறுபைந்தூவி	57	பல்லிதழ்மென்மலர்	109
சேற்றூறிலைமுனைஇய	46	பனிவரைநிவந்த	98
தண்கயத் தமன்ற	59	பின்னொடு முடித்த	73
தன்கடற் பிறந்த	13	புணர்ந்தோர்புன்கண்	108
தீந்தயிர் கடைந்த	87	பெருங்கடற்பார்ப்பிற்	60
தெறுகதிர் ஞாயிறு	89	பெருநீர் அழுவத்	20
தேம்படுசிமய	94	பையயப் பசுந்தன்று	95
தொடங்குவினை தவிரா	29	மண்கண்குளிர்ப்ப	23
தோட்பதன் அமைத்த	79	மண்களை முழுவொடு	76
நகையா கின்றே	56	மலிபெயற்கலித்த	42
நறவுண்மண்டை	96	மலையிசைக்குலைஇய	84
நன்றல்காலையும்	113	மறந்தவண் அமையார்	37
நன்னுதல்பசப்பவும் ஆள்வி	77	மனையிள நொச்சி	21
நன்னுதல்பசப்பவும்		முதைச்சுவல்	88
பெருந்தோள்	85	முல்லைவைந்நுனை	4
நனந்தலைக்கானத்	78	முலைமுக்குசெய்தன	7
நாயுடைமுதுநீர்	16	மூத்தோரன்ன	90
நாளுலா எழுந்த	81	மெய்யில்தீரா	28
நிழலறுந்நதலை	103	மௌவலொடு மலர்ந்த	117
நிறைந்தோர்த் தேரும்	71	யாயே கண்ணினும்	12
நீசெலவயர	107	யானெவன் செய்கோ	67
நீர்நிறம்கர்ப்ப	18	வண்டுபடத் ததைந்த	1

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
வந்துவினை முடித்தனன்	44	விரியினர்வேங்கை	38
வலஞ்சரிமராஅத்து	83	விருந்தின்மன்னர்	54
வலந்தவள்ளி	52	விளங்குபகல் உதவிய	91
வளங்கெழுதிருநகர்	17	வினை நன்றாதல்	33
வாடல் உழிஞ்சில்	45	வினை வலம்படுத்த	74
வாள்வரிவயமான்	99	வேந்துவினை முடித்த	104
வான்கடற்பரப்பில்	10	வேளாப்பார்ப்பான்	24
வானம்ஊர்ந்த	11	வைகுபுலர்விடியல்	41

* * * * *

ஆசிரியர் பெயர்
அகரவரிசை
(எண் - செய்யுளெண்)

ஆசிரியர் பெயர்	பாட்டு எண்	ஆசிரியர் பெயர்	பாட்டு எண்
அந்தி யிளங்கீரனார்	71	காவன்முல்லைப் பூதனார்	21
அம்முவனார்	10, 35	காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார்	107
அள்ளூர் நன்முல்லையார்	46	காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்	103
ஆலம்பேரிச் சாத்தனார்	47, 81	குன்றியனார்	40, 41
ஆர்க்காடு கிழார் மகனார் வெள்ளைக் கண்ணத்தனார்	64	குடவாயிற் கீரத்தனார்	44, 60, 79, 119
ஆலங்குடி வங்கனார்	106	குறுங்குடி மருதனார்	4
ஆவூர் மூலங்கிழார்	24	சாகலாசனார்	16
ஈழத்துப் பூதன் தேவனார்	88	சீத்தலைச் சாத்தனார்	53
உமட்டுர்கிழார் மகனார்	69	செல்லூர்க் கோசிகன் கண்ணனார்	66
பரங்கொற்றனார்	20, 100	தங்கால் முடக்கொற்றனார்	48
உலோச்சனார்	68	தங்காற் பொற்கொல்லனார்	108
ஊட்டியார்	3	தாயங்க கண்ணனார்	105
எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்	73	நக்கீரனார்	57, 120
எருமை வெளியனார்	72	நக்கீரனார் (கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்)	93
மகனார் கடலனார்	14	நக்கீரனார் (மதுரை நக்கீரர்)	36, 78
ஒக்கூர் மசாத்தனார்	23, 95	நல்லாவூர் கிழார்	86
ஒரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார்	25	நல்வெள்ளியார்	32
ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன்	11	நன்பலூர்ச் சிறுமேதாவியார்	94
ஒளவையார்	109	நெய்தற் சாய்த்துய்த்த ஆவூர் கிழார்	112
கடுந்தொடைக் காவினார்	2,12,18,42,82,118	நொச்சி நியமங்கிழார்	52
கபிலர்	7,17	நோய்ப்பாடியார்	67
கயமனார்	63	பரணர்	6, 62, 76, 116
கருவூர்க் கண்ணம்புல்லனார்	50	பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி	28
கருவூர்ப் பூதஞ்சாத்தனார்	9, 83, 113	பாண்டியன் காணப் பேரெயில் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதி	26
கல்லாடனார்	85		
காட்டுர் கிழார் மகனார் கண்ணனார்			

ஆசிரியர் பெயர்	பாட்டு எண்	ஆசிரியர் பெயர்	பாட்டு எண்
பாலை பாடிய		மதுரைப் பேராலவாயர்	87
பெருங்கடுங்கோ	5, 99, 111	மதுரைப் போத்தனார்	75
பெருங்குன்றூர் கிழார்	8	மதுரை மருதனிள	
பெருந்தலைச் சாத்தனார்	13	நாகனார்	34, 59, 77, 90, 104
பெருந்தேவனார்	51	மதுரை யாசிரியர்	
பொருந்தில் இளங்கீரனார்	19	நல்லந்துவனார்	43
போந்தைப் பசலையார்	110	மருங்கூர் கிழார்	
மதுரை அளக்கர் ஞாழார்		பெருங் கண்ணனார்	80
மகனார் மள்ளனார்	33	மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ	96
மதுரை அறுவை வாணிகன்		மாமூலனார்	1, 15, 31, 55, 61, 65, 91, 97, 101, 115
இளவேட்டனார்	56	மாற்றுார் கிழார் மகனார்	
மதுரை இளம்பாலாசிரியன்		கொற்றங் கொற்றனார்	54
சேந்தங் கூத்தன்	102	முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ் சேரலாதன்	30
மதுரை எழுத்தாளன்	84	வடம வண்ணக்கண் பேரிசாத்தனார்	38
மதுரைக் கணக்காயனார்	27	வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார்	49
மதுரைக் கவுணியன் பூதத்தனார்	74	விறறுற்று முதையினனார்	37
மதுரைக் காஞ்சிப் புலவர்	89	வெள்ளாடியனார்	29
மதுரைச் செங்கண்ணனார்	39	வெள்ளிவீதியார்	45
மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தனார் கடுவன்		வெறிபாடிய காமக் கண்ணியார்	22, 98
மள்ளனார்	70	.....	114
மதுரைப் பண்ட வாணிகன்		.....	117
இளந்தேவனார்	58		
மதுரைப் பாலாசிரியர் நற்றாமனார்	92		

* * * * *

அகநானூறு - மணிமிடபவளம்

பாட்டு முதற்குறிய்ப் அகரவரிசை

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
அகலிரு விசம்பகம்	214	இரும்பிழி மாரி	122
அணங்குடை முந்நீர்	207	இரும்புலி தொலைத்த	272
அத்தப் பாதிரித்	191	இருவிசம்பு அதிர	274
அம்மவாழி..... கேளிர்முன்	130	இலங்குவளை நெகிழ்ச்	127
அம்மவாழி..... கைம்மிகக்	141	இலமலர் அன்ன	142
அம்மவாழி..... பன்னாள்	249	இலையொழித் துலறிய	293
அம்மவாழி.... பொருள்	235	உண்ணா மையின்	123
அம்மவாழி... பொன்னின்	201	உணர்குவென் அல்லென்	226
அரம்போழ் அவ்வளை	125	உயிர்கலந்து ஒன்றிய	205
அரியற் பெண்டிர்	157	உயிரினுஞ் சிறந்த	244
அருஞ்சரம் இறந்த என்	195	உருமுறு கருவிய	158
அரும்புமுதிர் வேங்கை	242	உலகுகிளர்ந் தன்ன	255
அலமரல் மழைக்கண்	233	உலகுடன் நிழற்றிய	204
அவரை ஆய்மலர்	243	உவக்குந் ளாயினும்	203
அறந்தலைப் பிரியாது	173	உள்ளல் வேண்டும்	129
அளிதோ தானே	239	உறுகழி மருங்கின்	230
அறன்கடைப் படாஅ	155	ஊருஞ் சேரியும்	220
அறியாய் வாழி	268	எல்லையும் இரவும்	299
அன்பும் மடனூங்	225	எல்வளை ளெகிழ்ச்	185
ஆறுசெல் வம்பலர்	137	எவன்கொல் வாழி	250
இகுளை கேட்டிசின்	138	என்னெனப் படுங்கொல்	206
இடம்படுபு அறியா	252	ஏனலும் இறங்குசூரல்	132
இருங்கழி மலர்ந்த	270	ஒடுங்கீர் ஒதி	160
இருபெரு வேந்தர்	174	ஒழியச் சென்மார்	285

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
ஓங்குநிலைத் தாழி	275	செவ்வீரூழல்	240
ஓங்குமலைச் சிலம்பில்	147	செறுவோர் செம்மல்	231
கடல்கண் டன்ன	176	சென்மதி சிறக்கநின்	288
கடவுட் கற்பொடு	184	தண்கதிர் மண்டிலம்	277
கதிர்கை யாக	164	தம்நயந்து உறையோர்த்	151
கயந்தலை மடப்பிடி	165	தயங்குதிரைப் பெருங்கடல்	263
கரைபாய் வெண்திரை	199	தாவில் நன்பொன்	212
காணினி வாழி	232	திதலை மாமை	135
கார்பயம் பொழிந்த	234	திரையுழந் தசைஇய	190
கானப் பாதிரிக்	261	துஞ்சுவது போல	139
கானலுங் கழறாது	170	துன்னருங் கானமுந்	181
கானுயர் மருங்கில்	193	துனியின் றியைந்த	241
கிளைபா ராட்டுங்	218	துகும் சென்ற	251
குடுமிக் கொக்கின்	290	தெண்கழி விளைந்த	159
குணகடன் முகந்த	278	தொடிதோள் இவர்க்	269
குவளை உண்கண்	183	தொடியணி முன்கை	287
குறியிறைக் குரம்பைக்	210	தொல்நலம் சிதையச்	177
குன்றி அன்ன	133	தோள்புலம் பகலத்	187
கூறாய் செய்வது	292	தோளுந் தொல்கவின்	209
கூறுவங் கொல்லோ	198	நகைநனி யுடைத்தால்	180
கேளாய் எல்ல	211	நகைநீ கேளாய்	248
கொளக்குறை படாஅக்	162	நட்டோர் இன்மையுங்	279
கோடுற நிவந்த	266	நரைவிரா வுற்ற	254
கோதையிணை	296	நல்மரங் குழீஇய	166
சிலையேறட்ட	289	நன்கலங் களிற்றொடு	124
சிறியிலை நெல்லிக்	284	நன்னன் உதியன்	258
சிறுபுன் சிதலை	149	நன்னெடுங் கதுப்பொடு	283
சீர்கெழு விபனகர்ச்	219	நனைவினை நறவின்	231
செய்வது தெரிந்திசின்	281	நாண்கொள் நுண்	216
செய்வினைப் பிரிதல்	143		
செல்க பாக	224		

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
நாம்நகை யுடையம்	121	பெருமலைச் சிலம்பின்	282
நாள்வலை முகந்த	300	பேருறை தலைஇய	194
நிலநீ ரற்று	295	பொறிவரிப் புறவின்	271
நிலாவின் இலங்கு	200	பொன்னடர்ந்த தன்ன	280
நினைவாய் செத்து	126	மங்குல் மாமழை	294
நீளிரும் பொய்கை	276	மண்டிலம் மழுக	260
நுதல்பசந் தன்றே	227	மண்ணா முத்தம்	247
நுதலும் நுண்பசப்பு	171	மணிமருள் மலர	236
நெஞ்சநடுங் கரும்படர்	152	மதியரும் பன்ன	192
நெஞ்சு நெகிழ்த்தருந்	267	மரந்தலை கரிந்து	169
நெடுங்கொடி நுடங்கும்	196	மழையில் வானம்	264
நோகோ யானே	153	மன்றுபா டவிந்து	128
பகல்செய் பல்கதிர்ப்	229	மாமலர் வண்ணம்	197
பகும்பழப் பலவின்	189	மான்மலை யறியா	238
பசைபடு பச்சை	244	முதைபடு பகங்காட்டு	262
படுமழை பொழிந்த	154	முரசுடைச் செல்வர்	156
பயங்கெழு திருவின்	298	மைப்பறப் புழுக்கின்	136
பனைத்திரள் அன்ன	148	யாமம் நும்மொடு	168
பானாட்கங்குலும்	297	யாம இரவின்	208
பிணங்கரில் வள்ளை	256	வயங்குமணி பொருத	167
பிணர்மோட்டு நந்தின்	246	வயங்குவெள் ளருவிய	202
பிரசப் பல்கிளை	228	வயிரத்து அன்ன	178
பிரிதல் வல்லியர்	223	வருதும் என்ற	144
பின்னுவிட நெறித்த	150	வலிமிகு முன்பின்	146
புகையிற் பொங்கி	265	வாரணம் உரையும்	172
புன்காற் பாதிரி	237	வானம் பெயல்வளங்	291
பூங்கண் வேங்கைப்	182	வானம் வாய்ப்பக்	134
பெய்துபுலம் திறந்த	217	வானம் வேண்டா	186
பெருங்கடல் முகந்த	188	வானுறு நிவந்த	222
பெருங்கடல் வேட்டத்துச்	140	விகம்பு விசைத்தெறிந்த	273

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
விசும்புற நிவர்த்த	131	வீங்குவிளிம்பு உரீஇய	175
விண்டோய் சிமைய	179	வெள்ளி விழுத்தொடி	286
விண்ணதிப்பு தலைஇய	163	வேர்முழுது உலறி	145
விலங்கிருஞ் சிமையக்	215	வேலும் விளங்கின	259
வினைநவில் யானை	213	வேனிற் பாதிரிக்	257
வினைவயின் பிரிதல்	161	வைகல் தோறும்	253

* * * * *

ஆசிரியர் பெயர்

அகரவரிசை

(எண் - செய்யுளெண்)

பெயர்	பாட்டு எண்	பெயர்	பாட்டு எண்
அண்டர் மகன் குறு வழதியார்	228	கருவூர் நன்மார்பனார்	277
அம்முவனார்	140, 280	கல்லாடனார்	171, 199, 209
ஆழர்க்கவுதமன் சாதேவனார்	159	கழார்கீர னெயிற்றியார்	163, 217, 235, 294
ஆலம்பேரி சாத்தனார்	143, 175	காவன் முல்லைப் பூதரத்தனார்	151
ஆவூர்கிழார் மகனார் கண்ணனார்	202	காவன் முல்லைப் பூதனார்	241, 293
ஆவூர் மூலங்கிழார்	156	காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்.	123, 285
ஆவூர் மூலங்கிழார் மகனார் பெருந்தலைச் சாத்தனார்	224	காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்.	271
இடைக்காடனார்	139, 194, 275, 284	குடவாயிற் கீரத்தனார்	129, 287
இடையன் நெடுங்கீரனார்	166	குமுழி ஞாமலார் நப்பசலையார்	160
இருங்கோன் ஒல்லையாயன் செங்கண்ணனார்	279	குறுவழதியார்	150
இறங்குகுடிக்குன்றநாடன்	215	கொடிமங்கலத்து வாதூளி நற்சேந்தனார்	179, 232
உம்பற்காட்டு இளங் கண்ணனார்	264	கொடியூர் கிழார் மகனார் நெய்தற்றத்தனார்	243
உலோச்சனார்	190, 200, 210, 300	கோட்டம்பலத்துத் தஞ்சிய சேரமான்	168
உவர்க்கண்ணூர்ப் புல்லங்கீரனார்	146	சாகலாசனார்	270
உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார்	133, 257	சீத்தலைச்சாத்தனார்	134
உறையூர் முதுகூத்தனார்	137	செயலூர் இளம்பொன் சாத்தன் கொற்றனார்	177
எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்	225, 239, 289, 299	செல்லூர்கிழார் மகனார் பெரும்பூதங் கொற்றனார்	250
எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார்	149	சேரமான் இளங்குட்டுவன்	153
எழுஉப்பன்றி நாகன் குமரனார்	138, 140	தாயங்கண்ணனார்	132, 213, 237
ஐயூர் முடவனார்	216	தொண்டி ஆழார்ச் சாத்தனார்	169
ஓரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார்	191	தொல் கபிலர்	282
ஓரம் போகியார்	286	நக்கண்ணையார்	252
ஓளவையார்	147, 273	நக்கீரர்	126, 141, 205, 227, 249, 253, 290
கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்	167	பரணர்	122, 125, 135, 142, 148, 152, 162, 178, 181, 186, 196, 198, 208, 212, 222, 226, 236, 246, 258, 262, 266, 276, 292
கபிலர்	128, 158, 182, 203, 218, 238, 248, 278, 292		
கயமனார்	145, 185, 195, 219, 221, 259		
கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார்	180, 263		
கருவூர்க் கலிங்கத்தனார்	183		

பெயர்	பாட்டு எண்	பெயர்	பாட்டு எண்
பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ	155, 185, 223, 261, 267, 291	மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தனார் கடுவன் மள்ளனார்	256
பேயனார்	234	மதுரைப் பண்டவாணிகள் இளந்தேவனார்	298
பேரி சாத்தனார்	242	மதுரைப் பாலாசிரியர் நப்பாலனார்	172
பொதும்பில் கிழான் வெண்கண்ணனார்	192	மதுரைப் புல்லங்கண்ணனார்	161
பொதும்பிற் புல்லாளங் கண்ணியார்	154	மதுரைப் பேராலவாயார்	296
மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார்	144, 174	மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார்	247
மதுரை அறுவை வாணிகள் இளவேட்டனார்	124, 230, 254, 272	மதுரை மருதனிளநாகனார்	121, 131, 184, 193, 206, 245, 255, 269, 283, 297
மதுரை ஈழத்துப் பூதன் றேவனார்	231	மதுரை.... மள்ளனார்	244
மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தம் பூதனார்	207	மருதம்பாடிய இளங்கடுங்கோ மாமூலனார்	127, 187, 197, 201, 211, 220, 233, 252, 281, 295
மதுரைக் கள்ளிறுகடையத்தன் வெண்ணாகனார்	170	முள்ளியூர்ப் பூதியார்	173
மதுரைக் காமக்கண்ணி நப்பாலத்தனார்	204	மோசிக்கரையனார்	260
மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார்	229	வடமவண்ணக்கன் பேரி சாத்தனார்	214, 268
மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் நாகன்றேவனார்	164	விற்றுற்று மூதெயினனார்	136, 288
		வீரை வெளியன் தித்தனார்	188
		வெண்கண்ணனார்	130
		வேம்பற்றூர்க்குமரனார்.	157
		-----	165

* * * * *

அகநானூறு - நித்திலக் கோவை

பாட்டு முதற்குறிய்ப் அகரவரிசை

பாட்டு எண்	பாட்டு எண்	பாட்டு எண்	பாட்டு எண்
அகல்வாய் வானம்	365	கடுந்தே ரிளையரொடு	310
அம்மவாழி.... காதலர்	325	கண்டிசின் மகளே	369
அம்மவாழி.... நம்மலை	388	கழிப்பூக் குற்று	330
அரம்போழ் அவ்வளை	349	கழியே, சிறுகுரல்	350
அருந்தெறன் மரபிற்	372	களவம் புளித்தன	394
அவ்விலிம் புரீஇய	371	கான மாந்த	318
அறியாய் வாழி	389	குழற்காற் சேம்பின்	336
ஆள்வினைப் பிரிதலும்	353	குன்றோங்கு வைப்பின்	338
ஆளிநன்மான்	381	கூழையுங் குறுநெறி	315
இடைபிறரறிதல்	303	கொடுமுள் ஈங்கை	357
இம்மென் பேரலர்	323	கோடுயர் பிறங்கற்	393
இருந்த வேந்தன்	384	கோடை நீடலின்	377
இரும்பிடிப் பரிசிலர்	311	சாரல் யாஅத்து	337
இருவிசும்பி வர்ந்த	304	சிமையக்குரல	399
இருள்படு நெஞ்சத்	335	சிலம்பிற் போகிய	302
இலங்குகடர்மண்டிலம்	367	சிறுநுதல் பசந்து	307
இழைநிலை நெகிழ்ந்த	398	செல்லல் மகிழ்நதின்	376
இன்பமும் இடும்பையும்	327	சென்று நீடுநர்	375
இனிப்பிறி துண்டோ	313	தண்கயம் பயந்த	395
உய்தகை யின்றால்	341	தற்புரந் தெடுத்த	383
உவர்விளை உப்பின்	390	தன்னோரன்ன	385
உழுவை யொடுமுந்த	308	தாழ்சினை மருதம்	366
ஊரல் அவ்வாய்	326	தாழ்பெருந் தடக்கை	392
என் மகள்	397	திருந்திழை நெகிழ்ந்து	387
என்னா வதுகொல்	348	துறையின் வழங்கும்	316
ஓறுப்ப ஓவலை	342	தூமலர்த் தாமரை	361
ஓங்குதிரைப் பரப்பின்	320	தேர்சேண் நீக்கி	380
ஓடா நல்லேற்று	334	தொடுத்தென்	396

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
தொடுதோற் கானவன்	368	மணிவாய்க் காக்கை	319
தோளுந் தொல்கவின்	347	மதவலி யானை	354
நகைநன் றம்ம... அவனொடு	400	மாக்கடன் முகந்து	374
நகைநன் றம்ம... இறைமிசை	346	மாக விசம்பின்	317
நந்நயந் துறைவி	379	மாதிரம் புதைய	364
நிதியந் துஞ்சும்	378	மாவும் வண்டளிர்	355
நிரைசெலல் இவளி	363	முடவு முதிர் பலவின்	352
நீடுநிலை அரை	331	முளைவளர் முதல	332
நீலத்தன்ன நிறங்	358	முனைகவர்ந்து கொண்டென	373
நீலத் தன்ன நீர்	314	மேற்றுறைக் கொளீஇய	356
நெஞ்சுடம் படுதலின்	312	யாஅ ஒண்டளிர்	333
பகலினும் அகலா	305	வயங்குவெயில்	322
பசித்த யானை	321	வயவான் எறிந்து	309
பல்பூந்தண் பொழிற்	360	வழையமல் அடுக்கத்து	328
பன்னாள் எவ்வம் தீர்	340	வளமழை பொழிந்த	344
பனிவார் உண்கணும்	359	வளைவாய்க் கோதையர்	370
பாம்புடை விடர	362	வறனுறு செய்பின்	301
பார்வல் வெருகின்	391	வாங்கமை புரையும்	343
பிறருறு விழுமம்	382	விசும்புதளி பொழிந்து	345
பூங்கணும் நுதலும்	329	விருந்தும் பெறுகுநள்	324
பெரும்பெயர் மகிழ்ந	306	வீங்குவிசைப் பிணித்த	339
பொய்கைநீர் நாய்	380	வேற்றுநாட் டுறையுள்	351

* * * * *

ஆசிரியர் பெயர்

அகரவரிசை

(எண் -- செய்யுளெண்)

பெயர்	பாட்டு எண்	பெயர்	பாட்டு எண்
அஞ்சியத்தை மகள்		நக்கீரனார்	310, 340, 346, 369, 389
நாகையார்	352	நரைமுடி நெட்டையார்	339
அதியன் விண்ணத்தனார்	301	நன்பலூர்ச்	
அம்முவனார்	370, 390	சிறுமேதாவியார்	394
ஆவூர் மூலங்கிழார்	341	பரணர்	322, 326, 356, 367, 372 376, 386, 396
இடைக்காடனார்	304, 374	பறநாட்டுப்	
இடையன்		பெருங்கொற்றனார்	323
சேந்தங்கொற்றனார்	375	பாண்டியன் ஏனாதி நெடுங்	
இம்மென்கீரனார்	398	கண்ணனார்.	373
உலோச்சனார்	330,400	பாலையாடிய	
உறையூர் முதுகூத்தனார்	329	பெருங்கடுங்கோ	313, 337, 379
ஊட்டியார்	388	பாவைக் கொட்டியார்	336
எயினந்தை மகனார்	361, 371	பிசிராந்தையார்	308
இளங்கீரனார்	395, 399	பொருந்தில் இளங்கீரனார்	351
எருக்காட்டுர் தாயங்		மதுரை அளக்கர் ஞாழார்	
கண்ணனார்	319, 357	மகனார் அம்மள்ளனார்	314
ஒக்கூர் மாசாத்தியார்	324, 384	மதுரை அளக்கர் ஞாழார்	
ஓரம் போகியார்	316	மகனார் மள்ளனார்	344, 353
ஒளவையார்	303	மதுரை அறுவை வாணிகன்	
கபிலர்	318, 332, 382	இளவேட்டனார்	302
கயமனார்	321, 383, 397	மதுரை இளங்கெளசி	
கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளைச்		கனார்	381
சாத்தனார்	309	மதுரை இளம்பாலாசிரியன்	
கல்லாடனார்	333	சேந்தன் கூத்தனார்	348
காவட்டனார்	378	மதுரை ஈழத்துப் பூதன்	
காவன் முல்லைப்பூதனார்	391	தேவனார்	307
குடவாயிற்		மதுரைக் கண்ணத்தனார்	360
கீரத்தனார்	315, 345, 366,385	மதுரைக் கணக்	
சேந்தன் கண்ணனார்	350,	காயனார்	338, 342
தங்காற் பொற்கொல்லனார்	355	மதுரைக் கூத்தனார்	334

பெயர்	பாட்டு எண்	பெயர்	பாட்டு எண்
மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார்	306, 320	மருங்கூர்ப்பாகைச் சாத்தன் பூதனார்	327
மதுரைத் தத்தங்கண்ணனார்	335	மாமூலனார்	311, 325, 331, 347, 349, 359, 393
மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் கடுவன் மள்ளனார்	354	மாரோக்கத்து காமக்கணி நப்பாலத்தனார்	377
மதுரைப் பண்டவாணிகள் இளந்தேவனார்	328	மோசி கீரனார்	392
மதுரைப் பொன்செய் கொல்லன்		வடமவண்ணக்கன் பேரி சாத்தனார்	305
வெண்ணாகனார்	363	வடமோதங்கிழார்	317
மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார்	364	வெள்ளி வீதியார்	362
மதுரை மருதன் இளநாகனார்	312, 343, 358, 365, 368, 380, 387		

* * * * *

பொருட்குறிப்புகராத் (எண். பாட்டெண்)

அஃதமைகும் - அதற்கு நாங்கள்
பொருந்துவேம், 6.

அஃதான்று - அதுவன்றி, 98.

அஃதை - ஒருகொடையாளி,
76, 113, 208

அகம் - இடம், 5.

அகல்வாய்ப்பாந்தட் படாஅர் -
அகன்ற வாயையுடைய
பாம்புச் செடி, 68

அகலம் - மார்பு, 56, 102,

அகலறை - அகன்ற பக்கமலை105.

அகலுள் - அகன்றஊர், 226

அகவல் - அழைத்தல்: 97;

ஆடல், 271.

அகவுநர் - அழைத்துப்புகழ்வார்,97.

அகவுநர்க்கு ஏற்றை அலங்கரித்து
அளித்தல், 249

அகன்மோ - அகலும் (ஏவல்)

அகுதை, 96.

அகைத்தல் - கப்பு விடுதல்,
(கட.) 306.

தளிர்ந்தல், 43, 283, 339.

அங்கலுழ்மாமை - அழகிய
ஒழுக்குகின்ற மாமை, 41, 96

அங்காடி - கடைத்தெரு, 93.

அசா - நோயான்வரும்
வருத்தம், 47, 107.

அசுணம், 88.

அசும்பு - மலையின்நீர்
அறாத குழி, 8

அசைஇ - ஆடி, 58, கட்டி, 54,

102; தங்கி63; வருந்தி, 17, 20

அசைஇய - அசைகிற, 58.

அசைச்சொல் :- அந்தில், 76;

ஆங்கு, 16, 44; ஆல், 39; இன், 32;

ஐ, 32; ஓ, 43, 63; ஓர், 86;

ஒரும், 12; குரை, 33; சின், 7;

தலை, 78; தில், 33; தெய்ய,

90, 220; மற்று, 26; மார், 100;

மாள், 16; யாழ், 39, 97.

அசைத்தல் - கட்டுதல், 54, 100

அசைவரல் வாடை - மடிந்து

வருகின்ற வடகாற்று, 96.

அசைவளி - மடிந்து வருகின்ற

காற்று, 102, 340.

அசைவு - மடிதல், 26,110, 339.

அசோகு, 7, 68.

அஞ்சி, 352, 372.

அஞ்சில் ஆந்தை
மகணாகையார், 352.

அஞ்சுடர் நெடுங் கொடி -
தீபங்களின் அழகிய நெடிய
வரிசை (கார்த்திகை விளக்கு), 11.
அஞ்சை - அன்னை, 15, 145.
அஞர் - துன்பம், 32, 62, 71.
அடகு - இலை, 54.
அடகுபறித்திடுதற்குக்
கோலின மடி, 54.
அடர்-தகடு, 19; நெருங்குகிற 181.
அடித்தென உருத்ததித்த -
அடித்தாற் போலத்
தோற்றியதிதலை, 176.
அடுக்கம் - பக்கமலை, 8, 47.
அடுதின்று - வருத்தாநின்று, 25.
அடுபுகழ் - பிரதாபம், 214.
அடும்பு - 80, 160.
அடை - இலை, 70, 96.
அடைகரை - கரையடியில், 80, 96.
அடைச்சுதல் - செருகுதல், 308.
அடைய-எல்லாம் 4; பொருந்த, 26
அடைஇறந்து அவிழ்ந்த - இலை
ஒழிந்து மலர்ந்த, 357.
அண்கண் - கண்அண் - இடம்
அணித்தான, 32.
அண்டர் - இடையர், 59.
அண்டர்மகளிர் - கோபிகள், 59.
அண்ணல் - தலைமை, 23, 75.
அணங்கருங் கடவுள் - பிறரை
வருத்துகின்ற எய்தற்கரிய
தெய்வ மகள், 6.
அணங்கு - பேய், 20,22; தெய்வ
மகள், 158; வருத்துதல், 177.

அணங்குசாலரிவை - கடவுட்
கற்பமைந்த அரிவை, 181.
அணங்குடைக் கவான், 72.
அணங்குடை நகர், 99.
அணங்குடை நெடுவரை -
தெய்வங் களையுடைய
பெருமலை, 22.
அணங்குடை முந்நீர், 207.
அணங்குடைவரைப்பகம் -
இல்லுறை தெய்வங்களை
யுடைய மனையகம், 226.
அணங்குறுகற்பு - கடவுட்கற்பு, 73.
அணல் - தாடி, 125.
அத்தக் கள்வர் -
அருஞ்சுரத்து கள்வர் 7.
அத்த நடுகல் ஆளென உதைத்த
யானை, 365.
அத்தம் - அருஞ்சுரம், 7.
அத்தி (ஆட்டன்), 76, 222, 236,
376, 396; சேரன் சேனாபதி, 44.
அத்திரி-கோவேறு கழுதை, 120.
அதர்கெடுத்தலறிய சாத்து-வழி
யற்றுக் கூப்பிட்ட சாத்தர், 39.
அதர்தொறும் பீலி
சூட்டிய நடுகல், 67
அதள்-தோல், 104.
அதற் கொண்டு - அதனை மனத்
தாலே கருதி, 32.
அதன்றலை - அதன்மேல், 68.
அதிகன், 142, 162, 325.
அதிரல் - புனலிப்பூ, மோசி
மல்லிகை, காட்டு மல்லிகை, 99.

அதிரல், வெருகின் கூரெயிற்றை
ஓத்தல், 391.
அந்தணன் - அந்தணவடிவான
சிவபெருமான், (கட.)
அந்தரத்து - ஆகாசத்தில், 68.
அந்தி - செக்கர், அந்திப்பூ, 71.
அந்தில் - அசை, 76.
அந்திவானம் தோய்ந்த மேல்கடல்,
சங்கரநாராயண அவதாரம்
போலுமென்றல், 360.
அந்திவெந்தாறு பொன்போறல், 71.
அந்துவன் பாடியவரை, 59.
அந்தும்கலமைக்கமஞ் செலப்
பெய்த வல்சி - அழகிய
உட்டுளையையுடைய பருத்த
மூங்கிற்கண்ணை நிறையப்
பெய்த சோறு, 253, 311.
அந்தரம் - பின்பு, 13.
அம்பல் - சிலர் அறிந்த அலர், 70
அம்பலொழுக்க முடைய
பெண்டிர், 115, 203,
அம்பண் மூதூர், 218.
அம்பி - ஓடம், 29, 187.
அம்புளி நெல்லிக்காய், 69.
அம்பஞ்சு - அழகிய பல
நிறத்தைபுடைய மேகம், 71, 97.
அம்மென் சேரி, 110.
அமர் - விருப்பம், 23, 52.
அமர்த்த - மாறுபட்ட, 3.
அமர்தல் - மேவுதல், 53.
அமரர் - (கட.)
அமலுதல்-நெருங்கி வளர்தல், 8,

அமலை - சோற்றுத்திரள், 86, 142.
அமிழ்து - 213, 332.
அமை - மூங்கில் 18, 33.
அமைக்கண் - மூங்கிலின்
கணு, 18.
அமைப்பெய்தவல்சி - மூங்கிற்
குழாய்க் கண்ணை பெய்த
சோறு, 253, 311.
அமைதல் - தங்குதல், 37.
அமைப்பொலிந்த-அமைதியொடு
பொலிந்த, 76.
அயம் - கணை, 38, 262.
அயலறி பாலை, 235.
அயவெள்ளருவி -
கணையினின்றுத் தாழ்ந்து
விழும் வெளிய அருவி, 38.
அயர்தல் - செய்தல், 98;
விரும்புதல், 64.
அயாவுயிர்த்தல்-
இளைப்பாறுதல், 103.
அயிர் - நுண்மணல், 30, 234.
அயில்வாய் - கூரியவாய், 167.
அயிலை - ஒருமீன், 60,70.
அயிலை துழந்த அம்புளி, 60.
அயினிய - உண்ணும்
பொருட்டு, 141.
அரக்கத்தன்ன செந்நிலப்
பெருவழி, 14.
அரக்கும் கல்லுங் கூட்டிச் செய்த
சாணைக்கல், 1.
அரக்குநிற உருவின்
ஈயன் மூதாய், 139.

அரந்தின் ஊசி போன்ற செந்
நாய்ப்பல், 199.
அரம்போழ் நுதிய வாளிஅம்பு-
அரத்தால் அராவப்பட்ட கூரிய
நுனியையுடைய எயிற்றம்பு, 67.
அரம்போழ் அவ்வளை-அரத்தால்
அராவப்பட்ட அழகியவளை,
6, 125, 349.
அரமிய வியலகம், 124.
அரலை - குற்றம், கொடும்பு, 309.
அரவாளன்ன பிரம்பின்
முட்கொடி, 96.
அரவிரை தேரும் நள்ளிரவு, 258.
அரவின் எயிற்றன்ன
குரவு, 237.
அரவு நங்குமதி, 114.
அரா உமிழ்ந்த மேய்மணி விளக்கில்
- அரா மேய்தல் காரணமாக
உமிழ்ந்த இரத்தினமே
விளக்காகக் கொண்டு, 72.
அரி - சிலம்பினிடு பருக்கைக்கல்,
6; செவ்வரி, 114; நுண்மை,
45.
அரிநுண்பசலை - ஐதான
நுண்ணிய பசலை, 45.
அரிப்பன ஒலிப்ப - விட்டு விட்டு
ஒலிப்ப, 45.
அரிபெய் புட்டில் - பருக்கை
உள்ளேயிட்ட சலங்கை, 122.
அரியல் - அரிந்துவிழுகின்ற
கள், 157, 245,
அரியற் பெண்டிர் - கள்விற்கும்.
பெண்டிர், 245.

அரில் - தூறு, 36; பிணக்கம், 6.
அருக்குதல் - தவிர்த்தல், 208.
அருங்கடி அன்னை -
அரிய காவலைச் செய்யும்
அன்னை, 252.
அருங்கலம் தெறுத்த - அரிய
பண்டங்களைத் திறையாகக்
குவித்த, 89.
அருங்கேழ் வயப்புலி, 251.
அருஞ்சுரமிறந்த - செல்லவரிய
சுரத்தே கழிந்த. 195.
அருந்துபு - ஆர்ந்து, 3.
அரும்படர் - ஆற்றுத்தகரிய
துன்பம், 72.
அரும்பிய சுணங்கு - தோன்றிய
திதலை, 6.
அரும்புண் - தீர்த்தற்கு அரிய
மருமத்திற்புண், 57.
அரும்புழை முடுக்கர் -
புகவரிய சந்துக்குத்தையுடைய
குகை, 248.
அரும்பெறலுலகம் அமிழ்தொடு
பெறுதல், 213.
அருமறை - பிறர் அரிய
வொண்ணாத
மந்திரா லோசனை, 70.
அருமுனையியவு - வென்று கடத்
தற்கரிய போர்க்களமாகவுள்ள
வழி, 84.
அருவிப்பாடு - அருவியோசை, 68
அருவிப்பாடு முழுவோசையை
ஓத்தல், 82.

அருவி யானைமிசை, பெடுத்த
கொடிபோல அசைதல், 358;
நிலாவைஓத்துப்பரத்தல், 362.
அருவிஆன்ற - அருவி
இல்லையான, 91.
அல்கல் - இரவு, 11, 248; தங்கல்,
20, 40; நாள், 25, 97.
அல்கிரை - மிக்கஇரை, 3.
அல்கு - மிகுதி, 49.
அல்குநிலை - தங்கும் இடம், 56.
அல்குநிழல் - தங்கும் நிழல்; மிக்க
நிழல், 249.
அல்குபதம் - மிக்கசோறு, 49.
அல்குவர - தங்குதல்வர, 79.
அல்குறுகாலை - அந்திக்காலம், 40,
அல்லல் - துன்பம், 98.
அல்லாந்து - அலமந்து, 32, 107.
அல்லி - அகவிதழ், 16.
அலங்கல் - அசைகின்ற கதிர், 13;
(ஆகுபெயர்) அசைகின்ற
கிளை, 229; அசைதல், 1.
அலங்குதலைப் பெருஞ்சூட்டு -
அசைகின்ற தலையையுடைய
பெரிய கதிர்கொத்து 84.
அலத்தல் - துன்புறுதல், 45.
அலந்தலை - அலந்ததலை, வாடிய
தலை, 111.
அலமரல் - சுழற்சி, 7.
அலமரல் மழைக்கண் - சுழலு
கின்ற குளிர்ந்தகண், 233.
அலர் - பழிச்சொல், 36.

அலர் பாடும்மே - அலர்
ஒலிக்குமே, 190.
அலர் வாய்ச் சேரி, 110.
அலர் வாய்ப் பெண்டிர், 70.
அலர் வாய் மூதூர், 218.
அலரி - பூ, 4.
அலவன் ஆட்டுதல், 280.
அலைஇயர் - அடிக்கும்
பொருட்டு, 106.
அலைக்கலங்கிய - அலைத்தலுக்
குக்கலங்கிய, வருத்துதலுக்
குக்குக்கலங்கிய, 183.
அலைத்தல் - ஆட்டுதல், 21,
வருத்துதல், 77.
அலையல் - வருந்தாதே, 158.
அவ்வயிறு - ஐதானவயிறு, 21.
அவ்வரி - ஐதானதிதலை, 117.
அவ்வலை - அழகியவலை, 70
அவ்வளி - ஐதான காற்று, 82.
அவ்வளை - அழகியவளை, 6.
அவ்வாங்குந்தி - அழகிய சுழிந்த
கொப்பூழ், 126.
அவ்வாய் - அழகியவாய், 16.
அவல் - நெல் அவல், 141;
பள்ளம், 4.
அவலிடித்தல், 141.
அவலம் - துன்பம், 95.
அவன் மறை தேளம் - அவன்
மறைந்ததிக்கு, 48.
அவிர்நல் - விட்டுவிளங்குதல், கட்.
அவிர்பு - விட்டுவிளங்கி, 101.
அவிழ்த்தல் - மலர்தல், 21.

அவைப்பு - குத்துதல், 394.
 அவைப்பு மாண் அரிசி, 394.
 அழல்நுதி - அழற் கோடு, 13.
 அழலகைந்தன்ன இருப்பைக் குழை, 351.
 அழாஅம் உறைதல் - அழேமாய்த் தங்குதல், 113.
 அழற்கொடியன்ன மின்னல் நூடக்கம், 162.
 அழிதக - அழியுமாறு, 40.
 அழிதுளி - மிக்கதுளி, 214.
 அழிபடர் - மிக்கதுன்பம், 255.
 அழிவில் உள்ளம் - தளராத ஊக்கம், 47.
 அழுங்கல் - ஆரவாரம், 70; கெடல் 29; தவிர்தல், 65; வருந்துதல், 95.
 அழுங்கினன் - தவிர்ந்தான், 66
 அழுவம் - காடு, 79; பரப்பு, 20.
 அள்ளல் - சேற்றுக்குழம்பு, 140.
 அளவுறு - அளாவிய, 89.
 அளறு - சேறு, 116.
 அளி - அன்பு, 40.
 அளியர்(ள்) - அறிவில்லாதோர்(ள்) 43, 118.
 அளை - குகை, 20.
 அளைஇ - கலந்து, 102.
 அற்கம், 235.
 அற்சிரம் - பனிக்காலம், 24.
 அற - தனக்கென, 17.

அறல் - இடையிடத்து அற்று விழும் நீர், 19; அரித்தோடும் நீர், 23; அற்றநீர், 25; கருமணல், 25.
 அறலென நெறிந்த கூந்தல் - கருமணல்போலச் சுருண்ட கூந்தல், 213.
 அறன்கடைப்படல் - பாவத்தினி டத்துப்படல், 155.
 அறுகு - அறுகம்புல் 136; சிங்கம், 1
 அறுகோட்டு யானை - அறுத்துத் திருத்தின கோட்டினையுடைய யானை, சிங்கத்தை ஓட்டிய யானை, 1.
 அறுகோட்டு உழைமான் - அற்ற கோட்டினையுடைய உழை மான், 147.
 அறுநீர்ப்பைஞ்சுனை - அற்ற நீரையுடைய பசிய மடு, 1.
 அறுநீரம்பி-நீர்றையாற்றில் அம்பி (ஓடம்), 29.
 அறுநீர் அம்பியின் யானை உணங்கல், 29,
 அறுமீண் - உரோகிணி, 141.
 அறுவை - வஸ்திரம், 195.
 அறை - கற்பாறை, 106; பக்க மலை, 105.
 அறைபோதல் - கீழறுதல், 26.
 அறைவாய் - அற்றவாய், 107.
 அன்றில், கரிய நிறத்தது, 270.
 அன்னம் ஒழுங்காய்ப் பறத்தல் குதிரைச் செலவுக்கு உவமை. 234.

அன்னோ - ஐயோ, 49.
 அனந்தல் - மயக்கம், 37,
 அனைத்து - அவ்வளவினது, 243.
 ஆகம் - மாப்பு, 5.
 ஆங்காங்கு - அவ்வவ் விடங்களிலே, 28.
 ஆசினி - ஈரப்பலா, 8. 91.
 ஆட்டி - அலைத்து (கடாவிட்டு), 37.
 ஆடாப்படிவத்து ஆன்றோர் - நீராடா விரதமுடைய சான்றோர், 123.
 ஆடியன் மடமயில் - ஆடும் இயல் புடைய மடப்பத்தைக் கொண்ட மயில், 69.
 ஆடு - வெற்றி, 100.
 ஆடுதல் - குடைதல், 85; நீராடுதல், 6.
 ஆடுதொறு கணைதல் - கூத்தாடும் போதெல்லாம் ஒலித்தல், 79.
 ஆடுபரந்தன்ன ஈனலெண்கு, 331.
 ஆண்குரல் விளித்தல், 199.
 ஆண்குர லோர்த்தல், 147.
 ஆதி - குதிரையின் நேரோட்டம், 104, 122.
 ஆதொழுஅறுத்தென - ஆவைத் தொழுவோடு அறுத்துக் கொண்டு போனார்களென்று, 7.
 ஆம் - நீர், 1; 75.
 ஆம்பலந் தொடலை - ஆம்பன் மாலை, 6.

ஆய்கவின்(ஆய்நலம்) - ஆயத்தாரால் ஆராயப்பட்ட அழகு, 57.
 ஆயம் - திரட்சி, 49; தோழியர் கூட்டம், 7; பசுக்கூட்டம், 79; மக்கள் தொகுதி, 11.
 ஆயிடை - அப்பொழுது, 7.
 ஆர் - ஆத்தி, 93; ஆர்க்கு, 9, ஆர்ப்பு, 1.
 ஆர்கலி - ஆரவாரம், 54.
 ஆர்த்தல் - கட்டுதல், 4; ஒலித்தல், 102.
 ஆரஞர் - அரியதுன்பம், 71.
 ஆரம் - சந்தனக்கலவை, 13; சந்தனம், 22; மாலை, 102.
 ஆரல் - ஒருமீன், 246.
 ஆராறு - போதற்கரியவழி, 45.
 ஆரிடை - அரியவழி, 3.
 ஆரைவேய்ந்த அறைவாய்ச் சகடம், 301.
 ஆலி - நீர்த்துளி, 9, 108.
 ஆலுதல் - கூவுதல், 145.
 ஆவணம் - கடைத்தெரு, 122.
 ஆவணமாக்கள் - பிரமாணம் வாங்குகின்றமாக்கள், 77.
 ஆவித்தல் - அங்காத்தல், 301.
 ஆழல் - அழுந்தாதே, 61.
 ஆழிபோழ்ந்தவழியிற் செல்லும் நீர் வரிசையாகப் பாம்பு முடுகுவது போறல், 324.
 ஆளி - சிங்கம், 78.
 ஆளுகுதல் - ஆள்படுதல், 67.

ஆற்றிய - செலுத்திய, 35.
 ஆற்றுப்படுத்தல் - மனையிற்
 கொண்டு புகுதல், 22.
 ஆற்றுறவிலங்கின் - வழியுற்ற வள
 விலே விலக்குவை
 யானால், 33.
 ஆறியகொள்கை - ஐயமொழிந்த
 கோட்பாடு, 95.
 ஆறுகடிகொள்ளல் - வழியைக்
 காவல்செய்தல், 65.
 ஆன்ற - இல்லையான, 91.
 ஆன்றல் வேண்டும், அகலல்
 வேண்டும், 168.
 ஆன்றிகம் - அமைவேம், 74.
 ஆன்றிகம் பனி - நடுக்கத்தை
 அமைவேம், 74.
 ஆன்றிசின் - அமைந்தாய், 69.
 ஆனா - அமையாத, 72;
 அகலாத, 3.
 ஆனாஅரும்படர் - மிகுகின்ற
 அரியதுன்பம், 72.
 ஆனாவாடை, 255.
 ஆனிலைப்பள்ளி, 107.
 இஃதோசெல்வன் -
 இந்தப்பிள்ளை 26.
 இகத்தல் - நீங்குதல், 15.
 இகழ்ந்தியங்குஇயவு - இங்கோர்
 ஏதமில்லையென்று மதியாது
 திரியும் வழி, 21.
 இகழுநர் இகழாஇளநாள் அமையம்
 - இகழ்ந்து பிரிவோரும் பிரிய
 வொண்ணாத இளவேனிற்
 காலம், 25.

இகன்முனை தழீஇய ஏறுடை
 பெருநிரை - பகைத்த போர்க்
 களத்து மீட்டுக்கொண்ட
 ஏற்றையுடைய பெரிய
 ஆன்றிரை, 213.
 இகுத்தல் - தாழ்த்தல், 39.
 இகுத்தகுரல் - தாழ் விடுகின்ற
 குரல், 82.
 இகுத்த நோக்கம், 39.
 இகுபெயல் - மிக்கபெயல், 32.
 இசைப்ப - அறிவிக்க, 62.
 இஞ்சி - சுவர், மதில் 35, 195.
 இட்டருஞ் சிலம்பு - குறுகிய
 கடத்தற்கரிய மலைவழி, 128.
 இட்டிகை - செங்கல், 167.
 இட்டியவழி - குறுகியவழி, 72.
 இடந்து, பிளந்து, 72.
 இடம்படி - இடப்புறம்
 வீழின், 29.
 இடம்படு பறியா வலம்படு
 வேட்டம், 252.
 இடி - இடிப்பு, ஓசை, 77.
 இடி, ஊசலைப் பாம்பென
 எறிதல் 68.
 இடிமறந்து ஏமதி - இடித்தல்
 மறந்து கடவு, 134.
 இடும்பை - துன்பம், 107.
 இடுமணற் பந்தர், 89.
 இணர் - பூங்கொத்து, 2.
 இத்தலை - இவ்விடம், 7.
 இதக்கை - நூங்கின் தலையிலுள்ள
 தோடு, 365.

இதணம் - பரண், 308.
 இதல் - சிவவென்னும் புள், 23.
 இதழ் - தோடு, 37.
 இதை முயல்புனவன், 140.
 இம்மை - இப்பிறப்பு, 101.
 இமில்-எருதின் முரிப்பு, 113.
 இமிழ்-ஓலி, 17.
 இமையா நாட்டம் - இதழ்குவி
 யாதகண் (கட).
 இயக்க-செலுத்த, 320
 இயங்குதல் - உலவுதல்; போதல், 19.
 இயங்குநர்ச் செகுக்கும் எய்ப்பு
 நனந்தலை - வழியே
 போவாரைக் கொல்லும் முள்ளம்
 பன்றி கிடக்கும் அகன்ற
 இடம், 307.
 இயம் - வாத்தியம், 98.
 இயம்புதல் - ஒலித்தல், 8.
 இயல் - இயக்கம், அசைவு, 142.
 இயல்பு - செய்தி, 49.
 இயலி - உலாவி, 82.
 இயவு - வழி, 9.
 இயவுள் - தலைமை, 29.
 இயறல் - அசைவருதல், 59.
 இயன்றன்ன - செய்தாலொத்த, 56.
 இயைவது - முடிவது, 15.
 இரட்டுதல் - ஒலித்தல், 9.
 இரந்தோர்க்குடியாதுட்டியோன்
 பொருள் பரந்து வெளிப்படா
 தென்பது, 276.
 இரலை - ஒருமான், 4.

இரும்பிடம் படுத்த - வேல்
 முதலாயின வடுப்படுத்தின,
 90.
 இரும்பியன்றன்ன கருங்கோட்
 டெருமை, 56.
 இரும்புதிரித் தன்னமாயிரு
 மருப்பின் இரலை, 4.
 இரும்புவடித் தன்னகருங்கைக்
 கானவன், 172.
 இருமல் தீர்க்குமருந்து, 101.
 இருமை - கருமை, 57.
 இருவி - திணையரிந்ததாள், 28.
 இல்லம் - தேற்றா, 4.
 இல்லறை கடவுள், 282.
 இல - ஏடி, 12.
 இலஞ்சி - மடு; 186.
 இலவமலரன்ன செந்நா, 142.
 இலவு பூத்துக் கார்த்திகை விளக்கு
 வரிசைபோலவும், திருவிழா
 விளக்கு வரிசைபோலவும்
 விளங்கல், 11, 185.
 இவட்காதல் - இவ்வுலகிலிருந்த
 ஆசை, 55.
 இவர்தல் - எழுதல், 304.
 இவுளி - குதிரை, 223.
 இழிந்தனன் - இறங்கினன், 66.
 இழுக்குதல் - குற்றப்படுத்தல், 18.
 இழுகுபறை, 19.
 இழுது-வெண்ணெய், 9.
 இழைத்தல்-கீறுதல், 61.
 இளமைசென்று-இளமை கழிந்து, 6.
 இளி-இளியென்னும்பண், 33.

இளை-காவல், வலை 3, 21.
 இறா பூட்டறு வில்லிற்
 றெறித்தல், 96.
 இறீஇயர் - அழிவதாக, 49.
 இறுத்தல் - கொடுத்தல், 134;
 தண்டம் வாங்குதல், 109;
 முறித்தல், 38.
 இறும்பு - சிறுகாடு, 92.
 இறும்பூது - வியப்பு, 152.
 இறை - தங்குதல், 180;
 இறப்பு, 103;
 முன்கை, 19.
 இறைகூரும் - தங்குதல் மிகும், 10.
 இறை கொள்ளல் - தங்குதல், 218.
 இறைஞ்சியமுகம் - வணங்கிய
 முகம், 110.
 இன்சிலை - இனியசிலைப்பு
 அல்லது குரல், 7.
 இன்பத்தலைமகன், 292, 302.
 இன்னல் - துன்பம், 212.
 இனந்தலைத்தருஉம் - இனத்தைத்
 தன்னிடத்தே குவித்துக்
 கொள்ளும், 78.
 இனி - இப்பொழுது, 21.
 இனையம் - இத்தன்மையம், 39.
 ஈண்டுதல் - நெருங்குதல், 181.
 ஈர் - பெரிய, 59; குளிர்ந்த, 320.
 ஈர்த்தல் - இழுத்தல், 18;
 ஈரணி - பெரிய அலங்காரம்
 அல்லது ஒப்பனை, 59, 139.
 ஈருயிர்ப்பிணவு - சூற்பிணவு, 72.

ஈன்று நாளுலந்த - ஈன்றணிமை
 கழிந்த, 85.
 உகத்தல் - உயர்தல், 120.
 உகளுதல் - துள்ளுதல், 14.
 உகிர் - நகம், 8.
 உகுதல் - இறத்தல், படுதல், 67.
 உட்கு - அச்சம், 1;72
 உடலாய் - துணையாய், 26.
 உடலுதல் - கோபித்தல், மாறு
 படுதல், 306.
 உடன் - அடைய; எல்லாம், 78.
 உடையர் - உடுக்கவேண்டி, 59.
 உடையை - உடையாக
 உடையாய், 7.
 உண்குளன - உண்பேனெனச்
 சொல்லி, 32.
 உணங்கல் - வற்றல், 20.
 உணரா வளவை - அறிவதற்கு
 முன்னே, 5.
 உத்தி - படப்பொறி, 202.
 உதைப்பு - உதைப்பாலுளதாகிய
 ஓசை, 24.
 உப்பு - இனிமை, 166.
 உப்புச் சிறை நிலலாவெள்ளம்
 போல, 208.
 உம்பர் - அப்பால், 113.
 உமண் சாத்து - உப்பு விலைஞர்
 கூட்டம், 119.
 உமணரோடு மந்தியும் உடன்
 வருதல், 310.
 உய்கம் - தப்புவேம், 65.
 உய்த்தல்.செலுத்துதல், 131.

உய்ம்மார் - கொண்டு
 போதற்காக, 207.
 உயங்கின்று - வருந்திற்று, 17.
 உயவல் (உயவு;உயா)வருத்தம், 65.
 உரத்தகைமை - வன்கண்மை, 32.
 உரந்தூரந்து - வலியாற் செலுத்தி, 9.
 உரவி - வலியோன், 339.
 உரவு (உரன்) - வலிமை, 213.
 உரற - கதற, 148.
 உரா - வலிசெய்து, 18.
 உரினூதல் - உராய்தல், 211.
 உரிவை - தோல், (கட.)
 உரு - அழகு; உட்கு (அச்சம்). 137.
 உருத்த - தோற்றின, 176.
 உருத்திய - வெப்பம் உறப்
 பண்ணிய, 47.
 உருப்பு - வெப்பம், 11.
 உரும் - இடி, 68.
 உருள்துடி - கடிப்பு உருளுகின்ற
 இழுக்குபறை, 19.
 உரை - புகழ், 36; பரத்தல்,
 உலக்கை, 9; 141. (317.
 உலக்கைப் பாட்டு, 286.
 உலகம் - வீரகவர்க்கம், 55.
 உலகுகிளர்ந்த தன்னை உருகெழு
 வங்கம், 255.
 உலத்தல் - அழிதல், 23.
 உலம்புதல் - ஒலித்தல், 239.
 உலமந்து - உலாவி, 106.
 உலமரல் - சுழற்சி, 18.
 உலறி - நேராகி, 1; வற்றி, 19.

உலா - உலாவி, 81.
 உலைஇய - கெடுத்த, 153.
 உலைத்துருத்தி, 96.
 உலக்காண் - உவ்விடத்தே; ஒட்டி
 நின்ற இடைச் சொல், 4, 114.
 உவத்தல் - நிகழ்தல், 51.
 உவர் - வெறுப்பு, 136.
 உவலிடுபதுக்கை, 67.
 உவலை - சருகு, 21.
 உவவு - பெளர்ணிமை, 201.
 உவறி - ஊற்றி, 3.
 உழவர், 37.
 உழறல் - தேடித்திரிதல் 55.
 உழுவை - புலி, 45.
 உழைப்புறத்தன்னை
 புள்ளிநீழல், 379.
 உள்ளம் - ஊக்கம், 339.
 உள்ளூற்றுருளல் - நிலத்தின்
 உள்ளேபதிந்து உருளல், 54.
 உளம்பும், 94;
 உளர்தல் - அசைதல், 145;
 கோதுதல், 117.
 உளியம் - கரடி, 81.
 உளிமுக வெம்பரல், 55.
 உளை - தலையாட்டம், 4; 64
 உளைமான் - சிங்கம், 102.
 உறழ்கொள - மாறுகொள்ள, 32.
 உறாஅ - உறுத்தி, 39.
 உறுபெயல் - மிக்கபெயல், 26.
 உறு - மிக்க, 26.
 உறும் - ஓக்கும், 90.

உறை - நீர்த்துளி 4; 67.
உறைதல், 40
உறைத்தல் - உதிரல்;
துளித்தல் 25; 56.
ஊட்டியன்னஊன்புரளம்பு, 388
ஊட்டியன்ன ஒண்டளிர்ச்
செயலை, 68.
ஊதுதல் - நுகர்தல், 46;317.
ஊதை - பெருங்காற்று, 60.
ஊர்கொள்ளல் - நிரம்புதல்; பரி
வேடித்தல் ; வளர்தல். 2.
ஊரிஃதென்னாலுறில் வாழ்க்கை, 30
ஊழ் - முறைமை, 2; 17.
ஊழ்த்த - புறப்படவிட்ட, 10.
ஊன்பதித்தன்ன செஞ்செவி
எருவை, 51.
ஊன்புழுக்கு, 119.
ஊன்பொதி யவிழாக்கண்ணினை
யுடைய புலிக்குருளை,147.
ஊன்றிய - நாட்டிய, 12.
எஃகம் (எஃகு) - கத்தி, 29. வேல்,
72. கூர்மை, 116.
எஃகுற்று - கத்தியால் அறுக்கப்
பெற்று, 29.
எஃகுறுபஞ்சு - பன்னியபஞ்சு, 217.
எகினம் - அன்னம், 34. (86.
எஞ்சாதுரை - மறையாதுரை,
எடுத்த - ஏற்றிய, 11. எழுந்த, 108.
எண்கு - கரடி, 15.
எண்கு இருப்பைப்பூக்கவர்தல், 15.
குரும்பிதேர்தல், 8 பாம்பை
வருத்துதல், 8.

எய் - முள்ளம்பன்றி, 295.
எய்யாமை - அறியாமை, 28.
எயில் - ஊர். 84;381.
எயிற்றம்பு. 67.
எயினர் போர்க்குப்போகிற தறிந்து
பருந்தும் புறப்படல், 79;297.
எரிமருள் கதிர திருமணி, 213.
எரிமருள் தோன்றி, 218.
எரிமருள் முருக்கு, 41.
எரியகைந்தன்ன தாமரை, 6; 116.
எரியகைந்தன்ன சடை (கட.)
எருக்கிய - கெடுத்த, 57.
எருத்து - கழுத்து, 193.
எருதுகளின் கழுத்தில் குழாயி
லடைத்த உணவைக்
கட்டுதல், 113;311.
எருதொடுவதியுங்
காமர்வேனில், 37.
எருமைக் கொம்பு இரும்பியன்றது
போறல், 58.
எருமைகன்றைக்கொடிசுற்றிய
கொம்புடன் ஊர்புகுவது
போர் செறி மள்ளரை ஒத்தல்,
316.
எருமைமேல் ஏறிய சிறார் துறுகள்
மேல் ஏறிய மந்தியை ஒத்தல்,
206.
எருவை - பருந்தின் ஒரு சாதி, 3;51.
எருவை பட்ட வீரர் குடரை
வயிற்றினின்றும் வாங்கிப்
போகடல், 77.

எருவை பட்ட வீரருடைய
தலையைக் குடைந்து
மணிகொண்டு பேடைக்குச்
சொரிதல், 215.
எல் - பெருமை, தோற்றம், 77;
சூரியன் 110; ஒளி, 227.
எல்ல - ஏடி, € 114.
எல்லி - இரவு, 50.
எல்லை - பகல், 20.
எல்வளி - பெருங்காற்று, 77.
எலி, 133.
எவ்வம் - மானம், 114. வருத்தம், 3.
வியசனம், 98.
எவன் - எப்படி, 6, 80, என்ன, 2;
12 என்ன பயன், 50.
எவன் அரியமோ யாமே - யாம்
எப்படி அரியம், 80.
எவன் ஆகியார், 216.
எவன் ஆவது, 239.
எவன் இயங்குதி - என்ன
செய்யப்போகிறாய், 12.
எவன் உள்ளன், 305.
எவன் செய்கு, 67.
எழாஅ நாடு - குடி, தம்பதியை
விட்டு எழா நாடு, 113.
எழிலி - காலம் (ஆகுபெயர்), 43.
மேகம், 23.
எழிலேறு குறித்த கதிர்ந்த சென்னி
நுணங்கு செந்நாவின்
விதிர்ந்த போலும் அந்நுண்
பல்பொறிச் சேவல், 103.
எறிதல் - இரையைப் பாய்ந்
தெடுத்தல், 81.

எறிதிரைத் திவலை தூஉஞ் சிறு
கோட்டுப் பெருங்குளங்
காவலன் போலத் துயின்
மறத்தல், 252.
எறியுளி - எறி ஈட்டி, 210.
எறும்பு வளையிற்சேர்த்து வைத்
திருந்த வித்தை உண்ணும்
மறவர், 377.
எறும்பு - வலி, 24. தண்டாயுதம் 78.
எறும்புகிளர்முன்பு - தண்டாயுதம்
போன்றவலி, 78
என் - எப்படி, 3.
என்களைமா - எப்படிப் போக்க
வற்று, 3.
என்குறை - என்னாற் பெறுங்
காரியம், 32.
என்ப - என்னா நின்றார்கள், 67.
என்பாடுண்டனையாயின், 219.
என்ன கடத்தளோ, 176.
என்னதூஉம் - சிறிதும், 65.
வேறேதேனும், 68.
ஏ - பெற்று; பெருக்கம், 52.
ஏகல் - பெருத்தகல், 177.
ஏச்சொல் - மீக்கூற்று, 333.
ஏசற்று - வருத்தமுற்று, 32.
ஏத்தொழில் நவின்ற எழில் நடைப்
புரவி. 160.
ஏதில் - அன்னிய, 22.
ஏம் - மயக்கம், 69.
ஏமதி - கடவு, 134.
ஏமம் - ரகசூ, 42.
ஏமுயல் கிடைக்கை, 365.

ஏமுறுகாலை, 84.
 ஏர்கழை - ஒங்கினமுங்கில், 13.
 ஏற்றியல் எழில்நடை, 236.
 ஏற்றைப் பொன்கோட்டவாய்ச்
 செய்து பொலந்தார்பூட்டி
 இமிலின்கண் சாந்தணிந்து
 அலங்கரித்து ஈதல், 249.
 ஐ - வியப்பு 38, சிறுமை, 94.
 ஐதியம்புதல் - நடக்கநடக்க
 விட்டிசைத்தல், 64.
 ஐதுபடுகொள்ளி அங்கைகாய, 94.
 ஐம்பால்நீலமணிபோல்வது, 223.
 ஐவகை வகுத்த கூந்தல், 48.
 ஓட்டகம், 245.
 ஓடியாவிழவு - தவிராவிழவு, 149.
 ஓடிவை - கேடு; தவிரவு, 301.
 ஓடுக்குதல் - அணைத்தல், 5.
 ஓடுங்காடு, 91.
 ஓதுக்கு - நடை, 7.
 ஓதுங்குதல் - நடத்தல், 8.
 ஓப்பனை - அலங்காரம், 59.
 ஓய்யும் - இழுக்கிற, 68; கொண்டு
 போகிற 255; 337.
 ஓய்யென - விரைய, 86.
 ஓருகா லூர்திப் பருதியஞ்
 செல்வன், 360.
 ஓருகாற்பட்டம் - ஓருதுறையை
 யுடைய குளம், 107.
 ஓருத்தல் - தலைவன், 65.
 ஓருவுதல் - நீங்குதல், 44.
 ஓல்குதல் - தளருதல், 167.

ஓல்லாய் - பொருந்தாய், 21.
 ஓலிசினை - தழைத்தகொம்பு 48.
 ஓலியல் - தழைத்தல், 102.
 ஒழுக்குபலிமறந்த மெழுகாப்
 புன்றிணை, 167.
 ஒற்றி - உளவறிந்து 2. துணிந்து,
 5, நினைந்து, 54. வளைத்து
 சாய்த்து, 18; 252.
 ஒற்றுச்செல்லுதல், 313.
 ஒறுப்பு - தண்டிக்க, 342.
 ஒன்றுமொழி - வஞ்சினக்
 கூற்று 113
 ஓடாநல்லேற்று உரிவை தைஇய
 ஆடுகொண் முரசம், 334.
 ஓடாப்பூட்கை பிறகிட்டி
 ஓடாத வலி, 100.
 ஓடுவயின் ஓடல் - காற்றோடின
 விடமெல்லாம் ஓடல், 39.
 ஓடை - முகபாடாம், 100.
 ஓடைக் குன்றம், 111.
 ஓதம் - அலை, 220.
 ஓதி - கூந்தல், 48, ஒந்தி, 125; 145;
 அது பொற்றலையது 145.
 ஓதை - ஆரவாரம், 37.
 ஓதைத் தெள்விளி - ஆளழைக்கும்
 ஆரவாரம், 41.
 ஓப்பி - ஓட்டி, 20, ஒந்தி, 125.
 ஓம் - ஒழியும், 26.
 ஓம்பாதுண்டல் - நாளைக்கென்று
 பாதுகாவாது இன்றே
 உண்டல், 301.

ஓம்புதல் - பரிகரித்தல் 19;
 பாதுகாத்தல், 301.
 ஓமறந்து - ஒழிதலற்று, 11.
 ஓமை, 3; 5.
 ஓரில் - சதுத்தியறை, 86.
 ஓர்த்து - விசாரித்து, 88.
 ஓர் யானாகுதல் - யான்
 ஓருத்தியுமே யாகுதல், 82.
 ஓரும் - அசை, 12.
 ஓருயிர் மாக்கள், 305.
 ஓரெயின் மன்னன் - ஒரே மதி
 லரணையுடைய மன்னன், 373.
 ஓரையாடல் - பைஞ்சாய்க்
 கோரையாற் பாவைசெய்து
 விளையாடல், 49.
 ஓரையாயம், 218.
 ஓவச்செந்நிலம் - ஓவம்போன்ற
 (சித்திரம் போன்ற) சிவந்த
 நிலம், 54.
 ஓவச்செய்தியின் - சித்திரத்தின்
 செயலொத்து, 5.
 ஓவலை - ஒழியாய், 342.
 கருலல் - மிகல்;
 நெருங்கல், 18; 25.
 கட்கண் - கணுக்களிடம், இடந்
 தோறும் இடந்தோறும், 339.
 கட்டளை - உரைகல், 178.
 கட்டு - கட்டுக்குறி, 138.
 கட்டுர் - பாசறை, 44.
 கட்டடரோதி - வண்டு வந்து
 படிகிற கூந்தலுடையாள், 39.
 கடகு - கிடுகு, 67.

கடத்தள், 176.
 கடம்பு, 98.
 கடம்பங்களிறும் பாடுதல் -
 முருகனது கடப்ப மரத்தி
 னையும், களிற்றினையும்
 புகழ்ந்து பாடுதல், 138.
 கடல்கால் கிளர்தல் - கடலிடம்
 கிளர்தல், அல்லது புடை
 பெயர்தல், 45.
 கடல்கெழு செல்வி, 370.
 கடல் மீன்துஞ்சும் நள்ளென் யாமம்,
 142.
 கடலமிழ்து - உப்பு, 169.
 கடலோதம் - கடலலை, 220.
 கடவுட் கற்பு - அறக்கற்பு, 184.
 கடவுட் காந்தள், 152.
 கடவுட்சான்ற செய்வினை - தேவர்
 காரணமாகப் பிரியும் பிரிவு;
 கடவுட்டன்மையமைந்த ஒதற்
 பிரிவு, 125.
 கடவுட் செல்லூர் - தெய்வங்க
 ளெல்லாம் பலிபெறுதற் கிட
 மாகிய செல்லூர், 90.
 கடவுதல் - தூண்டுதல், 54.
 கடவுட் போகிய மாடம், 167; 307.
 கடவுளொழுதிய பாவை, 62.
 கடற்றிற் குதிர்மரம் தளித்து
 வளர்தல், 75.
 கடற்றடை முதல் - சுரத்தை
 யடைந்தவிடம், 75.
 கடறு - சுரம், 75

கடாயானைக் குழு உச்சமம் ததைய
மன்மருங்கறுத்த மழுவாள்
நெடியோன், 220.
கடாவிடுதல், 37.
கடி - காவல், 2. அச்சம், 114.
மணம், 136.
கடிநகர் - கலியாணவீடு, 136.
கடிமினை -காவற்காடு, 216.
கடிகை - காம்பு, 35; 119.
கடிதல் - ஓட்டுதல், 32; 59.
கடிப்படுதல் - காவல்படுதல், 60.
கடிபுலம் - படை காவலுள்ள
இடம், 101.
கடிபுலங்கவர்ந்த கன்றுடைக்
கொள்ளையர், 101.
கடிமகள் - மணமகள். 244.
கடிமகள் கதுப்பின்முல்லை
நாறுதல், 244.
கடிமனை மாடம், 255.
கடுக்கை, 393.
கடுங்கட்கறவை - விரைந்து
விரைந்து கன்றைப்
பார்க்கிற பசு, 49.
கடுங்கட்சே - தறுகண்மை யினை
யுடைய இடபம், 63.
கடுங்கட்சேக்கோளறையுந்
தண்ணுமை, 63.
கடுங்கண் மழவர், 91.
கடுங்கண் யானை, 63.
கடுங்கதிர் - ஆதித்தன், 17.
கடுஞ்சுழிப்புகார், 68.

கடுஞ்சூல் - முற்பட்ட சூல்,
நிறைந்தசூல், 78.
கடுஞ்சூல்தருதல் - தெய்வ
முதலியவற்றின் முன் நின்று
தெளிவிக்கும் சத்தியம், 110.
கடுத்தது பிழைக்குவதாயிற் கை
விரல் கவ்வதல், 215.
கடும்பகட்டியானை, 93.
கடும்பகல் - விளக்கமான பகல்,
182.
கடும்பரி - விரைந்தசெவலு, 104.
கடும்புனல் - விரைந்த புனல், 62.
கடுமான் - விரைந்த குதிரை, 134;
கடுமீன் - சுறா, 50.
கடுமுடை - மிக்கமுடைநாற்றம்
பொருந்தியதசை, 3; 97.
கடுவளி - சூறாவளி 47.
கடுவன் - ஆண்குரங்கு, 2.
கடுவன் பலாப்பழத்தைத் தழுவல்
முழுவன் முழவினைத்
தழுவலை ஓத்தல், 352.
கடை - வாயில் 7; இடம், 31.
கடைக்குறை - நீலுண்பச்சை, 217.
கடைஇ - முடுக்கி, 74.
கடைமணி - கடைக்கண், 131.
கடையலங் குரல வாளவரி
உழுவை, 277.
கண் - கணு, 18; இடம், 152;
இரக்கம், 243.
கண் கமழ்தல் - இடமெங்குங்
கமழ்தல், 153.
கண்டிகும் - கண்டேம், 102.

கண்ணாறு காவி 150.
கண்ணி - போர்ப்பூ, (கட.), 102.
கண்ணியது - கருதியது, 5.
கண்ணிறைநீர்கொடுகரக்கும், 50.
கண்ணிற்பாவை, 5.
கண்ணீர் கண்ணிற் பாவையை
மறைத்தல், 5; 229.
கண்ணென மலர்ந்த மாயிதழ்க்
குவளை, 228.
கண்ணோக் கொழிக்கும்
பண்ணமை நெடுந்தேர், 234.
கண்ணோயற நோக்கல், 306.
கணக்கலை - கூட்டமான
கலைமான், 82.
கணவனொடு புலக்கும் மகளிரது
கதி, 316.
கணவீரம், 31.
கணிச்சி - குந்தாலி, (கட)
கணிவாய்ப் பல்லி, 151.
கணைக்கால் - திரண்டகால், 70.
கணைக் கோட்டுவானை - திரண்ட
கொம்பினை யுடைய வானை
மீன், 126.
கணையிடை - கணைகள்விட, 231
கதநாய் வடுகர், 107.
கதழ் - விரைகிற, 4.
கதழ் கோலுமணர், 140.
கதிர் - ஒளி, 57; சூரியன், 51;
நெற்கதிர், 13; தேருட்
செறித்த ஆரம், 339.
கதிர்ச்சூட்டு - நெற்கதிர்க்
கொண்டை, 236.

கதிர்த்த சென்னி - கதிர்போன்ற
தலை, 103; 367.
கதிர்த்த சென்னிக் கவிர்ப்புவன்ன
நெற்றிச் சேவல், 367,
கதிர்மருங்கறியாது - சூரியன்
இன்னவளவிலே சென்றா
னென்று அறியாது, 43.
கதிர் மூக்காரல், 246.
கதுப்பு - அளகம், 35.
கதுவாய் - முரிந்தவாய்;
வடுப்பட்ட வாய், 129;365.
கதுவாய் வள்ளுகிர், 365.
கதுவுதல் - பற்றுதல், 8.
கந்து - கட்டுத்தறி, 164.
கம் - அநுகரண ஓசை, 23;
விரைவுக் குறிப்பு, 11.
கம்பலை - ஆரவாரம், 86.
கம்புள் - சம்பங்கோழி, 356.
கமம் - நிறைவு, 43.
கயந்தலை - மெல்லிய தலை, 121.
கயந்துளங்க எருமைகலக்கல், 56.
கயநாடியானையின் முகனமர்ந்து, 6
கயம் - மடு, 6;11.
கயவாய் - பெரியவாய், 118,
கயவாயிரும்பிடி, 228.
கயிறு பிணிக்குழிசி, 77.
கரடி, 8.
கரடி இருப்பைப் பூத்திணுதல், 15.
கரடி குரும்பி உண்டல், 8.
கரடி கொன்றைப்பழந் தின்றல், 15.
கரடிபாம்பை வருத்துதல், 8.

கரந்தைப்பூ, 7; 67.
 கரந்தையர் நிரைமீட்கும் வீரர், 7: 67.
 கராந்துஞ்சும் கழி, 18.
 கராம் - முதலையின் ஒருசாதி, 18.
 கரிகுதிர் மரம் - கரிந்த குதிர்
 என்னும் மரம், 75.
 கரிபரந்தன்ன காயாஞ்செம்மல், 133,
 கரிமரம், 283.
 கரியாப்பூ, 361.
 கருங்கோற்குறிஞ்சி, 308.
 கருந்தார் மிடற்ற செம்பூழ்ச்
 சேவல், 63.
 கரும்பின் பூ, மாரிக்குருகு போலத்
 தோன்றல், 235.
 கரும்பு 13, 116.
 கரும்பேடை - அன்றில், 270.
 கருவி - தொகுதி, 4.
 கருவி மாமழை - தொகுதி
 கொண்ட பெரியமேசும், 304.
 கருவினை முரணிய
 தண்புதற்பகன்றை, 255.
 கல்யாணம் எல்லாரும் புகுதற்கு
 யோக்யம், 86.
 கல்லாக்கடுவன், 352.
 கல்லாக்காட்சி, 215.
 கல்லாநீண்மொழி, 107.
 கல்லாவினையர், 83.
 கல்லெடுத்தெறிந்த பஸ்கிழி,
 உடுக்கை, 285.
 கல்லெறியிசை - மலையினின்றுங்
 கல்லு விழும்பொழுது எழு
 மோசை, 89.

கலப்பை - கலங்கள் அலகு
 வாத்தியங்களடக்கியபை, 301.
 கலம் - ஆபரணம், 1, 152.
 கலம் பெயக்கவிழ்ந்த கழறொடித்
 தடக்கை, 213.
 கலவு - மூட்டுவாய், 3.
 கலவுக்கழி - மூட்டுவாய் கழிந்த, 3.
 கலி - உடல்பூரிப்பு, 11.
 கலி கொளாங்கண் - விநோத
 மகிழ்ச்சியையுடைய இடம், 222.
 கலிங்கம் - வஸ்திரம், 136.
 கலித்தல் - செருக்கிக்கொடுதிரிதல்,
 50. செருக்கி வளர்தல், 16; 42.
 கலிமா - மனஞ்செருக்கிய
 குதிரை, 64.
 கலுழ்தல் - கலங்குதல், 19; 38.
 ஒழுகுதல், 41. அழுதல், 10; 66.
 கலும்பில- கலங்கு தலிலவாய், 38.
 கலை, சிதறிய பிணைநிரையைத்
 தேடுதல், 199.
 கலை, பிணையை மூங்கில்
 நெல்லுண்ண அழைத்தல்,
 129. நெல்லிக்காயுண்ண
 அழைத்தல், 291.
 கலைமான் கொம்புக்கு மடலுதிர்ந்த
 வாழைத்தாறு உவமை, 134.
 கலைமானது கொம்பு விழுந்து
 மறுபடி முளைத்தல், 291.
 கலையிசுக்கும் குரல் தூம்பி
 னோசையா மென்றல், 82.
 கலையின் வற்றுகோடு, 97.
 கவ்வை - சிள்வீட்டு ஆரவாரம், 89.

கவ்வை நல்லணங்குறுதல் -
 அலராகிய பேய்பிடித்தல், 20.
 கவடு - பெருங்கிளை, 31.
 கவண், 292; 309.
 கவண்கற்கொண்டு யானையை
 எறிதல், 292; 309.
 கவர்த்தல் - கப்புவிடுதல், 151.
 கவர்தல் - கைக்கொள்ளுதல், 3.
 விரும்புதல், 11.
 கவர்நடைப்புரி - நிலத்தைக்
 கைக்கொள்ளுங்குதிரை, 130.
 கவலை - அருவழி, 72.
 கவலைகோட்பாற் படுதல், 109.
 கவவு - அகத்தீடு, 13.
 கவவுக்கை - அகத்தீட்டு
 ஒழுக்கம் 26.
 கவான் - பக்கமலை, 3.
 கவிர் - முருக்கு, 3.
 கவிர்ப்பூவன்ன நெற்றிச்சேவல், 367
 கவிரிதழன்ன காண்பின் செவ்வாய்
 - முருக்கிதழ் போலக்
 காண்டற் கினிய செவ்வாய், 3.
 கவுள் - கன்னம், 56.
 கவுளுடைப் பகழி, 132.
 கவைக் கதிர்வரகு, 393.
 கவைக்கோல், 34.
 கவைஇ - தழுவி, சூழ்ந்து, 16; 14
 கவைபடு நெஞ்சம் கட்கண்
 அகைய, 339.
 கவைமருப் பெழிற்கலை, 395.
 கழங்காடாயம், 66.

கழங்குக்குறி பார்க்கும் முறை, 195.
 கழங்குறழாலி, 334.
 கழறுதல் - வைதல், 76.
 கழறொடி - உழலுந்தொடி, 97.
 கழி - மிகுதி, 17; கழிவு, 3.
 உப்பங்கழி, 350; கோ, 24; 67.
 கழிச்செறு - கழியிடத்துவயல், 140.
 கழித்து - உருவி, 24.
 கழிதல் - உடன் போதல், 55.
 கழிப்பிணிக் கறைத்தோல் -
 கழியாற் பிணிக்கப்பட்ட கருங்
 கடகு, 67.
 கழியடர் - மிக்க துன்பம், 234.
 கழிய - பிரிந்துபோக, 3.
 கழுகு, 31.
 கழுது - பரண், 88; பேயில் ஒரு
 சாதி, 122.
 கழுதுவழங்கு அரைநாள் 260; 311
 கழுதைமேற் பாரமேற்றிப் போதல்,
 207; 343.
 கழுநீர், 48.
 கழை ஓடக்கோல், 6; தண்டு, 13;
 மூங்கில், 8.
 கழைகவின் போகிய மழையுயர்
 நனந்தலை, 221.
 கழைநிலை பெறாக்காவிரிநீத்தம் -
 ஓடக் கோலுக்கு எட்டாத
 காவிரி வெள்ளம், 6.
 கழைநெல் - மூங்கில் நெல், 107.
 கழைமாய் (அழி) - ஓடக்கோலை
 முழுக்கிற 128; 341.

கழையளந்தறியாக்காவிரி -
ஓடக்கோலாலும் ஆழமறிய
மாட்டாதகாவிரி வெள்ளம்,
326

கள்- வண்டு, 39.

கள்வன் - கரிவளை, 246;
ஞெண்டு, 235.

கள்ளார் வினைஞர், - 84.

களந்தொறும் மறுகும் - களங்கள்
தோறுங் கொடுபோம், 84.

களம்வேட்டல் - களவேள்வி
செய்தல், 36.

களரிபரந்த கன்னொடு மருங்கு, 89

களவு புளித்தல், 394.

களவுழவு, 91.

களவின்கட் புணர்கின்ற காலம்
பேயும் இயங்காதுவதியும்
நள்ளிரவு, 62.

களிமிதவை - குழைதலையுடைய
கும்மாயம், 86.

களிற்றன்ன காளை, 55.

களிற்றிரை தெரீஇய பார்வல்
ஓதுக்கு - இரையாகிய களிறு
தெரியுமாறு பார்த்தல் வல்ல
நடை, 22.

களிற்றிரை பிழைத்தவேங்கை, 221.

களிற்றுக்கன்றொழித்த உவகை, 83.

களிற்றுச் செவியன்ன
தாமரையிலை, 176.

களிற்றுத்தலைப்புணை, 166.

களிற்றொருத்தல் - களிற்றுத்
தலைவன், 78; 308.

களிறு உழுவையால் அடியுண்டு
அதன் சூற்பிணவுக்கு இரை
யாதல், 72.

களிறுகவர்கம்பலை, 96.

களிறுகெழுதானை, 62.

களிறுபடுநீரிற் கலங்குதல், 212.

களிறுபெறுவல்சிப்பாணன், 106.

களிறுயிர்த் தன்ன கண்ணழி
துவலை. 163.

கற்கெழுசிறுகுடி, 7.

கற்பு மேம்படுவி, 323.

கறங்கிசைக்கங்குல் -
பள்ளியெழுச்சிக்காலம், 37.

கறங்கிசைவிழவினுறந்தை, 4.

கற்றுரிக்குரம்பைக்கதநாய்
வடுகர், 381.

கறவைதந்தகடுங்கண்மழுவர், 63.

கறி - மிளகு, 2; 12.

கறித்தல் - கடித்தல், 104.

கறுத்தல் - கோபித்தல், 111.

கறைத்தோல் - சுருங்கடகு, 24.

கறையடி - கறைபொருந்திய
அடி, 83.

கன்முடுக்கர் - கன்முடங்கு, 97.

கன்றுகாலொய்யுங்
கடுஞ்சுழிந்தீத்தம், 68.

கன்று தயிர்கடைந்த மத்தினை
சுவைத்தல், 87.

கன்றுகெடுத்தபிடி கானத்
தலறல், 83; 347.

கன்னம் - தட்டார் சின்னத்தட்டு, 317.

கன்னல் - நாழிகை, 43.

கனலி - சூரியன், 55.

கனவ- வாய்வெருவ, 55.

கனை - மிகுதி, 58; செறிவு, 113.

கனைதுயில் - மிக்கதுயில், 68.

கனைதுளி, 58.

கனையலங்குரல - கனைக்கின்ற
குரலவாய் 54.

கனையிருள்-செறிந்தஇருள், 122.

காஞ்சிமரம், 25.

காஞ்சியூர், 96.

காட்சி - அழகு, 66.

காட்டி - அறிவித்து, 3.

காட்டுத் தலைவன் நாட்டுத்
தலைவன் பெயராற்
கூறப்படுதல் 109

காடுகாலயாத்தல், 109.

காடுமீக்கூறுங் கோடேந்தொருத்தல்
- காட்டினை மேம்படச்
சொல்லுதற்குக் காரணமாகிய
ஏந்திய கொம்பையுடைய
யானைத் தலைவன், 65.

காண்டிரே - கண்டிரே, 76.

காதல் வேண்டி எற்றுறந்து போதல்
செல்லா உயிர் - காதலால்
என்னைத் துறந்து போகாத
என் உயிர். 55.

காந்தள்மீது ஆடுந் தும்பி மகளிர்
கையாடு வட்டிற் றோன்று
மென்பது, 108.

காமநோயை உருவகப்
படுத்தியது, 273.

காயல் - உப்பு, 370.

காயற்சிறுதடி உப்புப்பாத்தி, 366.

காயாம்பூ, 14; 134.

கார் - பதம், பருவம் 4; மேகம், 134

கார்த்திகை விழவுக்
கொண்டாட்டம், 11; 141.

கார்த்திகை விளக்கு, 11; 185;

காரோடன் - பணையான் 1;356.

கால் - இடம், 86. காற்று, 17. காம்பு
26. துறை, 107.

காலிற் சிதையா - காலாலே
அழித்து, 110.

காலொய்யுங் கடுஞ்சுழி நீத்தம், 68.

காழ் - கொட்டை, 7; வடம், 73.
வேற்றண்டு, 64; சதங்கை,
167; வயிரம்369.

காழியார் - வண்ணார், 89.

கானம் தேவாலயம் போலக் கமழ்தல்
என்பது, 99; மணமனை
போலக் கமழ்தல் என்பது,107.

கான மானதர் - காட்டில் மான்
செல்லும் வழி, 318.

கானயானை கவினழி குன்றம், 123.

கிண்கிணி நலம் பெறு சேவடி, 254

கிணை - ஒருபறை, 356.

கிம்புரி - யானைக் கோட்டின்
கண்ணுள்ள தொடி, 26.

கிளர்தல் - புடை பெயர்தல், 45.

கிளிகடித்தல், 194.

கிளிகள் கபிலர்க்கு நெற் கதிர்
கொணர்ந்த வரலாறு, 78;
303.

கிளியின் கழுத்து வரிக்கு
வானவில் உவமை, 192.
கிளையை மகளிர் கையிலேந்திச்
சீராட்டுதல், 34.
கிளிவிளி, 12, 28.
கிளைஇய - தோற்றின, 41.
கிளைத்தல் - கீறுதல், 39.
கிளை பாராட்டுங் கடு நடை வயக்
களிறு, 218.
கீழ்தல் - பிளத்தல், 381.
கீழறுதல் - நெஞ்சு நெகிழ்தல், 26.
குஞ்சரக்குரல குருகோடாலும்
(மயில்), 145.
குஞ்சரம் - யானை, 92.
குடக்கு - மேற்கு, 183.
குடுச்சூல் - சிலம்பு, 198.
குடந்தைவைத்தநாடுதருநிதி, 60
குடவலம், 207, 340.
குடபுல வறுப்பு, 340.
குடம்பை கூடு, 40, 113.
குடம்பை புல்லெனப் புலம்பெயர்
மருங்கிற் புள்ளெழுதல், 113.
குடவயிற்கல் அத்தமயகிரி, 120.
குடவயின் - மேல்புறம், 120.
குடவர், 393.
குடவோலை யெடுத்துப் பிரமாணஞ்
செய்தல், 77.
குடவர் புழுக்கிய பொங்கவிழ்
புண்கம், 393.
குடாஅது - மேற்கின்
கண்ணது, 199.

குடிகள் தம்பதியை இழத்தல், 77.
குடிகை பேராந்தை, 9.
குடிகைச் சேவல், 89.
குடிகை யோசை, உலக்கை யிடையை
ஓத்தல், 9; கல்விழு
மோசையை ஓத்தல், 89.
குடிபதிப் பெயர்தல், 77.
குடுமி - தலை 5; தலையில்
ஆர்க்கு அல்லது கொண்டை,
15. நெற்குட்டு, 41.
குடுமிக்கூர்ங்கல், 5
குடுமிக்கொக்கு, 290.
குடுமி நெற்றி நெடுமாச்சேவல், (த்
தோகை), 87; 194.
குடை - பனையோலைக் குடை, 37.
குண்டு - ஆழம், 20.
குண்டை - குறுமையினை
யுடைய 184.
குணில் - குறுந்தடி, 186.
குதிர்மரம், 75.
குதிர்கால் இரும்பை, 321.
குதிரை, கொல்லன் துருத்தி போல
உயிர்த்தல், 223.
குதிரை செல்லுவது நிரைபறை
அன்னம் போறல், 334; இகு
துறைப்புளல் போறல், 400.
குதிரை மார்பில் நுரை செறிவது
சாந்து புலர் அகலம்
போறல், 224.
குதிரை வாய் நுரை தொங்குவது,
சிலம்பி நூல் தொங்குதற்கு
உவமை, 224.

குப்பை- தொகுதி, 152.
குபேரன், 66.
கும்மாயம், 86.
குயம் - முலை, 48.
குயவன், 308.
குயில் குரல் கற்றவேளில், 237.
குயில் நீலமணி நிறத்தது, 25.
குயில் மாநனை கொழுதல், 25.
குயில் விழிசிவந்தது, 229,
குயிலுதல் - செய்தல்,
துளைத்தல் 82.
குயிற்கணன்னவேலங்காய், 293.
குரங்க - வளைய, 235.
குரங்கு - வளைந்த, 2.
குரங்குளை - வளைந்த
தலையாட்டம் 4.
குரம்பை - குடில், 12.
குரல்- கதிர் 38; கொத்து 34.
மயிர்க் கொத்து, 8.
குரவு மலர்ந்து, அற்சிர நீங்கி
வேளில் தொடங்கல், 97.
குரவு மலர் அரவின் எயிற்றுக்கு
உவமை, 237.
குரவை தூங்கல் - குரவைக்
கூத்தாடுதல், 232.
குரால்- கோட்டான், 265.
குரு - நிறம், 133.
குருகு - ஒரு பறவை 13; கொல்லன்
உலைமூக்கு, 55.
குருகு இருந்தன்ன வண்பிணிய
விழ்ந்த வெண்கூதாளம் 178.

குருகு உருகும் என்றாழ்
நீளிடை, 55.
குருகு உறங்கும் நீர் சூழ் வளவயல்,
306.
குருத்து - மருப்பினடி, 333; 381.
குருந்தம், 59,
குருந்தின்கணிருந்து மயில்பயிர்தல்
கிளிகடிமகளிர்க்கு உவமை,
194
குரும்பி - புற்றாம் பழஞ்சோறு,
8;72.
குரும்பி கெண்டல், 72.
குருஉக் கொடிப்பகன்றை, 316.
குருஉத்திரைப் புணரி, 10.
குருஉத்துளி 304.
குருஉப்புளல், 226.
குருஉமயிர்ப் புன்றாள்
வெள்ளெலி, 133.
குலவு - வளைவு, 38.
குலவு - திரண்டு சிறுகுதல், 39.
குலவு மொய்ப்பு - திரண்ட தோள்,
248.
குவளை மலர் பிணைத் தன்னமாயி
தழ்மழைக் கண், 62
குவை - திரட்சி, 40.
குவைஇ - குவித்து, 110;249.
குவையிமில் - திரண்டமுசப்பு, 113.
குழறைஇ - குழல்கட்டி, 73.
குழறல் - ஒலித்தல், 122, 158.
குழாயில் அடைத்த உணவு, 113;
253.

குழிசி - குடம், 77.
 குழிசியோலைகொண்மார் -
 குடவோலை கொள்கிறவர், 77.
 குழுமுதல் (புலி) முழங்குதல் 92.
 குழை - தழை, 7; காதின்
 ஆபரணம், 3.
 குழைக் கமர்த்த - குழையொடு
 மாறுபட்ட, 3.
 குழைச் செயலை - அசோகந்
 தளிர், 7.
 குழைதல் - துவளுதல், 68;
 பொலிவு அழிதல், 6.
 குழைமாண் ஒள்ளிழை - குழை
 முதலான மாட்சிமைப்பட்ட
 ஒள்ளிய ஆபரணம் 6.
 குள்ளக்குடைதல், 63.
 குளகு - இலை, 218.
 குளவி - காட்டுமல்லிகை, 182.
 குளிர் - ஈரம், 32.
 குற்ற - பறித்த, 216.
 குறங்கு - துடை, € 96.
 குறவர் மகளிரும் மறவர் மகளிரும்
 வேங்கைப் பூக்கொய்யப் புலி
 புலியென்று ஆரவாரித்தல்,
 48; 52.
 குறவர், மகளிரொடு குரவை
 அயர்தல், 232.
 குறித்தல் - கருதுதல், 364.
 குறிஞ்சிப்பண், 102.
 குறியவும் நெடியவுமாகிய மலை
 கள் கூளிச்சுற்றத்திற்கு
 உவமை, 233;

பிடியொடுமிடைந்த
 களிற்றுக்கு உவமை, 99.
 குறித்தல் - கருதல், 364.
 குறித்த வின்பம் - முயற்சியும் உள்பு
 பாடும் பெற்றுவந்த இன்பம், 2.
 குறியாவின்பம் -
 முயற்சியுமுள்பாடும் இன்றி
 வந்த இன்பம், 2; 306.
 குறியிறைக் குரம்பை, 2; 10.
 குறுநீர்க் கன்னல் எண்ணுதல் -
 நாழிகை வட்டிலில்
 அளவுபட்ட நீரால் நாழிகை
 எண்ணுதல் 43.
 குறுநெறிக் கொள்ளல் -
 குறியதாகிய குழற்சியைக்
 கொள்ளல், 315.
 குறு நெடும்புலவி கூறல், 239.
 குறும்பொறை யுணங்குந்ததர்
 வெள்ளென்பு, 245.
 குறை - இன்றியமையாக் காரியம்,
 32. இறைச்சி, 196.
 குறைந்த - அற்ற, 31.
 குன்றியன்ன கண்ண வெள்ளெலி,
 133.
 குன்று கண்டன்ன கோட்ட -
 குன்றினைக் கண்டா லொத்த
 கரையை யுடைய, 42.
 கூட்டுமுதல் - நெற்கோட்டை
 யிடத்தே, 96.
 கூட்டம், 101.
 கூடு - நெற்கோட்டை, 96.
 கூடுகொ என்னியம், 98.
 கூதளம் - கூதாளிமலர், 47.

கூதளமலர்கொக்கிருப்பதுபோல
 விளங்கல், 178.
 கூதிர்க்கு அநந்தரமாகிய பனிக்
 காலம் 13.
 கூம்பித்திரங்கிய பனை போல
 யானை கையெடுத்தலறல்,
 333.
 கூம்பிப் பற்றுவிடுவிரலிற் பயறு
 காயூழ்த்தல், 339.
 கூர் - மிகுதி, 47. கூர்மை, 71.
 கூர்எஃகு எறிதல் - கூரிய
 வேலினாலே குத்துதல், 71.
 கூர்நுனை மழுகியவெயிற்றள், 176.
 கூர்மதன் - மிக்கவலி, 212.
 கூரல் - குளிரால் உடம்பு
 வளைதல், 112.
 கூரலங் குறுமுயல், 284.
 கூரலெண்கு, 112.
 கூலிச் சில்பதம், 301.
 கூழ் - உணவு, 113; நெல்லு, 145.
 கூழை குறுநெறிக் கோடல் - அளகம்
 குறிய குழற்சியைக் கோ
 € கூளிச் சுற்றம், 233. (டல், 315.
 கூற்றங் கோளுற விளிதல், உபகார
 மின்றி மரித்தல், 61.
 கூனலெண்கு, 112.
 கொடாத்தீயின் உருகெழு
 செல்லூர், 220.
 கொடுத்தல் - காணாதொழிதல், € 45
 கொண்டுதல், அறுத்து அல்லது
 நசுக்கித் தின்னுதல், 97.

கெழு - விளங்கும், 220;
 மிகுகிற, 13.
 கேடில் விழுப்புக்குந்நாள் - கலியாண
 நாள், 86.
 கேழ் - ஒளி, 131; நிறம், 223.
 கேழல் - பன்றி, 8.
 கேள்கேடுன்றல் - 93.
 கேளல் கேளிர் - நொதுமலர் 93.
 கை - இடம், 26, ஒழுக்கம், 13,
 செயல், 40.
 கைகவர் - கைவிரும்புகின்ற, 11.
 கைதை - தாழை, 100
 கைபூண்பகடு, 140.
 கைம்மிக - வரம்புகடக்க, 141.
 கையமைந்த - கையிடத்து
 அமைந்த, 73.
 கையறல் - செயலறல், 71.
 கையறுபடர் - செயலறுதுன்பம், 71.
 கையிகந்து - கைகடந்து, 116
 கைவலித்தல் - கையாற் பற்றிக்
 கோடல், 76.
 கொக்கு நிரையாக அந்திக்காலத்
 திற் பறப்பது நெடுவேண்மார்
 பினாரம் போறல், 120.
 கொக்குப்பேடை ஆண் வலையிற்
 பட்டதென்று துன்புறல், 290.
 கொட்குதல் - பரந்துதிரிதல், 20
 கொடி - வரிசை, ஒழுங்கு, 11.
 கொடிச்சி - குறிஞ்சிநிலமகள், 58.
 கொடிஞ்சி (கொடுஞ்சி) தாமரைப்பூ
 வடிவாகப்பண்ணித் தேர்த்
 தட்டின் முன்னே நடுவது, 110.

கொடிதறிபெண்டிர், 20.
 கொடிவிடுகுருதி 337.
 கொடுங்குழைமகளிரின் ஒடுங்கிய
 விருக்கை, 236.
 கொடுத்தொடைக்குழவி -வளைந்த
 காலையுடையகன்று, 49.
 கொடுத்தொழின்முகந்தவலை,60.
 கொடுநுண்ணோதி - வளைந்த
 நுண்ணியபனிச்சை, 9.
 கொடும்புறம் - நாணத்தால் உடம்பு
 வளைந்த புறம், 86.
 கொடுமடி - அடகுபறித்திடுதற்குக்
 கோலினமடி, 54.
 கொடுமை - வளைவு, 3.
 கொடுவாயிரும்பு - தூண்டில்
 முள், 36.
 கொடுவிலெயினர், 79; 319.
 கொண்டல் - கீழ்காற்று, 20.
 கொண்டி - கொள்ளை, 10
 கொண்டமு - மேகம், 68.
 கொம்மை - பருமை,
 15, 29, 65. 34.
 கொல் - கொல்லன், 9.
 கொல்லுதல் - அறப்பண்ணுதல்,
 கொல்லையிரும்புனம், 89.
 கொல்லையென்பது, பயிரின்றித்
 தரிசாய்க் கிடந்த காடு, 89
 கொல்வினைப் பொலிந்த -
 கொல்லன் தொழிலாற்பொலி
 வுற்ற, 9.
 கொழித்தல்-தெள்ளுதல், 316.
 கொழுங்கள் அயிலை, 70.

கொழுங்குறை - கொழுவிய
 இறைச்சி, 196.
 கொழுந்து - சங்கின்தலை, 24.
 கொழுநிழல் - குளிர்ந்தநிழல், 91.
 கொழுப்பா தின்ற கூர்ம்படை
 மழவர், 129.
 கொழுப்பாவெறிதல், 309.
 கொழுமீன்தடி - கொழுவிய
 கருவாடு, 60.
 கொழுமீன்வல்சி, 110.
 கொழுமை - அழகு, 42; 70;
 குளிர்ச்சி, 91; கொழுப்பு, 60,
 86, 110, 196, 309.
 கொள்கலம், 142.
 கொள்ளு, 37.
 கொன்ற - அழிவு சோர்ந்த, 10.
 கொன்றை, கட, 4,15,54,115.
 கொன்றை இணர், பொன்னின்
 அவிரிழை தூக்கினாற்
 போறல், 364.
 கொன்னும் - ஒரு பயனு
 மின்றியே, 60.
 கோங்கமலர் கழன்றுவிழுதல்
 கைவிடுசுடரிற்றோன்றல், 153.
 கோங்கு முகைத்தன்ன குவிமுலை
 யாகம், 240.
 கோட்டுமீன் - சுறாமீன், 10;
 திமிங்கிலம் (பெருமீன்), 210.
 கோட்டுவட்டு உருவின் யாமை
 முட்டை, 160. (கவலை, 109.
 கோட்பாற் பட்ட சுரங் கெழு
 கோட்பிழைத்தல், 93,118.

கோடல் - வெண் காந்தள், 23.
 கோடல் பிணியவிழ்தல் பாம்பு
 பையணத்தல் உவமை, 154.
 கோடறை கொம்பு - கிளையை
 அடிக்கிற கைக்கோல், 21.
 கோடி - திருவணைக்கரை, 70.
 கோடியர் - கூத்தர், 111, 309.
 கோடு - கரை, 30; சங்கு 23;
 சிகரம், 18; பக்கம், 39;
 பெருங்கொம்பு, 21; மருப்பு,
 24; மோடு, 9.
 கோடுதோய் மலிர்நிறை - கரை
 புரண்ட பூரித்த வெள்ளம்,
 166.
 கோடுயர் பிறங்கல் - சிகரமுயர்ந்த
 மலை, 247.
 கோடுற நிவந்த - கரை
 மிகவுயர்ந்த, 266.
 கோடை - ஒருமலை, 249;
 கோட்டூர் 13; மேல்காற்று, 27.
 கோடைக் கூழ்த்த பலாக்கனி, 348.
 கோடை மூங்கிற்றுளையிற் புகுந்து
 குழலிசை விளைத்தல், 82;
 225.
 கோடையின் முழக்கினைப் புலி
 முழக்கமென மான் மருளல்
 249.
 கோண்மா, 108,
 கோதை - சேரமான் 93; நேரான
 49;மாலை, 100
 கோபச் செந்திலம் - இந்திரகோபம்
 போன்ற சிவந்தநிலம், 54.
 கோவலர் வம்பலர்ப் பேணுதல், 311.

கோவலர் விடைக் கழுத்தில்
 உணவைக் குழாய்களி
 லடைத்துக் கட்டல், 253; 311.
 கோவலர் விளிப்பயிர் அறிந்து
 இளந்தலைத்த ரூஉம்எறு,
 253.
 கோழ் - கொழுவிய, 2.
 கோழி யெருத்தம்போல முருக்கின்
 கொத்து, 277, 367.
 கோள் - காய் 2; கிரகம், 86;
 கூற்றம் 36; கொள்ளுதல், 33;
 வலிமை, 111; விசாரம், 48.
 கோளிரை - கூற்றமாகிய
 இரை, 36. 342.
 கௌரியர் - பாண்டியர், 70;
 கௌவை - அலர், 20, 50.
 கௌவை மேவலராகிய
 பெண்டிர் 95.
 சகடம் - உரோகினி 86; 136.
 சகடம் திங்களையுடைய நாள்
 கலியாண நாள், 86, 136.
 சதுத்தியறை, 86.
 சந்திர மண்டலம் சூரிய மண்டலத்
 தினும் உயர்ந்தது, 2.
 சந்திரனைப் பாம்பு
 விழுங்கல், 114; 313.
 சாஅய் - குறைந்து; மெலிந்து, 19;
 தாழ்ந்து, 6, 26; வற்றி, 25.
 சாகாடு - வண்டி, 116, 140.
 சாணைக்கல் - 1,356.
 சாத்தர் - வர்த்தகக் கூட்டத்தார்,
 39.

சாத்தரும் வீரராயிருப்பார், 89.
 சாத்தெறிதல், 89, 245, 291.
 சாதலன்ன பிரிவரியோள், 339.
 சாந்தம் புதைத்த துளங்கியில், 249.
 சாமவேதம், (கட.)
 சாம்புதல் - வாடுதல், 160.
 சாய் - கோரை, 306.
 சாய்ப்புறம் - கோரையின் பக்கம், 306.
 சாயல் - மென்மை, 13, 49, 120.
 சாயிறை - வளைந்த சந்து, 32.
 சாலவிழ் நெடுங்குழி, 152.
 சிதர் - வண்டு, 25.
 சிதர்சிதர்ந்து உகுத்தல், 317.
 சிதர்தல் - சிந்துதல், கிளர்தல், 133
 சிதர - கிளர, 64.
 சிதலை - கறையான், 81.
 கிதாஅர் - சீலை, 337.
 சிதைவு - குற்றம், 7.
 சிரல், 106, 324.
 சிரற்சிறகேய்ப்ப அறற்கண் வரித்த வீ, 324.
 சிரற்றடி - பொல்லா வடி, 191.
 சில்கி - சிலவாகி, 17.
 சில்செவித்தாகிய புணர்ச்சி, 90.
 சில்பதம் - 37, 301, 316.
 சிலம்ப - ஒலிக்க, 22.
 சிலம்பிநூல், குதிரைவாய்நூரை நூடக்கத்திற்குவமை, 223.
 சிலம்பு - பக்கமலை, 47.

சிலம்பு கழித்தல் ஒரு மணவினை, 315, 321, 385.
 சிலை - ஒருமரம், 69; ஓசை, 7; வில், 38.
 சிலைக்கும் - முழங்கும், 144.
 சிலைமாண் வல்வில், 69.
 சிலையுடையிடத்தர், 52,
 சிலையே றட்டகனை வீழ்வம்பலர், 289.
 சிவண - விளங்க, 66.
 சிவத்தல் - கோபித்தல், 1160,
 சிவல், 23.
 சிள்வீடு, 89.
 சிள்வீடு உமணர் கண நிரைமணி யின் ஆர்த்தல், 303;
 தேர்மணி யிசையின் ஆர்த்தல்,
 சிள்ளென்னும் ஒலி, 33.
 சிற்றிலிழைத்தல், 110, 145.
 சிறத்தல் - நினைத்தது பெறுதல், 19; மிகல், 68.
 சிறந்த செய்தி, 235.
 சிறிய விலங்கினமாக, 390.
 சிறிய பொதுங்கி - மெத்தென நடந்து, 8.
 சிறியிலை நெல்லிக் காக்கண்டன்ன குறுவிழி முயல், 284.
 சிறுகட் பன்றி, 94.
 சிறுகரும்பிடவு, 34.
 சிறுகரும் பேடை - அன்றில், 270.
 சிறுகாரோடன், 1, 356.

சிறுகோட்டுப் பெருங்குளக்காவலன் போலத் துயின்மறத்தல், 252.
 சிறுதலைத் துருவின் பழுப்புறு விளைதயிர், 394.
 சிறுபறம் - முதுகு, 8, 19, 26, 32.
 சிறுமியர் அலவனாட்டுதல், 280;
 சிற்றிலிழைத்தல், 110.
 சிறுமுதுக்குறைவி - சிறுபிராயத்தில் அறிவு முதிர்ந்தவள்,
 சிறுமை - துன்பம், 45.
 சிறுவர்ப்பயந்த செம்மலோர், 66, 17
 சிறுவரை - சிறிதுபொழுது, 13.
 சிறுவெள்ளிறவு கலம்சிறையத் தாக்கல், 152.
 சிறை - அணை, 76.
 சின்னத்தட்டு - தராசுத்தட்டு, 317.
 சினம் - நெருப்பு (ஆகு.) 75.
 சினவல் - உஷ்ணம், 365.
 சீர் - ஓசை, 66.
 சுட்டு - பலருங்கருதிச் சொல்லப் படுதல், 71.
 சுட்டுடை முதுபாழ், 77.
 சுட்டுநர்ப் பனிக்குஞ் சூருடை முதலை, 72.
 சுடர் - நெருப்பு, 6; பிரகாசம், 43; விளக்கு, 7.
 சுடர்ந்திலங்குதல் - விட்டுவிளங்குதல் 68.
 சுடர் நெடுங்கொடி - விளக்கின் நெடியவரிசை (கார்த்திகை விளக்கு), 11.

சுடர்ப்பூந்தாமரை, 6.
 சுடர் - ஒளிவிட, 72.
 சுணங்கணி வளமுலை, 87,
 சுதைவிரிந் தன்ன மரம்பூ, 211.
 சுரக்கும் - பொழியும், 249.
 சுரபுன்னை, 8.
 சுரிதல் - கடைகுழறல், 83;
 சுழித்தல், வளைதல், 24.
 சுரிந்து வணர்பித்தை, 127.
 சுரிமுகப்பகன்றை, 24.
 சுரிமுகிழ் முகண்டை, 235.
 சுரிமுகுக்கு நொள்ளை, 53.
 சுரியல் - குழன்றமயிர், 21.
 சுரியன் மணந்த பித்தை, 236.
 சுரியிரும்பித்தை, 213.
 சுரை - ஆமடி, 54; குழாய், 113,
 பூண்குழாய், 119, 216.
 சுரை வெள்வேல், 216.
 சுவரின்கண் நாளிழைத்தல், 61,
 289, 337,
 சுவல் - கழுத்து, 4; மேட்டு நிலம், 8.
 சுவல்படு முதுபோத்து, 316.
 சுழலொலிநாவிற் றெண்மணி கறங்க, 344.
 சுழன்மரம், 393.
 சுறா, 10, 50; 120; 150, 340.
 சுறாவலையைக் கிழித்தல், 340.
 சுறாவெறிந்த புட்டாளத்திரி, 120.
 சுணைப்புவை நீத்து வண்டுகள் சிணைப்பூப்படரல், 71.
 சுணைமாவண மலிர்தல், 364.

சூட்டுகொண்டு - சூள்செய்து,
சத்தியஞ் செய்து, 76.
சூட்டவிற்குழை, 253.
சூட்டு - நெற்கதிர், 84;
கொண்டை, 86.
சூர் - அச்சம், 72; சூரபன்மா, 59;
தெய்வம், 91.
சூர்ச்சனை, 91.
சூர்ப்பு - கொடுத்தொழில், 142.
சூர்பனிப்பன்ன தண்வரலாலி, 304.
சூர்புகனனந்தலை, 303,
சூர்மகள், 198.
சூர்மருங்கறுத்தல், 59.
சூரமகளிர், 32.
சூரல் - சுழித்தடித்தல் 1, பிரம்பு, 228.
சூரலங்கடுவளி - சூறாவளி, 1.
சூரன்மினைஇய சாரல், 228.
சூருடைச்சிலம்பு - தெய்வங்
களுடைய பக்கமலை, 158.
சூழ்ச்சி - உசாவதல், 75, 113.
சூழி - முகபடாம், 15.
சூழிமென்முலை, 315.
செக்கர் - செவ்வானம், 20.
செகுத்தல் - கொல்லால், 109, 113,
161.
செங்குணக்கொழுமும் காவிரி, 76.
செச்சைக்கண்ணியன், 48.
செஞ்செய்மண் - செம்பாட்டு
நிலத்திற் செய்யின் மண், 26.
செண் - கொண்டை, 59.

செண்ணியற் சிறுபுறம் -கொண்டை
உலாவும் முதுகு, 59.
செண்ணுதல் - கைசெய்தல், 59.
செத்தல் - கருதல், 21, 88, 98, 121;
ஓத்தல், 16.
செது - சோர்ந்த, 63, 373.
செதுக்கைநீழல் - ஒளிமழுங்கின
நீழல், 151.
செதுகாற் குரம்பை, 63.
செதும்பலீர்வழி - சேறுமிக்க
ஈரியவழி, 155.
செந்தார் - சிவந்தகழுத்து
ரேகை, 34, 242.
செந்தீ அணங்கிய செழுநிறக்
கொழுங்குறை, 237,
செந்நாய், 21, 111, 199, 219, 285.
199.
செந்நாய் மானின் ஓடு குறங்கு
அறுத்தல், 285.
செந்நாயெயிறு ஊசிமுனை போலு
மென்பது, 199; பொன் வார்ந்
தன்னவாம் என்பது, 219.
செந்நிலப் பொடியாடிச் செருக்கும்
யானை களங்கொள் மள்ளர்க்
குவமை, 227.
செந்நிலம் ஒருவர் செய்து விட்டாற்
போறல், 134.
செப்படரன்ன செங்குழை
யிருப்பை, 9.
செம்பஞ்சிப்பிதிர் பரந்தது போல
மூதாய் வரித்தல், 283.
செம்புற மூதாய், 134.
செம்பூழ்ச் சேவல், 63.

செம்பெண்டிர் - செவ்விப்
பெண்டிர், 86.
செம்மல் - தலைமை, 55;
பூவாடல், 14.
செம்மறிக்குட்டி, 14, 34.
செம்முதுச் செவிலியர், 254.
செய் - வயல், 26.
செய்தி - இயல்பு, 49.
செய்து விட்டன்ன செந்நிலம், 304.
செய்பொருட்டிறவர் - செய்கின்ற
பொருட்கூற்றர், 69.
செயலை அசோகு, 7, 38, 68, 221.
செயிர் - குற்றம் 66.
செருச்செய்முன்பு, 212.
செருச்செய்யானை - தன்னால்
செருச் செய்யப்பட்டானை 82.
செருத்தல் - ஆமடி, 14.
செருந்திமலர், 150, 240.
செல் - மேகம், 342.
செல்குடி நிறுத்தல் - அழிந்த குடிபை
நிலைபெறச் செய்தல், 141.
செல்சாத்தெறியும் வாழ்க்கை
வல்வில் இளையர், 245.
செல்லல் - துன்பம், 22.
செல்லா நல்லிசை - கெடாத நல்ல
புகழ், 209.
செல்லுயிர் நிறுத்த சுவைக்காய்
நெல்லி, 271.
செல்வன் - பிள்ளை, 26.
செல்வன் பெரும்பெயர் ஏத்தல், 98.
செல - அழிய, கெட, 41.

செலவயர்ந்தனர் - செல்ல
விரும்பினர், 65.
செவ்வரலி, 31.
செவ்வரைக் கொழிநீர் கடுப்பு
அரவின் உரிவை அணவரும்
மருங்கு, 327.
செவ்வழி - ஒருபண், 212, 214.
செவ்வீஞாழல், 240.
செவ்வெயின் - சிவந்தபுறம், 42.
செவியடை - செவியின்
அடைப்பு, 311.
செவியடைதீர் உண்டல், 311.
செற்றும் - 251.
செறித்தல் - அடைத்தல், 304.
செறியா - ஏறத்தடுக்கி, 39.
செறு - வயல், 13.
செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர்
காட்சிச் சிறுவர் பயந்த
செம்மலோர், 66.
செறும்பு - சிறாம்பு, 277.
செறுவோர்ச் செம்மல்
வாட்டல், 231.
சென்று - சுழிந்து, 6
சென்றுபடுவிறற்கவின் -
சுழிந்தொழிந்த
மிக்க அழகு, 75.
சே - இடபம், 36.
சேக்கை - படுக்கை, 13.
சேக்கல்லா - சென்று சேராத, 42.
சேக்கோட்டண்ணுமை - இட
பங்ளைக் கக்கொள்ளும்போது
முழக்கும் தண்ணுமைப் பறை,
63, 297.

சேக்கோட்டண்ணுமைக்கு
எருவைச் சேவல் சிறை
பெயர்த்தல், 297.
சேட்புலம் - தூரதேசம், 61.
சேண் உறைநர் - தாழ்க்க உறை
கின்றவர், 59.
சேணோன் -
பரணின்மேலிருப்பவன், 73.
சேதா, 79.
சேப்ப - சேர, 103.
சேம்பிலைக்கு நீலமணி
உவமை, 178.
சேய் - சிவந்த, 113; தூரமான, 1;
பெருமை, 188.
சேறு - செறிவு, 237.
சொலாது - நீங்காது, 333.
சொலிய - நீக்க, 8.
சோர்பதன் - இகழ்கின்ற காலம், 2
சோற்றமலை - சோற்றுக்கட்டி, 86.
சூமலி - நாய், 140, 388.
சூட்பு - பூசற்களம், 57.
சூண் - யஞ்சோபவீதம், (கட.)
சூயில் - ஏவறை, 124; மதில், 156.
சூயிற்றாக, 156.
சூழல், 20.
சூளி - நாய், 122.
சூன்று - அன்று, 3; தாழ்ந்து, 39.
சூயிறு, 59.
சூகிழி - கொள்ளி, 108, 172.
சூண்டின்கண் வேப்பம்பூவுக்கு
உவமை, 176.

சூண்டுவிடுதூது, 170.
சூமல் - சருகு, 39.
சூமன் - தராசுத்தட்டு, 349.
சூழிய - நெரிந்தொழிய, 322.
சூமிரி - பரப்பி, 86.
சூமுக்குதல் - பரப்புதல்,
வருத்துதல், வளைதானிட்டுத்
தழும் பாக்கல், 58, 60.
சூமைமரம், 111, 145, 171.
சூரேரென - பொதுக்கென, 39.
சூலி - கடைந்த மூங்கில், 39.
சூலியொடு பிடித்த வாரீகோ லம்பு,
239.
சூள்எல் - தெரு, 326.
சூள்கல் - இளைத்தல், 31.
தகர் - ஆட்டுக்கிடாய், 101.
தகர்மருப்பேய்ப்பச் சுற்றுபுகரிந்த
சுவன்மாய் பித்தைச்
செங்கண் மழவர், 101,
தகரம் - வாசனைச் சாந்து, 117.
393.
தகைக்கு நர் - விலக்குவார், 46.
தட்டார் சின்னதட்டு, 317.
தட்டை - கிளிகடி கருவி;
அஃதாவது: மூங்கிலைக்
கண்ணுக் கண் உள்ளாக
நறுக்கிப்பலவாகப் பிளந்து
ஒன்றிலே தட்டுங் கருவி,
32, 188.
தட்ப - தளைசெய்ய, 339.
தட - வளைவு, 10; பெருமை, 18.
தடமென்பணைத்தோள், 110

தடி - கருவாடு, 60
தடைஇ - வளைந்து, சரிந்து, 26.
தண்டலை - சோலை, 204.
தண்டா - நீங்காத, 29,
தண்டுதல் - பலகால்
அலைத்தல், 392.
தண்ணடை - மருதநிலம், 84.
தண்ணுமைப் பறை, 40.
தண்பதம் - குளிர்ந்த
செவ்வி, 64, 376.
தண்ப்ப - நீங்க, 50.
ததர்தழை - கொத்தானதழை, 234.
ததரிதழ் - கொத்தான இதழ், 393.
ததும்பும் - ஒலிக்கும், 40.
ததைதல் - சிதறுதல், 303;
சிதைதல்,
மலர்தல், 1, 22.
தந்தநீ - கூட்டின நீ, 72.
தப்பல் - தவறு, 109.
தமராயினர் - பரிகரமாயினார், 44.
தமியள் - நாண் முதலாகிய குணங்
களொழியத் தானேயா
யினவள், 5.
தமிழ் - தமிழ் நாடு, 227.
தமிழ்கெழு மூவர், 31.
தயங்க - விளங்க; தெரிய, 27.
தரவு - தருதல், 338.
தரிசாய்க் கிடந்தகாடு, 89.
தருகம் - ஈட்டுவேம், 21.
தலைஇ - பெய்து விட்டு, 58;
நெருங்கி, 304.

தலைக்கொண்டு - தன்னிடத்தே
கொண்டு, 66.
தலைத்தருதல் - தன்னிடத்தே
குவித்துக்கோடல், 78.
தலைநாளன்னகாதல், 332.
தலைப்படுதல் - அணுகுதல், 7;
புகுதல், 5.
தலைப்பெய - கூட, 156.
தலைவன் தலைவியைப் பெற
அடிமைத்தொழில் செய்வோ
என்றல், 280.
தலைவி ஒன்றுநினைத்தால்,
தோழிக்கும் அதுவே
அறிவாம், 73.
தலைவியைச் சுரத்தில் முன்னேகுக
எனத்தலைவன் வேண்டல், 261.
தவ - மிகுதி, 6.
தவத் தொல்லிஃது -
மிகப்பழையது, 6.
தவாலியர் - கெடாதொழிக,
நீங்காதொழிக, 338.
தவிர்ந்தல் - தங்குதல் (கட.);
நீங்குதல், தீர்தல், 237.
தவிர்வில் வெள்ளம் - நீங்காத
வெள்ளம் 68.
தழங்குதல் - ஒலித்தல், 24.
தழலை - ஒரு கிளிகடி கருவி;
அஃதாவது; கையாற் சுற்றின
காலத்துத் தன்னிடம்
பிறக்கும் ஓசையால் கிளி
முதலியவற்றைக் கடியும்
கருவி, 188.
தழூஉப்பினர் எருத்தம், 253.

தளவு - செம்முல்லை, 23.
 தளி - நீர்த்துளி, 43.
 தற்றகவுடமை - தனக்குத்
 தகுதிப்பாடுடைமை, 286.
 தன்னையர் - தமையன்மார், 393.
 தனுஷ்கோடி, 70.
 தா - வலி, 37.
 தா அத்தாளிணை, 134.
 தா அம் - தாகம், 241.
 தா அம்பட்ட கலை - தாகத்தால்
 களைத்த கலை, 241.
 தா அய் - தாவி, 14.
 தாக்கணங்கு - வருத்துந்
 தெய்வம், 7.
 தாங்காது - தாமதியாது, 66.
 தாங்கு - பிடித்து நில், 66.
 தாங்கும் - காக்கும், 15.
 தாடி மறவர், 297.
 தாதின்றுவலை தளிர்வார்ந்தன்ன -
 தாதிலுண்டான மதுத்துவலை
 தளிரில் ஒழுகினாலொத்த, 41.
 தாம்பசை குழவி - தாம்பினாற்
 கட்டப்பட்ட குழவி, 54.
 தாமரைமொட்டு நிவப்பது கழு
 நிவப்பதை ஒக்குமென்பது, 176.
 தாமரையிலை களிற்றுச் செவி
 போலுமென்பது, 176, 186.
 தாரம் - பண்டம், 171.
 தாழ்ந்துபடுதல் - ஓரிடத்தே
 சேர்ந்து தங்குதல், 23.
 தாழ்வின் - குறுமை யுடைய, 23.

தாள் - உற்சாகம், 61; மூட்டு
 வாயில் விலங்கச் செறிக்குங்
 கடையாணி, 35.
 தாறு - குலை, 151.
 திகிரி - ஆதித்தன், 53;
 தேர்ச்சக்கரம், 69.
 திணிதோள் - சிக்கென்ற தோள்,
 361.
 தித்தி - திதலை, 176,
 தித்தியம் - வேள்விக்குண்டம்,
 திமிங்கிலத்தின் உடல் இரத்தம்
 கடலிற் பரவி வானமீன்போல
 விளங்கல், 210
 திமில் - மீன்பிடி படகு, 10.
 திருகி - முடுகி, 17, 399.
 திலகமொடு பதித்த திங்களன்ன
 திருமுகம், 253.
 திளைத்தல் - விளையாடல், 34.
 திற்றி - உணவு, 97.
 திறம் - கூறுபாடு, 48; பக்கம், 14.
 திறவதாக, 156.
 தினைக்குரல் வார்ந்தன்ன
 குதிரைத் தலை, 400.
 தினைப்புன்கம் - தினைச்சோறு,
 237.
 தீண்டி - அடித்து, 21, 249.
 தீம்புளி - கருப்பங்கட்டி கூட்டிப்
 பொரித்த புளி, 196.
 தீயிலடுப்பினரங்கம், 137.
 துகள் - கூளம், 37.
 துகிர் - பவளம், 243.
 துகில் - பட்டு, 111.

துச்சிலிருக்க - ஒதுக்கிலிருக்க 203.
 துஞ்சாழுழவு - ஓசையறாத
 முழவு, 35.
 துஞ்சுதல் - உறங்குதல், 122; நிலை
 பெறுதல், 227, 378.
 துஞ்சூர்யாமம் - ஊர்துஞ்சூர்
 யாமம், 198.
 துடக்குதல் - கட்டுதல், 96.
 துடி - இயுகுபறை, 19.
 துடிப்படுத்து - துடியை
 ஒலிப்பித்து, 35.
 துடுப்பு - சட்டுவம், 108.
 துண்ணென - திடுக்கிட, 87.
 துணங்கைக் கூத்து, 336.
 துணர் - கொத்து, 35.
 துணிகயம் - தெளிந்த மடு, 56.
 துணை - தலைவி, 4.
 துதி - துளை ; வளை, 8.
 துதிய உதிர் - உறைப்புக்க உகிர், 8
 துதைவு - செறிவு, 82.
 துப்பு - வலிமை, 13; பவளம், 9;
 உணவு, 108.
 தும்பியினங் கடுக்கும் ஐம்பால், 223.
 துய் - தலையில் ஆர்க்கு, 7
 துயல்வருதல் - அசைதல், 13.
 துயிற்ற - உறக்க, 63.
 துரக்கும் - முடுக்கும், 3.
 துரு - செம்மறிக்குட்டி , 35.
 துருவின் பழுப்புறு விளைதயிர்,
 394.
 துவர் - சிவப்பு, 29.

துவற - அற; முற்ற, 141.
 துவன்றி - நெருங்கி, 30.
 துவைத்தல் - ஒலித்தல், 317.
 துழவுதல் - தேடியெடுத்தல், 68.
 துளங்குதல் - துள்ளுதல், 3;
 கலங்குதல், 56.
 துளர் - களைக்கொட்டு, 184.
 துற்றி - நுகர்ந்து, 36.
 துறுகல் - பொற்றைக்கல், 57.
 துற்றுதல் - செலுத்துதல், 10.
 துனி - வெறுப்பு, பிணக்கம், 98,
 துணைதல் - விரைதல், 9.
 தூக்குதல் - அசைத்தல், 96.
 தூங்குதல் - செறிதல், 158.
 தூண்டுதல் - குத்துதல், 9.
 தூணி தலைதிறத்தல் - உறை
 கழித்தல், 225.
 தூதொய் பார்ப்பான் - தூதுச்
 செய்தி கொண்டுபோகும்
 பார்ப்பான், 337.
 தூர்பு - உட்டுளை, 6.
 தூர - நிறைய, 181.
 தூவற்கெதிரிய - மழைத்
 துவலையை ஏற்ற, 10.
 தூவி - மெல்லிய இறகு, 57.
 தூற்றுதல் - சொரிதல், 21.
 தெம்முனை - பகைமுனை, 251.
 தெய்வஞ் சேர்ந்தபராரை
 வேம்பு, 309.
 தெரியல் - மாலை, 212,
 தெரு இறப்போன் - தெருவைக்
 கடப்போன், 66.

தெவ்வர் - பகைவர், 113.
 தெவிட்டல், 223, 283, 360.
 தெழித்தல் - அதட்டுதல், 17.
 தெள்ளற வியற்றிய நிழல்காண்
 மண்டிலம், 71.
 தெளியா நோக்கம் - வெருவின
 பார்வை, 33.
 தெளிர்ப்பு - ஒலிப்பு, 51.
 தெற்றி - வேதிகை, 259.
 தெற்றென - தெளிய, 48.
 தெறித்தல் - துள்ளுதல், 4.
 தெறுத்தல் - குவித்தல், 54.
 தெறுதல் - அழித்தல், 1, 31.
 தெறுவர - அச்சம்வர, 73.
 தெனாஅது -
 தெற்கின்கண்ணதான, 198.
 தேக்கமல் சோலை, 225.
 தேக்கிலையில் சோறுண்ணல், 107
 தேக்கிலையைக் கவித்த குடில், 315.
 தேக்கிலை விசம்பிற் பறத்தல்
 பருந்து பறப்பது போறல், 299.
 தேங்கொள் - இடங்கொண்ட,
 இனிமைகொண்ட, 26.
 தேம் - இடம், இனிமை, 26; திக்கு,
 48; தேன், 105.
 தேம்படு - தேனுண்டாகும், 94.
 தேம்பிழி - தேனாற் சமைத்த, 78.
 தேம்பெய்தளவுறு தீம்பால், 89.
 தேய்கு - தேய்வேனாக, 38.
 தேய்ந்து - தேய, 1.
 தேர்க்கொடிஞ்சி, 110

தேர், கற்பாறையிற்செல்லும்
 ஒலிக்கு அருவியொலி
 உவமை, 184; மணலிற்
 செல்லும் ஒலிக்கு அரிசி
 முதலியன இட்டு அரைக்கும்
 இயந்திர ஒலிக்கு உவமை
 224; மேட்டிலும் பள்ளத்திலுஞ்
 செல்லுகைக்கு அலைமேல்
 திமில் செல்லுகை உவமை,
 330.
 தேர்மலையை ஒத்தல், 69.
 தேர்வலவன், 74.
 தேராழி நெய்தலை அடையோடும்
 அறுத்தல், 400; பதிந்த
 வழியில் நீரோடுதல்
 பாம்புவரிசையாக ஒருதல்
 போறல், 324.
 தேராழிவழியறுத்தோடுதல், 54.
 தேர்வழங்குதல் - சிறுதேர்
 ஓட்டுதல், 16.
 தேரை சிறுபல்லியத்திற்கறங்கல்,
 154, 301.
 தேற்றுதல் - தெளிவித்தல், 29.
 தேற்றாமரம், 4.
 தேறல் - தேன், 2.
 தேன்றாங்கு உயர்வரை, 393.
 தை - உடுத்து (கட); கைசெய்து,
 21; சூடி, 105; தடவி, 9.
 தைநின்ற தைத்தன்மை நின்ற, 24.
 தொகுசூர லைம்பால் -
 ஒருப்படுத்தின கொத்தான
 கூந்தல், 212.
 தொகுசொல் - ஒழுங்கு பட்ட
 சொல், 111.

தொகுத்த - ஒருப்படுத்தின, 30
 தொகுபோர், 338.
 தொடரி - நாற்றி, 86.
 தொடலை - மாலை, 6.
 தொட - யானைக்கோட்டிற்
 கிம்புரி, 26.
 தொடக்கண் வடுக்கொள
 முயங்குதல், 142.
 தொடமானுலக்கை, 9, 393.
 தொடுத்தல் - வளைத்தல், 100.
 தொடுத்தல் - தோண்டுதல், 215.
 தொடுதோல் - செருப்பு, 34.
 தொடை - அம்பு, 35; மாலை 223.
 தொடையமை பகழி, 295.
 தொண்டகப்பறை, 118.
 தொய்யா - கெடாத, 233.
 தொய்யில் - முலையிலெழுதுங்
 கோலம், 239.
 தொல்லஃது - பழையது, 6.
 தொலைவு - தோல்வி, 7.
 தொழின்மழை பொழிந்தபானாட்
 கங்குல், 252.
 தொழுதி - தொகுதி, 40.
 தொழுவறை - ஆக்களைக் கட்டும்
 கொட்டில், 253.
 தொள்ளை - துளை, 149.
 தொளி - சேறு, 324.
 தொன்முதுகோடி, 70.
 தொன்முதாலம், 251.
 தொன்றியற் சிறுகுடி - பழைய
 தாய்வருகின்ற சிறுகுடி, 75.

தொன்றுபடுகிளவி - இயற்கைப்
 புணர்ச்சிக்காலத்துச்
 சொன்ன வார்த்தை, 5.
 தொன்றுபடுபழமொழி, 101.
 தோஓய்-தோய்ந்தகள், 166.
 தோகை - நெற்றோடு, 13; மயில், 15
 தோகைத் தூவித் தொடைத்தார்
 மழவர், 249.
 தோட்டி - அங்குசம், 286.
 தோட்டிருஞ் சுரியன் மணந்த
 பித்தை, 236.
 தோட்டுணையாகக் துயிற்றல் -
 தோளேதுணையாக உறக்கல்,
 63.
 தோடமை முழவு, 82.
 தோடமை அரிச்சிலம்பு, 49.
 தோடு - தொகுதி, 49
 தோணி, 50.
 தோப்பி - நெல், 35; நெல்லாற்
 சமைந்த கள், 348.
 தோப்பிக்கள் பாம்புக்கடுப்பன்
 உறைப்புடையது, 348.
 தோய்ந்தன்று - தழுவிற்று, 9.
 தோயம் - நீர்த்தாரை, 108.
 தோலாதோள் - சிவபெருமான்,
 (கட.)
 தோலெறிபாண்டிலிற் பகன்றை
 மலர்தல், 217.
 தோழி, தாயை நித்திரை
 சோதித்தல், 68.
 தோள்புதிதுண்டல், 320.
 தோற்கிடுகு, 24, 67, 336.

தோற்றம் - காட்சி, 5.
 தோற்றி - தோற்றுவித்து, 5.
 தோன்றி - செங்காந்தள், 94.
 தோன்றி, சுடர்கொள் அகலிற்
 பிணிவிழ்தல், 235.
 நக - மகிழ், விளங்க, 21; மலர, 54.
 நகர் - மாளிகை, 15.
 நகுகம் - நகுவேம், 32.
 நகுதல் - மலர்தல், 54.
 நகுவர - நகுதல் வர, 206.
 நகூஉ - நக்கு, 24.
 நகை - ஒளி, 61.
 நகைப்பொலிந்து - நகையொடு
 பொலிந்து, 27.
 நசை - வேட்கை, 22.
 நசைஇ - விரும்பி, 9.
 நடுகலிடத்து அவன் பிடித்த
 கருவிகளாய் ஊன்றியும்
 சார்த்தியும் வைத்தல், 67.
 நடுநாட் கூட்டம், 134.
 நடுநின்று - நடுச்சொல்லுதலிலே
 நின்று, 25.
 நடைப்பொலிதல் - நடையாற்
 பொலிதல், 236.
 நந்து ஏறு, 246.
 நம்பி மூத்தபிரான், 59.
 நயந்து - விரும்பி, 21.
 நயவன், 212.
 நயனின்மாக்கள், 71.
 நரம்பார்த்தன்ன பறவை, 4.
 நரலல் - ஒலித்தல், 8.

நரி, பட்டமனிதர் குடரைக்கறித்தல்,
 337.
 நரி, இடையன் வீளைக்கு வெருவி
 யோடல், 274.
 நரைக்கணிடிசை - பலிபீடம், 287
 நரைப்புறக்கழுதை, 207.
 நல்லராக்கதிர்பட உமிழ்ந்தமணி, 72.
 நலமிகுசேவடி, 5.
 நலிதல் - வருத்துதல், 66.
 நலிரல் - சூதல், 1.
 நலிறல் - பழகுதல், 16.
 நவை - குற்றம், 145.
 நவைத்தசிறுமை, 262.
 நள்ளென்யாமத்துக் கடல் மீன்
 றுஞ்சல், 142.
 நளிர்சிமை, 218.
 நளிசினை, 178.
 நளிகடர் - பெரியவிளக்கு, 65.
 நளிபெயல் நடுநாள் - மிக்க
 பெயலையுடைய நள்ளிரவு, 72.
 நளிமலை - பெரியமலை, 228.
 நளிமுகை - செறிந்தகுகை, 238.
 நளிர் - குளிர்ச்சி, 242.
 நற்போர் - அறத்தாற் பொருகின்ற
 போர், 1.
 நறுவீயடுக்கம் - நறுமணமுள்ள
 புஷ்பசயனம், 2.
 நன்வாய் - மெய், 203.
 நன்னரமையம் - நல்லபொழுது, 39.
 நன்னராள், 88.
 நன்னிமித்தமான பல்லிப்பாடு, 88.

நன - அகன்ற, 78.
 நனவின்வாயேயோலக் கனவாண்டு
 மருட்டலுமுண்டு, 158.
 நனவு - களம், 82; விழிப்பு, 158
 நனிகடுஞ்சிவப்பு -
 மிக்ககோபம், 235.
 நனை - பூங்கொத்து, 23;
 மொட்டு, 54.
 நனைநகுமாலை -
 மொட்டுமலர்கின்ற மாலை,
 54.
 நனைப்பசுங்குருந்து, 85.
 நனைமுதிர்நறவு, 213.
 நாகம் - யானை, 73.
 நாகாவீழ்த்துத் திற்றி தின்றல், 249.
 நாகுதழீஇயஏறு, 64.
 நாஞ்சில் - கலப்பை, 42.
 நாட்பலி கொடுத்தல், 213, 287.
 நாண்மகிழிருக்கை, 76.
 நாணிமைன்றயாணரூர, 226.
 நாணு - மானம், 29.
 நாணுடைமறவர் - கரந்தையர், 67
 நாணுத்தளை யாக வைகல், 29.
 நாணுவரைநில்லாக் காமம், 208.
 நாம் - அச்சம், 235.
 நாம நல்லரா, 72.
 நாயையும் வேடரையும் கொம் பூதி
 அழைத்தல், 318.
 நார் - ஈரம், 1; பன்னாடை, 36.
 நாரைப் பார்ப்பு, 240.
 நால்கு - நான்கு, 104.

நாலுதல் - தொங்குதல், 156.
 நாளணி, 56.
 நாளவை - நாளோலக்கம், 226.
 நாளாவுத்தல், 131.
 நாளிடைப்படுதல், 112.
 நாளிருக்கை - நாளோலக்கம், 227.
 நாளிரை தரீஇய, 336.
 நாளிழை நெடுஞ்சுவர், 61.
 நானூலந்த - நாண்முடிந்த, 85.
 நானுதல் - தோன்றுதல், 7.
 நானுயிர் - தோன்றுமுயிர், 7.
 நான்மறை, 181.
 நான்முலைப் பிணவல் - தொங்கு
 கின்ற முலையை யுடைய
 பன்றிப்பிணா, 248.
 நிகர் - ஒளி, 11.
 நிகழ்தல் - நடத்தல், 13.
 நிணவரி - நிணவொழுங்கு, 31.
 நிதிக்கிழவன் - அளகேசன், 66.
 நிதியம் - பொருட்டிரள், 127.
 நிதியம் சொரிந்த நீவி போலப்
 பாம்பூன் தேம்பும் கடம், 313.
 நிமிர்பரிப்புரவி - மிக்கசெலவினை
 யுடைய குதிரை, 344.
 நியமம் - கடைத்தெரு, 83, 90.
 நிரம்பகன்செறு - ஒத்து அகன்ற
 வயல், 13.
 நிரம்பா - தொலையா, 53.
 நிரம்பா நீரிடை - ஓடுங்கிய
 நீண்டவழி, 147.
 நிரம்பா நோக்கு - ஆட்குறித்துப்

பார்க்கும் போது இடுக்கிப்
பார்க்கும் பார்வை, 67.
நிரம்புதல் - சமமாதல், ஒத்தல், 13.
நிரயங் கொண்மார் - நரகம்
புகுவார், நரகம் புகவேண்டி, 67.
நிரை - ஒழுங்கு, 5.
நிரைகவர்தல், 7.
நிரைகவர்ந்தபின் நாட்பலி
கொடுத்தல், 213.
நிரைசெலலிவுளி, 368.
நிரைதார் மார்பன், 66.
நிரை நிலைஅதர் - கல்லொழுங்கு
பட்ட நிலைமையவழி, 5.
நிரை நிலைஞாயில், 124.
நிரைபகுத்தல், 97.
நிரை மீட்டல், 7.
நிரையங் கொண்மார், 67.
நிரையப் பெண்டிர், 95.
நிரையிதழுண்கண், 65.
நிரைவளை யூருந்தோள், 255.
நிலம்படுமின்மினிபோலப்
பரலிமைத்தல், 67.
நிலாவி னிலங்கும் மணன்மலி
மறுகு, 200.
நிலைக்கோட்டு வெள்ளை நால்
செவிக் கடாய், 156.
நிலைத்துறைக் கடவுள், 156.
நிவத்தல் - ஒங்குதல், 43;
பறத்தல், 240.
நிவப்பனகளிறு-
ஒங்கினகளிறு, 45.

நிழத்த - நெருக்கமான, 147.
நிழற்கயத்தன்ன நீணகர்
வரைப்பு, 105.
நிழல்காண் மண்டிலம் -
கண்ணாடி, 71.
நிற்றந்தோன் - நின்றோன், 48.
நிறுத்தல் - நடல், 37.
நிறை - ஊறின சாரம், 37;
நிறைதல், 63; நீர்ச்சால், 383.
நிறைந்தோர் - செல்வமுடையார், 71.
நின்வலித் தமைகுவன் - நீ
சொன்னப் படியை
நிச்சயித்திருப்பேன், 74.
நினைந்தொற்றி - நினைந்து
துணிந்து, 5.
நினைவு - வருத்தம், 39.
நீகான் - மீகாமன், 255.
நீகான், மாடஒள்ளொரிமருங்கறிந்து
வங்கம் செலுத்தல், 255.
நீண்மொழி - நெடுமொழி, 107.
நீத்தம் மண்ணு நீர்போல - நீத்தத்
திடத்துக் குளிக்குமிடத்துக்
குளிருமாப்போலே, 62.
நீந்தி - கழித்து, 50; கடந்து 55.
நீயர், 241.
நீர் - தன்மை, 62.
நீர்செறிநுங்கு, 304.
நீர்நாய், 6, 16, 336, 386.
நீர்நோக்கம் - நீரையுடைய
பார்வை. 5.
நீர்மாண் எஃகம், 212,
நீர்முதிர் பழனம் - நீர் நிரம்பிய
வயல், 6.

நீர்வார் நிகர்மலர் -
நீரொழுக்கும்
ஒளியுடையமலர், 11.
நீர்வாழ் முதலை ஆவித்தன்ன
வாரை வேய்ந்த வறைவாய்ச்
சகடம், 301.
நீரில் நீளிடை, 213.
நீரிழி மருங்கிற் கல்லளைக் கரந்த
வவ்வரை யரமகளிர், 342.
நீருண்ட மேகம், வயவப் பிடி
இனத்தின் இயங்கல், 183.
நீரொலித்தன்ன அலர், 211.
நீலத்தன்ன சேம்பினிலை, 178.
நீலத்தன்ன நிறங்கிளர் எருத்திற்
காமர் பீலி மயில், 358.
நீலவுத்திக் குதிரை, 400.
நீலுண்பச்சை, 217.
நீவி - தடவி, துடைத்து, 39; நீக்கி,
7; பூசி, 48; பை, 313.
நீவெய்யோள் - நீவிரும்பின
பரத்தை, 6.
நீள்வரைச் சிலம்பு, 249.
நீளொரி - மிக்க எரி, 51.
நுகம் - நுகத்தடி, 159.
நுகும்பு, 283.
நுங்கின் கண்சிதர்தல், 304.
நுங்கு - பனை நுங்கு, 304;
விழுங்கு, 114.
நுகப்பு - இடை, 75.
நுகப்பு அழித்து ஒலிவருங்
கூந்தல், 253.
நுடங்குதல் - அசைதல், 83.

நுணங்குதிறம் பெயர்ந்த
வெண்கலுப்பு, 207.
நுணங்கு - துவண்ட, 33.
நுணல் - தவளை, 364.
நுணல் பறையிற் கறங்கல், 364.
நுணாமரம், 345.
நுந்தைபாடும் உண், 219.
நுரைமுகந்தன்ன சேக்கை, 93.
நுழை - நுண்மை, 35.
நுளைச்சியர் வருணனை
வணங்கல், 240.
நூறி - கெடுத்து, 46; அடித்து, 145;
பொடியாக்கி, 69.
நெகிழ்தல் - இளைத்தல், 1;
நழுவுதல், 26.
நெஞ்சமர் வியன்மார்பு -
நம்முடைய நெஞ்சம்
மேவினவனுடைய அகன்ற
மார்பு, 52.
நெடியிடை, 254.
நெடியோன், 149.
நெடுமிடல், 266.
நெடுநீர் வானம் - நெடிய தன்மை
யுடைய வானம், 57.
நெடுநீரிருங்கழி - மிக்க
நீரையுடைய கரியகழி, 50.
நெடும்புற நிலை-நெடுங்காலம்
நிற்கும் பின்னிலை, 58.
நெடுவிளிப்பயிர் அறிதல், 253.
நெடுவேண் மார்பி னாரம்போலச்
செவ்வானத்துக் கொக்கு
நிரையாகப் பறத்தல், 120.

நெய் - வாசநெய், 73.
 நெய்த்தோர் - இரத்தம், 4.
 நெருஞ்சி - கடரை நோக்குதல்,
 நெருநல் - நேற்று, 6.
 நெருப்பன்ன சிறுகட்
 பன்றி, 84. 336.
 நெல்லரியநர் தண்ணுமை
 கொட்டல், 40.
 நெல்லிக்காய் அத்தத்துப் போவார்
 செல்லுயிர் நிறுத்தல், 271;
 அறுநூற் பளிங்கினைப்
 போல உதிர்தல், 315;
 காட்டுமான்
 களுக்கு உணவாதல், 69;
 காற்றில் உதிர்வது பொற்காசு
 உதிர்வதுபோறல், 363; தின்று
 நீர் குடிக்கப்பெறுதல், 54;
 மிக்க நீளிடை, € 67;
 முயற்கண் போறல், 284;
 வட்டக்கழங்கிற்றாவல், 5,
 247.
 நெல்லின்நேரே உப்பு, 140.
 நெல்லுடை நெடுநகர், 176.
 நெல்லுடை மறுகின் ஊர, 306.
 நெறி - அறல், 35; முடங்குதல்;
 வணர்தல், 35.
 நெறிப்புப்படுதல் - வணர்தல், 88.
 நெறிமருப்பெருமை - வளைந்த
 மருப்பின் எருமை, 316.
 நெறியிருங் கதுப்பு - சுருண்ட
 கரிய அளகம், 35.
 நேமியஞ் செல்வன், 175.

நேர்தல்- உடன்படல்,
 கொடுத்தல், 253.
 நேராவன்றோள், 253.
 நொச்சி - காவல், 122.
 நொசிவரற் சின்னீர் -
 நுண்ணிதாக வருகின்ற
 சின்னீர், 229.
 நொடி - ஓசை, 47.
 நொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விரல்,
 176.
 நொடிவிடுகல், 256.
 நொடுத்து - விற்று, 196.
 நொடை - விலை, 61.
 நொண்டுதல் - முகத்தல், 230.
 நொதுமல் - ஏதினமை, 17
 நொதுமல் விருந்தினம் போல
 விவள் புது நானொடுக்கங்
 காண்குவம், 112.
 நொதுமலாளன், 17.
 நொவ்வல் - விரைவு, 98.
 நொக்கி - விசாரித்து, 56.
 நொக்குபுமறைய, 136.
 நொய்த்தலை - நோயிடம், 73.
 நொய்மலிந் துகுத்த நொசிவரற்
 சின்னீர், 229.
 நொயட - நொய்வருத்த, 252.
 நொவல் - நொகின்றேன், 63;
 நொவாதே கொள், 25.
 நொவேன் - நொகின்றிலேன், 63.
 நொன்மை - வலிமை, 29, 61.
 நொன்றளை - வலியதாம்பு, 46.

நொன்றாள் - வலிய முயற்சி, 29.
 நொன்ல்- பொறுத்தல், 44.
 நொனா - பொறாத, 44.
 பஃறுடுப் பெடுத்த வலங்கு
 குலைக்காந்தள், 108.
 பகட்டுழவர், 41.
 பகடு முடம்பட அதற்குச் சிறார்
 இருப்பைப்பூ ஊட்டல், 107.
 பகர்நர் - விற்பார், 25.
 பகலாற்றுப் படுத்தல், 71.
 பகழி - அம்பு, 132.
 பகன்மருள் நிலவு, 228.
 பகன்மா யந்தி, 48.
 பகன்றை - கிலுகிலுப்பை;
 சிவேதைக் கொடி, 24.
 பகன்றையிலையிற் பளிபெய்தாற்
 போற் பால்பெய் வள்ளம்
 விளங்கல், 219.
 பகன்றை தோலெறி பாண்டிலின்
 வாலிய மலர்தல், 217.
 பகாஅர் - விற்பார், 181.
 பகுத்தல் - கூறிடுதல், 70.
 பகைதலை மணந்தபல்லதர் 105.
 பகைதலை வந்த, 251.
 பகைமுனையறுத்தல், 253.
 பங்குனிவிழவு, 137.
 பச்சை - தோல், 244.
 பசியென வறியாப் பணையி
 விருக்கை, 91.
 பசங்குடை - செவ்வியகுடை, 37.
 பசுநனை, 107.

பசுநிலா - குளிர்ந்த நிலா, 57.
 பசுயினொடுத்த வெண்ணென்
 மாஅத்து அயிர்மிதிமா, 340.
 பசுமை-குளிர்ச்சி, 57; செவ்வி, 37.
 பசுவெயில் - இளவெயில், 306.
 பசை - கஞ்சிப்பசை, 34.
 பசைபடு பச்சை, 244.
 பட்டம் - ஓடை, 107.
 படப்பை - சோலை, 18; பக்கம், 120.
 படர்கொண் மாலை, 303.
 படர்தல் - செல்லுதல், 48; நினைத்
 தல், 4; பரவுதல், 102; வந்து
 படிதல், 39; வருந்துதல், 38.
 படர்ந்துள்ளி - வருந்தி
 நினைந்து, 39.
 படலை - இலை, 87
 படலைப் பந்தர் - மரநிழலாகிய
 பந்தர், 87
 படா - உறங்கா, 102.
 படாஅர் - சிறுதூறு, 84; செடி, 68.
 படாஅல் - படாதே கொள், 7.
 படிமம் - பாவை, 149.
 படியோர் - பகைவர்; பிரதியோர்
 என்னும் வடசொற்றிரிபு, 22.
 படிவம் - விரதம், 123, 262.
 படிஇயர் - படக்கடவது, 145.
 படு - உண்டாகு, 211; உறங்கு, 39;
 ஒலி 9, 54; காண், 39.
 கிணறு, 79; பெருமை, 11;
 விழு, 38; மறைதல், 48.
 படுசினை - பெரிய கொம்பு, 11.

படுசுடரமையம் - சூரியன்
மறையும் சமையம், 48.
படுத்த - அகப்படுத்தின, 216.
படுத்தனெனாகுதனாணி -
செல்வித்தேனாதற்குநாணி, 66.
படுமணி - ஒலிக்கு மணி, 54.
படுமழை - பெரு மழை, 92.
படுமாண் ஆரம், 218.
படுமுடை - மிக்க
முடைநாற்றமுடைய தசை, 247.
படை - மெத்தை, 289, 305.
படை முதலி, 44.
பண்டம் - வாசனைத்
திரவியம், 181.
பண்ணைவெண் பழத்தரிசி, 393.
பணை - கணையமரம், 238;
பெரும்பறை, 84; மருத நிலம்,
255; மூங்கில், 1-4.
பணைத்தகைத் தடைஇய
காண்பின் மென்றோள், 181.
பணைநிலை முனைஇய வினை
நவில் புரவி, 254.
பணையி லிருக்கை, 91.
பணையரு ளெருத்திற்
பல்வரியிரும்போத்து, 238.
பணைமுழங்கெழிலி, 84.
பணையான் - சாணை
பிடிக்கிறவன், 1, 356.
பத்தல் - நீர் இறைக்குஞ் சால், 155.
பதம் - காலம், 58; சோறு, 37.
பதவிந் பாவை - அறுகம் புல்லின்
கிழங்கு, 23.

பதவு - செங்கோலறுகு, 14, 23.
பதுக்கைக்கடவுள், 35.
பந்துபுடைப் பன்ன பாணிப் பல்லடிச்
சில்பரிக்குதிரை, 105.
பம்புதல் - எழுதல், 94.
பயநிரையாயம் - பாற்பசுவினம், 54.
பயம் - பால், 54.
பயம்பு - குழி, 136, 165.
பயற்றங்காய், கூம்பிப் பற்றுவிடு
விரலிற் காய்த்தல், 339.
பயிர்தல் - அழைத்தல், 14, 85.
பயிர்ப்புறப்பலவு, 348.
பயிலுதல் - அடுத்தல், 50;
பழகுதல், 18.
பயிற்றுதல் - பல்காற்சொல்லுதல், 6;
கூவுதல், 19; பயிலச்
செய்தல், 54.
பயின் - அரக்கு, 1, 356.
பரடு - கரடு, 113, 389.
பரத்தல் - வேண்டினபடி
கிடத்தல், 39.
பரத்தமை, 316.
பரலவல் - பரலுடையபள்ளம், 4.
பரவுதல் - தொழுதல், 9; 99.
பரவை - குடிப்பரப்பு, 44.
பரி - செலவு, 14, 28, 48, 100.
பரிக்கும் - சூழும், 9, 31, 112.
பரிகரம், 44.
பரேரெறுழ்த்தடக்கை - பருத்த
தண்டாயுதம்போலும் பெரிய
கை, 148.

பரைஇ - வணங்கி, 95, 98,
பல்கவர் மருப்பின் முதுமான், 283.
பல்புகழ் - வெற்றியும் தியாகமு
முதலாயினவற்றானாகிய
புகழ், 22.
பல்லான் குன்று, 168.
பல்லி உறுவதுகூறல், 151.
பல்லூழ் - பலமுறை, 51, 88.
பல்வீழாலம், 70.
பவளச்செப்பிற் பொன்சொரிந்
தன்ன இலவம் பூவின்கண்
கோங்கின்றாது உதிர்ந்தல், 25.
பழங்கண் - புன்கண், 19, 71.
பழங்கன்று கறித்த பயம்பல்
அறுகை, 136.
பழனப்பைஞ்சாய், 226.
பழனயாமை பசுவெயிற்
கோடல், 306.
பழிச்சுதல் - வணங்குதல், 115.
பழுக்கண், 321.
பழுப்புறு துருஉத்தயிர், 394.
பழையர் மகளிர் - உழத்தியர்,
வேட்டுவிச்சியர், 201, 331,
பள்ளியெழுச்சிக்காலம், 37.
பளிக் குமணி, 5, 55.
பறம்பு-மலை, 303.
பறழ் - குட்டி, 248.
பறிப்புற இடையன் ஒலைப்பாயை
முதுகிற்கமந்த இடையன், 94.
பறை - கரடிகை, 45; தண்ணுமை,
40; பறத்தல், 38; நழுவுல், 101;
வட்டமான, 15, 178, 324.

பறைக்குர வெழிலி, 23.
பறைகண்டன்னபாவடிக்களிறு 211.
பறைதபு - பறத்தலற்ற, 106.
பறைதல்-தேய்தல், நழுவுல், 101, 247.
பறை நீந்தி, 57.
பன்மாண்நல்லில் - பலகட்டு
மாட்சிமைப்பட்ட மாளிகை, 9.
பன்மாண் பேதை, 343, 390.
பன்றி, அயிர்க்கட்
படாரிற்றுஞ்சுதல், 84.
பன்றியின்மருப்பு மயிர் முதலிய
வற்றிற்கு உவமை, 178.
பனிக்கும் - நடுங்கச் செய்யும்,
72€, 321.
பனிகடி கொண்ட
பண்பில் வாடை, 235.
பனிச்சை - அளகம், 9.
பனிநீர் - குளிர்ந்த கடல்நீர், 50;
நடுக்கத்தைச் செய்யும்
கண்ணீர், 5.
பனிமீக்கூறல் பைதற் பானாள், 305
பனையோலைக் குடை, 37.
பனைத்திர என்னபரே ரெறுழ்த்
தடக்கையானை, 148.
பனைமரத்தில் அன்றில் வாழ்தல்,
50, 120.
பனைமரு ளெருத்திற் புலி, 238.
பனையிதக்கை, 365.
பனைவெளிறு, 187.
பாக்கக்காரரும் கள்வரும் பொருத
பூசற்களம், 89.

பாகற்கொடியையும்பகன்றைக்
கொடியையும் பறித்து
எருமையைக் கட்டுதல், 156.

பாகற்பழத்தை மயில்
உண்டல், 15, 177.

பாகன் நெடிதுயிர் வாழ்தல் களிறு
நல்கலானே, 336.

பாங்கர் - நல்லபக்கம், 9, 88.

பாங்கின, 141.

பாசடை - பசியஇலை, 70, 106.

பாசவல் - பசியபள்ளங்கள், 243.

பசிய அவலுணவு, 141, 237.

பாசறை - படைவீடு, 24, 100.

பாசிதின்ற பைங்கண்யானை, 91.

பாசிலைப் பொதுளிய புதல், 217.

பாசிழை விலை கோசர் வாழும்
நியமம் கொடுப்பினும்
கொள்ளார், 90.

பாடின் றெண்கிணைப் பாடு
கேட்டஞ்சுதல், 226.

பாடின்னருவி - ஒலியினிய
வருவி, 82

பாடு - கூறு; பெருமை, 30.

பாடுலத்தல் - ஓசையாறுதல், 23.

பாணன், தலைவனொடு புதுப்
பரத்தையைப்
புணர்வித்தல், 56

பாணன், தலைவி துயர்கண்டு
வருந்தல், 50.

பாணன் தூதுவந்தனன், 244.

பாணி - தாமத காலம், 50; தாள
வோசை, 225.

பாணிபிழையா மாண்வினைக்
கலிமா, 105.

பாணியவங்குதொழிற்கலிமா, 134.

பாத்தியன்ன குடுமிக் கூர்ங்கல்
பதித்துவைத்தாலன்ன
தலையை
யுடைய கூரிய கல், 5.

பாந்தப்படாஅர் - பாம்புச்செடி, 68

பாந்தள்-பாம்பு, 68.

பாம்பின் றிருமணி விளக்கிற்
பெறுகுவை யிருண்மென்
கூந்தல் ஏழுறுதுயிலே, 92.

பாம்பு இடியினால் நலிவுறல், 68.

பாம்புக்கடுப்பன்ன தோப்பி, 348.

பாம்பு, கரடியால் நலிவுறல், 8, 88.

பாம்பு மணியுமிழ்தல்,
72, 92, 138, 192, 378.

பாம்பு வாடிக்கிடத்தல் நிதியம்
சொரிந்த நீவிபோறல், 313.

பாம்பு இறந்து கிடப்பது அறுத்த
பிரண்டைபோல்வது, 119.

பாம்பெறி கோலிற் றமியை
வைகுதல், 322.

பாய்தல் -பரத்தல், 48; வாவுதல், 38

பாயல் - சயனம், 39.

பார் - வன்னிலம், 79.

பார்ப்பான் தூதுசெல்ல, அவனை
மழுவர் வழிபறித்துக்
கோறல், 337.

பார்ப்பு - குஞ்சு, 160.

பார்வல் ஒதுக்கு - பார்த்தல் வல்ல
நடை, 22.

பாராட்டி - கொண்டாடி, 49.

பால் கண்டன்னவூதை
வெண்மணல், 400.

பாவடி - பரந்தஅடி, 125.

பாவின்று - பரவாது, 172.

பாவை - அறுகங்கிழங்கு, 136;
கண்ணிறி பாவை, 5;
சித்திரப் பதுமை, 98

பாவையன்ன பலராய்
மாண்கவின், 98.

பாறு - பருந்தின் ஒரு சாதி, 175.

பாறுதல் - சிதறுதல், 9.

பானாய் துள்ளிய பறைக்கட்சீறில்,
167.

பிசிர் - துளி, 250.

பிசைதல் - ஒன்றோடொன்று
தேய்தல், 39, 65.

பிடி - பிடிக்குமிடம், 73.

பிடி, ஆளியஞ்சி நடுங்குதல், 75.

பிடிக்கும்கன்றுக்கும் யானை
உணவூட்டல், 85.

பிடிக்கையமைந்த கனல்வாய்க்
கொள்ளி - கைப்பிடியிடத்து
அமைந்த கனற்கொள்ளி, 73.

பிடிக்கையன்ன பின்னகம், 9.

பிடி, கவியுகினது, 229.

பிடி, கன்றினையிழத்தல், 68, 83, 347.

பிடி, குளகுண்ணாது கன்றுகளோடு
பாலூர்க்குரம்பையிற்
றோன்றல், 229.

பிடி, தன்கன்றினை வெள்ளம்
இழுக்கப் பூசலிடல், 68.

பிடி, தன்கன்று குழியிற்பட்டதாகப்
பூசலிடல், 211.

பிடி, படிமுறுக்கிய பெருமரப்
பூசல், 8.

பிடி, பயம்பிற்படுதல், 165.

பிடிமடிந்தன்ன கல், 178,
பிடிமடிந் தன்ன குறும்பொறை. 269

பிடிமிதி வழுதுணைப் பெரும்
பெயர்த் தழுப்பன் 227.

பிண்டம் - திரட்சி, 6.

பிணத்தின் கண் மணியெடுத்துக்
கழுக்கு பேடைக்குச்
சொரிதல், 215.

பிணர் - சருச்சரை, 57, 246.

பிணி - கட்டு, 27;
மொட்டு, 4, 67, 235

பிணிகோ ளருஞ்சிறை
யன்னை, 122.

பிணை - விருப்பம், 86.

பிணை, ஏறுபுணர் உவகைய ஊறில
உகளல், 234.

பித்தை - தலைமயிர், 101, 236.

பிதிர் - துளித்து, 153.

பிரசந்தூங்கும் - வண்டு
ஆடும், 248.

பிரசப் பல்கிளை - வண்டுகளின்
பல கூட்டம், 228.

பிரண்டை அறுப்புண்டு ஏறுபெறு
பாம்புபோறல், 119.

பிரப்புளர்தல், 98, 242.

பிரம்பின் அரவாளன்ன அம்முள்
நெடுங்கொடி, 96.

பிரமாணம்வாங்கும் மாக்கள், 77.
 பிலிற்றல் - புறப்படவிடல், 14.
 பிள்ளைபெற்ற மகளிர் நால்வர்
 மணமகளைக்
 குளிப்பாட்டல், 86.
 பிளிற்றி - ஒலித்து, 40.
 பிற்படுபூசல் - பின்னே சென்று
 மீட்கும் கரந்தையர் பூசல், 7.
 பிறக்கொழிய 104.
 பிறங்கல் - மலை, வழியுயர்ச்சி, 8.
 பிறர்கொளவிளிதல் - பிறர் தம்
 கைப்பொருள் கொள
 மரித்தல், அஃதாவது
 உபகாரத்தோடே மரித்தல், 61.
 பிறழ - மாற, 84.
 பிறிதாதல் - மரித்தல், 55.
 பிறைதொழுதல், 239.
 பின் - பின்னல், 73.
 பின்னகம் - பின்னிமையிர்
 முறுக்கிமுடித்த
 கொண்டை, 6.
 பின்னிலையீயாது -
 பின்னிற்றலைக் கூடாது, 44.
 பின்னை - கண்ணபிரான், 59.
 பீடு - பெருமை, 125.
 பீர் வீயேர் வண்ணம், 57.
 பீரத்தெழின்மலர் போன்ற
 பசலை.45,
 பீரெழு முதுபாழ், 167.
 பீலி - மயிற்றோகை, 15.
 பீலிகூட்டிய பிறங்குநிலை
 நடுகல், 67.

பீலியை வில்லிற்சுற்றுதல், 69.
 பீள் - சூல், கரு, 243.
 புகர் - புள்ளி, 72.
 புகருழை ஒருத்தல், 219.
 புகல்- புகுதல், 59; விருப்பம், 89.
 புகலேக்கற்ற - புகுதலுக்கு
 ஏக்கற்ற, 57.
 புகவு - உணவு, 132.
 புகார் - கழிமுகம், 110.
 புகுத்து - அடைவித்து, 41.
 புகைநிழற் கடுக்கும் மாழுதள்ளல்,
 140.
 புகைநிறவுருவின் அற்சிரம், 317.
 புகைபுரை அம்மஞ்சு, 97.
 புட்டாளத்திரி - கோவேறு
 கழுதை, 120.
 புண்ணாணுதல் -
 புண்ணுக்குத்தாள்
 அழிதல், 55.
 புணர்குறி - புணர்தற்குச் செய்த
 குறி, 118.
 புணர்வது - கைகூடுவது, 51.
 புணரி - கடல், 10, 65.
 புணரிய - புணர்க்க வேண்டி, 56.
 புணை - தெப்பம், 6.
 புத்தகன் மண்டை - புதிய
 அகன்றமண்டை, 86.
 புதலிவர் பொதியில், 307.
 புதவு - வாயில் 83; நீர் செல்லும்
 மதகு, 237.
 புதவு முதல் - வாயிலிடம், 83.

புதுநலம் பெற்ற வெய்து
 நீங்குபுறவு, 224.
 புது நானொடுக்கங் காண்டல், 112.
 புது மணமகடுஉ, 141.
 புதுவது வதுவை நாற்றம் எக்கரிற்
 கருலல், 25.
 புதுவது புனைதல் - புதுவதாகச்
 செய்தல், 221, 352.
 புதைய - மறைய, 117.
 புய்க்கும் - பிடுங்கும், 252.
 புயலேறு, 218.
 புரத்தல் - காத்தல், 97.
 புரவலன் - அரசன்; புரப்போன் 32.
 புரவி-குதிரை, 156, 244.
 புரி - கட்டு, 248; சுழற்சி, 21;
 முறுக்கு, (கட).
 புரியினார் - வலஞ் சரித்த
 பூங்கொத்து, 21.
 புரிசை - மதில், 114.
 புரைதல் - ஒத்தல் 2. சிறப்பாதல். 95
 புரையோர் - மேலோர், 136.
 புருவை - இளமை, 88.
 புல் - ஊகம் புல், பனையோலை,
 மூங்கில், 39.
 புல்சாய் சிறுநெறி, 65, 357.
 புல்லென - அழகழிய,
 புற்கென, 113.
 புல்வா யேறு, 121.
 புலக்கேம் - புலப்பேம், 46.
 புலங்கடை - புலத்திடம், 31.
 புலத்தல் - வெறுத்தல், 106.

புலத்தி - புலக்கின்றாய், 39.
 புலந்து - புலந்தேன், 55.
 புலம்பு - தனிமை, 7. வருத்தம், 4.
 புலம்பெயர் மருங்கிற் புள்ளெழுந்
 தாங்கு மெய்பிவ ணொழிய
 உயிர்போதல், 113.
 புலம்பொடுவதியுங் கலங்குள்
 அகல, 254.
 புலமீக்கூறும் புரையோர், 142.
 புலர் குரலேனல் - முற்றின ஏனற்
 கொத்து, 82.
 புலர்தல் - அகலப் போதல், 37.
 புலர்விடியல் - இருள் அகலப்
 போகின்ற விடியற்காலம், 63.
 புலவுக்களம், 249.
 புலவுத்திரைப் பெருங்கடல், 255.
 புரவுப் புலி, 97.
 புலனணி கொண்ட காரெதிர்
 காலை, 304.
 புலிக்கேழ் வேங்கை, 227.
 புலித்தோல், 58.
 புலி, தன்னிரை இடம்படிந்
 மிசையாது, 29; 252.
 புலிப்பறாவி, 7, 54.
 புலிபுலி யென்று குறமகள்
 பூசலிடுதல், 48, 52.
 புலியுழந்த வசிபடு சென்னி
 யானை, 118.
 புலியுழந்த வடுமருப்
 பொருத்தல், 379.
 புழல் - துளை, 9.

பழுகாகிய அம்பு -
மல்லிகை மொட்டு, 9.
பழுகு - அம்புக் குப்பி, 9.
புள்ளித் தொய்யிற் பொறிபடு
சுணங்கு, 239.
புள்ளியற் கலிமா, 64.
புள்ளுப்புணர்ந் தினிய வாதல் 136.
புள்ளோர்த்தல் - பட்சிசகுனம்
பார்த்தல், 207.
புளி - புளியிட்டகறி, 60.
புளிப்பதன் - புளிப்பாகிய
சிற்புணர்; அஃதாவது: மாது
ளங்காய் முதலிய சில்பதம் 37
புற்றத்து அரும்புழைத்
திறப்பின் ஆ, 342.
புற்றுடைச் சுவர புதலிவர்
பொதியில், 307.
புறக்கு - புறம், 139.
புறங்காடு, 122.
புறநிலை - பின்னிலை, 32.
புறம் - இடம், 7; உடம்பு, 86;
முதுகு, 84.
புறம்பொதிதல் - மேலே
முடுதல், 116.
புறவு - சிறுகாடு, 84; புறா, 167.
புறா, பரலுண்ணல், 271.
புண்கம் - சோறு, 237; 393.
புன்கு - புனமுருங்கு, 116.
புன்கு, பொரியென அவிழ்தல், 116.
புண்ணை யரும்பு கழுவாத முத்தம்
போறல், 30.

புனல் பொருபுதவு - நீர் மோதும்
அறுகு, 237.
புனலடை கரை, 216.
புனவன் - கொல்லைக்காரன், 140.
புனிற்றா - ஈன்றணிமை கழியாத
பசு, 56.
புனிற்றான் றரவு, 338.
புனியு - ஈன்றணிமை, 21.
புனைதேர் நேமியுருளிய குறைத்த
வறை, 251.
பூக்கோளேய தண்ணுமை, 174.
பூசல் தோன்ற - ஆரவார
முண்டாக, 48.
பூசல் - சண்டை, 89.
பூசல் பயிற்றல் - ஆரவாரஞ்
செய்தல், 52.
பூட்கை - வலிமை, 100.
பூண்டிசின் - பூண்டாய், 139.
பூதந்தந்த பொரியரை
வேங்கை, 365.
பூவல் - சிவப்பு, 194.
பூவீகொடி - பூவுதிர்ந்தகொடி, 19.
பூழி - புழுதி, 63.
பெட்கும் - விரும்பும், 86.
பெண்கோளொழுக்கம், 112.
பெண்டிர் திரிவயிற் றெவிட்டுஞ்
சேட்புலக்குடிசை, 283.
பெண்ணை - பனை,
40, 50, 120. 305.
பெண்ணைச் சேக்குங்
கூர்வாயன்றில், 305.

பெதும்பைப்பருவம், புறப்படாத
பருவம், 7.
பெய்தல் - சொரிதல், 113.
பெயரும் பீடும் எழுதிய நடுகல், 67
பெயலுறுமலரிற் கண்பனி
வார, 307.
பெயலேர் - பெயலுக்கு எழுச்சி
பெற்ற, 42.
பெருங்கல் நாடன், 232, 238.
பெருங்களிற்றினம் படிநீரிற்
கலங்கல், 212.
பெருஞ்செம்புற்றின் தலையிடக்கும்
எண்கு, 247.
பெருஞ்சோறு கொடுத்தல், 233.
பெருநீர் - கடல், 20
பெரும்பிறிதாதல் - மரித்தல், 55.
பெரும்புலர்வைகறை - பெரிய
இருள்புலர்கின்ற விடியற்
காலம், 304.
பெரும்பெயர் - பெரியகீர்த்தி, 306.
பெரும்பொழி - பெரிதாக உரித்த
உரி, 83.
பெருவங்கியம், 82.
பெற்றோன் - கணவன், 86.
பேஎழுதிற் நடுகல், 297
பேஎழுதில் பொதியில். 377.
பேஎய் கண்ட கனவு, 303
பேஎய்த்தலைஇய பிணரரைத்
தாழை, 130.
பேஎய்வெண்டேர்ப்
பெயர்செத்தல். 241.

பேடிப்பெண்கொண்டாடுகை
எருமைக் கொம்பு
அசைதலுக்கு உவமை, 206.
பேண்மார் - வழிபடும்
பொருட்டு, 35.
பேணி - பூசைபண்ணி, 13.
பேதுறல் - மயக்கமுறல், 4
பேதைப்பருவம் - வேட்கையிறுவாத
பருவம், 7.
பேய்க்கூடு, 142.
பேய்த்தேர். 29.
பேயுமறியாமறையமைபுணர்ச்சி, 62.
பேழ்வாய் - அகன்றவாய், 147.
பை - பசுமை, 42.
பைஞ்சாய்க்கோரை, 49.
பைதல் - துன்பம், 10.
பைதறு - பசுமையற்ற, 42.
பைது - பசுமை 1, 42
பைதுறு - பசுமையற்ற, 74.
பைந்தூவி, 57.
பைப்பய - மெல்லமெல்ல, 71.
பைப்பயுணுகி - பசுந்துகருங்கி, 71.
பையாந்து - துன்புற்று, 57.
பையுள் - நோய், 14.
பொகுட்டரை இருப்பை, 95.
பொகுட்டு - குமிழி, 324.
பொங்கடி - யானை, 44.
பொங்கர் - இலவமரம், 129;
மரக்கொம்பு, 4; சோலை, 52.
பொங்கல்வெண்மழை, 217.
பொங்கவிழ் புண்கம், 393.

பொங்கழி - தூற்றாப்பொலி, 37.
 பொத்து - பொந்து, 277.
 பொத்துதல் - கொளுத்துதல், 39.
 பொதி - முளை, 335.
 பொதியவிழ்தல் - மொட்டு
 மலர்தல், 235.
 பொதும்பு - சோலை, 18, 340.
 பொம்மல் - பொலிவு, 65.
 பொய்க்கனவு, 39.
 பொய்கை - குளம், 96.
 பொய்தல் - விளையாட்டு, 26;
 சிற்றில், 156.
 பொய்வல் பெண்டிர் 98.
 பொய்வலாளர், 229.
 பொருட்பிணி - பொருளிடத்துப்
 பிணித்த உள்ளம், 51.
 பொருநன் - கூத்தாடுபவன், 76.
 பொருள் - காரியம், 33.
 பொலம் - பொன், 114.
 பொழித்தல் - உரித்தல், 83.
 பொற்ப - ஓக்க, 98.
 பொறாஅர் - பகைவர், 338.
 பொறி - இலச்சினை, 77;
 புள்ளி 103.
 பொறுத்தல் - சுமத்தல், 34,
 பொறை - பாரம், 38. மலை; 14.
 பொறைமரம், 282.
 பொறைமலி கழுதை, 89.
 பொன்கோட்டுச் செறித்தும்பிறவாறு
 அலங்கரித்தும் இடபத்தை
 இரவலர்க் களித்தல், 249.

பொன்செய் கன்னம் பொலிய
 வெள்ளித்துண்டு உதிர்வது
 போல வண்டு ஊது தொறும்
 குரவத்துக்கோங்கலர்
 உறைத்தல், 317.
 பொன்மலி நெடுநகர்க் கூடல், 253.
 பொன்வார்ந் தன்ன வைவா
 லெயிற்றுச் செந்நாய், 219.
 பொன்வீஞாழல், 70
 பொன்னடர்ந்தன்ன ஒள்ளினர்ச்
 செருந்தி, 280.
 பொன்னுடைத்தாலி 7.
 பொன்னுரை கட்டளை, 178.
 பொன்னெறிபிதிரின் மின்மினி
 பரத்தல், 72.
 பொன்னென வாகத் தரும்பிய
 சுணங்கு, 150.
 பொன்னேர் புதுமலர் (கட); 52.
 போகில்- பறவை; மொட்டு, 129.
 போந்தை - பனை, 238.
 போர்செறிமள்ளர், 316.
 போர் மடிநல்லிறைப்
 பொதியில், 167.
 போழ்தல் - அறுத்தல், 6.
 போற்றி - கருதி, 26.
 போற்றாய் - புத்திபண்ணாய், 39.
 பொளர்ணிமையில் உரோகிணி
 சேர்ந்த கார்த்திகை விழா 141.
 பொளவம் - கட, 212.
 மகரநெற்றி வான்றோய்
 புரிசை, 181.
 மகளிர் - அவலிடித்தல், 141.

மகளிர் கண்ணுக்குக் குவளை
 உவமை, 228; செங்கழுநீர்
 உவமை 48; பற்கு நாணல்
 முளை உவமை, 212;
 பின்னலுக்குப் பிடிக்கை
 உவமை, 9; மேனிக்குப்
 பொற்பாவை உவமை, 212;
 மொழிக்குச் செவ்வழியாழ்
 உவமை 212; ஐம்பாற்குத்
 தும்பி அரியினம், உவமை,
 223; மேகம் உவமை, 225.
 மகளிர், சுவரில் கோடிட்டு
 நாளெண்ணுதல் 61; பல்லிச்
 சகுனங்கேட்டல், 289; பிறை
 தொழுதல், 239.
 மகனே - ஒருபுருஷனே, 48.
 மகிழ்தல் - குரைத்தல், 122.
 மகிழ்நொடை - கள்விலை, 245.
 மகுளி - ஓசை, 19
 மங்குல் - இருள் 24.
 மங்குல்வான் - இருண்ட மேகம் 37
 மங்குலற்கமொடு பொங்குபு
 துளிப்ப. 235.
 மஞ்ச - மேகம், 71
 மஞ்சை ஆலல், 304.
 மஞ்சை ஒலிசீர் ஏய்க்குமுச்சி, 393.
 மஞ்சை பாகற்பழம்
 உண்டல், 15; 177,
 மஞ்சையின் குரலுக்கு வயிர்
 உவமை, 177.
 மட்டு - தேன், 212.
 மடங்க - தளர், 223; தீய , 31.
 மடி - வஸ்திரம், 13.

மடிதல் - உறங்குதல், 46; சோர்தல்,
 73; 109; மரித்தல், 31;
 வளைதல், 50; வற்றுதல், 54.
 மடிவை - தழை, 226.
 மடுத்தல் - உண்பித்தல், 105.
 மடை - சோறு, 119; மூட்டுவாய், 40
 மடைசெவன் முன்பிற் படை, 248.
 மடையமைதிண் சுரை, 119.
 மண்கண் - மண்ணிடம், 23.
 மண்டி - நெருங்கி, 44.
 மண்ணா - கழுவாத, 30.
 மண்ணீர்ச்சிறுகுளம், 121.
 மண்ணுதல் - குளித்தல், 62.
 மண்ணை - மழுமட்டை, 24.
 மணத்தல் - கூடுதல், 50.
 மணமனை கமழுங்கானம், 107.
 மணல் நிலாவை ஒத்தல், 200;
 பாலை ஒத்தல், 400.
 மணி - தேர்மணி, 4; நீலமணி,
 (கட.); பவளமணி, 5; பளிக்கு
 மணி, 56; மணியோசை, 24.
 மணிப்புறா, 167.
 மணிமருள் பூவை, 134.
 மணிமருள் மலர் முள்ளி, 236.
 மணிமிடைபவளம், 14; 304; 374.
 மத - செருக்கு, 76;வலி, 14.
 மதந்தப - வலிகெட, 18.
 மதர் - செருக்கு, 39.
 மதர்வை நல்லான், 393.
 மதனில- வலியிலாதன, 32.

மதைஇய நோக்கு - செருக்கின
பார்வை, வனப்புடைய பார்வையு
மாம், 86.
மந்தி - சூரியன், 92.
மந்தியவை - மந்தித்திரள், 82.
மம்மர் - மயக்கம், 56.
மயக்கி - நிலைநெகிழ்த்து, 6.
மயங்கி - நெருங்கி, 17;
வருந்தி, 26.
மயிர்த்தலைப்பதுக்கை, 231.
மயில் பாகற் பழத்தை
உண்டல், 15; 177.
மயிலின் குடுமிபோலும்
வேங்கையினார், 368.
மரக்கலத்தை நீகான் மாடவொள்
ளொரிமருங்கு
அறிந்தொய்யல், 225,
மரஞ்செலமிதித்தமால், 59.
மரா - மருவாத, 13.
மருங்கு - இடம் (காரணம்), 242:
சுற்றம், 59; பக்கம், 38;
வயிறு 34
மருடல் - ஆச்சரியப்படுதல், 82.
மருப்புக்கடைந்தன்ன
இருப்பைப் பூ, 267.
மல்க - நிறைய, 30
மலிதல் - பூரித்தல், 11; 15
மலிபெயல் - மிக்கபெயல், 42
மலிர்கொள் - மிகுதல்கொண்ட, 19.
மலைதல் - குடுதல் (கட.);
பிறழ்தல்; மாறுபடல், 140.

மழவர், ஆத்தருதல், 101;
ஆத்தின்னல் 129;
கற்குடைதல், 121; தலைமயிர்
வருணனை, 101;
பூந்தொடைவிழவு, 187.
மழுகுதல் - தேய்தல், 5.
மழை - மேகம், 134.
மழைக்கண் - குளிர்ந்த கண், 51.
மழைத்தோல் - தோற்கிடுகு.
123; 186; 336.
மழைமுழக்கம் புலி முழக்கினை
ஓத்தல், 232.
மள்ளர் - வீரர், 21; 316.
மறப்படை - வலிமிக்க படை, 233.
மறம்புகல் மழுகளிறு, 102.
மறலிய ஞாட்பு, 246.
மறி - செம்மறிக் குட்டி, 94.
மறி கொலைப்படுத்தல், 292.
மறித்துருஉத் தொகுத்த பறிப்புற
விடையன், 94.
மறிமாழ்கியன்ன தாழ்செவிய 104.
மறியுயிர் வழங்கல், 242.
மறுகு - வீதி, 122.
மறுகுதல் - கொடுபோதல், 84;
சுழலுதல், 220,
வருந்துதல், 29.
மறுப்ப - மறுக்குமாறு, 224.
மறை - மந்திராலோசனை, 70.
மறைந்தவிடம், 136.
மன் - அது மாட்டாமை, 33.
கழிவு, 8, மிகுதி, 87.
மன்றல் - மணம், 112.

மன்று - ஊர்ப்பொது வில்லம், 14.
மன்னர் கடக்குக்காரரை அழைத்துப்
படைகாண்டல், 67.
மனைமுதல் தலைவி, 51.
மனைமுதல் வினை -
இல்வாழ்க்கைத்தொழில், 51.
மா - கருமை, 4; குதிரை, 6; திரு, 20;
புலி, 48; மிருகங்கள், 364;
மாமரம் 25; முலை, 26;
வண்டு, 20.
மாக்கட்டு - மாக்களை யுடையது, 15
மாகெழு சிறுகுடி, 103.
மாதிரம் - திசை, 37.
மாந்தி - உண்டு, 236.
மாநிதிக் கிழவோன் -
அளகேசன்; 66
மாய்தல் - தீட்டுதல்; மறைதல், 5.
மாழ்குதல் - தளர்தல், 104.
மாழை - மா 119.
மாள - அசை, 16.
மாறு - காரணப் பொருட்டில்
வருமோரிடைச் சொல், 42.
மான்று - மயங்கி, 3.
மிஞிறு - வண்டு, 78.
மிடறு - கழுத்து, (கட.)
மிடை - தூறு, 158.
மிதவை - கூழ், 37.
மிழற்றி - சொல்லி, 54.
மிளிர - ஒளிர, 41.
மிளை - காவற்காடு, 44
மின் - ஒளி, 50

மீக் கூறுதல் - மேம்படச்
சொல்லுதல். 62.
மீன் - நஷத்திரம், 10.
மீன்கண்டன்ன மெல்லரும்
பூழ்த்தபுன்னை, 10.
மீன் சினையன்ன
வெண்மணல், 286.
மீண்முள்ளன்ன முள்ளிமலார் 26.
மீனுணங்கல் - கருவாடு, 80
முகஞ் செய்தல் - நிரம்புதல், 7.
முகவை - முகத்தல், 126.
முகிழ் நிலா - புறப்படுகின்ற
திங்கள். 54.
முகை - குகை 238, 242;
மொட்டு, 11.
முச்சி - கொண்டை, 73.
முசுக்கலை, 7.
முகண்டை, 94.
முடங்கர் - முடக்கிடம் 147.
முடந்தை - வளைவு, 284.
முடுக்கர் - முடுக்கிடம், 97.
முழை, 240.
முடுக - விரைய 14.
முடை - முடைநாற்றமுடைய
தசை. 3.
முணங்கு நிமிர்தல் - மூரி
நிமிர்தல், 357.
முததுக்குளித்தல், 201.
முதல் - இடம். 96.
முதுமை - அறிவு, 22; மூப்பு 6,
பழமை 181.

முதுநீர்- கடல், 57,
முதுநூல் - யஞ்சோப வீதம். 181.
முதுவாய் - அறிவு வாய்த்த, 22.
முதுவாய்ப் பெண்டார், 22; 98.
முதைப் புனம், 94.
முந்துறுத்து - ஈந்து, 249;
தோற்றுவித்து, 39.
முந்தூழ் - மூங்கில், 78.
முந்நீர் - கடல், 104.
முயலின் கண்ணுக்கு நெல்லிக் காய்
உவமை, 284.
முயற் பறழ், 384.
முரணிலம் - வன்னிலம், 21
முரம்பு வன்னிலம், 5.
முரவு வாய் - பிளவுபட்ட வாய், 72
முருக்கிய - சிதைத்த, 164,
முருந்து - வேரின் மேற்றண்டு, 62.
முழு - பெரிய, 45.
முழுமுதல் - பெரியமுதல், 238.
முழுவலி - நிரம்பியவலி, 227.
முறி - தளிர், 33.
முறுக்கிய - ஓடித்த, 8.
முன்பு - வலிமை, 75.
முன்னம் - குறிப்பு. 5
மூதாய் 14, 74, 134,
மூரல் - சிலுசிலுத்த சோறு 60.
மூரன் முறுவல் - புன் சிரிப்பு. 390.
மேதை - அறிவு, 7.
மேந்தோல் - மேவிய தோல், 3.
மேய்மணி - மேய்தல் காரணமாக
உமிழ்ந்தமணி. 72.

மேவர - விருப்பம் வர. 65.
மேவரும் - பொருந்தும். 28.
மேவல்-பொருந்தல், 11; பொருந்
தற்க, 229; விருப்பம், 214.
மேவலர் - விரும்புகின்றவர், 95.
மேவார் - பகைவர், 266.
மை - இருள், 87; எருமை, 41;
கருமை, 89; குற்றம், (கட.);
பசுமை, 43; மேகம், 108.
மைந்து - வலி, 75.
மையற்பெண்டார், 98.
மொசிந்து-நெருங்கி, 181.
மொய்மூசு - பெருமை மிக்க, 152
மொய்வலி - பெரியவலி, 246.
மோயினள் - மோந்தாளர், 5.
மோவாய் - தாடி, 133.
மொளவல் - மல்லிகை விசேஷம்;
வனமல்லிகை, 21.
யஞ்சோபவீதம் (கட.). 181.
யாககுண்டத்தின் கீழ்யாமையை
வைத்து மூடுதல், 361.
யாணர்- புதுவருவாய், 44.
யாத்த - கட்டின. 84.
யாவதும் - சிறிதும், 108.
யாமைமுட்டை பார்ப்பாகும்
முறை. 160.
யாழ - அசை, 39.
யானைக் கன்றைப் பிடித்தல், 83.
யூபஸ்தம்பம், 220.
வங்கம் - கப்பல், 255.
வங்கூழ் - காற்று, 378.

வசி - பிளந்த வடு, 19.
வட்டு-சூதாடு கருவி 5.
வட்டம்-சிலாவட்டம்;
சந்தனக் கல் 340.
வடித்தல் - உறந்திடுதல், 37.
வடு - அறல், 88
வடுவாழ்புற்று - அறல் வீற்றிருந்த
புற்று, 88.
வண்ணம் - அழகு. 69.
வணர்தல் - வளைதல். 88.
வதுவை - மணம். 25.
வதுவை ஈரணி - பெரிய மணக்
கோலம், 166.
வந்தீமே, 80.
வம்பு - மணம் 11; புதுமை 15;
நிலையின்மை 190; கச்சு, 150.
வம்புடை முலை, 150.
வயங்குதல் - விளங்குதல், 24.
வயம் - வலி; வெற்றி, 15, 55.
வயமான் -சிங்கம், 73,115; புலி, (கட.).
வயமான் உகிரன்ன
முருக்கம்பூ, 99.362.
வயவர் - வீரர்31, 69, 89.
வயவு - வேட்கை, 72, 112, 238. 338.
வயிர் - கொம்பு, 40, 177.
வயிரியர் - கூத்தர் 155.
வயின் மரம் - ஓரிடத்து மரம்;
மரத்து வயின், 49.
வரி- இரேகை; கோடு 14. கட்டு, 61.
சித்திரம் 48. திதலை 33.
பண்ணுதல், 90.

வருட - தடவ, 306.
வருடை - எண் கால் வருடை, 378.
வரை - பக்கமலை, 42; மூங்கில் 3.
வரைதல் - மணஞ்
செய்தல், 112, 119.
வரைப்பு - இடம், 63;
மானிகை, 34, 378.
வரை வீழ்தல் 322,
வல்சி - உணவு, 8, 110,
வல்லாண் - வலிய ஆண்மை, 35.
வல்லியம் - புலி 107, 362.
வல்லுவர் - மிக்கஉவர், 79.
வலத்தல் - கட்டுதல். 30.
வலந்த - சுற்றின; சூழ்ந்த, 52.
வலம்புரி மூழ்குதல், 201, 350.
வலித்தல் - நிச்சயித்தல், 74.
வழங்குதல் - செல்லுதல், 1.
வழிநாள் - பின்னாள், 18.
வழுதுணை- கத்தரிக்காய், 227.
வழை - சுரபுன்னை, 8.
வள் - கடிவாளம் 4. கூர்மை, 6.
வளி - காற்று, 1, 37, 39.
வளை - சங்கு, 24, 150.
வறிது - சிறிது, 5, 316.
வனம் - அழகு, 6.
வனைதல் - பண்ணுதல், 58.
வாஅப் பாணி வயங்கு தொழிற்
கலிமா, 134.
வாங்குதல் - இடத்தல் 72.
இழுத்தல், 30, 36, 84;
வளைத்தல் 4, 18.

வாண்டந் தன்ன வழக்கருங்
கவலை, 72.
வாய் - மெய் 3; வாயையுடையபூ
(இருப்பைப்பூ), 9.
வாய் கூறல் - மெய்யாக் கூறல், 22.
வாய்த்தல் - மெய்த்தல், 66.
வாய்ப்பகை கடிபு மருந்து - இருமல்
தீர்க்குமருந்து, 101.
வாய்வாள் - தப்பாதவாள், 115.
வாயுறுத்தல், 216.
வார் - உரித்தல், 69; ஒழுங்கு 41,
104; நீட்சி, 46, 102.
வாரணம் - காட்டுக்கோழி, 64.
வாரி - கோதி, 8.
வால் - வெண்மை, 1; 20, 79.
வால்வெண்டெவிட்டல், 223.
வாலாவெண்மழை, 139.
வாள்வடக்கிருந்தென - வாளோடு
வடக்கிருந்தானாக, 55.
வாள்வரி வயப்புலி உழைமானை
அடித்தல், 249
வாள்வரி வயமான் உகிரன்ன
முருக்க முகை, 99.
வாள்வாயன்ன வறுஞ்சரம், 331.
வாளாது மடிதல், 122.
வாளியம்பு - எயிற்றம்பு, 67.
வாளை, 6, 36, 126, 336.
வான்கபடற்பரப்பு, 10.
வான்கண்-வெள்ளைக்கண், 79.
வான்கேழ்வட்டம், 340
வான்கோட்டுக் கடவு ளோங்கு
வரை, 348.

வான்செய்சிமயம், (பா) 378.
வான்புலந்து வருந்தல்-மேகத்தை
வெறுத்து வருந்தல், 49.
வான்றிமில், 350.
வான்றோய் சிமயம், 378.
வான்றோய் வெற்பு, 42.
வானத்தணங்கருங்கடவுள், 16.
வானம்பாடிப்புள், 67.
வானம் பெயல்வளங்கரத்தல், 291.
வானம்வாய்த்தல், 134.
வானம் வாழ்த்திப் புள், 67.
வானம்வேண்டாவறனில்வாழ்க்கை
வலைஞர், 186
வானம் வேண்டா
வில்லேருழவர், 193.
வானமம்மஞ்சீன -வானம் அழகிய
பலநிறத்துமேகத்தைத்தர 71.
வானவில், 84, 175, 210,
வானிணப் புகவிற் கானவர்
தங்கை, 132.
வானிணப் புகவின் வடுகர், 213.
வானுயர் வழிநாள், 121.
வானூற நிவந்த
நீனிறப் பெருமலை, 222.
விசிபிணிமுழவு. 91.
விசம்பணி கொளல், 381.
விசம்பணி வில், 210.
விசம்பிற் றிங்களன்ன
திருமுகம், 253.
விசம்புகத்தல், 378.
விசம்புரிவதுபோல-விசம்பு
தோலுரிவதுபோல, 24.

விசம்புரிவது போல மேகம்
இயங்குதல், 24.
விசையமை நோன்சிலை, 175.
விட்டம் வீழ்ந்த மாடம். 167.
விடர், 21, 138, 140, 362.
விடுநெறி, 64.
விடியல் வைகறை- விடியற்கு
முன்னர்த்தாகிய
வைகறை, 196.
விடுநிலம், 321.
விடுவாய்-பிளந்த
பிளப்பு, 53, 164. 179.
விடுவிசைக் குதிரை, 14.
விடை, 113, 311.
விடைகளின் கழுத்திற் கட்டிய
மூங்கிற் குழாயில்
உணவடைத்தல், 253, 311.
விண்டவழிளவெயிலில், 212.
விண்டு, 235.
விண்பொரு நெடுங்குடை, 69.
விண்பொரு நெடுவரை, 69.
விதிர்த்தபோலு மந்நுண்
பல்பொறி, 103.
விதுப்புறுதல், 136, 163.
வியலகம், 62.
வியலறை, 107, 232, 238.
வியலிடம், 62.
வியலறை, 107, 232, 238.
வியலிடம் - 24.
வியலிருண்டுநாள், 218.
வியன்களம், 98, 382.

வியன்புலம், 14.
வியன்புணம், 368.
வியன் மார்பு, 52.
வியனகர், 372.
விரல்விளியயிற்றி -
விரலால் அழைத்து, 54.
விரவு மணல், 25.
விரவு மொழிக்கட்டுர், 212.
விரணுதிசிதைத்தல், 5.
விருந்தின்வெங்காடு 241,
விரும்பாழீமோ, 310.
விரைசெலவியற்கை வங்கூழ், 255.
வில்செழு தடக்கை, 25.
வில்லிட-விற்கள் விட, 31.
வில்வெறி பஞ்சி, 133.
வில்வெறி பஞ்சியின் வெண்மழை
தவழ்தல், 133.
வில்லேர் வாழ்க்கை, 35.
விலங்கமர்க்கண்-ஒருக்கடித்துப்
பார்க்குங்கண், 54.
விலங்கியீஇர், 390.
விலங்கிரும்பரப்பு, 350.
விலங்கினமாக, 390.
விலங்கு-பக்கம், 47.
விலங்கு சினம், 212.
விலங்குதல்-வளைதல்,
(கடவுள்), 350, 390.
விலங்குவளி-சூறாவளி, 71.
விலங்குவளை-கழன்று விழுகின்ற
வளை, 39.
விலைமாறு கூறல், 140.

விழுவணி, 26, 70.
 விழவினுறந்தை, 4.
 விழவுகொண்மூதூர், 352.
 விழாவயர்மறுகு, 320.
 விழுக்கோட்பலவு, 12.
 விழுத்தொடி, 162, 286, 383.
 விழுத்தொடை-தப்பாத அம்புத்
 தொடை, 35, 53, 105, 131.
 விழுநிதி, 205, 227.
 விழுப்புண் - முகத்திலுமார்பிலும்
 பட்ட புண் 308.
 விழுமம், 18, 382.
 விழுமிது - அறமுதலாகிய
 விழுப்பொருள், 13.
 விழைகளிறு, 328.
 விழைதக வோங்கிய கழைதுஞ்சு
 மருங்கு, 392.
 விழைதல், 66, 286, 368.
 விழையாவுள்ளம் விழைதல், 286.
 விழைவுப்பொருளில் வருமதில், 6.
 விளங்குகலுதவிய ஞாயிறு, 91.
 விளம்பழத் துளையில் காற்றுப்
 புகுந்து வெளிப்பட்டுக்
 குழலிசைபோல
 ஒலித்தல், 219.
 விளநூள், 89.
 விளிகுவைகொல்லோ நீயே, 126.
 விளிபட ஒலியுண்டாக, 68.
 விளிபடு பூசல், 239.
 விளிமுறை யறியா -
 இன்னவிடத்தில் இன்ன கேடு
 வருமென்றறியாத, 55.

விளியறிஞமலி, 140.
 விளியா வெவ்வம், 212.
 விளியு மெவ்வம், 163.
 விளிவிடம்-உறங்குமிடம்,
 முடிவிடமுமாம், 58, 162.
 விளைதல்-முற்றுதல், 2, 15, 115.
 விளையாடாயத்தினையோர், 254.
 விளையா விளங்கள், 400.
 விற்சிணம், 381.
 விறந்து, 378.
 விறல் வரைக்கவா அன், 3, 179.
 விறலி, 46, 82, 352.
 விறலிழை நெகிழ்ச் சாய்தும், 218.
 விறலிழைப் பொலிந்த காண்பின்
 சாயல், 218.
 விறன்மிகு நெடுந்தகை, 49.
 விறுவிறுத்த உடல், 17.
 வினவல் கேளாய்-வினவுதற்குக்
 காரணம் கேளாய், 7.
 வினவலானா-கேட்டலமையாத, 29.
 வினை-ஆள் வினை, 5, தொழில்,
 51, 79, பொருள் செய்வினை,
 21.
 வினைதவப் பெயர்ந்த வென்வேல்
 வேந்தன், 392.
 வினைநவில்புரவி, 254.
 வினைநவில் யானை, 213.
 வினைப்படர்ந்து-தொழிலிலே
 செலுத்தி, 79.
 வினைபுனை நல்லில், 98.
 வினைமாற்றின்கண்வரும் மற்று, 39.

வினைமுடித்தல்-வினையை
 ஆக்குதல் 44.
 வினையொடுவேறு
 புலத்தல்கல், 304.
 வினைவலம்படுத்தல்-வினையை
 வெற்றிப்படுத்தல், 74.
 வினைவலம்பு, 105.
 வினைவறாணை, 381.
 வீங்கிறைப் பணைத்தோள், 59. 343.
 வீங்கு சிலை-விசை
 தங்கு சிலை, 89.
 வீங்குதல், 14, 54, 59, 96, 105.
 வீங்குபரி, 64.
 வீங்குபெயர்ந்தம், 312.
 வீங்குவிளிம்புர்இய விசையமை
 நோன்சிலை, 175.
 வீததை புறவு, 254.
 வீயுகத் தீண்டல்-பூ உதிர
 அடித்தல், 21.
 வீரனுக்குரிய வேலும் பலகையும்
 (கேடகமும்), 67, 369.
 வீழ்-ஆலம் வீழ், 70, இற்றி வீழ், 57.
 வீழ்கயிற் றாசல்-தாழ்
 கயிற்றாசல், 38
 வீழ்களிறு, 29.
 வீழ் குழல்-இகு குழல், 73.
 வீழ் துணை, 380.
 வீழ் பிடி, 359, 392.
 வீழ்பிடி கெடுத்த யானை குளகு
 மறுத்து உயங்குதல், 392,
 முழங்குதல், 359.
 வீழாக்கதவம், 102.

வீளை-சின்னென்னு மோசை, 33,
 131, 181.
 வீளை யம்பு, 131, 181.
 வெஃகுதல்-விரும்புதல், 69, 112.
 வெட்சியார்-நிரை
 கவர்ந்த மறவர், 35.
 வெண்கலுப்பு, 140.
 வெண் காழ், 7, 129, 393.
 வெண்கோடு புய்க்கும், 252.
 வெண்டேர், 179.
 வெண்ணெய் வைப்பு, 96.
 வெண்ணெலரிநர், 40, 204, 236.
 வெண்மழை கலஞ்சுடு
 புகையிற்றோன்றல், 308.
 வெதிர்-திணிமுங்கில், 27, 178.
 வெதிர்வேரன்ன பரூஉ மயிர்ப்
 பன்றி, 178.
 வெந்தாறு பொன்னினந்தி பூப்ப, 71
 வெய்து-வெப்பம், 77, 203.
 வெய்யை, 112.
 வெய்யோள் -விரும்பப்
 பட்டவள், 6, 166, 226.
 வெயிலவிர் நனந்தலை, 91.
 வெரிந், 37, 42, 65, 329.
 வெருக்கடியன்ன குவி
 முகிழிருப்பை, 267.
 வெருகிருணோக்கி யன்ன கதிர்
 விடுமுத்தம், 73.
 வெருகெயிறுபோன்ற அதிரலின்
 முகை, 391.
 வெருகின் பிள்ளை, 297.

வெருகு, 73, 267, 297, 391.
 வெருவரு கவலை, 117.
 வெருஉமான்பிணை, 32.
 வெவ்வாய்ப் பெண்டிர், 50, 250.
 வெவ்வவர்ப்பு, 89.
 வெள்ளிக்கோல், 37, 317.
 வெள்ளிக்கோலறைந்தன்ன
 மிதவை, 37.
 வெள்ளி விழுத்தொடி
 உலக்கை, 286.
 வெள்ளெலியின்கண் குன்றிக்கு
 உவமை, 133.
 வெளில், 12, 109.
 வெளிற்றுப் பனை, 333.
 வெளிநில்கற்பு, 106.
 வெறிகமழ்கொண்ட
 வீததை புறவு 254.
 வெறிகமழ் சோலை, 302.
 வெறிகமழ் பன்மலர், 117.
 வெறிகொள் பாசடை, 106.
 வெறிகொள் பாவை, 370.
 வெறியயர் களம், 22, 98, 114, 182, 242
 வெறுக்கை—
 செல்வம், 1, 21, 251, 372.
 வெறுத்தல்—மிகுதல், செறிதல், 2, 33.
 வென்வேல், 64, 70, 104, 296, 338.
 வென்வேல் வேந்தன், 392.
 வென்வேலிணையர், 64, 104.
 வென்வேலேந்தி, 362.
 வேங்கடத் தும்பர் மொழிபெயர்
 தேளம், 211.

வேங்கைச் சினை, 227, 398.
 வேங்கைத் தழை, 147.
 வேங்கைப் புலி, 221, 307.
 வேங்கைப் பூ, 2, 12, 38, 48, 52, 85,
 118, 202, 218, 228, 292, 302,
 368, 388.
 வேங்கையரும்பு, 105, 232, 242.
 வேங்கைப்பூக்கொய்ய மகளிர்
 பூசலிடுவது, 48, 52.
 வேங்கைத்தழை
 வேறுவகுத்தாலன்ன
 ஊன்பொதியவிழாக்கோட்டுகிர்
 உழுவைக்குருளை, 147.
 வேங்கை மணநாளில் பூத்தல், 2, 232
 வேங்கையங்கவட்டிடை நிவந்த
 இதணம், 388.
 வேங்கை யடுமுரண் தொலைத்த
 யானை 307.
 வேங்கையரும்பு, 105, 232, 242.
 வேட்டக் களவர், 63.
 வேட்டஞ் செல்லுமோ
 நும்மிறை, 388.
 வேட்ட மறந்து துஞ்சுதல், 196.
 வேட்டோர்க்கு அமிழ்த்தத்தன்ன
 கமழ்தார் மார்பு 332.
 வேண்டு—நான் சொல்லு
 கின்றதனை விரும்பு 48, 68.
 வேய், 1, 2, 17, 47, 51, 55, 173, 213.
 வேய் கண்ணுடைதல், 173, 399.
 வேய்பயிலடுக்கம், 312.
 வேய்பயிலுமம், 318, 327, 400, 173.
 வேயொழுக்கன்னசாயிறைப்

பணைத்தோள், 213.
 வேர்முழுதுலறிநின்ற
 வற்றன்மரம், 145.
 வேல்குருதியொடுதுயல்
 வந்தன்ன கண், 27.
 வேலமுமம், 81.
 வேலற்குலந்தமை, 22.
 வேலிற் பலகை (கேடகம்)
 சார்த்துதல், 67.
 வேலும் பலகையும் வீரன் கைக்
 கொள்ளல், 67, 36.
 வேலூன்றுபலகை
 வேற்றுமுனை, 67, 131.
 வேழம், 6, 12, 39, 388.
 வேழப்புணை, 6, 166, 186, 266.
 வேளாப் பார்ப்பான்—யாகம்
 பண்ணாத ஊர்ப்
 பார்ப்பான், 24.
 வேறல் காட்சி, 73.
 வேறுபல் குரல
 வொருதூக்கின்னியம், 382.
 வேறு பன்மொழிய தேளம், 215.
 வேறுவேறு கவலையவாறு, 249.
 வேனிலத்தம், 69.

வேனிலதிரல், 393.
 வேனிற்காலத்துமாத மிரண்டனுள்
 நடுவுஎன்னும்நாளிருபது
 (அக்கினி நகூதரம்) 89.
 வேனிளீடிய வேயுயர்
 நனந்தலை, 51.
 வைகறை, 308.
 வைகுகடர்—விடியுமளவு மொரியும்
 விளக்கு, 87.
 வைகுபுலர் விடியல்—இராப்பொழுது
 வைகினவிருள் புலர்கின்ற
 விடியல் 37, 41.
 வைகுபுலரலரி, 213.
 வைகுபுளல், 116.
 வைகுறுமீன்—விடியற்காலத்து மீன்,
 17, (இராக்காலம் விடிதற்குக்
 காரணமான வெள்ளியாகிய
 மீன். பெரும்பான். நச். உரை.
 அடி. 318.)
 வைப்பு—ஊர், 21, 388.
 வைபெயர்த்தாட்டி, 37.
 வெளவுநர்—ஆறலைப்பார், 1.
 ஸ்திரிவிஸைம்
 பண்ணலாகாது. 39.

* * * * *

குறிப்புகள்

செவ்விலக்கியக் கருவூலம்

1. பத்துப்பாட்டு - ந.சி.கந்தையா
2. நற்றிணை (1-100) -1 - ஓளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை
3. நற்றிணை (101-200) -2 - ஓளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை
4. நற்றிணை (201-300) -3 - ஓளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை
5. நற்றிணை (301-400) -4 - ஓளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை
6. குறுந்தொகை - சக்திதாசன் சுப்பிரமணியன்
7. ஐங்குறுநூறு - 1 - ஓளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை
8. ஐங்குறுநூறு -2 - ஓளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை
9. பதிற்றுப்பத்து - ஓளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை
10. பரிபாடல் - ந.சி. கந்தையா
11. கலித்தொகை - சக்திதாசன் சுப்பிரமணியன்
12. அகநானூறு - ந.சி.கந்தையா
13. புறநானூறு 1 - ஓளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை
14. புறநானூறு 2 - ஓளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை
15. சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள் - பேராசிரியர் ந.சஞ்சீவி

குறிப்புகள்